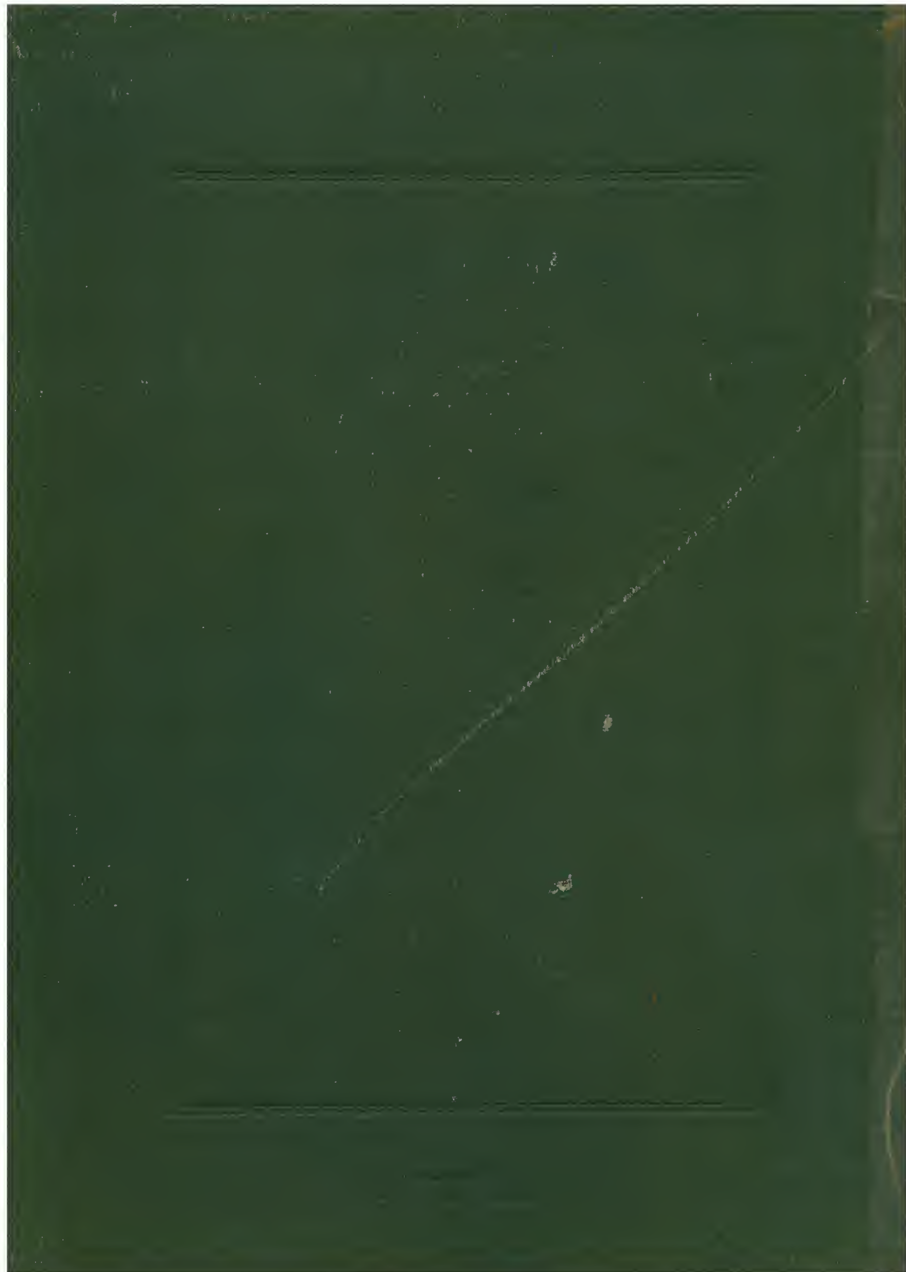

De Prins

der geïllustreerde Bladen

· NB ·
A

DE PRINS

DER GEÏLLUSTREERDE BLADEN

De Prins der Geillustreerde Bladen

TIENDE JAARGANG

UITGAVE VAN
N.J. BOON TE AMSTERDAM

BOEK-, COURANT- EN STEENDRUKKERIJ G. J. THIEME, NIJMEGEN

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

GENERAAL-MAJOOR A. A. J. QUANJER,
Inspecteur van den Geneeskundigen Dienst der Landmacht.

Onze militaire geneeskundige dienst en zijn inspecteur, Generaal-Majoor A. A. J. Quanjer.

Een goede organisatie en regeling van den militairen geneeskundigen dienst is van het uiterste gewicht voor een leger; immers op dit dienstvak rust de plicht te waken en te zorgen voor het behoud van de gezondheid der troepen, voor de verpleging en behandeling der zieken en gewonden, zoomede voor het afzoeken, ontruimen en ontsmetten der slagvelden. — De ontwikkeling van de vuurwapenen in de jongste kwarteeuw hebben de taak van den geneeskundigen dienst enorm uitgebreid en verzwaard; bovendien zijn noodig geworden een grootere hoeveelheid officieren van gezondheid, materieel en hulppersoneel, als ziekendragers, ziekenverplegers enz. — Over het geheele leger heeft reeds in tijd van vrede verdeeling plaats van deze hulpkrachten, die voortdurend geoefend worden, bij manoeuvres meer practisch als onmiddellijk voorbereidingswerk tot den oorlog, terwijl elk jaar bovendien een gecombineerde speciaal-geneeskundige manoeuvre wordt gehouden, waarbij zoowel het toedienen van de eerste hulp bij verwonding, het vervoer per raderbaar op het slagveld als de verdere verpleging en de inrichting van verbandplaatsen, veldhospitalen enz. worden beoefend; ten slotte heeft ook beproeving plaats van nieuw materieel enz.; elk soldaat draagt bij zich een pakje voor snelverband, dat onmiddellijk zonder hulp van anderen moet kunnen aangelegd worden.

De geneeskundige dienst, ressorteerend onder het Ministerie van Oorlog, is flink georganiseerd en uitstekend berekend voor zijn taak, een krachtige, moreele steun voor de troepen. Aan het hoofd staat een inspecteur met den rang van generaal-majoor.

De nieuw benoemde inspecteur, Generaal-Majoor A. A. J. Quanjer, een man van hoog wetenschappelijk peil, ijverig bevorderaar van het welzijn van den soldaat, werd geb. in 1851 te Zierikzee, studeerde in 1868—1875 aan het Atheneaum Illustre te Amsterdam, werd in laatstgenoemd jaar tot arts bevorderd en tot officier van gezondheid 3de klasse benoemd, in 1879 tot de 2de klasse, in 1883 tot de 1ste klasse (kapitein), in 1897 tot majoor, in 1901 tot luitenant-kolonel, in 1905 tot kolonel en onlangs tot opperofficier bevorderd. Zijn borst is getooid met het ridderkruis der orde van den Nederlandschen Leeuw.

De vele belangrijke geschriften en bijdragen in periodieken, als „Het Militair Geneesk. Tijdschrift", de „Militaire Spectator", „De Tijdspiegel", zijne uitnemende voordrachten in de „Vereeniging ter beoefening van de Krijgswetenschap", de applicatorische studie Quanjer-Dufour: „De Geneeskundige dienst te Velde", welke studie een dagelijksche vraagbaak is geworden; zijne in samenwerking met den officier van gezondheid Zubli welverzorgde vertaling van een reeks populaire geneeskundige werkjes op medisch gebied, uit het Duitsch, zijne overzetting van het bekende boekje van Von Eschmarch „Eerste Hulp bij plotselinge ongelukken", waarvan de zevende Hollandsche uitgave in 1909 verscheen.... dat alles wijst op de groote verdienste van Generaal Quanjer, tevens getuigt het van een hoog verantwoordelijkheidsgevoel en van een daadwerkelijke belangstelling en deelneming in het lot van den soldaat, zoowel in vredestijd als op het oorlogsveld. Een zeer grondige studie maakte hij van het doel en het wezen van het „Roode Kruis" en waar hij zich op medisch en maatschappelijk gebied nuttig maken kon, trad hij op.

Zomer.

De lieve zon lacht bloem en plant
Van boer en koning aan;
Nog langer blijft ze op 't open land,
Dan in den lusthof staan.

Wat zijt gij groot, natuur, en goed,
Wat zijt gij wijs en mild,
Dat gij den arme smaken doet,
Wat gij den rijke spilt.

H. Tollens Cz.

H. D. H. Prinses Marie der Nederlanden. †

Vorstin-Weduwe Von Wied.

Ofschoon 5 Juli geen bijzondere nationale feestdag was, ging toch die datum nooit ongemerkt voorbij; vlagvertoon en parade o. a. herinnerden aan een heuglijk feit en wel aan de geboorte van de jongste dochter van wijlen Z. K. H. Prins Frederik der Nederlanden, op den Huize „*De Pauw*".

Deze 69-jarige vorstin, kleindochter van Koning Willem I, rechtstreeksche afstammelinge van ons doorluchtig Oranjehuis, was dus verwant aan H. M. Koningin Wilhelmina; zooals men weet, was Prins Frederik als broeder van Koning Willem II, een oom van Koning Willem III.

Den 18den Juli 1871 huwde Prinses Marie met Z. D. H. Wilhelm, Prins zu Wied (geb. 22 Aug. 1845, gest. 1907); de verandering van milieu en bodem hadden Haar geenszins van het Vaderland vervreemd; dat Haar hart warm is blijven kloppen voor Oranje en Nederland, daarvan zagen wij meermalen treffende bewijzen; herhaaldelijk kwam Zij bij onze Koninklijke Familie op bezoek en vertoefde dan tevens te Scheveningen en in het heerlijke lustoord „*De Pauw*", waar eens Haar wieg stond en waar Zij natuurlijk zoovele dierbare herinneringen had; Haar zilveren bruiloft — 18 Juli 1896 — wekte groote belangstelling. — In het vorig jaar, ter eere van de doopplechtigheid van H. K. H. Prinses Juliana, vertoefde Prinses Marie nog gedurende eenige weken in ons land en toen is weder duidelijk gebleken, hoe hoog Zij in aanzien stond en hoezeer Zij bemind was.

Ieder rechtgeaard Nederlander zal dus getroffen zijn door de droeve mare van het verscheiden dezer Doorluchtige Vrouw.

Wij plaatsen daarom in dit nummer haar portret opdat zij te beter in ieders herinnering zal kunnen blijven voortleven.

Het Sieraad.

Naar het Fransch van

GEORGES OHNET.

Ze was een van die mooie en elegante jonge meisjes, die als door een toeval, een enkele maal geboren worden in een kleine ambtenaarsfamilie. Ze had geen bruidschat, geen vooruitzichten, geen enkel middel om bekend te worden, geen mogelijkheid om te trouwen met een rijken, voornamen heer; en zij liet zich uithuwelijken aan een armen commies bij het ministerie van onderwijs. Zij leefde heel eenvoudig, maar voelde zich tevens heel ongelukkig. Ze leed voortdurend, geboren als zij scheen voor rijkdom en verfijning. Zij leed om de armoede van haar huis, om de kaalheid van de muren, om het sjofele van de stoelen en de leelijke stoffen.

Zij had geen toiletten, geen diamanten, niets en eigenlijk was dat het eenige waarvan ze hield.

Ze had een rijke vriendin, een oud schoolkennisje, die ze niet meer wilde gaan bezoeken, omdat ze zooveel verdriet had als ze weer thuis kwam.

Op een avond, kwam haar man thuis met een stralend gelaat, in de hand een groote enveloppe.

„Hier," zei hij, „dat is iets voor jou."

Ze scheurde den brief vlug open, haalde er een gedrukte kaart uit en las: „De minister van onderwijs en mevrouw Georges Rampormeau hebben de eer den heer en mevrouw Loisel uit te noodigen ter bijwoning van een soiree, op Maandag 18 Januari in de woning van den minister."

In plaats van verrukt te zijn, zooals haar man hoopte, wierp zij de uitnoodiging verdrietig op tafel en mompelde: „Wat moet ik daarmee doen?"

„Maar m'n lieve kind, ik dacht dat je blij zou zijn. Het heeft me vreeselijk veel moeite gekost die kaart te krijgen. Iedereen wil er een hebben; ze zijn zoo gezocht en er worden er niet veel gegeven aan de ambtenaren. Je zult er de heele officieele wereld zien."

Ze keek hem ongeduldig aan en verklaarde geprikkeld: „En wat zou ik dan wel moeten aandoen voor zoo iets?"

Daaraan had hij niet gedacht; stotterend zei hij: „Die japon, die je in de comedie altijd aan hebt. Die lijkt me nog heel goed..."

Hij zweeg, uit het veld geslagen, toen hij zag dat zijn vrouw weende.

„Wat is er, wat is er toch?" vroeg hij.

Met groote inspanning overwon ze haar verdriet en zeide op kalmen toon terwijl ze haar vochtige wangen afwischte: „Niets. Ik heb alleen geen japon en bij gevolg kan ik niet naar dat feest gaan. Geef je kaart maar aan een van je collega's, wiens vrouw er een betere garderobe op nahoudt, dan ik."

Hij was wanhopig.

„Zeg Mathilde, hoeveel zou het je kosten, een fatsoenlijke japon, die je ook nog voor een andere gelegenheid zou kunnen gebruiken, iets heel eenvoudigs?"

Zij dacht eenige oogenblikken na, alles berekenend, en tegelijkertijd de som bedenkend die zij zou kunnen vragen zonder dadelijk een weigering te krijgen.

Eindelijk antwoordde zij aarzelend: „Ik weet het niet precies, maar ik denk dat ik er met een honderd gulden wel komen kan."

Hij was een beetje bleek geworden, want hij had juist die som bewaard om een geweer te koopen, en aan jachtpartijen te kunnen deelnemen, in de vlakte van Nauterre met enkele vrienden, die daar Zondags vogels gingen jagen.

Toch zei hij: „Goed. Ik geef je honderd gulden. Maar zorg dan ook voor een mooie japon."

H. D. H. Prinses Marie der Nederlanden, Vorstin-Weduwe Von Wied. †

De dag van het feest naderde en mevrouw Loisel scheen wat treurig en onrustig. Toch was haar japon gereed. Haar man zei op een avond tegen haar: „Wat heb je toch? Je bent zoo vreemd, de laatste drie dagen."

„Ik heb 't land, dat ik geen enkel sieraad heb, geen enkele diamant, niets om aan te doen. Ik zal er zoo armoedig uitzien. Ik geloof dat ik haast nog liever heelemaal niet ga."

„Doe wat levende bloemen aan. Dat is heel chic voor dezen tijd van het jaar en voor een paar gulden heb je mooie rozen."

Zij was niet overtuigd. „Neen. Er is niets vernederender dan er armoedig uit te zien te midden van rijke dames."

„Wat ben je dom," zei haar man. „Ga naar mevrouw Forestier en vraag haar je wat te leenen. Je kent haar genoeg om dat te kunnen doen."

Ze uitte een kreet van vreugde: „Dat is waar. Daaraan had ik heelemaal niet gedacht. Den volgenden morgen ging ze naar haar vriendin en vertelde haar van haar verdriet.

Mevrouw Forestier ging naar haar spiegelkast nam er een bijouterie-kistje uit, opende dat en zei: „Zoek maar uit."

Ze zag eerst een armband, toen een collier van paarlen, toen een prachtig kruis van goud en edelsteenen. Ze paste ze voor den spiegel, kon niet besluiten en vroeg: „Heb je anders niets?"

„Ja zeker. Zoek maar. Ik weet niet wat je het liefste hebt. Plotseling zag ze in een doos van zwart satijn een prachtige rivière van diamanten; en haar hart begon te kloppen van begeerte. Zij maakte ze om haar hals vast en bleef in verrukking voor zichzelf staan.

Toen vroeg ze, twijfelend, vol angst: „Kun je me dit leenen, dit alleen?"

„Wel zeker, neem het gerust."

Zij sloeg haar armen om den hals van haar vriendin, kuste haar onstuimig; toen ging ze gauw naar huis met haar schat.

De dag van het feest brak aan. Mevrouw Loisel had succes. Ze was mooier dan al de anderen, bekoorlijk, elegant, dol van vreugde. Alle heeren keken naar haar, vroegen naar haar naam, deden moeite om voorgesteld te worden, wilden met haar walsen, zelfs de minister merkte haar op.

Zij danste met hartstocht, geheel medegesleept half dronken van vreugde; zij dacht aan niets in de triomf van haar schoonheid, in de glorie van haar succes. Ze vertrok haastig om vier uur in den morgen.

Loisel hield haar terug: „Wacht toch even, je zult kou vatten buiten. Ik zal een rijtuig roepen."

Maar zij luisterde niet en liep vlug de trap af. Toen zij op straat stonden, konden zij geen rijtuig vinden; en zij begonnen te zoeken, riepen de koetsiers die zij in de verte zagen rijden. Eindelijk ontdekten ze er een op een gracht.

Triestig stapten ze voor hun deur uit. Voor haar was de pret voorbij. En hij bedacht dat hij weer om 9 uur aan het ministerie moest zijn.

Zij deed haar mantel af, voor den spiegel om zichzelf nog eens te zien in al haar glorie. Maar plotseling gaf ze een gil. Zij had de diamanten collier niet meer aan.

Ze wendde zich tot hem, halfdood van schrik.

„Ik heb, ik heb... ik heb het halssnoer niet meer."

Hevig verschrikt richtte hij zich op.

„Wat? maar dat is onmogelijk!"

En zij zochten in de plooien van haar japon, in de plooien van den mantel, in de zakken, overal. Zij vonden het niet.

„Ben je er zeker van dat je het nog hadt toen je het bal verliet?" vroeg hij.

„Ja, ik heb het nog gevoeld in de vestibule van het huis."

„Maar als je het in de straat had laten vallen, zouden we het wel gehoord hebben. Dus het moet in het rijtuig zijn."

„Ja, dat is ten minste waarschijnlijk. Heb je op het nummer gelet?"

„Neen, en jij? Heb jij het ook niet gezien?"

„Neen."

Zij keken elkaar wanhopig aan. Eindelijk kleedde Loisel zich weer aan en zeide:

„Ik zal denzelfden weg te voet teruggaan en zien of ik het kan terug vinden."

En hij verliet de kamer. Zij hield haar baljapon aan, zonder kracht om naar bed te gaan, neergedoken in een fauteuil, bijna zonder gedachten.

Tegen zeven uur kwam haar man weer thuis. Hij had niets gevonden.

Hij ging naar het hoofdbureau van politie, naar de groote bladen om een belooning te laten uitloven voor wie het terugbracht.

Zij wachtte den heelen dag, in wanhoop over dat vreeselijk ongeluk.

's Avonds kwam Loisel weer terug, vermoeid en bleek: hij had niets ontdekt.

Foto) (Martelhoff.
Panorama van den Buiten-Amstel aan den Omval te Amsterdam, tijdens de jongste roeiwedstrijden; de beide zwarte bootjes duiden de plaats van de „start" aan; daarvóór ziet men de juryboot, een der nummers van het programma volgende.

Wijlen H. D. H. de Vorstin-Moeder Von Wied, Wilhelmina Frederika Anna Elisabeth, Prinses Marie der Nederlanden (1841—1910). Dit portret werd ons welwillend in bruikleen afgestaan door den heer Generaal-Majoor F. de Bas te 's-Gravenhage, den verdienstelijken oprichter en directeur van het Krijgskundig Archief van den Generalen Staf.

„Je moet maar aan je vrienden schrijven dat het slot gebroken is," zeide hij, „en dat je het bij den goudsmid hebt gebracht. Dat spaart ons wat tijd uit."

Zij schreef wat hij haar opgedragen had.

Op het einde van de week hadden ze alle hoop verloren.

En Loisel, vijf jaar verouderd, zeide dat ze probeeren moesten een ander te koopen.

Den volgenden morgen gingen zij naar den juwelier wiens naam in het étui stond. Hij zag zijn boeken na:

„Ik heb het collier niet geleverd, mevrouw; ik heb alleen het étui verkocht."

Toen gingen ze alle goudsmidswinkels langs om een zelfde collier te vinden, beiden half-ziek van verdriet en wanhoop.

Eindelijk vonden ze er één in een winkel van het Palais Royal, dat precies op het andere geleek. Het kostte 20 duizend gulden, zij vroegen den juwelier dit drie dagen voor hen apart te houden. Ze zouden het voor 18 duizend koopen en maakten de conditie dat de winkelier het voor 17 duizend zou terugnemen als het andere collier voor het einde van Februari zou worden teruggevonden.

Loisel bezat 9 duizend gulden die zijn vader hem had nagelaten. De rest zou hij leenen. En hij leende op alle mogelijke manieren 1000 gulden bij den een, 500 bij den ander, 50 gulden bij een derde. Hij kreeg te doen met woekeraars, met allerlei soort van menschen.

Toen mevrouw Loisel het sieraad terug bracht aan mevrouw Forestier, zeide deze op koelen toon:

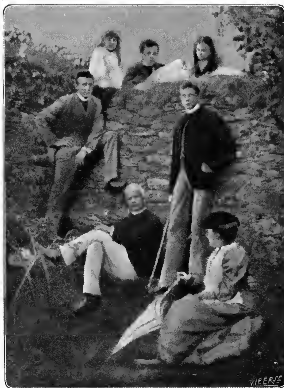
„Je had het me wel wat eerder mogen teruggeven; ik kon erom verlegen zijn geweest."

Zoo leerde mevrouw Loisel het vreeselijke kennen van een heel armoedig leven. Zij nam haar deel, moedig, als een heldin. Die schuld moest afbetaald worden; zij *zou* hem afbetalen. De dienstbode werd weggestuurd; zij verhuisden naar een paar kleine dakkamertjes. Zij deed zelf al het grovere werk, zij waschte het vuile linnen, dat ze te drogen hing over een touw; zij zette zelf den vuilnisbak buiten de deur en sleepte iederen morgen emmers water de trap op.

Haar man werkte tot laat in den nacht om wat bij te verdienen en dikwijls kopieerde hij voor een stuiver per bladzijde. Dat leven duurde zoo tien jaar.

Mevrouw Loisel leek een oude vrouw. Slecht gekapt met versleten japonnen, roode handen, boende zij zelf den grond, maar een enkele maal als haar man naar zijn bureau was, ging ze voor het raam zitten en dacht ze aan die soiree, aan dat bal waar ze zoo gefêteerd was geweest.

Wat zou er gebeurd zijn als ze dat collier eens niet had verloren? Wie weet?

De vorstelijke familie Von Wied. (Herinneringsbeeld 1896). *Zittend:* wijlen H. D. H. Prinses Von Wied (1841—1910) en wijlen Z. D. H. de Prins Von Wied (1845—1907); *midden, staande, rechts:* Prins Frederik, oudste zoon, geb. 1872, sedert 1907 stamheer van het geslacht; *links:* Prins Wilhelm, geb. 1876; *daarboven:* Prins Victor, geb. 1877, Prinses Louise, geb. 1880 en Prinses Elisabeth, geb. 1883. — De beide oudste zoons zijn gehuwd.

Foto) *(Ch. Schouten.*
Terugkomst van de haringvangst in de haven van Scheveningen. — Onze fraaie foto biedt een levendig, bemoedigend tafreel uit het zorgvolle bedrijf van ons visschersvolkje: het binnensleepen van de loggers met nieuwe haring.

Foto's) *(Stok.*
Het Concours Hippique te Leiden, ter eere van het 67ste lustrum van het studentencorps. — Het ruime schuttersveld bood in den zonneglans, gedurende dit zoo welgeslaagde sportfeest, een zeer geanimeerd schouwspel, dat door duizenden, waaronder de fine fleur van gewest en stad, werd bijgewoond; een schitterend moment was de entrée van den luisterrijken maskeradestoet op het terrein; toen heerschte er een onbeschrijflijke geestdrift. — Met levendige belangstelling werden de verschillende interessante nummers van het programma gevolgd. *Links:* „Black Paddy" (eigenaar Dr. E. Bemelmans te Rotterdam) bereden door luitenant Coblijn, winner in het springconcours. — *Midden:* „Rigolo" en „Diabolo", (eigenaar de heer J. L. F. Dijckmeester te Utrecht), 1ste prijs in het concours tweespannen. — *Rechts:* Mevr. Krüger te 's-Gravenhage, gezeten op „Suffragette" (eigenaar W. Broerse van Groenau), 4e prijs in het concours van schoone paarden.

Wat is het leven toch vreemd en veranderlijk, wat is er toch weinig noodig om je geluk of ongeluk te brengen!

Eens op een Zondagmorgen, toen ze in de Champs Elysees wandelde, zag ze opeens een dame met een kind voor zich uitloopen. 't Was mevrouw Forestier, nog jong en bekoorlijk.

Mevrouw Loisel ontroerde. Zou ze haar nu aanspreken? O zeker en ze zou haar alles vertellen, daar de schuld afbetaald was. Waarom ook niet?

Ze hield haar staande: „Goedendag Jeanne."

De andere herkende haar niet, verwonderd zoo familiaar te worden aangesproken door een burgervrouwtje. Ze stotterde: „Maar — ik ken u niet — — u vergist u."

„Nee, ik ben Mathilde Loisel."

Haar vriendin uitte een kreet: „Och, mijn arme Mathilde, wat ben je veranderd!"

„Ja, ik heb moeilijke dagen gehad en heel wat verdriet en eigenlijk door jou."

„Door mij?"

„Herinner je je nog die rivière van diamanten die je mij geleend hebt voor het bal van het ministerie?"

„Ja zeker, wat zou dat?"

„Welnu, die heb ik verloren."

„Hoe is dat mogelijk, je hebt haar mij toch teruggegeven."

„Ik heb je een andere teruggegeven, die precies hetzelfde was. En we hebben 10 jaar noodig gehad om alles af te betalen. Je begrijpt dat het niet gemakkelijk voor ons was — we bezaten niets.... maar nu is 't klaar en ik ben heel tevreden."

Mevrouw Forestier was stil blijven staan.

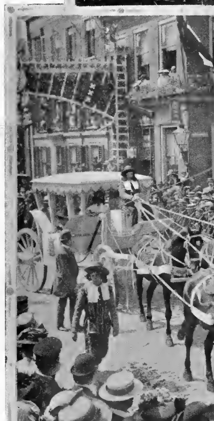
„Zeg je dat je een diamanten collier hebt gekocht om het mijne te vervangen?"

„Ja. Heb je er niets van bemerkt? Ze waren ook precies eender."

Mevrouw Forestier, diep geroerd, vatte haar beide handen.

„O, mijn arme Mathilde. De mijne was valsch; die was niet meer waard dan driehonderd gulden."

Foto's) *(A. J. W. de Veer.*

De Maskerade van het Leidsche Studentencorps. — In ons voorgaand nummer plaatsten wij foto's van de hoofdpersonen in hunne kostbare, kleurenrijke costuums; de afbeeldingen hierboven bevatten de voornaamste groepen uit den luisterrijken stoet, die door duizenden met groote bewondering werd gadegeslagen en die een historisch-getrouwe nabootsing was van *„De Blijde Incomste van Zijne Hoogheid Frederik Hendrik, Prins van Oranje enz. binnen Amsterdam, vergezeld van H. M. Henriëtte Maria Koningin van Groot-Brittanje met schitterend gevolg"*, op 20 Mei 1642.

Voorname groepen van de Maskerade; *in het midden:* Prins Frederik Hendrik (de hoofdpersoon) gezeten op een schimmel; *rechts, onder:* de karos van de Koningin van Engeland, door 6 paarden getrokken; *onderaan:* Prins Willem en zijn bruid Mary Stuart.

ZELFBEWUST.

„Dus, u wilt mijn dochter hebben? Kunt gij dan een gezin onderhouden?"

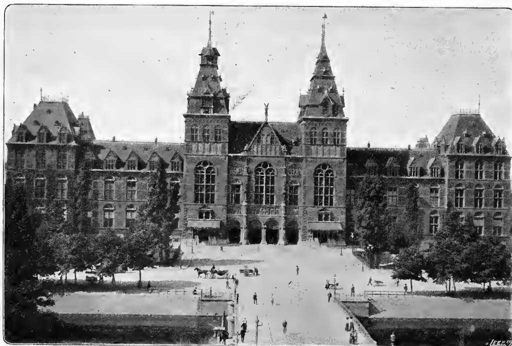
„Onderhouden? Vetmesten zou ik het kunnen!"

Het Rijksmuseum te Amsterdam.

1885 — 13 Juli — 1910.

Foto's A. J. W. de Veer.

Een aanschouwelijk stuk kunstgeschiedenis van onschatbare waarde, waarop Nederland met het volste recht trotsch kan zijn. Elk vreemdeling, die de hoofdstad bezoekt, heeft als n°. 1 op het programma staan: „Het Rijksmuseum", dien kunsttempel, welks uiterlijk aanzien in waardige overeenstemming is met de rijke verzameling, door eeuwen heen, die er in bijeengebracht is. Potgieter's historische schets: *„Het Rijksmuseum"*, is een verheerlijking van onze gulden eeuw en van onze groote voorzaten en wie de kunstgewrochten onzer vroegere meesters aanschouwt, erkent de beteekenis van den lofzang, dien onze groote 19de-eeuwsche letterkundige hun brengt.

Het Rijksmuseum te Amsterdam. — Voorfront.

Eeregalerij in het Rijksmuseum van Schilderijen te Amsterdam; het Victoria-beeld, in het midden der galerij, werd vervaardigd door François Vermeylen.

De stichting van het museum van schilderijen te Amsterdam dateert van 1808, toen koning Lodewijk Napoleon zijne residentie van Utrecht naar Amsterdam verplaatste en tegelijkertijd de hoofdstad des Rijks tot middelpunt van kunsten en wetenschappen wenschte te maken; bij decreet van 21 April beval hij de oprichting van een *„Groot Koninklijk Museum"*, dat geïnstalleerd werd in één groote en twee kleine zalen benevens twee kabinetten van het Koninklijk Paleis geworden stadhuis op den Dam; tot directeur werd door Z. M. benoemd de heer C. Apostool. De stukken kwamen deels van eene veiling, deels van het in 1798 te 's-Gravenhage opgerichte *„Nationaal Museum"*, deels van de stad zelf (de Nachtwacht, de Schuttersmaaltijd, de Staalmeesters enz.), deels van schenkingen enz. — In 1809 werd aan de verzameling toegevoegd het schilderijenkabinet van Heteren, en in 1810 het Penningkabinet uit Den Haag. — Het museum bleef na de inlijving bij Frankrijk onder den naam van *„Hollandsch Museum"* in wezen, maar gelden werden er niet voor toegestaan. Een periode van nieuwen bloei trad in, toen koning Willem I souverein vorst werd; aanzienlijke sommen werden beschikbaar gesteld voor den aankoop van belangrijke verzamelingen; de naam *„Hollandsch Museum"* veranderde eerst in *„'s Lands Museum"* en in September 1815 in *„'s Rijks Museum van Schilderijen en Penningen"*. In dit jaar werd ook het *Museum* overgebracht naar het *Trippenhuis*, op den Kloveniersburgwal, gebouwd in 1660 door de geschutgieters Louis en Hendrik Trip. — Na den Belgischen Opstand volgde een tijdperk van volslagen stilstand; niet alleen werden geen fondsen uitgetrokken voor de uitbreiding, maar voor het onderhoud bleek men nauwelijks voldoende geld over te hebben. In 1838 verhuisden op 's konings bevel 60 moderne schilderijen naar de nieuwe kunstgalerij van levende Nederlandsche Meesters te Haarlem („*Welgelegen*"); verschillende stukken werden later nog verkocht, maar ook werden belangrijke aanwinsten verkregen door legaten en geschenken. In 1875 na de ingestelde commissie van Rijks-Adviseurs voor de monumenten van geschiedenis en kunst en na de oprichting van de afdeeling *„Kunsten en Wetenschappen"*, brak een nieuwe periode van bloei aan; toen werd ook de eerste stoot gegeven voor de stichting van een nieuw museumgebouw (1877); het aantal aankoopen, schenkingen en legaten vermeerderde zoodanig, dat het *„Trippenhuis"* den schat van kunstwerken nauwelijks meer bevatten kon; in 1885 was het nieuwe „Rijksmuseum", dit prachtige bouwgewrocht van Dr. P. J. H. Cuypers, voltooid en konden er de volgende collecties in geherbergd worden: „Het Trippenhuis (888 stukken); 's Rijks verzameling van kunstwerken van moderne Meesters, uit het Paviljoen *„Welgelegen"* te Haarlem; schilderijen van de gemeente Amsterdam, afkomstig uit het Raadhuis en andere openbare gebouwen enz.

13 Juli 1885 had de plechtige opening plaats door Minister Heemskerk, in tegenwoordigheid

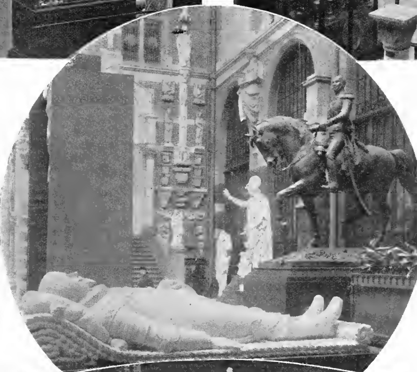
J. W. Pieneman (1779—1853). — *De slag van Waterloo* — 18 Juni 1815; Rijksmuseum.
Het oogenblik is voorgesteld, waarop Lord Wellington, bericht ontvangende dat het Pruisische leger op het slagveld is aangekomen, den algemeenen aanval beveelt. — De Prins van Oranje, door een geweerkogel gewond, wordt weggevoerd; in de verte ontwaart men Keizer Napoleon te paard. — In het geheel komen op het kapitale schilderij, dat een geheelen wand beslaat, 69 personen voor, waaronder generaal Cambronne, die de gedenkwaardige woorden sprak: *La garde meurt, mais ne se rend pas.*

Binnenplaats Rijksmuseum.
Links: Gedenksteen van Bisschop Siegfried III van Eppstein, opgericht 1249 in den Dom van Mainz, aan zijne zijden de landgraaf van Thüringen en Willem II, graaf van Holland, beiden door hem gekroond tot Roomsch-Koning; *aan den wand:* orgel, afkomstig uit Harenkarspel, begin 16de eeuw. *Voorgrond:* Grafmonument van Adriaen Clant van Stedum, door Rombout Verhulst; de zuil *rechts:* Basement van de St.-Servaaskerk te Maastricht, 12de eeuw. Achter den gedenksteen van den Bisschop (dus op de foto *links* van het orgel): Zangkoor uit de kerk te Helvoirt (N.-B.) pl.m. 1500

Binnenplaats Rijksmuseum.
Links: Zuidelijk portaal der St.-Servaaskerk te Maastricht (13de eeuw). — *Front:* Orgel, afkomstig uit Scheemda (16de eeuw); *rechts:* Orgel van de St.-Nicolai-kerk te Utrecht. Voorts verschillende afgietsels.

Binnenplaats Rijksmuseum.
Foto in het midden.
Model van het bronzen ruiterstandbeeld van Koning Willem II, te Luxemburg opgericht en onthuld 5 Nov. 1884; *beeld daarnaast:* „Pallas" van Velletri. *Voorgrond:* Model van het grafgedenkteeken van Piet Hein (1577—1629) in de Oude Kerk te Delft.

van Z. D. H. den Prins von Wied en diens Gemalin Prinses Marie; het getal der aanwinsten bleef stijgen; van de vele aankoopen verdienen o. m. bijzondere melding de collectie Six (40 stuks); vele bruikleenen, schenkingen en legaten verrijkten daarna den schat van kunstwerken; in 1898 werden de lokalen uitgebreid en in 1907 werd een aanvang gemaakt met een nieuwe vergrooting, aansluitende bij het fragmentengebouw en ten doel hebbende om aan de geleidelijk toenemende collectie Drücker en Van Lijnden een betere plaatsing te geven; zooals met weet, heeft het echtpaar Drücker zich onlangs hoogst verdienstelijk jegens het Vaderland gemaakt, door de prachtverzameling ten geschenke te geven.

13 Juli is een dag, die der herdenking ten volle waard is; de stichting van een grootsch museum was een staal van plicht, een alleszins verdiend blijk van hulde en dankbaarheid jegens onze roemrijke meesters, die ons hunne kunstgewrochten nalieten.

Aan het hoofd van het Rijksmuseum staat Jhr. B. W. F. van Riemsdijk; van dezen zeer kundigen, diligenten en flinken hoofddirecteur plaatsten wij in ons nummer van 15 September 1906 het portret op de voorpagina met bijschrift.

Binnenplaats Rijksmuseum.
Afgietsel, model van het Grafgedenkteeken Engelbrecht II van Nassau, heer van Breda, en zijne gemalin Cinburga van Baden (begin 16de eeuw), in de Groote Kerk te Breda.

De Gierigaard en zijn Pachter.

Over het geheel genomen staan de Schotten bij de Engelschen nog al voor gierig te boek. In dit opzicht was vooral bekend zekere Laird Braco, een der voorvaderen van den tegenwoordigen graaf van Tive. Van dezen Laird wordt verteld, dat hij, om een rentmeester uit te sparen, in persoon de huurpenningen zijner pachters inde. Op zekeren dag nu bracht een der pachters een penning te weinig. De Laird zond hem heen om het ontbrekende geldstuk te halen. De man kwam terug, betaalde de penning en verklaarde, dat hij er nu nog wel een shilling voor over had, als hij het goud en zilver, dat de Laird bezat, eens mocht zien. „Goed, man," antwoordde de Laird, „leg maar neer je shilling." De shilling werd betaald, en de Laird vervulde zijne beloften en liet den man een aantal met gouden en zilveren munten gevulde kisten en kasten zien. Nadat de man zich aan den aanblik van al dat geld had verzadigd, zeide hij:

„Wel, mylord, nu ben ik even rijk, als u."

„Hoe dat zoo, man?" vroeg de Laird.

„Omdat ik," antwoordde de pachter, „het geld zie, mylord, en u er den moed niet voor heeft, er meer mee te doen, dan ik."

Carl Hagenbeck's Di

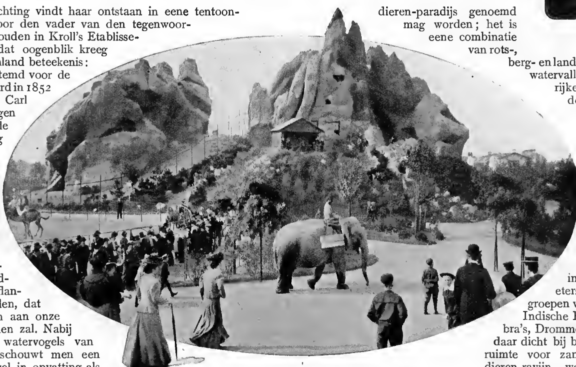

Monumentale hoofdingang van Carl Hagenbeck's dierenpark.

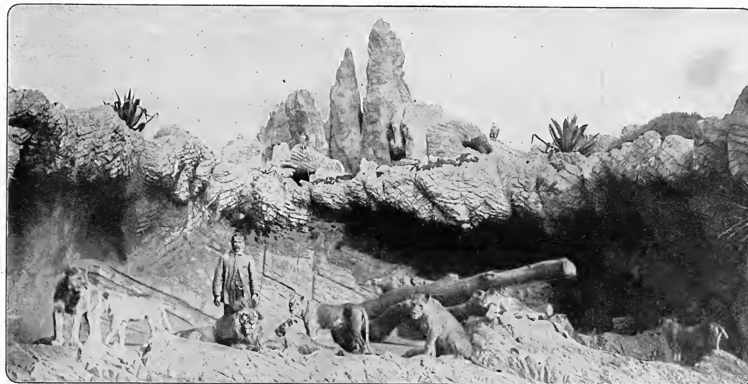

De toppen d

Deze wereldbekende stichting vindt haar ontstaan in eene tentoonstelling van Zeehonden, door den vader van den tegenwoordigen eigenaar in 1848 gehouden in Kroll's Etablissement te Berlijn; van af dat oogenblik kreeg de dierenhandel in Duitschland beteekenis: het park te Hamburg, bestemd voor de Zoölogische verzameling, werd in 1852 geopend en in 1866 nam Carl Hagenbeck het op 22-jarigen leeftijd over; deze bevorderde den bloei der onderneming door reusachtige expeditiën uit te rusten, door het houden van tentoonstellingen, door reizen enz. — In 1893 o. a. leverde hij een inzending van 1000 dieren op de expositie te Chicago. Het monumentale hoofdportaal door die prachtige diergroepen en levensgroote strijdhelden van vreemd ras geflankeerd, doet reeds vermoeden, dat een exotische wereld zich aan onze verbaasde blikken ontplooien zal. Nabij den vijver met tallooze watervogels van verschillende soorten, aanschouwt men een heerlijk panorama, dat zoowel in opvatting als in uitvoering een kunstwerk .... ja een waar dieren-paradijs genoemd mag worden; het is eene combinatie van rots-, berg- en landschappartijen met eilandjes, watervallen, boomgroepjes, lommerrijke idyllische plekjes, te midden waarvan de dieren leven, zooveel mogelijk overeenkomstig hun natuurstaat, hun aard en gewoonten. De beperkte ruimte belet ons de lezers door den beroemden tuin rond te leiden; wij moeten ons daarom bepalen tot een vluchtige opsomming van hetgeen er belangwekkends te zien is. — Van den vogelvijver komt men in de afdeeling der hooieters en ziet men bij 2 rotsgroepen vrij rondloopen de prachtige Indische Brahma-Zubus, verder Zebra's, Drommedarissen, Damherten e. a.; daar dicht bij bevindt zich eene afgesloten ruimte voor zangvogels; verder het roofdieren-ravijn, waar leeuwen, tijgers e. a., binnen de afsluitende en ontoegankelijk makende rotsen zich vermeien; éëne zijde is voor het oog van het publiek open gehouden, maar een 8 M. diepe afgrond belet de dieren het uitbreken. —

Panorama gezien van af de overbrugging van het in aanbouw zijnde gedeelte.

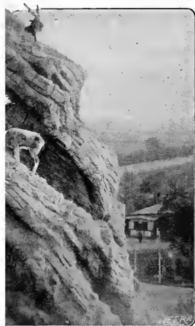
Het roofdierenravijn.

Carl H.

Foto's A. J.

renpark te Hamburg

gemzenrotsen.

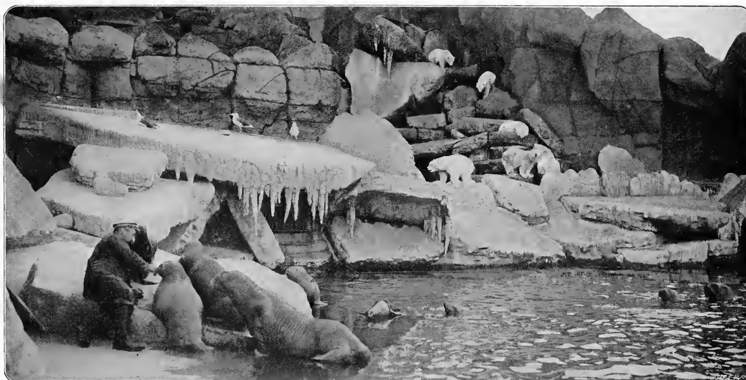

Het Japansche eiland.

Boven in de rotsholen houden zich adelaars en gieren op; dan komt men aan de antilopen, en verder gaande, in het hooge rotsgebergte van den Himalaya voor de Siberische schapen en bokken, in de nabijheid waarvan zich een weelderig plekje met kostbare bergflora bevindt; langs het struisvogel verblijf bereikt men onderwijl de bronzen buste van den in 1887 gestorven stichter; zeer aantrekkelijk is het Japansche eiland in hoofdzaak met bonte fazanten bevolkt, terwijl in den vijver een groot aantal goudvisschen en Japansche karpersoorten dartel rondzwemmen. Na de galerij voor kleine roofdieren, apen en groote roofdieren bezichtigd te hebben, gaat men het hoofdgebouw binnen, waar een groote dressuur-, een olifanten- en een roofdierhal zijn; hier zijn de prachtigste exemplaren van de wereld bijeen; de olifanten hebben bij den aanleg van het park vlijtig meegeholpen de zware steenen, boomen, aarde enz. te vervoeren. — Uit de roofdierhal gaat men over naar het verblijf der herkauwers, als buffels, antilopen enz., en vandaar naar het asyl der menschgelijkende apen, verder naar het slangenhuis, naar de reusachtige volière, de water- en loopvogelafdeeling, de fazanterie, de hertentuintjes, de hooge rotsen voor de steenbokken, het giraffenveld en de kangoeroe-omheining; het Noorsche Panorama, dat de wandeling van den bezoeker als 't ware bekroont, maakt een grootschen indruk; men vindt er zeeleeuwen, walrussen, ijsberen en pinguins; ten slotte nog het granietplateau voor rendieren. — Verschillende ververschingslokalen, een groot restaurant en andere paviljoenen verhoogen de attractie van het dierpark. Het restaurant heeft onderscheidene ruime zalen, bevat een kostbare verzameling geweien, die de wanden sieren, en is zóó gelegen, dat men ten volle van het dierenparadijs-panorama genieten kan.

Bij de giraffen.

Panorama van het ijsmeer.

enbeck.

W. DE VEER

De ruïne van Valkenburg.
Dit indrukwekkende restant van een voormalig trotsch adellijk kasteel op een rots gebouwd, vormt eene der vele bezienswaardigheden van den druk bezochten, rijk met natuurschoon bedeelden zuidoostelijken hoek van ons land. Van de beschermende werken is weinig meer overgebleven. Het langwerpige slot, op de hoogste van de beide verdiepingen met 8 Gotische ramen, had zijne lange achterzijde naar het stadje gekeerd, was voorzien van sterke torens en rondeelen en bewapend met kanonnen, die op het burchtpad gericht waren. „*Falkenborgh*” wordt in de geschiedenis in 1040 voor het eerst vermeld. — In 1085 vermeldt de historie als eigenmachtig souverein Gozewijn van Wassenberg, onder wiens opvolger Gozewijn II de burcht in 1122 voor het eerst belegerd werd. Waleram II, die in 1268 Maastricht herhaaldelijk aanviel en zijne burcht vaak zag belegeren, door Jan van Brabant, stierf in 1352. — In 1329 onder Reinoud moest de bezetting zich overgeven aan diens broeder Jan, die stad en kasteel vernielde; in 1356 zien wij Valkenburg, welks gebied 34 dorpen bevatte, na vele lotswisselingen, van heerlijkheid tot graafschap verheven en in 1396 voor goed met Limburg vereenigd; in den loop der eeuwen onderging het gebouw, dat in het midden der 17e eeuw tot verblijf van den drost van Staatsch Valkenburg diende en een tamelijk sterke bezetting had, aanmerkelijke veranderingen; 10 December 1672 lieten de Staatsche troepen de vesting in de lucht springen. Op het terras heeft men een prachtig uitzicht op de omgeving; op één der muurstukken bevindt zich een kolossale windwijzer, voorstellende den Aartsengel Michaël.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

I.

Ongeveer 'n half jaar geleden ontving ik uit Indië een brief van den navolgenden inhoud:

WelEdelGestrenge Heer!

Beleefd verzoek ik een oogenblik uw welwillende aandacht.

Ik ben gegageerd onderofficier van het O.-I. leger en heb een zeer goede particuliere betrekking. Wie ik ben en waar ik woon en welke positie ik bekleed, wensch ik geheim te houden en doet ook niets ter zake.

Ik had het genoegen u indertijd te leeren kennen en ben overtuigd dat u mij ter wille zult zijn.

In mijn vrije uren stelde ik mijn herinneringen te boek en toen ik met dien arbeid gereed was, kwam plotseling de vraag bij mij op of mijn geschrijf niet eenig nut zou kunnen stichten in het verre vaderland, waar men immers nog zoo weinig van ons Insulinde en vooral ook van het Indische leger afweet.

Ik heb toen alles nog eens omgewerkt, de data weggelaten en sommige namen veranderd, opdat niemand mij zou kunnen herkennen. Als aangeteekend document gaat hiernevens een pak cahiers, mijn „Gedenkschriften”, zooals ik ze voor de pers heb klaar gemaakt.

Luitenant! — laat ik u nog eens zoo mogen noemen — ik zend u dit pak vol vertrouwen toe en hoop dat u tijd en lust zult vinden om mijn werk na te lezen.

Ik geloof niet dat de lectuur u erg vervelen zal. Mijn leven was nog al vol afwisseling en avonturen en ik heb getracht zoo goed mogelijk mijn indrukken van land en volk en al wat ik ondervond te velde en in het garnizoen, in verstaanbaar Nederlandsch neer te schrijven. Vergeet bij de lezing niet dat ik slechts lager onderwijs genoot en mij zelf in dienst verder heb moeten ontwikkelen.

Wilt u iets wijzigen aan taal en stijl, ik weet dat u mijn werk niet bederven, wel veel verbeteren kunt. Ik toch liet nooit iets drukken, u reeds zooveel, daarom luitenant laat ik alles aan uw oordeel over.

Wilt u het uitgeven als roman, liefst zoo goedkoop mogelijk, b.v. in afleveringen of bij de *Wereldbibliotheek*, ga uw gang. Is het misschien geschikt voor *De Prins*, waarin ik zoo dikwijls van u iets las, zoo zou me dit zéér verheugen, daar het dan zeker veel gelezen werd.

Mocht u echter onverhoopt mijn werk niet de moeite van het zetten en drukken waard achten, dan buig ik mij gaarne voor uwe meening en vraag ik u vriendelijk om het *Poste restante Batavia* onder letter X. IJ. Z. te retourneeren.

Daar u mij niet kent, zoo is 't voor u zeer gemakkelijk om geheel naar bevinding te handelen.

Na UwelEdelGestrenge bij voorbaat reeds hartelijk dank gezegd te hebben voor de te nemen moeite, verblijf ik met de meeste Hoogachting

van UwelEdelGestrenge
de gehoorzame dienaar
X. IJ. Z.
Geg. onderoff. O.-I. L.

Ik heb toen dadelijk aan het verzoek van mijn onbekenden briefschrijver voldaan en zijn „Gedenkschriften” gelezen en ik moet eerlijk zeggen, dat ik nog van géén boek over Indië met zóóveel genoegen en belangstelling kennis nam.

Eén ding vond ik alleen jammer en dat was, dat de stijl mij niet populair genoeg leek, ja hier en daar hoogdravend werd en den ongeoefende te veel verried.

Ik schreef daarom *Poste restante Batavia* aan X. IJ. Z. en deelde hem uitvoerig mijn bezwaren mede, waarop ik p. o., telegrafisch nog wel, permissie kreeg om alles naar mijn smaak te wijzigen.

Gemakkelijk was dit nu juist niet.

Ik weet nu, dat zèlf iets scheppen wèl zoo eenvoudig is dan het...., „vertalen”, zal ik 't maar noemen, van een andermans werk.

Enfin, X. IJ. Z. zal, hoop ik, er niet àl te ontevreden over wezen en der Redactie van het Weekblad *De Prins*, die een plaatsje er voor afstond, ja het verhaal met foto's illustreeren gaat, zeg ik hierbij openlijk dank.

En thans is het woord aan X. IJ. Z. den oud-koloniaal!

* * *

Ik ben 'n echte Amsterdamsche jongen, geboren in het hartje van den Jordaan.

We waren thuis met z'n vieren broers, waarvan er één reeds jong naar zee ging, één, 'n vroolijke belhamel, op z'n veertiende jaar door het ijs zakte en jammerlijk verdronk en de oudste, die net als vader bij het bouwvak was, op 'n goeien dag met vrouw en kind naar Zuid-Amerika verhuisde, om nooit meer iets van zich te laten hooren.

Zusters waren er niet.

Ik zelf, de jongste uit het nest, was de lieveling van moeder. Nog zie ik ze vóór me, de goeie ziel, ze is nu ook al jaren dood, hoe ze sloofde en zich afbeulde om ons kwajongens toch maar knap voor den dag te laten komen en te zorgen, dat er steeds voldoende brood op de plank was.

Vader toch dronk!

Och van hem zal ik liever maar niet veel vertellen!

Wij jongens mochten hem geen van allen lijden. Hij had ook nooit eens 'n goed woord voor moeder of ons over en vooral op Zaterdagavonden kon hij als een onmensch te keer gaan. Ja, ik herinner 't mij nog goed, hoe m'n oudste broer Willem hem eens vierkant op straat smeet, omdat hij moeder 'n stomp in d'r gezicht had gegeven!

En 't kwam allemaal van dien pestdrank, waardoor ik later in Indië óók zooveel lui heb zien verongelukken.[1])

Moeder zei altijd: „Jan, jongen," zei ze, „zal je nooit drinken, je ziet aan vader de gevolgen, kind. 't Was vroeger toch zoo'n beste, fatsoenlijke man," en dan begon ze te huilen en sloeg ik mijn armen om haar hals, kuste haar tranen weg en zei: „Neen moedertje, huil maar niet, ik beloof 't je plechtig hoor, ik zal nooit, nooit versta je, dat smerige goed proeven!"

Kijk, lezer en ook lezeres, ik ben niet erg sentimenteel uitgevallen, dáárvoor heb ik te veel ondervonden, te veel narigheid in m'n leven meegemaakt, maar nu ik dit schrijf en 't weer overdenk, worden m'n oogen toch vochtig en.... ik schaam me er niet voor, want 't was toch zoo'n bovenstebeste moeder!

Nou moet ik u intusschen eerlijk bekennen, dat ik mijn woord gebroken heb, en later wèl eens, en méér dan eens, 'n borrel nam. Een dronkaard ben ik echter niet geworden! Als ik voelde, dat ik „genoeg" had, zag ik moeders behuild gezicht me verwijtend aankijken — in m'n verbeelding altijd, want ze lag toen al lang tusschen d'r zes planken — en zei ik tot me zelvers: „Stop Jan, hou je netjes jong en schei er mee uit!" en als je dàt nu maar kunt zeggen, en op 't juiste moment, dan draai je nooit voor dronkenschap de kast in.

Onthoudt 't bij gelegenheid!

* * *

Omdat vader nu zooveel geld bij de kroegbazen bracht, moest moeder elken dag uit werken gaan en ze had 'n paar goeie huizen, waarvan ze dikwijls kliekjes en oude kleeren voor ons mee kreeg.

En denk nu niet, dat thuis de boel in 't honderd liep. Neen, hoor, tot laat in den nacht was ze soms nog bezig met schrobben en boenen of het verstellen van bovenkleeren en ondergoed!

Mijn moedertje heeft aan haar huishouden alleen reeds den hemel verdiend, dàt is zeker!.... (*Wordt vervolgd.*)

[1]) Het drankmisbruik is in de laatste jaren ook bij het Indische leger zeer veel verminderd. C. B.

Groep Schotsche Collies, welwillend toegezonden door den heer M. van Bueren te Rotterdam.

Een Herinnering.

SCHETS VAN ANTONY HOPE.

„Het woord is aan Mr. Marshall Carfield," klonk luide de stem van den ceremoniemeester. Een talrijk gezelschap beroemde mannen richtten vol verwachting hun blikken op den grooten redenaar, en een warm applaus brak los toen ze het knappe, flinke gelaat aanschouwden.

„De weldoener der Menschheid", zooals men hem noemde, wachtte tot het rumoer bedaarde, waarna hij zijn schitterende rede hield. Aan het einde daarvan gekomen, nam hij een briefje ter hand, dat een kellner eenige oogenblikken te voren bij hem had neergelegd en las:

„16 Jan. 1873.
25 pond. 10 shilling.
Arnold Rodney."

Krampachtig omsloot zijn hand het papiertje; met een schok zonk zijn hoofd op de borst en hij viel zwaar voorover op de tafel....

Weer bijgekomen lag hij in een kamer van het hotel. Vaag herinnerde hij zich het diner, de speech en toen de flauwte. Vreemd! Wat was daarvan de oorzaak geweest? Tevergeefs zocht hij naar het antwoord op deze vraag.

Kwijnend richtte hij het hoofd op en zag een langen man, met kortgeknipten donkeren baard, gebogen over zijn bed staan, die hem een glas brandewijn voorhield.

„Drink dit," zei hij bevelend. „U moet direct naar huis vervoerd worden, ik zal u begeleiden."

„Wie is u?" vroeg Carfield op zwakken toon.

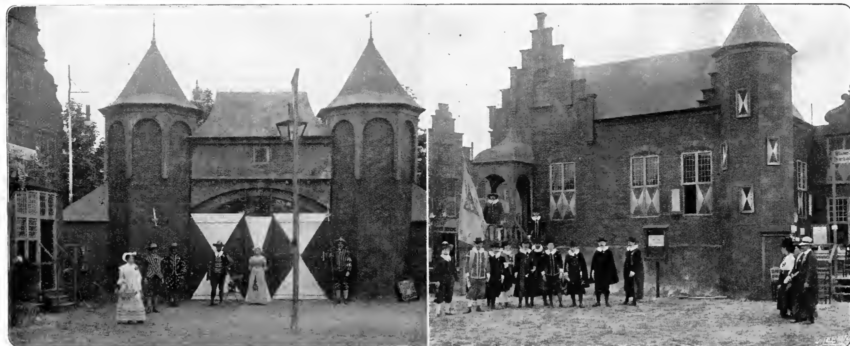
„Vavistock — Prof. Vavistock."

Carfield keek hem aan. Natuurlijk! de beroemde Amerikaansche geneesheer! Hoe was het mogelijk dat hij hem niet dadelijk had herkend?

Toen de professor hem hielp opstaan, gevoelde Carfield zich duizelig en zwak. Als in een droom zag hij het trottoir, veel menschen en een rijtuig, daarna overviel hem een overweldigende slaap; hij zag nog flauw zijn vrouw, en toen — vergetelheid....

Helder scheen de zon in Carfield's slaapkamer. Drie dagen waren voorbijgegaan, sedert zijn speech in het groote Regency Hotel. Physiek had Carfield niet — maar moreel zwaar geleden. Op den morgen na zijn thuiskomst had hij het noodlottige briefje onder zijn laken weergevonden. Hij moest het gedurende zijn rit naar huis in de hand geklemd hebben gehouden. Maar wie had het geschreven? Wie kende de geschiedenis van 1873 en Arnold Rodney? En waarom kwam deze na 25 jaren plotseling weer te voorschijn? Al deze vragen bestormden hem en brachten hem in herinnering de zwarte bladzijde in zijn levensboek.

Vijf en twintig jaren geleden was hij werkzaam geweest bij de bekende firma Waterton en Rodney, tegelijk met zijn vriend Arnold Rodney, zoon

Foto's) (Herm. de Ruiter.
Kijkjes op *Oud-Breda* te Breda. — De hoofdstad van de Oude Baronie heeft een aantrekkelijkheid in het leven geroepen, die aan velen groote gezelligheid geeft; de aardige geveltjes, de ouderwetsche kleederdrachten verhoogen de animo. — *Links:* De Poort van Oud-Breda. — *Rechts:* Het Stadhuis.

Foto's) *(De Vries.*
Bezoek van Z. K. H. Prins Hendrik der Nederlanden aan de heide-ontginning in het Zeijerveld van den heer J. T. Cremer, President van de Ned. Handelmaatschappij; de ontginning is aangevangen in 1906 over eene oppervlakte van 600 H.A. heide-, veen- en leemgronden, aan den heer Cremer tot bovengenoemd doeleinde verkocht door bemiddeling van de Ned. Heidemaatschappij, die de leiding der werkzaamheden heeft en als gastvrouw optrad bij het bezoek naar de terreinen, die ongeveer 1 uur van Assen gelegen zijn. — Te voet werden bezichtigd de Juliana-hoeve, de pas ontgonnen terreinen en de woeste grond, terwijl Z. K. H. den eersten steen legde aan de boerderij *„Oudeheide"*. De heer Cremer verricht met de ontginning een edel werk, dat tot zegen van de bevolking zal strekken. — Het bezoek van den Prins is een vernieuwd bewijs, hoezeer de welvaart van het Nederlandsche volk Z. K. H. ter harte gaat.
Foto links: Aankomst aan het Hôtel Groenendaal te Assen, waar aan de omgeving een feestelijk aanzien gegeven was. — *Foto onder:* Op weg naar de Juliana-hoeve; *op den voorgrond:* Z. K. H. Prins Hendrik en de heer Cremer. — *Foto boven:* Terugkeer van de eerste-steenlegging aan de boerderij *„Oudeheide"*.

van een der firmanten. Hun vriendschap had stand gehouden tot ze beiden verliefd werden op Marjorie Grant. Rodney, die zich gemakkelijker bewoog in de kringen waarin Miss Grant, een erkende schoonheid, verkeerde, scheen de meeste kans te hebben. Haar voorkeur wekte bij Carfield een jaloezie op, die zijn liefde nog steeds meer aanwakkerde en hij nam zich voor, haar, tot elken prijs, voor zich te winnen.

Op zekeren avond zich herinnerend zijn sleutels op het kantoor te hebben laten liggen, besloot hij deze te gaan halen en vond Arnold Rodney nog aan het werk. Ze wisselden eenige vriendschappelijke woorden en Carfield maakte zich tot vertrek gereed, toen de ander een weinig verlegen vroeg:

„Och Carfield, zou jij deze beide facturen even voor mij willen afmaken? Ik heb een afspraak voor vanavond."

„Zeker."

„Dank je zeer," zei Rodney en toen vertrouwelijk: „Ik ga een verlovingsring koopen, zie je."

„Ben je dan .... ?"

„Nog niet, maar ik hoop het spoedig te zijn. Ik ben besloten mijn geluk morgen op het bal bij Capperson te beproeven."

Carfield bekeek nauwkeurig zijn pennehouder. „Welnu, geluk er mee," zei hij gedwongen lachend.

De ander vervolgde vroolijk: „Hier is de sleutel van de brandkast om er de boeken in te leggen. Bonsoir!"

Nauwelijks was hij vertrokken of Carfield dacht na over een middel om Rodney in het verderf te storten. Weldra viel hem een duivelsch plan in. Als er fraude gepleegd werd, zou de verdenking op Rodney vallen. Hij nam het kasboek, veranderde bedaard den post: 4 Japansche vazen £ 55. 10/— in £ 25. 10/— en liet het totaalbedrag zooals het was. Toen ging hij naar de brandkast, nam er £ 30 in goud uit, borg het kasboek er in en legde den sleutel in Rodney's lessenaar.

Het plan slaagde. Het bedrog werd ontdekt en men vroeg Rodney om een verklaring. Hij wees verontwaardigd alle schuld van zich af. Vader en zoon kregen hooge woorden; eindelijk gooide de eerste zijn zoon een bankbiljet van £ 5 voor de voeten en ontzegde hem voor goed zijn huis. Doodsbleek scheurde Arnold het biljet in kleine stukjes en ging zwijgend heen om niet terug te keeren.

De firmanten hielden de zaak geheim en zeiden dat Arnold voor zijn gezondheid moest reizen. Na zijn vertrek maakte de gewetenlooze Carfield aan Marjorie het hof en eer het jaar teneinde was, trouwden zij.

Kort daarna erfde Carfield een aanzienlijk fortuin en van nu af aan was zijn leven gewijd aan philantropie, om zoodoende te trachten den schurkenstreek, die Arnold's leven had verwoest, zooveel mogelijk weer goed te maken.

Vijf en twintig jaren waren voorbijgegaan, jaren vol geluk voor Carfield en nu trad ineens het verleden weer op den voorgrond! Hij woelde onrustig in zijn bed, niet in staat het raadselachtige briefje op te lossen. Plotseling werd de deur geopend en Prof. Vavistock trad binnen; hij

Foto's) *(Delius.*
Het ontzettende spoorwegongeluk aan het station Villepreux bij Versailles, veroorzaakt doordien de expresstrein naar Granville, rijdende met eene vaart van 90 K.M. per uur, op een aan bovengenoemd station stilstaanden trein liep; de achterste 5 wagens werden letterlijk in elkander geschoven en geraakten in brand, tengevolge van het vuur uit de locomotief. — In een oogenblik speelde een hartverscheurend drama af; velen werden gedood en een nog grooter aantal gewond; de lijken waren vreeselijk verminkt. En dit alles, niettegenstaande de signalen op onveilig stonden! *Foto boven:* De overblijfselen van den trein, door den brand vernield. — *Foto onder:* De tegen den grond geslingerde locomotief van den express; de machinist, aanvankelijk gevangen genomen, is weder op vrije voeten gesteld.

onderzocht zijn patiënt en leunde glimlachend achterover in zijn stoel.

„Heel goed! heel goed!" zei hij opgewekt. „Laat mij eens zien; u heeft het drankje nog niet heelemaal op; wanneer heeft u het laatst ingenomen?"

„Gisterenavond om tien uur."

„Uitstekend."

„Bestaat er nog steeds gevaar voor herseziekte?"

„Neen, dat geloof ik niet; ik vrees dat het alleen uw geweten is dat u nog plaagt — *Kolonel*," sprak Prof. Vavistock langzaam en met nadruk.

„Kolonel!" Verbaasd keek Carfield den spreker aan. „Kolonel!" zijn oude schoolnaam hem gegeven door — groote hemel — Rodney — „Rodney!"

Doodsbleek staarde hij naar den professor, die hem zwijgend aanzag.

„Ja," zei deze ten laatste, „vijf en twintig jaren in een vreemd land, waar men allerlei ontberingen heeft geleden, veranderen iemands uiterlijk wel een weinig. Geen wonder dat je mij niet herkende, kolonel. Ja, ja, Arnold Rodney eindelijk weer terug, het is geen zinsbedrog."

„Maar... maar... Prof. Vavistock?"

„Een zeer natuurlijke vraag. Zooals je weet verliet ik Engeland onder zeer ongunstige omstandigheden. Toen ik in de Staten aankwam was ik dood-arm. Vijf jaren lang leed ik gebrek, ik werd ten slotte ziek en naar een hospitaal gebracht. De jonge dokter, die mij behandelde trok zich mijner aan en na mijn herstel liet hij mij bij zich inwonen. Ik veranderde van naam.

Zooals je weet heb ik mij altijd sterk geïnteresseerd voor chemie en medische wetenschap en toen hij mij aanbood deze te bestudeeren nam ik dit gretig aan. Jaren van ingespannen studie volgden; ten slotte associeerde ik mij met mijn weldoener en na eenigen tijd werd ik tot professor benoemd als specialiteit in de psychiatrie. Hoe ik hier in het land ontvangen werd, weet je."

Carfield antwoordde niet.

„Wat ben je stil, Carfield en dat nog wel de beroemde redenaar, Marshall Carfield — de weldoener der menschheid. Mijn hemel! Ha! ha! ha!" lachte hij spottend. „En nu je mijn geschiedenis weet, kun je misschien wel gissen wat mij al deze jaren heeft staande gehouden. De wraak hield mij in het leven — het klinkt ruw — maar de man, die beroofd werd van alles wat 't leven waarde geeft, door een schurk, die zich zijn vriend noemde — wordt een beest gelijk."

„Ik.... ik.... na al deze jaren...." stamelde Carfield.

„Juist; na al deze jaren. Toen ik van Amerika hierheen kwam ging ik naar het diner dat ter eere van jou werd gegeven en zag je daar in je triomf. Ik schreef je het briefje en liet 't je door een kellner brengen. Een toeval leverde je aan mijn genade over."

„Wat.... wat bedoel je?" vroeg Carfield schor.

Rodney nam het medicijnfleschje en hield het hem voor. „De inhoud van dit fleschje is mijn wapen; het is een langzaam werkend vergif. Met de laatste dosis heb je gisterenavond je eigen doodvonnis geteekend. Hoor je Carfield, je bent stervend."

„Je weet niet wat je zegt," riep de lijder, bevend van afschuw. „Dat is een moord. Ik zal de politie waarschuwen en —"

„Jij de politie waarschuwen? Maar wie zou jou, die aan zenuwkoorts lijdt, gelooven? Het is een gewoon verschijnsel van dergelijke patiënten een antipathie voor hun geneesheer op te vatten."

„Denk aan mijn vrouw, die je eens zoo liefhadt."

„Je vrouw is voor mij een vreemde geworden, haar tranen heb ik zooeven onbewogen aangezien...."

Rodney brak eensklaps af. Een jong meisje kwam binnen, knielde naast het bed van Carfield neer en greep zijn hand.

„Vader — moeder zegt dat u erg ziek bent. O — vader — vader —" ze trachtte het snikken te bedwingen.

„Florence, lief kind," sprak hij teeder, „denk niet dat ik zal sterven, omdat ik een weinig ongesteld ben —"

De professor was het bed genaderd, zijn oogen waren gericht op het reine gezichtje van het knielende meisje. Hij waande zich vijf en twintig jaren terug en de oude liefde kwam weer boven.

„Marjorie!" fluisterde hij, „Marjorie!"

Het meisje hief blozend het hoofd op.

„Dit is mijn dochter Florence," merkte Carfield op.

„U is Prof. Vavistock, nietwaar?" vroeg ze zacht. „Ik heb gehoord dat zoo iemand vader kan redden, gij het zijt, en dat wilt ge, nietwaar? Ik houd zoo onuitsprekelijk veel van vader."

Hij nam haar hand en langen tijd bleven ze zoo staan, de voor den tijd vergrijsde zwerver en het jonge meisje, wier treffende gelijkenis met Marjorie hem zoo aangreep.

„Ja Florence," zei hij eindelijk, „ik wil je vader redden."

„Dank u," zei ze eenvoudig.

Rodney nam zijn handschoenen op. „Vreemd," mompelde hij, „vreemd, na al deze jaren.... hier hebt ge een tegengif, nog is het niet te laat."

Hij ging naar het raam en keek naar buiten. Carfield zag naar hem met een gevoel van diepe wroeging.

„Een oogenblik geleden dacht ik dat niets mijn wraak kon afwenden en nu heeft een herinnering.... hetzij zoo. Ik laat je je leven, je vrouw, je kind, je succes, je eer en ik.... ik ga terug naar een vreemd land, onder een vreemden naam met niets dan.... die herinnering," en zonder afscheid te nemen ging hij heen.

Luzern gedeeltelijk onder water. — De overstroomingen in Zwitserland doen denken aan het geteisterde Parijs met omgeving; hieronder geven wij een kort overzicht van het onheil, dat gelukkig spoediger dan te Parijs met succes bekampt kon worden. Op sommige punten in de prachtige en schilderachtige stad, aan het verrukkelijke meer, stond het water 4 voet hoog.

Foto's) *(A. Graf.*

Overstroomingen in Zwitserland. In verschillende deelen van den Bondsstaat heeft het hooge water, tengevolge van de onophoudelijke regens, aanzienlijke schade aangericht; bruggen en oeverbeschoeiingen zijn weggeslagen, huizen ingestort, spoor- en straatwegen geïnundeerd, terwijl helaas eenige personen verdronken: — ook de landbouw zal er gedeelte door lijden. 't Waren vooral de kleine, maar woeste bergstroomen, met de rots-, steen- en zandmassa's in de bedding, die het meeste gevaar leverden in de streek, waarvan hierboven twee afbeeldingen geplaatst zijn. — Honderden werkkrachten waren met de uiterste inspanning in de weer om het kwaad zooveel mogelijk te beteugelen. Het internationaal en het binnenlandsch verkeer ondervond groote stoornis. Van andere oorden en plaatsen, die min of meer geteisterd werden, noemen wij: het Limatdal, Luzern, de Gotthardbaan, Altorf, Appenzell, Glarus, Bern, Davos. — *Foto boven:* Het gedeeltelijk ingestorte postkantoor bij Küblis; deze plaats is gelegen aan de spoorlijn Davos-Ragaz in het Noordoostelijk deel van Zwitserland. — *Foto onder:* De spoorbaan tusschen Fideris en Küblis tijdens de overstrooming.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

HOOFDSTUK I.

„Wat prachtig — wat wonderlijk prachtig!" Marie Boucher breidde haar armen uit, alsof zij de gansche schoonheid van den lachenden Meidag aan haar hart wilde drukken.

In overmoedigen overwinningsroes had de lente, bekoorlijke verkwistster, haar weelderigen bloesemrijkdom over de heesters van het Bois de Boulogne uitgestort. Als door sneeuw overgoten stonden de sterk geurende elzen, tusschen de slanke, lichtgroene berken en overoude eikenstammen. De zon wierp gouden stralen door de waaiervormig uitgespreide bladeren der kastanjeboomen. Licht en schaduw trilden in onrustig spel over de groen-fluweelen grasvelden, welke door bedden roode en gele tulpen, en wit en lila bloeiende oleanderstruiken werden onderbroken. Zwarte spreeuwen huppelden over het gras. Boven, in de breede takken eener linde, koerden twee wilde duiven. En boven al deze lentepracht welfde zich, zooals doorgaans boven Parijs, de doorzichtig helderblauwe hemel, met de als van zilver omzoomde snel voortzwevende witte wolkjes.

In dit deel van het Bois de Boulogne was het oogenschijnlijk eenzaam en stil. Het geraas der wereldstad drong slechts door als de verwijderde branding der zee. Slechts verder, op de groote wandel- en rijwegen, bewoog zich de schare voetgangers, joegen de rijtuigen en ruiters dooreen, als in een kaleidoscoop.

„Ja — hier is het waarlijk prachtig. Omdat wij alleen zijn!" stemde Karlos galant toe. Hij ontblootte het hoofd. De warme wind streek liefkoozend door zijn krullend, zwart haar, en over zijn smal, gebruind gelaat. In zijn groote, donkere oogen lag een hartstochtelijke bezieling, als hij ze op het blonde bekoorlijke meisje naast zich richtte. „We zullen wat op die bank gaan zitten, Marie, gij zult moe zijn, want we hebben ver geloopen."

Zij trok een klein horloge uit de ceintuur van haar rose kleedje, dat met een galon van witte rozenknoppen was versierd. „Zie!" Zij wees op de wijzerplaat. „Totdat de wijzer daar staat, blijven wij zitten, dan zou ik graag naar de groote allee gaan. Keizerin Eugenie komt tegen vijf uur van Saint-Cloud en rijdt door het Bois naar de Tuileriën."

Hij fronste het voorhoofd. „Wat hebt ge er aan, u onder het nieuwsgierige publiek te mengen om gedurende een seconde de keizerin, en misschien het opgepoetste aapje, den kleinen, keizerlijken prins te zien?"

„Wat klinkt dat akelig! Zoo moogt gij in mijn tegenwoordigheid niet meer spreken!" zeide zij.

„Waarom niet?"

„Omdat" — haar oogen keken hem blij-trotsch aan — „omdat ik eerdaags tot lectrice der keizerin word benoemd."

„Gij, Marie? Dat kan, dat mag niet. Denkt ge dan in het geheel niet aan mij?"

„Nu, juist voor u verheugt het mij, Karlos. Trouwen kunnen wij nog in lang niet, want gij weet, dat ik maar weinig vermogen bezit. Het salaris, hetwelk ik echter als voorlezeres zal krijgen, is groot genoeg om te sparen."

„Dat wil ik niet, geen stuiver van het keizerlijk geld zal in onze huishouding worden gebruikt."

Zij haalde even spottend de schouders op. „Gij zijt een beetje belachelijk met uw ongegronden haat tegen het Napoleontische keizerlijke huis, beste Karlos."

„Ongegrond?"

„Ja, volkomen ongegrond. U heeft het nooit wat slechts gedaan, en mijn familie niets dan goeds."

Hij antwoordde niet dadelijk, maar staarde een poos naar het goud-gele licht, hetwelk door het dichte gebladerte viel, op de geharkte kiezelpaden. Eindelijk vroeg hij: „Hoe is het gebeurd? Hebt gij naar de plaats van voorlezeres bij de keizerin gedongen, Marie?"

„Neen. Reeds voor drie jaren, toen ik bij een feestelijke gelegenheid aan de keizerin werd voorgesteld, herinnerde het keizerlijk paar zich mijn grootvader, die admiraal onder Napoleon I was; en de keizerin beloofde mijn grootmoeder, dat zij, zoodra er een plaats in haar gevolg open kwam, aan mij zou denken. Ik koesterde destijds weinig hoop, dat zij haar woord zou houden, maar beschouwde het slechts als een beminnelijk praatje; gisteren kwam echter een schrijven van de grootmeesteres, prinses Von Eszlingen, dat ik, om te beginnen op proef, later vast als voorlezeres van Hare Majesteit zou worden aangesteld. Ge weet, dat ik geen hofdame kan worden, daar ik niet van adel ben. Daarom bedacht de keizerin dit middel."

„Indien ge mij liefhebt, wijs dan dit aanbod van de hand. Ik zal geen minuut rust hebben, als ik u aan dit hof weet!"

„Zijt gij misschien jaloersch?"

„Dat ook. Ik benijd ieder, die in uw lief gezicht mag zien. Elke blik uwer oogen, elke hartslag van u, moet mij alleen toebehooren."

„Dat is een beetje te veel verlangd," lachte zij overmoedig. „Nu reeds dweep ik met onze schoone keizerin; spoedig genoeg zal ik haar onuitsprekelijk liefhebben. De keizerin heeft aan mijn grootouders beloofd, als een moeder voor mij te zullen zorgen, als ik bij haar kwam. Was dat niet lief van haar?"

„Ook de keizerin kan u niet voor de gevaren beschutten, waaraan gij u in argelooze lichtzinnigheid blootstelt."

„Welke gevaren dan? Vreest ge, dat ik ijdel en oppervlakkig zal worden, mij te veel zal laten voorstaan op mijn tamelijk knap gezicht? Beste Karlos, in vergelijking met de keizerin ziet elke andere vrouw er onbeduidend uit. Naast haar te staan is de beste remedie tegen de ijdelheid. Of zijt ge bang voor de huldebewijzen der hofridders?"

„Ook dat. Maar dat zijn slechts kleinigheden."

„Wat is het dan? Spreek eindelijk ronduit, en maak mij niet angstig door uw sombere uitdrukking."

„Als ik maar vrij uit dorst spreken," stiet hij uit. „Maar dat kan ik niet."

„En waarom niet?"

„Vraag het mij niet! Laat ik echter zooveel zeggen: niet uw karakter of uw eer is aan het keizerlijk hof in gevaar, maar uw leven."

„Mijn leven?" Een lichte huivering overviel haar, toen zij in zijn bleek geworden gelaat en sombere oogen keek.

„Zijt ge reeds vergeten, dat honderden Italianen den verrader op den keizerlijken troon den dood hebben gezworen? Slechts door een wonder is hij tot nu toe aan kogels en dolken ontkomen."

„Maar ik word toch geen adjudant van den keizer, doch voorlezeres der keizerin!" Zij lachte reeds weer gerust gesteld.

„Wie kan weten, welke richting zulk een kogel neemt, ook als hij voor een ander bestemd is."

„In den laatsten tijd heeft men niets meer van aanslagen gehoord. De prefekt van politie Pietri let goed op."

„Hij is machteloos om het noodlot tegen te houden."

„Maar toch zeker machtig genoeg om de meesten der afschuwelijke moordenaars, die in het donker woud sluipen, aan te houden."

„Denkt gij?" Galanti lachte kort. Zijn lach trof Marie onaangenaam. Zij fronste de fijn besneden wenkbrauwen, welke donker tegen het goudblonde haar afstaken. In haar zacht, bekoorlijk gelaat kwam een strenge uitdrukking, welke haar plotseling ouder en harder maakte.

„Het is waar, dat de meeste aanslagen door Italianen werden bedreven," zei zij scherp. „Ik schaam mij voor uwe landslieden en, naar ik hoop, gij ook!"

„Ik billijk hun optreden niet, daar ik het nutteloos vind," antwoordde hij langzaam.

„Gij drukt u zonderling uit, Karlos! Kunt gij werkelijk verontschuldigingen vinden voor zulke laffe moordenaars?"

„Spreek liever niet in zulke bewoordingen over mijn landgenooten."

„Anders dan sluipmoordenaars zijn deze menschen toch niet, die lafhartig uit een hinderlaag op een weerlooze schieten!"

„In ieder geval zetten zij hun eigen leven er mede op het spel. De daad moogt ge afkeuren, maar de beweegredenen, welke er toe leiden, moet ge eerbiedigen!"

„Beweegredenen, welke tot moord voeren, zijn steeds te verafschuwen."

„Gij dwaalt, want de reden, het doel van dezen aanleg, is groot en heilig."

„Welke mag dat zijn?"

„De vrijheid van ons onafhankelijk Italië." Hij sprong op, alsof hij slechts staande den teergeliefden naam van het vaderland kon noemen. In zijn oogen lag een fanatieke geestdrift. „Italië vrij, — vrij tot aan de Adria! Niet meer geknecht door barbaren, niet meer verdeeld en machteloos willen wij zijn, maar vrij, sterk en trotsch als vroeger! Een groote republiek van broeders, die allen slechts één doel hebben — de grootheid, eenheid en vrijheid van het vaderland!" Hij zette zijn borst uit. Zijn ademhaling was kort en gejaagd. Het klonk als juichen en snikken tegelijk.

„Gij dweper!" Marie greep zijn gebruinde hand, waarin elke zenuw trilde. „En deze droom meenen de verblinden door een politieken moord op Napoleon III te verwezenlijken? Hij is toch slechts keizer der Franschen! Wat heeft hij met Italië te maken?"

„Meer dan gij denkt, en meer dan hem op zijn wankelenden troon zelfs lief zal zijn!" antwoordde Galanti hoonend. „Noem den naam „Mazzini" eens in de vertrekken der Tuileriën, dan zult ge zien, hoe Napoleon verbleekt. Ik weet, dat die naam hem dag en nacht in de ooren klinkt, en

hem als bazuingeschal van het jongste gericht aan een gegeven en nooit nagekomen belofte herinnert."

„Ik zal mij wel wachten namen te noemen, welke hunne Majesteiten onaangenaam zijn om te hooren, beste Karlos."

„Inderdaad, wanneer ge werkelijk de plaats wilt aannemen en behouden, dan raad ik u liever in het geheel niets van onze verloving te zeggen en nooit met een woord van ons gesprek te reppen."

„Zeker niet, want ik weet, dat slechts uw fanatieke liefde tot uw vaderland er u toe brengt, de misdaden uwer landslieden te verontschuldigen, ofschoon hun daden onvergeeflijk zijn. Spreek daarvan tegenover anderen niet zoo open! Wie u niet zoo goed kent als ik, zou u verkeerd beoordeelen."

In haar groote, blauwe oogen, welke zoo smeekend tot hem opzagen, lag zulk een kinderlijke onschuld, dat een huivering van hartstocht door zijn leden liep.

Een weinig spijt gevoelend, ging hij weer naast haar zitten, sloeg zijn arm om haar schouders en drukte vurige kussen op haar gloeiend gelaat. Haar blonde schoonheid wekte dagelijks den gloed zijner zinnen. „Mijn blondkopje, mijn zonneschijn!" fluisterde hij. „Geef het plan op, de betrekking bij de keizerin aan te nemen, en ik maak, dat wij reeds spoedig kunnen trouwen."

„Hoe wilt ge dat doen, Karlos? Gij zijt, evenals ik, zonder vermogen. Waar zouden wij van leven?"

„Ik ben niet arm," antwoordde hij langzaam. „Ik bezit een vermogen, waarvan we ordentelijk zouden kunnen leven, maar voorloopig heb ik er geen vrije beschikking over."

„Dat klinkt heel geheimzinnig. Heb je een gewaagde speculatie gedaan? Dat is nu mode in Parijs. Dagelijks worden in die grootsche bouwondernemingen millioenen op het spel gezet — gewonnen of verloren."

„Mijn vermogen dient stellig ook voor een gewaagde onderneming. De inzet is groot, maar de uitkomst zal des te heerlijker zijn."

„Als ge u maar niet verrekent. Neem liever uw geld terug, en stel u tevreden met geringer doch vaste renten."

„Ik heb afstand gedaan van de vrije beschikking over mijn geld, Marie. Geen offer is te groot, als het maar naar het doel voert."

„Nu — 't blijft mij gelijk. — Misschien wordt ge door deze geheimzinnige ondernemingen zoo rijk als keizer Napoleon's halfbroer, de hertog van Morny, of zelfs als de bankier, nu baron Merrier. Men zegt dat deze door aan- en verkoop van grond millioenen heeft verdiend. Ik ben met diens dochter, de vrouw van generaal Dubois en Hortense Merrier reeds van de kostschool af bevriend."

„Neen, met zulke speculaties, welke slechts tot eenig doel hebben zichzelf te verrijken, heb ik niets te maken. Maar ik wil beproeven of ik niet een deel van mijn geld terug kan krijgen. Wij zouden dan kunnen trouwen, al moesten wij zeer eenvoudig leven. Ik wil alles — alles doen, als ge daarvoor de betrekking bij de keizerin wilt opgeven."

Zij schudde zacht, maar beslist het hoofd. „Neen — ik ben er te gelukkig door. Het is een groot geluk voor mij. Ik verheug er mij op, de schoone keizerin te dienen, mijn grootmoeder de zorg voor mijn toekomst te ontnemen, en voor ons toekomstig huishouden te sparen, Karlos. Grootmama zou ook nooit haar toestemming tot ons huwelijk geven, indien gij geen vast inkomen hadt. Gij weet, dat zij u steeds een avonturier noemt, en niet veel van u wil weten."

„Laat zij mij zoo noemen. Wat is uw geachte keizer Napoleon anders dan een avonturier? Nog slechts enkele jaren geleden had hij minder kans den Franschen troon te beklimmen dan ik om mijn plannen en verwachtingen vervuld te zien. Beloof mij in ieder geval mij van alles aan het hof op de hoogte te houden. Laat ik telkens van te voren weten, als gij uitrijdt. Ik kan u dan wellicht beschermen en mijn hand zonder dat gij het vermoedt, boven u houden. Geloof mij, ook uw keizerin komt dat ten goede."

„Gij leidt aan hoogmoedswaan, beste Karlos. Maar als het u geruststelt zal ik u zoo veel mogelijk omtrent alles op de hoogte houden. Wij zullen elkaar slechts zelden zien, want de keizerin verlangt van haar voorlezeres, dat zij zich streng terugtrekt van elk verkeer, uitgenomen met de allernaaste bloedverwanten. Dat is ook heel begrijpelijk, daar er allerhande gepraat zou kunnen ontstaan — is het niet? Ook gij moet heel voorzichtig zijn. Gij zoudt mijn betrekking anders in gevaar kunnen brengen."

„Wees niet bang. Niemand weet beter dan ik, wat er voor ons beiden op het spel staat," zeide hij luchtig. „Nu, wie weet, misschien is uw benoeming aan het hof der Tuileriën werkelijk een gunstig teeken voor mijn plannen."

De „Notre Dame" met de „Pont St.-Michel" te Parijs.

De Kathedraal, lang 127 M., breed 48 M., hoog 33 M., met twee 68 M. hooge torens, is de oudste getuige van de historie van Frankrijks hoofdstad; ze is een eerbiedwaardig architecturaal gewrocht uit de middeleeuwen, indrukwekkend en grootsch; met den bouw werd op de gewijde plaats, waar eeuwen vroeger twee kerken verrezen waren, aangevangen in 1163; de voltooiing had in de eerste helft der 13de eeuw plaats, maar tegen 1245 begonnen de veranderingen, die in volgende eeuwen voortgezet werden; de Kathedraal, rijk met beeldhouwwerk versierd, is zeer gecompliceerd van constructie en zou voor een nauwkeurige beschrijving kolommen druks eischen; de relieken in de sacristie zijn van onschatbare waarde; vele ceremoniën en evenementen van beteekenis hebben in en vóór het gebouw plaats gehad; een reeks van herinneringen, waaronder vele tragische, zijn er aan verbonden. — De „Pont St.-Michel" voor 't eerst gebouwd in 1387, werd tweemaal vernield en herbouwd, terwijl in 1616 de steenen brug vervaardigd werd, die in 1857 een geheele verandering onderging. — *Op den voorgrond* van onze foto ziet men nog de ouderwetsche omnibussen, met twee of drie paarden bespannen, welke in bijna alle groote steden door meer moderne vervoermiddelen zijn vervangen, die echter te Parijs nog trouw gehandhaafd blijven als overblijfsel uit overoude tijden.

„Natuurlijk is het dat, want ik zal sparen, elken stuiver zal ik voor ons sparen. Maar kom nu, ik zie door de struiken, hoe de menschen allen naar de groote Allee stroomen. De keizerin kan elk oogenblik komen. Ik zou het niet graag missen, al zal ik haar weldra dagelijks zien."

Hij deed, wat zij verlangde. Weldra bereikten zij den grooten weg, welke naar de Champs-Elysées voerde.

Daar moesten zij langzaam gaan door den op en neer gaanden menschenstroom.

Geheel Parijs was op weg. Vorstin Metternich in haar prachtige equipage, gravin Walenska met haar vurige Russische Troika, prinses Murat met de witgepoederde lakeien, en de hertog de Morny, die zelf zijn beroemd schimmelvierspan mende.

Plotseling kwam er beweging onder de menigte, bereden politie ging den rijweg langs, handen werden opgeheven om botsingen te voorkomen. Met moeite werd een weg vrij gemaakt. De keizerlijke equipage was in het gezicht. Stof warrelde omhoog. Twee voorrijders in groen met goud geborduurde livrei reden in gestrekten draf voor het open rijtuig uit, dat in matigen gang, van Saint-Cloud komende, den hoofdweg van het Bois de Boulogne insloeg. Mutsen en hoeden vlogen in de lucht. Een bruisend „leve de keizerin, — leve de keizerlijke prins!" klonk door de lucht. De keizerin neeg haar schoon, klassiek hoofd glimlachend naar rechts en links. De kleine prins Louis, die op den schoot zijner min zat, wierp het publiek kushandjes toe. Dat had men den kleine vroeg geleerd.

Het licht in geestdrift gebrachte Fransche publiek jubelde. „Welk een bekoorlijk kind is onze keizerlijke prins!" klonk het overal.

Ook het vriendelijke, frissche gelaat der min, onder de wijduitstaande Bretonsche muts, vond algemeenen bijval.

Tot de keizerlijke equipage geheel uit het gezicht verdwenen was bleven rijtuigen, ruiters en voetgangers staan. Toen kwam alles pas weer in beweging. De ruiters galoppeerden naast de rijtuigen, waarin hun bekende dames zaten. Men groette elkaar, wenkte elkaar, schudde elkaar de hand. Blikken en schertsende woorden vlogen heen en weer. Vaak suisde een ruiker witte narcissen of gele madelieven door de lucht en viel in den schoot eener schoone. De bloemenverkoopers kropen met groote handigheid tusschen de wielen en paardehoeven door, om hun in groote manden liggende ruikers te verkoopen, kleine jongens op bloote voeten draafden onvermoeid naast de ruiters en boden met schrille stem waren ten verkoop, tot eindelijk een boos toegeworpen stuiver hun hardnekkige volharding beloonde.

(Wordt vervolgd).

Van de 26 seizoenen, welke **de Berlijners** reeds in het **Kurhaus** zijn opgetreden, is dat van nu het 25ste onder de directie van de „Maatschappij Zeebad Scheveningen". Een **25-jarig jubileum** dus, in optima forma. 2 Juli zal het gevierd worden, o. a. met de uitvoering van Beethoven's Negende met slotkoor. Van ganscher harte bieden wij den leider en de leden van dit uitmuntende orkest te dezer gelegenheid onze gelukwenschen aan, hierbij de hoop uitsprekende, dat wij nog vele seizoenen „de Philharmonie" in Scheveningen zullen zien terugkeeren. — Onder de 65 leden van het orkest telt men nu nog 15, die reeds van het eerste seizoen af naar Scheveningen kwamen. — In één opzicht onderscheidt het Berlijnsche Philharmonische Orkest zich van alle andere — 't is nl. 't eenige muziekinstituut van dien aard, dat geheel op eigen wieken drijft; 't geniet geenerlei subsidie, van wie 't dan ook zij. Het bestuur door de orkestleden gekozen, leidt de zaken, doch de ledenvergadering is oppermachtig en heeft de eindbeslissing in alle zaken van belang — wijst b.v. den dirigent en de solisten aan enz. De geheele inrichting van deze vereeniging van kunstenaars berust op coöperatieven grondslag. — Dat de avond van 2 Juli een ware feestavond zal worden en den Berlijners vele welsprekende bewijzen van hartelijke waardeering en oprechte sympathie zal brengen, is niet aan twijfel onderhevig. De directie van de „Mij. Zeebad Scheveningen" ging reeds voor, door de gansche opbrengst van het feestconcert voor de pensioenkas van het orkest te bestemmen.

Fritz Reitz, 2de cellist.

Paulus Bachi, 1ste cellist.

Anton Witek, 1e Concertmeester.

Dr. Ernst Kunwald, Dirigent Philh. Orkest.

Jan Gesterkamp, 2e Concertmeester

Foto Boven: Bestuur van het Philharmonische Orkest te Berlijn. *Van links:* Herr Riehl, Secr.; Müller, Voorzitter; Terst, Penningmeester.

1 Juli was het 50 jaar geleden, dat de gep. Gen.-Majoor **F. De Bas,** dir. van het Krijgsk. Archief van den Generalen Staf te 's Gravenhage, tot officier benoemd werd bij de toenmalige dragonders. Hij heeft zich hoogst verdienstelijk gemaakt op historisch en krijgskundig gebied door zijne belangrijke werken, studiën en artikelen en nòg wijdt hij zich met toewijding en met de uiterste zorg aan de zoo nuttige instelling, die hij stichtte en aan het hoofd waarvan hij staat. De vele ordeteekenen, die zijn borst versieren, getuigen van de erkenning voor zijn arbeid. Eenige jaren geleden plaatsten wij zijn portret op de voorpagina met een meer uitgebreid bijschrift. — De vorige week is te Deventer de nieuw opgerichte, thans compleet georganiseerde 2de bereden mitrailleur-afdeeling aan het gemeentebestuur gepresenteerd; de afdeeling staat onder bevel van den kapitein **J. P. J. Verberne** en bestaat uit 6 stukken, elk bespannen met 4 paarden en is sterk 50 manschappen en ± 30 paarden. — 1 Juli herdenkt de heer **D. Clement,** chef van het plaatskaartenbureau aan het station der S.S. te 's Gravenhage, zijn 40-jarige ambtsvervulling; hij is de oudste ambtenaar in het station en heeft door zijn optreden, bij chefs, ondergeschikten en het reizend publiek achting en sympathie weten te verwerven; zijn borst is versierd met de gouden medaille der Oranje-Nassau-orde. — De nieuwe burgemeester van Velsen, Mr. **H. Verloren van Themaat** met diens echtgenoote, zijn met levendige toejuichingen ontvangen. In ons voorgaand nummer plaatsten wij reeds het portret van dezen energieken, kloeken man. Met groot eerbetoon had de blijde incomste plaats; een optocht was georganiseerd, eene eerewacht begeleidde het rijtuig, fraaie versieringen waren aangebracht, terwijl de plechtige installatie geschiedde in den gemeenteraad door den Wethouder Uytendaal, die eene kernachtige toespraak hield en daarna den nieuwen magistraat den ambtsketen en den voorzittershamer overdroeg. — Te Nijkerk is op 78-jarigen ouderdom overleden Mgr. **J. A. Verstege,** in 1861 te Utrecht tot priester gewijd en sedert 1883 pastoor te Nijkerk, waar hij in hoog aanzien stond; zijn borst was getooid met het ridderkruis der orde van Oranje-Nassau. — Op 67-jarigen leeftijd is te Heerde plotseling overleden de heer **J. A. Heuff Azn.** (J. Huf van Buren), de verdienstelijke tooneelschrijver, wiens stuk: *„De Stedendwinger"*, tijdens het jongste Koninklijk Bezoek aan de hoofdstad, in den Stadsschouwburg weder opgevoerd werd; onder het pseudoniem „Huf van Buren" schreef hij ook onderscheidene historische romans, o. a. *„De Kroon van Gelderland"*, terwijl hij nog verschillende andere studiën in Geldersche tijdschriften enz. publiceerde. Gedurende de laatste 25 jaar was hij administrateur der Tielsche waterleiding. — Te 's Hertogenbosch is de vorige week overleden Mr. **E. F. M. Hanlo,** auditeur-militair in het 2de arrondissement aldaar.

F. de Bas.

Mgr. J A Verstege. †

J. P. J. Verberne.

J. H. Heuff Azn. †

D. Clement.

Mr. E. F. M. Hanlo. †

Foto's) *(V. d. Werf.*
De feestelijke ontvangst van Mr. H. Verloren van Themaat en diens echtgenoote te Velsen;
Boven: de aanbieding van een bouquet aan het echtpaar; *onder:* de aankomst aan het Raadhuis

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

MR. A. M PLEYTE,
nieuw benoemd Raadsheer in den Hoogen Raad der Nederlanden, te 's-Gravenhage. (Zie het artikel op bladz. 25).
FOTO A. J. W. DE VEER.

Terschelling in Woord en Beeld.

Te Harlingen gaat ge aan boord van de „Minister Kraus", en weldra stoomt ge langs den kostbaren leidam, die de vaargeulen naar Harlingen open moet houden; een heerlijk panorama biedt u de langzaam vervagende Friesche kust. — Dra hebt ge de drie bakens van 't opdoemende „Griend" in 't oog, thans een zandvlakte, vroeger een eiland met een bloeiend stadje, dat in 1287 een prooi der woeste wateren werd.

De kust der beide eilanden is inmiddels duidelijk komen opduiken met haar golflijn van duin-complexen en valleien. Men ziet de motorboot van Vlieland, om goederen en passagiers voor dat eiland op te nemen. Nog een half uur en men zet na een zeetochtje van $2^1/_2$ uur op Terschelling voet aan wal. Dicht opeengedrongen staan de kleine huizen aan de duinenhelling; op den achtergrond duintoppen en den kolossalen steenklomp van den vuurtoren „de Brandaris", die reeds van verre de aandacht trekt. Men moet hem beklimmen voor hij zijn geweldig electrisch licht over de geheele Waddenkust zal werpen van Delfzijl tot aan het IJ „tot waerschouwinghe aller seevarende, die God behoede", zooals hij zelf getuigt.

In het hotel „De Nederlanden" (eigenaar J. Oepkes) of het „Amsterdamsch Koffiehuis" (eigenaar A. Swart) vindt ge goede gelegenheid voor nachtlogies. (In laatstgenoemd hotel toefde gedurende drie dagen Z. K. H. de Prins der Ned. met gevolg, in de maand April 1908). 's Morgens vroeg het strand op, langs den „Noordsvaarder" heen, een geweldige zandplaat met een bodem als van asphalt. Twee bakens staan op een half uur afstands van de kust. Hoe menig tragisch tooneel werd op den N.-W. hoek van deze reusachtige zandplaat afgespeeld! Hoe menig avontuur beproefd (de Lutine!) In de buurt van strandpaal VII is men de schuur van de Nederlandsche en Zuid-Hollandsche Reddingmaatschappij genaderd. Nog een eindje verder oostwaarts verrijst de toren van het schilderachtig gelegen dorpje Midsland. — Vroeger volgde men gewoonlijk den zeedijk bezuiden Midsland en het pad aan den voet der duinen van West-Terschelling, den zoogenaamden „Dellewal", waar de opkomende vloed de wagensporen steeds weer ten deele effent en uitwischt. Bij de nieuwe gasfabriek bereikt men de eerste huizen van „West". Men ziet er nog enkele met het jaartal 1668. Op 20 Aug. 1666 gingen al de 400 woningen op bevel van den Engelschman Holmes in de vlammen op. De tocht naar Chatham bracht de ure der vergelding. Zoo staat men dus hier op historisch terrein. Neemt men den weg naar het hotel in de *De Ruyterstraat* over de *Willem-Barendskade*, dan rijzen nieuwe beelden uit lang vervlogen tijden voor onzen geest op! Nog leeft hij voort in een plaatselijk fonds, dat de nooden van hen tracht te lenigen, die oud en arm werden ter zee, een fonds, dat werkt onder 't beschermheerschap van Z. K. H. den Prins der Nederlanden.

Meerdere bijzonderheden van allerlei aard over het zoo interessante waddeneiland kan men vinden in een geïllustreerden gids, uitgegeven van wege de vereeniging „Terschelling Vooruit" en à 20 cent bij den Secretaris dier vereeniging te verkrijgen.

Terschelling. — De Willem Barendskade.

Terschelling. — Havengezicht met de vertrekkende Postboot.

Terschelling. — Muziekuitvoering in het Duin.

Terschelling. — De weg door de Duinen naar „de Brandaris".

Bellemy's Geschiedenis

DOOR C. EN A. M. WILLIAMSON.

We zaten samen, Bellemy en ik, op de kleine werf in de rustige eenzame baai. Het was een heerlijke avond; uit het huis achter ons klonken de liefelijke, doch melancholieke tonen van een guitaar en aan onze voeten kabbelden de golfjes zacht tegen den oever.

Ik presenteerde Bellemy een sigarette en toen hij die aanstak had ik gelegenheid de lijnen van zijn krachtig gebruind gelaat te bestudeeren. Hij had eenige diepe, scherpe rimpels om neus en mond, maar zijn oogen stonden klaar en helder als sterren in het noorden.

Hij was gehuwd en aan zijn vriendelijke gastvrijheid had ik het te danken dat ik den nacht onder zijn dak kon doorbrengen, wachtend op een boot naar Amerika. Ik herinner mij niet ooit een mooier vrouw gezien te hebben dan de zijne. Ze was een Cubaansche, met diepe droomerige oogen en schitterend zwart, glanzig haar.

Toen dacht ik opeens: „Hoe kan deze man zoo tevreden zijn in deze eenzame, afgelegen plaats, terwijl hij toch maar twee dagreizen verwijderd is van Amerika, zijn geboorteland?" En eer ik het wist, had ik het hem gevraagd.

„Waarom?" vroeg hij. Hij nam peinzend de sigarette uit den mond. „Dat

Een hoogst nuttig en vruchtdragend werk op de Veluwe. — Eeuwen lang heeft ons volk met succes den strijd volgehouden tegen de wateren, die streefden terug te winnen, wat hun met zooveel moeite en inspanning ontwoekerd was. Sinds jaren is men nu ook in het hartje van het land bezig te kampen tegen de onherbergzame zandgronden, de woestijnen van de Veluwe. Met groote energie en volharding weet het Staatsboschbeheer steeds meer Hectaren aan de alles overdekkende, wilde zandverstuivingen te ontrukken; — de aanplantingen worden immer uitgebreid en de mogelijkheid bestaat, dat binnen afzienbaren tijd de Oosterspoorlijn door schilderachtige bosschen zal voeren. De Vereeniging tot bevordering van het Vreemdelingenverkeer te Barneveld heeft het plan opgevat, eene excursie naar het centrum van den strijd, het dorpje Kootwijk, te organiseeren; wie er aan deelnemen wil, heeft slechts het uitvoerige programma in de advertentie op het middelblad na te gaan.
Foto links: Boschwachterswoning bij Kootwijk. — *Foto rechts:* Landschap bij Kootwijk. — *Foto onder:* Een blik op de zandverstuivingen.

zal ik u vertellen. Tien jaren geleden ten tijde van den oorlog kwam ik hier uit Ohio met andere vrijwilligers. Sedert dien tijd ben ik niet in mijn land teruggeweest, niemand weet waarom, zelfs mijn vrouw niet. Ik zal het u zeggen: Ik ben doodverklaard. Ik heb zelf mijn doodsbericht gelezen. Ik kwam hier met mijn vriend Curtis; we waren samen opgegroeid en hadden het ongeluk verliefd te worden op hetzelfde meisje, Dorothy Grant. Nooit zal ik haar gezicht vergeten op den dag toen we ten strijde trokken.

„Jongens," zei ze, „ge doet beiden uw plicht en ik ben trotsch op u. Ik hoop dat ge u dapper zult gedragen, want er is in mijn oogen niets vreeselijkers dan een lafaard. Ik zou mijzelf niet aan zoo iemand kunnen geven, ik zou zijn naam niet willen dragen. En als ge terugkomt, zal ik den dapperste van u huwen."

Zoo gingen we heen. In het begin werd er weinig gevochten, doch Curtis en ik lieten nooit een gelegenheid voorbijgaan om te doen wat we als onzen plicht beschouwden.

Op zekeren dag — ik zal het nooit vergeten — riep de kapitein ons bijeen en zei dat hij een paar vrijwilligers noodig had voor een hoogst gevaarlijke boodschap. We boden ons allen aan en het toeval wilde dat Curtis en ik gekozen werden. We gingen naar de tent van den kapitein en hij legde ons uit wat we te doen hadden. We moesten door het vijandelijke leger heen naar een Cubaansch legerhoofd, die ons de plannen van een zeker fort moest overhandigen.

Bij het aanbreken van den dag vertrokken Curtis en ik en begaven ons vol moed in de wildernis, ieder voorzien van een flesch water, eenig voedsel, een kompas en een geweer. Uren lang kropen wij nu eens door dik kreupelbosch, dan weer waadden wij tot aan het middel in vieze, vunzige moerassen. Het was smoorheet en hoopen insecten gonsden ons om de ooren. Tevens moesten we de uiterste voorzichtigheid in acht nemen toen we den vijand naderden, want bij het minste gerucht zouden we gevangen zijn genomen — zoo niet erger.

Op Curtis scheen dit alles nog van veel meer invloed te zijn dan op mij. Hij was half waanzinnig door de insectenbeten, vloekte voortdurend en scheen in het geheel geen rust te kunnen vinden. Den tweeden nacht slaagde ik er eindelijk in het vijandelijk terrein voorbij te komen en het Cubaansche kamp te bereiken, waar ik het briefje van den kapitein overhandigde. Ik durfde niet lang blijven en ging tegen middernacht terug naar Curtis, die in een droge sloot verscholen, op mij wachtte. Hij zag er ellendig uit, en werd door moeraskoortsen gekweld. Zijn oogen stonden glazig, zijn gezicht was hol en bleek en als ik met hem sprak kreeg ik ternauwernood antwoord. Tegen den morgen trachtten we een weinig te rusten in een dik kreupelbosch. Ik viel weldra in slaap en werd niet voor den middag wakker door een brandend gevoel in mijn keel. Ik stak mijn hand uit naar mijn gordel en merkte dat de flesch verdwenen was. Vol schrik sprong ik op. Curtis keek mij aan, de armen om de knieën.

„Waar is mijn flesch?" vroeg ik.

„Die heb ik genomen. Ik had dorst," klonk het norsch.

„Waar is die van jou dan?"

„Verloren."

„Hoe nalatig van je!" zei ik boos.

„Dat is mijn zaak," snauwde hij mij toe en ik trachtte niet verder met hem te redeneeren, wetend dat hij niet in een stemming was om te twisten.

Praalgraf van den Luitenant-Admiraal Van Wassenaer in de Groote Kerk te 's-Gravenhage; deze vermaarde vlootvoogd, in 1610 geboren, verloor in 1665 in den zeeslag van Lowestoft het leven, toen zijn schip: *„De Eendragt"* in de lucht vloog. — Eene deputatie van den Etat-Major en van de bemanning van Hr. Ms. *„Admiraal Van Wassenaer"* te Amsterdam, heeft de vorige week, ter eere zijner nagedachtenis, een krans gelegd op het grafmonument, terwijl de Schout-bij-Nacht, directeur en commandant der Marine te Amsterdam daarbij een gevoelvolle rede hield. — De krans, gemaakt van lauwergroen en getooid met linten, waarop het wapen der familie, was vervaardigd door den heer Doppenberg te 's-Gravenhage.

Tegen het vallen van den avond gingen we uiterst behoedzaam verder. Curtis sleepte zich met de grootste moeite achter mij voort zonder een woord te spreken. Eensklaps werd er een dozijn schoten op ons gelost, waarvan er één vlak achter mij scheen afgevuurd te worden; ik voelde het lood in mijn zijde, een duimbreed verder en het zou met mij gedaan zijn geweest. Ik dacht er echter niet verder over na, tot ik, toen we ons 's morgens opnieuw ter ruste legden, iets vreemds opmerkte.

Curtis had zijn gordel afgenomen en naast zich op het gras gelegd. Verstrooid nam ik zijn geweer op en bekeek den loop. Toen begon mijn hart luide te kloppen: *Eén van de zeven kogels was afgeschoten.*

Bijna werktuigelijk voelde ik met de hand in mijn hemd en toen ik ze er weer uithaalde, kleefde er bloed aan mijn vingers. Bevreesd iets overijlds te doen, dacht ik eerst goed over alles na; ik was vast overtuigd dat we geen van tweeën onze geweren gebruikt hadden, er was dus slechts één verklaring mogelijk. Curtis, die achter mij had geloopen, had van het vuur der Spanjaarden gebruik gemaakt en getracht mij te dooden. Bevend legde ik het geweer weer op zijn plaats. Een licht geritsel deed mij omkeeren, Curtis, die naast mij had gelegen met gesloten oogen, richtte zich op en vroeg wantrouwig:

„Wat heb je gedaan?"

„Ik heb je geweer eens bekeken," antwoordde ik zoo bedaard mogelijk „en begreep niet hoe die kogel werd afgeschoten."

„Wat gaat jou dat aan?"

Ik voelde dat ik rood werd. Zijn onbeschaamdheid ging te ver.

„Wat mankeert je toch, Curtis — je schijnt wel gek geworden. Ik begin genoeg te krijgen van je smerige streken, hoor je! Gisteren heb je mij mijn flesch afgestolen en vandaag — vandaag heb je geprobeerd mij in den rug te schieten."

Hij gromde als een wild beest, greep naar zijn geweer en hield het mij voor. „Ik zou je kunnen dooden — als je zegt dat —"

„Dat zou je kunnen, maar dat doe je niet, dat weet ik," viel ik rustig in.

„Niet omdat je niet in de gelegenheid bent, maar omdat de knal in een oogwenk een dozijn Spanjaarden hier zou brengen. Je bent bang voor je eigen body. Je bent een vervloekte lafaard!"

Alle kleur week uit zijn gezicht. „Zeg dat — nog eens — als je *durft?*"

Ik lachte minachtend. „Je bent een verachtelijke lafaard," herhaalde ik. „Nu waarom schiet je niet?"

Curtis weifelde en liet toen het geweer op den grond vallen. Hij keek mij aan met doffen blik.

„Ik heb Dorothy gewonnen — ik heb haar gewonnen," riep ik zegevierend uit. „Ze wil geen lafaard trouwen. Ik zal haar zeggen dat je getracht hebt mij te vermoorden, dan kan ze zelf kiezen."

Foto) (Ch. Schouten.
Het nieuwe Sportterrein *„Houtrust"* bij 's-Gravenhage, dat de vorige week door den President-Commissaris kolonel Punt (2) in tegenwoordigheid van den heer Hoboken (1), den aannemer (3) en verscheidene bekende sportsmen met hunne dames en vele afgevaardigden van vereenigingen, werd geopend. Het veld is 11 H.A. groot en biedt gelegenheid tot beoefening van de meeste takken van sport. Wij hopen in ons volgende nummer eenige foto's te plaatsen van het eerste concours hippique op dit nieuwe sportveld gehouden.

Hij sprong op mij toe als een wilde bergkat. Mijn woorden hadden hem diep gegriefd, vloekend sloeg hij naar mij met de vuisten, ik verdedigde mij, we rolden over elkaar op den grond, slaande en trappende tot ik hem een gevoeligen slag toediende tusschen de oogen, die hem een oogenblik geheel verdoofde.

Toen stond ik op, duizelig en zwak. Opeens richtte Curtis zich kreunend op en sprak iets kalmer dan tevoren:

„Luister eens, Bellemy, je zoudt het Dorothy... niet vertellen, hè... als je wist dat ze je niet liefhad?"

„Dat zou ze mij eerst in mijn gezicht moeten zeggen."

Curtis kroop op mij toe. „Ik had het je willen verzwijgen — maar Dorothy heeft mij aangenomen voordat... we Ohio verlieten."

„Dat lieg je!" riep ik buiten mijzelf van woede.

„Bij alles wat mij heilig is, ik zeg je de waarheid," fluisterde hij.

„Bewijs — het — mij. Bewijs het mij — of — ik —"

Hij haalde uit zijn overhemd een medaillon te voorschijn, aan een ketting bevestigd en gaf het mij zwijgend over — ik staarde in Dorothy's gelaat. Voor ons vertrek had ik haar gevraagd het te mogen dragen, doch ze had het geweigerd en nu droeg Curtis, lafaard die hij was, het op zijn hart.

Langen tijd zweeg ik, zonder te weten wat ik deed of dacht — eindelijk, toen de duisternis inviel gaf ik het hem terug en sprak: „Komaan, we moeten verder gaan."

Dien geheelen nacht liepen we zwijgend door; tegen den morgen hielden we halt en ik bette mijn wond met het water uit een beek, toen leunde ik vermoeid tegen een boom en viel weldra in slaap. Toen ik wakker werd stond de zon hoog aan den hemel — en Curtis was nergens te zien.

Ik stond op en riep hem herhaaldelijk bij zijn naam, maar kreeg geen antwoord. Eerst begreep ik er niets van, tot ik haastig in mijn jas tastend, bemerkte dat de plannen en het briefje van den generaal van Cuba verdwenen waren. Curtis had ze mij ontnomen!

Meer dan een uur lang volgde ik zijn spoor en kwam weldra in de buurt van ons kamp. Snel liep ik voort, en toen ik van achter een dikke heg te voorschijn trad, zag ik Curtis van den anderen kant naderen. Ik besloot het kamp binnen te hollen en zijn laaghartige streek voor allen aan de kaak te stellen, maar opeens kwam de gedachte bij mij boven dat Dorothy hem liefhad — hem verkozen had boven mij — en een zwakheid bekroop mij, waartegen ik niet in staat was mij te verzetten. Ik wachtte, denkend dat het wel weer voorbij zou gaan, maar op hetzelfde oogenblik trad de kapitein van uit zijn tent Curtis tegemoet en begroette hem hartelijk.

„Hier zijn de plannen en de boodschap van den generaal," sprak Curtis salueerend, „en het spijt mij u te moeten rapporteeren, kapitein, dat Bellemy doodgeschoten werd toen hij trachtte voorbij de wacht te komen."

Bellemy zweeg, en stak een nieuwe sigarette aan. De zachte tonen van een guitaar drongen nog steeds tot ons door.

Tegel in kleuren, vervaardigd in de fabriek Rozenburg, den geneesheer-directeur van het *„Eerste Nederlandsche Sanatorium voor longlijders te Putten op de Veluwe"*, aangeboden ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan dier zoo heilzame stichting, welke thans reeds vijf gebouwen bevat en waarin ongeveer 80 patiënten hunne genezing trachten te vinden. De fraai uitgevoerde tegel werd kortelings in het hoofdgebouw opgehangen.

De Duitsche Keizer op zijn jacht te Kiel. — Deze excursie te water biedt Z. M. blijkbaar de gelegenheid, weer geheel op krachten te komen ná het ziekteproces, dat hij kortelings doorstond.

„Simson en Delila". — De 24-jarige Alfons Reggers te 's-Hertogenbosch heeft een verdienstelijke proeve van huisvlijt geleverd, met dit in zilver gedreven kunstwerk; de figuren, uit een vlak stuk plaatzilver geslagen, zijn sprekend en brengen ons het bijbelsche verhaal helder voor den geest.

„Niet lang daarna ontmoette ik mijn tegenwoordige vrouw," vervolgde Bellemy, „ik kreeg haar lief en huwde haar. Dorothy heb ik echter nooit kunnen vergeten. Komaan," sprak hij plotseling van toon veranderend, „het wordt tijd om naar binnen te gaan, uw boot komt hier al vroeg voorbij."

Ik volgde hem en weldra bevonden we ons in tegenwoordigheid van zijn vrouw, die op ons verzoek nog eenige vaderlandsche liederen ten beste gaf, waarna het tijd werd om op te breken.

Toen ik van Bellemy afscheid nam, drukte ik hem hartelijk en krachtig de hand om mijn bewondering te toonen voor zijn heldenmoed.

„Dank u," zei hij zacht, „dank u!"

FIDEEL.

Johan: „Daar is een arme voddenkoopman, die vraagt, of u ook leege wijnflesschen te verkoopen hebt."

Mijnheer: „Neen. Ze zijn allemaal pas opgeruimd."

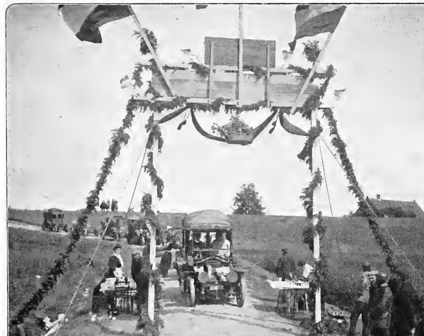
Johan: „Laten we er dan gauw een paar leegmaken, mijnheer, dan kan de stakker ook wat verdienen."

Het ongeluk met de „Deutschland".

In weinige oogenblikken is dit kostbare, vernuftig samengestelde passagiers-luchtschip, met zijne ruime en gerieflijke kajuit, een waardeloos wrak geworden. Nog kort geleden was een snelle, gelukkige tocht verricht van Friedrichshafen naar Düsseldorf en eenige dagen later, nà overgenomen te zijn door de „*Deutsche Luftschiffahrt Aktien-Gesellschaft*", en van „*Zeppelin VII*" herdoopt te zijn in „*Deutschland*", is het 330,000 gulden dure luchtvaartuig op eene reclame-reis, waaraan een aantal journalisten deelnamen, verongelukt in de boomen van het Teutoburgerwoud bij Osnabrück, tengevolge van hevige stormvlagen en motor-defecten; gelukkig hebben geen der reizigers ernstig letsel bekomen. Het is te bejammeren, dat men bij de opstijging wederom geen rekening heeft gehouden met de ongunstige weerberichten der observatoria en op deze wijze met menschenlevens speelt. — *Foto boven, van links naar rechts:* De reizigers aan boord gaande; op 300 M. boven den grond; een dejeuner in de kajuit. — *Foto onder:* Het vernielde luchtschip in het Teutoburgerwoud.

De vierdaagsche Auto-rit door Zeeland. Deze eerste massale verschijning van de automobielen in onze Zuid-Westelijke provincie, is een groot succes geweest; de voorbereiding en regeling was uitstekend, de ontvangst overal hartelijk en zeer waarschijnlijk zal dit bezoek Zeeland ten goede komen. — *Foto links:* Eerepoort op de grens van Noord-Brabant en Zeeland, waar den deelnemers de eerewijn werd aangeboden. — *Foto rechts:* Bloemenhulde van meisjes in Zeeuwsche kleederdracht. — *Foto onder:* De aankomst te Domburg op Walcheren. (*Stok. Foto's*)

Foto's)
Het Beleg van Haarlem (1573). — Dit kapitale doek, aanvankelijk geschilderd door Tetar van Elven, later gerestaureerd en gewijzigd door Van der Waay, Witkamp en Koekoek, prijkt thans, vernieuwd door den kunstschilder Gorter, weder in het Panoramagebouw te Amsterdam en biedt een indrukwekkend historisch tafreel uit het eerste tijdperk van den 80-jarigen oorlog.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

II.

Op school leerde ik goed, al zeg ik 't zelf.

Het liefste hoorde ik meester vertellen van de vaderlandsche geschiedenis, van de Spanjaarden en de Prinsen van Oranje en hoe we 't met de Franschen en Engelschen klaar speelden in de dagen van Tromp en De Ruyter. En dàn van Napoleon en den slag bij Waterloo en van Anno 1830!

Vooral het jaar 1830 interesseerde me geweldig, omdat bij ons in de straat een oud-strijder woonde, die 'r „bij" was geweest en op Koningsverjaardag met een borst vol kruizen en een hooge kachelpijp op naar de parade ging. Die man imponeerde me altijd bijzonder. —

Ook in lezen, schrijven en aardrijkskunde was ik een bolleboos, zoodat meester schik in me had en me steeds mooie leesboeken mee naar huis gaf, waarin ik dan verhalen las van gevechten met Roodhuiden en zwarten.

Ik wou in die dagen ontdekkingsreiziger worden en meester zei lachend, dat ik dan maar goed leeren moest, daar 't 'n heel moeilijke betrekking was, waar veel bij kwam kijken. — — —

* * *

Toen ik elf jaar oud was, gebeurde er iets verschrikkelijks.

't Was op een Zaterdagmiddag in November, ik had vrij van school en moeder was uit werken. Ik zat alleen thuis, verdiept in een mooi boek van Jules Verne, *„de Kapitein van vijftien jaar"*, geloof ik, toen er gescheld werd. 't Was een rechercheur van de politie, die moeder spreken wou. Kort en goed, vader had in 'n dronken bui een kameraad met 'n mes in den buik gestoken en daarbij zóó ongelukkig geraakt, dat de stakkerd, ook een huisvader, een half uur later er om koud was. Vader was onmiddellijk gearresteerd en nu moest moeder op 't bureau komen om gehoord te worden.

Dat was me een slag voor het goeie schepsel. Nog nooit heb ik haar zóó zien huilen! Want, al konden wij jongens dat nu niet zoo begrijpen, ze hield nog altijd veel van vader. En dan de schande voor de buren! Vader een moordenaar! We dorsten niemand meer aankijken op straat en drie weken later verhuisden we naar het M a r i n i e r s p l e i n, heelemaal aan den anderen kant van de stad, op de z.g. e i l a n d e n, waar ze ons niet kenden. —

Vader kreeg vijf jaar en is er niet meer levend uitgekomen. Hij begon te sukkelen, werd ziek en stierf reeds de zestiende maand. Zooals ze zeiden, kwam 't van de plotselinge onthouding van sterken drank.

Moeder was er erg naar onder, maar ons kon 't minder schelen. 't Klinkt wel héél leelijk, maar 't is de zuivere waarheid. —

* * *

Mijn oudste broer Willem had intusschen als plaatsvervanger bij h e t z e v e n d e dienst genomen.

Een rijkeluiszoontje kon zich toen nog aan z'n heiligste plichten onttrekken door een z.g. remplaçant te „koopen", die dan in z ij n p l a a t s z'n armoedige knoken enz. ter beschikking van 't Vaderland moest stellen. Een ieder, die 't maar eenigszins doen kon, liet zich vervangen. Er werd in burgergezinnen jaren voor gespaard, ja men kon zich zelfs „verzekeren" tegen het verdedigen van je Vaderland en Koning!

In die dagen werd 'n militair beneden den graad van onderofficier in geen fatsoenlijk koffiehuis toegelaten! Het soldaat-zijn was onfatsoenlijk, 's Konings rok 'n soort van schandekleed! Ja, we zijn er in Nederland sedert wèl wat op vooruitgegaan!

De Schutterij, dienstdoende en .... rustende, alsmede de plaatsvervanging afgeschaft, daarbij de lichtingen ongeveer 50 % sterker dan vroeger en Landweer met straks Landstorm ingevoerd, terwijl nu n i e m a n d meer een minder militair met den nek zal durven aanzien! [1])

Hoe het zij, wij op het M a r i n i e r s p l e i n profiteerden er van, want Willem, die 't vorige jaar was vrijgeloot en wel genie in dienst had, bracht moeder als „d u r e" [2]) een heele bom duiten thuis, die we best konden gebruiken, nù na vaders arrestatie. Er kon toen weer héél wat van „O o m e J a n [3]) worden teruggehaald en het vraagstuk van den persoonlijken dienstplicht liet me in die dagen nog koud. —

Onze Willem was een groote pootige kerel en zag er in z'n uniform kranig uit. Ik was wat trotsch op broerlief! Ook Gerrit en Adriaan waren vol bewondering als Willem thuis van het soldatenleven vertelde. De marinierskazerne bij ons in de buurt begon hoe langer hoe meer mijn aandacht te trekken, maar 't meest werd m'n belangstelling in het militairisme toch bevredigd in de oude tochtige „O r a n j e N a s s a u", waarin toen drie bataljons van het zevende gekazerneerd waren. [4])

Mijn broer lag op „d r i e d r i e", d. w. z. was ingedeeld bij de derde compagnie van het derde bataljon. Hij had er een uitstekende kapitein en was dan ook recht tevreden met z'n lot. Ze aten toen nog wel niet van borden en moesten hun droge „k u c h" of tewel kommiesbrood nog in de slappe kazernekoffie weeken, maar 't was tòch een fideele boel onder dienst, zei Willem altijd. —

Ik nu ging dikwijls naar die „O r a n j e N a s s a u" m'n „duren" broer opzoeken en hij lei me dan van àlles uit, hoe of zoo'n „s p u i t" [5]) in elkaar zat, hoe of je het leergoed „d o f f e n" moest en je „w o l l e t j e" [6]) met sigarenkistplankjes echt „vierkant" opmaken.

---

[1]) Nù nog de onrechtvaardige loting afgeschaft en Algemeenen Dienstplicht met zéér scherpe keuring ingevoerd, daarbij dan 'n verplichte kaderopleiding voor de meer ontwikkelden en een behoorlijken eersten oefeningstijd van October tot October voor de onbereden wapens (met vrijstelling van de eerste vijf maanden rekrutenopleiding voor de voldoende voorgeoefenden), dan komen we eindelijk tot een werkelijk krachtig nationaal leger, dat bij een eventueelen West-Europeeschen oorlog voldoende imponeeren zal om ons buiten het gedrang te houden. Doch we moeten ons haasten! C. B.

[2]) Zóó werden de plaatsvervangers in die dagen door de andere miliciens betiteld. C. B.

[3]) De Bank van Leening bedoelt schrijver. C. B.

[4]) Dat zijn ze nù nog! We geven gaarne toe, dat een Regiment in de Hoofdstad des Rijks wel een fraaiere meer modern ingerichte kazerne mocht hebben. C. B.

[5]) Geweer.

[6]) De dekens en lakens.

(*A. J. W. de Veer.*
Het oog wordt geboeid, de illusie wordt levendig gehouden door het uitgestrekte sneeuwlandschap, de bevroren wateren, de prachtige luchten, de schitterende zoneffecten, de militaire afdeelingen, de witte duinenrij, het ommuurde Haarlem met de hooguitstekende St. Bavo, het Amsterdamsche eskader, de brandende perceelen enz. — Beide foto's sluiten aan en vormen te zamen het grootste gedeelte van het zoo prachtige en indrukwekkende panorama.

't Waren allemaal toffe jongens op „d r i e d r i e", Friezen en Amsterdammers en ook ik kon bij allen wel 'n potje breken. Zelfs de barschuitziende „d u b b e l e" [1]), een reus met grooten zwarten knevel, die volgens Willem 'n ongemakkelijk heerschap was, sprak me altijd erg vriendelijk aan, als ik 'm toevallig op de trap tegen 't lijf liep.

Ja, 't was een prettige tijd toen Willem diende en als m'n buurvriendjes me in die dagen vroegen, wat ik wel worden wilde, was het geen „ontdekkingsreiziger" meer, zooals vroeger, maar.... s o l d a a t b ij h e t z e v e n d e!

Nou, ik heb m'n liefhebberijen weten te combineeren, zooals u later merken zult. (*Wordt vervolgd*).

[1]) Sergeant-majoor.

De Gebroeders Uhlich.

HUMORESKE VAN TEO VON TORN.

Hij sprak anders niet vlot, de Overste. Hij placht de zinnen af te bijten en in brokstukken uit den, een weinig opgetrokken rechter mondhoek ten gehoore te brengen. Maar nu de afdeelings-commandant, Zijne Excellentie von Klammroth, naast hem stond en op zeer aandachtige wijze toeluisterde, sprak de Overste als een boek. Als een effen vloed vloeide zijne rede, dat en waarom de steeds in aantal toenemende uitstapjes naar Berlijn van nu aan minder veelvuldig moesten voorkomen.

Het was bewezen, dat deze uitstapjes slechts in zeer enkele gevallen een bezoek aan het tuighuis, het Marksche Provinciale museum, den nieuwen Dom en andere leerrijke plaatsen gegolden hadden. In de meeste gevallen werd ongehoord veel geld verteerd, wat een aangroeien der Casinorekeningen en andere schulden ten gevolge had. Buitendien bestond in de hoogere rangen de vaste overtuiging, dat officieren, die met den eersten trein van een uitstapje naar Berlijn in het garnizoen terug keerden, niet geacht konden worden, de voor den koninklijken dienst vereischte geestelijke spankracht en lichamelijke elasticiteit te bezitten. Een mensch, die vergeten heeft te slapen en buitendien een kater heeft, kon onmogelijk in die mate zijn plicht doen, als een ander, die slechts twee glazen licht gedronken heeft en om elf uur naar bed gegaan is. „Dus, zooals gezegd, mijne heeren," besloot de Overste, „ge weet waaraan u te houden! Ook voor het kleinste uitstapje naar Berlijn moet verlof gevraagd worden — en dit verlof zal in het allergunstigste geval slechts éénmaal per week gegeven worden. Meer dan dit behoeven de heeren zich geen moeite te geven aan te vragen, dat heeft geen doel. Luitenant Uhlich, mag ik nogmaals uwe opmerkzaamheid verzoeken...."

Deze terechtwijzing in tegenwoordigheid van Zijne Excellentie deed de oudste stafofficieren sidderen. Götz von Uhlich rekte zijn hals nog langer uit, dan de Overste en antwoordde, merkbaar geraakt, uit den achtergrond: „Tot uwe orders, Overste. De ordonnans meldde zooeven, dat er opgediend is —."

De regiments-commandant, aangespoord door zijne goedgeslaagde rede en den stommen bijval van den hoogen superieur, waagde een scherts: „U kunt u zeer verheugen, luitenant Von Uhlich," bemerkte hij uit den ironisch vertrokken rechtermondhoek, „dat ik niet steeds direct reageer, als hier wat opgediend wordt. — Ik bevestig het nogmaals mijne heeren, dat ik ieder Berlijnsch uitstapje in civiel als een overtreding der dienstorders aanzien en behandelen zal.... U beveelt Excellentie?"

„Ik dank u zeer, Overste," antwoordde de generaal met een vriendelijke poging tot een buiging. „Laten wij nu maar aan tafel gaan."

Hoewel de Casino-directie ter gelegenheid van het hooge bezoek een extraatje opdischte, wilde het den jongeren heeren niet recht smaken. „Zij aten niet en zij dronken niet," zooals het in het schoone lied van Adam met de zeven zonen heet. Het vooruitzicht, hunne avonden in het Marksche landbouwstadje te moeten doorbrengen, was te verpletterend. Een klein half uurtje van Berlijn — en niet er heen mogen! Dat was meer, dan zelfs Tantalus zaliger had uit te staan gehad.

Slechts zeer langzaam en ook slechts bij eenige gelukkige naturen week de verlamming voor een verschrikkelijken galgenhumor. Luitenant Lehmann, een waschecht Berlijnsch kind, raakte zijn landsman Uhlich — zij stamden beide uit de Boasstraat — met de vork aan en fluisterde: „Weet je, Uhle, wat wij nu doen? — Wij schaffen ons een mooi gezelschapsspel aan „Lotto" of „Klok en Hamer"."

Götz von Uhlich antwoordde niet.

„Of kunt gij dammen?" vroeg luitenant Lehmann verder.

„Laat mij, als 't je blieft met vrede!"

„Ja, wat helpt dat nu, Uhle. Wij moeten het toch eens worden."

„Naar Berlijn gaan zal ik toch!" zeide Götz von Uhlich. „En dat nog wel heden!"

„En deze week ben je daar reeds tweemaal geweest."

„Doet niets terzake. Geen macht ter wereld zal mij beletten, mijn verloofde te bezoeken — en dat nog wel op haar geboortedag. Ik moet en ik zal gaan!"

Een ordonnans onderbrak het gesprek.

„Zijne Excellentie wenscht luitenant Von Uhlich toe te drinken."

De aldus vereerde vloog als op veeren in de hoogte, hief zijn glas op, dronk den generaal toe, verhief nogmaals zijn glas en ging zitten.

„Dat is een slecht teeken, Uhle," fluisterde luitenant Lehmann ernstig. „Wien de goden vernietigen willen, dien maken zij met minzaamheid dronken."

* * *

Om aan het station der garnizoenstad niet gezien te worden, had Götz von Uhlich een rijtoer van twee uur naar het naastbijzijnde station ondernomen. Daarmede dacht hij alles gedaan te hebben om de ontdekking van zijn euveldaad te voorkomen. Het was stikdonker — en op het kleine station niemand te zien. De chef, die ook telegrafist, plaatskaartenverkooper, waard in het stationskoffiehuis en wisselwachter in één persoon was, zette wel groote oogen op, toen hem een kaartje eerste klasse gevraagd werd, doch bekommerde zich verder om den eenzamen reiziger niet in 't minst. Hij moest juist als herbergier optreden, daar hij zichzelf een glaasje in wilde schenken. De trein stond maar een minuut stil. Luitenant Uhlich

„Het Beleg van Haarlem" (1573). — Staalgravure naar het oorspronkelijke schilderij van Egenberger en Wijnveld in het Raadhuis te Haarlem; deze afbeelding geeft een indruk van de verwoede verdediging; wij vestigen o. m. de aandacht op het uitstorten van de kokende olie; onmiddellijk komen ons de namen Kenau Hasselaar en Ripperda voor den geest bij aanschouwing van bovenstaand herinneringsbeeld, dat wij plaatsen in verband met de reproductie van het Panorama op de pagina's hiervoor.

steeg in zijn coupé. De deur werd achter hem dichtgeslagen — en in dezelfde seconde maakte hij zijn buiging voor Zijne Excellentie den luitenant-generaal Von Klammroth.

Er zijn toestanden, die zoo verschrikkelijk zijn, dat het bewuste handelen ophoudt en de lichamelijke levensverrichtingen dan nog slechts mechanisch geschieden. En dat is goed. Ware de luitenant minder ontsteld geweest, dan had de afschuwelijke angst hem waarschijnlijk tot een dwaasheid verleid. Hij had wellicht een venstersprong gedaan of was ergens anders uitgebroken. Nu bewoog hij zich echter geheel mechanisch — alsof het de onverschilligste vanzelf sprekendste zaak van de wereld was, dat hij in verboden civielkleeding op een verboden tocht de coupé met zijn divisie-commandant deelde. Zijn innerlijke gewaarwording was echter als die van een verdrinkende. Het hart was hem met een ruk in de keel gevlogen en sneed hem de lucht af; de droefgeestige gasvlam der coupé voerde een fakkeldans voor hem uit — en in zijn ooren gonsde een orgelconcert. Dit ging langzamerhand in een bassolo over, waaruit hij onderscheidde de vraag: „Had ik niet reeds de eer?"

„Ik herinner mij u niet," antwoordde de ongelukkige.

De generaal schudde verbaasd het hoofd. Dan zweeg hij een oogenblik, kneep zijn monocle in het oog en beschouwde den jongen officier zoo ongegeneerd, dat het dezen te moede was als liepen hem een millioen mieren over den rug.

Eindelijk legde de generaal zijn courant terzijde en maakte de hem eigene vriendelijke buiging.

„Staat u toe, ik ben luitenant-generaal Von Klammroth."

„Von Uhlich."

„Nu dus, dan kennen wij elkaar toch, mijnheer de luitenant."

„Neemt u mij niet kwalijk," antwoordde deze met den moed der vertwijfeling. „Ik ben — waterbouwkundig inspecteur. Wel heb ik een broeder, die officier is. Een tweelingbroeder. Er wordt algemeen beweerd, dat hij zeer veel op mij gelijkt."

„Zooooo —" De toonaard van dit antwoord liet den luitenant geen twijfel, dat hij nu verder moest gaan.

„Kent Uwe Excellentie dus mijn broeder?"

„O, jaaaaa —"

„Dat is prachtig! Een aardige kerel, niet waar? Ik heb hem juist heden bezocht en wilde hem naar Berlijn meenemen. Helaas, ik moest tot mijne verwondering hooren, dat deze kleine uitstapjes onlangs verboden zijn. Daar mijn broeder een uiterst nauwgezet mensch is, was hij er natuurlijk niet toe te bewegen, in strijd met dit verbod te handelen. Dat zou ook niet goed geweest zijn. Wij hebben in „Het Lam" slechts twee glazen licht gedronken — en toen is mijn broeder direct naar huis en naar bed gegaan. Ik had eigenlijk ook officier moeten worden, doch ik interesseerde mij meer voor de waterbouwkunde. Bij mijn broeder was dat anders. Die lag reeds als jongen van zes jaar op den buik en overstroomde den grond met looden soldaten. Ik twijfel niet, of hij zal een prachtige carrière maken. Geloofd Uwe Excellentie ook niet?"

„Oooo jaaaaa—."

Bij dit lakonische, doch merkwaardig langgerekte antwoord had luitenant Uhlrich een zeer onaangenaam gevoel. Dit verhinderde hem echter niet, den generaal ook het overige gedeelte der reis zoo aangenaam bezig te houden, dat deze in 't geheel niet aan het woord kon komen.

Eerst toen de trein het station binnengeloopen was en Götz von Uhlich juist in het gewoel wilde verdwijnen, hield Zijne Excellentie hem terug en klopte hem op den schouder.

„Het was mij zeer aangenaam. Gij hebt gelijk. — Luitenant von Uhlich is werkelijk een aardige kerel. Hij heeft een onschatbare soldatendeugd, die gij nog niet genoemd hebt: namelijk tegenwoordigheid van geest. Groet hem vriendelijk van mij, deel hem echter tegelijkertijd uit mijn naam mee, dat, mocht ik onder dezelfde omstandigheden nogmaals een tweelingbroeder van hem ontmoeten, hem dit niet in 't minste zal baten, al heeft hij ook maar twee glazen licht gedronken in „Het Lam", en al is hij daarop direct naar bed gegaan. Hij wordt dan minstens acht dagen opgeborgen.

„Adieu en veel genoegen, mijnheer de waterbouwkundige inspecteur."

BERICHT omtrent den roman *„Het Spooksel der Vendetta"*.

Deze zeer boeiende roman begint in dit nummer met bladzijde 81. Voor nieuwe Abonné's is bladzijde 1—80 op aanvrage gratis te bekomen, bij den Boekhandel, Agenten of bij den Uitgever.

Dames-roeisport te Groningen. — In Februari 1909 werd te Groningen de Dames-Roeivereeniging „Weilgunde" opgericht, die bij de schoone sekse dadelijk veel animo voor de zoo aangename, gezonde watersport wekte. De mooie wateren om de aanzienlijke hoofdstad van onze noordelijke provincie lokt dan ook dagelijks de dames tot wherry-tochtjes uit. *Foto boven:* Een wherry voor een excursie uitgebracht — *Foto links onder:* Rustpoos aan het Reitdiep buiten de stad. — *Foto rechts onder:* Een wherry in volle vaart onder de Reitdiepbrug.

1. Het Hoofdgebouw der Tentoonstelling. (Le grand Palais).

Een kijkje op de Tentoonstelling te Brussel.

Van het vele interessante en aantrekkelijke, dat er te zien is, kunnen wij ditmaal slechts 6 afbeeldingen plaatsen; wij hopen gelegenheid te hebben spoedig nog andere op te nemen. Nederland maakt met zijn sierlijk paviljoen en zijne verscheidenheid van belangrijke inzendingen, alsmede met zijn prachtigen tuin een uitstekend figuur. Voor de amusementen zorgt de Brusselsche kermis. — Behalve tal van winkels en taveernen geeft ons het *„Luna-Park"*, erachter gelegen, allerlei vermakelijkheden te genieten, doch denkende aan de spreuk der ouden, de gustibus non est disputandum, laten wij een ieder vrije keuze zich te begeven naar het *„Palais des folies,"* naar de *Water-Chûte*, de *Hales Tours*, de *Ménagerie Bostock* of de *Caves de Capri*, terwijl ons tal van verrassingen worden bereid, indien wij ons in hetzelfde *Luna-Park* begeven naar de *Scenic Railway*, de *Tickler* of de *Ceaser.*

2. De fraaie Zwitsersche tuinen.

3. Het Nederlandsche Paviljoen met den prachtig aangelegden tuin.

4. Het Duitsche Paviljoen. — 5 en 6. Kijkjes op de Brusselsche kermis met de ouderwetsche gevels.

Mr. A. M. Pleyte.

Bij de voorplaat.

Het hoogste rechtscollege in ons land heeft in Mr. Pleyte, thans advocaat-generaal bij het Gerechtshof te Amsterdam, een raadsheer gekregen van uitgebreide wets- en rechtskennis, van groote scherpzinnigheid, van helder doorzicht en beleid. Over de machtssfeer en het arbeidsveld van den Hoogen Raad, die uit een president, een vice-president en 13 raadsheeren bestaat met 1 procureur-generaal, 3 advocaten-generaal, 1 griffier en 2 substituut-griffiers, hebben wij reeds vroeger uitvoerig geschreven. Het nieuwben. lid werd in 1855 te Zalt-Bommel geb., studeerde aan de Rijksuniversiteit te Leiden, waar hij in 1879 prom. tot Doctor in de Rechtswetenschap.; van 1880—1887 was hij ambtenaar van het O. M. bij het Kantongerecht te Heerenveen; van 1887—1890 substituut-officier van Justitie te Amsterdam; van 1890—1897 als zoodanig te 's-Gravenhage, van 1897—1899 officier van Justitie te Roermond, terwijl hij in laatstgenoemd jaar tot advocaat-generaal te Amsterdam ben. werd.

Een Echte of Valsche Vermeer?

In ons nummer van 21 Mei j.l. komt voor de afbeelding van een stuk, dat, blijkens berichten en mededeelingen, aan den 17de-eeuwschen schilder J. Vermeer werd toegeschreven. Gelijk zulks herhaaldelijk te voren het geval was, plaatsten wij ook deze foto, om haar onder de aandacht te brengen van onze abonné's, meer speciaal van deskundigen, wijl zoo vaak twijfel rijst omtrent de afkomst en echtheid van oude schilderijen. Prof. Dr. Martin, dir. van het Mauritshuis te 's-Gravenhage, deed ons een protest toekomen tegen de beweerde echtheid van bovengenoemd kunstwerk, terwijl de eigenaar door een verweerschrift de argumenten van den hoogleeraar bestrijdt. Aangezien in *„De Prins"* voor de beide uitvoerige epistels hoogst bezwaarlijk ruimte is te vinden en het zich laat aanzien, dat de strijd verder gestreden zal worden, moeten wij met deze mededeeling volstaan. Wij hebben den *„aanval"* en de *„verdediging"* weder ter beschikking van de afzenders gesteld.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN; „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

Marie Boucher volgde met groote belangstelling deze bedrijvigheid. Zij gaf haar bewondering over de schoonheid der keizerin en lieftalligheid van den kleinen prins nog levendig te kennen, toen reeds een nieuwe equipage hare opmerkzaamheid trok. „Kijk eens, wat mooi!" In haar opwinding drukt zij den arm van Galanti heftig. „Wat is er dan?" Noch de fraaie voertuigen, noch het elegante publiek wekte zijn bewondering. Hij liet zijn blikken slechts afkeurend over al de weelde glijden.

„Daar — het witte en gele open rijtuig met de vier Isabella paarden er voor. De paarden hebben ruikertjes witte rozen achter de ooren, het tuig is wit en geel, ook de livrei van koetsier en lakeien, ja zelfs de toiletten der dames. Ah — het is de vrouw van generaal Dubois en Hortense Merrier!"

Zij knikte de dames, die lusteloos in de wit damasten kussens leunden en met koninklijke neerbuigendheid alle groeten beantwoordden, vriendelijk toe.

In hetzelfde oogenblik lieten de dames het rijtuig stil houden, zonder acht te geven op de plotselinge stremming in het verkeer, welke daardoor ontstond. Hortense boog zich ver uit het rijtuig en wenkte levendig met haar geel zijden, kanten parasol.

„Marie — Marie, kom toch hier! Stap in," riep zij luid. „Hoe komt gij hier zoo in het stof rond te loopen?"

Marie aarzelde, maar Galanti bracht haar snel tot dicht bij het rijtuig; op hetzelfde oogenblik deed de palfrenier het portier open. Dat ging alles zoo snel, dat Marie haar verloofde slechts een kort afscheidswoord kon toeroepen; daarna reed het met rozen getooide voertuig weer verder.

Galanti's slanke, donkere gestalte werd snel aan haar oogen onttrokken.

„Dat trof gelukkig, Marie!" Hortense drukte de hand der vriendin. „Wij wilden u in ons nieuwe rijtuig afhalen, maar hoorden bij uw grootmoeder, dat gij reeds waart gaan wandelen in het Bois. En nu treffen wij u in gezelschap van een jongen man! Ei, ei, mademoiselle!"

„Een kennis, dien ik toevallig trof," antwoordde Marie. „Het is vriendelijk van u beiden mij mede te nemen. Het is heerlijk rijden in uw nieuwe rijtuig. Maar eigenlijk bederf ik door mijn rose kleed den harmonischen indruk. Uw gele toiletten zien er op de wit damasten kussens veel smaakvoller uit."

„Dat geeft niets!" antwoordde Amelie Dubois vriendelijk. „Gij kunt niet anders dan een lieftalligen indruk maken Marie — dat weet ge heel goed. Een rose roos tusschen twee gele staat heel goed. Men heeft ons rijtuig heden genoeg bewonderd. Morgen kiezen wij weer een ander, is het niet Hortense? Misschien de blauwe mandewagen, bruine paarden er voor en een versiering van korenbloemen. Wat zegt ge daarvan?"

„Zooals ge wilt," antwoordde Hortense tamelijk onverschillig. „Gij vindt het prettig in het Bois te gaan rijden, en papa is er trotsch op, als men ons bewondert."

„Ik rijd hier hoofdzakelijk heen om mijn man te zien rijden," zei Amelie openhartig. „Zoodra de Parijzenaars hem zien, jubelen zij hem toe, en ik heb nooit genoeg van de hulde, aan mijn beroemden man bewezen."

Haar jeugdig, schoon gelaat straalde van gelukkigen trots. Haar slanke gestalte richtte zich hoog op, toen nu werkelijk een luid hoera tot hen doordrong.

„Hoort ge het, hoe zij weer roepen!" fluisterde zij haar zuster blij-blozend toe. „Daar rijdt hij met zijn adjudant de Allee in."

Marie en Hortense bogen zich naar voren.

„Ginds — de ruiter in generaals uniform op den grooten vos — dat is hij. Hij zal ons zien en hierheen komen."

Het leven en het gejuich van het publiek werd sterker. Amelie's gelaat straalde. Het is alsof het de keizer zelf is!"

„Ach wat!" zei Hortense, ietwat minachtend. „De Parijzenaars roepen altijd heden „Hosanna!" morgen „Kruisigt hem!" Een verloren veldslag en zij fluiten hun afgod Dubois even onmeedoogend uit als ieder ander."

Maar Amelie sloeg geen acht op deze woorden. Zij gaf den koetsier bevel in draf te gaan, en wenkte met haar kanten zakdoek en parasol, totdat generaal Dubois de equipage zijns schoonvaders zag en in korten galop met zijn adjudant graaf Saint-Arnaud nader kwam.

Slechts om zijn vrouw genoegen te doen, reed de generaal op dit drukke uur in het Bois op en neer. Zijn terughoudend karakter waren zulke huldebewijzen onaangenaam. Maar aan de beden en vleierijen zijner jonge, schoone vrouw kon hij nooit weerstand bieden en zij scheen van niets meer te houden dan van deze openlijke huldebewijzen. De generaal had voor deze kleine zwakheid zijner geliefde Amelie slechts een vergoelijkend glimlachje, waarmede men de dwaasheid van een overmoedig kind vergeeft.

„Weer een nieuw rijtuig, Hortense?" riep hij zijn schoonzuster toe. „Nu, heden is het bijzonder mooi uitgevallen, alles bleekgeel — mijn lievelingskleur. Gister was uw dogcart met vlierstruiken getooid."

„Men kan toch niet elken dag in hetzelfde rijtuig rijden!" antwoordde Hortense ernstig. „Dat zou meer dan vervelend zijn. Niets doet papa meer genoegen, dan wanneer zijn equipages en livreien bewonderd worden."

„En voor alles, zijn knappe dochters," plaagde Dubois. „Is het niet Amelie?"

„Nu, hij mag ook trotsch op zijn dochters zijn," lachte deze. „Vooral op mij, omdat ik uw vrouw ben."

Haar stralende oogen gleden langs de slanke, stramme figuur van haar echtgenoot, zijn edel gelaat, met de diepliggende, donkere oogen, die levendig afstaken tegen het kort geknipte, staalgrijze haar.

Het gelaat van den generaal droeg het stempel van goedhartigheid en welwillendheid. Om den mond lag een geheime lijdenstrek, ook de uitdrukking der oogen was melancholiek, slechts als ze zich richtten op zijn jonge, schoone vrouw straalden zij in jeugdig vuur. Daardoor merkte ze ook niet op, hoe afgewerkt hij er vaak uitzag. Ook nu, na den snellen galop, greep hij onwillekeurig vaak naar zijn hart, alsof het onstuimig kloppen hem pijn veroorzaakte; maar met de hem eigen wilskracht hield hij zich stram in het zadel. Hij wist, dat niet alleen de teeder bewonderende blikken zijner vrouw, maar ook het oog van menig stillen benijder, onder het luid jubelend publiek op hem gericht was.

HOOFDSTUK II.

Verscheidene bedienden overladen in livrei snelden toe, om de dames bij het uitstijgen behulpzaam te zijn, toen zij van den rit in het Bois de Boulogne thuis kwamen. Marie volgde de vooruitsnellende Hortense. Van de vertrekken, welke zij doorgingen, was het een nog kostbaarder dan het andere. Hortense's boudoir toonde een bevallige mengeling van allerhande stijl en stoffen, waarvan de kleuren harmonisch afstaken tegen den bleekgroenen achtergrond der muren. Daaraan grensde een wintertuin met groote palmen en wonderschoone orchideeën. Een vanille plant, wier welriekende geur zich verspreidde, slingerde rondom den stam van een palm. De bodem was geheel met dwergvarens begroeid, en vormde een dicht tapijt van zacht groen.

Hortense wees op twee leuningstoelen welke onder de waaiervormige schaduw der groote palmen stonden. Op een tafel daarnaast was reeds limonade en ijs, thee en gebak gereed gezet.

„Als een sprookje," zei Marie bewonderend.

„Vertel eindelijk uw geheim," dwong Hortense. „Nu zijn we ongestoord. Amelie rust. Zijt ge misschien verloofd? Misschien met den heer, die u in het bosch vergezelde?"

De ietwat spottende toon prikkelde Marie. Zij leunde met goed voorgewende onverschilligheid in den rieten stoel terug en zeide luchtig: „Ach neen, aan trouwen kan ik voorloopig niet denken. Maar ik heb het aanbod gekregen, voorlezeres der keizerin te worden."

Hortense bloosde van verrassing en een weinig ergernis tegelijk. „Hoe is dat gekomen? Welke invloedrijke voorspraak hebt gij aan het hof?"

„Slechts de naam mijns grootvaders en mijn beetje goed uiterlijk," lachte Marie.

„Wat verheugt mij dat!" Hortense overwon de kleine, afgunstige opwelling snel, en overlegde dadelijk, dat de vriendin haar zeer nuttig kon zijn bij het hof. Zij bezat iets van den scherpen, berekenenden geest haars vaders. „Ik zou dadelijk iets weten, dat ik u zou willen verzoeken."

„Nu?"

„Ingebeelde, kleine aap!" dacht Hortense een beetje geërgerd over de neerbuigende uitdrukking van haar vroegere beschermengel. Maar zij verborg haar ontstemming handig. „Mijn zwager heeft mij verteld dat eerstdaags een schoonheidsfeest aan het hof gevierd zal worden," zeide zij overluid. „De keizerin heeft namelijk een weddenschap verloren," vervolgde Hortense. „Zij wil den keizer nu als geschenk een feest geven, waarbij de schoonste vrouwen van Parijs aan de keizerlijke tafel zullen aanzitten."

„En gij zoudt tot de uitverkorenen willen behooren? — Nu waarom ook niet! Gij zijt mooi en rijk. De hertog de Morny zal u gemakkelijk een uitnoodiging kunnen bezorgen."

„Ik zou ook uw voorspraak gaarne hebben, Marie. Ik zal u een goed gelijkend portret medegeven — misschien kunt gij het aan de keizerin toonen? Amelie wordt in ieder geval uitgenoodigd, de gedachte, bij haar achter te staan, is mij onaangenaam."

„Beloven kan ik natuurlijk niets. Maar het zal aan mij niet liggen, als ge niet wordt opgeroepen, Hortense," verzekerde Marie. Zij was veel te goedhartig, om haar vriendin het eerste verzoek te weigeren.

Hortense gaf haar een kus en babbelde zoo levendig verder, dat de tijd heel snel voorbijging en de meisjes verwonderd opsprongen, toen zij stemmen in het salon hoorden.

„Dubois en Saint-Arnaud! Wij moeten gaan. Wat is de tijd omgevlogen!" riep Hortense.

Het echtpaar Dubois en graaf Saint-Arnaud stonden werkelijk reeds voor het venster van het salon, toen de jonge meisjes en dadelijk daarop de gastheer binnenkwamen.

„Ik vraag duizendmaal excuus, dat ik liet wachten," zei baron Merrier. Mejonkvrouw Boucher, welk een heerlijke verrassing. — Graaf Saint-Arnaud vindt u eindelijk den weg naar mijn bescheiden huis? Mijn schoonzoon heeft u zeker met geweld naar hier moeten brengen?"

„Uw dochter was zoo vriendelijk mij uit te noodigen, toen ik in het Bois naast haar rijtuig reed, baron Merrier," antwoordde Saint-Arnaud koel. Alles aan dezen man ontstemde hem. De manier, waarop hij zijn gasten begroette, de overdreven gastvrijheid, elke beweging van het groote, logge lichaam, elke trek van het plompe gezicht met de listige oogen.

Des te onaangenamer was het in dezen engen familiekring als een goed vriend behandeld te worden. Hortense kende de koude, ongenaakbare uitdrukking reeds, welke Saint-Arnaud steeds aannam, als hij met haar vader sprak. Misschien was het dwaas van haar geweest, hem heden te hebben uitgenoodigd. Haar vader zou eenige tactlooze dingen zeggen, waardoor de jonge officier voor goed werd afgeschrikt, nu hij zich in den laatsten tijd door gelukte bouwspeculaties zekerder dan ooit voelde.

Het diner verliep als altijd, terwijl de Merrier als gewoonlijk eenige grofheden ten beste gat. — Zoodra Hortense de gelegenheid schoon zag, hief zij de tafel op en noodigde Saint-Arnaud uit mede te gaan naar den wintertuin.

„U zult, al verlaat Marie ons trouweloos, het schoone gezicht mijner orchideeën niet missen, graaf," zeide Hortense. „Gaat u mee!"

„La Madeleine" te Parijs.
Dit imposante godshuis met zijn hooge bordes, zijn talrijke hooge zuilen en zijn vele beelden, verheft zich op de plek, waar eens eene kapel stond, die aan de heilige Magdalena gewijd was; Lodewijk XVI liet er de fundamenten leggen voor eene kerk, waarvan de werkzaamheden echter gedurende de Fransche Revolutie geschorst werden; zij werden hervat in 1806, toen Keizer Napoleon I er een soort kapitool stichten wilde, waar de nagedachtenis geëerd zou worden van de soldaten, die op het slagveld gesneuveld waren; de arbeid werd in 1814 gestaakt tengevolge van de staatkundige gebeurtenissen, die Napoleon ten val brachten; men gaf in het Restauratie-tijdperk aan het gebouw zijne aanvankelijke bestemming terug en in 1832 was de Kathedraal, die het aanzien van een Griekschen tempel heeft, voltooid. De herinnering aan den abt Deguerry, die in 1871 als onschuldig slachtoffer van de commune viel, is voor altijd aan de „*Madeleine*" verbonden; zijn stoffelijk overschot rust in de crypte van de kerk, die dagelijks door honderden vreemdelingen bezocht wordt.

De jonge officier boog zwijgend. Zijn hart klopte luid en zwaar, toen hij alleen tegenover haar stond in den mat verlichten wintertuin. Van de zoldering schommelden de op bloemkelken gelijkende lampen. De zachte, trillende schaduwen der varens en grassen gleden over het witte kleed van Hortense. In haar zacht gekleurd gelaat straalden de zwarte oogen als sterren. Saint-Arnaud keek haar verrukt aan. Wat was zij jong en lieftallig! En zij had hem lief, dat verried elke blik, elk lachje. Een diepe zucht ontsnapte aan zijn borst.

„Wat zijn mijn orchideeën mooi onder deze belichting der maan!" riep Hortense. Zij plukte eenige der wonderlijk gevormde bloesems en bevestigde ze aan haar kleed. „Vindt u ze ook mooi?"

„Van een eenvoudige veldbloem houd ik meer dan van deze buitenlandsche kunstproducten, die verbazende sommen gekost hebben en zonder geur zijn," antwoordde hij.

Zij rukte de bloemen af en drukte ze stuk tusschen haar vingers. „Waarom moet ge mij steeds pijn doen?" Tranen parelden in haar oogen. „Elk woord, dat ge heden gesproken hebt was een beleediging voor ons." Haar stem verstikte, zij wierp zich in den vergulden rieten stoel, en bedekte het gelaat met de handen.

Hij zag, hoe haar borst zwoegde, hoorde met hoeveel moeite zij haar snikken bedwong. Een oogenblik bleef hij opgericht, schijnbaar zonder medelijden staan, daarna beproefde hij haar handen van haar gelaat weg te trekken. „Ween niet, ik kan u niet zien weenen, Hortense. Ik heb u niet willen kwetsen, maar ik kan de gast van uw vader niet meer zijn!"

„En waarom niet? Wat heeft mijn arme vader u gedaan?"

Zij liet de handen zakken en keek hem verwijtend aan.

„Mij persoonlijk heeft hij slechts gastvrij zijn huis geopend, — dat weet ik wel." De stem van Saint-Arnaud werd levendiger. Als een stortvloed kwam eindelijk de lang teruggedrongen verontwaardiging over zijn lippen: „Maar toch kan ik in geen huis ademen, waar de weelde en glans hoofdzakelijk door berooving van anderen is verkregen. Ik weet, wat gij wilt beweren. Uw vader geeft jaarlijks groote sommen voor weldadige instellingen, hij is ridder van het legioen van eer, de keizer onderscheidt hem bij elke gelegenheid, zijn zakenkennis wordt algemeen erkend en benut. Dat alles weet ik — en toch zeg ik u, dat aan de millioenen, welke hij verwierf, menige zucht, menige traan hangt; er rust geen zegen op; ze zullen wegvloeien, evenals ze werden gewonnen, — zoo, wijs mij nu de deur, — ik heb niets beters verdiend, want ik beleedig u en heb toch niets dan goeds van u ondervonden."

Zij keek hem troosteloos aan. „Als ge zoo over ons denkt, dan moet het wel onaangenaam voor u zijn ons huis te betreden. Ik houd u niet langer terug, graaf Saint-Arnaud."

„Niet zoo — niet in toorn mogen wij van elkaar gaan," zei hij zachter. „Hortense, als gij arm waart, zooals ik ben, dan zou ik u nog heden tot mijn vrouw vragen. Ik heb u sinds lang lief, maar slechts het lieftallige meisje, niet de dochter van den millionnair."

Blijheid lichtte in haar zwarte oogen. „Als gij me werkelijk liefhadt," zoudt gij hieraan niet denken. Wat gaan ons de geldzaken mijns vaders aan? De liefde van generaal Dubois voor mijn zuster is er niet door veranderd, en gij zult toch zeker niet twijfelen aan de eerlijke gevoelens van den generaal."

„Zeker niet. Ik schat hem hoog. Hij is een idealist, die voor zichzelf zoo goed als niets noodig heeft. Ik ben er vast van overtuigd, dat hij al zijn uitgaven uit zijn tractement bestrijdt, en het geld van zijn schoonvader slechts voor zijn vrouw gebruikt."

„En zoudt ge ook niet zoo kunnen handelen?"

„Neen," want dit is toch slechts struisvogelpolitiek. Indirect gebruikt hij het geld toch ook."

„Zulke bezwaren heeft nog niemand gemaakt. Gij zijt anders dan allen, die mij hebben willen trouwen, graaf Saint-Arnaud. Daarom juist houd ik van u. Ach, gij hebt eigenlijk in het geheel nog niet naar mijn hand gedongen."

„Hortense!" Hij trad dichter op haar toe. Zijn adem ging snel. „Ik zou de gelukkigste mensch zijn, als gij glans en rijkdom voor mij zoudt willen opgeven. Maar het is krankzinnigheid, dat te verlangen!"

„Ik weet niet goed, wat gij verlangt. Wat kan ik er aan doen, dat mijn vader rijk is?"

„Gij zoudt afstand kunnen doen van elke toelage en u tevreden stellen met een bescheiden leven aan mijne zijde, Hortense! Ik wil u liefhebben, als nog geen man een vrouw heeft liefgehad. Als adjudant van den generaal staat mij een snelle bevordering te wachten. Eerst zullen we ons moeten bekrimpen, maar later in welstand kunnen leven. Liefste," — hij trok haar in zijn armen en drukte haar donker kopje tegen zijn borst. — „Gij zult niets ontberen, maar duizend nieuwe vreugden leeren kennen, waarvan gij, arm, rijk kind, niets vermoedt."

Zij lag eenige minuten stil in zijn armen, richtte zich toen langzaam op en zag hem vast in de oogen. „Ik wil denken over hetgeen gij zegt en er met mijn vader over spreken. Ik kan hem niet kwetsen, hij heeft mij nooit anders dan liefde bewezen."

„Gij brengt mij daarmede een groot offer, Hortense, maar ik wil ...."

Hij kon niet uitspreken. Een schrille kreet drong uit de eetkamer tot hen door, en het geluid van een doffen val alsof een stoel omver werd geworpen.

„Dat is Amélie, die zoo jammert," riep Hortense.

Zij liep naar de deur, maar reeds stond Amélie weenend voor hen.

„Mijn man — komt gauw bij mijn man!" meer kon zij niet uitbrengen en snelde weer naar de eetkamer terug.

Saint-Arnaud en Hortense volgden haar zoo snel mogelijk.

In de eetkamer heerschte groote verwarring. De generaal lag met gesloten oogen en vertrokken gelaat als levenloos in zijn stoel. Merrier scheen geheel buiten zichzelf. Hij gaf telkens tegenstrijdige bevelen. Amélie knielde naast den stoel van haar man en wreef zijn koude handen. Saint-Arnaud was de eenige, die zijn kalmte bewaarde. Met de hulp van twee bedienden legde hij den bewustelooze rechtuit op den vloer, en deed een omslag van water en azijn om het voorhoofd.

„Maak u niet ongerust, mevrouw, de generaal heeft in den laatsten tijd meer flauwten gehad. Het gaat spoedig voorbij."

„Gaspard — o, Gaspard!" jammerde Amélie.

„Hij beweegt de oogleden reeds. Toon hem uw angst niet, mevrouw!" zei Saint-Arnaud. „Heeft de generaal misschien iets gehad, dat hem opwond?"

„Met papa had hij een kleine woordenwisseling. Wij dachten niet, dat dit hem zou hinderen. Hortense, is er naar den dokter gezonden?"

„Dat is reeds lang geschied, Amélie."

„Zoodra Gaspard eenigszins beter is, gaan wij naar huis."

De generaal sloeg met een diepen zucht de oogen op. In het eerst keek hij verward Saint-Arnaud aan, daarna glimlachte hij geruststellend tegen zijn vrouw. „Het is niets, lieveling." Weer greep zijn hand naar zijn borst.

„Hebt gij pijn?" vroeg Amélie. „Waarom hebt gij mij niet dadelijk gezegd, dat gij u niet goed gevoelt?"

„Zoudt gij vanavond niet liever hier blijven, Dubois?" vroeg Merrier wat gedrukt. De toestand van zijn schoonzoon trok hij zich niet aan, maar het verdriet zijner dochter bedroefde hem. Ook vreesde hij haar verwijten, daar zijn kleine oneenigheid met Dubois de oorzaak was geweest.

(*Wordt vervolgd*).

K. F. van Maas.

Dr. J. P. Hoffman. †

Penning door de Algem. Winkeliersvereeniging te Amsterdam als huldeblijk aan den onlangs afgetreden Burgemeester, Mr. Dr. W. F. van Leeuwen, aangeboden. De medaille werd vervaardigd in de ateliers van de Koninklijke Utrechtsche fabriek van zilverwerken van C. J. Begeer te Utrecht, naar modellen van den beeldhouwer F. Jeltsema en is artistiek uitgevoerd.

J. Stufkens Lzn

L. Hermkes. †

De heer **K. F. van Maas**, geneeskundige te Haarlem, hoopt 13 Juli a.s. zijn gouden feest te herdenken. — 1 Juli herdacht de heer **J. Stufkens Lzn.**, dir. van het correspondentiebureau voor binnen- en buitenlandsche dagbladen te Rotterdam, den dag, dat hij vóór 40 jaar zijne loopbaan als journalist en wel als medewerker van de „Rotterdamsche Courant" begon. — 18 Juli zal het 30 jaar geleden zijn, dat de heer **K. Keuning** werd ben. tot notaris te Beetsterzwaag(Fr.). — 9 Juli herdenkt de heer **J. G. Ernste** den dag dat hij voor 25 jaar tot ontvanger der gem. Tiel ben. werd. — In den ouderdom van 81 jaar is onlangs te Amsterdam overleden Dr. **J. P. Hoffman**, de zoo algemeen geachte en beminde stadsgeneesheer te Breda; ter gelegenheid van zijn 40-jarig ambts-jubileum in 1905 schonk H.M. de Koningin hem het ridderkruis der orde van Oranje Nassau. — Onlangs is op 62-jarigen leeftijd te Culemborg overleden de heer **L. Hermkes**, die ongeveer 40 jaar de betrekking van gem.-veearts vervuld heeft; gedurende ruim 30 jaar was hij secr. van de afd. Culemborg van de Geldersch—Overijselsche Maatschappij van Landbouw. — Onlangs overleed te Heusden de heer **C. de Moor**, die gedurende ruim een halve eeuw zijn beste krachten aan het onderwijs gewijd heeft; H. M. de Koningin benoemde hem bij zijn 50-jarig jubileum tot ridder der orde van Oranje-Nassau. — De heer **F. S. Beck**, een zeer bekend type te 's-Gravenhage, is de oudste afslager en taxateur en reeds 67 jaar werkzaam aan het Vendu-huis aan de Groote Markt, Erve Janssen. —

Kurhaus Scheveningen. 12 Juli zal zich in het Kurhaus te Scheveningen mej. **Louise Roldanus**, leerlinge van het Haagsche Conservatorium, doen hooren. — Woensdag 13 Juli wordt als gewoonlijk in het Kurhaus het Fransche feest gevierd, ditmaal opgeluisterd door den heer **Lucien Wurmser**, pianist te Parijs en mevr. **Jane Bathori—Engel** van het Théâtre de la Monnaie te Brussel. Eerstgenoemde, Parijzenaar van geboorte, heeft reeds een eervolle loopbaan als solist achter zich. Mme Bathori, eveneens Parijsche, legde zich eerst op het klavierspel toe, maar van af haar 16de jaar begon zij haar stem te ontwikkelen. Na een concert te Brussel, werd zij dadelijk aan het Théâtre de la Monnaie geëngageerd.

K. Keuning.

C. de Moor. †

Louise Roldanus.

Lucien Wurmser.

Jane Bathori—Engel.

(Kurhaus Scheveningen.)

J. G. Ernste.

F. S. Beck.

Het prachtige Bloemencorso, gehouden ter eere van de schitterende rozen-tentoonstelling, te Oldenzaal, georganiseerd door de *Vereeniging ter bevordering van het Vreemdelingenverkeer* aldaar. De verschillende smaakvol en kostbaar versierde voertuigen, wekten de bewondering van de duizenden toeschouwers. — De hierboven genoemde vereeniging verdient een woord van lof voor de uitstekende voorbereiding en regeling der expositie en bovendien voor haar zoo ijverig streven, het bezoek aan den zoo schoonen Oosthoek van Overijsel aan te wakkeren. — *Foto links:* De in weelderigen en kleurenrijken bloementooi gehulde auto van Burgemeester Vos de Wael (1ste prijs). — *Foto rechts:* Zinnebeeldige groep, voorstellende Oldenzaal's welvaart (1ste prijs).

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

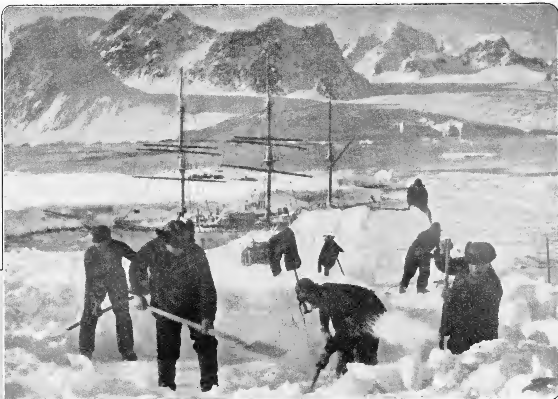
W. MERKELBACH,
Lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal (1890—1910). (Zie het artikel op bladz. 33).

De Zuid-Poolexpeditie van Dr. Charcot.

Eerbied en bewondering verdienen de mannen, die gevaren, ontberingen en de zwaarste beproevingen trotseeren, om in de onbekende, nauwelijks toegankelijke regionen van den aardbol door te dringen, teneinde de wetenschap te dienen. In de rij der koene explorateurs van de 19de en 20ste eeuw neemt Dr. Charcot een voorname plaats in; hij heeft in het Zuid-Poolgebied, van waar hij met zijn vaartuig „*Pourquoi-pas*" in de vorige maand terugkeerde, streken ontdekt, vèr oost- en zuidoostwaarts van het door kapitein Scott in 1902 bereikte Koning Edward VII-land; de ontzettende moeielijkheden, waarmede hij te kampen had, het onverwinbare uithoudings- en volhardingsvermogen, dat hij aan den dag bleef leggen, kunnen wij, die op onze zee- en vastelandsreizen gewoonlijk alle comfort en gemak hebben, ternauwernood beseffen. Wat het karakter van de door Charcot bezochte onherbergzame oorden betreft, zoo moeten wij volstaan met de meedeeling, dat hij zich een weg moest banen tusschen rotsen, ijsbergen en gletschers en overweldigende ijsmassa's. — Onze foto's geven er een indruk van.

Wij brengen in herinnering, dat Cook in 1774 op zijn tocht door de Zuidzee kwam tot 67°15' Zuiderbreedte; Bellinghausen bereikte in 1821 dit punt niet, toen volgden Biscoe in 1832, Lecointe in 1899, Gerlache in 1898. Charcots éérste expeditie, waarbij belangrijke ontdekkingen aan de kust van Grahamland, ten zuiden van de Zuid-Shetlandsche eilanden gedaan werden, had plaats in 1905; gebleken is, dat dit gebied aansluit bij Alexander I-land, waarvan onze kennis nog uiterst vaag is.

Dr. Charcot is tot 70° Z.B. doorgedrongen; de exploratielijn loopt in zuidwestelijke richting ten zuiden van Grahamland, Alexander I-land en Koning Edward VII-land. Het is hier de plaats om óók den naam van Shackleton met eere te vermelden.

De opruiming van de ijsmassa's om het expeditie-vaartuig „Pourquoi-pas".

Het uiterste punt, door Charcot bereikt.

Onderzoekingen voor de geographische plaatsbepaling.

Een Grap.

NOVELLE VAN MAX PIMBERTON.

Bijna alle officieren van het garnizoen te Lahore waren op een groote buitenpartij vereenigd. Een lange, breed geschouderde man sloeg op een afstand het geanimeerde tooneel gade. Plotseling keerde hij zich om en keek naar het meisje, dat op een lagen vouwstoel naast hem zat.

„Je ziet er weer uit om te stelen, Ruth, alle anderen lijken alledaagsch en verwelkt, vergeleken bij jou... Ach, ik wilde dat je mij eindelijk eens een beslist antwoord gaf, ik heb je al zoo dikwijls van mijn liefde gesproken, als ik niet wist hoe goed je bent, zou ik haast beginnen te denken —"

„Dat ik met je speelde? Neen, — dat is niet zoo. Heel gauw — zal ik je mijn antwoord geven. Neen, neen, haast mij niet," zei ze bedaard haar hand op zijn arm leggend. Het is een ernstige zaak voor een vrouw en ik ben niet gemakkelijk in mijn keuze. Den man, dien ik huw, moet ik kunnen respecteeren; zoo hij zich ooit kleingeestig betoonde of belachelijk aanstelde, zou ik hem niet meer kunnen liefhebben."

„Ruth, ik heb natuurlijk mijn gebreken, maar ik geloof niet dat ik mij ooit belachelijk heb gemaakt in jouw oogen."

„Ik heb je toch niet gegriefd? Ik zal trachten het weer goed te maken — ik geloof dat ik je liefheb — dat je mijn ideaal bent, sterk, dapper en goed — te goed om nog langer van mijn twijfel af te hangen. Ik beloof je dat ik je vandaag over een week mijn antwoord zal geven."

Plotseling kwam er een ondeugende flikkering in haar oogen, toen ze in de verte iemand op hen zag toekomen. Howard volgde haar blik en zei lachend:

„Mijn hemel, wat ziet die Smith er weer kluchtig uit."

„Ja," zei Ruth, „ik kan nooit nalaten om hem te lachen, het is niet mooi van mij, maar ik kan er niets aan doen."

„Och, hij is er aan gewend," verzekerde Howard. „Iedereen houdt hem altijd voor den gek en hoe meer we hem plagen, hoe prettiger hij het vindt. Tusschen twee haakjes, ik geloof dat hij verliefd op jou is, Ruth."

„Op mij? Hoe kom je er bij?"

Intusschen was Smith hen genaderd met zijn dikke figuur, korte beentjes en volrood gezicht, die een onweerstaanbaar komischen indruk maakten op elk, die hem zag.

„Hoe gaat het u, Miss Devreux?" vroeg hij, met een kleur van verlegenheid.

„Heel goed, dank u."

„Ik kwam u vragen of u den souper-dans voor het bal bij den Radjah nog vrij hadt."

„Tot nu toe ja, Mr. Smith."

„Zou ik dien dan — ik bedoel — zoudt u — ?"

„Heel graag," zei Ruth, hem vriendelijk te hulp komend.

„Dank u, u weet niet welk een genoegen u mij hiermee doet — ik had niet durven hopen —" stotterde Smith. „En Howard, ik wilde jou vragen in wat voor costuum men daar moet verschijnen. Degenen, die ik er naar vroeg vertelden mij allerlei onzin."

Howard, die in stilte den vervelenden indringer vervloekte, viel gretig in: „Een fantasie-costuum is aan de orde bij deze gelegenheid."

„Fantasie-costuum!" herhaalde Smith vol twijfel. „Is het dan een gecostumeerd bal?"

„Ja."

Howard keek Ruth aan, die zich met moeite goed kon houden. Dit spoorde hem aan verder te gaan met zijn grap. „Als ik jou was zou ik gaan als Romeo," vervolgde hij. „Miss Devreux wordt Julia, dat zou uitstekend bij elkaar passen."

„Ja," knikte Smith voldaan, „dat is een goed idée."

Ruth maakte een beweging om te protesteeren, doch ze had geen tijd om te spreken, want Smith bood haar een roos aan, die hij al dien tijd achter zijn rug had verborgen, maakte een diepe buiging en ging heen.

Eenige dagen later zat hij in een rijtuig op weg naar het bal van den Radjah. Voor het eerst van zijn leven werden zijn gedachten geheel in beslag genomen door een mooi jong meisje, misschien omdat zij de eenige was, die hem altijd vriendelijk behandelde en hem nooit uitlachte. En van avond had ze hem den souper-dans gegeven. Hij moest de kans, die hem geboden werd, de kans, die over zijn geheele leven zou beslissen, waarnemen. Vol trots keek hij naar zijn zwarten mantel en gekleurde, korte broek. Het heele regiment had hem helpen kiezen, hij was getroffen geweest door de sympathie en belangstelling hem betoond, ofschoon hij een vagen twijfel koesterde omtrent het passende van het costuum.

Met een ruk hield het rijtuig stil en hij werd tot de werkelijkheid teruggeroepen.

„Dezen kant uit, als 't u blieft, Lord Sahib," sprak een inlandsch bediende, hem voorgaande naar de vestibule.

Zoodra hij de zaal binnentrad, voelde hij alle oogen op zich gevestigd; plotseling hoorde hij iemand onderdrukt lachen, wat weldra algemeen werd. Geheel verbijsterd bracht hij de hand aan het voorhoofd, hij zag den ironischen glimlach van den Radjah, zag het geheele gezelschap, mannen in uniform, in rok, dames in de modernste toiletten en eindelijk zichzelf weerkaatst in een langen spiegel, potsierlijk, dwaas, belachelijk en toen — geheel buiten zichzelf van vernedering en schaamte, snelde hij door de volle zaal en bereikte een balcon, waar hij in een stoel neerviel, kreunend als van pijn.

Eensklaps voelde hij een hand op zijn schouder. „Mr. Smith," sprak een zachte stem, „we hebben er allen zoo'n spijt van. Het was zulk een ongepaste, wreede grap; we hadden echter gedacht dat u het zich niet zoudt aantrekken... Kunt u het ons vergeven?"

Hij richtte zich langzaam op en keek haar aan. „Er valt niets te vergeven," zei hij met gebroken stem, „ik heb mij als een dwaas aangesteld, dat is alles."

„Kom," zei ze, „geleid mij naar de zaal terug."

„Zoudt u zoo — zóó met mij willen soupeeren?"

„Ja, waarom niet?"

Zijn gezicht ontspande zich, hij nam haar hand en drukte die teeder.

„Miss Devreux — zeg mij — heeft u ook om mij gelachen?"

„Ja — even — ik kon het niet laten — het was zoo aanstekelijk."

„Maar niet als de anderen, dat weet ik. In hun oog ben ik een dwaas, die niet tot iets ernstigs in staat is. Ze weten niet wat er omgaat in mijn binnenste — en ik zou niet willen dat ze het wisten.... Er zijn schatten, die een man zijn geheele leven verborgen houdt — behalve voor de vrouw, die hem liefheeft, die hem begrijpt. Miss Devreux, misschien heb ik niet het recht zoo te spreken, maar ik houd van u, zooals een man slechts eenmaal van een vrouw kan houden. Is er eenige hoop voor mij?"

De maan was opgegaan boven de hooge boomen en wierp haar volle licht op het bolle gezicht, rood van tranen, op de gepluimde baret, den zwarten Romeo-mantel en — Ruth lachte. Ze kon zich niet bedwingen, al had haar leven er van afgehangen. Het volgende oogenblik trachtte ze de hand, die hij vol smart teruggetrokken had weer te vatten.

„Vergeef mij," zei ze diep bedroefd — „geloof mij, wanneer ik u zeg dat ik mij zeer vereerd gevoel, maar — er is iemand anders aan wien ik mijn belofte gegeven heb."

„En hebt ge hem lief?"

„Ja."

Een smartelijke uitdrukking gleed over zijn gezicht; hij keerde zich om en ging heen.

Niet voor het aanbreken van den dag namen de gasten afscheid. Smith wachtte in de schaduw der boomen tot hij Ruth in het rijtuig zag stappen. Toen volgde hij haar naar de poort van het paleis, het hoofd in gedachten op de borst gezonken.

Eensklaps werd hij staande gehouden. Hij keek op en een donkerrood kleurde zijn wangen, toen hij Howard voor zich zag. „Laat mij gaan," zei hij, „heb je je nog niet genoeg geamuseerd ten mijnen koste?"

„Ik heb op je gewacht," zei Howard, „om je mijn excuses aan te bieden. Het was alles mijn schuld; ik heb de anderen opgestookt. Geef mij de hand."

Zijn woorden waren mannelijk en oprecht, maar Smith kon hem niet vergeven. „Ik wou dat ik 't je betaald kon zetten!" siste hij.

„Dus je neemt mijn excuus niet aan?"

„Neen."

„Wat een kleinzielige vent," dacht Howard, toen Smith was heengegaan. Even later stond Smith weer vóór hem, het gezicht verwrongen van schrik.

Foto) (Dekema.
De hierboven afgebeelde klimroos is een der weelderigst bloeiende onder hare Florazusteren; de knoppen zijn bijzonder schoon en de honderden bloemen in zacht Chineesch zomerrood bieden een oogstreelenden aanblik.

Foto) (V. d. Werf.
Het 25-jarig bestaan van de Roeivereeniging: „Het Spaarne", te Haarlem. is ten aanschouwe van een talrijk publiek met groot animo gevierd en is uitstekend geslaagd; de verschillende wedstrijden verliepen uitstekend, terwijl de fraaie verlichting van het clubgebouw en terras de feestvreugde bij avond verhoogden. — Onze foto werd genomen tijdens een der nummers van het interessante programma.

Groep leden van de Eerste Kamer van de Staten-Generaal, welke onlangs in de Provincie Overijsel verschillende nuttige instellingen en gebouwen bezochten, o. a. ook het R. O. G. *„Veldzicht"* te Avereest met de daarbij behoorende buitenterreinen, werkplaatsen, scholen enz. Onze foto werd genomen door een ambtenaar van de inrichting vóór een der gebouwen: 1. Mr. J. C. Roosenburg, lid Comm. v. T.; 2. Mr. J. Sickenga, lid 1e Kamer; 3. J. A. Laan, lid 1e Kamer; 4. R. Bloembergen Ezn., lid 1e Kamer; 5. R. P. Dojes, lid 1e Kamer; 6. Baron v. Wassenaer v. Rosande, lid 1e Kamer; 7. J. J. G. Baron van Voorst tot Voorst, lid 1e Kamer; 8. Mr. A Baron v. Dedem, lid Comm. v. T.; 9. G. H. Honing, Adj.-Directeur; 10. Mr. H. Zillesen, Grifffier 1e Kamer: 11. Jhr. Mr. E. B. F. F. Wittert v. Hoogland, Commies Griffier; 12. K. Raaijmakers, lid 1e Kamer; 13. J. C. Duburg, Directeur R. O. G.; 14. Mr. W. H. J. Th. van Basten Batenburg, lid 1e Kamer; 15. P. A. v. Bloppoel, Adj.-Directeur; 16. Mr. G. F. M. Pathuis Cremers, lid Comm. v. T.; 17. Mr. A. G. W. Baron Bentinck, lid Comm. v. T.; 18. D. H. de Loos, Adj.-Directeur.

De Britsch—Japansche Tentoonstelling te Londen. — Grootsch van opzet, schilderachtig van indruk en hoogst leerrijk voor ons Westerlingen is deze expositie; er is *zooveel* bezienswaardigs, de illusie is door de prachtige architectuur, de weelderige decors en de belangwekkende verscheidenheid van inzendingen zoo levendig, dat men zich soms in het Rijk van de Rijzende Zon denkt. Men bewondert er de Japansche tuinbouwzaal met beschilderde wanden, voorjaars- en wintertafreelen, krijgsbedrijven, alles zeer talentvol nagebootst, beeldhouwwerk, textielnijverheid, prachtige tempels, tempelpoorten en versieringen en beelden, huisraad, schrijnwerk, een Japanschen tuin met rotspartijen, een zeldzamen rijkdom Japansche bloemen, aardewerk, porselein, een *„Eerehof"* met een complex van witte paleizen en een fantastische cascade, die den toeschouwer in gedachten in het Feeën-rijk verplaatst; voorts verdienen onze belangstelling de Japansche dorpen, waar men de bevolking in haar dagelijksch levensbedrijf ziet, zoodat men alles te zamen genomen zich in de *„White-City"* een duidelijk beeld kan vormen van het Oostersche Eilanden-Rijk, dat ons in de jongste 20 jaren zoovele stoute verrassingen bereid heeft. — Dat op de Expositie de vermakelijkheden niet ontbreken, spreekt van zelf. — Onze foto geeft een panorama van de Tentoonstelling met de fraaie aangelegde tuinen.

„Om Godswil, kom mee — gauw — het rijtuig van Miss Devreux is door inboorlingen aangevallen!" riep hij uit.

Beiden holden weg. In de verte hoorden ze een kreet en om een bocht van den weg zagen ze een omvergeworpen rijtuig en een dozijn zwarte gedaanten gebogen over iets wits dat op den grond lag. Zonder een oogenblik te denken aan het gevaar dat hij liep, viel Smith hen met den degen aan. De inboorlingen keken verschrikt op toen ze de zonderlinge gedaante zagen, een van hen vuurde; de kogel ging dwars door zijn baret, waarvan de veeren naar alle kanten stoven en met den kreet: „Een duivel! Een duivel!" sloegen ze op de vlucht. Smith knielde bij Ruth neer; ze was bewusteloos. Uitgeput als hij was, nam hij haar op en droeg haar terug langs den weg dien hij gekomen was. Daar hoorde hij iemand luide om hulp roepen. Rondziende zag hij in een half-droge sloot den man, die hem tot mikpunt van zijn wreede grap had gemaakt. Zachtjes legde hij Ruth op het gras neer en naderde hem. Hij zag dat Howard gewond was; zijn been zat verward in een stuk ijzerdraad. Hij wees op Ruth en vroeg angstig:

„Is ze veilig? Heb jij haar gered?"

„Ja."

„Als ze mij ziet, ben ik verloren," hernam hij bitter.

Smith antwoordde niet, maar begon Howard's been los te maken uit het ijzerdraad. „Er is een beek hier in de buurt," zei hij; „ga daarheen en wasch je — en maak je zakdoek nat om haar weer bij te brengen."

Howard gehoorzaamde; zoodra hij verdwenen was boog Smith zich over Ruth heen en kuste haar teeder. Toen Howard terugkwam sprak hij: „Leg nu den zakdoek op het voorhoofd en blijf bij haar tot ik hulp heb gehaald. Het zal haar genoegen doen, jou te zien als ze weer bijkomt."

„Maar als ze hoort dat —"

„Dan moet je haar zeggen dat jij haar gered hebt."

„Man, denk je dat ik tot zoo iets laags in staat zou zijn?"

„Je moet doen wat het beste is voor haar," zei Smith.

Ruth slaakte een diepen zucht, haar hand bewoog zich zoekende. Howard greep die en bracht haar vol hartstochtelijke dankbaarheid aan de lippen. Toen keek ze op en glimlachte.

„Ik droomde van jou," fluisterde ze. „Ik was zoo bang en jij nam mij op en droeg mij weg van het gevaar en kuste mij — mijn held."

De Bandjir (overstrooming) te Wlingi op Java. — Blijkens onze foto's, welwillend toegezonden door den amateur-fotograaf Joh. Th. Haanraadts, 1ste machinist aan de Suikerfabriek Somobreto bij Modjokerto, heeft het hooge water in deze streek weder ernstige schade aangericht; spoorbruggen werden weggeslagen als waren het stukken uit een bouwdoos; groote keien en steenen werden door den stroom meegesleurd als kurken, boomstammen spoelden mede als dunne twijgen en zelfs met een geheele Javaansche Kampong ging het als met een complex van kaartenhuisjes. — *Foto boven:* Een deels weggeslagen spoorbrug; de herstelling had plaats door opstapeling van dwarsliggers; *Op den voorgrond* ziet men zware kei- en steenblokken, door de rivier meegesleept. — *Foto onder:* Een grootendeels vernietigde Javaansche Kampong.

Diep beschaamd boog Howard het hoofd.

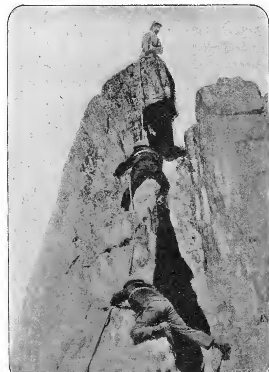
„Terwille van haar," fluisterde een stem naast hem en Smith verdween stilletjes om het gelukkige paar alleen te laten.

De top van den Mont-Blanc (4810 M.) en het Observatorium Janssen, in 1893 door dezen natuurkundige opgericht. De Mont-Blanc is de machtige beheerscher van het Alpenland. De bestijging, die uiterst inspannend en zeer gevaarlijk is wegens de nevels, de plotselinge sneeuwstormen, de scheuren en kloven, vangt aan bij Chamonix, duurt pl.m. 13 uur, vordert meestal 2 gidsen en kost pl.m. 125 gulden. Bij helder weer, dat op den top zeldzaam is, heeft men op deze hoogste plek een grootsch bergpanorama om zich heen, gevormd door de ketens van Savoye, de Jura, de Zwitsersche, de Cottische en Dauphiné Alpen.

Een der Mont-Blanc-pieken, gezien van af den 4450 M. hoogen „Dromedariskegel". — De Mont-Blanc is de Europeesche bergkoning en heeft in zijn verhevenste punt eene hoogte van 4810 M.; hij bestaat uit een massief van sneeuw- en ijsbergen en werd van het dorp Chamonix uit, dat aan zijn voet ligt, voor de eerste maal in 1786 door den berggids Jacques Balmat en door Dr. Paccard, in het volgend jaar door den beroemden natuurvorscher H. B. de Saussure in gezelschap van 18 gidsen beklommen, welke onderneming voor de wetenschap van groot belang is geweest.

De „Naald van Charmoz", 2868 M. hoog. — Deze bergpiek, behoorende tot het Mont-Blanc-gebied bij Chamonix, eischt voor de beklimming eene buitengewone onversaagdheid, een zeldzaam uithoudings- en volhoudingsvermogen, eene bijzondere lichaamsvlugheid en lichaamskracht. Onze foto toont, dat er altijd overmoedige toeristen zijn, wien het gevaar eerder een lokaas dan een spookbeeld is

Alpentochten.

Het reisseizoen is weer aangebroken en honderden uit alle streken der wereld maken zich op om het Zwitsersche bergland te bezoeken. Staat men vóór een berg, dan wil men gaarne weten, wat er achter zit en wat er langs de hellingen te zien is; het onbekende, het avontuurlijke lacht menig reiziger toe en, aangewakkerd door de verhalen omtrent de verrassende en aangrijpende natuurtafreelen, die zich onder eene bergbestijging aan het oog ontrollen, waagt hij zich naar boven. — Die op tochten nauwkeurig de wenken en raadgevingen der gidsen volgt, loopt zelden gevaar; maar wie, gedreven door de zucht tot klimmen naar punten, die slechts langs of door verraderlijke geheimenissen zijn te bereiken, het zonder gids denkt te doen, speelt roekeloos met zijn leven. — Geen jaar gaat er om, of de Zwitsersche Hoogalpen eischen menschenoffers; de vorige week nog heeft zich een drama op den Scheidegg bij Interlaken afgespeeld.

Ofschoon in dit opzicht de Hollanders in het algemeen behoedzamer zijn dan de Amerikanen, Engelschen en onderscheidene andere natiën, kan het zijn nut hebben, tot omzichtigheid aan te manen.

W. Merkelbach.

Bij de voorplaat.

Een onafgebroken 20-jarig lidmaatschap van onzen Senaat behoort tot de zeldzaam voorkomende jubilea; den heer Merkelbach, afgevaardigde voor de prov. Noord-Brabant valt dit voorrecht te beurt. — Geboren in Maart 1837 te Zwaluwe, werd hij reeds op jeugdigen leeftijd in de bloeiende industrieele onderneming zijns vaders ingewijd; na diens dood nam hij de leiding op zich en thans nog wordt de stoom-meelfabriek te Moerdijk door hem bestuurd. In 1872 werd hij mede-oprichter van de ijzer- en metaalgieterij te Princenhage; voorts was hij medestichter van de draadnagelfabriek, maar om een meer werkzaam aandeel te nemen in het staatkundig leven, trok hij zich in 1891 uit beide fabrieken terug. Van 1877 tot 1890 was hij lid van de Prov. Staten in Noord-Brabant en in laatstgenoemd jaar vertrouwde dit lichaam hem een zetel in de Eerste Kamer toe, dien hij reeds 20 jaren met eere bekleedt.

Hij zag zijne verdiensten van Regeeringswege erkend door zijne benoeming tot Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, terwijl Z. H. de Paus hem het Commandeurskruis in de orde van den H. Gregorius schonk.

De „Naald van Chamonix". — Aan de beklimming van dit spitse, schier ongenaakbare gevaarte, eveneens tot de groep der Mont-Blanc-pieken behoorende, wagen zich slechts de meest onverschrokken, de meest volhoudende en de sterkste bergtoeristen. De foto werd tijdens de beklimming van een drietal Amerikanen genomen, van dewelken een reeds den top bereikt heeft en zijne tochtgenooten door middel van een bindtouw behulpzaam is.

De „Bernina-spits", (4052 M.), het hoogste punt van de Rhetische Alpen; ze verheft zich in de omgeving van Pontresina, een door toeristen zeer druk bezochte streek, en is in 4 uren, echter alleen door krachtige en getrainde bergklimmers te bereiken; men overschrijdt gletschers, rotsen, sneeuwplateaux en, eenmaal boven, geniet men van een prachtig Alpenpanorama.

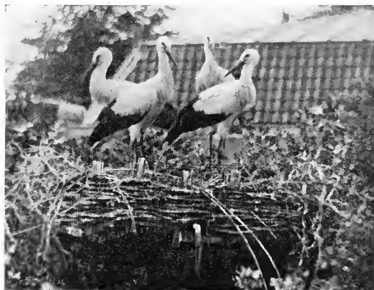

De „Signaalkop" (4561 M.) van het berg-massiet van den Monte Rosa; de hoogste van het viertal toppen, nl. de „Dufour-spits" is 4638 M. — Op den „Signaalkop" bevindt zich het Koningin Margaretha-Observatorium, voor wetenschappelijke doeleinden opgericht en op onze foto afgebeeld. — Overweldigend is de aanblik, dien men hier op de omringende rotskolossen, sneeuwvelden en ijsmassa's heeft. — Excursies in het Monte Rosa bergreliëf worden voor het meerendeel ondernomen van Zermatt uit.

Ooievaars in een stadswijk.

Nabij pachthoeven en erven ziet men menigmaal, hoog boven de omgeving, onze gevleugelde langbeenen hun familieleven leiden; terwijl andere vogels veelal hunne nesten in schuilhoekjes of op schier ongenaakbare punten bouwen, schijnt de ooievaar van opzien te houden. Men zou geneigd zijn te vragen: Is het omdat hij zich bewust is van de geheimzinnige macht, die de kinderen hem toekennen? Is het, omdat hij, levende hoog ter been en op hoogen voet, in den waan verkeert, dat hem een verhevener plaats toekomt dan zijn natuurgenooten van meer bescheiden proportiën!

Onze afbeeldingen zijn bijzonder interessant, omdat zij van uit een paar ramen met groote moeite genomen zijn in een stadsgedeelte, terwijl toch de steltlooper-trekvogel in de stedelijke gemeenschap veel minder ingeburgerd is dan op het vlakke moerassige land. — Het is hem gebleken, dat men hem niet alleen niet vervolgt, maar zelfs ontziet; dit is een gevolg van het feit, dat hij sinds eeuwenher in het volksgeloof eene voorname plaats inneemt; bij sommige oude volken stond hij in heilige vereering; zelfs werd aan de bewering geloof gehecht, dat de ooievaars in zuidelijke landen in menschen veranderden; hij werd als geluks- of ongeluksbode, als weervoorspeller beschouwd, terwijl in bijzondere gevallen aan het vleesch van sommige zijner lichaamsdeelen eene verrassende geneeskracht werd toegeschreven. — Hij zet zich dan ook rustig neer in de nabijheid van woningen om zijn nest te bouwen op een wiel of ander voorwerp, dat expres op een schoorsteen of op een boomkruin wordt neergelegd. Jaren achtereen keert hetzelfde paar naar het oude nest terug. Zijne voeding zoekt hij in kikvorschen, slakken, pieren, muizen, mollen, insecten enz. — Het wijfje legt 4 à 5 witte eieren; in volwassen staat is de ooievaar stom, zijn geluid komt voort door het klapperen met den snavel.

Vier jonge Ooievaars staande op 't nest.

Zoodra de ooievaar van Afrika is teruggekeerd, bindt hij den strijd aan tegen vreemde indringers; er volgt een formeel gevecht. — Het nest wordt daarna verbeterd; de jongen worden krachtig beschermd, verdedigd en buitengewoon verzorgd, niet alleen wat de voeding, maar ook wat het toilet betreft; na 14 dagen vangt het onderricht in het vliegen aan; de vrije oefeningen duren uren achtereen, kleine vluchtjes worden gehouden boven het nest en aan het einde van de maand Augustus heeft de uittocht plaats naar het warme land; de vliegsnelheid bedraagt soms 120 K.M. per uur en meer.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

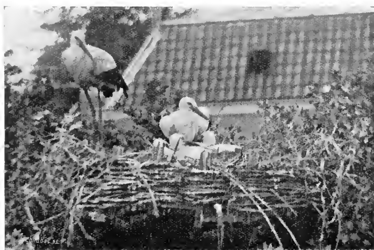
BEWERKT DOOR CLOCKENER-BROUSSON.

III.

's Winters verdronk mijn broer Adriaan, die twee jaar ouder dan ik was, met schaatsenrijden. Hij was op een Zondagmiddag met 'n paar kornuiten een tochtje naar Haarlem gaan maken en reed bij Half Weg pardoes in een wak. Met veel moeite was zijn lijk eruit gehaald.

Dat was wéér een groote slag voor moeder en ook voor ons, want Adriaan was een goeie beste jongen, wel altijd vol guitenstreken en kattekwaad, maar met 'n hart van goud. Ik zie hem nog thuis brengen in een brancard. Och, och, wat ging moeder te keer! Gelukkig was broer Willem thuis om àlles te beredderen. Ja, er is wel veel narigheid in de wereld! —

Kort daarna, in April, monsterde Gerrit, op één na de oudste, als lichtmatroos op 'n groot zeilschip.

De oude Ooievaar op wacht.

Hij had eerst het timmeren geleerd, maar z'n hart trok nu eenmaal naar zee en al had moeder er ook nòg zooveel op tegen, ze kon hem niet vasthouden.

Nu waren er dus twee monden minder te voeren en kon moeder er best komen, vooral toen ik, als loopjongen in een kruidenierszaak, óók nog een daalder in de week thuis bracht. —

Willem had onder dienst kennis aan een meisje gekregen en toen hij, na zeventien maandjes met groot verlof ging, trouwde hij subiet.

Hij was erg oppassend, maar „d a t m e n s c h", zooals moeder zei, deugde niet. Ze kwam dan ook nooit bij ons over den vloer. Willem wèl, maar 't gaf tòch nu en dan woorden, vooral toen hij, door familie van z'n vrouw, aan „De Rooie Duivel" [1]) kwam en 's avonds in de stad met dat krantje ging venten.

Moeder was er zielsbedroefd over en verbood me bij Willem verder aan huis te komen.

Ook ik leed er onder, daar ik me maar niet begrijpen kon, dat Willem, die als soldaat toch met zoo'n genoegen zijn vaderland en vorstenhuis gediend had, zich nu kon inlaten met menschen, die de heiligste gevoelens bespotten. Aan z'n vrouw Geert, die de schuld van àlles was, had ik dan ook danig het land. Moeder zei, dat ze Willem met d'r oogen gewoonweg in 'r macht had, maar dat snapte ik toen nog zoo niet. —

Onze oud-koloniaal doet iederen dag zijn kruideniersboodschappen in de buurt van zijn winkel.

Moeder begon ijverig naar de kerk te gaan, naar ze zei om God voor Willem, Gerrit en mij te bidden.

Ik ging nooit mee, maakte Zondags liever groote wandelingen met m'n vrienden of zat bij slecht weer te genieten van de romans uit de leesbibliotheek. Het waren nog altijd de werken van Gustave Aimard of Jules Verne, verder ook geschiedkundige romans, b.v. uit den tijd van Frederik den Groote of Napoleon I, twee mannen, die ik als halfgoden vereerde en nu en dan wel eens een pittige roovergeschiedenis, als b.v. van den beroemden Italiaanschen hoofdman Rinaldo Rinaldini, die m'n verhit jongensbrein boeiden. —

Op zekeren avond, ik was goed dertien jaar oud, vroeg moeder of ik geen behoorlijk vak wilde leeren, daar ik toch moeilijk eeuwig loopjongen blijven kon.

Ik was op die vraag niet erg voorbereid. Het liefste zou ik, als Gerrit, naar zee zijn gegaan, doch daar ik moeders lieveling was, begreep ik, dat ze 't niet zou overleven en dat ik dus in 's hemelsnaam maar 'n baantje aan den wal moest zoeken. Ik beloofde er eens over na te zullen denken. Voorloopig vond ik m'n „vak" nog zoo slecht niet, omdat ik er voortdurend door op straat kwam en verschrikkelijk tegen een werkplaats opzag, waar men zoo'n ganschen dag van de buitenwereld afgesloten blijft.

Mijn patroon was niet kwaad en toen ik hem, op raad van moeder, eens vrijmoedig klaagde over het feit, dat mijn loon bijna geheel aan schoenen-reparatie opging, kreeg ik een gulden opslag en 'n paar nieuwe stevige trappers. Ook beloofde m'n baas me, dat ik later in den winkel zou mogen bedienen. Nu, dat vond moeder uitstekend! Winkelbediende was 'n heel fatsoenlijke betrekking en moeder ging er zèlf nog eens met mijn patroon over spreken. — — —

Kort daarna kregen we bezoek van den wijkdominee, 'n vriendelijke, deftige oude heer, die moeder een beetje beknorde, omdat ik nog niet op catechisatie ging. Moeder schrok er verschrikkelijk van, want al was ze zelf zeer godsdienstig en kerksch, ze had er nog nooit over gedacht om ons jongens op dat gebied te dwingen.

Ze gaf den eerwaardigen zielenherder dan ook het adres van Willem op, omdat ze hoopte, dat mijn broer nog tot inkeer te brengen zou zijn.

Willem was toen al in weken niet bij ons thuis geweest en moeder tobde er vreeselijk over.

Doch om op dominee terug te komen. Ik zou dan bij ZijnwelEerwaarde op catechisatie gaan, hoe weinig lust ik 'r ook in had. Later viel het me echter mee en vooral die verhalen uit het Oostersche wonderland, vond ik bepaald betooverend mooi en toen dominee merkte, dat ik er zoovéél voor voelde, gaf ook hij me, evenals vroeger de meester op school, mooie boeken, nù met bijbelsche verhalen, mee naar huis, zoo-

[1]) De „Roode Duivel", een schelderig weekblaadje, dat vroeger door de z.g. „vrijen" werd uitgegeven. Het deed hen meer kwaad dan goed, want de inhoud was meestal beneden alle critiek. C. B.

dat ik altijd met m'n gedachten in verre vreemde landen leefde.

O, ik benijdde broer Gerrit zóó, die al dat mooie ginds met eigen oogen kon aanschouwen, terwijl ik toch gedoemd was iederen dag mijn kruideniersboodschappen in de buurt van mijn winkel te doen.

We hadden van Gerrit slechts éénmaal uit Melbourne in Australië een korten brief gekregen. Hij schreef, dat 't leven aan boord hem best beviel en dat hij al heel wat van de mooie wereld gezien had op zijn reis. —

Eindelijk kwam onze Gerrit thuis!

't Was geheel onverwachts; hij had niks meer van zich laten hooren en moeder was al erg ongerust geworden.

Ik zie hem nòg binnenstormen!

't Was 'n knappe slanke kerel geworden, stoer en forsch gebouwd voor z'n negentien jaar. En wat zag hij er heerlijk bruin uit, precies een Roodhuid, dacht ik. Moeder stikte bijna onder z'n omhelzing en toen hij mij de hand schudde, deed hij me pijn, maar ik hield me goed.

Ik was nù nog trotscher op mijn broer den matroos dan vroeger op Willem in z'n soldatentijd! Ja ik vond Gerrit een held, toen hij verteld had van die vreeselijke stormen op zee en hoe hij dan klauteren moest in 't want om de zeilen te helpen bergen. Ook had hij 't over de zwarte, bruine en gele menschen, die hij aan verschillende kusten gezien had en vertelde hij van de mooie maannachten op den Indischen Oceaan, van vreemde steden als Batavia, de hoofdstad van Nederlandsch Indië, van verre landen als Japan, China en Amerika! Kijk, dat alles leefde nu voor me, dat was nog wat anders dan de gewone boekentaal!

Gerrit had ook mooie dingen meegebracht, lakdoosjes, schelpen, 'n scheepje in 'n flesch en andere dingen om onze pronkkamer mee op te sieren. —

Door Gerrit's komst verzoende Willem zich weer met moeder. Ze scheelden niet zoovéél in leeftijd, Gerrit en Willem bedoel ik, en onze matroos nam den Rooie-Duivelman eens ferm onder handen. Ook dominee was een paar maal bij Willem thuis geweest en had toen weten door te drijven, dat, ten pleiziere van moeder, z'n zoontje Anton, toen reeds 'n paar maanden oud, in de kerk zou worden gedoopt. Z'n vrouw Geert was woedend, omdat ze haar macht over Willem scheen te verliezen en toen nu haar vrienden bij hem thuis kabaal kwamen maken, nam hij 'n kloek besluit en nam zijn ontslag uit de partij, tot groote vreugde van ons allen. —

Ook Willem stelde veel belang in Gerrit's reizen. Hij begon er over te praten om z'n geluk eens in den vreemde te probeeren. Je las zooveel van menschen, die b.v. in Amerika met niets begonnen, later dubbel en dwars millionnair werden.

Na vier weken ging Gerrit weer naar zee. Hij had gemonsterd op een boot van de „N e d e r l a n d" [1]) voor een reis naar Oost-Indië en terug, zoodat hij slechts drie maanden zou wegblijven. (*Wordt vervolgd*).

[1]) Stoomvaartmaatschappij „Nederland".

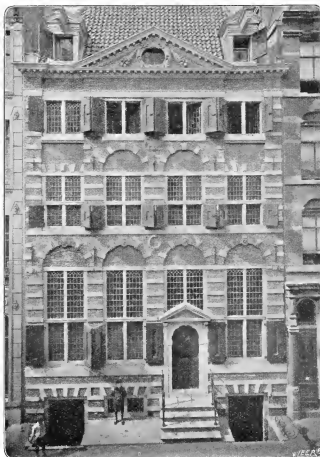

Foto) (*Martelhoff.*
Het gerestaureerde Rembrandtshuis te Amsterdam. — Dit gedenkwaardige perceel, waar de grootmeester onzer 17de-eeuwsche schilderkunst van 1639 tot 1658 woonde, is als 't ware opnieuw voor ons verrezen in zijne karakteristiek 17de-eeuwsche constructie en wordt bestemd tot een museum voor Rembrandts etskunst; de interieurs hebben oud-eikenhouten betimmeringen; de lichtinval heeft plaats door hooge vierkante vensters, met glasruitjes in lood. De verdeeling van de baksteenen en de natuursteenen blokken in den voorgevel is in heele en halve voetenmaat; de restauratie is uitgevoerd door den architect P. C. de Bazel.
(Wegens plaatsgebrek eerst nu opgenomen).

De Goudklomp

NOVELLE VAN

H. RIDER HAGGARD.

In de hoogste verbazing keken de twee mannen elkaar aan. Jack Lynne verbrak het eerst de stilte; zijn oogen richtten zich van zijn metgezel op den goudklomp en lachend vroeg hij: „Zullen we eens probeeren of we nog meer kunnen vinden, Steve?"

„Mij goed," klonk het norsch, „maar ik geloof niet dat er nog meer is."

Zwijgend groeven ze door tot zonsondergang en gingen toen terug naar hun tent, waar Steve moedeloos op een leege kist ging zitten. Hij was een lange, magere man van denzelfden leeftijd als zijn metgezel, maar zijn gezicht was gerimpeld en had een sombere, peinzende uitdrukking. Jack, steeds opgewekt en welgemoed van aard, trachtte Steve wat op te vroolijken.

„Komaan vriend, we zullen den klomp eens op een tafeltje tusschen ons in zetten, waar we hem goed kunnen zien. Hij is een mooi sommetje waard."

„Ja," bromde Steve, „juist genoeg voor één, maar niet voor twee."

„Wat bedoel je?" vroeg Jack verbaasd.

„Dat zal ik je zeggen. Ik wil ronduit met je spreken. Ik heb genoeg van dit leven, je weet niet hoezeer ik er het land aan heb."

„Geen wonder," zei Jack, „wie zou dit nu prettig vinden?"

„Ik werd er toe gedreven door een meisje, waarop ik verliefd werd in Engeland. Misschien had ze mij wel willen trouwen — ik weet het niet, ik heb haar niet gevraagd, maar wel haar vader, een gierigaard en een tiran. Hij lachte mij in het gezicht uit, beweerde dat hij op mij persoonlijk niets tegen had, maar dat ik geen fortuin genoeg bezat en eindigde met te zeggen: „Kom eerst met 1000 pond contant geld terug, mijn jongen, en je kunt haar krijgen."

Dienzelfden avond nog vertrok ik naar de goudvelden, ontmoette jou en de rest weet je."

Jack knikte.

„Eindelijk," vervolgde hij, „vonden we dezen goudklomp hier. Ik zou zeggen dat hij ongeveer 1000 pond waard was en nu moet ik den geheelen klomp hebben of niets, begrijp je? Want dit leven houd ik niet langer uit."

Jack klemde de tanden vast op de pijp. „Als je bedoelt dat je meer zult krijgen dan je toekomt, vergis je je," zei hij bedaard, toen zich bedenkend: „Och, misschien zit er ook nog wel meer in den grond; als jij er zoo verschrikkelijk op gesteld bent, Steve, neem hem dan maar en goed geluk er mee. Je vindt mij zeker heel goedhartig, maar.... maar ik weet bij ondervinding wat het is te hunkeren naar een meisje. Ik zelf heb iemand lief —"

Foto's Jules Wolf te Rotterdam.
Het 50-jarig bestaan van de opleiding der Marine-machinisten te Hellevoetsluis. — Het was een uitnemende gedachte om dit feit feestelijk te herdenken, immers de stichting te Hellevoetsluis is van groot nut voor de zeevaart; de adspirant-machinisten genieten aldaar theoretisch en practisch onderricht en worden na voldoend examen als adjunct-machinist op de schepen geplaatst om hunne verdere opleiding te ontvangen en bij telkens herhaald examen tot machinist, hoofd-machinist en officier-machinist te worden bevorderd — In de groote zaal, die keurig versierd was met vlaggen, tropheeën, bloemen en groen en waarin een fraaie gedenkplaat onthuld werd door den oud-officier-machinist 1ste kl. J. Gudde, in tegenwoordigheid van reünisten, leerlingen en genoodigden, had een schitterend diner plaats. — *Foto rechts:* De autoriteiten en reünisten aan boord van de „Schoonhoven" op weg naar Rotterdam; de 1ste officier links is de overste Smits, directeur der school; daarnaast kolonel J. H. Geijzen; voorts de heeren: K. A. van Boven, voorz. van het feestcomité; Gudde, eere-voorzitter, benoemd tot ridder van de Oranje-Nassau-orde; De Carpentier, benoemd tot ridder der Oranje-Nassau-orde; Beukers en de feestredenaar, de heer Maandag. — *Foto links:* De aankomst der feestvierenden te Hellevoetsluis.

„Dank je," zei Steve, „ik neem je aanbod aan. Nu ga ik onmiddellijk naar Engeland naar den heer Dalton" —

„Dalton?" viel Jack hem verschrikt in de rede. „Hoe heet het meisje? Toch niet Bessie?"

„Ja. Ken je haar?"

„Of ik haar ken? Dat zou ik denken! Kerel, ik ben met haar verloofd!" riep Jack uit.

Steve sprong op. „Wat zeg je?"

„En ze heeft beloofd mijn vrouw te worden, als ik haar vaders toestemming kon verkrijgen; ze heeft mij lief en alleen gebrek aan fortuin scheidt ons. Ze behoort *mij* toe, niet jou. Mijn God! nu krijg je den goudklomp niet. We zullen er om vechten."

Steve schudde het hoofd. „Je zoudt mij in vijf minuten onder hebben. Neen, ik weet iets beters, we zullen om Bessie trekken. Hier is een spel kaarten. Hij, die tweemaal de hoogste trekt, heeft het recht haar te huwen," zei hij.

De Internationale Wedstrijd van den Nederlandschen Amateur-Schermbond op het terras van het *Palace-Hôtel* te Scheveningen. Deze gezonde, aanbevelenswaardige sport, wordt ten onzent blijkbaar met kloekheid en volharding beoefend; onze corypheeën zijn wederom kranig voor den dag gekomen; de „*Wisselbeker*", waarom Holland en België te kampen hadden, is door onze schermers gewonnen. — Tijdens de verschillende nummers van het concours heerschte levendige en spannende belangstelling. — Onze foto geeft behalve eene „*partij*" tusschen onzen luitenant Doorman en den heer Struyck uit België, (beiden geduchte kampioenen), een aardig strand- en zeepanorama te zien.

Jack knikte. Ze coupeerden en Steve liet de hoogste kaart zien. Weer trokken ze en ditmaal was Jack de gelukkige. Steve nam opnieuw de kaarten. „Jij coupeert," zei hij.

Jack deed zooals hem gezegd werd, aarzelde even en trok het aas. Steve werd spierwit toen hij de noodlottige kaart zag; hij bleef eenige seconden bewegingloos zitten en zei eindelijk:

„Je hebt het eerlijk gewonnen — en — ik zal er mij bij neerleggen."

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Op zekeren avond zag Bessie Dalton iemand den voortuin inkomen. Pijlsnel vloog ze naar de deur, opende die en viel een gebaarden jongen man in de armen, die haar omhelsde.

„Ja, ja Bessie, eindelijk ben ik teruggekomen, je wist toch dat dit gebeuren zou, niet?"

„Ja, dat wist ik," snikte ze. „Ik heb er geen oogenblik aan getwijfeld al deze lange jaren. Ik heb zoo naar je verlangd, Jack, en — wat zal vader wel zeggen?" eindigde ze angstig.

Op hetzelfde oogenblik verscheen Mr. Dalton en riep verbaasd uit: „Wie is dit, Bessie?"

Jack antwoordde voor haar: „Misschien herkent u mij niet, Mr. Dalton. Ik ben Jack Lynne en ben juist teruggekomen uit Californië."

„Dan doe je beter er zoo snel mogelijk weer heen te gaan, ik wil hier geen bedelaars in mijn huis hebben."

„Pardon, mijnheer," zei Jack bedaard, „ik bezit genoeg fortuin om Bessie een behoorlijk bestaan te kunnen aanbieden. Ik ben goddank, gelukkig geweest ginds in de goudvelden."

„Dat verandert de zaak natuurlijk. Blijf dan soupeeren als je lust hebt."

Bessie was onuitsprekelijk gelukkig en men zou dit eveneens van Jack hebben verwacht, maar toch was hij steeds verstrooid en in gedachten verdiept.

Eens op een avond toen hij naar de stad was gegaan om een ring voor Bessie te koopen, werd er op de voordeur geklopt. Ze deed open en een lange man met verschoten jas en droefgeestig uiterlijk stond voor haar. Ze staarde hem een oogenlijk aan en uitte een kreet van schrik — het was Steve Hilton. Hij kwam binnen en bleef wel een half uur met haar praten, toen ging hij heen nog terneergeslagener dan hij gekomen was.

Een weinig later kwam Jack uit de stad terug met den ring. Hij wilde haar dien onmiddellijk aan den vinger steken, doch Bessie weerde hem zachtjes af en fluisterde: „Neen, Jack, liever niet, wacht nog een weinig."

Jack schrok hevig en geagiteerd vroeg hij: „Waarom niet, Bessie?" Hij zweeg even en barstte toen eensklaps uit: „Bessie, Bessie, mijn lief meisje, ik moet het je vertellen. Ik ben een bedrieger, een huichelaar — ik heb het geld, dat mij bij jouw terugbracht niet op eerlijke wijze verkregen. Ik werkte samen met een vriend — Steve Hilton — we vonden een goudklomp van een waarde van 1000 pond, die hij voor zich wilde houden om er *jou* mee te winnen. We waren half gek, want we hadden je beiden lief en in onze krankzinnige stemming trokken we om de hoogste kaart voor je. O Bessie, Bessie, je hebt geen idée wat er in mij omging! Steve schudde de kaarten en ik zag dat de onderste een aas was en toen ik coupeerde nam ik dit aas — en zoo won ik je voor mij."

Zijn gelaat was doodsbleek geworden. „Ik heb dus mijn vriend, de man, die ongelukkig hetzelfde meisje liefhad als ik, bestolen. En nu zul je mij zeker wegzenden, zooals ik dat verdien?" vroeg hij.

Ze schreide zachtjes, en fluisterde hem in het oor:

„O Jack, Jack, ik ben zoo blij dat je mij dat alles verteld hebt. Maar ik wist het reeds. Steve Hilton is hier geweest. Het is hem niet voor den wind gegaan, hij is arm. Hij kwam hier in de hoop dat ik onze verloving zou verbreken, Jack. Alsof ik je *ooit* in den steek zou laten! Ik zond hem weg, maar ik heb hem gezegd, dat je hem zijn aandeel in het goud zult uitbetalen. En dat zul je doen, nietwaar?"

„Of ik!" riep Jack opspringend, met vreugdevol gelaat; al zijn zorgen verdwenen, nu zijn bruidje veilig in zijn armen rustte. „Ik zal hem alles geven wat ik maar eenigszins kan missen; alles — behalve jou, Bessie."

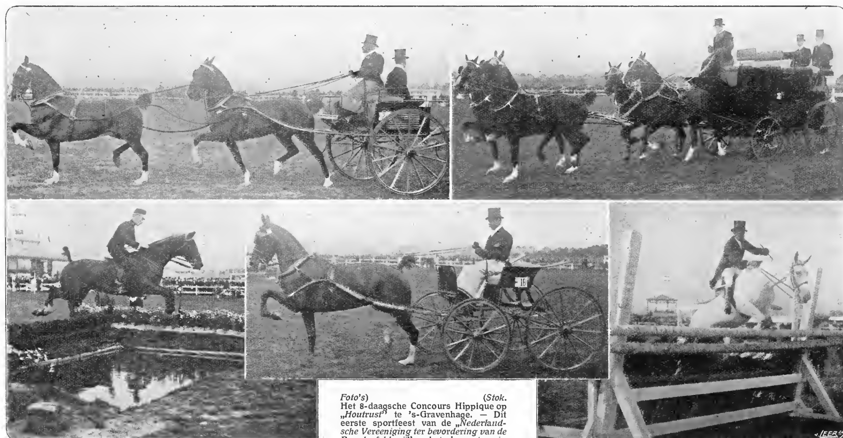
nui Het Herinneringsfeest, van het 100-jarig bestaan van Argentinië's onafhankelijkheid, te Buenos-Ayres. — *Foto boven: „Plaza de Mayo":* dit aanzienlijke plein, gelegen in eene omlijsting van statige gebouwen, heeft kostbare historische herinneringen voor de bevolking; op onze foto ziet men de baksteenen obelisk met een vrijheidsstandbeeld, ter herdenking van de volutie in Mei 1810; van daar de naam van het plein; verder het gouvernementsgebouw en het ruiterstandbeeld van Belgrano. — *Foto links onder:* De geïllumineerde *„Avenida de yo"*, de schoonste straat, die de Plaza de Mayo met de Boulevards Entre Rios en Callao verbindt. — *Foto rechts onder:* De illuminatie van de *„Plaza de Mayo"*. — De verlichting le oorlogsschepen in de haven, de straten, pleinen, openbare gebouwen, eerepoorten enz. was luisterrijk en betooverend schoon; zij heeft 9000 gulden per uur gekost, zooals ons meegedeeld werd. — Wij hopen spoedig eenige foto's te plaatsen van de groote tentoonstelling, die de vorige week werd geopend, maar nog verre van gereed was.

Afdeeling Oorlogsschepen; het groote stelt voor een oud-Spaansch galjoen, met de primitieve werktuigen, welke voor de vervaardiging gebruikt werden.

De Nationale Huisvlijttentoonstelling te Scheveningen. — Door de uitstekende voorbereiding, regeling en organisatie is hier een geheel verkregen, dat een nagenoeg volledig beeld geeft van 't geen de huisindustrie vermag te produceeren en groote belangstelling verdient, welke door de schoone openingsrede van onzen Regeerings-vertegenwoordiger nog meer aangewakkerd is. De verzameling, oordeelkundig ingedeeld, waardoor het overzicht vergemakkelijkt wordt, bevat: huisraad, beeldhouw-, borduur-, figuur-, zaag-, kant-, weef-, schilder-, teeken-, bouw-, knutselwerk en vele andere handwerkproeven, die van bedrevenheid, vernuft, smaak, artistieken en practischen zin, taai geduld en volharding getuigen. Het is onmogelijk in de groote verscheidenheid van inzendingen, waaronder ook buitenlandsche, eene opsomming te geven van wat er te zien is; wij wekken onze abonné's tot een bezoek op! — *Foto links:* Zaansche windmolen, in 4 jaar tijds door jongens van 14 tot 19 jaar vervaardigd; daarvóór de bestuursleden der tentoonstelling: *van links:* G. J. Blees Kz., *Secretaris der regelings-commissie;* H. J. de Ligt, *Voorzitter versierings-commissie;* H. van der Mandere, *Secretaris Dagelijksch Bestuur;* Prof. Dr. S. D. van Veen, *Voorzitter;* L. J. C. van Es, *Voorzitter der Koloniale Afdeeling;* Dr. Ter Haar Romeny, J. R. H. Brandenburg van Veen, *Leden van de versierings-commissie.* — *Foto rechts:* De Domtoren van Utrecht, van 1800 lucifersdoosjes vervaardigd door den heer De Jong te Heerenveen. — *Foto onder:* Afdeeling figuurzaagwerk, klokken en vogelkooien.

Foto's) (*Stok.*

Het 8-daagsche Concours Hippique op *„Houtrust"* te 's-Gravenhage. — Dit eerste sportfeest van de *„Nederlandsche Vereeniging ter bevordering van de Paardenfokkerij"* op het nieuwe terrein is schitterend geslaagd; er was voortdurende belangstelling en groot animo; het fraaie terrein met zijn ruime, practisch ingerichte tribunes, zijne flinke stallen, zijn gezellig restaurant is eene groote aanwinst en het laat zich aanzien, dat ook andere sportbranches er intensief en volhardend zullen beoefend worden. Verschillende nummers van het interessante programma werden door het talrijke publiek levendig toegejuicht. Z. K. H. Prins Hendrik der Nederlanden gaf ook door zijn bezoek van zijne belangstelling blijk. — *Foto boven links:* W. Winans te Fluckley wint met Crondesborough en Londale het nummer Tandems. — *Foto boven rechts:* Het fraaie vierspan van Walter Winans te Pluckley, dat den 1sten prijs behaalde. — *Foto onder links:* Cheru van luit. Roëll te Amersfoort, bereden door luit. Labouchère, winnaar in het Officiers-springconcours. — *Foto onder midden:* Hywills Star Princess van Philippot en Mathieu te Brussel, die met 83 stemmen den Damesprijs verwierf in het concours eenspannen, welk nummer door de aanwezige dames op de tribune werd beoordeeld. — *Foto onder rechts:* Benjo van Philippot en Mathieu te Brussel, winner van de *„London Show Cup Springconcours"* voor jachtpaarden, gereden door officieren of heerrijders.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN; „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

„Lieve hemel, men valt toch niet dadelijk in onmacht, als men van gevoelen verschilt!" bromde hij een beetje ontstemd.

„U heeft volkomen gelijk," zei Dubois, hem de hand toestekend. „Mijn flauwte heeft niets te maken met ons geschil. Ik gevoelde mij reeds geruimen tijd niet goed en zal wat ontspanning moeten nemen. Ik rijd gauw naar huis en ga naar bed. Als het Amélie gerust stelt, verzoek den dokter dan ons te volgen."

„Rijd met ons mede, graaf Saint-Arnaud," verzocht Amélie, „mijn man kan onderweg nog iets overkomen."

Saint-Arnaud boog toestemmend. „Ik had het zelf reeds willen vragen." Daarna wendde hij zich tot Hortense. „Zal ik spoedig wat van u hooren?" vroeg hij zacht.

„In ieder geval ga ik morgen ochtend naar mijn zuster om te hooren hoe mijn zwager den nacht heeft doorgebracht," fluisterde zij terug.

Saint-Arnaud kon haar nog slechts met een stralenden blik antwoorden, het rijtuig was voorgereden.

Amélie nam kort afscheid van haar vader; zij was boos. Ook Hortense ging na het vertrek der gasten zonder een woord naar haar slaapkamer.

De baron floot stilletjes en ging in zijn werkkamer in zijn schommelstoel zitten, een beweging, welke de huisdokter zeer prees en de dochters een „ordinaire liefhebberij" noemden.

HOOFDSTUK III.

„U heeft u gisteren ongelooflijk gedragen, papa," zeide Hortense den volgenden dag aan de koffietafel.

„Wat heb ik dan misdreven? Ik kon toch niet verhinderen, dat Dubois een flauwte kreeg. Dubois is oud geworden, waarom neemt hij zijn ontslag niet? Ik koop voor hem, welk kasteel hij maar wenscht."

„U denkt met geld alles goed te maken."

„Dat kan ook."

„Uw denkbeelden zijn afstootend! Graaf Saint-Arnaud...."

„Aha. Dat is het hem!" lachte Merrier. „Ik ben de hoogedele inzichten van uwen bevoorrechten aanbidder te na gekomen."

„Saint-Arnaud dingt niet naar mijn hand, omdat hij uw manier van rijk worden afkeurt," stiet ze uit.

„Dat overleef ik!"

„Maar ik niet. Ik heb hem lief en zal niemand anders trouwen, en als hij mij niet trouwt, dan geef ik om al uw millioenen niets."

„Dat is domheid. Hij zal u en uw millioenen wel wenschen."

„Hij wil mij slechts trouwen, als ik niets van u aanneem."

Merrier greep naar zijn hoofd, alsof hij duizelig werd. „Een zenuwdokter moet hem onderhanden nemen. Dit is nog het dwaaste, wat ik ooit heb gehoord."

„Dwaas mag het zijn, maar toch bewijst het, dat hij mij liefheeft en niet mijn geld."

„Natuurlijk heeft hij u lief. Hij zou geen oogen in zijn hoofd moeten hebben."

„Toch ben ik dood ongelukkig. Hoe kan ik plotseling arm zijn, u kunt uw geld toch niet in de Seine werpen!"

„Daar denk ik niet aan! Er zal wel met den jongen heer te spreken zijn. Zal ik naar hem toerijden?"

„Neen — u zoudt alles bederven. Wat moet ik beginnen? Heden moet ik besluiten, of ik hem trouwen en arm zal worden, of hem opgeven en rijk wil blijven."

Zij beet op haar lip. Tranen stonden in haar oogen.

„Ween toch niet, mijn lieve Hortense!" zei Merrier. „Gij zult alles hebben wat gij wilt, en al is Saint-Arnaud de schoonzoon niet, dien ik zou hebben gekozen...."

„Hij kan u ook niet uitstaan."

„Dus zijt gij het beiden daarin eens. Wacht," zeide hij na een poos. „Er is nog een uitweg." Hij schoof zijn stoel dicht naast die van Hortense.

„Welke dan?" pruilde zij.

„Gij moet Saint-Arnaud wijs maken, dat gij een eigen vermogen hebt van familie uwer moeder, een kapitaal van welks rente gij bescheiden kunt leven. Dan trouwt hij u, laat het verder aan mij over."

Hortense's gelaat klaarde op! „Gij zijt toch knap, papa, dat is een goede inval. Hoeveel zal ik geërfd hebben?"

„Laat ons zeggen, dat gij twee-honderd-duizend frank hebt geërfd, dat geeft acht-duizend frank rente. Zooveel gaaft ge tot nu toe voor hoeden en handschoenen uit!"

„En nu zou ik er alles van moeten betalen?"

„Kleine dwaas — dat maken we Saint-Arnaud wijs. Ik heb er pleizier in dezen verwaanden klant om den tuin te leiden. Zijt ge getrouwd dan mag hij de waarheid hooren, hij is dan wel zoo goed, u en uwe millioenen te behouden."

„Dat geloof ik ook." Hortense stak haar vader de blozende wang toe, iets wat Merrier niet vaak gebeurde.

„Rijdt ge nu naar Amélie, kind?"

„Ja, en eerst naar Worth. Ik moet een nieuw toilet hebben voor het eerstvolgende hoffeest."

— — — — — — — — — — — — — — — — —

„Wat scheelt je, Amélie, ge zegt toch, dat Gaspard tamelijk goed heeft geslapen en nu al weer met zijn adjudant werkt."

Amélie antwoordde niet dadelijk. Zij zat tegenover haar zuster met het stempel der vertwijfeling op het gelaat. Telkens bracht zij de handen aan de slapen, alsof zij het smartelijk kloppen daardoor tot rust kon brengen.

„Is de dokter er al geweest? Wat zegt hij?" vroeg Hortense verder.

„Professor Corvisart is er geweest."

„Nu, wat heeft hij gezegd? Gaspard moest zeker wat rust nemen, — hij heeft zich overwerkt?"

Amélie lachte bitter. „Ja, hij schreef volkomen rust, levenslange ontspanning voor!" Zij sprong op. „Ik kan het nog niet vatten, niet verdragen. Het kan niet waar zijn!"

„Wat dan toch?"

„Kunt gij zwijgen?"

„Zeker, Amélie."

„Niemand, ook papa en Saint-Arnaud mogen het niet weten!" Amélie boog zich geheel naar haar zuster. Zacht fluisterde zij: „Hij zegt, dat generaal Dubois een ernstige hartkwaal heeft; hij kan blijven leven, als hij nooit weer paard rijdt en dadelijk zijn ontslag neemt."

„De arme Gaspard. Maar de gezondheid is natuurlijk hoofdzaak, en wij zijn rijk genoeg, Amélie. Papa koopt een slot voor je, en —"

„Kom mij niet met dezen troost, Hortense, zulke redeneeringen zullen velen nog houden. Niemand begrijpt, wat dit voor mij is. Neemt Gaspard zijn ontslag, dan is het eenvoudig het eind — het eind van alles!" Zij staarde somber voor zich uit. Daarna sprong zij op en liep rusteloos de kamer op en neer. „Hoort ge, Hortense, het zal niet gebeuren, ik zal het verhinderen. Ik heb den dokter laten beloven Gaspard de waarheid niet te zeggen. Hij moet onwetend blijven, omtrent zijn toestand. Het hart van Gaspard is onnatuurlijk verwijd, hij kan na een opwinding of inspanning dood blijven."

„Dan mag hij zich niet meer inspannen, er zijn toch zeker nog betrekkingen genoeg voor hem aan het hof."

„Voor Gaspard niet. Generaal Dubois, voor wien de veldmaarschalkstaf zeker was, trekt geen hoflivrei aan." Zij greep met beide handen in haar kunstig opgemaakt, blond haar. „Dat zal dus het einde mijner droomen zijn! Gepensionneerd als eenvoudig generaal; ergens op een landgoed door niemand gekend en benijd te worden."

„Men zal u nog steeds om uw rijkdom benijden, Amélie."

„Daar geef ik niets om. Ik was niet trotsch op mijn geld. Gij begrijpt niet hoe heerlijk het is, de vrouw van een beroemd man te zijn. Overal juichte men ons toe. En dat moet nu plotseling uit zijn."

Haar stem verstikte in tranen. Zij snikte het uit.

Hortense zag met gefronst voorhoofd op haar neer. „Beheersch je toch!" zeide zij met vaste stem. „Als gij het waagt Gaspard te zeggen, dat zijn toestand niet ernstig is, en de dokter heeft je gerustgesteld, waarom huilt ge uw oogen dan rood? Zoo kan Dubois uw geruststelling nooit gelooven."

„Ge hebt gelijk." Amélie slikte met geweld haar tranen in.

„Laten we nu dat onderwerp laten rusten," zei Hortense. „Misschien gaat alles beter dan we denken. Gisteren was ik ook moedeloos, nu weet ik, dat alles zal gaan, zooals ik wil."

„Hoe dan?"

„Ik zal met graaf Saint-Arnaud trouwen."

„Heeft hij dus zijn bedenkingen omtrent uw rijkdom opgegeven?"

Hortense lachte. „Voorloopig niet." Zij fluisterde haar zuster het plan van den ouden Merrier in.

Amélie schudde bedenkelijk het hoofd. „Saint-Arnaud heeft een zeer sterk karakter, zulk een misleiding vergeeft hij u nooit," waarschuwde zij.

„Ach wat, hij hoort het pas, als wij reeds lang man en vrouw zijn, indien gij mij niet verraadt."

„Ik zal wel zwijgen."

„Goed. Probeer nu of gij Saint-Arnaud niet naar mij toe kunt zenden."

„Merkwaardig!" dacht Hortense, die haar zuster oplettend gadesloeg. „Amélie heeft haar man hartstochtelijk lief en toch stelt zij hem liever bloot aan een plotselingen dood dan dat zij haar eerzucht opgeeft. — Het is waar, wat doe ik zelf? Zij stond met gefronst voorhoofd en keek pas op, toen Saint-Arnaud reeds naast haar was. Door het zachte tapijt had zij hem niet hooren naderen. Zij hief het hoofd op en stak hem beide handen toe.

„Hortense."

Hij keek haar vragend aan. Haar glimlachen en blozen was betooverend, maar hij dorst zijn geluk nog niet geheel te vertrouwen.

„Kom naast mij zitten, dan zullen we praten, en allen strijd over het ellendige geld vergeten — is het niet?"

„Maar al te gaarne." Hij legde den arm om haar schouder en keerde met de andere hand haar gelaat naar zich toe. „Zie mij aan," zei hij aangedaan, „mag ik hopen, dat gij mijn wensch inwilligt?"

Zij aarzelde een oogenblik. Daarna sloeg zij haar armen om zijn hals en kuste hem.

„Ja, gij — tiran — gij slechte, beste man! Gij zult uw zin hebben. Liever wil ik van alles afstand doen, dan van u. Ik zal eenvoudig en bescheiden leven. Maar dat moet gij mij nog leeren. Ik heb geen vermoeden er van, hoeveel alles kost, en —"

„Hortense, gij zult nooit berouw hebben van uw edel besluit." In de oogen van Saint-Arnaud glinsterden tranen. Hij kuste haar hartstochtelijk op den mond.

Zij maakte zich vrij: „Luister eens verder. Ik heb met papa gesproken, hij vindt goed dat wij geen toelage van hem aannemen, hij vindt het natuurlijk een krankzinnigheid. Maar hij geeft toch zijn toestemming. Toch ben ik niet geheel arm, door een legaat van een tante mijner moeder. Dat is het geld der Montignys; dat zal den graaf niet beleedigen — is het wel?

Het zijn tweemaal-honderd-duizend frank. Ik weet niet, of het veel of weinig is. Maar gij wildet nu eenmaal een arm meisje trouwen."

„Ja, het mooiste, liefste meisje van geheel Parijs, sinds zij er niet trotsch meer op is, het rijkste te zijn," riep Saint-Arnaud stormachtig.

„Wat zullen wij gelukkig zijn! Met mijn tractement en de rente van uw vermogen kunnen wij uitstekend leven. Velen mijner kameraden hebben minder. Mijn moeder zal u wel leeren een even goede huisvrouw te worden als zij zelf is."

„Moet ik naar de markt gaan en mijn kleeren zelf naaien?" Hortense lachte vroolijk. „Hoe zal ik er dan wel uitzien?"

„In het eenvoudigst kleedje zijt gij voor mij schoon."

„Een uitzet mag papa ons toch geven?"

„Zeker — als het maar past bij onze omstandigheden. Ik wilde, dat ik u al dadelijk naar mijn moeder kon brengen! Helaas, zij is op het oogenblik op reis."

„Zal zij niet teleurgesteld zijn, dat gij zulk een arm meisje wilt trouwen?"

„Mijn moeder zal zeggen: een meisje, dat zulk een offer brengt is een parel!"

„Nu, ik zou ook een parel kunnen zijn, indien ik mijn schitterende zetting behield."

„Misschien denk ik te streng, maar voor mij ligt in den grooten rijkdom iets demoraliseerends, zoodra hij zijn bezitters er aan gewent, elke overdaad als een noodzakelijkheid te beschouwen, ja als recht, en daardoor de

Het „Hôtel de Ville" te Parijs.
Een historische plek, waarop dit monumentale gebouw verrijst! In 1533 werd de eerste steen gelegd voor een gemeentehuis ter vervanging van een middeleeuwsch vereenigingsgebouw, dat in 1529 verdween; in 1605 werd het voltooid; in 1835 begonnen de groote restauratie- en uitbreidingswerken, die het stadhuis het aanzien gaven, zooals het dit tot 1871 behield, toen het 24 Mei door de commune geheel verbrand werd; in 1872 begon men met de voorbereidingen voor den herbouw en in 1882 werd het ingewijd; het tegenwoordige Stadhuis, dat pl.m. 25 millioen frs. kostte, bevat een groote feestzaal, waar 10000 personen gemakkelijk hebben gedanst, verder eene raadszaal, eene bibliotheek en andere statige vertrekken. — Van vele gebeurtenissen en feiten van beteekenis is het vorige stadhuis getuige geweest; wij herinneren aan het feit, dat Robespierre zich daarbinnen door een pistoolschot van het leven wilde berooven, om niet in handen te vallen van de Nationale Conventie, welker gewapende macht onder aanvoering van Barras het gebouw bestormde. Robespierre verbrijzelde zich de kaak door zijn schot, werd gevangen genomen en spoedig daarna met het verband om het hoofd naar het schavot gevoerd; met zijne onthoofding nam het schrikbewind een einde.

ontberingen der minder begunstigden te vergeten," antwoordde Saint-Arnaud.

„Wees in ieder geval een beetje vriendelijk tegen den armen papa," vleide zij. „Ik heb hem heden reeds de les gelezen over zijn redeneeringen van gisteren. Hij meent het niet zoo erg. In den grond van zijn hart is hij de goedhartigste man van de wereld. Hij wil alleen voor zijn dochters veel geld verzamelen."

„Ik wil uw vader zooveel mogelijk ontzien, maar zijn en mijn inzichten verschillen te veel. Wij zullen dergelijke onderwerpen dus liever geheel vermijden."

„Ja, dat is het beste," stemde zij toe. „Natuurlijk komt gij heden bij ons eten?"

Saint-Arnaud streed met zichzelf. De gedachte, heden alweer de gast van Merrier te zijn, stiet hem tegen de borst. Maar zonder haar te beleedigen, kon hij het verzoek zijner bruid niet afslaan.

Zij dankte hem met een stralenden glimlach. „Laten wij nu de gelukwenschen van Dubois gaan halen, want ge trouwt mij toch slechts, omdat ik de schoonzuster van Dubois ben."

„Natuurlijk, alleen daarom!" lachte hij.

De generaal keek verheugd toen hij het paar zag. „Dat hebt ge goed gedaan, Saint-Arnaud!" riep hij hartelijk. „Gij hadt mij geen beteren zwager dan mijn adjudant kunnen brengen."

De jonge officier boog zich over de hand van Dubois. „Generaal," zei hij aangedaan, „wordt vóór alles gezond, — dat is ons aller innigste wensch."

„Op uw bruiloft wil ik weer dansen." Dubois richtte zich levendig op, maar zonk dadelijk weer terug in zijn kussen. „Bij elke beweging heb ik pijn in mijn borst. De dokter wilde mij niet zeggen, wat het is. Wat heeft hij gezegd, toen gij alleen met hem waart, Amélie?"

„Zenuwpijnen. Gij zijt wat overspannen," antwoordde Amélie luchtig.

Hortense zag hoe haar lippen trilden.

„Dan is het goed, ik dacht reeds aan een ernstige ziekte. En zieke menschen kan men in het leger niet gebruiken."

„Wat haalt ge u in het hoofd. Maar een lang verlof zou goed zijn," zeide Amélie.

„Dat gaat in dezen tijd niet," zeide Dubois, — „òf ik ben gezond en doe mijn dienst, òf ik ben ziek en dan moet ik gaan."

„Generaal, uw gezondheid gaat in elk geval voor;" bracht Saint-Arnaud in het midden.

„De dokter zegt, dat mij niets ernstigs scheelt, dus doe ik verder mijn dienst, en verdraag de pijnen zoo goed als het gaat," antwoordde Dubois gelaten.

Hoofdstuk IV.

De roode kastanjeboomen in de Champs-Elysées stonden in bloei. De bloembedden in den tuin der Tuileriën schitterden in stralende kleuren. — Men bespeurde reeds den zachten bloemengeur, aan den voet der Madeleine als men uit de Rue Royale kwam.

Daar drentelde Karlos Galanti rond. Uiterlijk onderscheidde hij zich in niets van de gewone Boulevardiers, die voor de restauraties zitten, voor de winkels blijven staan, en elke knappe vrouw nakijken. Innerlijk was het anders. Sedert zijn bruid, Marie Boucher, in de Tuileriën verkeerde, had hij zeer besliste, alleen aan zichzelf bekende doeleinden met zijn schijnbaar nietsdoend heen en weer loopen. Heel dikwijls berichtte Marie hem van haar voorgenomen uitrijden met de keizerin. Dan stond hij geregeld op den een of anderen hoek in de nabijheid der Tuileriën, om de keizerlijke equipage voorbij te zien gaan, en een blik op te vangen uit de stralende, blauwe oogen van Marie.

Er was voor Galanti veel aan gelegen elk opzien te vermijden. Heden gaf hij zijn observatiepost dus spoedig op, toen hij zag, dat twee heeren hem scherp opnamen. Hij ging een lange wandeling door het schoone, in lentepracht gehulde Parijs maken; zelfs de nauwste straten van het onaanzienlijkst deel zagen er, door de voorjaarszon beschenen, schilderachtig uit.

Vermoeid zette hij zich eindelijk op een bank neder naast een oud heer, in wien hij, nadat zij een gesprek hadden aangeknoopt, spoedig den dichter Béranger herkende, dien hij eenmaal bij de grootmoeder van Marie Boucher had ontmoet.

Toen de oude heer eindelijk wilde opstaan, hetgeen niet zeer gemakkelijk ging, hielp Galanti hem en bood aan hem te geleiden.

„Waarheen mag ik u brengen?" vroeg hij.

„Hebt gij werkelijk tijd, dan gaan wij misschien een eind weegs samen. Ik eet bij mevrouw Boucher. Zij verwacht haar kleinkind voor het eerst sedert zij in de Tuileriën is."

„Mag ik u bij de weduwe van den generaal brengen?" vroeg Galanti. „Deze kleine dienst zou een goed voorwendsel voor mijn komst zijn en ik ben een groot vereerder van haar kleindochter."

De smeekende blik zijner vurige oogen troffen den ouden dichter. „Ik zal u dankbaar voor uw geleide zijn, en beloof u een goede ontvangst," zeide hij.

Door Galanti's ongeduld scheen het hem, dat zij maar langzaam voortkwamen.

De oude dichter bleef dikwijls staan. Dan werd hij getroffen door een bloeienden vlierboom, dan weer door een wegvliegenden kleinen vogel.

Eindelijk stonden zij voor het kleine, grijze huis, waarvan mevrouw Boucher de onderste verdieping bewoonde.

Galanti volgde een weinig aarzelend, want de ontvangst van mevrouw Boucher placht voor hem geen al te hartelijke te zijn. Hij bleef dus achter den dichter. (*Wordt vervolgd*).

Ds. J. van Loenen Martinet

Foto) Jan H. B. Koekkoek. — Revue der Visschersvloot voor H. M. de Koningin, 3 Aug. 1900. *(A. J. W. de Veer.*

Mr. A. de Jong.

C. F. Rechlien Morra.

R. M. Ottenhoff.

Vele hartelijke blijken van hoogachting zijn Ds. **J. van Loenen Martinet**, ter gelegenheid van zijn 70sten geboortedag, uit alle oorden des lands ten deel gevallen. — Den 19den Juli hoopt de heer **C. F. Rechlien Morra**, sinds 1908 secretaris van de Algem. Rekenkamer te 's Hage, den dag te herdenken, dat hij bij dat hooge staatscollege als klerk in functie trad. — De heer **Jan H. B. Koekkoek**, die kortelings te Hilversum onder vele blijken van belangstelling zijn 70sten geboortedag herdacht, is de zoon van den beroemden zeeschilder H. Koekkoek; behalve in de schilderkunst heeft hij bekendheid gekregen om zijne knnstnijverheidsproducten, waarvoor hij te Hilversum op de Nijverheidstentoonstelling met de hoogste onderscheiding bekroond werd. Het hierboven gereproduceerde stuk: „De Vlootrevue" werd vervaardigd in opdracht van hooggeplaatste personen en verwierf een groot succes. — 1 Juli j.l. was het 40 jaar geleden, dat de heer **F. E. Rademakers**, hoofd eener lagere en M. U. L. O. school te Lobith, bij het onderwijs in dienst trad. Op zijn feestdag ontving hij vele blijken van waardeering en vriendschap. — **Kurhaus Scheveningen.** 16 Juli a.s. treedt de jeugdige Parijsche pianiste **Aline van Bärentzen** als soliste op. Reeds als kind van 11 jaar, in 1909, behaalde deze artiste aan het conservatorium te Parijs den 1sten prijs. 20 Juli zal de jeugdige Engelsche violiste Miss **Margery Bentwich**, die in verschillende groote steden van het buitenland met veel bijval concerteerde, zich als soliste doen hooren. 18 Juli wordt ons de gelegenheid geboden, om met een der beste Berlijnsche Manneukoren, de „Berliner Sängerverein", kennis te maken. Dirigent is de heer **Max Eschke**, onderdir. der beroemde Singacademie. In Amsterdam, waar op 16 Juli een concert in het Concertgebouw wordt gegeven, zal o. a. worden uitgevoerd „Jung Volker", van onzen landgenoot Julius Röntgen. — Tot wethouder van Rotterdam is ben. Mr. **A. de Jong**, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal. — Den heer **R. M. Ottenhoff**, sedert 1881 burgemeester van Groesbeek, ridder der orde van Oranje-Nassau, is op zijn verzoek met ingang van 1 Juli j.l. eervol ontslag uit zijn ambt verleend. Door een commissie werd hem ten gemeentehuize, namens de geheele burgerij, een bronzen beeld op marmeren zuil (met opschrift: „Repos") als huldeblijk aangeboden. — Op 94-jarigen ouderdom is te 's-Gravenhage overleden de heer **H. G. Jansen**, oud-hoofdingenieur der Kon. Ned. Marine, ridder der orde van den Ned. Leeuw. Gedurende zijn langdurigen diensttijd heeft hij zich op het gebied van den scheepsbouw zeer verdienstelijk gemaakt. — De gemeente Bolsward heeft door het overlijden van haren burgemeester, den heer **C. J. van der Veen**, een ijverig en humaan magistraat verloren.

Jan H. B. Koekkoek.

H. G. Jansen. †

F. E. Rademakers

Aline van Bärentzen.

Max Eschke,
Dirigent „Berliner
Sängerverein".

(Kurhaus Scheveningen).

Margery Bentwich.

C. J. van der Veen. †

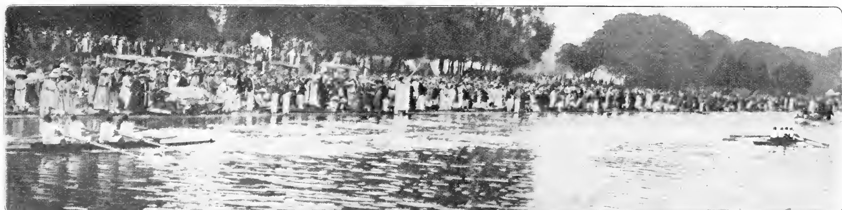

Foto) *(L. A. N.*
De Henley-roeiwedstrijden. — Ditmaal heeft het watersportfeest in Engeland bij ons spannende belangstelling gewekt, omdat door velen vermoed werd, dat onze kloeke Amstelroeiers zegevierend uit het strijdperk treden zouden; ofschoon het verwachte succes uitbleef, toonden ze zich toch geduchte tegenstanders, wat in de Engelsche bladen openlijk erkenning vond en laat het zich aanzien, dat bij voortgezette, ernstige oefeningen in de kunst van sturen, de toekomst beter resultaat zal brengen. — Onze foto brengt een spannend moment tijdens een der nummers van het programma in beeld.

De Prins der Geïllustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

MR. J. C. DE MAREZ OYENS,
Oud-Minister van Waterstaat, nieuw gekozen lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal. (Zie het artikel op bladz. 45).

B. van der Helst. — „*Het Vendel van kapitein Roelof Bicker en luitenant Jan Michielsz. Blaeuw*", — voor de bierbrouwerij „*de Haan*" op den hoek van de Lastaadje (Geldersche kade en Boomsloot) 1643. — Het vendel is in tweeën gedeeld: Een groep heeft rust genomen voor de brouwerij; de vaandrig is opgerezen en begroet de tweede groep, die aangekomen is.

Onze 17de-Eeuwsche Schilders.

Bartholomeus van der Helst (1612—1670).

Wie dezen naam leest of hoort noemen, denkt dadelijk aan het vermaarde meesterwerk, getiteld: „De Schuttersmaaltijd", dateerend van 1648, vervaardigd ter eere van den Westphaalschen Vrede en prijkend in het Rijksmuseum te Amsterdam, aan een der wanden van de zaal waarop de Eere-Galerij uitkomt. — En naast dat kapitale doek hangt een ander niet minder magistraal stuk: „Het Vendel van Roelof Bicker". — B. v. d. Helst was een onovertroffen portret- en historieschilder, een grootmeester van de Hollandsche schilderschool; hij werd geboren te Haarlem en woonde reeds op betrekkelijk

Bartholomeus van der Helst.

B van der Helst. — Luitenant-Admiraal Aert van Nes, 1626—1693 (Rijksmuseum).

B. van der Helst. — Geertruida den Dubbelde, Echtgenoote van Aert van Nes, 1647—1684 (Rijksmuseum).

B. van der Helst. — „*De Schuttersmaaltijd, gehouden op 18 Juni 1648, ter viering van het sluiten van den vrede van Munster, in den Voetboog- of St. Jorisdoelen te Amsterdam*". De schutters zijn vereenigd aan een lange tafel; *in het midden* de vaandrig, geheel naar voren gezien, meer *rechts* de kapitein Cornelis Jansz. Witsen (1606—1669), die den zilveren drinkhoorn van het Sint-Jorisgilde in de hand houdt, en door den luitenant Johan Oetgens van Waveren (1630—1670) wordt geluk gewenscht met den gesloten vrede. — Op een papier op de trom een gedicht van Jan Vos; op den achtergrond de brouwerij: „*Het Lam*".

jeugdigen leeftijd te Amsterdam; in 1636 trad hij daar in het huwelijk. Gedurende meer dan 30 jaar woonde hij in de nabijheid van Rembrandt, maar in hunne individualiteit en oorspronkelijkheid, vertoonen ze een groot verschil in opvatting en richting; beiden waren genieën, beiden hebben zich onsterfelijk gemaakt! Hoe majestueus zijn „De Schuttersmaaltijd" en „Het Vendel van Roelof Bicker"; welk een prachtige en grootsche compositie, welke kleurenweelde, maar bovenal welk eene levensuitdrukking, kloek- en fierheid hebben de figuren! Ieder portret is op zich zelf een kunststuk, haast een artistiek wonder! — Er is geen concentreerende belichting, zoodat men de groote doeken in hun geheel aanschouwt, zonder het oog op een bepaalde groep te laten rusten. Welk een tintelende frischheid, levendigheid en waarheid is er in en hoe buitengewoon talentvol heeft hij de kleedij, de versieringen daaraan en de luisterrijke stoffeerende details behandeld en uitgevoerd. — Er is iets voornaams in zijne stukken; dit geldt ook voor de afzonderlijke portretten, die alle van zijn meesterschap in de kunst getuigen; men krijgt de overtuiging, dat hij zijne figuren nauwlettend bestudeerde, alvorens ze op doek te brengen, niet alleen het uiterlijk, maar ook het wezen, de ziel! — Van der Helst was zeer gezocht; door de vele bestellingen, die hem ten deel vielen, kon hij niet alleen onbekrompen leven, maar liet hij nog eene vrij aanzienlijke som gelds aan zijne vrouw na. — Zijn zoon Lodewijk wijdde zich ook aan de schilderkunst, maar met zijn genialen vader kan hij bezwaarlijk vergeleken worden!

De Bedrieger.

SCHETS VAN WILLIAM LE QUEUX.

Een jonge man en vrouw stonden tegenover elkaar onder den grooten eypres op het grasveld. De maan scheen door het gebladerte en deed de bleekheid van het meisje nog meer uitkomen. Ze plukte zenuwachtig aan de franje van haar kanten halsdoekje en zag verschrikt op naar haar metgezel, een langen blonden man in rok, met goed verzorgden snor en puntbaard.

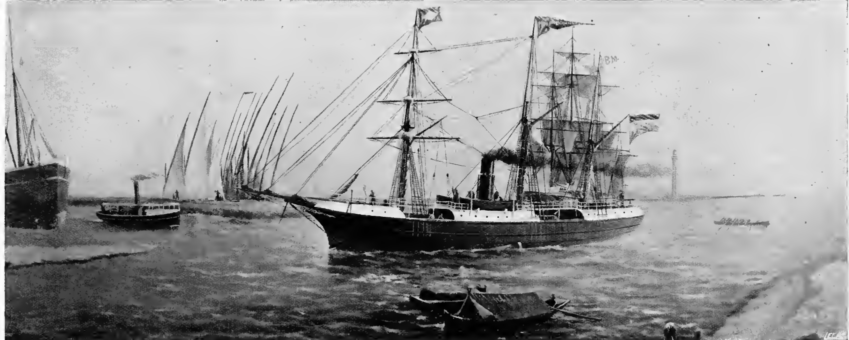

Foto) *(De Gilde.*
De „Prins Hendrik der Nederlanden", het eerste Nederlandsche handelsvaartuig, dat 6 Juli 1870 van Amsterdam vertrok, het Kanaal van Suez passeerde 13 Augustus d.a.v. op zijne reis van Amsterdam naar Batavia; wijlen Z. K. H. Prins Hendrik maakte op dit schip 27 Juni 1870 een proefvaart mede op het IJ. De „Prins Hendrik der Nederlanden" werd in 1869–1870 gebouwd aan de Maatschappij: *„De Atlas"* te Amsterdam (dir. de heer Beijerinck), onder toezicht van den hoofdingenieur der Marinewerf Tydeman, voor rekening van de Billiton-Maatschappij. — De afmetingen zijn: lengte 38 M., wijdte 6,60 M., holte 3,45 M., diepgang ledig 2,13 M., geladen 3,10 M.; aankomst Batavia 12 October 1870. — Deze foto werd genomen van een schilderij, waarop het schip, de omgeving van Port-Said en de ingang van het Suez-Kanaal voorkomen.

„Je hebt valsch gespeeld op kaarten, Alice, je behoeft het niet te ontkennen, ik heb het duidelijk gezien," sprak hij beslist.

„Ben je van plan het bekend te maken?" vroeg ze heesch.

„Neen, ik heb een ander plan."

„Ralph, ach spaar mij — luister, je hebt mij eens gezegd dat je mij liefhad en ik lachte er om. Ik heb er spijt van.... heusch.... Ik had het geld zoo noodig.... doch.... ik zal het hun teruggeven — ik wil alles doen wat je zegt als...."

„Nu, nu wees maar niet bang, ik zal het aan niemand vertellen. We zullen het zaakje tusschen ons beiden regelen."

„Goddank, goddank!" zuchtte ze.

„Maar je moet een verklaring teekenen, dat je vanavond valsch gespeeld hebt."

„Wat bedoel je Ralph? Een verklaring? Waarvoor? O verneder mij niet zoo.... ik bid je...."

Zonder te antwoorden nam hij een stukje papier, schreef er wat op en zei streng:

„Ziezoo Alice, wil je dat ik alles bekend maak of — zul je dit teekenen?"

Een lange pauze volgde, toen antwoordde ze met gebroken stem: „Ik zal het doen, maar ik had niet gedacht, Ralph, dat je tot zoo iets in staat zou zijn."

Hij veinsde het verwijt niet te hooren en las luide: „Ik, Alice Challoner, erken valsch te hebben gespeeld op den avond van den 26sten Juni op Villa Morlande en tengevolge daarvan £ 15 te hebben gewonnen."

„Zet nu je naam er onder."

Nadat ze met bevende hand geteekend had, stak hij het zorgvuldig opgevouwen, in den zak.

Haar lippen krulden zich minachtend en met fonkelende blikken siste ze door haar tanden: „O jij lafaard — als ik sterk genoeg was, zou ik je kunnen dooden."

Eenige dames en heeren kwamen nu buiten en Alice, zich met geweld beheerschende, snelde het huis in, regelrecht naar haar kamer, waar ze zich ontkleedde en den nacht slapeloos doorbracht.

Ze was de eenige dochter van Sir James Challoner, wiens vrouw stierf toen Alice nog een kind was. Haar vader was niet opgewassen tegen haar eigenzinnigheid en impulsieven aard en liet haar in het wilde opgroeien. Ze kreeg vele bewonderaars en flirtte met allen zonder aan een van hen de voorkeur te geven, althans voor zoover de buitenwereld er over kon oordeelen; want, hoewel ze het zichzelf nauwelijks durfde bekennen, had ze haar hart verloren aan Merrick Stanton, een jonge man die met haar op Villa Morlande gelogeerd was. Hij was de zoon van een armen baron, en die meer geld uitgaf dan hij bezat, om zijn stand op te houden.

Ook hij was verliefd op Alice, „maar het zou natuurlijk dwaasheid zijn daaraan toe te geven," had hij gezegd, „want ik ben niet in een positie om een vrouw te kunnen onderhouden, doch in elk geval kunnen we goede vrienden zijn."

„Natuurlijk Merrick, de beste vrienden van de wereld," had ze geantwoord.

In weerwil echter van zijn manhaftig besluit, overmeesterde hem toch nu en dan een verlangen naar iets meer dan vriendschap, dat hij telkens met geweld moest bestrijden, vooral nu hij haar dagelijks ontmoette.

Toen Alice den morgen nadat ze het bewijs geteekend had, aan het ontbijt verscheen, zag ze er bleek en vermoeid uit, maar ze hield het hoofd fier opgericht als gewoonlijk, tot groote verbazing van Ralph St. John. Hij, de man van de wereld, altijd onberispelijk gekleed, die steeds over ruime middelen scheen te kunnen beschikken, zonder dat men begreep, uit welke bron hij die putte, meende Alice te kennen. Hij had gisteren een hevige uitbarsting verwacht, doch inplaats daarvan had ze hem gesmeekt. Dat was vreemd, maar nog meer was hij verbaasd haar eensklaps met luide stem aan de vereenigde gasten te hooren vragen:

„Hoe denken jullie over iemand, die valsch speelt?"

„Daaromtrent is natuurlijk slechts één opinie — het is laag — gemeen!" riep Merrick Stanton. „Geen fatsoenlijk man zou zoo iets doen en van een dame is het eenvoudig ondenkbaar!"

„Maar veronderstel dat een vrouw er zich aan schuldig maakte en een man het ontdekte, wat behoort dan die man te doen? Wat zoudt u doen Mr. Stanton?" vervolgde Alice.

„Ik weet het niet, ik zou mij geloof ik stilhouden en haar verder negeeren."

Zoodra het ontbijt was afgeloopen hield Alice Ralph staande met de woorden: „Ik zou je graag om drie uur even in de bibliotheek willen spreken."

Op den bepaalden tijd verscheen hij.

„Ik heb je hier laten komen," begon ze uiterlijk kalm, „om te vragen welken prijs je verlangt voor de door mij geteekende verklaring."

„Zoo, zoo, nu begin je wat redelijker te worden," riep Ralph vergenoegd uit. „Ik zal je ronduit antwoorden wat mijn plan was. Ik wou je voorstellen deelgenoote te worden."

Alice keek hem in de hoogste verbazing aan. „Ik begrijp u niet," zei ze.

„Ik bedoel om voortaan samen te werken. Ik heb al jarenlang valsch gespeeld — ik wil het jou wel bekennen. We zouden met ons tweeën ruim £ 500 per jaar kunnen maken, een aardige aanvulling van ons inkomen" —

„En als ik weiger?" viel Alice hem in de rede.

„Dan zend ik je bekentenis anoniem aan Merrick Stanton, hij schijnt je niet onverschillig te zijn en je hebt hem hooren zeggen, dat hij de vrouw, die valsch speelde, zou negeeren."

„Jij ellendeling — jij lage —"

„Bedaar Alice — bedaar! Laat dat zaakje aan mij over," klonk het eensklaps.

werden, greep Stanton het spel. „Jullie bent allemaal aan 't suffen," zei hij. „Alice kom eens hier en laat eens zien hoe je gisteren avond £ 15 door valsch

De Zeilwedstrijden van de Vereeniging: „Frisia" te Grouw. — Heerlijk zomerweer, een bries van voldoende kracht voor de zeilen en een mild zonnetje, factoren, die op hun best medegewerkt hebben, om dit jaarlijks terugkeerende watersportfeest, waaraan Vracht- en Beurtschepen, Jachten, Boeiers en Schouwen deelnamen, uitstekend te doen slagen. Treinen, fietsen, rijtuigen, plezierbooten en andere vervoermiddelen brachten tal van belangstellenden aan en nà de prijsuitdeeling bleef de feestvreugde nog lang voortduren. — *Foto boven:* Klasse Vracht- en Beurtschepen op het Pikmeer; zooals onze foto doet zien, zijn de oorspronkelijke afstanden bijzonder goed bewaard gebleven. — *Foto onder:* Twee klassen „*Schouwen*" in den wedstrijd op de „*Grou*" te Grouw; *links* de toren, *rechts* de molen van het dorp.

De onthulling van het gedenkteeken op het graf van Dr. Laurillard te Santpoort. — De plechtigheid, die bijgewoond werd door Mevrouw de weduwe Laurillard (1), den oudsten zoon (2), verdere familieleden en verwanten, ging gepaard met eene treffende en bezielende rede van Prof. Ritter (3), een huldewoord o. a. van den oud-burgemeester van Rotterdam, den heer s' Jacob (4) en van den heer T. Vorstius uit Amsterdam. Het bronzen borstbeeld van den edelen menschen- en dierenvriend, redenaar en dichter, rust op een marmeren voetstuk, waarnaast eenige kransen neergelegd werden. — De oudste zoon, de heer S. Laurillard, sprak den innigen dank uit voor het eerbetoon.

Merrick Stanton was opgesprongen uit een hoogen fauteuil voor het raam, die met den rug naar hen had gestaan.

„Voor luistervink gespeeld?" hoonde Ralph.

„Ja, met opzet — en ik heb genoeg gehoord om te weten dat ge een gewetenlooze schurk zijt; ik zou je kunnen neerslaan als een hond, maar ik zal je nog een kans geven, verdedig je als je kunt," en ziedend van toorn vloog hij op hem aan en gaf hem een vuistslag, die zijn tegenstander deed duizelen. Met een dof gekreun viel Ralph achterover in een stoel.

„Je hebt hem toch niet gedood, Merrick?" zei Alice.

„Neen, hij zal wel gauw weer bijkomen en nu wat die verklaring van je betreft?"

Snel onderzocht Stanton, St. John's binnenzak en vond weldra het bewuste papier, dat hij dadelijk in kleine stukjes scheurde. Toen schudde hij St. John een paar maal flink heen en weer tot hij weer bijkwam en sprak: „Maak nu, dat je wegkomt; ik heb je hooren zeggen dat je al jaren valsch gespeeld hebt, vertrek dus met den eersten trein of je weet wat je te wachten staat."

Ralph stond op en verliet met wankelende schreden het vertrek.

Zoodra ze alleen waren wendde Stanton zich tot Alice: „Hoe kwam hij er toch toe je van valsch spel te beichten?"

„Omdat.... omdat.... het waar was."

„Dan moeten we het voor je in orde brengen," zei Merrick bedroefd. „Hoeveel was het?"

„15 pond."

„Je moet ze natuurlijk terugbetalen, maar hoe komen we aan 't geld?" Zijn oog viel op Alice's handen. „Lieve kind, hiervoor had je 15 pond kunnen krijgen," zei hij op haar diamanten ringen wijzend. „Geef ze mij, dan zal ik je vanavond het geld ter hand stellen."

Zoodra de kaarten 's avonds voor den dag gehaald werden, greep Stanton het spel. „Jullie bent allemaal aan 't suffen," zei hij. „Alice kom eens hier en laat eens zien hoe je gisteren avond £ 15 door valsch spel hebt gewonnen, zonder dat iemand er iets van merkte."

„O, dat was heel eenvoudig," zei ze lachend. „Ik had een bankbiljet van £ 5 ingezet, half toegevouwen, maar toen ik zag dat ik gewonnen had, verruilde ik het voor een van £ 20, waarna Lord Howard mij betaalde."

„Ja," zei Lord Howard, „ik vertrouwde natuurlijk mijn gasten onvoorwaardelijk en zou er niet aan denken den inzet na te gaan, maar, dank Alice, voor de les, die je ons gegeven hebt."

Alice speelde niet mee dien avond en toen ze aan het open raam stond voegde Stanton zich bij haar.

„Alice," sprak hij opgewonden, „ik heb juist een aanbieding gekregen om directeur te worden van de Polo-club, te Rockhurst, een baantje van £ 500 's jaars; kun je — wil je — och, je begrijpt mij wel — zou je nu mijn vrouw willen worden?"

„Merrick," zei ze zacht, „je weet hoe oneerlijk ik ben geweest, en toch vraag je mij ten huwelijk? Je bent een goed mensch. Ik heb je lief en wil je vrouw worden."

Den volgenden morgen zei Stanton: „Liefste, laten we het nog een poosje geheim houden; ik zit een beetje in ongelegenheid en moet vandaag naar de stad om alles in het reine te brengen. Vraag mij niets. Bij mijn terugkomst kunnen we onze verloving publiek maken."

Eenige uren later vond hij Alice lezende in de vestibule. „Ik moet je spreken," zei hij ernstig, „ga mee naar de bibliotheek," en binnentredende vervolgde hij: „Ik werd sedert eenigen tijd door een geldschieter bedreigd met een wissel van £ 300. Vanmorgen ging ik er heen toen hij mij tot mijn verbazing mededeelde dat de schuld eergisterenavond om elf uur door jou betaald was. Wat beteekent dit?"

Alice keek hem angstig aan en vertelde hem snikkend

Foto) *(Brandsma.*

Overstrooming te Amsterdam. — Een geweldig, angstwekkend en langdurig onweer, gepaard met een hevigen slagregen, is in den vroegen ochtend van 18 Juli boven de hoofdstad losgebarsten; enkele straten waren plotseling als in rivieren veranderd en onbegaanbaar geworden, vele souterrains liepen onder en konden met moeite leeggepompt worden, terwijl door den vreeselijken druk van het water aan de Roelof Hartstraat een stuk uit den grond geslagen werd, waardoor het tramverkeer den geheelen dag vertraging vond; voor onze straatjeugd was deze inundatie, die in den namiddag nog aanwezig was, natuurlijk een buitenkansje, zooals onze foto van de Ceintuurbaan doet zien.

dat zij haar vader had weten over te halen om door zijn invloed Merrick tot directeur van de Polo-club te doen benoemen. Deze wilde wel aan haar verzoek voldoen onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat zijn financiën in uitstekenden toestand moesten zijn, daar hij met veel geld zou hebben om te gaan; men zou dus daarnaar eerst grondig onderzoek doen. Vastbesloten hem deze betrekking te bezorgen had Alice op de haar eigen impulsieve wijze, een geheimen detective in dienst genomen, die tot haar schrik had ontdekt, dat Stanton een schuld had van £ 300, waarvoor hij, tenzij deze op den bepaalden dag werd betaald, gerechtelijk zou worden aangesproken. Zij kon slechts over £ 280 beschikken en ze durfde niet aan haar vader seinen om meer, om geen achterdocht te wekken. Toen kwam ze in verzoeking om valsch te spelen, de gelegenheid bood zich aan — en Merrick werd gered.

„Mijn God!" zei Stanton eindelijk, „en dat alles heb je voor mij gedaan!"

„Ja, want ik wilde tot elken prijs je vrouw worden."

„O lieveling, mijn lieveling," zei Stanton diep bewogen.

En de bibliotheek, die nog zoo kort geleden het tooneel was geweest van een hartstochtelijke uitbarsting van drift, was nu getuige van een rustiger tafereel van liefde.

Het vertrek van de feestvierende Wielrijders van het Buiten: *„De Duno"*.

De Boot-excursie van de deelnemers aan de feesten van den A. N. W. B.

Mr. J. C. de Marez Oyens.

Bij de voorplaat.

Ter vervanging van den heer Van Heeckeren is in onzen Senaat gekozen Mr. de Marez Oyens, een zeer bekende naam in den Lande. Geboren in 1845 te Amsterdam, studeerde hij aan de Rijksuniversiteit te Leiden, vestigde zich na zijne promotie tot doctor in de Rechten in 1872, als advocaat te Amsterdam; spoedig daarna werd hij plaatsvervanger-kantonrechter aldaar; wegens zijne bekwaamheden werd hij in 1882 geroepen om het gewichtig ambt van referendaris te vervullen aan het Ministerie van Koloniën; later werd hij benoemd tot Administrateur aan het Departement van Waterstaat, Handel en Nijverheid; bij de Kabinetswisseling in 1901, tengevolge van den uitslag der verkiezingen voor de Tweede Kamer der Staten-Generaal, vestigde de toenmalige kabinetsformeerder zijne aandacht op Mr. de Marez Oyens en werd hem door H. M. de Koningin de portefeuille van Waterstaat, Handel en Nijverheid toevertrouwd.

Na zijn aftreden in 1905 bleef hij met ijver en toewijding in onderscheidene officieele functiën en betrekkingen werkzaam en thans is hem een zetel aangeboden in de Eerste Kamer.

* * *

Zijne verdiensten werden door H. M. de Koningin erkend door zijne benoeming tot ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, terwijl bovendien eenige hooge buitenlandsche decoratiën zijn borst sieren, o. a. het commandeurskruis der Belgische Leopoldsorde.

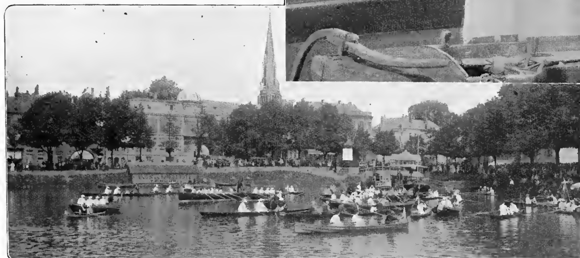

Een kijkje in *„Klein-Zwitserland"* op de Electriciteits-Tentoonstelling te Nijmegen. — Dit gezellige en keurig gebouwde deel van de zoo alleszins bezienswaardige expositie, welke een belangwekkend beeld geeft van de ontwikkeling in het electriciteitsbedrijf, vormt een groote aantrekkelijkheid en werd o. a. ook door de deelnemers aan de bondsfeesten van den A. N. W. B. bezocht.

De Bondsfeesten van den A. N. W. B.

Onder begunstiging van fraai weer is dit reünie-jaarfeest uitstekend geslaagd; er heerschte een opgewekte stemming, een kameraadschappelijke geest. In het stadhuis te Arnhem hield burgemeester Mr. Baron Van Heemstra eene welkomstrede, die door den 2den voorzitter van den Bond, den heer Post, beantwoord werd; van daar ging men naar de Buiten-Societeit, waar een concert gegeven werd en eene hartelijke ontmoeting plaats had tusschen het wielrijdersleger en de roeiers, die aan den 4-daagschen wedstrijd Arnhem—Dordrecht, uitgeschreven door den A. N. B. v. L. O., deelnemen. — Den volgenden ochtend werd eene excursie gemaakt naar *„De Duno"*, het schoone buiten van den heer Scheffer, dat belangstellend bezichtigd werd; spoedig nà terugkomst te Arnhem werd een boottocht naar Nijmegen ondernomen, ter bezichtiging o. a. van de interessante Electriciteits-tentoonstelling en „Klein Zwitserland" op het Valkhof aldaar.

De vierdaagsche roeiwedstrijd van den Nederlandschen Bond voor Lichamelijke Opvoeding. — De oprichters van deze zoo nuttige Nederlandsche Vereeniging hebben aanspraak op erkentelijkheid, voor hun ijverig streven naar verhooging der veerkracht van Jong-Nederland; zij neemt onderscheidene sport-branches onder hare hoede en smaakt de voldoening van eene steeds aanwassende leden-schare. — De roeiwedstrijd Arnhem—Dordrecht werd ingezet met prachtig weer en honderden belangstellenden woonden de afvaart bij; onder de deelnemers heerschte een vriendschappelijke geest en eene blijde stemming. — *Foto links:* De reünie der verschilleede vaartuigen in de Rijnhaven. — *Foto boven:* De afvaart aan de schipbrug te Arnhem

Foto) (A. J. W. de Veer.

Panorama van Scheveningen. — Voorheen een schamel visschersdorp, is Scheveningen thans een wereldoord van groote attractie, een cosmopolitisch zomer-rendez-vous, dat met de voornaamste badplaatsen in het buitenland kan wedijve en. Een serie van aanzienlijke hotels, restaurants, villa's, genietingen en vermakelijkheden, een breed strand, een lange en comfortable promenade, een gezellig wandelhoofd enz.; wanneer men zoo rustig in een strandstoel zit te turen op het onmetelijke watervlak, dat met zijn afwisselend golvenspel een immer boeiend schouwspel oplevert, dan gevoelt men zich behaaglijk en vergeet vaak alle levenszorgen. — Aan Scheveningen, dat in den loop der eeuwen menigmaal een speelbal der elementen was, knoopen zich belangrijke historische herinneringen vast, waarvan de gelukkigste zeker is: *„De terugkomst van onzen Souvereinen Vorst, 30 November 1813"*, in woord en beeld vereeuwigd.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

IV.

Het was de Zondag vóór Gerrit's uitreis. Ik was met hem naar het reuzenschip gaan kijken bij de loodsen en kantoren van „de Nederland", aan de Handelskade. Het maakte 'n overweldigende indruk op me, toen ik rondstapte op die boot, die over 'n paar weken reeds in de Indische zeeën zou zijn, ja aan de kade van Tandjong Priok zou gemeerd liggen! 't Was me of ik nú, op dát schip, véél dichter bij Indië was, dan b.v. thuis in onze woning op 't Mariniersplein.... Daar plotseling zag ik 'n klein bruin mannetje loopen. Hij was in 'n erg nauw, precies om 't slanke lichaampje passende zwarte kleeding gestoken, had z'n bloote voeten in sandalen en op z'n hoofd, in plaats van 'n hoed of pet, een mooie strak gevouwen donkere doek: 'n aardig vlug kereltje, niet veel grooter dan ik, doch zèker zoo oud als Gerrit.

„O," zei m'n broer, „d a a'r h è j e n o u z o o'n b l a u w e v a n J a v a, J a n!"

„'n J a v a a n?" vroeg ik.

„J a, v a n S o e r a b a j e, geloof ik," deed Gerrit gewichtig en het Javaantje, dat onze belangstelling in z'n persoonlijkheid opmerkte, lachte ons aanmoedigend toe.

„S p r e e k t u H o l l a n d s c h?" vroeg ik, beleefd groetend en naar hem toegaande.

„E e n b e e t j e m a a r r!" lachte hij vriendelijk.

Ik vond hem bepaald knap met z'n mooie hagelwitte tanden en die zwart fluweelen altijd lachende oogen, ja ik voelde plotseling 'n groote sympathie in me groeien voor dat bruine kereltje, voor mij de eerste vertegenwoordiger van dat geheimzinnige verre Oosten, van die wereld mijner droomen en verlangens!

De vriendschap was nu spoedig gesloten en onze Javaan, Abdoellah heette hij, bracht ons aan wal naar een gebouwtje, waar op de eerste verdieping een twaalftal van z'n landgenooten, allemaal erg leuke bruine mannetjes, sommige met een zwart snorretje en ringetjes in hun ooren, op den grond zaten te spelen met kleine vreemdsoortige kaartjes. [1])

Ze waren allemaal zéér vriendelijk en beleefd en dat tegen mij, die nog maar een dreumis van vijftien jaar was en de bescheiden positie van loopjongen in een kruidenierszaak bekleedde! —

Gerrit vertelde me bij het naar huis gaan, dat die bruintjes aan boord de passagiers moesten bedienen.

Zaterdagmorgen, op den dag van vertrek, vroeg ik mijn patroon vrij. Ik wilde m'n broer wegbrengen en ook mijn nieuwen vriend Abdoellah nog eens zien en 'n goede reis wenschen. Maar jawel hoor, morgen brengen! M'n baas zag me aankomen! Hij wilde er niets van weten en liet me eenvoudig de keus tusschen het halen der weekboekjes bij de klanten of onmiddellijk ontslag!

Eerst véél later, als gerijpt man, heb ik ingezien, dat mijn patroon in z'n recht was, maar toen, op dàt oogenblik voelde ik me als de ongelukkige getrapte slaaf van 'n barbaarsch meester. Ik had o zoo'n medelijden met mezelf. Het huilen stond me werkelijk nader dan het lachen en 'n moment wilde ik fier m'n ontslag nemen en m'n vrijheid herwinnen, doch toen dacht ik plotseling aan m'n goede moeder, die m'n weekloontje zoo best gebruiken kon en.... ik zweeg! — —

Den Zondagmiddag gebruikte ik nu voor een langen brief naar Genua, waarin ik Gerrit mijn leed klaagde en vele groeten aan Abdoellah verzocht. Twaalf dagen later kregen we antwoord, een briefkaart — onze matroos hield niet van schrijven — waarin hij bedankte voor mijn epistel en me tevens opmerkte, dat 'n zeeman aan boord 't nog véél onvrijer had, dan wie ook aan wal. Bij het verlaten van Europa riep hij ons 'n gelukkig weerzien toe en deelde nog mede, dat ze tot Genua steeds mooi weer hadden gehad. In een hoekje onderaan stond Abdoellah z'n naam en wel met zùlke fraaie letters, dat 't me aan meesters schrijfvoorbeelden herinnerde. Boven zijn naam had hij „s l a m a t t i n g g a l!" geschreven, doch dát verstond ik toen nog niet, nú weet ik, dat het 'n heilwensch is, 't best te vertalen met *„goed verblijf!"*, door 'n vertrekkend reiziger z'n achterblijvenden vriend toegeroepen.

Gerrit bleef bij „de Nederland". Elke drie maanden kwam hij nu 'n tijdje thuis. Ook Abdoellah was dan télkens weer present en daar hij aan boord goed voor Gerrit zorgde en stééds extratjes, kliekjes van de eerste klas, naar „vooruit" [1]) smokkelde, waren ze heel goede maatjes geworden en kwam Abdoellah ook véél 's avonds bij ons op 't Mariniersplein. Dat gaf dan altijd 'n hééle herrie voor de deur, omdat de jongens uit de buurt nooit genoeg van m'n bruinen vriend konden krijgen. Abdoellah werd er gelukkig niet kwaad om, ja ik geloof dat hij wel wat vereerd was door die belangstelling en populariteit. Ze riepen 'm allemaal steeds *„tabé Abdoellah!"* [2]) na, wilden 'n hand van 'm hebben, maar werden nooit balddadig. Abdoellah keek dan aldoor maar vriendelijk, gaf links en rechts handjes en riep ook *tabé* en liet daarbij lachend, stééds maar z'n mooie witte tanden zien [3]). — —

Ik bleef onder die bedrijven trouw boodschappen loopen voor m'n patroon. Over bedienen in den winkel werd niet meer gesproken en ik

[1]) Waarschijnlijk bedoelt schrijver hier Chineesche kaarten, die ook veel bij de Inlanders in gebruik zijn. C. B.

[1]) Het verblijf van de bemanning, meestal onder „de bak" van het schip. „Vooruit" varen ook de militairen beneden den rang van onderofficier. C. B.

[2]) Dag Abdoellah!

[3]) Of Abdoellah 't werkelijk zoo prettig vond, betwijfel ik! Ons publiek en vooral de jeugd maakt het den vreemdelingen steeds lastig door die onhebbelijke belangstelling en nieuwsgierigheid. In het buitenland gedraagt men zich veel fatsoenlijker. Kunnen onze onderwijzers het opgroeiend geslacht niet wat meer straatdiscipline bijbrengen?

bracht nu wekelijks al drie heele guldens thuis, behalve nog de fooien met 1 Januari en 't Najaar, die aardig opliepen. Eenmaal bracht ik 't zelfs tot zestig pop! 't Leek wel, of ik m'n hééle leven in Amsterdam zou moeten slijten, want, al klinkt 't misschien wat vreemd, met àl mijn dorst naar avonturen, was ik nog nooit verder dan Zandvoort geweest! Aan fietsen déden ze in m'n jeugd nog zoo niet. Dat was toen nog meer voor den rijkdom!

Ik stelde me dus maar tevreden met de verhalen van Gerrit, in de weken dat hij thuis was, m'n innigen vriendschapsband met Abdoellah den Javaan en.... de boeken, want lezen deed ik nog àlles wat maar los en vast was. — —

Door 'n vriendje uit de buurt werd ik ook lid van een jongelingsvereeniging „voor Recht en Oranje", onderafdeeling van den Oranjebond van Orde. We leerden daar van een sergeant gymnastiek en schermen en ik behoorde spoedig tot een van de besten, die op uitvoeringen optraden. Er waren ook jongens, die meer aan voordrachten en tooneel deden en we hadden 'n fanfare-korps en 'n zangkoor, zoodat we elk jaar een hééł aardig feest konden geven in Maison Stroucken [1]) bij het Leidsche Plein. Willem was óók in een Oranjevereeniging en weer héélemaal de oude geworden. Z'n vrouw had niets geen invloed meer op 'm en hij zat meer bij òns dan bij haar. Doch om op die vereenigingen terug te komen, we hadden er zoo nu en dan 'n aardig verzetje door. Zomers b.v. eens 'n boottocht met muziek naar Utrecht, waar we Oranje Ka [2]) opzochten en een serenade brachten en 's winters uitvoeringen met bal nà. Het leukste was, dat er zoovéél van die Oranjeclubs waren en je met je bewijs van lidmaatschap steeds gemakkelijk ook toegang kreeg op de feesten van de andere.

Op 'n bal in Plancius [3]) van de Soldatenvereeniging „Wilhelmina", onderafdeeling van den Militairen Bond „voor Koningin en Vaderland", leerde ik haar kennen. Ja lezer en misschien ook wel vereerde lezeres, ik was zoo langzamerhand op dién leeftijd gekomen, dat 'n mooi bekje met lieve oogen indruk maken kan. En 'n snoes was 't, mijn Corrie, de veertienjarige blonde dochter van 'n gepensionneerd bootsman bij de Marine! Dat ook ik in haar smaak viel, bleek wel uit het feit, dat we 't hééle bal samen dansten en ze niet boos werd, toen ik haar buiten in de gang eens ferm zoende. 't Werd m'n éérste liefde! Waar ze nù wel zou zitten, m'n blonde Cor? Misschien leest ze dit nu als eerzame huismoeder en vraagt 'n nieuwsgierig dochtertje: „Hè moe, waarom wordt u ineens zoo rood?" —

Corrie's vader, bootsman Krul, had schik in m'n kinderlijke geestdrift voor vreemde landen en ik ging nu 's avonds dikwijls naar de Hoogte Kadijk, waar ze woonden, om te luisteren naar de mooie verhalen over expeditie's naar Bali en Boni, die de oude zeerob had meegemaakt en tevens te zijn in 't gezelschap van m'n Corrie. Samen zongen we dan tweestemmig de matrozenliedjes van Heije als *De Kabels los! Ferme jongens, wakk're knapen*, *Een scheepje in de haven landt*, of dat mooie van Van Mallinckrodt: *Toen ik voor de eerste maal ging varen*. Ja, 't was een schat en zoo bij de hand, net een jongen! Ze was de eenige dochter thuis, hielp haar met 'n maagkwaal sukkelende moeder in 't huishouden en moest àl haar vaders pijpen schoonhouden en dat waren er geen klein beetje!

Corrie en ik kwamen overeen om samen te trouwen, zoodra ik geld genoeg verdienen zou en in afwachting Zondags bij mooi weer te wandelen, buiten in het Vondelpark. Lieve Cor, denk je nog wel eens aan dien heerlijken tijd of ben je 'm al vergeten?! Ik niet! (*Wordt vervolgd*).

[1]) Heet thans Bellevue, een gebouw, waar nu nog feestelijkheden door Oranjevereenigingen worden georganiseerd. C. B.

[2]) Zeker een beroemdheid uit die dagen. C. B.

[3]) Locaal voor vergaderingen en feesten. C. B.

Het Eere-plein op de Japansch-Britsche Tentoonstelling.
In ons voorgaand nummer gaven wij bij een fraaie foto een opsomming van vele interessante inzendingen; wij meenen nog eens te mogen wijzen op de buitengewone technische vaardigheid, den practischen zin en den fijnen smaak, waarmede de Japanners hun kunsthandwerk uitoefenen; in 't bijzonder verdient de prachtige architectuur van de paleizen, die het Eereplein omringen geroemd te worden. — Nog vestigen wij de aandacht der bezoekers op de proeven van horticultuur, op de officieele inzendingen van leger en vloot, van het Roode Kruis, op de natuurlijke bronnen van welvaart, als mijnbouw, landbouw, vischvangst, parelcultuur, zijdeteelt, op de verrassend-schoone verzameling op het gebied van schoone kunsten, op de cosmografische instrumenten, de vervoermiddelen, de diorama's, op de groote worsteltent enz. — De expositie is inderdaad een bewonderenswaardige, grootsche manifestatie ten opzichte van Japans kunnen en willen.

Op het Jacht.

NOVELLE VAN MRS. HUNGERFORD.

Het was haast niet te gelooven! Stel u voor, toen ik, Richard Stretton, na een afwezigheid van een jaar, naar mijn jacht „de Lotus" roeide, zag ik een mooi, lang en slank meisje, gekleed in een linnen japon, op het dek staan. Haar helder-blauwe oogen, waarmee ze mij vragend aankeek, heur rossig blond haar, deden mijn hart onstuimig kloppen. Ik was geheel en al verbijsterd en begreep niet wat ze op mijn jacht kwam doen.

Een gedeelte van den dag had ik in Londen doorgebracht en in het hotel in Shepperton proviand opgedaan. Hiermee roeide ik de Theems op naar „de Lotus," waar ik, als ik in Engeland was, steeds gewend was mij als een kluizenaar op te sluiten om mijn boeken te schrijven.

Ik was zeker niet geschikt een mooie jonge dame onder de oogen te komen, want ik had een vuil flanellen pak aan en een oude pet op.

Er zat echter niets anders op dan verder te gaan en te zien wie ze was.

„Het schijnt mij toe dat u erg langzaam is in het brengen van proviand aan boord," riep ze mij eensklaps toe met een vol, aangenaam stemgeluid, helder als een klokje.

Geheel verbaasd keek ik haar aan.

„Ik verwachtte alles bij mijn komst hier in orde te vinden," vervolgde ze ongeduldig.

Ik was hoe langer hoe meer verstomd van verbazing.

„Ik ben Miss Kent — Miss Mildred Kent," glimlachte ze geruststellend. „Uw patroon, Mr. Flint, heeft u zeker wel verteld dat ik „de Lotus" voor een maand van hem heb gehuurd, toen hij u beval voor proviand te zorgen."

Nu ging er mij een vaag licht op. Blijkbaar misleid door de kleeren, die ik droeg, hield ze mij voor den man, die voor het jacht zorgde.

„Het spijt mij, Miss Kent, ik hoop dat ik u niet te lang heb laten wachten."

„Ik ben hier al een uur geweest en snak naar een kop thee. Als u het petroleumstel wilt aansteken, zal ik dadelijk thee zetten."

Er was nu geen mogelijkheid meer aan een misverstand te denken, de een of andere schurk, had de onbeschaamdheid gehad het jacht aan dit meisje te verhuren en had ongetwijfeld de

Foto) (*L. N. A.*
De Elite-Garden met op den achtergrond de vermakelijkheid „Flip-Flap", die gelegenheid biedt een kijkje in vogelvlucht te nemen op het geheele expositie-terrein.

De scheeve toren van Pisa in gevaar. — Dit forsche en wereldbekende bouwwerk dagteekent van het laatste kwart der 12de eeuw; verkeerde men vroeger in de meening, dat de toren opzettelijk in hellenden stand was opgezet, bij onderzoek is gebleken, dat hij aanvankelijk loodrecht stond en dat hoogstwaarschijnlijk aardschokken eene verzakking of verschuiving van de fundamenten, die ruim 9 voet onder de oppervlakte staan, veroorzaakt hebben. De Koninklijke Italiaansche commissie acht het, tot behoud van dit vermaarde middeleeuwsche stuk architectuur, hoogst noodzakelijk zoo spoedig mogelijk afdoende maatregelen te nemen, wijl eene afwijking van ruim 15° buiten de loodlijn geconstateerd is. Volgens den Berlijnschen architect Hans Gessner zou er misschien kans op redding zijn, indien men onder hoogen druk in den bodem onder de fundeering eene hoeveelheid cementbrei spoot, die de verschillende onderlagen doordringt en verhardt als beton.

huur reeds opgestreken! Ik stak het petroleumstel aan en binnen een kwartier stond de thee klaar.

Ze was heel opgewekt en deed mij allerlei vragen over de boot en het leven op de rivier, op zeer onderhoudende amusante wijze.

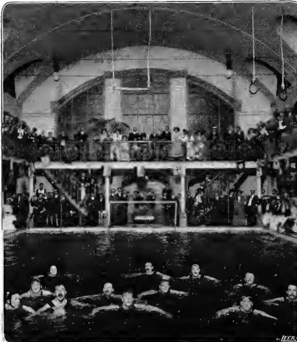
Toen de thee afgeloopen was, ruimde ik op en daarna stapte ik in het bootje en roeide naar Shepperton terug, waar ik dien nacht in het hotel logeerde.

Toen ik den volgenden morgen wakker werd, verheugde ik er mij bepaald op haar weer te zullen ontmoeten. Wat beter gekleed dan den vorigen dag, begaf ik mij om acht uur naar het jacht met een kan frissche melk, versche eieren en een mandje met druiven, appels, bananen en sinaasappelen.

„O, dat is juist een ontbijt, waar ik altijd zoo naar verlang!" zei ze vroolijk. „Dank u zeer, het is heel vriendelijk van u zoo goed voor mij te zorgen."

Zoodra ik aan boord was gekomen, haalde ze een boek van een klein tafeltje, en hield het mij voor. Het was door mij zelf geschreven. Vóór ik haar bedoeling kon gissen sloeg ze het bij het titelblad open en liet mij mijn eigen portret zien op de tegenovergestelde bladzijde.

„U bent ontdekt, Mr. Stretton," zei ze ondeugend lachend. „Toen ik gisterenavond naar geschikte lectuur zocht, vond ik dit. Vindt u het niet beneden uzelf mij onkundig te laten een zoo beroemd reiziger als u te ontmoeten? En ge liet u door mij commandeeren alsof ge mijn ondergeschikte waart en vanmorgen keert ge in dezelfde hoedanigheid terug. Waarom?"

Het 20-jarig jubileum van de Rotterdamsche Zwemclub. — De wedstrijden ter eere daarvan in de Waalhaven te Rotterdam gehouden, zijn bijzonder goed geslaagd; bij de deelnemers heerschte veel animo; er was een talrijk, belangstellend publiek, waaronder de burgemeester en vele dames in lieve zomer-toiletten. Van de verschillende nummers noemen wij den 5000 M. afstand, schitterend gewonnen door den Engelschen zwemmer J. A. Jarvis, die daardoor de gouden medaille van de gemeente Rotterdam en den Eereprijs van H. M de Koningin won; verder het borstzwemmen, rugzwemmen, duiken, terwijl het slotnummer een interessante waterpolo-wedstrijd was, tusschen het Rotterdamsche en het Amsterdamsche zevental, welke door de Rotterdammers met 3—0 gewonnen werd. Dit laatste watersportfeest bood een vroolijk schouwspel en werd met levendige aandacht gadegeslagen.

„Dat is niets buitengewoons," zei ik, „ik ben gewend altijd zelf voor „de Lotus" te zorgen."

„Dus gij zijt de eigenaar van het jacht? Maar Mr. Flint vertelde mij dat het hem toebehoorde Hij —"

„Vóór gisteren heb ik den naam van Mr. Flint nooit hooren noemen."

„O hemel! maar dan heb ik heelemaal geen recht hier te zijn en ik heb nog wel een vriendin bij mij te logeeren gevraagd. Wat moet ik nu beginnen?"

„Ge moogt „de Lotus" gebruiken zoolang het u goeddunkt."

„Dat is onmogelijk," zei ze zeer beslist, „ik moet mij in de omstandigheden schikken en zoo spoedig mogelijk vertrekken."

„Nu, we kunnen er nog eens over spreken. In elk geval moet ge eerst ontbijten."

„Dat wil ik niet weigeren," zei ze lachend!

Vóór de maaltijd geëindigd was, sprak ik haar over mijn boeken en reizen, zoodat ik ten laatste al de voornaamste gebeurtenissen van mijn reis door Thibet, waarover ik in Shepperton een boek wilde schrijven — verteld had.

Eindelijk keek ik op mijn horloge; het was kwart voor elf. We hadden bijna anderhalf uur zitten praten.

„Ge hebt een interessant leven geleid, Mr. Stretton," zei ze.

„Ja, dat moet ik toegeven, maar nu begin ik toch te verlangen naar een rustig leven in Engeland," antwoordde ik.

Blozend wendde ze haar blik af. „Komaan," zei ze opeens, „we zullen wegruimen en dan zullen we op het dek nog wat rustig praten."

De *Juliana-toren* aan den Amersfoortschen weg te Apeldoorn. — Dit 24 M. hooge en slanke gebouw, in de onmiddellijke nabijheid van het Koninklijk Paleis „'t Loo", steekt ver boven de omringende bosschen uit en biedt van de trans een prachtig panorama op de Hoog-Soerensche wouden, de heerlijkheid „'t Loo" en de schoone streek tusschen Apeldoorn en den IJselzoom. — De toren werd in enkele weken nà de opening reeds door ruim 4000 personen bezocht, die het vergezicht om strijd roemden; ook hofdignitarissen kwamen deze interessante belvedère bezoeken.

„Accoord! Op voorwaarde dat u vanmiddag met mij in het hotel gaat lunchen."

„Zooals u wilt."

Vroolijk babbelend vlijden we ons nog een uurtje in de vouwstoelen neer en om twaalf uur kwam ik haar, in een mij meer waardig costuum, afhalen voor de lunch.

Tot mijn verbazing kreeg ik geen antwoord toen ik haar riep. Ik ging naar beneden, doch kon haar nergens vinden. Eindelijk zag ik op de schrijftafel een brief aan mij geadresseerd. Ik opende hem haastig en las:

Waarde Mr. Stretton,

Mr. Flint bestond slechts in mijn verbeelding. Als verslaggeefster van het blad „de Aarde" kreeg ik de opdracht u te interviewen en te fotografeeren. Dit heb ik gedaan en daardoor aan „de Aarde" verschaft wat anderen nooit gedaan hebben kunnen krijgen. Ik herkende u gisterenavond niet en als ik uw portret niet in uw boek gevonden had, zou mijn zending hoogstwaarschijnlijk geheel mislukt zijn. Maar nu ik er mee geslaagd ben, ben ik er alles behalve voldaan over en heb besloten dat, tenzij u mij schrijft aan het bureau van „de Aarde" dat u mij permissie geeft er gebruik van te maken, de foto's noch het interview gepubliceerd zullen worden.

P.S. Ik zal een man zenden om mijn mand.

Mildred Kent.

Ik las dezen zonderlingen brief met een pijnlijk gevoel in het hart, trachtend er cynisch om te lachen. Maar toen ik kwam aan den laatsten zin — niet het postscriptum — leefde ik een weinig op en haalde mijn horloge uit. Ik wist de treinen van Shepperton naar Londen uit het hoofd; er was er een na 25 minuten. In een minimum van tijd zat ik weer in het roeibootje op weg naar de landingsbrug. Zoo gebeurde het dat Mildred Kent toch nog dien dag met mij de lunch gebruikte. En dat ze kort daarna haar betrekking als journaliste opgaf, kan men gerust toeschrijven aan een zeker gesprek dat we dien namiddag voerden, toen we een weinig rust namen op een schaduwrijk plekje,

Het Belgische Koningspaar te Parijs. — Ook in de Fransche hoofdstad hebben Koning Albert en Zijne beminnelijke gemalin buitengewone sympathie gewekt; overal werden zij hartelijk begroet en toegejuicht wegens hunne vredelievende gevoelens, hun ijverig streven naar bevordering der volkswelvaart, hun eenvoud en tegemoetkomende vriendelijkheid. — Het bezoek viel samen met het nationale feest der Republiek, waardoor het cachet er van verhoogd werd. — Onze foto brengt in beeld de beide Vorstelijke Gasten met den Gastheer, President Fallières en diens gade en voorts eenige hooge civiele en militaire autoriteiten.

Typen van Volendam, het door vreemde ingen zoo druk bezochte karakteristieke Zuiderzee-dorp.

Een en ander over Volendam en zijn bewoners.

I.

In het Rijk van Columbus zijn er velen, die zich de Nederlanders voorstellen als een eigenaardig soort Kozakken, omdat ze op de ansichtskaarten in zulk een typische kleedij zijn afgebeeld. Maar stapt de Amerikaansche toerist aan wal, dan staat hij verbaasd, in plaats van Volendammers, up-to-date gekleede dames en heeren te zien.

Omtrent het ontstaan van het dorp Volendam zijn de geleerden het niet eens; de sage speelt er een rol in; de geschiedenis meldt, dat Graaf Willem V in 1357 den Edammers toestond een nieuwe haven rechtstreeks in verbinding met „den Purmer" te maken, tengevolge waarvan zich aan dezen nieuwen of „Vollen dam" aan zee een nederzetting zou hebben gevestigd, die den naam kreeg van Volendam. — Wat de sagen betreft, zoo luidt het, dat eenige boerinnetjes op een warmen zomerdag aan het hooien waren, toen tegen den avond plotseling een veulentje uit zee kwam opduiken en huppelend naderkwam; de meisjes vluchtten; één echter had den moed het dier tegemoet te gaan, dat uit erkentelijkheid een vischje op haar schoot wierp; de andere meisjes kwamen terug, zagen met verwondering wat er gebeurde en onder een heftig onweer ging het veulen weer in zee; later keerde het nog eens terug, wierp een schelvisch naar het meisje en verdween daarna voor goed met haar in de diepte der zee. 't Spreekt van zelf, dat hier de kern aanwezig was tot een weefsel van droomen en bijverhalen, die in deze primitieve tijden, door bijgeloof versterkt, tot eene interessante legende aangroeide. Merkwaardig is het zeker, dat Volendam een veulen met een botje aan den poot in het wapen voert. — De buitendijk speelt de voornaamste rol in de plaats; daar zitten de Volendammers bijeen om de gemeenschappelijke belangen te bespreken of om de visschersvaartuigen af te wachten; daar is het gemeenschappelijk rendez-vous; daar wordt bedild, bedisteld, gedisputeerd; in hun eigen taaltje houden ze er societeit en vergadering; geslachts- en voornamen blijken te modern; wordt over personen gesproken, dan geschiedt dit met den bijnaam, dien elk heeft.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

Mevrouw Boucher sprak levendig. In haar scherp gelaat fonkelden een paar hartstochtelijke oogen. „Ah, — daar is mijnheer Galanti ook! — Wat verschaft mij de eer van uw bezoek?" hiermede richtte zij zich tot Galanti, nadat zij haar hartelijk welkom tot Béranger ten einde had gebracht. „Mijn kleindochter is niet meer bij mij, zij is veilig en goed geborgen in het slot der Tuileriën."

„De jonge man was zoo vriendelijk mij naar hier te geleiden, mevrouw," viel Béranger in, voordat Galanti kon antwoorden. „Daarvoor heb ik hem een vriendelijken blik uit de oogen van mijn petekind en een goed bord soep uit uwe schoone handen beloofd. U zult toch niet toelaten dat de oude Béranger zijn woord niet houdt? Dat zou de eerste keer zijn, dat gij niet gastvrij waart, mijn lieve vriendin."

„Nu hij er toch eenmaal is, kan hij blijven," antwoordde de oude dame nog steeds zeer onbeminnelijk. „Misschien komt Marie — misschien ook niet. In haar betrekking is alles onzeker; zij is geen meesteres van haar tijd. Ik wacht daarom niet op haar en laat opdoen."

Zij belde. Dadelijk verscheen een meisje in zwarte japon en wit mutsje en vroeg of ze op kon doen, voordat de juffrouw er was.

„Ja, wij willen dadelijk eten," beval mevrouw Boucher, terwijl zij den arm van haar ouden vriend nam en den weg naar de eetkamer insloeg.

Ook deze kamer was even als alle vertrekken gezellig en ouderwetsch eenvoudig.

Mevrouw Boucher diende haar ouden vriend een dampend bord soep uit de terrine, welke het meisje voor haar had geplaatst.

„Eet Galanti, — dat zal u goed doen. Gij zijt mager geworden als een kapstok, sinds ik het genoegen had u het laatst te zien."

Zij trok een zuur-zoet gezicht bij deze woorden.

„Het leven in Parijs is afmattend," antwoordde Galanti verstrooid.

Hij luisterde naar elk voorbijrijdend rijtuig en lepelde zijn soep langzaam en in gedachten op, terwijl de oude dichter nog een tweede bord verzocht. „Zulke goede tomaten-soep kookt in geheel Parijs toch alleen mevrouw Boucher."

De oude vrouw voelde zich gevleid. Het verbeterde haar stemming eenigszins. Toch kon zij niet nalaten Galanti streng uit te vragen, hoe het kwam dat hij juist heden, nu Marie waarschijnlijk zou komen, haar met zijn bezoek vereerde?

„Een gelukkig toeval, mevrouw," zei Galanti ontwijkend. „Hoe zou ik kunnen weten, dat Marie heden komt? Ik heb geen toegang tot het slot."

„Er is nog papier en inkt in de Tuileriën. Mij kunt gij niet om den tuin leiden." De scherpe, zwarte oogen van de oude dame fonkelden toornig.

Maar dadelijk daarop verhelderden haar strenge trekken, want de deur werd geopend, een lachend gezicht verscheen en een lieve stem vroeg: „Reeds aan het eten? Maar grootmoedertje, is er nog wat voor mij? Ik heb een schrikkelijken honger."

„Marie!"

Alle drie aan tafel spraken denzelfden naam uit, op een anderen toon, maar ieder met liefde en blijde verrassing. In haar licht gebloemd zijden japonnetje en zonnehoedje op, zag zij er als de lachende lente uit.

„Oom Béranger!" Zij streelde teeder zijn hand, drukte een kus op het voorhoofd van haar grootmoeder, wierp Galanti een schalkschen blik toe en nam op den leeg gebleven stoel plaats.

„Hebt gij honger, kleine? Laat men u aan het hof honger lijden? Nu des te beter, want zulke tomaten-soep kunnen de koks in de Tuileriën niet koken," zeide Béranger lachend.

Marie knikte en nam snel een paar lepels om haar grootmoeder genoegen te doen. Zij was echter veel te opgewonden om werkelijk met lust te eten. Achter de met bloemen gevulde kristallen schaal, bleef het gelukkig voor de oude dame verborgen, dat Marie haar bord steeds bijna onaangeroerd liet wegnemen.

„Vertel nu, Marie!" drong de oude dame aan, toen het dienstmeisje een ketel kokend water en een koffiekan naast haar meesteres had geplaatst.

„Was de ontvangst der keizerin vriendelijk? Arm kind, ge hadt zulk een angst voor de eerste ontmoeting!"

„Alles ging veel beter dan ik had gedacht," zeide Marie. Zij schoof de schaal met bloemen wat ter zijde, opdat zij haar grootmoeder kon aanzien en ook nu en dan Galanti een blik kon toewerpen. „Verleden week Dinsdag kwam ik in de Tuileriën. Hoe klopte mij het hart. Een lakei bracht mij in een klein salon, hetwelk op den tuin uitzag en trok zich toen terug. Dadelijk daarop kwam een andere beambte in met zilver bestikten rok en zilveren keten als onderscheidingsteeken, die aan een deur klopte, haar even opende, eenige woorden fluisterde en daarna verdween. Bijna op hetzelfde oogenblik trad de keizerin op den drempel."

„Nu — wat deedt ge? Is uw buiging gelukt?" vroeg de grootmoeder levendig, terwijl Galanti zwijgend met over elkaar gekruiste armen steeds Marie's levendig gebarenspel gadesloeg.

„Mijn buiging gelukte waarschijnlijk zeer gebrekkig," lachte Marie. „Ik kon niets anders doen dan de keizerin aanzien. Wat is zij mooi! Veel mooier en lieftalliger dan op de portretten. Zij was heel eenvoudig, maar uiterst smaakvol gekleed. Zij omhelsde mij, en zeide gelukkig te zijn mij bij zich te hebben. Ik moest haar alles toevertrouwen, zooals ik het mijn grootmoeder zou hebben gedaan. Gedurende dit gesprek was de deur open gebleven en uit de naaste kamer drong vroolijk kindergelach, vermengd met een andere stem. Ik begreep, dat de keizer met den kleinen prins in het andere vertrek was. Als het kind juichte, glimlachte ook de keizerin. Zij was schoon in haar moederlijk geluk."

„Zij moet een zorgzame moeder en zeer weldadig zijn," zeide Béranger, terwijl hij stilletjes een snuifje uit zijn snuifdoos nam.

„Zeer!" viel Marie in. „De keizerin is urenlang bezig met het hooren voorlezen der verzoekschriften en de beantwoording. Geweigerd wordt er zelden een. Zij heeft mij verteld, dat buiten de officieele feesten zij zeer teruggetrokken leefde. Ook de keizer werkt veel."

„Zijt ge al dikwijls met de keizerin uitgereden?" vroeg mevrouw Boucher, die elk woord van de lippen harer kleindochter las.

Marie richtte zich trotsch op. „Dadelijk na mijn aankomst werd in twee rijtuigen uitgereden. Naast het portier der keizerin reed de stalmeester, baron Philippe Bourgoing, op een prachtig paard. De baron is zeer beminnelijk. Daar hij ongetrouwd is, dineert hij elken dag bij Hunne Majesteiten: Wij zitten naast elkaar."

„Hoe oud is die baron Bourgoing?" vroeg Galanti.

„Ik heb het hem werkelijk nog niet gevraagd. Ik denk even dertig," zei Marie luchtig.

„Grootmoeder, toen ik voor het eerst met de hofdame en de kamerheeren der keizerin uitreed, wist ik haast niet, hoe mij van trotsch te houden. Ik verlangde er steeds naar, veel kennissen tegen te komen, vooral Hortense Merrier ginde ik het, mij in het keizerlijk rijtuig te ontmoeten."

„Kleine ijdeltuit!" De oogen van mevrouw Boucher straalden even trotsch als die harer kleindochter. „Nu zal het u in het eenvoudige huis uwer grootmoeder zeker in het geheel niet meer bevallen!"

„Maar grootmoedertje, hoe kunt gij zoo iets zeggen. Denk maar niet, dat men gemakkelijk in zulk een reuzenpaleis woont. Ik moet van mijn kamer honderdzestig treden afdalen om in den slottuin te komen. Aan den voet der trap staat altijd een schildwacht, met hel-blauwen en zilver bestikten rok met roode opslagen en hooge berenmuts — evenals ten tijde van Napoleon I."

„In zulke uiterlijkheden wordt het eerste keizerrijk zoo getrouw mogelijk nagedaan," spotte Béranger.

„U bent ondankbaar, oom Béranger," pruilde Marie. „De keizer vereert u en de keizerin dweept met uw gedichten."

„Werkelijk? Zij heeft dus zin voor poëzie?" Béranger schudde nadenkend het grijze hoofd. Hij voelde zich zichtbaar gevleid.

„De keizerin denkt er zelfs over u binnenkort een bezoek te brengen, oom Béranger," babbelde Marie verder. „Zij was zeer verheugd, toen zij hoorde dat u mijn peet waart."

„Wat hebt gij een geluk!" Mevrouw Boucher keek den ouden dichter met eerbied aan. „Schat gij deze onderscheiding wel voldoende?"

„Zeker mag een oude, ziekelijke man zich gelukkig prijzen, als een schoone, beminnelijke, jonge vrouw hem bezoekt!" antwoordde Béranger met zijn ironisch lachje; „bovendien, zoolang de roode meidoorn voor mijn venster bloeit en de vinken slaan, kan het ook een keizerin bij mij bevallen."

Marie stond op en maakte zich tot vertrek gereed. „Mijn tijd is om. Het rijtuig zal zoo aanstonds hier zijn."

Galanti hielp haar. „Ik heb u geen seconde alleen gesproken," fluisterde hij haar in het oor. „Wanneer kan ik u eindelijk ongestoord zien?"

„Onmogelijk. Elke dag is bezet, en grootmama...."

De weduwe van den admiraal, die beiden scherp had opgenomen, drong Galanti van haar kleinkind weg.

„Laat ik helpen, heeren zijn geen goede kameniers. Ziezoo, mijn kind, zoo zit alles goed. Laat de keizerlijke equipage niet wachten. Nog een kus, kleine. Uwe oude grootmoeder mist uw lief gezichtje van den ochtend tot den avond. Maar ik ben toch blij, dat mijn lieveling zoo goed verzorgd is."

„Mag ik u mijn arm aanbieden en naar het rijtuig brengen?" Galanti keek hierbij de oude dame toornig met zijn donkere oogen aan.

Zij gaf hem den blik even toornig terug. Zij wilde een tegenwerping maken, maar Marie zag, dat Galanti aan het einde zijner zelfbeheersching was. Daarom nam zij haastig afscheid van Béranger en haar grootmoeder en nam zijn arm.

„Slechts tot aan het rijtuig, grootmoedertje," fluisterde zij de oude dame vleiend toe.

De trap nam merkwaardig langen tijd in beslag. Mevrouw Boucher trippelde zenuwachtig op en neer, totdat zij het rijtuig hoorde wegrollen en dadelijk daarop Galanti binnentrad.

„Mag ik nu ook afscheid nemen, en u danken voor uw gastvrijheid," zei hij met vrij somber gelaat tot de oude dame.

„Blijf nog een oogenblik," zeide zij. Zij schonk Béranger een kop koffie in, en keek daarna den jongen Italiaan vast en streng aan. „Ik zou u namelijk in tegenwoordigheid van een ouden, geachten huisvriend graag eenige woorden zeggen."

Zij wees naar een stoel, maar hij bleef stokstijf staan. Hij vermoedde wat zou komen.

„Op gevaar af onbeleefd en ongastvrij te zijn," begon zij met bevende stem, „moet ik u toch dringend vragen uw bezoeken voortaan achterwege te laten. Mijn kleindochter kan haar komst niet altijd te voren melden, de mogelijkheid van een samentreffen is dan ook niet uitgesloten."

„Dat is juist het doel van mijn komst," zei Galanti met een vermetel spotlachje, hetgeen de oude dame haar laatste beetje geduld deed verliezen.

Zij stiet het blad met de kopjes terug, zoodat het fijne porselein rinkelde. „Ik weet heel goed dat gij de bezoeken niet brengt om mijn schoone oogen, maar om mijn kleindochter aan haar overijlde belofte te houden," riep zij toornig.

„Marie is mijn bruid! Daaraan verandert uw wrok niets, mevrouw."

„Verloofd is nog niet getrouwd. Ik was dwaas genoeg toe te geven aan Marie's verzoek en toe te staan, dat gij elkaar ontmoettet en briefwisseling hieldt."

„En waarom moet dat plotseling ophouden? Wat heb ik gedaan om zulk een breuk te rechtvaardigen?"

„Gij hebt niets gedaan, maar de verbintenis met u vind ik niet meer passend voor mijn kleinkind."

„Dat is zeer trotsch gesproken! Gij meent, dat de een of ander rijke ridder aan het hof, Marie zal willen trouwen — vergis u niet — dat zal nooit gebeuren. De hofheeren verlangen allen geld, en nog eens geld, bij een huwelijk."

„Er zijn nog achtbare mannen genoeg in Parijs, die ook een arm meisje willen trouwen."

„La Tour Saint-Jacques" aan de Rue Rivoli te Parijs
Voorwaar een der merkwaardigste en schoonste stukken middeleeuwsche architectuur. — De kerk, aanvankelijk weinig meer dan een kapel, werd gebouwd in 1153, herbouwd in 1380 en met den toren niet voltooid vóór de regeering van Koning Frans I. — Alleen deze toren, gebouwd tusschen 1508 en 1522, in 1737 privaat-eigendom wordende en van hand tot hand overgaande tot 1836, toen hij voor de som van 250000 frs. aan de Municipaliteit kwam, is gespaard gebleven als een meesterstuk van laat-Gotischen bouwstijl. — Hij is 52 M hoog, voorzien van een ballustrade met een kolossaal standbeeld van Saint-Jacques en van waar men een prachtig panorama over de stad en de omgeving heeft; het vroegere standbeeld is in 1793 door de mannen van de Revolutie naar beneden geworpen; de symbolieke dieren op de hoeken van de ballustrade werden echter gespaard. — Zoo heeft ook dit forsche bouwstuk gedeeld in de verschrikkingen der groote omwenteling.

„Zeker — ik ben er elken dag toe bereid."

„En waarvan wilt gij leven, als ik vragen mag? Gij, die niet over uw vermogen kunt beschikken, zooals gij zelf hebt gezegd, en die geen betrekking heeft. Ik zal nooit toestaan, dat mijn kleindochter een man krijgt, die geen beroep heeft en zoo maar in Parijs rondloopt — God weet met welk doel."

„Ik ben in ieder geval niet verplicht aan u mijn plannen en inzichten bloot te leggen. U zoudt er ook geen verstand van hebben. Heeft u slechts geduld, want heel spoedig zal alles zich misschien ophelderen. Mijn lot en dat van mijn vaderland is onafscheidelijk verbonden."

„En totdat de ingewikkelde politieke omstandigheden in Italië zijn verbeterd of nog meer verwikkeld zijn, wilt gij hier zonder betrekking rondloopen? Naar mijn meening zoudt ge uw vaderland beter dienen, indien gij naar huis terugkeerdet en een aanstelling kreegt."

„Ik dien geen vorst."

„Ach wat, hij die zijn vaderland lief heeft, zoekt het onder elken regeeringsvorm te dienen."

„Dat mag in Frankrijk mode zijn, waar men keizers, koningen en presidenten even snel omwisselt als een jas, een vrijdenkend Italiaan staat dat niet aan."

„Doe voor mijn part wat gij wilt. Met deze phrasen is nog nooit iets in de wereld bereikt. Ik zeg u nogmaals: dat ik nooit mijn toestemming tot een huwelijk met mijn kleindochter geef. En uw verloving, als men die overijlde belofte zoo wil noemen, is hiermede voor goed uit."

„U besluit zeer eigenmachtig over het lot van uw kleinkind!"

„Ik heb niets op de wereld dan dit kind, de eenige dochter van mijn teerbeminden, gestorven zoon. Om haar te beschermen, zou ik niet schromen de hulp Hunner Majesteiten in te roepen, indien gij u niet voegdet naar mijn wil."

De laatste wending van het gesprek trof Galanti onaangenaam, hetgeen de oude dame zeer goed zag. Het versterkte haar in haar vermoeden, dat er iets niet in orde was met Galanti. Zij hield hem voor een geheimen spion der Italiaansche regeering, of misschien was hij wel een ontvlucht misdadiger, die zijn vaderland niet meer dorst betreden.

Galanti las de verdenking op haar gelaat. Een zwaarmoedige glimlach maakte zijn trekken schooner.

„Gij vergist u, mevrouw," zei hij weeker. „Ik ben tot nu toe nog nooit met de wet in conflict geweest. Mijn innigste overtuiging is geen onrecht. Ik kan u gemakkelijk de bewijzen leveren, dat mijn gestorven vader een man van hoog aanzien was, en ambtenaar in het koninkrijk Sardinië. Ik zelf heb in Milaan gestudeerd en mijn examen afgelegd. Mijn politieke overtuiging liet echter niet toe, dat ik een goede aanstelling kreeg. Maar ook zonder die zal ik weldra in de gelegenheid zijn, een huishouden te vestigen. Indien u papieren verlangt om te bewijzen, dat ik vermogen heb, dan zal ik ze u geven."

„Ik verlang ze niet. Mijn kleindochter is goed verzorgd. Als voorlezeres der keizerin heeft zij het veel beter dan in een huwelijk zonder goede grondslagen. Ik ben een oude, praktische vrouw; al dat gepraat over hartstocht en liefde roert mij in het geheel niet. Uit vergeet-mij-nieten kookt men geen krachtige bouillon. En nu, het ga u goed — ik draag u geen kwaad hart toe, ofschoon gij de oorzaak zijt van voortdurende woordenwisselingen tusschen mij en mijn kleine Marie. Geef dus kalm de gedachte aan mijn kleinkind op — gij krijgt haar niet, zoolang mijn oogen open staan. En als gij denkt, de oude vrouw kan niet altijd leven, dan is dat een drogreden. Ik ben pas twee en zeventig jaar, mijn vader werd tachtig, en mijn grootvader zelfs drie en negentig jaar oud. Ik hoop hem nog te overleven."

Galanti boog glimlachend. Maar hij zag in, dat hij het huis moest verlaten en niet meer betreden...

„Mevrouw," zeide hij ernstig, „ik kwam met de meest vreedzame bedoelingen, om uw toestemming te vragen. Ik was en ben tot de grootste offers bereid, welke mij zelfs de achting van mijn geestverwanten zouden kunnen kosten, slechts om Marie met uwe toestemming te winnen. Maar gij wilt liever den oorlog. Goed, u zult dien hebben. Hoor nu ook naar mijn laatste woord. Ik doe geen afstand van Marie, laat haar nooit vrij. En de dag, waarop zij mij voor een ander verraadt, zal een slechte dag zijn voor ons allen."

„Uwe bedreigingen verschrikken mij niet. Marie is in de Tuileriën goed bewaard."

Een booze uitdrukking trilde in Galanti's zwarte oogen. „Zeer goed," antwoordde hij spottend. „Even goed, als de wankele troon in de Apollozaal. Vaarwel mijnheer Beranger, het is mij een eer geweest, u heden een kleinen dienst te hebben mogen bewijzen."

De oude man stak hem de hand toe. „Ik moet u danken," zei hij hoffelijk. „Mevrouw Boucher is niet zoo hard als zij zich heden voordoet. Kom, geachte vriendin, geef den armen jongen man een vriendelijk woord tot afscheid!"

Maar mevrouw Boucher schudde het hoofd en neeg maar kort en stijf tot afscheid.

„Zoo, dat is Goddank voorbij! Nu zullen we rustig een spel domino spelen," zeide zij met een tevreden lachje. „En daarna rijd ik u naar huis. Ik heb trek een verstandig woord met uwe oude Lisette te spreken, en een mooien ruiker van uw rooden meidoorn mede te nemen. Zonder mijn kleine Marie zijn mijn kamers zonder zon, dan moet ik er ten minste bloemen in hebben."

Hoofdstuk V.

Het zelfvertrouwen verliet Galanti onmiddellijk, zoodra hij zich alleen bevond. Een verlammende zwaarmoedigheid overviel hem, toen hij voor het huis stond en besluiteloos de zonnige straat afzag. Een paar maal liep hij doelloos op en neer. Daarna richtte hij zich naar de halte van den omnibus.

Boven op de imperiaal zat hij prettig. Het schudden van den wagen kalmeerde zijn zenuwen eenigszins. Het koeltje verfrischte zijn verhit voorhoofd.

Toen de omnibus stilhield in het quartier Montmartre sloeg hij een kleine, donkere zijstraat in. Wat was het hier nauw, donker en leelijk, zelfs op dezen zonnigen voorjaarsdag! De huizen waren smal, grijs en vuil, en de uitwasemingen der goten vermengden zich met den geur der open vleesch- en kaaswinkels, waardoor de lucht verpest was. Morsige kinderen speelden op de trottoirs.

Een rilling doorliep Galanti. Hij zou niet kunnen zeggen, waarom hem juist heden, de armoedige, half uitgehongerde en verwaarloosde kinderen zoo afstootend voorkwamen, maar een walging van het leven, dat zich hier in deze straten van de groote wereldstad afspeelde werd steeds sterker in hem.

Uit een kroeg, waar hij langs kwam, klonk ruw gezang, dat plotseling door een stroom van gemeene scheldwoorden werd onderbroken. De deur ging open en een man viel, onzacht door een stoot in den rug naar buiten geworpen, bijna tegen Galanti aan, als deze niet snel opzij was gesprongen. De uitgeworpene viel lang uit, met het hoofd tegen den trottoirrand. (*Wordt vervolgd*).

Jhr. Dr. C. G. W. F. van Vredenburch.

Elisabeth Boehm v. Endert.

Marie Hartog.

Helene Morsztyn.

Ubbo Wilkens.

H. M. de Koningin heeft ben. tot Gezant en Gevolmachtigd Minister bij de Hoven van Bucarest en Belgrado den heer Jhr. Dr. **C. G. W. F. van Vredenburch.** Zijn borst is versierd met het officierskruis der orde van Oranje-Nassau en een zestal hooge buitenl. decoratiën. —

Ds. J. G. Dekking.

Mevr. Engel—Wilson.

Jac. Wilson.

Joh. Wilson.

Mevr. *Engel—Wilson,* de in Transvaal hoogelijk gewaardeerde directrice van de *„Afrikaans-Hollandse Tooneelvereeniging",* van welke vereeniging zij de eerste actrice en tevens de allen bezielende leidster is, vertoeft thans in ons land. Binnenkort hoopt zij met haar broeders, de bekende, talentvolle amateur-tooneelspelers *Wilson* te Hoorn, een kunstreis door Nederland te maken.

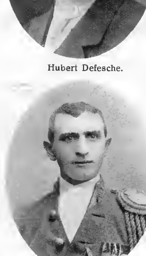

E. A. van der Bent.

G. Philipse.

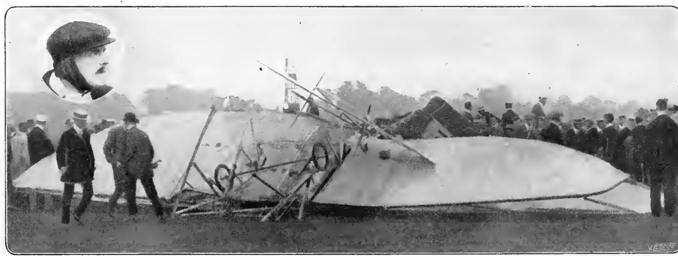
Hubert Defesche.

Drie zeer bekende figuren in de Wielersport.
Van links naar rechts: Stol, Walthour en Van Nek; dit drietal nam Zondag j.l. aan den wedstrijd met motorgangmaking op de Scheveningsche Wielerbaan deel. — De totaal-uitslag van de match was: Walthour 4 punten, Stol 5 punten, Van Nek 9 punten.

Fred. Oudschans—Dentz.

A. van Duivenboden.

De vorige week had de kerkelijke herdenking plaats van de 25-jarige evangeliebed. van Ds. **J. G. Dekking,** Ned. Herv. pred. te Monster bij Den Haag, waar hij sinds 1902 gevestigd is. — 11 Juli was het 47 jaar geleden, dat een roemrijk wapenfeit in de annalen van de Kon. Ned. Marine kon geboekt worden, nl. het forceeren van de Straat Simonoseki door het oorlogsschip *„Medusa"*; een der weinige overlevenden is de 78-jarige heer **G. Philipse,** gep. officier-machinist der K. N. M., destijds 1ste machinist aan boord der Medusa, die door zijn flink en kordaat optreden, volgens den commandant, wijlen admiraal Jhr De Casembroot, zeer veel tot het welslagen heeft bijgedragen; ter belooning werd hij ben. tot ridder der orde van den Ned. Leeuw. — Door den Gouverneur van Suriname is ben. tot adm. van het mil. hospitaal te Paramaribo, de heer **Fred. Oudschans—Dentz,** die in burgerlijken kolonialen dienst was en nu de eerste civiele adm. is, die bij het mil. hospitaal aangesteld is. — **Kurhaus Scheveningen.** 23 Juli treedt in het Kurhaus, de in ons land nog onbekende pianiste, **Helene Morsztyn** op. 26 Juli doet zich een Hollandsche pianiste hooren, mej. **Marie Hartog** uit Den Haag. 27 Juli zullen wij den zang kunnen bewonderen van de Dresdener hofoperazangeres **Elisabeth Boehm v. Endert.** — In de zomerzitting van de Prov. Staten van Groningen is gekozen tot lid van Ged. de heer **Ubbo Wilkens,** vroeger dir. der fabrieks-firma D. W. M. en Co. te Veendam, waar hij 12 jaar raadslid, 6 jaar weth. en 3 jaar burgem. was. — De heer **E. A. van der Bent** herdacht 13 dezer den dag, waarop hij 25 jaar geleden ben. werd tot burgem. van Ellewoutsdijk (Zeeland). — De heer **Hubert Defesche** herdacht de vorige week zijn 40-jarige werkzaamheid aan de faïencefabriek: „La Société céramique" te Maastricht; door het talrijke personeel, de directie, den Raad van Beheer, de zeer bekende Kon. Zangvereeniging: „Maastreechter Staar" en de „Kon. Harmonie", werd hij op hartelijke wijze gehuldigd. — Kortelings herdacht de heer **A. van Duivenboden,** 1ste koetsier bij het staldepartement van H. M. de Koningin, den dag, dat hij vóór 25 jaar in dienst trad; Z. K. H. Prins Hendrik overhandigde hem namens H. M. de Koningin, de zilveren med. van de Huisorde van Oranje. — De bekende aviateur **C. S. Rolls,** die de eerste was, die met succes een retour-luchtreis over het Engelsche Kanaal volbracht, is de vorige week, tengevolge van een defect aan zijn apparaat, van een aanzienlijke hoogte vóór de tribune te Bournemouth, helaas dood neergevallen.

Weder een slachtoffer der Vliegsport. — Onze foto brengt in beeld het verwoeste vliegtuig met den verongelukten aviateur (*links boven*).

De Prins der Geïllustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

MEVROUW DR. DRIESSEN—VEGELIN VAN CLAERBERGEN,
de edele schenkster van het Volkssanatorium „*Herema State*" te Joure bij Heerenveen.

H. M. de Koningin-Moeder.

1858 — 2 Augustus — 1910.

Deze datum verlevendigt bij állen, wier hart klopt voor ons dierbaar Oranjehuis en beslist ook bij alle Nederlandsche moeders, de gevoelens van eerbied en aanhankelijkheid voor Koningin Emma, de edele Moeder en Opvoedster onzer Koningin, de trouwe en milde Beschermvrouw van behoeftigen, de goedhartige Troosteres van lijdenden en kranken. — Met ons zullen ook ongetwijfeld velen, die thans met vacantie buiten de grenzen van ons grondgebied vertoeven, hunne beste wenschen uiten voor het geluk en het welzijn van onze beminde Vorstin.

„Herema State".

Dit oude, aanzienlijke landgoed 7½ H.A. groot, met hoogopgaand statig geboomte zal, dank zij de mildheid van Mevrouw Dr. Driessen—Vegelin van Claerbergen, weldra een asyl bieden aan ongelukkige stumperds, die nu in onhygiënische woningen een prooi worden van hunne vreeselijke ziekte. Welk een nobel streven, mede te kunnen werken tot redding van zoovele wegkwijnende, kostbare levens! De lijders zullen in de gelegenheid gesteld worden onderwijs te ontvangen in de gezondheidsleer en zoodoende, de lessen op hun eigen lichaam toepassende, hunne ziekte kunnen bestrijden.

Op 30 Juni j.l. besloot het Hoofdbestuur der „Vereeniging tot stichting en exploitatie van het Volkssanatorium tot verpleging van longlijders: *„Herema State"* te Joure," dat de stichting, plaats biedende voor 54 patiënten, 1 September a.s. geopend zal worden; — om opgenomen te worden — het verpleeggeld bedraagt *f* 110 per 3 maanden — wende men zich voorloopig tot Dr. D. Ruitenga, secretaris van het Hoofdbestuur te Kollum. Voor de verloting moeten nog 13000 loten worden geplaatst; de Provinciale Staten gaven een uitstekend voorbeeld door een bedrag van *f* 10.000 beschikbaar te stellen. Wie een of meer loten à 1 gld. neemt, verricht eene weldaad, een menschlievend werk en smaakt de zelfvoldoening, een steentje te hebben bijgedragen voor de totstandkoming van eene stichting ten bate van zijne lijdende medemenschen. Penningmeester is de heer T. C. Marcus, Nieuwstad L 125, Leeuwarden.

Foto) *(De la Roche Busé.*
„Herema-State". — Dit aanzienlijke oud-adellijke huis is door Mevrouw Driessen—Vegelin van Claerbergen ten geschenke gegeven om te dienen tot volkssanatorium voor longlijders; de zoo zegenrijke stichting zal spoedig geopend worden, maar er ontbreekt, jammer genoeg, nog een bedrag, waarvoor eene loting georganiseerd is, die wij bij onze gegoede liefdadige landgenooten zeer aanbevelen; 1 gulden per lot.

Liefde.

't Was het thee-uur, het gezellig schemeruurtje. De ondergaande zon liet een rooskleurig schijnsel achter. De Middellandsche Zee zonder rimpel, glad, effen, met een naglans van den stervenden dag, geleek op een groot stuk gepoetst metaal.

In de verte, rechts, teekenden de bergen zich af tegen het verbleekende purper van de ondergaande zon.

Men sprak over liefde, men redetwistte over dit aloude onderwerp en herhaalde dingen die reeds dikwijls gezegd zijn. De stille droefgeestigheid van de avondschemering bracht een teedere stemming in de gemoederen en het woordje „liefde" dat gedurig uitgesproken werd, dan overluid door een zware mannenstem, dan zacht door een lichte vrouwenstem, scheen het kleine salon te vullen, er rond te vliegen, er heen en weer te zweven als een geest.

„Kan men verscheidene jaren achtereenvolgens beminnen?"

„Ja," beweerden sommigen.

„Neen," zeiden anderen.

Men maakte onderscheid tusschen het eene geval en het andere, men trok grenslijnen, men haalde voorbeelden aan en bij alle mannen en vrouwen schoten herinneringen te binnen, die zij niet konden of wilden uitspreken. Men scheen bewogen, terwijl men met diep gevoel en vol belangstelling sprak over deze banale en verheven zaak, over die teedere en geheimzinnige verstandhouding van twee wezens.

Maar eensklaps riep er een uit, de oogen gevestigd op de verte:

„Zie daar ginds, wat is dat?"

Aan den uitersten gezichteinder, dook een grijze, zeer groote en verwarde massa op.

De vrouwen waren opgestaan en keken naar dat verrassende ding, dat zij nooit gezien hadden en begrepen het niet.

De een zeide:

„'t Is Corsika. Men ziet het zoo slechts twee of driemaal per jaar onder exceptioneelen toestand van de atmosfeer, wanneer de lucht door en door helder is en het eiland niet verbergt met dien dunnen nevel van water, die altijd de vergezichten omsluiert.

Men onderscheidde onduidelijk de bergkammen. Men meende de sneeuw op de toppen te zien. Iedereen was verwonderd, verward, bijna verschrikt door die plotselinge verschijning van dat fantoom dat uit de zee opdook. Misschien was het een gezichtsbedrog, zooals dat waarvan Columbus spreekt op zijn tochten naar de Nieuwe Wereld.

Toen verklaarde een oud heer, die nog niets gezegd had:

„Luister, ik heb op dat eiland, dat zich daar voor ons uitstrekt, een antwoord gevonden op ons gesprek van daar even en herinner mij een voorbeeld van bewonderenswaardige standvastige liefdé.

Hoor maar.

Ik deed, nu vijf jaar geleden, een reis door Corsika. Dit woeste eiland is minder bekend en verder van ons afgelegen dan Amerika, niettegenstaande men het somtijds van de Fransche kust kan zien, even als heden.

Stel u een wereld voor nog in chaotischen toestand. Groote bergen door holle wegen afgescheiden, waardoor waterstroomen vloeien; geen enkele vlakte, maar onmetelijke granietgolven en reusachtige aardgolvingen, bedekt met velden van dicht struikgewas of hooge bosschen van kastanje- en pijnboomen. Het is een maagdelijke bodem, onbebouwd, verlaten, woest! Somtijds ontdekt men een dorp, gelijk aan een stapel rotssteenen op den top van een berg. Geen landbouw, geen industrie, geen kunst. Men ziet nergens een stuk bewerkt hout, of het geringste stukje uitgehouwen steen, nergens een aandenken van kinderlijken smaak of van voorvaderlijk vernuft voor sierlijke en mooie dingen.

Italië, waar elk paleis vol meesterstukken is, zelf een meesterwerk van kunst, waar het marmer, het hout, het brons, het ijzer, de metalen en de steenen getuigen van het genie van den mensch; waar het kleinste voorwerp dat zich in de oude huizen bevindt, van de vroegste tijden af die goddelijke zorg voor sierlijkheid openbaart, is voor ons allen het heilige vaderland dat men bemint, omdat het de inspanning, de grootheid, de macht en den triomf der scheppende kracht laat zien en voelen.

En in de onmiddellijke nabijheid van dit land, is het wilde Corsika gebleven, zooals het was in de vroegste tijden.

Men leeft er in lompe huizen, onverschillig voor alles wat niet hun zelf aangaat of hunne huiselijke twisten. De Corsikaan heeft de gebreken en de goede eigenschappen van onbeschaafde rassen behouden en is driftig, haatdragend, bloeddorstig, maar ook gastvrij, edelmoedig, opofferend en naïef. Zijn huis is voor iedereen geopend en hij bewijst trouwe vriendschap voor het geringste teeken van sympathie.

Gedurende een maand zwierf ik door dit prachtige eiland, met een gevoel bij me, of ik aan het einde der wereld was. Geen herbergen, geen wijnhuizen, geen wegen. Gezeten op muilezels bereikt men deze gehuchten, aan de hellingen der bergen gelegen, op voetpaden langs bochtige afgronden, waaruit men 's avonds voortdurend geraas hoort opstijgen van de doffe en diepe stem van den stroom. Men klopt aan de deuren der huizen. Men vraagt een onderkomen voor den nacht en levensmiddelen voor den volgenden dag. Men zet zich aan de eenvoudige tafel en slaapt onder het schamele dak; den volgenden dag drukt men de hand van den gastheer, die u geleidt tot aan de grens van het dorp.

Op 'n goeien avond, na een marsch van tien uur, bereikte ik een kleine woning, geheel alleen gelegen aan het einde van een eng dal, op een uur

Panorama van de haven van Helgoland. — Door zijne ligging ten N.-W. van de monden van Elbe en Weser o. a., heeft dit prachtig eiland, sedert 1890 Duitsch grondgebied, een groote strategische beteekenis en is het de hoofdobservatiepost voor de verdediging der Duitsche Noordzeekusten; om deze reden is men sedert eenigen tijd bezig aan de uitbreiding en verbetering van de haven, een reuzenwerk, dat op 30 millioen mark geschat wordt en 8 à 10 jaar zal duren. Het Oberland van Helgoland, van welks kust in den loop der eeuwen door de branding kolossale stukken weggeslagen zijn, is een ruim 63 M. hoog roodachtig gekleurd rotsgevaarte, dat als een muur uit zee oprijst en waarop een vuurtoren, een kleine stad en batterijen gebouwd zijn; op afstand reeds maken die rotsen in den zonneschijn een grootsch en fantastisch effect. In het vlakke en zandige Unterland bevindt zich een Kurhaus en warme baden. Duizenden vreemdelingen bezoeken jaarlijks de schoone badplaats, die vele bezienswaardigheden heeft, o. a. eene beroemde vogelverzameling; wegens zijne geologische formatie biedt Helgoland op natuurwetenschappelijk gebied ten slotte óók belangwekkende bijzonderheden.

afstands van de zee. De twee overhellende koppen van den berg, bedekt met velden van dik struikgewas en groote boomen, omsloten als twee donkere muren deze ellendig droevige kloof. Rondom de hut eenige wijnstokken, een tuintje, en verderop eenige groote kastanjeboomen om van te leven, een groot voordeel voor dit arme land. De vrouw die mij ontving was oud, streng en bij uitzondering zindelijk. De man, die op een matten stoel zat, stond op, groette mij en ging weer zitten zonder een woord te zeggen.

Zijn gezellin zeide tot mij:

„U moet hem verontschuldigen; hij is nu doof. Hij is twee en tachtig."

Zij sprak zuiver Fransch, wat mij verwonderde en ik vroeg haar:

„U is niet van Corsika, wel?"

Zij antwoordde:

„Neen, wij zijn van 't vast-land. Wij wonen hier reeds vijftig jaar."

Een gevoel van angst en benauwdheid beving me, bij de gedachte aan die vijftig jaren in dit sombere gat doorgebracht, ver verwijderd van bewoonde plaatsen. Een oude herder kwam binnen, men zette zich aan tafel, om het eenigste gerecht te nuttigen, bestaande uit een dikke soep van gekookte aardappelen, spek en kool.

Toen het eenvoudige maal gebruikt was, ging ik met een beklemd en zwaarmoedig hart voor de deur zitten, en overviel mij een droefgeestigheid, zooals bij tijd en wijle, op droevige avonden reizigers overvalt, op verlaten plaatsen.

Dan is het of aan alles een eind zal komen, aan ons leven en aan het heelal. Men denkt aan de verschrikkelijke ellende van het leven, hoe alles op zichzelf staat, het nietswaardige van iedereen, en de sombere eenzaamheid van het hart dat zich in slaap wiegt, en zichzelf bedriegt met droomen totdat de dood komt.

De oude vrouw bracht me tot mezelve terug en gekweld door die nieuwsgierigheid die altijd leeft binnen in het hart van hen, die het meest onderworpen zijn.

„Dus u komt uit, Frankrijk?" zeide zij.

„Ja, ik reis voor m'n genoegen."

„U woont misschien te Parijs?"

„Neen, ik ben van Nancy."

Het kwam mij voor dat een buitengewone aandoening haar bewoog. Hoe ik dat zag of liever voelde weet ik niet.

Zij herhaalde met zachte stem.

„Bent u van Nancy?"

De man verscheen in de deur, onaandoenlijk zooals dooven.

Zij hernam:

„Dat 's niets. Hij hoort niets."

Toen na eenige seconden:

„Dan kent u deze en gene in Nancy?"

„Zeker, bijna iedereen."

„De familie de Sainte-Aelaize?"

„Ja, heel goed; 't waren vrienden van m'n vader."

„Hoe heet u?"

Ik noemde mijn naam. Zij keek mij doordringend aan en sprak vervolgens met die diepe stem door herinneringen opgewekt:

„Ja, ja, ik herinner het mij. En de Brisemare's, wat is daarvan geworden?"

„Die zijn allen dood."

„Och! En de Sermont's kende u die?"

„Ja, de jongste is generaal."

Toen zeide zij, bevende van aandoening, van angst, van ik en weet niet welk verward, krachtig en heilig gevoel; van ik weet niet *welke* behoefte, om te belijden, om te biechten, om alles te zeggen; om te spreken van dingen die zij tot nu toe opgesloten had binnen in haar hart, en te vernemen naar lieden wier naam haar ziel ontroerde:

„Ja, Henri de Sermont. Ik weet het wel. Dat's m'n broer."

Ik keek haar vol verbazing aan. En eensklaps herinnerde ik mij alles. Dat was indertijd een groot schandaal geweest in het nobele Lorraine. Een jong meisje, mooi en rijk, Suzanne de Sermont, was ontvoerd door een onderofficier der huzaren, van het regiment door haar vader gecommandeerd. Het was een mooie jongen, een boerenzoon wien het huzarenpak goed stond, die soldaat die de dochter van zijn kolonel weggevoerd had. Zij had hem waarschijnlijk opgemerkt, bemind, terwijl zij de escadrons zag defileeren. Maar hoe had zij hem kunnen spreken?

Hoe hadden zij elkander kunnen zien, hoe elkander begrepen? Hoe had zij gedurfd hem te verstaan te geven dat zij van hem hield? Dat zal men nooit te weten komen.

Men had niets geraden, niets vermoed. Op zekeren avond verdween hij met haar. Men zocht maar vond ze nergens. Men kreeg nooit berichten en men beschouwde haar als overleden. Ik vond haar hier terug, in dit ellendig dal.

Toen zeide ik op mijn beurt: „Ja, ik herinner het me wel. U is juffrouw Suzanna."

Zij maakte 'n ja-beweging met het hoofd. Tranen vloeiden uit haar oogen. Toen, mij met een oogwenk den onbeweeglijken grijsaard aanwijzende, die op den drempel van haar huisje stond, zeide zij:

„Dat issem."

En ik begreep dat zij hem nog lief had, dat zij hem nog zag met dezelfde oogen die hem eens betooverden.

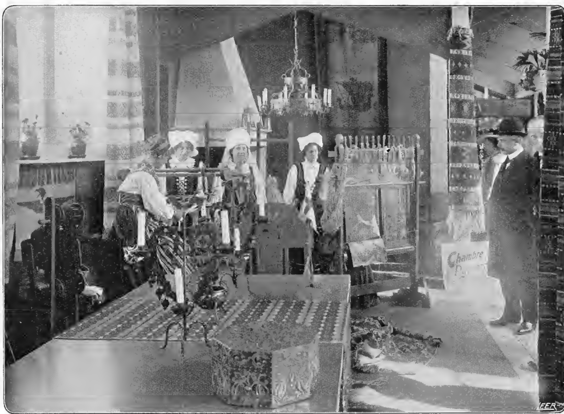
Ik vroeg haar:

„Bent u gelukkig geweest?"

Zij antwoordde met een stem die uit het hart kwam:

„O, ja, heel gelukkig. Hij heeft me heel gelukkig gemaakt. Ik heb er nooit berouw van gehad."

Ik zag haar aan, treurig, verbaasd, verwonderd over de macht dier liefde!

In ons voorlaatste nummer komen eenige zéér fraaie foto's van de Scheveningsche Huisvlijt-tentoonstelling voor; niet alleen de internationale hoffelijkheid, maar ook de wezenlijke belangrijkheid der buitenlandsche inzendingen vordert, dat wij hiervan iets in beeld brengen. — Onze foto geeft een blik op den weefarbeid van Zweedsche boerenmeisjes.

Dit rijke meisje was dezen boer gevolgd. Zij was zelf een boerin geworden. Zij had zich aan zijn leven, zonder aanlokkelijkheden, zonder weelde, gewend, zij had zich geplooid naar zijn eenvoudige gewoonten en zij had hem nog lief. Zij was een boerenvrouw geworden met een muts op en gekleed in een linnen rok.

Zij at een soep van kool met aardappelen en spek, uit een aarden schotel van een houten tafel, gezeten op een matten stoel! Zij lag naast hem op een stroozak. Zij had nooit aan iets anders gedacht dan aan hem. Zij had nooit haar sieraden gemist, noch de sierlijke stoffen, noch de zachte zittingen, of de geparfumeerde kamers met behangsel, noch het zachte dons, waarin het lichaam zich dompelt om uit te rusten. Zij had nooit iets anders noodig gehad dan hem; als hij er was dan wenschte zij niets meer. Zij had de wereld en die haar opgevoed en bemind hadden toen zij nog jong was verlaten. Zij was in dit wilde ravijn alleen met hem. Hij was alles voor haar geweest, alles wat men begeert, alles wat men droomt, alles wat men verwacht dat nooit zal ophouden, alles wat men hoopt dat nooit zal eindigen. Hij had haar bestaan geheel en al vervuld met geluk. Zij had niet gelukkiger kunnen zijn.

Den geheelen nacht, terwijl ik luisterde naar de snorkende ademhaling van den ouden soldaat, uitgestrekt op zijn armoedig bed, naast haar die hem zoo ver gevolgd was, dacht ik aan dit vreemd en eenvoudig wedervaren, aan dit zoo volkomen geluk, uit zoo weinig samengesteld.

Ik vertrok 's morgens vroeg nadat ik de hand gedrukt had der beide oude echtgenooten."

De verteller zweeg. Een der dames zeide:

„'t Laat me koud, zij was gemakkelijk te voldoen, had primitieve behoeften en te eenvoudige eischen. Ze was gek."

Een ander zeide met een langzame stem:

„Wat doet 't er toe! Ze was gelukkig!"

En daar beneden aan het einde van den horizon, verborg Corsika zich in den nacht, na even te voorschijn gekomen te zijn, om zelf de geschiedenis te vertellen van twee eenvoudige zielen door zijn oevers beschermd.

Concours-hippique te Leeuwarden. — De ruime Wilhelminabaan bood gedurende dit zeer druk bezochte en welgeslaagde Sportfeest een geanimeerd schouwspel, terwijl het fanfare-corps „*Concordia*" de stemming verhoogde; onze foto werd genomen tijdens de belangwekkende „*Handicapdraverij*" 2de en 3de kl., afstand 2000 M.; 1ste prijs Elly in 3 min. 29[2]/5 sec.

OP KLEINIGHEDEN DIENT GELET

De Amerikaansche millionnair John Jacob Astor ontving op zekeren dag bezoek van een vriend, die voorstelde voor 100.000 dollar in eene zaak deel te nemen. Terwijl Astor luisterde, hield hij voortdurend den blik op den grond gericht, alsof hij iets zocht. Toen zijn vriend had uitgesproken, zeide de millionnair: „Het is goed, ik neem deel aan de zaak; het geld kunt ge onmiddellijk krijgen." Op dat oogenblik kwam een zijner ondergeschikten binnen met de boodschap, dat er een van Astors fabrieken was afgebrand. „Dat komt bijna alle dagen voor," antwoordde Astor en bleef maar aldoor op den grond kijken. De bezoeker vroeg hem ten laatste, of hij misschien iets verloren had. „Een tien-centsstuk," antwoordde Astor haastig, „ik heb het eenige minuten geleden laten vallen." De vriend keek den millionnair verbaasd aan, maar Astor zeide kalm: „Dat is toch niet zoo verwonderlijk. Wanneer er een van je fabrieken afbrandt, kan men daar niets aan doen. Maar wanneer men een tien-centsstuk laat vallen en het niet de moeite waard acht er naar te zoeken, dan is men een dwaas en heeft men zijn lot volkomen verdiend, wanneer men eenmaal als een arme duivel sterft."

De Lawn-Tenniswedstrijd te 's-Gravenhage om het kampioenschap in Nederland. — Bij dit geanimeerde concours, aan den Wassenaarschen weg gehouden, gaven verscheidene dames blijk van buitengewone vlugheid en vaardigheid; dat sommige partijen daardoor met spannende belangstelling en aandacht gevolgd werden, is duidelijk. — *Foto links:* De heer Blom tegen den heer Broese. — *Foto rechts:* De spannende partij tusschen den heer Mundt met Mej. Blom tegen Jhr. Van Lennep met Mej. Everts.

Herinneringen aan de welgeslaagde feesten van den A. N. W. B., ter aanvulling van de foto's in ons voorgaand nummer; in aansluiting daarmede vermelden wij nog, dat de verdienstelijke hoofdconsul, de heer D. Fockema zijn 20-jarig jubileum als zoodanig vierde en algemeene blijken van vriendschap en waardeering ondervond. Na het bezoek aan Nijmegen had de groote bondstocht plaats naar Westervoort, Doorwerth, Rosendaal en Sonsbeek, terwijl men zich na de vergadering in „Musis" te Arnhem vereenigde voor een groot diner, waar natuurlijk een echt feestelijke stemming heerschte; de dag werd besloten door een zeer gezellig avond-tuinfeest met bioscoop-vertooning. —

Foto boven: De stoet langs Arnhems fraaie singels.

Foto onder: In de schilderachtige omgeving van Heelsum.

Volendamsche breister met ouderwetsch haardvuur.

In de haven van Volendam.

Boven: De speelsche jeugd te Volendam. — *Daaronder:* Dorpsstraat. — *Midden:* Moeder en dochter. *Onder:* Dorps-interieur.

Een en ander over Volendam en de bevolking.

II.

De kleederdracht der Volendammers trekt de aandacht van ieder, die het dorp bezoekt.

De breede pijpbroek, waarvan de klep met twee zilveren knoopen of *„klapstikken”* gesierd is, heeft wijde zakken, waarin evenals bij de schoolknapen allerlei voorwerpen bijeen te vinden zijn; aan de voeten draagt de Volendammer zware klompen, „osters” genoemd en vaak van snijwerk voorzien; om het bovenlichaam sluit een rood of blauw jasje met twee rijen knoopen *„pollekebaatje”* en daarover heen wordt de blauwe baai gedragen; het „blempie” of overjasje, van boven voorzien van zilveren knoop en ketting, voltooid met een ruig mutsje en de „karwats” of cachenez het costuum van den Volendammer, dat allereenvoudigst is en waarmede hoogstwaarschijnlijk de kleermakers niet zooveel hoofdbrekens hebben om het hunne cliëntèle naar den zin te maken als de stadsche tailleurs of magazijnen. — De staat van weelde is af te leiden uit de soort broeken halsknoopen en de oorringen, waarmede bijna allen getooid zijn.

Aan de damestoiletten is meer zorg besteed; ziet die puntmutsjes of hullen, die wel is waar den dikwijls mooien haardos verdonkeremanen, maar toch koket en vlug staan; hoe jammer, dat ze bij festiviteiten vaak overtrokken worden door een modern hoedje; als een bewijs, hoezeer de Volendamsche meisjes op een chic, aangepunt hulletje gesteld zijn, kan dienen, dat ze die, op visite gaande, soms in een kistje meenemen, teneinde ze in den vorm te houden. — Het *„kledje”* en *„kraleb”* maken den tooi van het bovenlichaam uit, bestaande uit een nauwsluitend donker jakje, met versierd lint omboord en een gebloemd of geruit zijden of katoenen kraaglijfje; met de drie rijen halskoralen en het puntdoekje zien vele meisjes er wat bekoorlijk uit! De breed uitstaande zware wollen rokken en de muiltjes completeeren het damescostuum.

De jongens dragen op feestdagen en bij hunne vorming onder hun van voren wijd opengeslagen baatje met roode revers, een wit blempje met één rij zilveren knoopen en met figuurtjes geborduurd, welk kleedingstuk vaak een erfstuk van ouden datum is. De Volendammers leven van de vischvangst op de Zuiderzee of van 't geen ze verdienen op de loggers, waar ze zich verhuren; uiteraard veroorloven de inkomsten hun geen weelde.

Onderscheidene oude gebruiken worden in Volendam gehandhaafd, o. a. het loopen met den rommelpot op Vastenavond.

Overigens is het modernisme ook al over *dit* typische dorp heengestreken, wat o. a. blijken kan uit de nieuwmodische kleeding van velen.

Niettemin blijft Volendam toch zeer interessant, zoowel om de plaats zelf als om de bevolking!

De hoofdingang van de 118 M. hooge Pagode te Rangoen, hoofdstad van Britsch-Birma (Achter-Indië). — Deze indrukwekkende Hindoe-tempel, volgens de legende de haren van Buddha bewarende, trekt jaarlijks talrijke pelgrims en is wel de belangrijkste in het Rijk Birma; met zijn verguld dak, zijn kolossale afgodsbeelden, zijn massief gouden versieringen bovenop, zijn talrijke torens en zijn prachtige ornamenten, biedt hij in den schitterenden zonneglans, zich hoog verheffend en zich op afstand scherp afteekenend tegen den azuren Indischen hemel, een betooverenden aanblik. — De Pagode, door ruime parken met weelderige planten en reusachtige palmen omheind, is eigenlijk een samenstel van tempels, waarvan één de hoofdtempel vormt met onderscheidene vertrekken voor bedevaartgangers; de afgodsbeelden, die de interieurs sieren, worden eveneens pagoden genoemd. — De pagoden zijn bouwwerken van lateren tijd. — De draken ter weerszijden zijn verscheidene meters hoog; rondom den tempel bevinden zich een 100-tal kleinere bijbehoorende gebouwen.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

V.

Op zekeren dag kwam broer Willem bij ons aanloopen met de boodschap, dat hij naar Argentinië in Zuid-Amerika op stap ging.

Er was daar héél wat meer „poen" [1]) in het bouwvak te verdienen dan te Amsterdam en hij had met nòg 'n paar van z'n getrouwde kameraden afgesproken. Geert was er natuurlijk weer vreeselijk op tégen geweest, maar ze moest wel mee, want ànders ging hij alleen, had hij gezegd.

Moeder schrok er óók erg van, doch daar het voor Willem's bestwil was, legde zij er zich maar bij neer, vooràl toen onze wijkdominee haar een en ander van dat rijke land en z'n toekomst verteld had.

't Was ànders 'n héél afscheid voor d'r, toen Willem voor 't laatst dan bij ons kwam. Geert was zelfs bij dié gelegenheid niet meegekomen en wèl beschouwd, was 't ook maar beter zóó. Wat was die goeie arme moeke weer kapot en toen Willem eindelijk was weggegaan, eischte ze plotseling angstig de plechtige belofte, dat ik tenminste, haar jongste lieveling, bij haar zou blijven en ik beloofde 't natuurlijk! —

We brachten Willem niet naar 't schip, van wege Geert moet ge weten. Het zou voor ons àllen te pijnlijk zijn geweest. Moeder zat thuis voortdurend maar te bidden en smeekte vurig Gods zegen af voor Willèm en z'n gezin. 't Was 'n zéér droevige dag en, zooals ik reeds in 't begin vertelde, we hoorden later nooit meer iets uit Argentinië, ja kregen zelfs Willem's adres niet te weten. —

Moeder trok 't zich vreeselijk aan, ja ging er van sukkelen. De vroeger zoo flinke montere vrouw werd met den dag minder en daar ik als loopjongen nog steeds maar 'n schijntje verdiende, begon 't er leelijk voor ons beidjes uit te zien. Moeder had nog wel 'n paar vaste werkhuizen en één kantoor om 's avonds schoon te maken, doch als ze eens ernstig ziek werd, zou ik, met m'n armzalig loontje, voor àlles alleen hebben moeten opdraaien! Ik dorst er bijna niet aan denken en zocht vergetelheid op m'n wandelingen met die lieve snoes van 'n Corrie! Had ik Willem's adres maar geweten, dan had hij kunnen helpen, doch die scheen ons daar ginds in 't vreemde land héélemaal te zijn vergeten of was misschien zèlf wel ziek of dood. Bootsman Krul had nog een brief voor ons naar den Nederlandschen Consul te Buenos-Ayres, de hoofdstad van Argentinië, gezonden, doch ook dáárop kregen we geen antwoord [1]), helaas!

Gelukkig kwam Gerrit weer thuis, wat moeder dadelijk héél wat opmonterde. De goeie jongen stortte bijna àl z'n verdiende centen op moeders spaarbankboekje, voor 't geval, dat we 't eens noodig mochten hebben. Nu kwam ook Abdoellah weer over den vloer en deed ons als altijd lekker lachen om z'n radbrakerij van 't Hollandsch. Ook de bootsman en Corrie kwamen dikwijls aan en ik kreeg dus àlle hoop, dat moeder spoedig weer gehéél de oude zijn zou, toen ze ons plotseling ontviel, geheel onverwacht, zònder ziekbed, ja zònder 'n enkel woord van afscheid zelfs! Ze had 's avonds nog erg opgewekt met Gerrit zitten boomen over de mogelijkheid, om ditmaal eens op de Zuid-Amerikalijn aan te monsteren en dan ginds persoonlijk naar onzen Willem op informatie uit te gaan. Gerrit had haar volkomen op d'r gemak gesteld en beloofd 'n paar reizen naar Buenos-Ayres te maken en dan dáár aan den wal bij den Nederlandschen Consul en de Hollanders naar den verloren zoon en broeder navraag te gaan doen. — Gerrit zei óók nog, dat hij 't zich héél best begrijpen kon, als Willem in dat warme klimaat, na z'n zware werk, niet veel lust in pennen had. Het ging hèm óók altijd zoo. Steeds stelde hij 't uit en dan kwam er op 't laatst heelemaal niets van.

Ja, van Gerrit was moeder 't nu eenmaal gewoon en die kwam bovendien op gezette tijden weer thuis, maar van Willem bleef het vreemd, vond ze, om zoo ineens niets niemendal meer van zich te laten hooren. 'n Briefkaart of 'n „ansicht" waren Zondags b.v. gauw genoeg geschreven! 't Was heel, héél leelijk en onhartelijk van hem om haar zóó in angst te laten zitten. Maar hoe het zij, de goeie ziel had weer eens 'n vroolijk avondje gehad, 't laatste van haar leven, en ging in zéér opgewekte stemming naar bed. Wie had kunnen denken, dat ze niet meer opstaan zou, dat ze zich voor goed ter ruste had gelegd.... Toen we 's morgens vroeg naar beneden kwamen, vonden we ons goede moedertje reeds koud en stijf, maar met 'n gelukzaligen glimlach op de lippen. Rustig was ze ingeslapen om niet meer wakker te worden en Gerrit en ik waren nu plotseling weezen en vielen weenend in elkaars armen.... Het allereerst liep ik naar

[1]) poen = geld. (Amsterdamsche volksuitdrukking). C. B.

[1]) Misschien was de Consul een vreemdeling, waarmee in het Duitsch, Engelsch of Fransch moest gecorrespondeerd worden! Had Krul maar liever naar het Ministerie van Buitenlandsche Zaken in Den Haag geschreven. C. B.

bootsman Krul, die dadelijk met me meeging en Corrie naar den dokter en mijn patroon zond. Ook onze wijkdominee was spoedig aan moeders doodsbed. Het waren droeve dagen in onze woning op het Mariniersplein. Abdoellah kwam óók en bracht mooie bloemen voor moeder mee. Cor was al nèt zoo bedroefd als wij. Ze was den héélen dag bij ons en deed 't huishouden, voor zoover dit noodig was. We ondervonden véél hartelijkheid, ook van de buren, maar met dat àl hadden we onze lieve goede moeder niet meer terug. Zeker, zij was om haar dood te benijden! Zóó zacht en pijnloos sterven er maar weinigen, doch voor òns, de achterblijvenden, was 't te onverwacht en tèlkens weer snikten wij 't uit van toomelooze smart.

Toen we haar den vierden dag heel netjes, van het fonds, naar Zorgvlied brachten, gingen ook de wijkdominee, bootsman Krul, Corrie en Abdoellah mee, om haar de laatste eer te bewijzen en onze Javaansche vriend had 'n mand met rozen meegebracht en strooide die op de kist, toen ze, na 'n hartelijk woord van dominee, in 't donkere graf was neergelaten. 't Was mij of ik gek zou worden en bootsman Krul moest me vasthouden....

Met den dood van moeder sluit als 't ware het eerste hoofdstuk van mijn leven, het hoofdstuk van m'n kinderjaren, waaraan ik nog altijd met dankbaren weemoed terugdenk.

Ik was toen zeventien jaar oud en wist niet wàt te beginnen.

(*Wordt vervolgd*).

De Geluksring

DOOR MRS. L. T. MEADE.

Er heerschte een bedrijvige drukte op de Hall want Lucie, de eenige dochter des huizes, zou den volgenden dag trouwen.

Lucie was negentien jaar, als kind reeds zeer verwend, en later door haar schoonheid en lieftalligheid door iedereen op de handen gedragen. Geen wonder dus dat haar reeds menig huwelijksaanzoek was gedaan. Eindelijk, een jaar geleden, had ze haar liefde geschonken aan Edward Armitage, den oudsten zoon van een rijken grondeigenaar in de buurt, die in alle opzichten een haar passende partij was.

Het was een mooie dag in Juli en Lucie stond op het grasveld te kijken naar de toebereidselen, die voor de bruiloft werden gemaakt, toen ze achter zich iemand hoorde naderen; ze keerde zich om en ontmoette den ernstigen blik van haar neef, Will Kingdon, dien ze in lang niet gezien had. Hij was een jong advocaat met schitterende vooruitzichten. Ze hadden elkaar altijd gaarne mogen lijden en verheugd stak Lucie hem haar beide handen toe.

„O Will, wat een verrassing dat je al zoo vroeg komt."

Hij hield haar handen lang in de zijne en keek haar aan met een uitdrukking, die ze niet recht begreep. „Vertel mij alles omtrent je zelve, Lucie en — je verloofde. Ik heb Mr. Armitage nooit ontmoet, ik ken hem alleen maar van naam."

„Je zult hem vanmiddag aan tafel zien," zei Lucie.

„En dus," ging Will voort, langzaam met haar oploopend, „zijn jullie morgen om dezen tijd al man en vrouw. Hoe vind je dat?"

„Heerlijk! O Will, ik kan mij zoo'n geluk haast niet indenken. Er is geen tweede als Ted; ik heb hem lief met hart en ziel."

„Dat is dus volmaakt in orde," zei haar neef en een foudraal uit den zak halend, ging hij voort: „Ik heb je een huwelijksgeschenk meegebracht om je persoonlijk te geven, kijk eens."

Hij drukte op een veer, het deksel sprong open en ze zag een ring met een doffen steen in het midden en eenige vreemde letters er om heen gegraveerd.

„Hè, wat een vreemde ring!" riep ze uit.

„Mag ik hem zelf aan je vingers steken?"

„Zeker, als je wilt."

„Ik heb hem meer dan een jaar geleden van een Arabier in Damascus gekocht, die zeide dat deze ring de draagster ervan de blijvende liefde van haar uitverkorene verzekerde. Ik ben niet bijgeloovig, maar ik zou hem toch graag aan je vinger zien."

„Dus je beschouwt hem als een soort talisman?"

„Ja en je zult hem dragen, nietwaar?"

„Zeker," antwoordde ze hem haar vingers toestekend.

Ze vermoedden niet dat ze op dit oogenblik bespied werden door een langen, blonden man met gladgeschoren gezicht en schitterende, blauwe oogen, die achter een boschje in de nabijheid verscholen stond. Deze man was Edward Armitage. Hij had zich voorgesteld een aangenaam uurtje met Lucie door te brengen, doch na hetgeen hij gezien had, keerde hij zich vloekende om en stapte in de auto die hem naar huis bracht.

Aan het diner dien avond waren een groot aantal gasten vereenigd, waaronder ook Will en de bruigom. Lucie was zeer opgewonden en het geluk straalde haar uit de oogen. Het kwam Armitage voor dat ze nooit zoo opgewekt was geweest in *zijn* gezelschap; de jaloezie was zijn hart binnengedrongen en hij besloot geen meisje te huwen dat meer gaf om een ander dan om hem. Oogenschijnlijk echter was hij vroolijk en goedgehumeurd en Will zei in zichzelf: „Hij zal een goed man voor haar zijn; maar waarom kijkt hij mij telkens zoo dreigend aan?"

Toen de heeren na een sigaar gerookt te hebben, in het salon kwamen, zei Lucie tegen Ted:

„Kom eens hier, ik moet je iets laten zien," en ze gingen samen den tuin in.

„O, ik ben zoo gelukkig," zei ze, „de dag waarnaar ik zoo verlangd heb is nu dichtbij, zoo dichtbij dat het geluk mij bijna bang maakt."

„Je ziet er tenminste heel opgewekt uit vanavond, je bent zeker blij dat je neef er is."

„Natuurlijk, die beste Will, ik heb hem bijna mijn geheele leven gekend; o Ted, hij heeft mij zoo'n mooi cadeau gegeven. Kijk eens," en ze hield hem den ring voor. „Het is een soort talisman, zegt hij, die hij in Damascus voor mij kocht."

„Doe dien ring af," viel hij haar kort in de rede.

„Ted," zei ze verschrikt „waarom zou ik dat doen?"

„Als je het niet doet," zei Armitage met flikkerende oogen, „kun je kiezen tusschen hem en mij; nog is 't niet te laat. Ik verkies niet dat je een ring draagt, dien ik je niet gegeven heb."

„Wat bezielt je toch?"

„Dat zal ik je zeggen. Vanmiddag kwam ik hier om een gezellig uurtje

De groote Pagode te Rangoen.

Twee bruidsparen op een wandelrit te Sevilla. — De merkwaardigheid, dat elk bruidspaar op één paard gezeten is, zoomede de schilderachtige Spaansche kleedij en kostbare tooi der paarden, geven aan dit tafreeltje bijzondere aantrekkelijkheid.

Het Belgische Koningspaar. — Nieuwste fotografische opname in het kasteel te Laeken op 10 Juli j.l.

Je kent Will niet zooals ik, hij is een edel mensch."

„Dan kun je dien edelen man houden," zei hij driftig.

„Dat zal ik," zei Lucie doodsbleek.

Armitage keek haar aan, keerde zich toen om en verliet haar.

Lucie ging regelrecht naar haar kamer en deed de deur op slot. Ze begreep nog nauwelijks wat er gebeurd was en dof zat ze voor zich uit te staren. Armitage was boos op haar — was onredelijk jaloersch vanwege den ring. Neen, ze dacht er niet aan dien af te doen. Het geschenk van Will was haar dierbaar — Will, die altijd haar vriend was geweest, die haar als kind met haar lessen had geholpen, allerlei pretjes voor haar had uitgedacht, haar had leeren paardrijden, lange wandelingen met haar had gedaan. Als Ted haar zoo weinig begreep, was het maar beter dat ze van hem afzag.

„O Ted, Ted," kreunde ze, „je weet niet hoezeer ik je liefheb; hoe kon je mij dat aandoen?"

De verloving moest afgemaakt worden, er zat niets anders op. Eindelijk kwam ze wat tot bedaren en besloot een tijdje bij een tante in Londen te gaan logeeren. Ze schreef een briefje aan haar moeder, waarin ze haar alles meedeelde, en den volgenden morgen, na een slapelooze nacht, sloop ze om vijf uur het huis uit op weg naar den trein.

Ze dacht geen oogenblik aan de mogelijkheid, dat iemand haar op dit vroege morgenuur zou zien. Ze was dus uiterst verbaasd toen ze plotseling Will, die den geheelen nacht op de been was geweest, op zich zag toekomen.

„Mijn beste Lucie," riep hij verbaasd uit, „wat doe jij hier?"

„O Will, houd mij niet op. Ik ga naar Londen bij tante Prudence logeeren.... onze verloving is gisterenavond verbroken," eindigde ze wanhopig.

Will was stom van verbazing. „Verklaar je nader, Lucie, wie heeft het afgemaakt. Jij?"

„Neen, neen... niet precies... ja toch, misschien wel."

met je door te brengen, toen ik je op deze zelfde plek zag staan praten met je neef, je hand in de zijne, terwijl hij den ring aan je vinger stak; denk je dat ik zoo iets wil verdragen?"

„Meen je wat je zegt — wantrouw je mij werkelijk?"

„Ik kan toch mijn eigen oogen niet wantrouwen, Lucie."

„Ach Ted," zei ze in snikken uitbarstend, „je weet niet hoe ellendig je mij maakt."

„Beter nu dan later. Ben je van plan den ring af te doen, ja of neen?"

„Neen, je bent onredelijk," zei ze fier; „als je mij tot vrouw wilt, moet je mij nemen met den ring, die mij met de beste en meest oprechte bedoelingen gegeven werd.

„Kom, ik wil de waarheid weten," zei hij beslist. „Ik begrijp er niets van. Gisteren was alles nog in orde en vandaag is je trouwdag —"

„Ach... het was de ring... jouw ring... hij zag dat je dien aan mijn vinger stak... en dat vond hij niet prettig... hij wilde dat ik je hem teruggaf... ik weigerde... en nu is alles tusschen ons uit."

Will was op dit oogenblik blootgesteld aan de grootste verleiding, die hij ooit in zijn leven gekend had. Hij had Lucie innig lief; toen hij den ring kocht had hij gehoopt dien te geven aan zijn toekomstige vrouw; daarna had hij haar engagement vernomen, zich beheerscht, de invitatie voor haar bruiloft aangenomen en nu was juist door dien ring alles verkeerd geloopen. Hij zou van deze gelegenheid gebruik kunnen maken en het meisje zou hem nemen. Hij zou voor Lucie een beter echtgenoot zijn dan Armitage,

De hierboven afgebeelde eik, staande op het landgoed „De Poll", in de buurtschap Gietel onder Voorst, werd onlangs tengevolge van het inslaan van den bliksem door midden gespleten en, zooals onze foto duidelijk te zien geeft, bijna geheel van de schors ontdaan; onder den boom lagen stukken hout verspreid.

dat voelde hij; waarom aarzelde hij dan nog?

Een blik in haar betraande oogen bracht hem tot bezinning. „Zeg mij in 's hemelsnaam — de waarheid," riep hij. „Heb je hem oprecht lief?"

„Ja, meer nog dan mijn leven — meer dan iets op aarde!"

„Dan Lucie," antwoordde hij dapper, „moet je mijn raad aannemen: ga regelrecht naar je kamer en wacht tot je van mij hoort en — geef mij den ring terug."

„Jou den ring teruggeven?" herhaalde Lucie verbaasd.

„Ja, ja, vlug. Het zal je nooit berouwen mij vertrouwd te hebben."

Ze nam den ring van haar vinger, gaf hem dien en ging naar huis, terwijl Will zich met haastige schreden naar Armitage Manor begaf. De knecht zei hem dat hij mijnheer Edward wel zou vinden op de heide achter het huis, waar hij dikwijls wandelde. Will ging er heen en zag hem weldra in de verte aankomen.

Een oogenblik voelde hij haat tegen den man, die Lucie kon wantrouwen, doch de gedachte dat het voor haar geluk was deed hem bedaard op Armitage toetreden.

„Neem aan," zeide hij, den ring uit zijn zak halend. „Je hebt je gisterenavond dwaas aangesteld door te denken dat ik Lucie liefhad meer dan geoorloofd was, toen ik haar dit geschenk gaf. Je onredelijke behandeling en ongemotiveerde jaloezie hebben haar bijna het hart gebroken. Ze was op weg naar Londen toen ik haar vanmorgen in de vroegte ontmoette. Ze vertelde mij wat er voorgevallen was — en tevens dat ze jou in weerwil daarvan nog innig liefhad.

„Ik zal je zeggen hoe ik er over denk. *Ik* heb Lucie

De Huisvlijt-tentoonstelling te Scheveningen. — Onder de buitenlandsche inzendingen neemt voorzeker de Chineesche eene voorname plaats in; een der fraaiste gedeelten daarvan is hierboven in beeld gebracht; bewondering wekken de prachtige proeven van borduur-, houtsnij- en beeldhouwkunst, de artistiek-bewerkte meubelen de schoone porseleinen vazen en serviesstukken enz.

jarenlang liefgehad, doch ik had haar nooit kunnen krenken, zooals jij gedaan hebt. Doe je plicht — ga naar haar toe en — en — wees een goed echtgenoot voor haar. Waardeer haar oprechte liefde en wanneer je niet wilt dat zij dezen ring draagt, draag hem dan aan je horlogeketting als een herinnering, aan dezen dag. Men zegt dat hij geluk aanbrengt, doch jij hebt dit niet noodig, je hebt het reeds gevonden in de liefde van het meisje, dat jou boven alle anderen stelt."

— — — — — — —

Bij de huwelijksinzegening ontbrak alleen Will Kingdon. Hij had Lucie schriftelijk zijn gelukwenschen aangeboden.

Na de bruiloft nam Armitage de hand van zijn vrouw, stak er den gelukaanbrengenden ring aan en zei:

„Draag dien altijd, terwille van den braafsten man, dien ik ooit ontmoette.

EEN PREEK ALS HERINNERING.

Toen de hertog van Ormond, stadhouder van Ierland, zich per schip naar Dublin begaf om daar zijn ambt te aanvaarden, werd hij door storm overvallen en bij het kleine visschersdorp Ramsay op het eiland Man op het strand geworpen. De predikant aldaar, Josef genaamd, verleende hem gastvrijheid en onderhield hem, gedurende zijn gedwongen verblijf aldaar, door zijne vroolijkheid zoo aangenaam, dat de hertog beloofde, zich zijner te gedenken en hem bij de volgende gelegenheid een betere predikantsplaats te bezorgen. — Door zijne vele bezigheden evenwel vergat de hertog zijne belofte en de goede predikant Josef wachtte verscheidene maanden tevergeefs op een beroep. Ten laatste reisde hij zelf naar Dublin om zich bij den stadhouder in herinnering te brengen. Het was evenwel onmogelijk, zonder bijzondere aanbeveling tot den hoogen heer in het slot door te dringen.

Toen bedacht Josef een list. Hij wendde zich tot den beroemden satiricus Jonathan Swift, en verkreeg door diens hulp en tusschenkomst vergunning om den volgenden Zondag in de Kathedraal, welke de stadhouder geregeld bezocht, te preeken. Noch de hertog, noch de overigen van het gevolg, die met den stadhouder op Man waren geweest, herkenden Josef, toen hij op den kansel verscheen. Toen begon de predikant te preeken over den tekst: Genesis 40, vers 23: „Maar de opperste der schenkers dacht niet aan Josef, doch vergat hem".

Daarbij wist hij zulke treffende toespelingen te maken op het verblijf van den hertog in de armzalige predikantswoning, dat den stadhouder plotseling zijn vriendelijke gastheer weer in de herinnering kwam en tevens de toen door hem gedane belofte.

En ziet, onmiddellijk na afloop van de godsdienstoefening werd de predikant op het slot ontboden, waar hem een veel betere predikantsplaats werd aangewezen.

Het Zevende Internationale Uitgeverscongres in Nederland. — Niet alleen de hoogste gemeentelijke autoriteiten gaven door aanwezigheid, van sympathie met deze nuttige federatie blijk, maar ook eenigen onzer Ministers vereerden het congres met hunne tegenwoordigheid. — Te Amsterdam had een feestmaaltijd plaats in de groote zaal van „*Artis*", te Rotterdam in het prachtige salon van het stoomschip „*Rotterdam*" van de Holland-Amerika-lijn, welker directie als gastvrouw optrad; te voren was eene boottocht langs de havenwerken gemaakt. — Onze foto werd genomen bij aankomst van de congresleden op de terreinen der N. A. S. M.

De vergadering van het Zevende Internationale Uitgeverscongres, in de Aula van de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam; *staande achter het midden* van de bestuurstafel, de heer W. P. van Stockum Jr., voorzitter van het Congres. — Foto uit het album, dat door de firma Emrik en Binger te Haarlem aan de leden werd aangeboden.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

Een paar kinderen liepen snel toe. „Weer een dronkaard!" schreeuwden zij.

Galanti overwon zijn afschuw en boog zich om den gevallene op te helpen. Op hetzelfde oogenblik richtte deze zich met een halfgefluisterden, Italiaanschen vloek op, en streek het haar van het bebloede voorhoofd.

Galanti staarde hem verbluft aan.

„Pieri — om godswil Pieri, hoe komt ge in dezen ontzettenden toestand?"

De jonge man trok zijn kleeren recht en lachte reeds weer, ofschoon het bloed in dikke droppels van zijn voorhoofd liep. „Laten we snel verder gaan, anders komt er een oploop en wij komen met de politie in aanraking. Dat wil de meester niet," fluisterde hij Galanti toe.

„Gij zijt ook op weg naar meester Alsopp?"

„Ja, want ik moet hem noodzakelijk spreken."

„Ik ook. Gij weet, dat Orsini —"

Galanti maakte een ontkennende beweging.

„Nu dan, dat Thomas Alsopp zijn zieken broeder nu bij zich heeft?"

„Den ontslagen gevangene?"

„Ja, die men destijds na den staatsgreep verbande. Een jaar geleden, op den geboortedag van den keizerlijken prins, verleende Napoleon amnestie voor de naar Cayenne verbannenen. Daar was de jonge Philippo ook onder. Te ziek om alleen te reizen, is hij door zijn broer onder valschen naam en pas hierheen gebracht."

„Hoe gaat het nu met hem?"

Pieri haalde de schouders op. „Wat wilt ge — zes jaar in Cayenne! Hij is stervende."

Galanti zuchtte. „Een offer meer. Daarop komt het bij de beulen op den troon niet aan. Maar gij hebt mij nog niet verteld, hoe ge zoo onvriendelijk de kroeg werd uitgesmeten."

„Ik moet helaas ook in zulke lokalen zijn, want we hebben lieden noodig, op wie wij kunnen vertrouwen voor den grooten slag, welken wij beramen. Op de hoeken der straten hebben wij wachten noodig, die ons tijdig waarschuwen. Daarom bezoek ik kleine herbergen, waar ik allerhande kennismaking kan aanknoopen. Om geen achterdocht te wekken drink en speel ik met de lieden. Dan komt er licht twist. Daar ik goed en zij slecht spelen, verdachten zij mij het valsch te doen. Morgen zijn wij echter weer de beste vrienden."

Galanti fronste het voorhoofd. „Ik ben het niet eens met deze manier van werven. Hoe meer personen, die er van weten, des te meer verraders!"

„Wij zijn voorzichtig. Er zijn hier veel ontevredenen. Zij zijn allen onze leer toegedaan. Wij moeten bondgenooten en schuilplaatsen zien te krijgen, want de politie is na den laatsten aanslag van Pianori vreeselijk streng geworden jegens de buitenlanders. Vooral wij, Italianen, worden scherp op de vingers gezien. Het is gelukkig, dat we allen zoo goed Engelsch spreken, zoodat men ons werkelijk voor Engelschen zou houden als wij niet zulke zwarte oogen hadden. Zoo, daar zijn wij er. Gij behoeft niet te schellen, ik heb den sleutel."

Zij stonden voor een oogenschijnlijk armoedig huis, de wankele trap kraakte onder hun voeten, een benauwde lucht benam hun den adem.

Bij een der deuren klopte Pieri op een bijzondere wijze aan, het was, alsof er iemand op wacht gestaan had, zoo spoedig werd zij geopend.

„Gomez," vroeg Pieri met gedempte stem, „is de meester te spreken?"

De bediende, een nog zeer jong mensch, knikte. „Ja — hij is bij zijn broeder. Daar binnen ligt hij." Hij wees naar een deur, waarvoor een gordijn hing. „Den ganschen morgen heeft de meester in zijn laboratorium gewerkt. Nu is hij bij zijn broer, die den ganschen nacht koorts heeft gehad. Een dokter mag niet geroepen worden."

„Waarom niet?" vroeg Galanti. „Onder den vreemden naam en de vreemde passen zijt ge hier toch heel veilig?"

„Het lichaam van den kranke mag door geen arts worden gezien," antwoordde Gomez somber. „Een verbannene is gemakkelijk te herkennen."

Pieri uitte een onderdrukten vloek.

Zacht deden zij de deur open en traden binnen. De schuine stralen der namiddagzon drongen als fijne gouddraden door de halfgesloten luiken. Een smal bed stond in het midden van het vertrek. Onbeweeglijk onder een tot de kin opgetrokken deken lag de zieke, met het gelaat naar het venster, om het trillend spel der zonnestralen te volgen.

Naast het bed lag een man geknield, die met de handen voor het gelaat luid snikte. Dat was Felice Orsini, de ter dood veroordeelde oproermaker, op wiens hoofd de Italiaansche regeering een hoogen prijs had gezet, en dien de politie, als ware hij een wild dier, van het eene land naar het andere joeg.

Pieri en Galanti bleven een oogenblik staan naast den door smart geschokten vriend. Toen trok Galanti hem zacht de handen van het gelaat.

„Moed — moed Orsini!" zei hij zacht. „Hij leeft nog en wordt wel weer gezond."

Orsini liet de tranen vloeien. Hij gaf zich geen moeite zijn smart te verbergen. „Gezond," zei hij bitter. „Zie dan eens!" Hij sloeg de deken van het lichaam van den zieke weg.

Galanti en Pieri onderdrukten met moeite een kreet van schrik. Vermagerd, met gezwollen gewrichten en tallooze sporen van mishandeling, lag het eens schoone lichaam van den nauwelijks een-en-twintig-jarige voor hen.

„Zoo hebben zij hem toegetakeld, de bloedhonden!" mompelde Orsini met een uitdrukking van fanatieken haat, terwijl hij de dekens weer zorgvuldig over den zieke spreidde, die nu pas de aanwezigheid der anderen scheen op te merken en zijn donkere, zwaarmoedige oogen van het zonnegeglinster richtte op hen, die om zijn bed stonden.

„Wie is dat, Felice?" vroeg hij zacht.

Orsini streelde geruststellend het doodsbleeke, vermagerde gelaat, dat toch nog steeds de sporen droeg van schoonheid.

„Het zijn goede vrienden, Filippo, die mij willen helpen, u te wreken."

„Laat — laat dat!" zei de zieke mat, „anders neemt men u weer gevangen, en wij moeten terug naar Italië. — Felice — gij hebt het beloofd. Ik wil naar huis, weer naar huis — naar Meldola!"

Als een liefkoozing klonk de naam zijner geboortestad van de koortsige lippen.

Orsini streek zacht over het zwarte, kortgeknipte haar van den zieke. „Voor dat wij naar huis mogen, Filippo, moet eerst uw beul hier van den troon. Italië moet vrij zijn, maar dan...."

Hij spreidde de armen wijd uit. In zijn oogen, welke nog rood waren door de tranen om het lijden zijns broeders, glansde hetzelfde dwepende fanatisme, hetwelk de trekken van Galanti en Pieri verhelderde, als zij over deze toekomstdroomen spraken.

„Dan gaan wij samen naar Meldola den geboortegrond kussen, het geboorteland, dat wij vrij hebben gemaakt door ons bloed en ons lijden. Gij ook, arme, mishandelde jongen!"

Hij boog zich over het bed en kuste eerbiedig de magere, heete handen zijns broeders.

Filippo sloot met een vermoeid lachje de oogen.

„Laat hem nu slapen, en wij gaan in de kamer hier naast. Galanti en ik moeten noodzakelijk met u spreken."

Orsini wierp nog een smartelijken blik op zijn broeder, die weer in den halfbewusteloozen toestand was vervallen, waarin hij meestal lag en ging zijn vrienden voor naar de werkkamer. Op de groote houten tafel in het midden, want ook hier waren slechts de allernoodigste meubelen, stonden vijzels, glazen buizen en chemische toestellen.

„Neemt gij weer proeven, Orsini?" vroeg Galanti, terwijl hij naar een der glazen buizen greep.

Orsini was hem snel voor. „Voorzichtig! Mijne proeven zijn voor niet ingewijden gevaarlijk."

Hij lachte en ook Pieri lachte even. Het klonk echter dreigend. Een pijnlijk gevoel bekroop Galanti. Hij schoof zijn stoel een weinig terug. Een zeker iets in hem belette hem thans over zijn persoonlijke aangelegenheden te spreken. Hij gevoelde het duidelijk, dat Orsini in geen goede stemming was, om nu zijn verzoek in te willigen. Daarom besloot hij dit pijnlijk oogenblik nog te verschuiven.

„Waarom werd uw broer destijds toch verbannen?" vroeg hij. „Hoe kon hij, nog half een kind, voor de Fransche regeering gevaarlijk schijnen?"

„Gij wilt weten wat hij bedreven heeft?"

Orsini lachte bitter. „O! een onvergeeflijke misdaad! Op dien vloekwaardigen tweeden December 1851 stond Filippo op straat en riep met de anderen: Leve de Republiek! Dat, mijn vriend, is zijn gansche misdaad. Daarop sleepte men hem onder bajonetstooten naar de gevangenis, daarna zette men hem geketend op het tusschendek van een schip, dat slechts veertien meter lang en vier-en-een halve meter breed was, opeen gepakt met honderdtwintig lotgenooten. Ach, hoe zal ik u het verblijf te Cayenne beschrijven, waarheen deze ongelukkigen gezonden werden. Ik zal het kort maken. Te Cayenne hebben zij hem menigmaal half doodgeslagen, omdat hij een poging tot ontvluchten deed; hem overdag in zware ketenen in de brandende zon laten werken, 's nachts in een cel, die te slecht was voor een dier, op vuil stroo neergelegd. En dat gedurende vijf eindelooze jaren. De amnestie van het vorig jaar bevrijdde hem eindelijk. Hij was te ziek om te reizen en daarbij van alle middelen ontbloot. Geen mensch bekommerde zich om hem, toen men hem in een der Italiaansche havens aan land had gezet. Zijn naam bezorgde hem onmiddellijk uitzetting uit het land. Toen is hij eindelijk bedelend en half uitgehongerd tot mij gekomen."

Pieri en Galanti zwegen, te geschokt om een woord te uiten.

„Ik heb op de wereld slechts twee dingen liefgehad," vervolgde Orsini met vaste stem: „Italië — en dit kind. Mijn geboorteland is opnieuw in ketenen en banden geslagen, mijn arme broer met duivelsche wreedheid ten doode toe gemarteld geworden. Italië wil ik bevrijden en Filippo wreken dat is mijn levenstaak. Gij zult er mij bij helpen!" Hij drukte de handen zijner bezoekers krachtig.

„Maar waarom moet gij dit nog eens verzekeren?" vroeg Pieri verbaasd. „Wij leden van den geheimen bond van Marianne, zijn door een eed verplicht alles te doen, wat ons wordt opgelegd. Hebt gij eindelijk een vast plan beraamd, meester?"

Orsini knikte. „Ja, mijn plan is in alle bijzonderheden gereed. Zoodra de tijd daar is, deel ik het u mede. De dag der uitvoering kan echter nog maandenlang verschoven moeten worden, maar komen doet hij, de dag van het gericht, waarop de meineedige Louis Napoleon, die zich nu keizer der Franschen noemt, onder onze dolken zal sterven."

„Een nieuwe aanslag?" fluisterde Galanti.

„Geen aanslag, maar de terechtstelling van een misdadiger zal plaats vinden. Mazzini heeft den keizer ter dood veroordeeld. Niemand heeft onze plannen erger en met beter gevolg bestreden dan hij. Reeds als president hielp hij de Italiaansche republiek omver werpen. De Romeinsche volksvergadering, welke voortgekomen was uit het algemeen stemrecht, werd door de Fransche kanonnen uit elkaar gedreven. Hij was het ook, die op het geheele schiereiland het monarchale beginsel vaster voet deed krijgen. Dat deed dezelfde man, die toen hij nog een avonturier zonder vaderland was en in Italië vertoefde, met ons den broederkus wisselde en den eed op onzen bond aflegde. Voor ons was hij een verrader, evenzoo voor zijn vaderland, Frankrijk. Want als president der republiek legde hij den eed af op de constitutie, en verbrak hem schandelijk, toen hij bij den staatsgreep,

burgers, die trouw waren aan de constitutie, ja, weerlooze voorbijgangers, onschuldige vrouwen en kinderen liet neersabelen!"

„Wat gaan ons zijn misgrepen tegen Frankrijk aan?" riep Galanti. De gedachte, dat een nieuwe aanslag op handen was, joeg hem een huivering door de leden. Als hij werd uitgekozen, dan moest hij blindelings gehoorzamen en zou misschien zijn pistool op den keizer en de keizerin moeten afschieten, als Marie naast hen zat.

Orsini keek hem verwonderd aan: „Hebt ge misschien medelijden met den verrader, Napoleon?" vroeg hij. „Heel aangenaam zal het hem wel is waar niet te moede zijn. Meer dan eens heeft hij reeds op het kussen van zijn bed of op zijn schrijftafel een dolk met ons kenteeken gevonden."

„Hoe gelukt het toch deze bedreigingen de Tuileriën binnen te smokkelen?" vroeg Pieri nieuwsgierig.

„Dat is mijn geheim," zei Orsini somber. „Het gelukt mij zoo vaak als ik wil. Morgennacht zal een vuurpijl vlak onder zijn venster omhoog gaan, een zegenwensch en groet van Mazzini. Het is jammer, dat ik zijn gezicht niet kan zien."

Galanti beet zich op de lippen. „Orsini, luister naar een openhartig woord van mij," zei hij na een poos, zich blijkbaar met moeite beheerschend. „Welk nut hebben deze kleine middelen, waarmede gij den keizer vrees aanjaagt en u zelf in gevaar brengt gevangen genomen te worden?"

Le „Pont au Change" et le „Palais de Justice" te Parijs.

Men bevindt zich hier weder op een der vele gedenkwaardige, historische plekken, waaraan de Fransche hoofdstad zoo rijk is; de naam van de brug is afkomstig van het jaar 1141, toen Koning Lodewijk VII ze bestemde als standplaats voor goudkooplieden en wisselaars; in 1621 verbrand, werd ze in steen herbouwd en in 1859 door de tegenwoordige vervangen; eeuwenlang was de brug het centrum van een aanzienlijken handel, een ware Beurs. — Het oude Paleis van Justitie dat herinnert aan een der privileges, van het Fransche Koningschap, diende tot winterverblijf van de eerste Frankische Koningen; de spits van de eeuwenoude „Sainte-Chapelle" steekt uit boven dit statige, in den loop der tijden geheel veranderde gebouw, waar thans het souvereine recht regeert; de Sainte-Chapelle, gebouwd van 1245—1248, bewaarde vroeger de relieken, door Lodewijk den Heilige uit het Oosten meegebracht. — De torens — een daarvan diende tot brandkast van dezen — hebben het langst weerstand geboden, maar zij zijn gaandeweg verdwenen om voor de tegenwoordige plaats te maken. Van het primitieve gebouw, dagteekenend van de Romeinsche overheersching, toen graaf Eudes zijn beleg tegen de Noormannen staande hield en dat tot en met Frans I (16de eeuw) Koninklijke residentie bleef, is niet veel meer overgebleven; men vindt er nog een crypte onder „La Salle des Pas Perdus", welke eeuwenher een kerker was. — De branden van 1622 en 1776 hebben groote verwoestingen aangericht; de meedoogenlooze communards van 1871 — brandstichters bij uitnemendheid — zorgden voor de rest. — Aan de noordzijde bevindt zich de beruchte conciergerie, waar zoovelen, ook Marie Antoinette, voor hunne terechtstelling gevangen zaten. — Tijdens de gevangenschap van Koning Jan den Goede te Londen, bewoonde Koning Karel V, toen nog Dauphin, het paleis; na den vrede liet hij in den vierkanten toren een prachtig groot uurwerk aanbrengen, waarvan het tegenwoordige eigenlijk een reconstructie is, maar dat niettemin zeer merkwaardig is — De toegang tot het Paleis met zijne ruime binnenplaats, zijn prachtvol hek, zijne fraaie vestibule en zijne beelden, is majestueus; „La Salle des Pas Perdus" heeft in haar oorspronkelijken staat bestaan tot 1871; er werden vroeger luisterrijke feesten gegeven, staatsstukken geteekend enz.; binnen hare muren bevinden zich twee standbeelden van beroemde advocaten, een o. a. van den verdediger van Lodewijk XVI, Malesherbes; de nieuwe zaal is prachtig en indrukwekkend; verder bevat het Paleis „les deux Salles d'Assises", „la Cour de Cassation" en onderscheidene galerijen en andere localiteiten. — De vele belangrijke gebeurtenissen en tooneelen, die zich in den loop der eeuwen afspeelden op de plek, waar thans het uitgestrekte gebouwencomplex staat, bieden een leerrijk en zeer interessant veld voor liefhebbers van geschiedkundige studiën.

„Het zijn slechts waarschuwingen, dat wij hem en zijn meineed niet zullen vergeten."

„En wat nut het u," vervolgde Galanti onvervaard, „indien het u gelukt hem te vermoorden?"

„Wij vermoorden niet, wij stellen terecht."

„Zou het niet beter zijn de ontevredenheid overal te zaaien, totdat er weer een revolutie in Frankrijk uitbreekt?"

„Na Napoleon's dood breekt er dadelijk een revolutie uit en de nieuwe republiek is onze plannen toegedaan."

„En als ze het niet is?"

„Dan wordt ze gedwongen," riep Pieri heftig.

„Ik geloof niet, dat deze middelen tot ons doel voeren," hield Galanti vol.

„Wij verzuimen niets," antwoordde Orsini kalm. „Frankrijk is als een weide, die door duizend en nog eens duizend mollen is doorwoeld. Het hoofdkwartier van onze mollen is echter niet Parijs maar Londen, waar onze opperste mol, Mazzini, zijn bewapende boden hierheen zal zenden."

Galanti streed inwendig.

Plotseling stak hij Orsini smeekend de hand toe. „Orsini, ontsla mij uit den Bond!" zei hij met bewogen stem. „Ik zal u nooit verraden; als in Italië de storm losbreekt, zal ik schouder aan schouder met u staan, maar aan den aanslag op den keizer kan ik niet deelnemen."

„Waarom niet?"

„Omdat iemand, die mij boven alles dierbaar is, toegevoegd is aan de keizerin, en in gevaar zou verkeeren."

„Wie is deze u zoo nastaande persoon aan het hof?" vroeg Pieri, terwijl Orsini met somber gelaat Galanti strak aanzag.

„Mijne bruid, Marie Boucher werd tot voorlezeres der keizerin benoemd."

„Die is dus voorlezeres geworden?" Orsini trommelde met de vingers op de tafel. „Dat treft buitengewoon gelukkig, uw bruid moet u op de hoogte houden, telkens als het hof uitrijdt."

„Mijn bruid is het hof van ganscher harte genegen, zij zal nooit iets tegen het keizerlijk huis ondernemen."

Orsini wees naar zijn voorhoofd. „Wat zijt gij heden onbegrijpelijk, beste Galanti. De liefde brengt uw verstand in de war. Natuurlijk moet uw bruid argloos blijven. Zulke spionnen die niets weten, zijn de beste. Betaalde spionnen misleiden altijd."

„Het staat mij tegen, het vertrouwen mijner bruid te misbruiken. Wat zij mij schrijft, is slechts voor mij bestemd."

„Het liefdegekeuvel zij u gegund," spotte Orsini. „Wij wenschen slechts iets van het leven en de gewoonten van Hunne Majesteiten te weten. Als ik vraag, moet gij antwoorden. Galanti — vergeet dat niet!"

„Ik weet het, en deze keten begint mij te drukken. Daarom verzoek ik u mij uit den Bond te laten treden."

„Wie eenmaal tot ons is toegetreden, dien bindt de eed voor het leven."

„Liever wil ik sterven, dan mijn bruid in gevaar brengen."

„Wij voeren geen oorlog tegen vrouwen. De jonge dame zal vermoedelijk niets gebeuren."

„Vermoedelijk! Dus gij zelf vindt gevaar mogelijk."

„Hooge betrekkingen zijn altijd gevaarlijk."

Galanti greep nog eens Orsini's handen. „Ik heb bijna mijn gansche vermogen voor uw doel gegeven, en slechts zooveel gehouden dat ik zuinig kan leven. Daar ik arm, vrijwillig arm ben, kan ik mijn bruid nog niet trouwen. Dat wil ik dragen en op betere tijden hopen, maar verlang niet, dat ik haar in levensgevaar breng."

„Een groote zaak eischt altijd groote offers," antwoordde Orsini koud, terwijl hij zijn hand terugtrok. „Wij, Carbonari, mogen slechts ons vaderland liefhebben, daarboven niets."

„Ook gij hebt uw zieken broer hartelijk lief, zoudt ge hem opnieuw aan levensgevaar blootstellen?"

„Als het ons dichter bij ons doel bracht — ja. Gij zegt, dat gij ons groote offers hebt gebracht, Galanti. Goed; maar ik geloof, dat de mijne nog grooter zijn. Op drie-en-twintigjarigen leeftijd ben ik reeds in mijn vaderland tot levenslange galeistraf veroordeeld, alleen omdat ik tot dezen geheimen Bond toetrad. Mijn cel was de voorhof tot de hel. Vier jaar heb ik daar doorgebracht, totdat de amnestie mij weliswaar bevrijdde, maar als een gejaagd dier van de eene stad naar de andere dreef. In Triest heeft men mij veroordeeld tot den strop. Slechts door de ijzeren staven mijner cel door te zagen is het mij gelukt door de grachten te ontkomen. Ik heb de vrijheid van Italië steeds meer liefgehad dan mijn vrijheid. Dat brengt mij waarschijnlijk nog op het schavot. — Het zij zoo — als Italië slechts vrij wordt!"

In zijn oogen straalde zulk een geestdrift, dat ook Galanti werd meegesleept.

„Luister verder," vervolgde Orsini: „Mijn werk is weldra voltooid." Hij wees op tien peervormige projectielen, welke hij uit een gesloten lade nam. „Deze projectielen zijn mijn uitvinding. Hun uitwerking zal vernietigend zijn."

„Geniaal uitgedacht," zei Pieri vol bewondering, terwijl Galanti een der bommen in zijn hand nam.

(Wordt vervolgd).

Koningin Louise. 1776—1810. 19 Juli was het 100 jaar geleden, dat de beroemde koningin Louise van Pruisen overleed. Zij huwde in 1793 met Frederik Wilhelm van Pruisen, die in 1797 als Frederik Wilhelm III den troon beklom, volgde haar gemaal in de veldtochten van 1806 en trachtte in het vijandelijk hoofdkwartier Tilsit gematigde vredesvoorwaarden te bedingen; met gelatenheid en geduld verduurde zij alle slagen van het noodlot, en zelf in haar gezin bekrompen levende, prentte zij haren kinderen eenvoud, matigheid en berusting in; zij nam een levendig aandeel in de hervormingen en verwierf door hare deugden en hare beminnelijkheid de liefde van het volk. Gedurende een bezoek bij haar vader te Strelitz, zij was een dochter van Karel, hertog van Mecklenburg, werd ze ziek en overleed 19 Juli 1810. Haar stoffelijk overschot werd in den slottuin te Charlottenburg ter aarde besteld; daarboven verheft zich een prachtig mausoleum met het standbeeld der koningin; ook in het Louise-gesticht te Berlijn, en in de Louise-orde, in 1814 ingesteld, blijft haar nagedachtenis in hooge eere. Ter gelegenheid van den 100sten sterfdag heeft de Duitsche Keizer een copie van het in zijn slot zich bevindend Prinsessen-monument „*Louise en Frederike*", aan de stad Hannover ten geschenke gegeven, dat in tegenwoordigheid van den kroonprins onthuld werd. In den Thiergarten te Berlijn verheft zich een standbeeld van koningin Louise en èlk jaar wordt de sterfdag ceremonieel met plechtigheid herdacht. Zij wordt beschreven als een vrouw van majestueuse gestalte, met schitterende oogen, kastanjebruin haar, frissche gelaatskleur en van hooge geestelijke ontwikkeling.

A. N. Fleskens.

Koningin Louise 1776—1810.

Dr. J. Dekker.

Tot lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal voor het district Helmond is gekozen de heer **A. N. Fleskens**, geb. 1874 te Heesch, burgemeester van Geldrop en Zesgehuchten; de werkkracht, de zaakkennis, de flinkheid en den ijver, die hij in zijn burgemeestersambt en in verschillende andere gewichtige functiën en commissiën aan den dag legt, wettigen het vertrouwen, dat hij ook in ons wetgevend lichaam met vrucht werkzaam zal zijn.

—

De hier als zanger gunstig bekende heer **Ed. M. v. d. Ploeg**, oud-leerling van mej. Caroline van der Linden, is voor den tijd van 2 jaar als 1ste bariton aan de Volksopera te Berlijn verbonden.

—

1 Augustus a. s., hoopt de heer **A. Koster**, sedert 1893 hoofd eener O. L. S. te Enschedé, den dag te herdenken, waarop hij voor 40 jaren in dienst trad bij het openbaar onderwijs aldaar. Bovendien bekleedt hij met toewijding en ijver de betrekking van secretaris der Vereeniging „Ziekenzorg" van af hare stichting 1 Juni 1892. De heer Koster heeft zich verdienstelijk gemaakt door zijn uitstekend onderwijs; dat hij gewaardeerd wordt en in aanzien staat, zal hem op zijn feestdag ongetwijfeld in het bijzonder blijken.

—

Tot dir. van het Kol. Museum te Haarlem is ben. Dr. **J. Dekker**, geb. in 1879 te Alkmaar; na afgelegd staatsexamen aan de universiteit te Utrecht, in 1901 ben. tot mil. apotheker bij het Ned. Ind. leger, zette hij zijn studiën voort, legde zich vooral op onderzoekingen toe, verwierf den doctoralen graad en, gedurende zijn verlof in Europa, dat hem gegeven werd tengevolge van een ernstige ongesteldheid op Atjeh, behaalde hij de gouden eerepenning als bekroning voor een prijsvraag van de Holl. Maatschappij van Wetenschappen. In Indië teruggekeerd werd bij, na zich opnieuw door onderzoekingen onderscheiden te hebben, hoofd van het nieuwe bureau voor landbouw- en handels-analyses, welke betrekking hij thans vervult. In 1909 werd hij aangezocht als lector in de pharmacie te Leiden op te treden, waarvoor hij bedankte.

—

30 Juli a s. treedt de hier van vroeger welbekende, zeer talentvolle violiste **Elsie Playfair** in het Kurhaus te Scheveningen op.

Louis Pisuisse, de bekende, populaire journalist-chansonnier in zijn costuum, waarmede hij in Indië oud-Fransche liederen voordraagt; deze nummers worden bij het talrijke auditorium zeer gewaardeerd.

Ed. M. v. d. Ploeg.

Elsie Playfair.

Joh. Zegers de Beijl.

Louis Pisuisse in het costuum, waarmede hij zijne moderne Fransche liederen in Indië ten gehoore brengt; ook deze nummers hebben groot succes. Spoedig hopen we van zijn reismakker Max Blokzijl foto's te plaatsen.

Onze jeugdige landgenoote, de met een prachtige altstem toegeruste zangeres **Joh. Zegers de Beijl**, is voor twee jaren verbonden aan de Vlaamsche Opera te Antwerpen. Haar opleiding genoot ze eerst aan 't Haagsche conservatorium en vervolgens werd die voltooid te Parijs bij Emile Coseneuve en bij den heer en mevrouw Morello te Amsterdam.

—

1 Augustus herdenkt de heer **P. Th. Laponder**, stationschef 1ste klasse te Oldenzaal den dag, waarop hij vóór 25 jaar als adjunct-commies in functie trad bij de H. IJ. S. M.; voor dien tijd was hij bij de Maatschappij tot Exploitatie van S. S. en bij den Ned. Zuid-Oosterspoorweg werkzaam geweest; in de 10 jaren, dat hij chef te Oldenzaal is, valt enorme vooruitgang van het vervoer over die plaats te constateeren. Autoriteiten, ambtenaren, beambten, verder personeel en ook vele particulieren geven den jubilaris op zijn feestdag van hunne waardeering en vriendschap blijk.

—

A. Koster.

P. Th. Laponder.

Uitwerking van den jongsten storm te Zaandam; de zware boom werd spoedig nadat hij omvergeworpen was, gekapt.

1 Augustus a. s. hoopt de heer **J. J. Commerell**, sinds 40 jaar rijksdeurwaarder, thans te 's Hage als zoodanig werkzaam, zijn 50-jarig Rijksdienstjubileum te herdenken; door zijn nauwgezetheid en zijn correctheid in houding en in de uitoefening van zijn functiën heeft hij de achting verworven van zijn chefs en collega's.

—

Te Almelo is de vorige week overleden de heer **P. J. Kapteijn**, ingenieur van het waterschap „De Regge", vroeger onder-dir. van de afdeeling Publieke Werken te Amsterdam; zijne bekwaamheden werden ten zeerste geroemd. —

J. J. Commerell.

P. J. Kapteijn. †

Een goed voornemen gelijkt een paraplui, men v e r g e e t het zoo gemakkelijk.

Veel weten maakt g e l e e r d, en begrijpen, hoeveel men niet weet, maakt w ij s.

DE PRINS
DER GEILLUSTREERDE BLADEN

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

PROF. DR. J. CARDINAAL,
Hoogleeraar in de Zuivere en Toegepaste Wiskunde en Mechanica aan de Technische Hooge School te Delft.
Rector-Magnificus 1910—1911. (Zie art. op bladz. 73).

Merkwaardige Kasteelen en Monumenten.

„De Ruïne van Brederode" bij Haarlem.

In dezen tijd vooral is dit gedenkwaardige, imposante overblijfsel van het eens zoo machtige slot, weer het object van honderden toeristen.

Bij den aanblik op de vele historische plekken, waar de trotsche kasteelen der Oud-Hollandsche Ridderschap zich weleer verhieven en waarvan ten deele de ruïnes nog slechts bestaan, herleeft voor onzen geest een stuk geschiedenis, verdringend voor een wijle de gedachten aan onze eigen levensperiode of bij ons opwekkend een vergelijkende bespiegeling.

Innig samengeweven met de historie van ons volk is de geschiedenis van die gedenkwaardige monumenten, waar in de tijden, toen er van een nationale broederband nog geen sprake was, de patriarch van een stam, de schutspatroon van een gansche streek, de burgheer verblijf hield. De ridders der middeleeuwen, waaruit de adel geboren werd, stichters van deze aanzienlijke en hechte bouwwerken, zagen zich omringd door een kring van pages, schildknapen en dienstpersoneel, vormend te zamen een krachtige kern tegen bedreigingen van buiten. Tot de voorname kasteelen behoorde *Brederode*, in de eerste helft der 13de eeuw gesticht door Willem van Brederode, zoon van Diedrijk, den stamvader van het roemrijk geslacht, dat aan een der kruistochten deelgenomen had; hij stond wegens zijne deugden en verdiensten hoog aangeschreven bij den Roomsch-Koning Willem van Holland, tot wiens gevolg hij behoorde en onderscheidde zich o. a. zeer bij Alkmaar in de ongelukkige wintercampagne tegen de West-Friezen. Ook zijn zoon was een hoogst belangrijke figuur; herhaaldelijk streed hij met succes aan de zijde van Graaf Floris V en in verschillende gevechten werd hij met lauweren overladen, maar men beschuldigde hem indirect van medeplichtigheid op den gruwelijken moord van Graaf Floris in 1296; ofschoon hij zich zonder moeite van dezen schandelijken laster wist schoon te wasschen, gevoelde hij zich gekrenkt en overleed hij op de terugreis van een bedevaart naar Jerusalem. Onder de beroemde mannen van het geslacht Brederode telt men: Reynout, baljuw van Kennemerland, die met een handjevol getrouwen, een verraderlijke bende in den omtrek van Castricum versloeg en een zeer gewichtige rol in de Geldersche opvolgingskwestie speelde; dan Walraven, die zich dapper gedroeg in den oorlog tegen de Friezen en in den bloedigen strijd tegen de Arkels, aartsvijanden der Brederodes; bij den aanval op Gorinchem, zich te dicht naar voren wagende, werd hij onder de wallen van deze oude vesting door een lanssteek doodelijk gewond. Tengevolge van zijn huwelijk met Johanna van Vianen en Ameyde had hij zijn familieverblijf verlaten, zoodat het eene Kabeljauwsche bende in 1426 gemakkelijk viel het kasteel Brederode te plunderen en te ontredderen. De Kabeljauwen hadden het voortdurend gemunt op de Brederodes; de minderjarige Reynout de Tweede was bijna onder hunne misdadige aanslagen gevallen. In 1455 werd een Brederode tot bisschop van Utrecht gekozen, maar onder den invloed van Filips den Goede, en als vroom ridder gevoelende, dat een bisschopszetel geen bron van tweedracht mocht zijn, stond hij in 1457 zijn waardigheid aan David van Bourgondië af; door de Kabeljauwen valschelijk beschuldigd van medeplichtigheid aan moord, brandstichting en samenzwering, werd hij gevangen genomen, in het slot bij Wijk-bij-Duurstede opgesloten en gefolterd, maar wist hij, onder begunstiging van het nachtelijk duister en van de onachtzaamheid der schildwachten, langs een touw te ontsnappen en in zijn lustslot Vianen in veiligheid te komen.

Hertog Karel bracht hem tot hoog aanzien, maar in 1473 viel hij als offer van een geheim complot te Haarlem. — Eerst in 1486 bij de kroning van Maximiliaan van Oostenrijk trad voor de Brederodes een rustperiode in, waarvan Reynout, burggraaf van Utrecht, kamerheer van keizer Karel V, deken van het Gulden Vlies enz., gebruik maakte om de waardigheid van geboren Graaf van Holland aan te nemen, die hij later weer opgaf. Tot de zeer bekende figuren behooren nog Hendrik van Brederode, die in 1566 aan het Verbond der Edelen deelnam en de onverschrokken Johan Wolfert, kolonel, gouverneur van 's-Hertogenbosch, grootmeester der artillerie en in 1641 tot veldmaarschalk benoemd; zijn kleinzoon Wolfert, in 1679 overleden, was de laatste wettelijke mannelijke nazaat; de bezittingen gingen in 1725 door verkoop over aan de Staten van Holland en West-Friesland. — Bij K. B. van 28 Dec. 1861 werd het slot als historisch monument aan het Departement van Binnenlandsche Zaken overgedragen. Door de zorg van den hoogst bekwamen archivaris van Haarlem, Mr. A. J. Enschedé, zijn de bouwvallen van het eens zoo machtige en trotsche slot ongeveer 50 jaar geleden in behoorlijken staat gebracht en verrijst de „Ruïne", te midden van een schilderachtige omgeving, als een eerbiedwaardig overblijfsel van een der roemruchtigste riddergeslachten, die ons Vaderland heeft voortgebracht.

De Ruïne van Brederode.

Een jaloersche Vrouw.

SCHETS VAN BEATRICE HARRADEN.

Een plotselinge stilte viel in toen Mrs. Trudon het salon binnentrad; het jonge vrouwtje voelde het dadelijk en het deed haar pijnlijk aan.

„Natuurlijk hebben ze *weer* gesproken over Dick en mij," dacht ze en trachtte zoo goed mogelijk het onaangename van de positie weg te nemen.

„Ik moest vijf en twintig minuten op het perron in Clapham Junction wachten," riep ze gemaakt vroolijk uit, „en ik snak naar thee, geef mij gauw een kopje Maisie, als 't je blieft."

„Dat zul je hebben," zei haar gastvrouw. „Ziedaar."

„Waarover hadden jullie het toen ik binnenkwam?" vervolgde Mrs. Trudon luchtig.

„Om de waarheid te zeggen, Alice, hadden we het over jou. Ik zei,"

vervolgde Maisie Ballanger, „— het is erg leelijk van mij, omdat het eigenlijk niet waar is — dat je je vrienden zoo zelden opzoekt nu je in Campden Hill woont."

Allen keken Mrs. Ballanger aan, de handigheid bewonderend waarmee ze zich uit de moeilijkheid wist te redden — allen op één na, de kleine Miss Daly.

„O Maisie, hoe kon je dat zeggen," zei Mrs. Trudon bedroefd, „terwijl ik nog wel in dit nare weer op weg naar je toe was."

„Ja, het was niet aardig van me, dat beken ik, en ik trek mijn woorden dan ook dadelijk weer in."

Alice praatte nog een uurtje vroolijk met het groepje kennissen, nam toen lachend afscheid en ging naar het station terug.

Met strak, bleek gelaat liep ze het perron op en neer in pijnlijke gedachten verdiept, waaruit ze opschrok toen ze Miss Daly op haar zag toeijlen. Dadelijk toonde ze deze weer haar lieven glimlach.

„Hé Miss Daly, ik wist niet dat u met denzelfden trein ging als ik, anders had ik op u gewacht."

„Dat is ook niet mijn plan; ik ben hier gekomen omdat ik meende u te moeten zeggen dat Mrs. Ballanger een onwaarheid sprak zooeven. Toen u binnenkwam hadden ze het niet over —"

„Och, het komt er niet op aan," zei Alice luchtig, „men moet Maisie nemen zooals ze is."

„Wilt u dan de waarheid liever niet hooren?"

„Het kan mij niet bijzonder veel schelen."

„Ze spraken over uw man," zei Miss Daly beslist, „en u moogt het mij kwalijk nemen of niet, ik zal u zeggen wat ze zeiden. Als u niet weet wat er gebeurt, behoort u op de hoogte te worden gebracht, dan kunt u wellicht het kwaad herstellen. Als een man uithuizig wordt en blindelings zijn verderf tegemoet gaat, heeft zijn vrouw dan geen plichten jegens hem te vervullen? En wanneer ze te trotsch is om een hand tot zijn redding uit te steken, is het dan haar schuld niet wanneer hij verloren gaat?"

„Ik waardeer uw waarschuwing zeer; maar het berust alles op een misverstand; Mrs. Mascot is een cliënte van mijn man."

„O, dan weet u er toch iets van," riep Miss Daly uit; „wees moedig, strijd tegen haar. Ze is oud en onbeschaafd, gij zijt jong, mooi en welopgevoed. Ga met mij mee naar huis, we zullen naar uw man uitzien en als hij voorbijgaat op weg naar die vrouw, zullen we hem binnenroepen en ge zult met hem spreken — den arm om zijn hals slaan en hem op het gevaar wijzen dat hij tegemoet gaat."

„Laat mij gaan, Miss Daly, ge weet niet —"

„Ja, ik weet het wel; wat beteekent trots wanneer er een man als Dick mee gemoeid is. Dick is altijd goed voor mij geweest, het is een beste man, de beste ter wereld," eindigde ze met vochtige oogen.

„Dat is hij, Miss Daly, en hoe kunt u dan zoo iets slechts van hem denken? Ik zou er heusch mijn trein nog door missen," en met een glimlach stak Alice haar de hand toe en stapte in.

In een hoekje van de coupé ging ze zitten peinzen. Ze was door het medegedeelde niets nieuws te weten gekomen; ze wist al zooveel, dat ze niet meer hopen durfde. Het kon Dick niet schelen of de menschen van zijn flirtation afwisten; immers hij bezocht dagelijks die vrouw in een voorstad waar ze een massa kennissen hadden.

Prinses Clémentine, geb. 30 Juli 1872, dochter van wijlen Koning Leopold II, en Prins Victor, neef van de ex-Keizerin Eugenie, in het park te Farnborough als gasten van laatstgenoemde. Het huwelijk is, zooals men weet, lang uitgesteld geworden door allerlei hinderpalen.

Lief tegen hem zijn! Hem smeeken! Wat zou dat alles geven bij een man, wiens liefde dood was?

De eerste tijd van haar huwelijk ging aan haar geest voorbij. Zij was toen in-gelukkig geweest en Dick was dol op haar. Ze hadden goede vooruitzichten en een gezellig thuis. Daarna — was zij, vermoeid van het werken, verlaten voor een gefortuneerde coquette van middelbaren leeftijd.

Een paar maanden na hun huwelijk was Dick's tante plotseling gestorven, juist toen ze op het punt stond een jaargeld op haar neef vast te zetten inplaats van hem te laten erven, en toen men haar zaken regelde, was er geen spoor van haar fortuin te vinden geweest.

Men verdacht den zaakwaarnemer, die, op den dag van haar dood, een lang onderhoud met haar had gehad, naar huis was gegaan, onderweg een revolver had gekocht en den volgenden morgen in zijn studeerkamer was gevonden met een kogel door het hart.

Een ingesteld onderzoek naar Miss Trudon's fortuin had geen resultaat en daarmee waren Dick's vooruitzichten verdwenen.

Dick deed zijn best, maar hij had geen groote praktijk en ze hadden het arm. Alice was zoo zuinig mogelijk geweest en had nog weten over te houden; ze had het een jaar volgehouden tot ze haast niet meer kon en nu — was Dick's liefde dood.

Reeds maanden lang had ze het voelen aankomen. Telkens als hij een cliënt ging opzoeken had ze zich daarin verheugd, tot ze eindelijk ontdekt had dat hij altijd denzelfden cliënt bezocht en deze een dame was. Ze had gezwegen, ook toen haar twijfel zekerheid werd, want ze wilde geen scène maken. Welk onrecht hij haar ook aandeed, ze zou liever sterven dan door hem beklaagd te worden.

Zoodra ze thuis kwam zorgde ze eerst voor het eten, alles moest in de puntjes zijn, en kort daarop verscheen ze keurig gekleed met een opgeruimd gezichtje in het salon, om haar man op te wachten.

Daar werd luide gebeld. Een telegram! „Dineer vanavond bij een cliënt, kom laat thuis. Dick."

Wanhoop vervulde haar bij de gedachte dat Miss Daly misschien geweten had waar hij vanavond zou zijn en haar daarom gewaarschuwd had. Zonder zich te bedenken ging ze naar de vestibule, wierp een mantel om, gaf de meid last de tafel af te nemen en ging de voordeur uit.

Vóór ze het zelf wist, stond ze op het grasveld van een huis in een der voorsteden en keek door de jaloezieën in een helder verlichte kamer, waar 'n man en vrouw stonden.

Hij, jong, van athletische gestalte, zij wat ouder en druk pratend met breede gebaren. Eensklaps kwam er een uitdrukking van dankbaarheid, bewondering, teederheid op zijn gezicht. Met een kreet van vreugde, die zelfs door het gesloten raam naar buiten drong, vloog hij op haar toe en omhelsde haar.

Geen van beiden hoorde het zachte gekreun, noch den val van een lichaam buiten op het grasveld.

Het Raadhuis te De Rijp, in 1630 gebouwd door den beroemden bouwkundigen en droogmaker van „De Beemster", Jan Adriaansz Leeghwater, bewoner der gemeente. Het uitwendige verkeert thans in zeer vervallen toestand, zoodat de Raad een verzoek aan de Regeering heeft ingediend, om financieelen steun voor eventueele restauratie. Bij den grooten brand in 1650 bleef het gebouw gespaard; in 1875 is ter herinnering aan den 300sten geboortedag van Leeghwater een gedenksteen in den noordelijken gevel aangebracht.

Stadsgedeelten van Amsterdam, gezien en genomen van den Westertoren. Onze keurige afbeeldingen geven een indruk van het dicht-aaneengesloten gebouwen-massief en tevens een globaal overzicht van den bouwstijl; een enkele straat in de groote stad telt vaak meer bewoners dan menig dorp in zijn geheel. — De foto hierboven werd genomen richting Centraal-Station.

Dick Trudon kwam later thuis dan hij in het telegram had aangekondigd. Stilletjes sloop hij naar boven om zijn vrouw niet wakker te

Richting Raadhuisstraat; het Koninklijk Paleis met zijn hoogen koepel is op den achtergrond duidelijk zichtbaar.

maken. Halverwegen kwam de meid hem tegemoet met rood beschreide oogen.

„Wilt u even in de studeerkamer gaan, mijnheer en wachten? De dokter zal u alles zeggen."

„Mevrouw is toch niet ziek?" riep hij gejaagd uit.

„Ja mijnheer, ze is vanavond om tien uur ongesteld uit Londen thuis gekomen."

Hij wilde verder gaan, maar het meisje hield hem tegen. „Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar mevrouw zei dat het haar zou dooden als u plotseling bij haar kwam en daarom heb ik u opgewacht."

Hij zweeg en leunde geheel ontzet tegen de trapleuning. Het leek hem een eeuwigheid eer de deur werd geopend en de dokter verscheen.

„Hoe gaat het?" riep hij hem toe.

„Hoewel er geen direct gevaar is, is haar toestand toch ernstig. U moogt wel even naar haar toegaan."

„Zal het haar geen kwaad doen?"

„Neen, neen, misschien is het wel goed voor haar."

Trudon wachtte niet langer; hij was al in de kamer. Toen ze hem zag, kwam er een pijnlijke uitdrukking in haar oogen. „Ik zal sterven, Dick," zei ze zacht.

„Neen, dat zul je niet," zei hij beslist. Met krachtigen arm hief hij haar half op en nam liefdevol haar handen in de zijne.

„Neen, al dezen tijd heb je te veel gedaan, liefste, geleden en geworsteld tegen armoede en zorg. Maar nu is er een betere tijd voor ons aangebroken. Eens heb ik je teleurgesteld toen ik je zei dat ik je een onbezorgd bestaan kon aanbieden en je hebt die teleurstelling gedragen als een heldin. Intusschen deed ik mijn uiterste best er achter te komen wat Fleming had uitgevoerd met Tante's geld. Na veel moeite vond ik uit dat hij jaren lang in het geheim gehuwd was geweest en geld had vastgesteld op zijn vrouw. Ik maakte kennis met haar, speelde voor detective, en wist haar vertrouwen te winnen. Aanvankelijk hield ik haar voor zijn medeplichtige, doch toen ik bemerkte dat dit niet het geval was, deelde ik haar eerlijk alles mee. Met vereende krachten trachtten we het geld

Richting Leidschegracht. — Prinsengracht met omgeving.

op het spoor te komen —"

„En toen?"

„Toen ontdekten we dat Tante aan Mr. Fleming de opdracht had gegeven om te verkoopen; hij verkocht onder den naam, dien wij niet kenden — nam het geld mee naar huis en kocht onderweg een revolver, aangezien de aanwezigheid van zooveel geld in huis hem eenigszins angstig maakte. Zoover kwamen we gisteravond.

Vandaag onderzocht zijn vrouw — zijn weduwe bedoel ik — nauwkeurig de geheele studeerkamer waar ze eindelijk het geld vond in een geheime lade. Ik was dol van blijdschap dat het geld terecht was, terwijl *zij* zich verheugde hij het idée dat haar man onschuldig was en geen zelfmoord had gepleegd, doch bij ongeluk gedood moest zijn —"

„En toen kuste je haar zeker?"

„Of ik! Ik nam haar uit pure verrukking in mijn armen en omhelsde haar. Tot laat in den avond onderzochten we allerlei stukken, vandaar dat ik over mijn tijd thuiskwam, en nu je dit alles weet, mag je niet meer aan doodgaan denken, hoor! Je zoudt mij toch niet willen verlaten, hè?"

Ze glimlachte hem toe, wetend dat het eenige wat haar twijfel in hem kon goedmaken, was te zwijgen. Dick moest zijn vertrouwen in haar behouden; nooit mocht hij weten dat zij aan hem getwijfeld had. Dit moest haar straf zijn.

Vol liefde keek ze haar man aan, die zoo in-gelukkig naast haar bed zat en met haar hand in de zijne, viel ze in een vasten slaap.

„De zonderlingste genezing, die ik ooit zag," zei de dokter. „Eerst wilde ze liefst sterven en nu verheugt ze zich op haar beterschap. Vrouwen blijven raadsels!"

Marken.

Die kleene plek, ten Golven uitgerezen,
Die door den walm der steden wordt verschoond,
Zou die misschien de groene schuilhoek wezen,
Waar het overschot van Hollands deugden woont!

TEN KATE.

Evenals Volendam is Marken in dezen tijd het object van talrijke vreemdelingen, vooral van Engelschen en Amerikanen, die een excursie per luxe-boot daarheen maken. Men zou geneigd zijn te denken, dat een geheimzinnige macht van oudsher haar beschermende hand heeft uitgestrekt over dit lapje grond, dat weinig hooger dan het

Marken in Beeld.
Boven: Op den dijk.
Daaronder: In de haven.
Links: Marker boer.

Marken in Beeld.
Midden: Buurpraatje.
Onder: De dorpsstraat.
Rechts: Marker boerin.

zeepeil, zonder een behoorlijke beveiligende omwalling van hooge duinen of dijken, steeds gespaard is gebleven, ondanks de periodieke woeste en onstuimige grillen der zee.

Marken, dat hoogstwaarschijnlijk voorheen met de Noord-Hollandsche kust één geheel vormde, maar daarvan in het begin der 13de eeuw reeds was gescheiden, behoorde in dien tijd aan de kloosterbroeders, maar werd in het midden der 14de eeuw verkocht; het tegenover Marken gelegen dorp Monnikendam bewaart in zijn naam de herinnering aan de eerste bezitters. — Herhaaldelijk werd het in die dagen vrij aanzienlijke eiland geplunderd door benden uit Overijsel en Friesland, en tal van malen werd het vreeselijk geteisterd door brand en hoog water, waardoor gansche huizengroepen verwoest werden.

Op afstand gezien, biedt Marken een schilderachtig aspect, maar van nabij wordt men bij den aanblik op die houten woningen, groen, blauw-grijs of zwart, met laag afhangend rood pannendak, droevig en somber gestemd, vooral 's winters en bij ongunstig weer; de bevolking, gehecht aan hare oude gewoonten, zeden en kleedij, vindt haar schamel bestaan in de vischvangst en hoevelen, die op hoop van zegen het ruime sop kozen, zijn nooit teruggekeerd, weduwen en weezen onverzorgd achterlatend! De bedelpartijen op het eiland maken voorzeker ook geen verheffenden indruk op den bezoeker.

De Markers, van de prille jeugd af gewend aan gevaren, zijn gehard tegen den strijd en wakkere visschers; in de meeste woningen heerschen voorbeeldige zindelijkheid en orde; de interieurs zijn karakteristiek en het huisraad is er eigenaardig gearrangeerd: Delftsch aardewerk, porselein, Japansche borden, rekken met lepels, Hollandsch koper, oude kasten, klokken en ander ouderwetsch meubilair, zoomede het pronkbed met kussens en spreien, met fijn naaldwerk versierd, waarop de huisvrouw, die zich jegens belangstellende bezoekers zeer minzaam betoont, bijzonder trotsch is.

De branding vóór den ingang van de Scheveningsche haven.

De intense heftigheid, waarmede de golven in beroering kunnen zijn, is hierboven zeer aanschouwelijk in beeld gebracht; men kan zich voorstellen, dat de verwoede botsing en het onstuimige voortrollen dier schuimende, hoog opgezwiepte waterbergen, het meest soliede schip ten gronde kunnen richten. — Hoewel de klippenbranding woester kracht en vernietigender uitwerking heeft dan de strandbranding, heeft deze toch vaak groote onheilen aangericht; in den loop der eeuwen is aan onze kusten bovendien vrij veel land weggeslagen en heeft de kust daardoor groote vormverandering ondergaan — Het spreekt vanzelf, dat de kracht der branding toeneemt met die van den wind — Bij den storm van 1 Januari 1877 werd een der betonblokken, als golfbrekers aan de buitenzijde der steenen havenhoofden te IJmuiden geplaatst en van 20000 K.G gewicht, door het water over het 8 M. breede hoofd geschoven en aan de binnenzijde der haven neergeworpen.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

VI.

Gerrit had weer dadelijk bij „de Nederland" aangemonsterd. Hij vond 'n reis naar Buenos-Ayres in de gegeven omstandigheden overbodig. Als Willem uit z'n eigen niet wat van zich hooren liet, dan lag het niet aan hèm, om er zich zoo'n moeite voor te geven. Voor moeders geruststelling was 't wat ànders geweest, maar nù bleef hij liever bij z'n ouwe Maatschappij en op 't schip bij vriend Abdoellah. De centen van 't spaarboekje gaf hij aan juffrouw Krul, die ons voorloopig liefderijk in haar huis had opgenomen. Familie hadden we niet, voor zoover we wisten, maar daar ze het bij den bootsman zèlf niet al te breed hadden, vond ik 't zéér pijnlijk en begreep dat het zóó niet blijven kon.

Dominee had met de familie Krul over het Weeshuis gesproken, doch daar wilden de brave menschen niets van weten. „We snijden de boterhammen maar wat dikker en smeren zuinig," meenden ze en ook de lieve Cor vond, dat ik, als haar aanstaande man, nèrgens beter onder dak kon dan bij haar ouders.

't Was of ik me na moeders dood plotseling 'n paar jaar ouder voelde. Haar bedorven lieveling stond nu alleen op de wereld, moest voor zichzèlf gaan zorgen en begreep maar àl te goed, dat de tijd van kinderlijk droomen voorbij was. Te véél had ik steeds op haar hulp en liefde gesteund, niet kùnnende denken, dat zij zóó spoedig reeds voor immer zou worden weggerukt. Nóóit had ik 'n behoorlijk vak willen leeren, bekoord als ik was door 't vrije straatleven en zóó kwam 't, dat ik nù, als slungel van zeventien jaar, nog niet eens de boter op m'n brood kon verdienen.

Wat moest ik op den duur beginnen?

Het hinderde mij geweldig, dat ze bij Krul zich voor mij, een vreemde, al was ik dan ook 'n kameraadje van Cor, zouden moeten gaan bekrimpen. Ik was in den vollen groei, 'n stevige jongen, en at er voor twee! Er moest zoo spoedig mogelijk aan die vernederende klaplooperij 'n eind komen, vond ik. Maar hoe? Ik had Gerrit, vóór z'n uitreis, al over 'n schip gepolst, maar er was toen juist gróóte slapte in de haven door de staking der bootwerkers en er liepen héél wat bevaren matrozen „zònder", zoodat 't nog wel 'n tijdje duren kon, voor ze zoo'n jongen als ik namen. Voorloopig bleef ik dus bij m'n patroon, den kruidenier en bracht ik 't volle weekloon trouw bij juffrouw Krul, wèl wetende, dat ik zéker meer dan 't dubbele opkon.

Ja, nù eerst voelde ik goed, wat ik mijn ouwe moedertje toch onbarmhartig had laten sloven en ploeteren. Vroeger, bij haar leven, had ik daar nooit zoo aan gedacht, ja hoe dikwijls had ik haar zonder 't minste gewetensbezwaar nog extra-zakcenten afgebedeld en er nooit naar gevraagd, waar toch àl dat geld vandaan kwam, als er weer 'n nieuw pak kleeren of 'n paar schoenen voor me noodig waren.

'n Moeder hongert zoo graag voor haar kinderen, als 't moet, en och zij oogst bij haar leven meestal zoo bitter weinig dank! Dàn eerst, wanneer ze voor goed haar oogen gesloten heeft en grafwaarts is gedragen, wordt het besef wakker, hoe grenzenloos zelfzuchtig wij kinderen steeds waren en dàn, ja dàn worden er 's nachts heete tranen van berouw geschreid, maar dàn is 't ook te laat! 'n Vreeselijk woord!

Had ik, in plaats van stééds m'n fortuin op straat te zoeken en „eeuwig loopjongen te blijven", zooals moeder 't eens genoemd had, vroeg reeds 'n mooi vak als bankwerker of typograaf geleerd, dan zou ik al lang véél meer hebben verdiend en was ik moeder tot steun, in plaats van last geweest.

Nooit had ze 't mij verweten, daar was ze te goed, te veel moeder voor, doch nù, achteraf beschouwd, voelde ik 't maar àl te zeer, dat ze in haar groote liefde voor mij eigenlijk zwak en kortzichtig geweest was.

Mochten deze „Gedenkschriften" misschien door te zwakke ouders en zelfzuchtige zonen en dochters gelezen worden, laten ze dan het bovenstaande toch vooral goed ter harte nemen, vóór het te laat is.

Ouders hebben in hun grijsheid 'n zedelijk recht op steun van hun kinderen en in dezen kunnen wij beschaafde Nederlanders nog veel, ja nog zéér veel van onze zoogenaamde onbeschaafde Inlanders en Chineezen hier in Indië leeren.

Ik schrijf echter „Gedenkschriften" en geen Preeken en dus zal ik nu maar voortgaan met het verhaal van mijn leven.

Bootsman Krul was lid van den Bond van Oud-Onderofficieren [1]) en hoe vreemd 't ook klinken moge, dit lidmaatschap besliste over m'n toekomst.

Op 'n avond toch kwam hij van de vergadering thuis met een zijner Bondskameraden, 'n gepensionneerd sergeant-majoor van 't Indische leger, majoor Bootsma geheeten. Ik had den majoor [2]) nog nimmer gezien. 't Was een flinke man met 'n krijgshaftig door de zon roodbruin ge-

---

[1]) Heet tegenwoordig Koninklijke Nederlandsche Bond van Oud-Onderofficieren. Beschermheer is Z. K. H. Prins Hendrik der Nederlanden. Eerevoorzitter Z. Excellentie Jhr. C. H. A. van der Wijck, oud-Gouverneur-Generaal van Nederlandsch-Indië. C. B.

[2]) De mindere militairen spreken in het leger ook van „majoor", wanneer ze een sergeant-majoor bedoelen. Feitelijk behoort met dien titel alleen den hoofdofficier aangesproken te worden, welke in rang volgt op kapitein. C. B.

brand gezicht en 'n groot litteeken dwars over z'n voorhoofd, 'n klein souvenirtje van de heeren Atjehers, zooals hij later vertelde. Hij had 'n mooie borst vol kruizen en medailles en daaronder de Militaire Willemsorde en twee Eervolle Vermeldingen. Ik had dadelijk 'n groot respect voor dezen man en ineens werd er mijn jongensfantasie weer door wakker en dacht ik aan Willem's soldatentijd bij het zevende en hoe ik toen ook militair had willen worden, verder aan Gerrit's reizen naar Indië en z'n verhalen over dat mooie verre land en óók aan mijn dierbare helden uit de boeken van Gustave Aimard, aan hun gevaarvollen strijd met de Apachen, de Sioux en de andere bloeddorstige Indianenstammen van de prairiën in Amerika. Zoo'n held was nu zeker ook onze bezoeker, die me echter niet veel tijd tot fantaseeren liet.

Hij gaf me 'n stevige poot en vroeg aan bootsman Krul: „Is dàt nu 't jong, waarover je sprak?"

Ik begreep nu plotseling, dat 'n gewichtig moment in mijn leven was aangebroken. Niet voor niet toch keek die majoor mij zoo uitvorschend aan, alsof z'n oogen tot in 't diepst van m'n ziel wilden lezen, maar ik hield dien blik goed uit en merkte wel, dat ik in z'n smaak viel. Hij knipoogde tegen den bootsman en zei iets in 't Maleisch, dat ik niet verstond, doch dat zéker niets ongunstigs over me was, omdat 't met 'n hartelijk kloppen op m'n schouder gepaard ging. *(Wordt vervolgd).*

Een les voor 't Leven

DOOR R. THAROD.

In eentonige gelijkmatigheid ruischte de regen.

Door de openslaande ramen drong een opwekkende geur van vochtig gras en geraniums de kamer binnen, waar aan een tafel een jonge vrouw zich gereed maakte een brief te schrijven.

Met sierlijk krullende letters, zette zij den naam van 't hotel en den datum neer. Toen begon zij: „Beste George".

Ziezoo! dat stond er.

Maar wàt verder? Peinzend keek zij naar buiten waar tusschen de grijze wolkenmassa een klein plekje blauw zichtbaar werd, een klein plekje blauw dat àl maar grooter werd en waardoor de zon een bundel stralen omlaag zond.

Wat zou het straks heerlijk zijn, buiten; de regen verminderde reeds en 't licht zou weldra de overhand hebben.

De Overtoomsche Schutsluis aan den Sloterstraatweg te Amsterdam, die tengevolge van de zeer drukke scheepvaart in sommige perioden van het jaar, verbreed zal worden; daartoe moeten verschillende kleine ouderwetsche huisjes onder sloopershanden vallen (rechts op de foto zichtbaar), waardoor wederom een typisch plekje oud-Amsterdam verdwijnen zal.

Maar eerst schrijven, zooals ze tot dusver elke week aan George geschreven had, hem trouw verhalend van haar wedervaren.

De plaats, de omstreken, het hotel, alles was haar zoo meegevallen, de lucht was er gezond en kleine May kreeg al roode wangetjes van het vele buiten zijn.

In 't begin had ze George wel erg gemist, maar dapper had ze er zich over heengezet, wel wetende dat hij toch onmogelijk van zijn zaken àf kon. En nu...? och, nu vond ze het al zoo gewoon alleen met 't kind rond te wandelen; ze dacht er niet meer aan dat ze hem gaarne bij zich zou zien.

Er waren hier ook zoovele aardige families gelogeerd, waarmee ze goed kon opschieten en door wie zij op lange wandelingen in de heuvels of gezellige pic-nics in 't bosch genoodigd werd.

Was de wandeling wat vermoeiend voor kleine May dan liet ze haar thuis bij de andere kinderen.

's Avonds vertelde 't kind dan hoe prettig ze „moedertje" of „schooltje" gespeeld hadden in de serre, of „verstoppertje in den tuin".

En wat kon het 's avonds niet gezellig zijn als al de gasten zich, één groot gezin gelijk, in de zaal verzamelden en er gezelschapsspelen deden, die meestal met een dansje besloten werden.

Zij had George maar nooit geschreven dat ze aan dat alles meedeed en danste en pret maakte als een jong meisje. Waartoe? Hij zou het misschien niet prettig vinden al stak er ook niets in.

Maar wat zou ze nu aan George schrijven? Ze wou dat ze al bij 't einde was „je je liefhebbende Mary".

Met al dat suffen en soezen kwam je niets verder. Ze zou maar beginnen over 't weer en zeggen dat ze alleen op haar kamer zat en May beneden speelde. Juist had zij de pen in den inkt gedoopt toen de deur opening en de vijfjarige May de kamer binnenhuppelde. Ze sloeg de mollige armpjes om moesjes hals en vertelde dat „Oom Dot" beneden stond en vroeg of ze zin had mee naar de grot te gaan.

De jonge vrouw stond op en wierp haar pen neer. Zij slaakte een zucht van verlichting: zoo'n heele dag in huis werd in-vervelend, ze snakte naar een wandelingetje.

„Is meneer Dordt beneden?" en mevrouw wipte vlug de trap af.

„Wel, mijnheer Dordt, wie zijn er al zoo van de partij?" riep zij den wachtenden jongen man toe.

„Weet ik nog niet precies, mevrouw, ik moet nog liefhebbers werven. Maar u kunt zich gerust vast klaar maken. Als ik zeg dat mevrouw Vrede meegaat, komen ze allen."

„Hè, wat flauw!" lachte mevrouw Vrede, tòch gevleid, en nam May mee naar boven om haar wat op te knappen.

Een kwartier later stonden moeder en kind, beiden gehoed en gemanteld weer beneden.

Dordt kwam lachend op haar toe.

„Het tooverwoord heeft voor ditmaal gefaald éénige uitwerking te hebben, mevrouw, de menschen zijn allen te lui en te vadzig, om zich op een wandeling voor te bereiden en meenen dat 't veel te frisch is om in de grot te gaan."

Mevrouw Vrede keek teleurgesteld het kind aan haar hand aan: „Nu May, dan gaan we niet!"

„Maar daar is toch volstrekt geen reden voor, lieve mevrouw, u zult mijn geleide toch wel voldoende vinden? Ik ben geheel bereid zoowel voor gids als voor geleider te spelen."

„Oh, neen, we moeten den gids meenemen."

„Vertrouwt u mij niet als ik zeg dat ik de grotten op mijn duimpje ken en zelfs zonder lantaarn den weg zou kunnen vinden?"

Mevrouw Vrede bleef echter op haar stuk: „een gids of.. ze bleef thuis."

Dordt gaf toe en het kleine gezelschap toog grotwaarts.

't Was nog een heele wandeling over de modderige wegen en kleiige paden, maar ze zetten vroolijk door.

May lachte telkens dat ze schaterde als haar popperig overschoentje in de modder bleef steken en „Oom Dot" het er uit moest halen en haar aandoen.

Moeder vermaande 't kind voorzichtig te zijn omdat 't zoo vervelend was voor mijnheer Dordt, doch deze verzekerde dat hij 't met pleizier deed, al wou ze zes overschoenen verliezen. Waarop May weer uitbundig grapte: „Zès overschoenen, wie draagt nou zès overschoenen!".

De gids was blij dat er klanten kwamen ondanks het natte weer en had zijn lantaarn dadelijk bij de hand.

Gemoedelijk vertellend, alle merkwaardige plaatsen aanwijzend, liep hij vooruit, mevrouw Vrede met mijnheer Dordt volgden, kleine May liep springend van den een naar den ander, was nu vóór dan achter en vroeg telkens wanneer of ze er weer uitgingen.

Dordt legde uit waarom deze gang en wanneer die aangebracht was, vestigde de aandacht op bijzondere soorten steen, noemde namen en jaartallen, in één woord maakte zich zoo verdienstelijk mogelijk.

Daar de grond zeer oneffen was, bood hij zijne dame den arm en volgden ze zoo het schijnsel van de lantaarn.

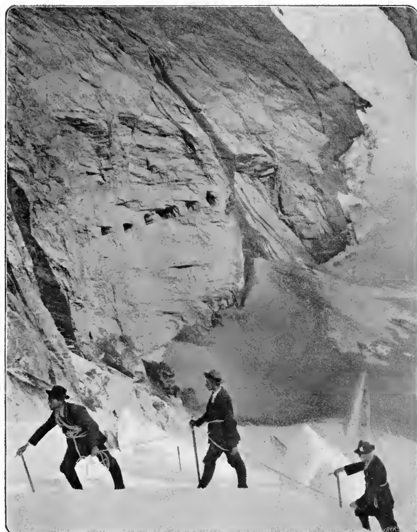
't Waren gangen zonder einde, gangen met dwarsgangen, over welke de gids op eentonige wijze verhaalde, maar de twee achter hem luisterden al niet meer.

Ze praatten en schertsten, Dordt maakte de meest flatteuse complimentjes, die zijn dame lachend afweerde en met allerhande plagerij beantwoordde.

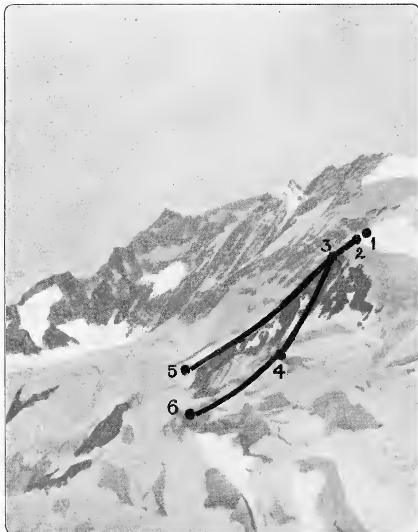
Wel vond zij soms dat hij wat al te familiaar werd en het volstrekt niet te pas kwam dat hij haar tutoyeerde, maar zoodra zij op meer gereserveerden toon wilde spreken, lachte hij haar zoo vroolijk uit en stelde hij zich zoo dwaas aan dat ze weer in den ouden, kameraadschappelijken toon verviel.

Tot ze op eens bedacht May tusschen hen in te laten loopen.

„May," riep zij, „kom eens hier."

Het „*IJsmeer*" in het Berner-Oberland, met den aanblik op het station IJsmeer (3161 M.) aan de Jungfraubaan. — Aan het station geniet men van een prachtig uitzicht op de gletschers en toppen; een trappenweg voert door een rotsgrot naar de gletschers, vanwaar geoefende toeristen in 1½ à 2 uur naar de Bergli-hut kunnen komen. Wij vestigen in het bijzonder de aandacht op de kleine openingen, die de ramen voorstellen van het groote restaurant, in de rotsen gebouwd en voorzien van ruime localiteiten, post- en telegraafkantoor enz. Het Grindelwald met omgeving wordt jaarlijks, om zijne verrassende en overweldigende natuurtafereelen, door honderden vreemdelingen bezocht.

Het vreeselijke lawinen-ongeluk nabij de Bergli-hut, op den Eiger met gezicht op het „*IJsmeer*". — De plotselinge storting van enorme sneeuwmassa's in dit imposante Zwitsersche berggebied heeft helaas 7 touristen, die onder geleide van betrouwbare gidsen, eene excursie maakten, het leven gekost; blijkens mededeeling van een der geredde gidsen — de zeer bekende en geharde Alexander Burgener werd gedood — begon de sneeuw te bewegen nabij de hut en verdeelde zich de massa; de eene helft sleurde de groep mede, waarvan 7 gedood en 2 gewond werden. De reddingsbrigade toonde loffelijke toewijding bij haar menschlievenden arbeid. 1. Bergli-hut; 2. de plaats, waar de lawine zich losmaakte; 3. de plek, waar zij zich in tweeën splitste; 4. het punt waar de provianddragers meegesleurd werden; 5. de kuil, waar de verongelukten gevonden werden; 6. waar de zwaar gewonde provianddragers lagen.

Haar hart dreigde stil te staan van schrik toen ze bemerkte dat May er niet was, al trachtte ze ook de diepe duisternis die hen omringde, te doordringen.

„May," gilde ze, „May!" doch er klonk geen antwoord terug dat geruststellen kon, slechts de wanden weerkaatsten flauw, het geroep „May, May!"

Verschrikt waarschuwde Dordt nu den gids, die reeds op zijne schreden terugkeerde.

„Waar is 't kind, 't kind!" drong de moeder heftig, „laten we toch teruggaan! May! May!"

Steeds roepend en luisterend, starend in de diepe duisternis, gingen ze den weg terug dien zij gekomen waren tot ze op een punt kwamen waar een andere gang de hunne sneed.

Hier zou ze ingeslagen kunnen zijn, meende de gids. En hoe onmogelijk het de moeder ook toescheen, moest ze toestemmen dat 't toch kòn. De beide mannen vermaanden haar dus te blijven waar zij was en sloegen ieder een anderen kant in.

Was 't niet haar eigen, haar eigen schuld geweest, had ze haar kind niet geheel en

Panorama van de 3 bergkoningen in het Berner-Oberland. — De „*Eiger*" (3975 M.); de „*Mönch*" (4105 M.) en de „*Jungfrau*" (4167 M.).

Het eerste bezoek van H. K. H. Prinses Juliana, vergezeld van H. M. de Koningin en Z. K. H. Prins Hendrik, aan Hare Grootmoeder; de aankomst aan het station Baarn. — H. M. de Koningin-Moeder verwelkomde de Vorstelijke Gasten, terwijl ook de Commissaris der Koningin van de Provincie Utrecht, de burgemeester van Baarn en andere hooge autoriteiten op het perron aanwezig waren; duizenden belangstellenden juichten op het stationsplein de Kon. Familie, die eenige dagen ten paleize Soestdijk doorbrengt, geestdriftig toe. *Foto links:* De verwelkoming aan het perron, waar een smaakvolle bloemenversiering aangebracht was. — *Foto rechts:* Het vertrek naar het paleis „Soestdijk". Op beide foto's is de jonge Prinses duidelijk zichtbaar.

al vergeten om met dien man te schertsen en te lachen? „Hemel! Vader! Ge hebt gelijk, ik ben 't kind niet waard!" kreunde zij. „'t Is mijn straf, een gerechte straf, dat 't mij nu afgenomen is. Oh May! May!" En 't was haar alsof ze weer den gids hoorde vertellen op die zelfde eentonige manier: „En op deze plek is verleden jaar een geraamte gevonden van iemand die vijftig jaar geleden in de grotten is verdwaald en van honger omgekomen...."

Als ze May eens niet vonden! O 't kòn, 't mocht niet zijn! Ze dacht aan George die haar 't kind had toevertrouwd.

„O Vader ik heb gezondigd!" kreet zij de gevouwen handen omhoog heffend, „maar straf mij niet zóó zwaar, geef mij het kind weder. Ik zal een opofferende moeder en, ik zweer het, een trouwe gade zijn!"

Heel in de verte verscheen nu een lichtje.

Zou God haar gebed verhoord hebben? Doch de gids kwam naderbij en de lantaarn verlichtte slechts hem alleen. Ook Dordt keerde alleen terug....

Voorwaarts ging het nu, het stilzwijgen werd slechts af en toe door een herhaald roepen verbroken. Daar kwamen ze weer aan een zijgang.

„Er komt licht uit!" riep Mary.

„Ja dat is een uitgang," zei de gids en zette zijn lantaarn neer om even te gaan kijken.

Mary, als door moederlijk instinct gedreven, liep hem voorbij op het daglicht toe dat daar zoo hoopvol de duisternis binnendrong. Aan den uitgang van de grot gekomen, snelde zij met een kreet van vreugde op een klein figuurtje toe dat tusschen het hoog opgeschoten gras bloemen stond te plukken. Snikkend en over haar heele lichaam trillend, sloot zij het in de armen.

Verwonderd keek het kind van de moeder naar de nu toesnellende mannen.

„O May, hoe kòn je dat doen, we hebben zóó in angst gezeten," bracht eindelijk de moeder er hortend en stootend uit.

May verklaarde heel eenvoudig dat ze liever bloempjes wou plukken dan in die akelige grot loopen.

„Zulke kinders moesten een flink pak slaag hebben," bromde Dordt, zich het zweet van het klamme voorhoofd afvegende.

Het 6-daagsche Sportfeest op *„Houtrust"*. — Opnieuw is bij de wedstrijden gebleken, dat van het bestuur van den *Ned. Bond voor Lichamelijke Opvoeding* een machtige invloed uitgaat, ten gunste van de physieke ontwikkeling van het komende geslacht. *„Jong Nederland"* is kranig voor den dag gekomen en onderscheidene nummers, van het zeer varieerende programma, gaven dikwijls een heftigen strijd te zien, die bij de talrijke toeschouwers de belangstelling en spanning verhoogden. — Bijna àlle sportbranches te voet en te paard, door burgers en militairen, werden op het nieuwe Haagsche terrein beoefend. — *Foto boven:* Springoefeningen. — *Foto links:* Salto mortale over 2 paarden. — *Foto rechts:* Polstok-hoogspringen. — *Foto onder:* Het doelbalspel der cavalerie: dit nummer, door elftallen ruiters gespeeld met een gewonen handbal, kan eenigszins vergeleken worden met het voetbalspel; het spel eischt groote zadelvastheid, vlugheid en behendigheid.

Maar de moeder wist dat zulke kinders hunne moeders goede lessen leerden, lessen die zij haar leven lang niet meer vergeten zou....

Toen zij eindelijk met May alleen op haar kamer was, sloot zij het kind nog eens lang en innig in de armen en overdekte het roze gezichtje met kussen.

Toen, met May's hoofdje op haar schoot, schreef ze aan Pappie dat ze nu maar weer naar huis wilden en liet ze May er zelf haar naam onder krabbelen.

Prof. Dr. J. Cardinaal.

Bij de voorplaat.

10 Juli 1905 had de plechtige inwijding plaats van de Technische Hoogeschool te Delft; de zoo nuttige instelling van hooger onderwijs, welke de Polytechnische school verving, is tot stand gekomen tengevolge van de hooge vlucht der techniek en de daaruit voortvloeiende noodzakelijkheid om de technische opleiding, die zich voor de hoogere vorming der jongelingschap, breed vertakt, bij het hooger onderwijs in te deelen. Aanvankelijk was de Polytechnische school saamgeweven met het militair onderwijs, waarvan zij zich in 1842 door de stichting van de Kon. Delftsche Academie ter opleiding van bekwame ingenieurs en zaakkundige fabrikanten losmaakte; de vorming tot ingenieur had sedert 1864 aan de Polytechnische school plaats.

Voor het studiejaar 1910—1911 is ben. tot Rector-Magnificus Prof. J. Cardinaal; deze geleerde en voortreffelijke docent, geb. in 1848 te Groningen, werd aan de Polytechnische school opgeleid, achtereenvolgens ben. tot leeraar aan de Academie voor Beeldende Kunsten en Technische Wetenschappen te Rotterdam, aan de R. H. B. S. Willem II en aan de Burgeravondschool te Tilburg (1874), aan de Polytechnische school (1893) en in 1894 tot hoogleeraar.

Prof. Cardinaal schreef eenige zeer belangrijke werken en onderscheidde zich nog door andere wetenschappelijke pennevruchten; hij is lid van het Bataafsch Genootschap, van de Kon. Academie van Wetenschappen enz.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

„En deze bommen zullen naar den keizer geworpen worden?" vroeg Galanti. „Dat moet een ontzaglijke verwoesting uitrichten."

„Dezen keer ontkomt hij niet."

„Zal de bom geworpen worden, terwijl hij loopt of zit?"

„Als de gelegenheid het gunstigste is. Wat mij betreft, kan hij zich ook in een rijtuig bevinden, als hij verkiest zittende te sterven."

„En de onschuldigen, die daarbij zijn, moeten mede ten gronde gaan?"

Orsini haalde de schouders op. „Waar geschaafd wordt, vallen spaanders. Heeft hij er aan gedacht of hij een onschuldige trof, toen zijn kanonnen hem den tweeden December tot keizer uitbulderden?"

Galanti greep plotseling Orsini's arm en schreeuwde hem in het oor:

„Geef het vervloekte plan op, of ik geef ons allen aan, zoo waar als God mij in het laatste uur moge helpen!"

Geen spier vertrok op Orsini's gelaat. Hij beproefde niet eens zijn arm uit den ijzeren greep te bevrijden. „Daarmede zoudt gij weinig gewonnen hebben, gij zoudt ons plan slechts verschuiven, niet verhinderen. Mazzini weet, hoe de bommen weer te maken. Werpen wij ze niet, dan doen andere leden van den bond het, mijn meineedige broeder Galanti. Wij, Italianen, weten ons te wreken! De verrader verdient den dood. En zelfs dat is een te zachte straf. Eerst zal hij het liefste, dat hij heeft, zien sterven."

Galanti klemde de tanden op elkaar. Het zweet parelde op zijn voorhoofd. „Orsini gij weet wel — ik verraad u nooit. Maar spaar daarvoor mijn bruid."

„Haar veiligheid ligt geheel in uw hand. Hoe beter wij zijn ingelicht, des te beter kunnen wij de gelegenheid uitkiezen. Stel nu een telegram in geheim schrift aan Mazzini op. Ik heb nog een chemisch preparaat voor mijn bommen noodig, en dergelijke dingen zijn gevaarlijk hier te koopen."

„Dicteer dan!" Galanti trok zijn opschrijfboek uit den zak. Daarbij viel het gedicht van Béranger op den grond.

Hij bukte zich snel. Maar de vlugge Pieri was hem voor: „Verzen! Zie eens, Galanti dicht!"

Hij las met gedempte stem de eerste verzen, daarna lachte hij luid. „Orsini, luister toch, een prachtig spotgedicht op Napoleon. — Galanti, ik maak u mijn compliment. Zulk een talent hadden we niet in u gezocht." Hij las het geheele gedicht voor.

Ook Orsini verklaarde met geestdrift: „Dat is uitnemend, zoo iets kunnen wij gebruiken."

Maar Galanti weerde de bewondering koel af. „Ik ben de vervaardiger niet. Ik ken den dichter, maar mag zijn naam niet noemen."

„Dat doet niets ter zake. Als ik een hoed op had, dan nam ik hem voor hem af, mijn verband doet denzelfden dienst."

Pieri zwaaide den bloedigen zakdoek, welken hij om zijn hoofd had gewonden.

„Dat ding moet gedrukt worden." Orsini wees op het blad. „Dan smokkelen wij het de café's en restaurants binnen. De Parijzenaar heeft voor niets meer zin dan voor zulk een goede geestigheid. Ik wed, dat de courantenjongens morgen de verzen reeds zingen. — Pieri breng dit vers dadelijk naar onze geheime drukkerij."

„Ik heb den dichter beloofd deze verzen geheim te houden, ze alleen aan mijn goede vrienden te laten lezen," zei Galanti.

„Nu en wat verder? Gij hebt uw woord gehouden en ze slechts aan twee goede vrienden laten lezen. Het overige gaat u niet aan. Dus Pieri, ga er dadelijk mede heen, het moet onmiddellijk gezet worden."

Pieri ging lachend weg.

Galanti schreef, wat Orsini hem dicteerde in het geheimschrift neer. „Hebt gij anders nog iets voor mij?" vroeg hij verder.

Orsini antwoordde niet, want een zwakke stem riep hem uit de naaste kamer. Hij snelde dadelijk naar den zieke.

Galanti zag, hoe hij Filippo, die een hoestaanval had, troostend in zijn armen nam. Toen de aanval voorbij was, opende Orsini het venster, hetwelk op een donkere, nauwe plaats uitzag.

Galanti ging zonder afscheid te nemen weg. Hij kon het hier niet langer uithouden. De liefdevolle teerheid van Orsini voor zijn eenigen broeder stond in te schrille tegenstelling met zijn wreede hardheid tegenover andere menschen. Buiten omhulde hem zachte, eenigszins regenachtige lucht. Aan den matgetinten avondhemel stond de zilveren maan. Zonder op de schoonheid van de Meimaand acht te slaan, snelde hij door de straten, totdat hij voor de Tuileriën stond. Lang keek hij naar de verlichte vensters. Schimmen gleden achter de neergelaten gordijnen heen en weer.

„Marie!" Hij noemde den geliefden naam, en hij voelde, dat hem daarbij heete tranen over de wangen liepen.

HOOFDSTUK VI.

„Welk een verrukkelijk tooneel!" riep de keizer, en zijn doorgaans droomerige oogen straalden.

In het midden van het groote ontvangsalon stond keizerin Eugenie, omgeven door twintig der schoonste vrouwen van Parijs. Een passende achtergrond voor al deze jeugdige, bekoorlijke vrouwen, vormde het geheel in rose gehouden salon, welks plafond den door Chaplin geschilderden Triomf van Flora voorstelde. Aan de linkerzijde der keizerin stond haar nicht, de jeugdige prinses Murat, zij was bijna nog een kind, daarnaast de hertogin Malakoff, het zuivere type van Andalusische schoonheid. Daarnaast de jonge hertogin De Morny, de aanzienlijke Russin, die door den halfbroeder van Napoleon aan het Russische hof was ontvoerd, en verder vele schoonen.

Keizerin Eugenie stond in den vollen bloei harer wondervolle schoonheid. Zij was groot en slank, haar trekken waren regelmatig. Zij droeg een rose zijden kleed, rijk met zilver geborduurd. Een zware rozenkrans lag in haar licht golvend, blond haar. Een koningin der schoonheid, gekleed in de kleur harer lievelingsbloemen, getooid door alle gaven der natuur en van het lot, omgeven door bekoorlijke vrouwen van het hof en de eerste Parijsche kringen, stond zij heden in haar kostbaar salon, en verheugde zich over de gelukte verrassing, en de verrukking van haar echtgenoot.

In vergelijking met zijn slanke gemalin was Napoleon III bijna klein. Zijn uitdrukking was steeds zeer terughoudend. In kleinen kring kon hij zeer opgewekt praten, met den geest en de beminnelijkheid van een echten Franschman.

Ook heden ging hij met levendigheid van de eene schoone vrouw naar de andere, plaagde de jonge prinses Murat, zeide eenige complimentjes tot de hertogin De Morny, en verdiepte zich toen in een langer gesprek met de vrouw van den Oostenrijkschen gezant, vorstin Metternich, wier onregelmatige trekken met de lachende, bruine oogen, wel niet aan de regelen der schoonheid voldeden, maar die door geest en bevalligheid nog aantrekkelijker was dan veel schoonere vrouwen.

De keizer werd steeds geamuseerd door de geestige antwoorden der buitenlandsche. Hij rekte het onderhoud en brak het slechts af om de vrouw van generaal Dubois, die naast haar stond naar de gezondheid van haar zieken echtgenoot te vragen.

„Het is niets van beteekenis, Uwe Majesteit," antwoordde Amely, „mijn man hoopt heel spoedig weer dienst te doen."

Zij sprak opzettelijk luid, omdat zij merkte, hoe de omstanders luisterden, vooral de vrouw van maarschalk Niel, een jonge, zeer eerzuchtige vrouw, die naijverig was op de voorkeur, welke de keizer generaal Dubois bewees.

„Des te beter, zulke bekwame generaals kunnen wij niet lang missen," zei de keizer vriendelijk.

Hortense Merrier stond achter haar zuster. Zij was bang, dat de keizer haar, ondanks het opvallend toilet, over het hoofd zou zien. Zij ging op haar teenen staan, zoodat het zwarte kopje met de vurige klaprozen boven het voorhoofd op gelijke hoogte met de grootere zuster kwam. Het pikante gezichtje met de roode klaprozen viel den keizer op. Hij bedacht zich een oogenblik. Toen viel hem de naam in. Juist, dat moest de dochter van den bekenden Parijschen beurskoning zijn.

Met een lach stak hij haar zijn hand toe. „Mademoiselle is verloofd, zooals ik heb gehoord?"

De glinsterende zijden plooien van Hortense's kleed ritselden bij de diepe neiging, welke zij maakte over de hand des keizers.

„Ja, Sire, ik ben met den adjudant van generaal Dubois verloofd."

„Met den adjudant van generaal Dubois? Ik wensch u geluk. U krijgt een uitnemend man en hij een lieftallige vrouw."

Hortense's hart klopte van vreugde, en haar verrukking nam nog toe, toen de keizerin door haar toe te spreken, haar onderscheidde, en haar niet alleen, evenals de andere meisjes de hand tot een kus reikte, maar voor haar bleef staan, en haar kleedje onder het spreken met belangstelling opnam.

Het toilet van Hortense, hetwelk haar vele slapelooze nachten en papa Merrier een aardige som geld gekost had, was zeker zeer bijzonder uitgevallen. Het kleed was van roode zijde, afgezet met zwarte kant, klaprozen wier meeldraden van schitterende briljanten waren gevormd, vormden het garnituur van het kleed, en lagen als een krans in het zwart-bruine haar.

„Gij hebt een zeer mooi toilet, mejuffrouw Merrier. Het is een teeken van geest en smaak als men zich zoo bekoorlijk en eigenaardig weet te kleeden," zei de keizerin met een innemenden glimlach.

Hortense zou bij dezen lof ter aarde hebben willen zinken, en de voeten der keizerin kussen. Dat stond gelijk aan een ridderorde, als de keizerin, deze beheerscheres der mode, een toilet bewonderde.

Eindelijk hadden Hunne Majesteiten ieder toegesproken. Op hetzelfde oogenblik verscheen de opperhofmeester, hertog Van Bassano, en de lakeien wierpen de vleugeldeuren open.

Gevolgd door al de schoone vrouwen, traden de keizer en de keizerin naast elkaar de eetkamer binnen.

Hortense en Marie Boucher sloten den stoet.

„Marie, ik ben overgelukkig," fluisterde Hortense haar vriendin toe.

Marie knikte vriendelijk: „over uw verloving? Nu, dat begrijp ik." Zij zuchtte. „Ja, dat moet heerlijk zijn, als men zijn geluk openlijk voor de geheele wereld kan toonen."

Hortense zette verbaasde oogen: „Ach ja, mijn verloving — natuurlijk ben ik gelukkig, ofschoon Saint-Arnaud —" zij gichelde achter haar waaier — „vol dwaze ideeën is. Maar denk eens, mijn kleedje is de keizerin opgevallen!"

„Nu, gij hebt het ook opvallend genoeg uitgekozen," zei Marie ietwat nadenkend. De levendige kleur, de opvallende snit, bevielen haar niet al te zeer.

Hortense haalde medelijdend de ronde, volle schouders op, wier teer wit, een wonderlijk lichteffect vormden tusschen het helle rood der zijde en het zwart der kanten. „Zij is afgunstig," dacht zij, terwijl zij met minachtend medelijden het toilet van Marie opnam.

Het jonge meisje was inderdaad eenvoudiger gekleed dan al de anderen. Een wit neteldoeksch kleedje omhulde haar teere gestalte als een lichte zomerwolk, een krans van veldbloemen lag in haar goud-blonde haren. Maar juist dit eenvoudige, jeugdige toilet stelde haar teere schoonheid te meer in het licht.

„Bestel voor mijn rekening een paar toiletten bij Worth," zei Hortense snel in een grootmoedige opwelling. „Gij hebt het werkelijk verdiend, daar ik aan u de uitnoodiging van heden heb te danken."

Marie kon nog slechts haar hoofd schudden, tot antwoorden bleef haar geen tijd; in de Apollozaal werd reeds plaats genomen.

Hortense, die hier voor het eerst binnentrad, keek nieuwsgierig rond. Talrijke armluchters en lampen verspreidden schitterend licht tot in de verste hoeken der groote zaal. De vergulde Louis XV meubelen waren met roode en witte Indische zijden stof overtrokken, welke ook voor de gordijnen was gebruikt.

Hunne Majesteiten zaten naast elkander. Achter den keizer stond een lakei in kastanjebruin liverei, achter de keizerin haar lijfknecht, Bijet, en een jonge neger, Skander genaamd, die in zijn bonte Oostersche kleederen zeer decoratief werkte.

Hij reikte de keizerin de schotels met groote waardigheid, alsof hij den hoogsten post in het paleis bekleedde.

Het gesprek was ongedwongen en levendig. De keizer was in de beste stemming. Men herinnerde zich niet hem ooit zoo opgewekt gezien te hebben.

De geur der rozen en jasmijnstruiken uit den tuin der Tuileriën woei door de open vensters naar binnen. De groote fonteinen plasten. Het klonk als zacht neervallende regen. Achter rozenstruiken verborgen zat een muziekkapel in een hoek der zaal. De stemming werd steeds levendiger.

Tegen het einde van het maal hief de keizer zijn glas op. „Ik drink in naam van mij en van mijn gemalin op het welzijn onzer lieve gasten, wier schoonheid en bevalligheid ons zulk een heerlijken aanblik bezorgen."

De dames bogen diep.

„Mijn dankbaarheid, dat de dames het heden aan tafel met mij als eenigen cavalier voor lief hebben willen nemen, zal ik bewijzen," vervolgde de keizer opgeruimd. „In stilte hebben wij vaders, broeders en — vereerders van onze schoone dames uitgenoodigd, opdat er nog kan gedanst worden."

De mededeeling verwekte groote blijdschap. „Dat is naar onzen zin!" riep vorstin Metternich. „Er gaat niets boven een echte Weener wals."

„Als het met zooveel bevalligheid geschiedt als door u, vorstin, dan geef ik het toe," zeide Napoleon hoffelijk.

Ook Hortense was blij, dat Saint-Arnaud haar in haar nieuwe toilet zou kunnen bewonderen.

Weldra stond zij in de balzaal tegenover hem, en wilde zijn oordeel hooren. Zijn ontwijkend antwoord bevredigde haar in het geheel niet.

„Zelfs is mijn toilet aan de keizerin opgevallen," pruilde zij.

Saint-Arnaud liet zijn blik glijden over al de kostbare toiletten der andere dames. Toen bleven zijn oogen verwijlen op Marie Boucher, die niet ver van hem, naast baron Bourgoing stond. „Het witte, eenvoudige kleedje van mejonkvrouwe Boucher bevalt mij het beste," zei hij met beslistheid.

„Dat vodje kost misschien tweehonderd frank en mijn japon over de vier duizend," riep Hortense.

„Gij hebt meer dan vierduizend frank voor een japon uitgegeven," riep Saint-Arnaud ontsteld. „Begint gij zoo aan eenvoud te gewennen?"

Hortense speelde verlegen met haar kanten waaier: „Papa raadde het mij aan," zeide zij verontschuldigend.

„Dat kan ik mij voorstellen," antwoordde Saint-Arnaud bitter. Een huivering van afkeer vervulde hem, toen hij den dikken man in het nieuwe hofcostuum in de deur zag staan, en merkte hoe hij met lompe vertrouwelijkheid zich bij hooggeplaatste personen opdrong.

Nu wendde hij zich tot den hertog De Morny, met wiens vriendschap hij zoo vaak blufte en het scheen wel, dat het gesprek den hertog niet onaangenaam was, doch integendeel zeer belangwekkend. Hij liet de bekoorlijke hertogin Cadore zelfs in den steek, die hij zoo juist nog had gehuldigd en luisterde met gespannen aandacht naar de uiteenzettingen van den geslepen beursman.

Saint-Arnaud wendde zich schouderophalend af. Hortense stond nog steeds zwijgend naast hem. Dat speet hem, maar voordat hij nog een woord kon zeggen, haalde reeds een zijner regiments-kameraden haar voor den volgenden dans van zijn zijde.

Hij wilde ook een dans vragen, en stond nog besluiteloos, toen hij bemerkte, dat zijn schoonvader en de hertog De Morny hem oplettend gadesloegen. Hij beantwoordde beider spottende blikken koud.

Daar kwam de hertog reeds met uitgestrekte hand op hem toe. „Mijn beste Saint-Arnaud, ik moet u de hand drukken. Gij zijt een historische merkwaardigheid." Hij greep lachend de hand van den jongen officier. „Een jonge, flinke kapitein der lijfgarde, die het geluk heeft het rijkste meisje van Parijs te veroveren, versmaadt haar millioenen! Waarom wilt gij dit schoone op gouden grond geschilderde vrouwenbeeld zoo bederven?"

Saint-Arnaud keek rustig in het fraaie, eenigszins afgeleefde gelaat van den man. De hertog De Morny was ondanks zijn vijf-en-veertig jaar nog steeds een der knapste ridders aan het hof van zijn keizerlijken halfbroer, die hem zeer genegen was en dikwijls zijn verstandigen raad inwon. Hij werd ook zeer bemind door zijn twintig jaar jongere gemalin. Zijn dure levenswijze kostte reuzensommen, welke hij echter steeds door gewaagde speculaties wist te verkrijgen. Dat veroordeelde echter niemand.

„Mijn bruid deelt mijn meening," zeide Saint-Arnaud eenigszins kort. „Spreekt gij in opdracht van baron Merrier?"

„Slechts uit deelneming met het lot van mijn kleine, zwartoogige vriendin Hortense, want —"

Maar De Morny kon den zin niet voltooien. Iemand gaf hem een stomp in den rug. Verrast en een beetje geërgerd over de ruwe onderbreking wendde hij zich om.

Een groote, zwaarlijvige heer in zwarten rok, met het roode lintje van het Legioen van Eer, stond achter hem. Het gelaat had eenige gelijkenis met dat des keizers, maar het was voller. De uitdrukking der kleine, zwarte oogen was listig en tegelijk goedhartig.

Dat was precies Napoleon Bonaparte, de eenige zoon van koning Jerôme van Westfalen, algemeen „prins Plonplon" genoemd, en het enfant terrible van het keizerlijk hof, wiens vroolijke en dikwijls ook verkeerde streken den keizer menigmaal in groote verlegenheid hadden gebracht.

Door de meeste personen, die bij het hof betrokken waren, werd de prins dan ook tamelijk achteloos behandeld.

Ook de hertog groette slechts vluchtig, terwijl Saint-Arnaud diep boog voor den neef des keizers, en daarna terzijde trad om het gesprek niet te storen.

„Morny, een oogenblik!"

„U verlangt, mijn prins?"

„Ach, loop heen met uw afgezaagde manier van spreken. Duf is het hier van avond weer. Ik heb mij met moeite vrijgemaakt in het Hôtel Royal. Daar ging het vroolijk toe. Wij hebben gespeeld, getwist, gezongen. Een bracht een gedicht mede, zoo regelrecht uit de drukkerij en toch reeds door de politie geconfisceerd. Het is om je dood te lachen." Hij haalde een blad papier uit zijn zak. „Lees dit. De kerel die dat gemaakt heeft, heeft geest in zijn bol!"

Morny wierp een vluchtigen blik op het papier. Maar toen hij het eerste vers gelezen had, werd hij ernstig en las met gefronst voorhoofd verder.

„Maar prins, hoe kunt gij over dit stuitende vers lachen?" zei hij ontsteld. „Welk een schaamtelooze brutaliteit, u dit vers te geven."

„Brutaal is het, maar de verzen zijn schitterend," zei prins Plonplon onverschillig.

Hij lachte luid en streek over zijn glad gezicht. „De Parijzenaars hebben een groot talent voor spotgedichten. Dat moet men zich laten welgevallen. Wat ben ik niet beetgenomen, toen ik destijds mede wilde trekken in den Krimoorlog. Waar ik mij maar liet zien, brulden de straatjongens mij na."

(*Wordt vervolgd*).

„La Porte Saint-Denis" te Parijs.
Dit gedenkwaardige 23 M. hooge en massieve stuk architectuur, werd opgericht ter eere van Lodewijk XIV en wel in 't bijzonder ter verheerlijking van de veroveringen in Duitschland; de Zonnekoning is er op afgebeeld met een pruik op het hoofd te midden van een verwoede menigte strijders; de overige figuren en ornamenten zijn zeer decoratief en van grootschen stijl; nadat het beeldhouwwerk in verval geraakt was, is men met de herstellingswerken van de poort begonnen. Beweerd wordt, dat Napoleon I, terugkeerende van een veldtocht, wrevelig over de gulden inscriptie: *Ludovico Magno*, op de façade zijn eigen monogram plaatsen liet, dat in het Restauratie-tijdperk op bevel der regeering verwijderd werd. — De trottoirs zijn hier, gelijk op de andere gedeelten van den breeden centralen verkeersweg, drukke promenades voor de boulevardiers.

De volgende solisten treden dezer dagen in het **Kurhaus te Scheveningen** op: 3 Aug.: de beroemde Brusselsche pianist **Arthur de Greef**. 6 Aug.: Miss **Rose E. Schoverling**, 'n Amerikaansche, met mooie stem en groot dramatisch talent, en 9 Aug.: Miss **Eleonora Spencer**, een violiste, die zich, evenals miss Schoverling, nog nooit in ons land liet hooren — 9 Aug. hoopt Ds. **C. Hattink**, pred. bij de Ned. Herv. Gem. te Apeldoorn en hofprediker, zijn 25-jarige Evangeliebediening in genoemde plaats te vieren. Ds. Hattink is een uitstekend kanselredenaar en godgeleerde, een philanthroop en een zeer humaan voorganger. Zijn borst is versierd met het ridderkruis in de Huisorde van Oranje. Eene groote commissie heeft zich gevormd om den beminden predikant overeenkomstig zijn verdiensten te huldigen. — De gemeente St. Pieter bij Maastricht verliest door het eervol ontslag aan burgem. **J. P. H. Ceulen** op diens verzoek verleend, na een 33-jarige loffelijke ambtsvervulling, een uitstekend magistraat; H. M. de Koningin erkende zijne verdiensten door hem het ridderkruis der Oranje-Naussau-orde te verleenen. — De heer **P. Out Sr.** te Koog aan de Zaan herdacht 2 Aug. het 60-jarig bestaan van zijn bloeiende exporthandelszaak; in weerwil van zijn hoogen leeftijd, 8 Aug. viert hij zijn 80sten geboortedag, is hij nog krachtig en levenslustig in de zaak werkzaam.

Eleonora Spencer.

Arthur de Greef.

(Kurhaus Scheveningen.)

Rose E. Schoverling.

Ds. C. Hattink.

A. C. Burgdorffer.

Het echtpaar Drenth te Midwolda, dat 12 Augustus zijn 60-jarig huwelijksfeest hoopt te herdenken.

— **Cabaret Artistique (Scheveningen).** Nadat eerst het gezelschap van Nap de la Mar en daarna dat van Speenhoff elk 14 avonden achter elkaar, de schouwburgzaal van het Kurhaus te Scheveningen, welke door den energieken impresario, den heer Max van Gelder wordt geëxploiteerd, heeft doen volloopen, komen, te beginnen met 1 Augustus, de Cabaret-artiesten er weer aan het woord. Behalve Mevr. Caroline van Dommelen en Mej. Henriette van Kuyk, die kleine tooneelstukjes gaan spelen, zal men er verschillende bekende buitenlandsche chansonniers, voordraagkunstenaressen van gevestigde reputatie kunnen hooren. **Henri Enthoven** is een zeer gevierde Parijsche cabaret-zanger, tevens vermaard als de schrijver van tal van geestige revues, welke zoowel in Frankrijk's hoofdstad als in Brussel de laatste jaren grooten opgang maakten. Verleden jaar maakte hij hier grooten opgang. **Louise Schäfer** een der eerste krachten van het Berlijnsche *Chat Noir* munt uit als guitaar- en klavier-humoriste en Madame **Huguette**, de bekoorlijke, geestige Française, staat in haar vaderland bekend als een cabaret-zangeres van zeer bijzonder talent.

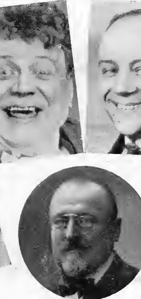
Voorts treden op de kranige humorist **Willy Rejall**, dien men in Duitschlaud niet ten onrechte „de kleine Otto Reutler" noemt en **Dominique Bonand**, directeur van het Parijsche cabaret „La lune rosse", een der eersten onder de eerste Fransche cabaret-kunstenaars. — De Gemeenteraad van Rotterdam heeft tot directeur der gemeentewerken aldaar benoemd den heer **A. C. Burgdorffer**, die door zijne bekwaamheden, zijne groote werkkracht en plichtsbetrachting een goeden naam verworven heeft. — Het Middelbaar Onderwijs te Delft verliest door het overlijden van den heer **D. Goslings**, die ruim 34 jaar als leeraar in de Engelsche taal aan de H. B. S. aldaar werkzaam was, een uitstekend docent; ook wegens zijne karaktereigenschappen stond hij in bijzonder aanzien; in breeden kring wordt de dood van den 64-jarigen leeraar betreurd. — Te West-Terschelling is op 69-jarigen ouderdom overleden de heer **C. Bakker**, oud-gezagvoerder van de Stoomvaart-Maatschappij *„Nederland"*; duizenden passagiers heeft de bekwame en kloeke kapitein veilig over den Oceaan gebracht; in 1903, na 48 jaren gevaren en meer dan 90 malen een reis naar Oost-Indië met goed succes volbracht te hebben, vroeg de algemeen gewaardeerde gezagvoerder, die ridder der orde van Oranje-Nassau en van den Witten Valk was, ontslag, om zijn levensavond door te brengen op het eiland, waaraan hij zoo gehecht was.

J. P. H. Ceulen.

Louise Schäfer.

Willy Rejall.

Henri Enthoven.

Madme Huguette.

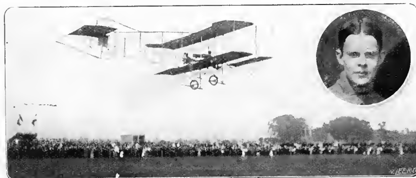
Dominique Bonand.
(Cabaret Artistique Scheveningen).

D. Goslings. †

P. Out Sr.

C. Bakker. †

Clement van Maasdijk met zijn Sommer-tweedekker te Heerenveen.

Vliegproeven in Nederland.

De heer **Clement van Maasdijk** is de tweede Nederlander, die op vaderlandschen bodem vliegproeven onderneemt; hij is 24 jaar. Hij ontving zijne technische opleiding aan de kweekschool voor machinisten te Amsterdam, zette zijne studiën op fabrieken in Duitschland voort, legde zich daarna toe op auto's en motorfietsen en is thans 10 maanden aan de aviatiek bezig; hij werkte practisch in de fabriek van den bekenden aviateur Blériot, nam deel aan verschillende proeven, deed een geweldigen val, die hem bijna het leven kostte, maar verrichtte daarna opstijgingen met succes.

De vlieger, dien hij te Heerenveen deze week gebruikt, is 14 à 15 M. lang, breed 11 M. en hoog $4\frac{1}{2}$ M.; het oppervlak, met linnen bespannen, is 40 M^2.; het apparaat is voorzien van een 50 P.K. 7-cilinder roteerenden Gnôme-motor, die een snelheid van 70 K.M. per uur verzekert.

DE PRINS DER GEILLUSTREERDE BLADEN

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

H. A. VAN IJSSELSTEIJN,
Directeur-Generaal van den Arbeid te 's-Gravenhage. (Zie het artikel op bladz. 81).

Onze 17de-Eeuwsche Schilders.

Adriaan van Ostade. — 1610—1685.

Het drievoudig talent van dezen kunstenaar openbaart zich in zijne schilderijen, teekeningen en etsen. Geboren te Haarlem, stelde hij zich onder de voortreffelijke leiding van Frans Hals, maar op de ontwikkeling van zijne gaven deed zich ook de invloed van Adriaen Brouwer, zijn mede-scholier gelden; merkbaar is dit vooral in de eerste periode, waarvan zijne tafreelen uit het volksleven dagteekenen. Later komt er meer distinctie, fijnheid, correctheid in zijne werken, zoowel wat koloriet als technische uitvoering betreft, terwijl Rembrandt's lichtdonker van invloed was op den toon der stukken. — In 1662 was hij deken van het schildersgilde. — Ofschoon in algemeenen zin het werk van Adriaan van Ostade niet als een zuiver representatief beeld van den bloeitijd der 17de-eeuwsche schilderschool dienen kan, zoo heeft het toch zeer verdienstelijke kwaliteiten; de figuren, hoewel niet van groote verscheidenheid, zijn fraai van teekening, uitstekend gegroepeerd en van ware levens-expressie.

Wie aandachtig zijne vroolijke tafreelen in herberg, op de kermis of in de vrije natuur beschouwt, zal tot die overtuiging komen.

Adriaan van Ostade. — Boerenfeest (Mauritshuis).

Adriaan van Ostade
De Vioolspeler (Mauritshuis).

De slimme Streek.

Schets van ARTHUR MORRISON.

Dr. Ferris Fenn zat in zijn spreekkamer en maakte een gewichtige aanteekening in een gewichtig boek. Alles van hem was gewichtig, van de persoonlijke verschijning van deze Londensche specialiteit tot de bel aan zijn huisdeur.

Op dit oogenblik keek hij naar de groote pendule op den schoorsteenmantel, haalde daarna zijn prachtig gouden horloge uit zijn zak en drukte op het schelknopje naast hem.

Dadelijk werd de deur geopend. Dr. Fenn ging voort met schrijven.

„Welford?"

„Ja, dokter."

„De pendule gaat twee minuten voor. Zet haar gelijk."

„Jawel, dokter."

De huisknecht liep zacht over het dikke kleed en zette zonder eenig geruisch de pendule op twaalf minuten voor twaalf.

„Dank je."

Even stil als hij gekomen was, verdween Welford weer, trok aan den anderen kant van de deur een leelijk gezicht en ging de eetkamer binnen. Hij keek uit het raam, maar er scheen niets te zijn dat zijn aandacht trok.

Adriaan van Ostade.

Dr. Ferris zou Welford voor geen geld ter wereld hebben willen missen. De man was nog slechts korten tijd bij hem, maar hij deed alles met een buitengewone handigheid en vergat nooit iets. Hij had Welford genomen op uitmuntende aanbevelingen.

Welford hoorde een oogenblik later weer bellen, dezen keer aan de voordeur en hij liep er dadelijk heen.

„Is de dokter thuis, Welford?"

„Ja, mevrouw," luidde het onderdanige antwoord.

„Waar is hij?"

Adriaan van Ostade. — Boerengezelschap (Rijksmuseum).

„In de spreekkamer."

„Alleen?"

„Ja, mevrouw."

Zij wendde zich tot een heer, die haar gevolgd was en zich hier niet zoo goed thuis scheen te gevoelen als zij.

„Wilt u dan een oogenblik wachten, mijnheer . . . ."

„Cummings," boog de jonge man.

„Mijnheer Cummings. Ik zal u straks zeggen wat mijn man ervan denkt. Misschien wil hijzelf met u spreken."

„Zeer goed, mevrouw."

Zij stak de hand uit en hij gaf haar een wit doosje. Welford liet hem daarop in de wachtkamer en toen de deur dicht was veranderde de dame op eens.

„Hier," zei ze en duwde hem het doosje in de hand, dat hij in een van zijn zakken deed verdwijnen, „er zijn drie colliers in."

„Goed! Waar is je kaartje?" fluisterde hij.

Zij haalde het uit een taschje. Er stond op gedrukt: Herriot Harrogate, Yorkshire."

„Zoo is 't in orde!" zei hij. „Wat zie je er goed uit!"

„Houd je mond en dien mij aan!"

Hij nam een zilveren blad, legde er het kaartje op en klopte op de deur van zijn meester.

„Binnen!"

Dr. Ferris Fenn zat nog te schrijven. De bediende bood hem het kaartje aan en bleef in een onberispelijke, eerbiedige houding staan wachten.

„'t Is een weinig te vroeg," zei de dokter en fronste gewichtig de wenkbrauwen.

„De dame komt, geloof ik, van buiten."

„Ja. Laat haar maar binnen."

Een halve minuut verliep, toen klonk een geruisch van zijde en kondigde de plechtige stem van den huisknecht mevrouw Herriot aan.

Dr. Ferris Fenn boog en wees de dame een stoel aan.

Zij scheen niet om woorden verlegen en begon dadelijk haar geschiedenis. Zij kwam uit Yorkshire en logeerde in Langhamhotel met haren broeder, mijnheer Cummings, haar eenigen broeder, aan wien zij zeer gehecht was. Zij verkeerde zeer in onrust over een ziekte, welke hij in het hoofd had en waarvan zich zes weken geleden de eerste verschijnselen hadden geopenbaard. Sedert dien tijd had zij geen rust meer gekend — werkelijk geen rust. In antwoord op een van de vele vragen van den dokter moest zij meedeelen, dat er in de familie twee gevallen van hersenverweeking waren voorgekomen. Maar haar broeder was altijd zoo sterk geweest, hij had zulk een gezond leven geleid en zag er zoo volkomen normaal uit . . . . neen zij kon het niet gelooven . . . . Ja, zeker, zij had hem meegebracht. Het scheen, dat de reis hem geen goed had gedaan, want hij sprak nu over niets anders dan het koopen en verkoopen van juweelen. De voorstellingen hadden nu dezen vorm aangenomen. Ze veranderden ieder oogenblik, zonder dat men daarvoor redenen kon opgeven. De dokter zou dat zelf wel merken en dan zou hij misschien wel zoo vriendelijk willen zijn nog een paar minuten met haar te spreken, als hij den patiënt had gezien.

Zij stond op en haar gelaat teekende een zekere onrust, zoodat de dokter sympathie voor het jonge vrouwtje voelde. Hij belde en zei tegen Welford: „Breng mevrouw Herriot naar de wachtkamer en laat mijnheer . . ."

„Cummings," hielp zij.

„Laat mijnheer Cummings hier."

„Ja, mijnheer."

Na een oogenblik kwam de jongeman binnen.

Groene Specht bij zijn jongen.

Deze foto, gelet op de groote bezwaren verbonden aan een opname in den natuurstaat, is even zeldzaam als interessant; ziet, hoe twee kleintjes uit de nestholte kijken en hoe zorgzaam de oude daarbij schijnt te zijn; het ornithologische tafreeltje geeft ons een zuiver beeld van het leven dier gevleugelde woudbewoners. — De Specht behoort tot het geslacht der klimvogels, heeft een rechten, kegelvormigen snavel, een lange, met weerhaken bezette tong en voedt zich hoofdzakelijk met insecten. — Bijzonder vaardig is de Specht in het boren van gaten in de boomen; tusschen stam en schors zoekt hij de houtwormpjes voor voedsel, terwijl hij de diepere holten in den boom boort om er een schuilnest of een nest voor het uitbroeden der eieren in te bouwen.

„Goeden morgen, mijnheer," begon de dokter vriendelijk. „Wilt u zoo goed zijn plaats te nemen?" Hij wees hem een stoel aan, die het meest in het licht stond en ging dicht bij hem zitten.

In de verschijning van het jongmensch was werkelijk niets abnormaals, maar toch . . .

„U weet zeker, dat uw zuster mij heeft gesproken van een lichte ongesteldheid, waaraan ge den laatsten tijd lijdende zijt?"

De wenkbrauwen van den heer Cummings rezen al hooger en hooger in zijn voorhoofd en hij draaide zenuwachtig zijn hoed in zijn handen rond.

„Ik . . . ik ben hier gebracht door mevrouw Fenn."

„Door uw zuster, mevrouw Herriot. Ja, ja."

„Door mevrouw Fenn, neem mij niet kwalijk, dokter. Het was over een diamanten halssnoer."

„Ja, juist. Maar daar zullen wij nu op het oogenblik niet over spreken."

De jongeman lachte zenuwachtig. „Ik ben bang, dat er hier een misverstand is. Mevrouw Fenn is een nieuwe klant. Zij kwam van morgen in ons magazijn in Jermynstreet en vroeg om eenige diamanten halssnoeren. Zij wilde ze u laten zien voor ze een keus deed en stelde voor, dat iemand van onze zaak met haar mee zou gaan. Zoo ben ik hier."

„Ja, ja. Maar houd u nu een oogenblik stil en tracht alles te vergeten wat er dezen morgen is geschied. En vertel mij dan eens iets van uw gewone dagelijksche leven; uw zuster zei mij, geloof ik, dat u in Yorkshire woonde."

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar nu wordt het al te gek. Ik heb geen zuster, ben nooit in Yorkshire geweest en kom hier om zaken te doen met mevrouw Fenn."

„Geloof mij," zei de dokter vriendelijk, „als ik u zeg, dat er geen mevrouw Fenn is. Ik ben ongetrouwd, evenals gij en ik hoop, dat wij goede vrienden zullen worden, als wij elkaar wat beter kennen."

Mijnheer Cummings sprong op, zijn hoed trilde in zijn handen. „Waar zijn de colliers op 't oogenblik? U moet begrijpen, dokter, dat ik verantwoordelijk ben tegenover mijn firma."

„Ga, als 't u blieft, nog een oogenblik zitten. Wij moeten uw zuster niet te lang laten wachten. Zeg mij nu eens: slaapt ge goed?"

„Het spijt mij, maar ik kan niet langer wachten; ik ben hier om zaken te doen, niet als patiënt en u moet mij de colliers dadelijk teruggeven of er een uitkiezen. Ik moet nu weg."

Hij wilde naar de deur loopen, maar de dokter ging ervoor staan en maakte een kalmeerend gebaar met de hand.

„Ik zal u niet langer ophouden. Wilt u mij nog een of twee eenvoudige vragen beantwoorden?"

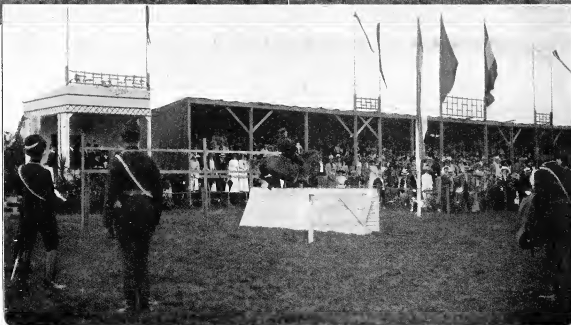
„Neen, dat wil ik niet. Een van die colliers is alleen tweeduizend pond waard."

„Juist, maar wij zullen nu eens een oogenblik niet over die diamanten spreken."

Tot verbazing van den dokter drukte de jonge man op een schelknop naast de deur.

De dokter bleef bij de deur wachten. Hij zou Welford zeggen dat het in orde was en dat er bij vergissing gebeld was. Intusschen zou hij een nieuwe methode probeeren. Maar de tijd voor methodes, oude of nieuwe, was voorbij. Mijnheer Cummings wond zich meer en meer op. Hij maakte zich geheel meester van het gesprek. Het was een valstrik, bedrog, hij zou huiszoeking laten doen, de zaak in handen van de politie geven.

Concours Hippique te Baarn ter eere van den geboortedag van H. M. de Koningin-Moeder. — Dit uitstekend geslaagde Sportfeest had plaats onder begunstiging van fraai weer; de belangstelling van het talrijke publiek werd natuurlijk verhoogd door de tegenwoordigheid van de zoo beminde Vorstin zelf en Z. K. H. Prins Hendrik.

Van de verschillende nummers vermelden wij het concours-eenspannen, tweespannen, het concours voor het schoonste rijpaard en den grooten springwedstrijd voor paarden, gereden door officieren en heerrijders. — *Links:* Aankomst van de beide Vorstelijke personen met gevolg; *midden:* de tribune; *rechts:* Het vertrek; *onder:* Tijdens het springconcours.

Maar de bel bleef nog steeds onbeantwoord en de dokter ging naar zijn schrijftafel en drukte op het knopje, dat daar was aangebracht. Hij zou Welford vragen om mevrouw Herriot hier weer binnen te laten. Misschien zou de patiënt in haar tegenwoordigheid rustiger worden.

Weer verliepen er drie minuten en nu verscheen in de plaats van Welford een dienstmeisje.

„Waar is Welford?"

„Wij kunnen hem niet vinden, dokter."

De wenkbrauwen van Dr. Ferris Fenn zeiden iets wat zijn tong inhield. Al wat men van hem vernam was: „Vraag mevrouw Herriot, die in de wachtkamer is, een dame in het bont, of zij zoo goed wil zijn even hier te komen."

De meid kwam dadelijk terug. „Er is niemand in de wachtkamer, dokter."

De heer Ferris ging, zonder een woord te spreken, zelf naar de wachtkamer, daarna naar de eetkamer. Beiden waren leeg.

„Waar is Welford?" riep hij luid en de meid antwoordde: „Hij is niet in huis, dokter, wij kunnen hem tenminste nergens vinden."

De jongeman, die ook uit de kamer was gekomen, trok de voordeur open en snelde naar buiten. Hij riep een rijtuig aan dat juist passeerde. „Naar het naaste politiebureau," was al wat men hem tot den koetsier hoorde zeggen.

Dr. Ferris Fenn stond met stomheid geslagen. Hij begreep niets, hij giste niets. Hoe zou hij ook!

* * *

Indien men den overbuurman, die een winkel hield, gevraagd had, zou deze geantwoord hebben, dat een kwartier geleden een dame en heer met stofjassen aan en bedekt gelaat, uit de voordeur gekomen en in een automobiel gestapt waren, die op den hoek van de straat op hen wachtte.

Maar dat werd niet gevraagd. Het bleek eerst later toen de politie de hand gelegd had op mijnheer Welford (alias mijnheer Smythe, mijnheer Johnson, mijnheer White) en mevrouw Welford, een gewezen café-chantantzangeres, twee van de gevaarlijkste dieven van Londen.

In den vacantietijd aan den buitenrand van Amsterdam. — „*Quand on n'a pas ce qu'on aime, il faut aimer ce qu'on a*". — Onze Amsterdamsche jeugd heeft dit blijkbaar goed begrepen met haar geïmproviseerd strand nabij „*Café Zincken*"; het dartele jonge volkje verlustigt zich daar en ook grooteren mengen zich onder de bedrijvige, speelsche menigte. — Op den achtergrond van onze foto ziet men het „*Tolhuis*".

Het 300-jarig bestaan van den Polder Wieringerwaard. — Zeer terecht heeft de feestredenaar, dijkgraaf en gemeenteraadslid J. L. T. Groneman, doen uitkomen, dat er alleszins reden was om feest te vieren; de polder immers behoort tot de vruchtbaarste van Noord-Holland, heeft een eigen, uitstekende bemaling en levert voortreffelijk vee. De speciaal voor het herdenkingsfeest georganiseerde tentoonstelling van vee en van verschillende merkwaardigheden, had een zeer druk bezoek en ook het concours-hippique, de wielerwedstrijd, de allegorische gecostumeerde optocht, voorstellende: *„Het Verleden, het Heden en de Toekomst"*, de gymnastiek-uitvoering, de volksspelen, de uitvoering van de Rederijkerskamer „Philotechnia", van het Zanggezelschap *„Apollo"* en van het Muziekgezelschap T. A. V. E. N. U. werden door honderden met levendige belangstelling gevolgd, terwijl muziek en avondverlichting de stemming verhoogden. Wieringerwaard mag met groote voldoening op zijn herdenkingsfeest terugzien; alles was met zorg voorbereid en uitstekend geregeld. — *Foto links, boven:* Tentoonstelling van koeien en paarden. *Foto rechts, boven:* De Volksspelen: Een zeldzame polsstok-hoogsprong van 3 M. *Foto onder:* Het Polderbestuur vóór het Polderhuis.

De Arbeidsinspectie en haar Directeur-Generaal.

Bij de voorplaat.

Dit zoo gewichtige dienstvak, bij Kon. Besluit geregeld, is hoofdzakelijk belast met de handhaving van de Arbeids- en Veiligheidswet. Bovendien heeft de inspectie een zeer gewichtige taak te vervullen bij de uitvoering der Hinderwet, terwijl nog bij andere wetten op de arbeidsbescherming (Caissonwet, Phosphorluciferwet, straks de Bakkerwet) haar medewerking verlangd wordt.

Aan het hoofd der 9 inspectiën, die over onze provinciën verdeeld zijn, staat een directeur-generaal van den arbeid. Diens bureau is te 's-Gravenhage gevestigd. Aan hem zijn daar toegevoegd een hoofd-inspecteur of inspecteur, een medisch adviseur en een electrotechnisch ingenieur. In het belang van de eenheid in de uitoefening van den dienst der arbeidsinspectie in de districten, bedoeld in de Arbeidswet, belegt de directeur-generaal ten minste 4 maal 's jaars een vergadering met de districtshoofden, welke bijeenkomst door de overige ambtenaren der arbeidsinspectie bijgewoond worden.

Voor zoover de handhaving en de medewerking aan de uitvoering van wettelijke voorschriften, alsmede het opsporen van overtredingen daarvan aan de ambtenaren der arbeidsinspectie zijn opgedragen, heeft het districtshoofd daarvoor de zorg in zijn district; hij houdt zich voorts op de hoogte van de arbeidstoestanden en van de gebeurtenissen, die in zijn district van belang zijn voor de kennis der arbeidsverhoudingen, dient adviezen in, doet onderzoekingen, verzamelt gegevens en brengt verslagen uit ten opzichte van zijn werkzaamheden en het resultaat daarvan.

In de uitoefening van hun ambt worden de districtshoofden bijgestaan door aan hen ondergeschikte ambtenaren van verschillenden rang.

Thans bestaat het personeel der arbeidersinspectie, behalve uit de bovengenoemde aan den directeur-generaal toegevoegde ambtenaren, uit 3 hoofdinspecteurs, 6 inspecteurs 1e klasse, 5 inspecteurs 2e klasse, 6 adj.-inspecteurs, 4 inspectrices, 3 adj.-inspectrices, 13 opzichters, 9 controleurs (gewone arbeiders) en ruim 30 administratieve ambtenaren.

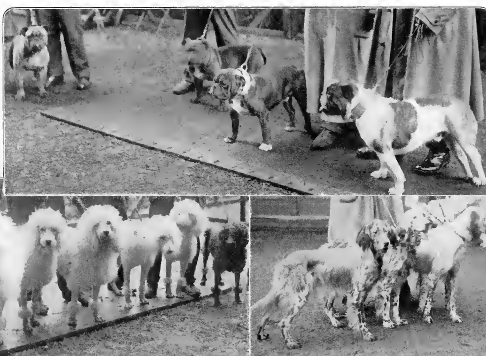
Naast de werkzaamheden, die voortvloeien uit de leiding van dit corps, is de taak van den directeur-generaal het adviseeren van den Minister bij het ontwerpen van alle wettelijke maatregelen betreffende de arbeidsbescherming.

Bovendien geeft bij een uit den aard der zaak veelal beslissend advies, indien een fabrikant bij den Minister in hooger beroep komt. — Ook omtrent de oprichting van Kamers van Arbeid, waarvan er thans 34 in ons land zijn, verdeeld over de voornaamste industrieele- en bedrijfscentra in ons land, wordt het advies van dien hoofdambtenaar ingewonnen. — Elke Kamer van Arbeid verzamelt inlichtingen omtrent den stand van het loon en den arbeidsduur; de bestaande vakorganisaties en arbeidsbeurzen; de gedwongen winkelnering; de vakopleiding en het leerlingwezen; den algemeenen toestand in de bedrijfstakken en den stand der arbeidsverhoudingen; de pogingen, aangewend om veranderingen te brengen in het loon, den arbeidsduur enz.; het uitbreken van werkstakingen; de werkzaamheden van vakorganisaties; de oprichting of opheffing daarvan enz.

Directeur-Generaal van den Arbeid is de heer H. A. van IJsselsteijn, sedert 1907 ridder der orde van den Ned. Leeuw, sedert 1901 ridder der orde van Oranje-Nassau en commandeur der Zweedsche Wasa-orde, welke laatste onderscheiding hij verwierf wegens diensten, bewezen als lid van eene internationale commissie voor de haven van Stockholm.

Hij werd geb. in 1860 te Zierikzee, bezocht daar de H. B. S., ging na het einddiploma verworven te hebben, in 1877 naar de toenmalige Polytechnische school te Delft, verliet die instelling in 1881 met den titel van ingenieur, werd in 1882 geplaatst bij de gemeentewerken te Rotterdam, in 1891 ben. tot adjunct-directeur, in 1899 tot plaatsvervangend directeur en sinds 1908 bekleedt hij zijne tegenwoordige betrekking.

De heer Van IJsselsteijn werd herhaaldelijk geraadpleegd door verschillende corporatiën en commissiën in zake waterleidingen, havenbouw (ook in het buitenland), terwijl hij, in verband met mededinging door Hollandsche aannemers naar de uitvoering van de havenwerken te Valparaiso, in 1906 een reis naar Chili maakte.

De 29ste Internationale Honden-tentoonstelling van de Kon Ned. Jachtvereeniging *„Nimrod"*, in de zalen van het Kon. Bot. Genootschap te 's-Gravenhage. — De 500 à 600 honden, in groote verscheidenheid van rassen, van heinde en verre ingezonden, trokken een groote schare bezoekers, wier aandacht en belangstelling des te levendiger was, omdat het hier eene kampioenschaps-expositie gold. Men vond er St.-Bernards, doggen, setters, terriers, boxers, pinchers, dashonden, enz., terwijl de in den laatsten tijd meer en meer op den voorgrond tredende politiehond er ook een voorname plaats innam. De aanwezige sport-, jacht-, verplegings- en voedingsartikelen verhoogden de beteekenis van deze honden-reünie. *Foto boven:* In den ring ter keuring, afdeeling Buldoggen; *rechts* 1 en 2 behaalden eerste prijzen. *Foto links, onder:* Zeer fraaie poedels; eigenaar Richard Jos. Müller, Bruckhausen a/R.; bekroond, eervolle vermelding; eerste en kampioenschaps-prijzen. *Foto rechts, onder:* Engelsche setters; eigenaar D. C. Kok, te Schiedam; bekroond, eervolle vermelding, vele eerste en kampioenschaps-prijzen.

Panorama van Engelberg. — Grootsche bekoring gaat er uit van dit verrukkelijke oord in het Zwitsersche kanton Unterwalden, ruim 1000 M. boven den waterspiegel; in het schilderachtige dal heeft men een prachtig gezicht op den ruim 2600 M. hoogen rotskegel Hahnen, den Spannörter, den Titlis en onderscheidene sneeuwtoppen; het dal met zijn heerlijk geboomte is door den pas der Surenen (2305 M.) met Uri en door den Jockpass (2208 M.) met het Berner-Oberland verbonden. — Duizenden toeristen maken 's zomers een tocht naar Engelberg, waar het natuurschoon hen in bewondering brengt.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

VII.

„Ga d'r nou éérst eens kalm bij zitte, vent!" zei de majoor vriendelijk, terwijl hij zèlf in den leunstoel van vader Krul plaats nam, „ik heb 'n hééle pakriem met je te beprate en ben er speciáál voor hier gekome."

Nu, dat liet ik me geen twéémaal zeggen! 'k Was één brok nieuwsgierigheid, naar wat die dappere oud-strijder me zou te vertellen hebben en toen bootsman Krul ons een „fijne" had laten opsteken en 'n glaasje lagerbier was ingeschonken, stak de majoor als volgt van wal:

„Kijk jong, m'n kameraad hier het me d'r al àlles van verteld. Ik wéét dat je je brave moeder verlore hebt en er nou verdrááid belabberd voor zit. Je verdient as loopjonge nèt driehonderd hééle cente in de week en vooruitzichte hè je bij dat mooie vak van jou heelemáál niet. Maar nou hoor ik óók, dat je een fèrm gezònd jong bent en dat je altijd zoo'n genie heb gehad, om eens wat méér van de wereld te zien, dan hier Groot Mokum [1]), en toen zei ik zoo tegen de bootsman, Krul, zei ik, wáárom teekent zoo'n jong niet voor de Oost? Dan hèt ie z'n zin! Dan kòmt ie 'n endje verder dan Sloterdijk en is ie metéén uit de zorg! Da's nog zoo'n gèk idée nie van je, zeit ie, en toen ben ik maar dàdelik met 'm opgestapt, om er je zèlvers over te spreke!"

Ik voelde, dat ik bleek werd, bléék en toen weer róód. Als koloniaal naar de Oost! Dáár had ik nog nóóit over gedacht! Ik had altijd gemeend daar oùder voor te moeten zijn, mìnstens zoo oud als Willem, toen hij bij h e t z e v e n d e stond en dàn, ik had nóóit heel veel goèds van die kolonialen gezien en gehoord. De majoor had óók wel in Indië gediend en er zich 'n held getoond, maar dan tòch als onderofficier, of zou hij óók als gemeen koloniaal zijn begonnen?.... Dáár schoot me plotseling 'n gemeene straatdeun te binnen, vroeger in de Jordaan opgevangen:

Wie z'n vader hèt vermoord
En z'n moeder hèt vergeven,
Die is nog veel te goed
Voor 't klonialenleven!

En zou i k nu zoo'n geminachte koloniaal moeten worden?!....

[1]) Amsterdam.

„Zeg jòng! Wáárom kijk je me zoo verbouwereerd an?!" vroeg de majoor. „Je vindt 't zèker wat min, hè? koloniaal! Wàt? Loopjonge bij 'n kruienier is hééł wat deftiger, niet? Ik ben 't ànders óók geweest, jongmensch, en nòg blij, da'k nie hier in Holland ben blijve hange! Voor 'n oppassend jòngkerel, met wat lèf [1]) in z'n korpus, is er in de Oost 'n móóie toekomst, vooràl as ie op school nog wat geleerd hèt. 'k Heb er gekènd, die binnen de zes jaar adjedant [2]) ware en noù, tegenswóórdig, kan je nog hóóger klimme en 't tot ònderluitenant brenge, dan doe je zooveel als off'ciersdienst en je krijgt later hònderd gulden in de maand pensioen [3])! 't Spijt me nòg as hàre op m'n kop, da'k er nie bij gebleve ben! Wat jij bootsman?"

„Ja, 't is wáár," zei deze. „'t Zou 't bèste zijn wat Jan doen kon, máár.... hij mot 't natuurlik zèlvers wete."

„Ben ik niet te jòng?" vroeg ik aarzelend.

„Néé kereltje! As je de zéventien gepasseerd ben, kunne ze je gebruike, hoor! Je mot dan éérst naar Nijmege, naar de K o l o n i a l e R e s e r v e, waar ze je africhte. Je blijft dáár, tot je mìnstens achttien bent en dàn sture ze je met 'n transport wèg. Vroeger ging de reis met kleine zeilschepe, noù wor je vervoerd met 'n gróót stoomschip van „de Nederland" of de „Rotterdamsche Lloyd" en onderwèg zie je al dadelik 'n móói stuk van de wereld! Eerst ga je naar Southampton, 'n havenstad in 't zuiden van Engeland, je ziet daar de zon schittere op witte krijtrotse an de kust en komt ook voorbij 'n mooi eiland, Wight noeme ze 't. Niet, bootsman? Láter stoom je door de straat van Gibraltar rècht op Marseille in Frankrijk of Genua in Italië an. Je màg er wel niet van boord, maar je krijgt er tòch al 'n indruk van het ontzèttende wereldverkeer en je ziet er reuze van schepe. Ga je nou Europa voor goed verlate, dan stoom je door die beroemde straat van Messina, je wéét wel, vlàk langs de Italiaansche berge en zie je er de stede en dorpe zóó maar pardoes tegen de hellinge gebouwd. 'n Effektief mooi gezich! Zoo'n nauwe zeestraat is nèt 'n trechter, waar

[1]) Durf. [2]) Adjudant-onderofficier. [3]) 't Is zóó! Zij, die bijzonder uitmunten door goed gedrag en lust hebben in studeeren, kunnen het gemakkelijk tot deze voor een onderofficier bepaald schitterende positie brengen. De onderluitenant toch wordt betaald als een tweede luitenant, doet bijna àlle gewone luitenantsdiensten, wordt gehuisvest als officier of krijgt vergoeding van huishuur als voor luitenants is bepaald. Na twintig Indische dienstjaren, waarbij de tijd beneden den rang van onderluitenant meetelt, kan hij aanspraak maken op een pensioen van f 1200 's jaars, dat hij gemakkelijk nog met 'n paar honderd gulden vermeerderen kan, door in Nederland eerst als tweede en later als eerste luitenant bij de Landweer dienst te doen. Op het oogenblik telt het Indische Leger ongeveer honderd onderluitenants! De bekende kapitein Christoffel, een Zwitser, verkreeg via den onderluitenantsrang zijn charge van officier! C. B.

àlles door mot. Tèlkens en tèlkens zie je dan ook schepe, die voorbijgaan en ze hebbe an boord hàrd werk om stéèds maar met de vlag te saleweere [1]). Na vier dage kom je langs 't eiland Kreta, dat er maar woest en kaaltjes uitziet, te Port Saïd an, an de ingang van 't Suezkanaal. Hier zie je voor 't éérst de oostersche rasse en je bent er as in 'n àndere wereld verplaatst. Dag en nacht vaar je nou, nadat kolen zijn gelaje, dwàrs door de woestijn. Links zie je Azië en rechts Afrika zóó maar gemoedereerd vlak bij je ligge! 's Nachts werpe ze met van die electrieke lampe 'n zoeklicht op de dorre zandoevers van de beide werelddeele. Dat geeft dan 'n spookachtig effect! Na 'n achtien uurtjes met matige snelheid zóó te hebbe doorgevare, zie je rechts van je 't groene Suez ligge, waar nog eve op de ree mot worde gestopt, van wege de brieve, en dan gaat 't weer vooruit, door de Rooie Zee, die heelemáál niet rood is, op Aden of Perim an, om dáár dan al wéér kole in te gaan neme. Dàn ben je eindelijk in die reusachtig groote Indische Oceaan en krijg je 't al lekkertjes warm, hoor! Hoewèl sòms 't in de Rooie Zee nog èrger kan braaie! Nou, binne veertien dage zit je dan in àlle geval goed en wèl in Jan Oost, 't mooiste land van héél de wereld, wat jij bootsman?"

„Ja, da's wáár," zei vader Krul. „Er gaat, wat natúúrschoon aanbelangt, niks niemendal boven de Oost!"

„Je hóórt 't," vervolgde de majoor, die zich hoe langer hoe meer opwond en mij door z'n geestdrift werkelijk meesleepte. „Je hóórt 't jonge! En dat àlles kan je nou gaan zien, zònder dat 't je 'n cent kost, want de burgers, die motte al héél wat lood offere om zoo'n reisje naar de Oost te kùnne make! En dáár in Indië wacht je dan 'n héérlik leve vol afwisseling en avonture. Tèlkens wor je er overgeplaatst. Nù zit je hier, dan weer in 'n andere negerij, soms zoo vèr van mekaar als Weene van Amsterdam. 't Is er stéèds 'n trèkke en rèize van wiedeweergaai! 't Ete is er óók uitstekend en de dienst, in 'n vredesgarnizoen, niet te zwaar.

1870—1910. Herdenking van het eerste gevecht in den Fransch-Duitschen Oorlog.

't Was den 25sten Juli 1870, dat een ruiterpatrouille, gecommandeerd door ritmeester Zeppelin — den tegenwoordigen beroemden uitvinder en luchtreiziger — slaags raakte met de Franschen. De gep. Duitsche kolonel, baron Van Villiez (×), een der overlevenden van dat bloedige gevecht, heeft kortelings een krans gelegd op het graf van den dapperen onderofficier Pagnier, dien hij onder zijn oogen had zien vallen te Niederbronn en bij de plechtigheid, hierboven in beeld gebracht, een rede gehouden. — De voormalige onderluitenant Spinner heeft denzelfden dag namens den Franschen generaal Chabot een krans gelegd op het graf van den Beierschen luit. Winsloë, die in hetzelfde gevecht doodelijk gewond werd.

Nou hè jij natuurlik 'n màchtige hoop kwaad over de kloniale gehoord, niet? Nou dat kòmpt, omdat ze er vroèger maar van àllerlei havanah-uitschot bij anname! Da's noú, in de laatste tijd, véél verbeterd, maar de kwàje naam zijn ze zoo gauw niet kwijt! Vròeger krege we vreemdelinge met vàlsche papiere, lui die in d'r land soms héél wat rare dinge uitgevr.... hadde en ook àllerlei gesjochte jongens van hier! Niet dat 't geen fèrme knulle werde later, as ze éérst maar goed onder de disciplien stonde, maar vóór dat ze uitreisde, maakte ze 't hièr wel wat bont; dáárom kijke ze d'r noù nog altijd lààg hier op neer. En òch! wat zou ons Hollandje weze zònder die verachte kloniale? Niks, niemendal hoor! Holland vàlt en stáát met z'n Oost en as we dáár geen brave jongens hadde, die er de vlàg bewaakte, dan konde ze hier gerùst wel inpakke en àllemaal naar Amerika verhuize, want dan was er al héél gauw geen cènt meer te verdiene, wat ik je zeg, hoor! [1])

(*Wordt vervolgd*).

Groep van de Zangvereeniging: *Hollandsch Mannenkoor*, te Pretoria.

Onder de uitstekende leiding van den directeur, den heer De Beer, heeft dit vocale gezelschap, sterk 52 werkende leden, een goeden naam verworven; de uitvoeringen, die herhaaldelijk dienstbaar gemaakt worden aan liefdadige doeleinden, 't geen bijzondere waardeering verdient, getuigen van nauwgezette instudeering, van eendrachtige samenwerking en van groote toewijding — *In 't midden zittend:* de Consul Generaal, de heer Knobel en echtgenoote; *daartusschen* de Vice-Consul, de heer P. Staal; *verder zittend, van links naar rechts:* de heer L. W. C. Cuipers, penningmeester, de heer P. de Beer, directeur; *naast* Mevr. Knobel, de heer Maas, president en de heer Leemhuis Jzn., secretaris. — Het streelt ons nationaliteitsgevoel, dat deze *Hollandsche Vereeniging* in Transvaal, onlangs haar 15-jarig bestaan vierend, van zoo krachtig leven blijk geeft en hoog in aanzien staat zoowel bij de Engelschen als bij onze stamverwanten.

[1]) Door de vlag achter op 't schip te strijken. De Engelschman doet er niet aan! De Duitscher salueert ons Nederlanders bijna àltijd het eerst, omdat we oudere rechten op zee hebben. Ieder koopvaardijschip, hòe groot ook, moet voor een schip van de Oorlogsmarine van iedere natie, hòe klein dat schip of die natie ook zijn moge, 't éérst salueeren. Dit saluut moet dan worden beantwoord op dezelfde wijze, nl. door 't strijken van de vlag.

C. B.

[1]) Volkomen waar, al snàpt de ondankbare doorsneê-Nederlander dat niet! Indië bracht ons volk sinds 1875, nog niet eens ruim becijferd, ongeveer 4500 millioen gulden directe winst op. We zijn door Indië een der rijkste landen van de wereld en.... danken dat in de éérste plaats aan ons dapper Indisch leger. — Een beetje meer respect dus s.v.p. voor onze oud-kolonialen en hun officieren! C. B.

De Vrijheid op een Worp.

VRIJ NAAR HET ENGELSCH DOOR JAN PEN.

„Het was nog in den tijd, dat ik voor zaken dikwijls in de Vereenigde Staten moest zijn," zoo vertelde kapitein Williams, „dat *ik* mij met rechter Jones en generaal Reading op een stoomboot bevond, die de Missisippi opvoer. Door het heerlijke weer uitgelokt, wandelden wij op het dek een weinig heen en weer, toen wij den kapitein tegen kwamen, die juist de kajuit verlaten had.

„Verwoede spelers daar beneden," zeide hij, „zij ruïneeren zich totaal!"

„Kom, laten wij eens een kijkje gaan nemen," stelde ik voor.

Weldra hadden wij het salon bereikt, waar de spelers, vier in getal, om de tafel zaten, omringd door een groot aantal nieuwsgierigen, die belangstellend het bankpapier van den een naar den ander zagen schuiven. Men speelde „poker" en reeds scheen een der spelers, een man, op wiens gezicht duidelijk te lezen stond, hoe de speelduivel hem in zijn macht had, geheel „uitverkocht". Hij zette juist zijn laatsten dollar op de kaarten van zijn tegenpartij. Deze legde vier „heeren" tegen zijn vier „vrouwen" neer en onze man, die een katoenplanter bleek te zijn, stond op.

„Klaar," vroeg de ander.

„Ja, maar heb een oogenblikje geduld; we zullen eens even wat geld maken."

„Hola, John!" riep de planter tegen een slaaf op den achtergrond, „breng de meid en de jongen hier, die *ik* in Natchez gekocht heb."

De oude verdween en kwam terug met een flinke Mulattin van een jaar of dertig met haar zoon, een stevigen, gezonden knaap van tien jaar.

Beiden keken bezorgd in het rond wat er wel gebeuren zou en de knaap klemde zich stevig aan zijne moeder vast, bang om van haar voor altijd gescheiden te worden. Toen de meid en de jongen binnen den kring getreden waren, stond de planter op:

„Hier, gentlemen, hebt ge een meid en haar jongen erbij, een paar, zooals er geen tweede te vinden is. Mij kosten ze 1000 dollars, maar ik geef ze voor 600! Wie geeft het ervoor?"

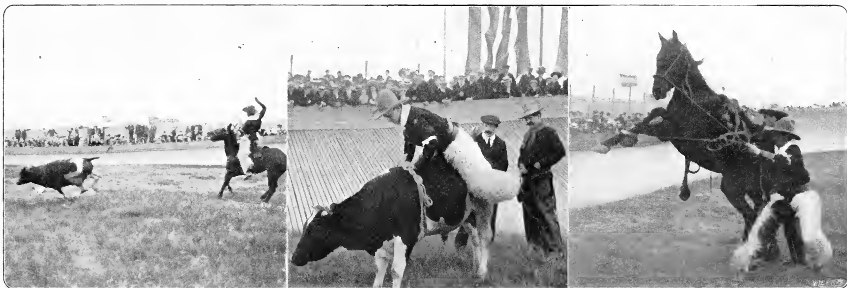
„Verkoopt ge ze ook per stuk?" vroeg een der aanwezigen.

„Het spijt me, mijnheer, maar dat zal niet gaan. De meid heeft gezworen, dat ze zich van kant zal maken, als men haar den jongen ontneemt en geloof me, ze houdt haar woord. Maar kom, wie biedt er? De vrouw alleen is meer waard!"

Hij wachtte een minuut tevergeefs op antwoord.

„Vooruit, geld moet ik hebben! Breng dobbelsteenen! Twintig aandeelen van 30 dollars. Te voorschijn met het geld. Wie het eerst betaalt, gooit het eerst!"

Nu ontstond er een algemeene opschudding en een algemeen gedrang.

Op de Scheveningsche Wielerbaan. — Ditmaal concentreerde de belangstelling van het publiek zich in het bijzonder op de aangekondigde voorstellingen van tafereelen uit het leven in de Prairieën van *„The Wild West"*, waarin cow-boy, paard en stier een rol spelen. — *Foto links:* brengt in beeld het opvangen van een wilden stier in vollen galop door hem een 60 voet lang touw van gevlochten riemen (lasso) over den kop te werpen. Wegens gevaar voor de toeschouwers werd de voorstelling op last van de politie gestaakt. — *Foto midden:* geeft een voorstelling van de wijze, waarop een stier steeds zónder touwen kan worden bedwongen door hem op den rug te springen. — Voorts werden nog eenige behendigheidsproeven in touwwerpen en knoopenleggen getoond, terwijl een gedeelte van het programma werd ingenomen door rijwiel-wedstrijden. — *Foto rechts:* De cow-boy breidelt het wilde prairie-paard „Broncho Two Step"; in 1908 won Jack Elliot in een vijf-daagschen wedstrijd te Denver (Colorado U. S. A.) met dit paard den eersten prijs.

De medespelers namen eerst elk drie aandeelen, vervolgens eenige omstanders, zoodat er weldra zestien verkocht waren, zoo snel als de planter slechts het geld kon incasseeren en de namen opschrijven. De ambitie verminderde nu. De planter nam er nu zelf een en eindelijk ook nog een van de dischgenooten.

„Nog twee kansen, gentlemen!"

Generaal Reading overlegde eenige oogenblikken met rechter Jones, trad vervolgens op de tafel toe en legde dertig dollars neer.

„Uw naam, als ik u verzoeken mag!"

„Schrijf maar den naam van de meid. Ik geef haar een kans!"

„Maar mijnheer!"

„Zeker, ga uw gang maar!"

„All right! Ninette een kans!"

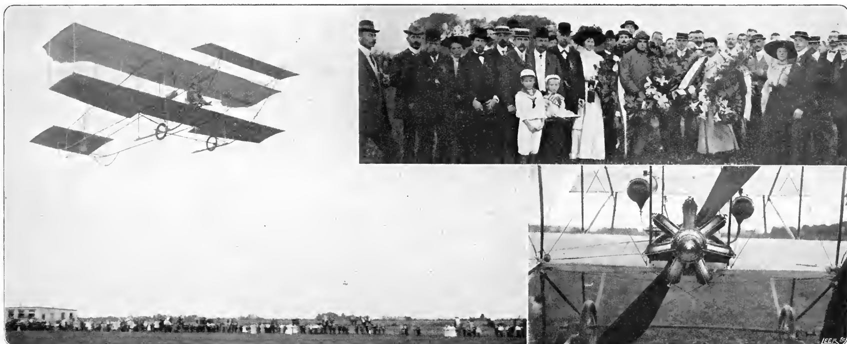
„Nog één kans open. Wie is de laatste?"

„Hier," zeide rechter Jones, „dit voor den knaap," en hij telde 30 dollars neer.

„Uitstekend," riep de eigenaar van de ongelukkige menschen,

Heidebrand nabij Ginneken. — De gemakkelijke ontvlambaarheid en de groote droogte van de heidestruiken, geven aan een brand een zoo snelle uitbreiding, dat in een minimum van tijd een groote uitgestrektheid in volle laaie staat; de aanblik is fantastisch, maar het bluschingswerk, dat met omzichtigheid en methodiek moet geschieden, gaat langzaam.

De Vliegweek te Heerenveen. — Met schitterend succes heeft onze jeugdige landgenoot, Clement van Maasdijk, zijne proeven van aviatische kunst voortgezet en ieder, die voor het eerst het verrassende, sensationeele schouwspel van eene opstijging en eene vlucht gadeslaat, zal, met de gedachte aan het voortdurend gevaar voor een fatalen val, bewondering krijgen voor den moed en de energie van den aviateur; het ratelende geknetter van den motor, de zwenkingen, draaiingen en overhellingen van den vlieger verhoogen den prikkel. — Wat den aanblik betreft, zoo vliegt een monoplan statiger en eleganter dan een biplan. — Van Maasdijk werd na zijne stoute lucht-excursies, waarbij hij met zijne vlucht van 27 min. $16^{1}/_{5}$ sec. het record in Nederland maakte, door de menigte enthusiastisch toegejuicht en met lauweren overladen; 't is te hopen, dat weldra ook het centrum en het zuiden van het land van de aviatiek zullen kunnen genieten — *Foto boven, links:* Van Maasdijk in het luchtruim even nà de opstijging voor de record-vlucht. *Foto boven, rechts:* Onze jeugdige held en zijn monteur Paul met kransen en bloemen gehuldigd, na de record-vlucht. *Foto onder, rechts:* De schroef met 7-cilindermotor Gnome, opgenomen aan de achterzijde van de vliegmachine.

Tengevolge van hevige slagregens, gepaard met onweer, is in Tirol eene bergbeek van loop veranderd en heeft zij zich een weg gebaand onder een huis door, zonder het perceel verder te beschadigen; de stroom komt aan de zuidzijde binnen en aan de noordzijde er weer uit. Het geval, waarvan onze foto een duidelijk beeld geeft, is zeer merkwaardig en natuurlijk gevolgd door eene onbewoonbaarverklaring van het huis.

„één voor Tommy en daarmee zijn wij er. Kapitein!"

„Wat is er van uw dienst?"

„Maak u eens een paar koopbrieven in orde voor Ninette en Tommy en laat den naam voor den winnaar open."

Weldra waren de verlangde formulieren in orde. „Nu er op los, mijne heeren!"

Ieder aandeel gaf kans op drie worpen.

De eerste zes spelers brachten het niet hooger dan dertig, maar de zevende bracht het tot veertig. Daarna volgden er weder verscheidene lagere worpen, totdat de vijftiende een en vijftig wierp.

Welk eene spanning heerschte er rondom die speeltafel! Een en vijftig was moeilijk te overtreffen. De kleinst mogelijke worp was negen, de hoogste vier en vijftig, het gemiddelde een en dertig en een half.

Alleen het gerammel van de dobbelsteenen verbrak de doodelijke stilte, maar niemand van de volgende drie gooide boven een en vijftig.

„Kom, Ninette, uwe beurt."

Sidderend trad de arme vrouw voor. Zij hield haar hand op het hevig kloppend hart. Niets werd in het salon gehoord, dan de eentonige slagen van de stoommachine. Bevend nam zij den beker in de hand, maar zij was niet bij machte te werpen.

„Wil de gentlemen niet voor mij werpen?" vroeg zij met bevende stem.

„Laat Tommy werpen," zei Reading, „misschien is hij gelukkiger dan ik!"

De knaap nam den beker van zijne moeder over; hij sidderde als espenloof, een gansche wereld van wel en wee was aan de grillen van het „toeval" prijs gegeven. In zijne hand hield hij het verzegelde boek, waarin het lot van hem en zijne moeder geschreven stond — en de val van een dobbelsteen zou het openen. Hij schudde; de steenen vielen.

„Drie!"

Wezenloos bleef hij staan, op de drie enkele oogen starende.

„Werp verder, Tommy!" sprak de planter.

„Ach master; ik kan nooit meer een en vijftig werpen!" zeide hij met tranen in de oogen.

„Maar gij hebt uw eigen worp immers nog, mijn jongen?"

„Welja," zei rechter Jones, „dit was voor uw moeder. Werp nu voor u zelven, voor mijn aandeel. Wees kalm mijn jongen en dat de hemel u bijsta!"

De knaap ging weder naar de tafel. Zijne bevende handen bedwong hij zoo goed hij kon; zijn lippen waren stijf opeen geklemd. Langzaam schudde hij de dobbelsteenen in den beker. Ademlooze stilte heerschte in de kamer. Niets verbrak ze dan de zwoegende ademhaling der tusschen hoop en vrees geslingerde moeder.

De eerste worp lag op het groene kleed.

„Vijf.... vijf.... zes, dat maakt zestien," zeide de planter, terwijl hij het getal opschreef.

Nogmaals werden de steenen in den beker gedaan. Daar lagen ze! „Negen.... negen.... zes!"

„Bravo, dat is vier en twintig. Samen veertig!"

De laatste worp! Doodsbleek greep hij den beker. Zijne moeder scheen op het punt van in zwijm te vallen. De steenen rolden, kantelden, bleven liggen!

„Drie vieren, samen twee en vijftig! Tommy, mijn jongen, ik wensch u geluk. Ge zijt eigenaar van u zelf en uwe moeder! Kapitein, schrijf als 't u blieft zijn naam in den koopbrief en ik zal hem onderteekenen. Deze heeren zijn getuigen!"

De lezer stelle zich het nu volgend tooneel voor!

— — — — — — — — — — —

Toen ik vele jaren later den rechter terug zag, nam Ninette zijn huishouding waar en was Tommy zijn ijverige dienaar.

H. M. Victoria Eugenia Christina, prinses van Battenberg, Koningin van Spanje, in haar boudoir (nieuwste portret). — Zij werd geboren 24 Oct. 1887 en huwde 31 Mei 1906 met Koning Alphons XIII

Stoomploeg, gebezigd voor de heide-ontginning op de Veluwe; onze afbeelding geeft een duidelijk beeld van de aanwending van dit zoo hoogst nuttige werktuig, ten behoeve van de omwerking der dorre en woeste gronden. — De Heidemaatschappij verdient lof voor haar krachtigen steun bij de ontginning, die natuurlijk de volkswelvaart ten goede komt.

EEN GEWELDIGE SCHUTTER.

Op een origineele wijze overtuigde overste Cody, die onder den naam „Buffalo Bill" bekend en beroemd geworden is, de Paronee-Indianen, dat zijne vaardigheid in het schieten aan de hunne gelijk was. Gedurende eene militaire expeditie ontmoette hij een troep Indianen. Hij bleef bij hen, en toen men op zekeren dag een buffelkudde zag, grepen drie en zeventig Indianen de kudde aan en doodden drie en twintig buffels. Den volgenden dag ontdekte men eene nieuwe kudde en Buffalo Bill vroeg vergunning om te laten zien, hoe zeker hij was van zijn schot. Men denke zich de verbazing en bewondering der Indianen, toen Cody alleen in vijf en veertig minuten acht en veertig buffels doodde!

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

„Dit is echter geen kinderachtig spotdicht, zooals er voordurend in Parijs worden gemaakt en gezongen, maar majesteitschennis van de ergste soort," hield De Morny vol. „De brutaliteit, aan u, den neef des keizers, dit gedicht te geven overtreft alles. Zeg mij, wie het deed."

„Zoo dom zal ik niet zijn, beste Morny. De goede jongen heeft trouwens het gedicht niet zelf gemaakt, hij wist niet eens van wien het was."

„Of hij deed zich zoo voor."

„Geef mij het gedicht liever terug, De Morny."

„Neen, want ook tegen mij is er een weerzinwekkende beleediging in uitgesproken."

„Tegen u, gij zijt in het geheel niet genoemd."

„Wij allen, die den keizer in die zware dagen ter zijde stonden, worden als moordenaars betiteld. Dat mogen we ons niet laten welgevallen."

„Gij zijt een spelbederver, Morny en hebt geen gevoel voor een goede grap. Ik zelf wilde het den keizer bij gelegenheid laten lezen, omdat ik het gedicht zoo kostelijk vind — ondanks de kleine boosaardigheden."

Morny trok een gezicht, alsof hij vragen wilde: „Zijt gij een dwaas, of houdt gij u maar zoo dom?"

De eerste opvattnig werd weersproken door het listig flikkeren in Plonplon's oogen. Bij al zijn goedhartigheid bezat hij een goede portie boosaardigheid en hij deed niets liever dan zijn keizerlijken neef en zijn schoone nicht Eugenie ergeren. Maar het volgend oogenblik had hij het gedicht en alles wat er mede samen ging reeds vergeten, daar hem een mooi gezicht onder de dansende dames opviel.

„Gij kent hier zeker alle menschen, Morny?"

„Ja, vrijwel."

„Wie is dat bekoorlijk blonde meisje, dat met den stalmeester Bourgoing danst?"

„Dat doet de mooie Marie Boucher van avond heel dikwijls. Zij is voorlezeres der keizerin."

„Zulk een voorlezeres zou ik ook graag hebben. De post is bij mij nog vrij. Als ik ze haar aanbood?"

„Ik denk niet, dat mejonkvrouwe Marie Boucher de Tuileriën voor het Palais Royal zou willen ruilen, ik zou het haar ook niet aanraden," antwoordde Morny koel.

„Een echt engelenkopje!" Prins Plonplon hield zijn bewonderenden blik op het jonge meisje gevestigd, terwijl zij in den arm van haar danser voorbij gleed, en daarna nog een oogenblik naast hem bleef staan. „In ieder geval ga ik kennis met haar maken!"

Met een korten knik verliet de prins zijn plaats en ging regelrecht op het jonge paar toe.

Marie maakte een diepe neiging. Bourgoing trad bescheiden terug.

Morny sloeg nog een tijd lang den prins en het jonge meisje gade, hetwelk met neergeslagen oogen en blozend voor hem stond; en hij mompelde: „Het is alsof een dikke slak naar een juist ontloken roos wil kruipen." Daarna liep hij de zaal door naar zijn vrouw.

Alle gasten maakten eerbiedig plaats voor hem. De oogen van menige schoone vrouw volgden zijn hooge gestalte.

Morny boog zich over den stoel zijner vrouw, die met vorstin Pauline Metternich en eenige jonge ridders zat te praten.

„Kom, Sofie!" zei hij. „Hunne Majesteiten willen vertrekken."

Hij bood haar den arm, en bracht haar in het blauwe salon der keizerin, waar Hunne Majesteiten de afscheidsgroeten ontvingen, voordat zij groetend door de rijen der overige gasten schreden.

Amely Dubois en Hortense verlieten tamelijk gedrukt het slot. De zusters waren weinig spraakzaam op de terugreis.

Amely was meer bezorgd dan zij wilde toonen over haar man. Ook had het haar ontstemd, dat zij onder de schijnbare belangstelling minder deelneming dan leedvermaak had gevoeld.

In Hortense's hart bleef de beleediging zich hechten, dat haar bruidegom het toilet van Marie Boucher boven het hare had verkozen.

Hoofdstuk VII.

De keizerin maakte het slot van haar halssnoer los, nam den diamanten diadeem uit het haar, en wierp de sieraden Marie toe.

„Zoo, nu heeft mijn kleine toch het kostbaarste toilet," lachte de keizerin, en ging met haar voorlezeres de slaapkamers binnen.

Haar eerste kamervrouw wachtte haar daar reeds.

„Ik ben zoo moe, Pepa, dat ik de sieraden niet gauw genoeg kon afleggen," zei de keizerin vroolijk. „Het was een mooi feest. Ik geloof, dat het den keizer genoegen verschafte al die mooie vrouwen rondom zijn tafel vereenigd te zien. Het beste beviel hem onze kleine Marie in haar neteldoeksch kleedje."

Zij streelde de blozende wang van het jonge meisje, dat snel haar lieveling was geworden.

„Uwe Majesteit is te goed. Verder zal niemand wel zoo gedacht hebben."

„Nu, baron Bourgoing deelt in ieder geval mijn meening. Hoe dikwijls hebt gij heden avond wel met hem gedanst?"

„Dat weet ik werkelijk niet, Uwe Majesteit," antwoordde Marie wat verlegen. „De baron danst uitstekend, daarom —"

„Ja, ja, er gaat niets boven een goed danser; hij is echter ook een goed ruiter. Te Fontainebleau zal hij u rijles geven. Men leert van hem meer in een uur dan van een ander in weken. Er is niets heerlijkers dan om in de wouden van Fontainebleau te rijden. Kon ik dat maar weer doen."

„Voelt Uwe Majesteit zich niet goed?"

„Ik moet mij sedert de geboorte van Lulu in acht nemen. Pepa, hebt ge gehoord of de prins slaapt."

„Zijn Keizerlijke Hoogheid slaapt als een engel."

„Straks kom ik naar hem kijken, nu wil ik eerst nog wat praten met den keizer."

„Zal ik later terugkomen om voor te lezen?"

„Neen, nu moet ge gaan slapen, opdat uw oogen morgen even helder stralen als vanavond. Ik zal, ook zonder voorgelezen te worden, slapen. Goeden nacht, kleine. Droom zacht."

Marie drukte een kus op de hand der keizerin.

Eugenie keek haar na. Wat is zij lieftallig, zoo jong en onschuldig! Het is mij steeds of ik een kind bij mij heb, dat mij zonder vleierij haar meening zegt, — dat doet weldadig aan. Zoo, Pepa, misschien blijf ik heden wat langer weg."

De kamervrouw, mevrouw Pollet, had intusschen de keizerin een kleed van matgele Indische zijde overgeworpen; in dit losse gewaad, bevrijd van de dwaze mode van dien tijd, kwam de schoonheid der keizerin eerst goed tot haar recht.

Mevrouw Pollet ging de keizerin voor naar de vertrekken des keizers.

De reuzengestalte van den wachthebbenden schildwacht in de voorkamer richtte zich nog strammer op, toen de keizerin de kamer betrad.

„Gij bewaakt den keizer goed," zei de keizerin met haar vriendelijk lachje, waardoor het gansche bediendenpersoneel haar vereerde.

Toen de keizerin de werkkamer van haar gemaal betrad, zat deze aan zijn schrijftafel, waarop de lamp brandde, maar hij schreef of las niet. Hij was zoo in gedachten verdiept, dat hij het binnentreden der keizerin niet had gehoord. Pas toen zij vlak naast zijn stoel stond, bemerkte hij haar. „Zijt gij het, Eugenie?" Hij dwong zich tot een lach, maar in zijn oogen lag sombere ernst. Zij legde haar hand in de zijne en schrok, toen ze voelde hoe die gloeide. „Zijt gij niet wel?" vroeg zij bezorgd. „Gij waart zoo opgeruimd. Het was een mooi feest."

„Ik dank u voor den goeden inval. Gij kunt het wagen met schoone vrouwen samen te zijn. Gij weet toch, dat gij steeds de schoonste zijt."

„Vleier! — Maar vertel mij, wat u heeft ontstemd, want ik zie steeds dadelijk als er iets is, dat u hindert."

Hij aarzelde. Het hinderde hem, haar rust te verstoren, maar zijn verbittering was te groot. Hij moest zich uitspreken en buiten zijn gemalin en enkele vrienden had hij maar weinig menschen, die hij volkomen kon vertrouwen.

Hij trok een stoel voor de keizerin nader.

„Ik ging hierheen om, nadat onze gasten ons hadden verlaten, nog wat te werken. Terwijl ik in mijn stukken bladerde, komt mij een zoo pas gedrukt papier in handen. Ik lees het onwillekeurig door. Het is een schandelijk spotdicht op mij."

„Laat het mij lezen, wij deelen alles, laat ook ik mijn deel aan den hoon hebben."

De keizer aarzelde, maar gaf ten slotte het blad. Onder het lezen steeg een hooge blos in Eugenie's gelaat, dat daarna des te bleeker scheen. Zij vouwde het papier dicht en legde het op de schrijftafel.

„Die ongelukkige tweede December! zullen uwe vijanden u daarmede nooit met rust laten?"

„Nooit!" riep de keizer bitter. „De daarbij omgekomen lieden zullen zij mij steeds voorhouden, ofschoon mijn gansche regeering toch het bewijs heeft geleverd, dat ik slechts voor het welzijn van Frankrijk heb gehandeld. Ik beklaag de ongelukkige slachtoffers genoeg, want elke droppel Fransch bloed is mij dierbaar. Ik had ook ten strengste bevolen zoo gematigd mogelijk op te treden, maar wie kan een opgewonden menigte in toom houden? Zonder bloedvergieten gaat geen staatsomwenteling. Ik heb alles gedaan om de hardheden dier dagen te verzachten. Voor de nagelatenen der gedooden is op elke wijze gezorgd. Door de laatste amnestie zijn nu de meeste veroordeelden vrijgesproken. Het is waar, dat er destijds bij de verbanning veel ruwheid is geschied, niemand bejammert dit meer dan ik, maar ik kan toch onmogelijk verantwoordelijk worden gesteld voor de ruwe behandeling mijner dienaren."

De keizerin boog het hoofd. De staatsgreep bleef de wondeplek in het tweede keizerrijk, welke Hunne Majesteiten zelfs in intiem gesprek niet gaarne aanroerden. „En wat wilt gij met het gedicht doen?" vroeg zij eindelijk zacht.

„Pietri opdragen een onderzoek in te stellen. De vervaardiger moet ontdekt en streng gestraft worden."

„Maakt men de zaak daardoor nog niet erger?"

„Het is mogelijk, maar ik mag mij niet alles laten welgevallen. Ik ben anders niet zoo erg gevoelig en lach liever dan dat ik straf. Ik ben ook tegenover niemand, die mijn zijde hield, ondankbaar geweest, maar...."

„Integendeel, gij zijt veel te grootmoedig. Op ondank moeten wij steeds voorbereid zijn, erger u maar niet."

„Ja, Parijs is ondankbaar," riep de keizer met een hem anders vreemde hartstochtelijkheid. „Wat heb ik al niet voor deze stad gedaan? Het is aan mij te danken, dat zij de schoonste der wereld is. Ons leger heeft nieuwen roem verworven — maar wat helpt dat alles? Waar zij kunnen, overladen zij mij met spot en hoon, evenals destijds met bloemen en lauwerkransen op dien onvergetelijken 18den October 1849, toen ik, als den door het volk erkenden keizer, door de straten van Parijs reed. Het was een schoone herfstdag. De hemel helder en blauw. Ik reed vooruit, mijn gevolg bleef ver achter. Een regen van kransen verhinderde mij vaak verder te rijden, onophoudelijk moest ik naar alle kanten groeten, overal luide jubel-

kreten, welke het donderen der kanonnen overtroffen. Het was de schitterendste, de gelukkigste dag van mijn leven."

„De gelukkigste, Louis? Denkt gij niet aan onzen trouwdag, aan de geboorte van onzen zoon?"

Napoleon bracht de handen der keizerin aan zijn lippen. „Zeker — ook dat waren gelukkige dagen, maar op dien 18den October was ik nog niet verbitterd door de vele aanslagen. Herinnert gij u nog, wat ik u zeide, toen wij ons verloofden? Ik verzekerde u: dat gij er steeds op voorbereid moest zijn, dat ik vermoord kon worden, — en wel aan uwe zijde. — Heb ik u dat niet heel duidelijk gezegd?"

Een siddering doorvoer de keizerin. „Hebt gij kort geleden weer bedreigingen ontvangen?" vroeg zij zacht.

Hij knikte toestemmend met het hoofd. „Onafgebroken. Ik ben als gevangen in een niet te verscheuren net. De mazen sluiten zich steeds nauwer, totdat de visch is gevangen. Ik weet wel, door wiens hand mij deze bedreigingen en heden dit spotdicht worden toegezonden. Het is niemand anders dan Mazzini. Hij heeft medeplichtigen hier in Parijs, daaraan twijfelde ik nooit."

„Mazzini, de verbannen Italiaansche oproermaker?"

„Ja. Hij wil mij dwingen dat ik met Fransche wapenen zijn vaderland bevrijd."

„En met welk recht kan hij dit van u verlangen?"

„Van zijn standpunt zijn zijne eischen niet zoo verwonderlijk," zei Napoleon nadenkend. „Toen ik verbannen was, reisde ik veel in Italië en vertoefde veel in Rome. Daar was het middenpunt van de Italiaansche gezworenen. Daar liet ik mij in den geheimen bond der „Marianne" inschrijven. Onder leiding van Mazzini was deze bond over geheel Italië verbreid en had het plan een algemeene republiek te stichten. Ik was toen jong, dwepend, overspannen — ik had niets te verliezen, alles te winnen. Onder de sterrenhemel van Italië zwoeren wij elkander trouw. Reeds velen hebben zulke droomen gedroomd. Toen een opstand uitbrak, zond Mazzini mij de opdracht, in hun rijen voor de onafhankelijkheid van Italië te strijden. Ik moest gehoorzamen, mijn eed bond mij; een weigering zou mijn dood ten gevolge hebben gehad. Ik kreeg een klein commando. De regeering onderhandelde eerst, totdat plotseling het gerucht liep, dat de Oostenrijkers in aantocht waren. De gezworenen vluchtten naar alle richtingen. Bij Forli kwam het tot een gevecht, — ik werd gewond. Ik lag in een armoedige hut in een havenstad; door het venster kon ik op de Adriatische Zee zien, waar de groote Oostenrijksche oorlogsschepen kruisten. Mijn moeder, die tot mij was gekomen, redde mij. Als bediende verkleed, zat ik op den bok harer reiskoets, waarmede wij dwars door Italië gingen. Dat ik eens als gezworene voor de vrijheid van Italië streed, is de keten, waaraan Mazzini mij nu hoopt te houden. Daar hij door bedreigingen tot nu toe niets heeft bereikt, heeft hij mij den dood gezworen."

„Kunt gij niets doen om hem te verzoenen?"

„Niets. Hij blijft hardnekkig op zijn standpunt en ik heb het mijne veranderd. Ik zie, niet meer, als destijds, het heil van Italië in een republiek, welke door dwepers wordt geleid, maar in de vereeniging van Italië tot een koninkrijk. Dat doel zou ik gaarne met mijn leger bevorderen, maar nooit als keizer en vertegenwoordiger van het monarchaal beginsel gemeene zaak met republikeinen maken. Dat weet Mazzini en daarom is zijn haat zoo bitter, zijn vijandschap zoo onverzoenlijk. Hij ziet in mij een meineedige, wien hij zich gerechtigd voelt te laten vermoorden, om zijn zaak te dienen."

De keizerin zweeg. Een troosteloos gevoel overviel haar, alsof zij onverwacht voor een afgrond stond, die zich elk oogenblik zou kunnen openen, om wat zij liefhad te verslinden.

„Hoe lukt het, die bedreigingen, dat gedicht in uw kamer te krijgen?" vroeg zij eindelijk. „De lijfwacht is toch trouw. Hebt gij verdenking op iemand?"

Napoleon haalde moedeloos de schouders op. — „Op allen — of op niemand, zooals gij het wilt nemen. Ieder kan onder de keizerlijke livrei een republikeinsch hart dragen. Mazzini moet ook met volle handen goud uitstrooien voor omkooperijen. Tot den Bond behooren vele rijke leden, die hun gansche vermogen voor de plannen offeren."

Hij ging naar het venster en schoof een gordijn ter zijde. Eugenie leunde met het hoofd tegen zijn schouder. „Verlies den moed niet," zeide zij. „Ook de eerste Napoleon vertrouwde op zijn gesternte. Waarom zouden wij —"

Op dat oogenblik viel een schelle lichtstraal in het vertrek, zoodat het keizerlijk paar van het venster terugsprong. Dicht voor het slot, sisten kort na elkaar drie vuurpijlen omhoog.

„Wat was dat?" riep de keizerin ontsteld.

„Le Boulevard du Temple et la Place de la Republique" te Parijs.

Op den „Boulevard du Temple" concentreerde zich onder Lodewijk XIV het Parijsche leven; daar was de groote promenade, het rendez-vous van de uitgaande wereld.... het 17de-eeuwsche Athene; men vond er onderscheidene théâtres en andere vermakelijkheden, kortom 't was een der meest gezochte amusements-centra. De boulevard, zooals zijn physionomie thans is, dagteekent van 1860; het gewone bedrijfs- en verkeersleven speelt er zich af, gelijk in andere Parijsche hartaderen. — Op „la Place de la République", het oude Plein van Château-d'Eau, is meer intensief leven, meer beweging; in het midden verheft zich het imposante standbeeld van de Republiek, opgericht in 1881. — Smartelijke herinneringen zijn verbonden aan deze plaats; in Mei 1871 bood de geweldige vuurzee, tengevolge van brandstichtingen, een vreeselijk schouwspel.... De Commune had hare laatste stuiptrekkingen getoond!

„Een waarschuwingssignaal van Mazzini," steunde Napoleon. „Ik ken zijn teekenen. Zoo waarschuwt hij hen, tot wiens dood hij besloten is."

De keizerin greep naar het schelkoord. „Dat moet onderzocht worden. Elke minuut is kostbaar." Zij trok herhaaldelijk aan het koord. De Corsikaan Allessandro snelde binnen en vroeg wat de keizer begeerde.

„Laat maar," zeide Napoleon mat. „Ik heb niets noodig. De keizerin trok bij ongeluk aan het koord. En ga gij rusten, Eugenie," zei hij toen de Corsikaan vertrokken was. „Voor heden zullen het wel genoeg bedreigingen zijn."

De poging tot schertsen mislukte. Zijn gelaat was doodsbleek. Ook de lippen, waarmede hij zijn vrouw kuste, waren koud.

De keizerin beklom met loome schreden de trappen naar haar slaapkamer. Maar zij kon niet ter ruste gaan, voordat zij haar kind nog eens had gekust. De portretten in de zalen welke zij door moest gaan schenen het hoofd om te wenden en haar met leege, doode oogen na te zien. Een onaangenaam gevoel ging als een rilling door de keizerin.

De gedaante van al de schoone koninginnen die in deze ruimte hadden vertoefd doken voor haar op. Allen waren meer of minder ongelukkig geweest, velen had een ontzettend lot getroffen. Werkelijk vervolgde een reeks van diep tragisch ongeluk allen die eens schoon, gelukkig en geliefd den onheilbrengenden drempel van dit paleis hadden overschreden. Waren al de tranen door de vorstinnen vergoten, een noodzakelijk zoenoffer of verleende de geheimzinnige macht van Katharina de Medici die zeldzame ongeluksgave aan de muren der Tuileriën?

De keizerin zag angstig rond. Het was haar of de schimmen der ongelukkige koninklijke martelaressen haar vervolgden.

Eindelijk had zij het vertrek van haar kind bereikt. Zachtjes trad zij binnen.

Het eerste morgenlicht drong reeds binnen. Door een blauw-zijden scherm omgeven stond in een nis de rijk gesneden wieg. Voorzichtig ging de keizerin naar het kleine bed waar de keizerlijke prins vreedzaam sliep.

Zij knielde neer bij de wieg en kuste de rose vuistjes die in elkaar geslagen op de met kant bezette deken lagen.

Haar kus was zeker te vurig geweest. Het kind opende een paar verschrikte, donker-blauwe oogen, de kleine mond vertrok tot weenen.

„Stil, mijn lieveling, stil!" De keizerin wiegde den kleine zachtjes.

De kleine prins liet zich sussen. Hij herkende zijn moeder en stak haar de armpjes toe.

(*Wordt vervolgd*).

H. J. A. Raedt van Oldenbarnevelt.

Joseph Thissen.

A. Mulder.

G. Greup D.Hzn.

Tot resident van Amboina (Molukken) is ben. de heer **H. J. A. Raedt van Oldenbarnevelt**, waarnemend resident der Padangsche Bovenlanden (Sumatra). — De heer **Joseph Thissen**, sedert 1883 leeraar in het boetseeren, de anatomie, de proportieleer enz. aan de Gemeente-teekenschool voor nuttige en beeldende kunsten te Roermond, vierde kortelings onder talrijke blijken van hoogachting en waardeering zijn 70sten geboortedag. — De heer **A. Mulder** te Akkerwoude bij Dokkum hoopt 15 Aug. a.s. zijn 40-jarig jubileum als hoofd der school te vieren; 1 Oct. 1865 als onderwijzer in functie getreden, werd hij 15 Aug. 1870 tot hoofd der openbare school te Oldelamer bij Wolvega benoemd; sedert 1873 vervult hij met buitengewonen ijver en groote toewijding zijn tegenwoordige betrekking, terwijl hij ook als leeraar aan de Rijksnormaallessen te Dokkum, als voorzitter of bestuurslid van onderscheidene vereenigingen en stichtingen zeer nuttig werkzaam is. — De heer **G. Greup D.Hzn.**, fabrikant van zilverwerken, hofleverancier van H. M. de Koningin, te Schoonhoven, herdenkt 14 Aug. zijn 70sten geboortedag en tevens zijn gouden jubileum als artistiek leider en eigenaar van de sedert 1828 zeer bekende zilverfabriek. — Met genoegen plaatsen wij het portret van den beroemden tenorzanger **Sierota**, oppercantor te Warschau. Gedurende een vijftal jaren fungeerde S. als cantor te Wilna, waarna hij circa 6 jaren geleden beroepen werd te Warschau, zijn tegenwoordige standplaats. S. die thans 36 jaren telt, wordt alom geacht te zijn de beste der cantoren welke de Isr. Kerk thans kan aanwijzen. Zijn repertoire omvat behalve de schitterendste composities der Hebr. kerkgezangen, tevens aria's en liederen. Gedurende de maand Juli concerteerde Sierota te Londen, alwaar hij de eer genoot onder zijn auditorium te zien minister Birrel met mevr. Birrel. Verder gaf hij concerten te Manchester, Liverpool, Leeds en Glasgow. Zijn concert op 31 Juli j.l. te Amsterdam was een schitterend succes. Ook te Antwerpen op 3 Aug.j.l. vierde S. groote triomfen. De aanvragen voor een tweede concert te Amsterdam waren zoo groot, dat de heeren Wolff & Van Dommelen, Concertbureau aldaar, zich genoopt gevoelden te onderhandelen voor een tweede concert met Sierota's impresario, onzen vroegeren stadgenoot Harry Young, thans te Londen gevestigd. — De 86-jarige heer **A. Voerman Volkers** te Hoorn, herdacht 12 Aug. het zeldzame feit, dat hij 55 jaar lang, van de oprichting af, voorz. is van het leesgezelschap: *Onderling Genoegen.* — De heer **Julius Sabbe**, de zeer verdienstelijke leeraar in de Nederl. taal aan het Athenaeum te Brugge, is kortelings op 64-jarigen ouderdom overleden; niet alleen blonk hij uit als docent, maar hij heeft steeds ijverig gestreden voor onze moedertaal en zich doen kennen als een talentvol dichter en redenaar; ten slotte is de herleving van de stad Brugge voor een deel aan zijn initiatief en zijn volhardend streven te danken; men denke aan het zeekanaal „Brugge-Zeehaven". — De heer **W. F. J. Keuchenius**, agent van de Javasche Bank te Semarang, is op zijn terugreis naar Nederland aan boord van het stoomschip „Rindjani" van de *Rotterdamsche Lloyd* in de Middellandsche Zee overleden. Hij bereikte den leeftijd van 50 jaar.

De hierboven afgebeelde Renaissance-kruik, een kostbare en smaakvolle proeve van vroegere kunstnijverheid, is voorzien van het jaartal 1500 en werd gevonden bij Doetinchem in den Kruisberg, waar voorheen twee kloosters stonden, bijgenaamd „De Kelder". — Het sieraadsstuk is 46 c.M. hoog en eigendom van den heer Verzett te Rotterdam.

Sierota.

A. Voerman Volkers.

Julius Sabbe. †

W. F. J. Keuchenius. †

Het nieuwe R.-C. Instituut voor Doofstommen te St.-Michielsgestel (N.-B.), dat spoedig voltooid zal zijn.

De vacantie-feestdag der Amsterdamsche schoolkinderen. — Het ware ons en natuurlijk ook allen, die van de jeugd houden, oneindig liever geweest, als die éene zonnige dag, dien ze met honderden, in de Zondagsche kieltjes en jurkjes uitgedost, onder het betrouwbare geleide van het onderwijzend personeel, in het Gooi, in bosch, duin of aan strand doorbrachten, ook in werkelijken zin zonnig geweest was! Toch heerschte er ondanks den regen onder de lieve kleintjes nog al een prettige stemming, dank zij in 't bijzonder de uitstekende zorgen van geleidsters en geleiders!

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

KEIZER FRANS JOSEPH. (1830 — 18 AUGUSTUS — 1910).

(Zie het artikel op bladz. 93).

Een Avontuur in de Alpen.

SCHETS VAN ANTONY HOPE.

Dus u wilt voor mij de Needle niet bestijgen en mijn zakdoek op den top laten wapperen? Bah! ik had niet gedacht dat u zoo lafhartig zoudt zijn," zei een mooi meisje tot een jongen man, met wien zij en haar broer het middagmaal gebruikten op de veranda van een hotel in de buurt van Zermatt.

„Mijn beste kind," was het glimlachende antwoord, „je kunt niet van mij verwachten dat ik voor jouw genoegen zulk een gevaarlijken tocht onderneem."

Maisie Ellis en haar broer reisden door Zwitserland, waar ze Jack MacDermot, tot wien haar woorden gericht waren een paar weken tevoren ontmoet hadden, een knappe Engelschman, die nooit over zichzelf sprak en van wien ze alleen vernomen hadden dat hij in Londen woonde. Op de hem eigen gemakkelijke wijze maakte hij Maisie het hof, wat haar dikwijls tot wanhoop bracht, omdat niets zijn rust of volmaakte kalmte scheen te kunnen verstoren.

Zwijgend ging de maaltijd verder voorbij. Na afloop keek MacDermot Maisie met tragen glimlach aan en vroeg naar haar plannen voor den volgenden dag.

„Het is mij totaal onverschillig," zei ze en stond op om naar binnen te gaan. Voor het open venster vroeg ze hem met een spottenden blik: „Wilt u niet een kussen onder uw hoofd, Mr. MacDermot en een warme kruik aan uw voeten?"

„Uw zuster schijnt boos op mij te zijn," zei Jack, zich tot Harry wendend. „Weet je ook wat ik misdreven heb?"

„Zeker," zei Harry, zonder zijn hoofd om te wenden, waardoor hem de ondeugende flikkering in Jack's oogen ontging, „ze is natuurlijk ontstemd over je lafhartige weigering om de Needle te bestijgen."

Jack lachte luid. „Is dat alles?" Toen vervolgde hij op ernstigen toon: „Luister eens Harry, die piek is alleen te bereiken door een geoefend klimmer met een uitstekenden gids. Eens, vele jaren geleden, heeft iemand na veel moeite en gevaren den berg bestegen, maar sedert dien tijd is het niemand meer mogen gelukken — en hoewel ik je zuster het charmantste meisje ter wereld vind, ben ik niet van plan mijn hals te wagen voor een gril van haar." Met deze woorden ging MacDermot naar binnen om brieven te schrijven.

Naar den top!
Hoe grooter de gevaren en moeielijkheden, des te glansrijker de overwinning, wanneer eenmaal de top van dezen Alpenreus bereikt is.

Harry bleef op de veranda zitten peinzen. Hij was eenigszins getroffen door de woorden door Jack MacDermot tot hem gesproken, maar toch, het feit was eens volbracht, waarom zou hij het dan niet eveneens kunnen doen?

Hier werd zijn gedachtengang onderbroken door zijn zuster die hem toevoegde: „Vind je Mr. MacDermot geen lafaard, Harry?"

„Och, ik kan hem niet zoozeer ongelijk geven, Maisie; dit is geen geschikte tijd van het jaar om den berg te bestijgen."

„Ben jij ook al bang?" vroeg ze minachtend.

Harry werd vuurrood. „Bij God, Maisie, dat laat ik mij niet zeggen. Geef mij je zakdoek en ik zal hem voor je op den top brengen. Morgenochtend vroeg ga ik op weg als ik een gids kan krijgen."

„O neen, Harry," zei ze verschrikt, „ik meende het niet. Ga niet wat ik je bidden mag."

„Geef mij den zakdoek, Maisie!" herhaalde hij.

„Neen Harry, neen, neen. Je bent te jong, je hebt geen ervaring genoeg —"

„Zwijg!" zei Harry geprikkeld door haar woorden. „Ik zal jou en dien Engelschman toonen wat een Amerikaan vermag," en hij ging heen om een zakdoek uit Maisie's kamer te halen

Maisie staarde droomerig naar de Needle. Zou ze hem volgen en trachten hem over te halen niet te gaan? Neen — het leek zoo gemakkelijk en het zou zulk een triomf zijn later tegen Jack te kunnen zeggen: „Ha! Mr. MacDermot, mijn broer heeft volbracht wat u niet durfde."

„Ben ik nog in ongenade?" vroeg eensklaps MacDermot door de openslaande deur op haar toekomend.

„Ja, Mr. MacDermot, want lafhartigheid is iets dat ik niet gemakkelijk kan vergeven."

„Kom kom, je spreekt als een verwend kind. Er is reeds ellende genoeg in de wereld. Men hoeft die niet te vermeerderen door roekeloosheid en waaghalzerij."

„Bah! ik haat het u zoo te hooren spreken!" riep ze driftig uit en opstaande snelde ze naar haar kamer, waar ze zich snikkend op haar bed liet vallen. Zou ze het hem vertellen van Harry? Neen, duizendmaal neen; hij zou haar slechts dol maken door zijn onverschilligen glimlach. Harry moest den tocht ondernemen, dan zou ze zich meer op gelijken voet met hem gevoelen.

Toen ze den volgenden morgen naar beneden ging om te ontbijten, deelde de kellner haar mee dat haar broer om vijf uur 's ochtends reeds was uitgegaan. Even later kwam Mr. MacDermot binnen. De maaltijd ging zwijgend voorbij tot hij uit een brief opziende zei:

„Hè, hoe vervelend, ik moet morgen weer naar Londen vertrekken. We moeten dus vandaag nog zooveel mogelijk profiteeren. Maar zeg eens, waar is je broer? Is hij nog niet op?"

„Als u eens goed naar de Needle kijkt, zult u hem misschien zien," zei Maisie zegevierend, „ik meende hem tenminste een paar maal te kunnen onderscheiden."

Jack antwoordde niet en de uitdrukking in zijn oogen joeg haar bepaald schrik aan. Haar doordringend aanziend vroeg hij: „Is de jonge waaghals uit eigen beweging gegaan of heb jij er hem toe aangespoord? Hoe laat is hij vertrokken?"

Geen antwoord.

„Kellner hoe laat is Mr. Ellis uitgegaan?"

„Om vijf uur, mijnheer."

„Met een gids?"

„Neen, hij kon er geen krijgen."

„Wat zeg je! Mijn God, de jongen moet gek zijn," en zonder Maisie verder met een woord te verwaardigen verliet MacDermot de eetzaal.

Twintig minuten later zag ze hem in touristen-costuum, flink en krachtig als een athleet, de straat doorgaan.

„Waar gaat ge heen, Mr. MacDermot?" riep ze hem toe.

„Uw broer terugbrengen, hetzij levend of dood, Miss Ellis," antwoordde hij, kalm verder gaand.

Maisie viel op een stoel neer. Jack was boos op haar, verachtte haar om haar koude ongevoeligheid. Ach, waarom had ze ooit die noodlottige woorden gesproken. O God, als hij eens niet terugkwam.... en eensklaps werd ze zich ervan bewust dat ze hem liefhad.

Traag kroop de morgen voorbij. Tegen den middag, toen ze nog steeds zenuwachtig op de veranda naar de Needle zat te turen, schrok ze op door een automobiel, die voor het hotel stilhield. Twee heeren stapten er uit.

„Miss Ellis," riep de eene, „dit is inderdaad een verrassing. Wie had u hier kunnen verwachten?"

Al sprekend nam hij zijn bril af en ze herkende hem als Harry Trevor, een luitenant, dien ze dikwijls in Londen had ontmoet.

„U is toch niet geheel alleen hier?" vervolgde hij verbaasd.

„Neen. Mijn broer en nog iemand zijn reeds vroeg uitgegaan om de Needle te bestijgen."

„Wat! En dat in dezen tijd van het jaar? Maar dan hebben ze zeker een uitstekenden gids bij zich?"

„Neen, mijn broer heeft er, helaas, geen kunnen krijgen en Mr. MacDermot heeft het niet geprobeerd, geloof ik."

„O als Mac van de partij is," riep Trevor verlicht uit, „dan is het in orde."

„Kent ge hem?"

„Dat zou ik denken! Voor zoover ik weet is hij de eenige, die de Needle ooit beklommen heeft — dat is nu.... laat eens zien.... acht jaren geleden. Ik geloof niet dat men in Europa gemakkelijk zijns gelijke zal vinden wat moed betreft. Ik zelf heb hem eens aan een station in Londen voor een trein zien springen om een kind te redden dat tusschen de rails was gevallen. Hij heeft echter een manie zich voor te doen alsof alles hem onverschillig was. Als men hem ziet loopen op zijn langzame, trage wijze zou men nooit denken dat hij in het bezit is van het Victoriakruis en een van de vlugste ruiters en jagers is van Engeland. Bovendien is hij zeer intelligent en heeft een schitterende toekomst te wachten in den diplomatieken dienst."

De Grutto bij zijn nest met eieren.
Deze vogel, behoorende tot de nachtvogels, toont eenige overeenkomst met de Snip; de oogen zijn echter kleiner; de bek is opwaarts gekromd; zijn winterkleed is verschillend van het zomergewaad; een merkwaardigheid is zeker, dat de wijfjes grooter zijn dan de mannetjes. De grutto nestelt op den grond, broedt op vochtige moerasplaatsen langs de kusten en legt 4 eieren; in het gure jaargetijde trekt de grutto naar het zuiden en keert in April terug.

Miss Ellis, die langzamerhand doodsbleek was geworden, stond eensklaps op en ging onder voorwendsel van duizeligheid naar haar kamer. Hoe kon ze Jack ooit weer onder de oogen komen! Zij die hem een lafaard had genoemd en hem minachtend had uitgelachen.

Dien geheelen nacht, gekweld door angst en vrees, bleef ze in haar kamer, strak starend door het raam, te wachten of het tweetal ook terug zou komen. Eindelijk bij het aanbreken van den morgen zag ze MacDermot in hemdsmouwen langs het smalle paadje komen, Harry ondersteunend, die met Jack's jas over zijn schouders geslagen, wankelend naast hem liep.

Dit was te veel voor Maisie's overspannen zenuwgestel, ze greep zich aan de tafel vast en viel bewusteloos op den grond neer. Toen ze weer bijkwam lag ze op haar bed, het vriendelijke moederlijke gezicht van de hotelhoudersvrouw over haar heengebogen.

„Wees gerust mademoiselle, de heeren zijn beiden terug. Uw broer heeft zijn arm gebroken en zijn enkel verstuikt, maar overigens —"

Ze werd onderbroken door een kloppen op de deur. Het was Jack die op zijn langzamen, bedaarden toon vroeg om Miss Ellis te spreken. Ze kleedde zich aan en ging naar hem toe.

„Miss Ellis," zei hij koel, „ik kom afscheid van u nemen. Over een paar uren ga ik vertrekken. Kan ik nog iets voor u doen?"

„Vergeef mij, o vergeef mij, Mr. MacDermot," snikte ze, „ik wist niet.... wat ge al gedaan hadt in uw leven — en ik.... noemde u een lafaard."

Broedkolonie van Aalscholvers in een eendenkooi onder Lekkerkerk.
De aalscholver, Cormoran of waterraaf, is schuw en vraatzuchtig van aard: de Hollanders richtten hem vroeger af tot de vischvangst, waartoe hem een ring om den hals gedaan werd, om het doorslikken van grootere visschen te verhinderen. De vogel wordt 72—75 c.M. lang, de kleur van kop, hals, borst en onderrug is glanzend zwartgroen, de vleugels en de bovenrug zijn bronskleurig met fluweelzwarte veeren. Hij behoort tot de pelikaanachtigen, heeft roeipooten en een zwemvlies tusschen de vier naar voren gerichte teenen; hij voedt zich uitsluitend met visch, welke hij duikend of onder water voortschietend bemachtigd of uit den modderigen bodem ophaalt.

„Zóó, heeft Harry Trevor, dien ik daar juist ontmoette, uw hoofdje gevuld met allerlei onzin over mij? Maar terzake, ik ga nu pakken. Adieu." En met een beleefde buiging ging hij heen. — Juist toen hij den koffer gesloten had kreeg hij een telegram: „Kan uw verlof met een week verlengen."

„De duivel hale mij als ik hier blijf," dacht hij, „ik zal Maisie toonen dat ik niet alles van haar wil verdragen. Ik zal haar van het telegram vertellen en toch vertrekken."

Hij vond haar in de kamer van haar broer naast diens bed gezeten. Zoodra hij haar het doel van zijn komst had meegedeeld zei Harry:

„Mac, geloof mij, het was haar schuld niet dat ik den berg besteeg — ze smeekte mij niet te gaan, maar ik...."

„Is het waar, Maisie?" viel Jack hem in de rede.

Ze knikte. Eensklaps trok hij haar naar zich toe en kuste haar oogen, heur haar, haar lippen. Toen duwde hij haar van zich af.

„Vergeef mij Maisie, ik liet mij een oogenblik door mijn gevoel meeslepen, het zal niet weer gebeuren."

„Maar als ik het nu eens goed vind?"

„O lieveling, is het mogelijk dat je van mij houdt? Ik dacht dat je mij als een onverschilligen leeglooper beschouwde."

„Dat deed ik ook, maar zelfs toen had ik je lief, hoeveel te meer dan nu, nu ik weet hoezeer ik mij in je vergiste. En wat heerlijk van het telegram, nu hoef je vandaag niet te gaan," vervolgde ze verheugd.

„Neen, ik blijf. Binnen kort gaan we trouwen en Harry zal onze bruidsjonker worden."

Het mislukte Plezierritje

DOOR E. P. CAMPBELL.

(Historisch).

„Hoe ter wereld zul je dat klaar spelen?" vroeg Winston Hatch.

„Laat dat maar aan mij over. Ik heb nu juist eens echt zin in een automobielritje."

De twee jonge mannen slenterden arm in arm door de Broadway. Ze hadden samen geen duit op zak, niet eens genoeg om tramgeld te betalen. Maar wat maakte dat uit voor twee New-Yorker jongens?

Niets was gemakkelijker dan maar binnen te stappen bij het Balmers-Chicago automobielenmagazijn, het beste dat er was.

Het eerste stuk op 't programma was echter „Indruk maken". Dit konden ze beiden als van 't bovenste plankje.

„Ik denk, dat die daar van vijfduizend dollar, goed genoeg is," merkte Johnson op, toen de bediende eindelijk uitgepraat was.

„Ze ziet er goed uit," antwoordde Hatch, die direct begreep, waar zijn vriend heen wilde, „als u er niets op tegen heeft," — en Johnson keerde zich tot den bediende, nadat hij zorgvuldig de machine bekeken had — „dan zou ik graag willen dat u ons eens een ritje gaf, zoo ongeveer een 20 mijl langs de rivier, ziet u, dan kunnen we zien of ze „allright" is."

Johnson merkte echter op dat hij niet zooveel indruk op den bediende gemaakt had, als in dit geval noodig was.

Juist op dat oogenblik keek hij uit het raam naar den overkant der straat.

„Excuseer me een oogenblikje!" riep hij. Daar ginds gaat Mr Parker, die moet ik even spreken, hij is de man die al mijn geldzaken regelt."

Na ongeveer drie minuten kwam Johnson ademloos den winkel weer binnensnellen. „Alles in orde," riep hij, terwijl hij Hatch op den schouder klopte. „Union Pacific is 10 % omhoog gegaan — Reading zal minstens

20 % opgaan. Ik geloof dat we beter doen met eens te gaan kijken naar die machine van 15.000 dollar."

De bediende scheen nu te begrijpen dat dit twee jonge mannen waren, waard om zaken mee te doen. Hij riep den eigenaar Mr. Martin, en stelde hem voor.

„Zeker mijne heeren, u kunt gerust een auto nemen om te beproeven," sprak Mr. Martin. „Mr. Parker heeft één van onze auto's ik ben er zeker van, u zult er verrukt over zijn."

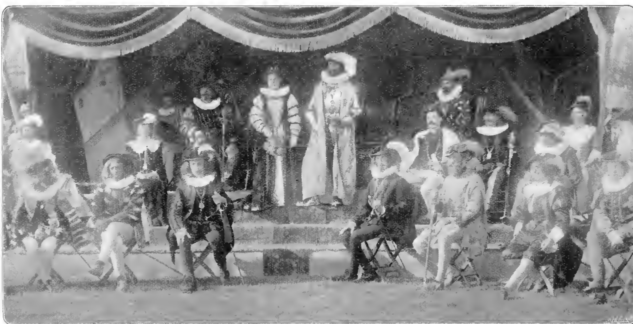
„Iets dat goed genoeg is voor Mr. Parker is zeker goed genoeg voor ons," bracht Johnson in 't midden, niet bemerkende dat Mr. Parker ondertusschen den winkel binnengetreden was.

„Wel, wel, hoe maakt u het, Mr. Parker?" riep de chef uit, op hem toesnellende en hem hartelijk de hand drukkend.

„Dank u, uitstekend, Mr. Martin." — Op dat oogenblik liet de oude heer zijn oog vallen op Johnson. Zich verontschuldigend liep hij op de plaats toe waar onze twee stonden.

„Jongmensch," zoo begon hij tot Johnson. „Ik ken uw naam niet, maar ik maakte een fout zoo juist, toen u me vroeg wanneer onze firma opgericht was — het was 1866 in plaats van 1865. Ik hoop u spoedig nog eens te ontmoeten."

„Dank u Mr. Parker," antwoordde Johnson.

Het Hanze-feest te Bolsward, ter herdenking van het feit, dat de stad na veel beproevingen doorstaan te hebben, in 1549 te Keulen, op de groote vergadering van afgevaardigden der Hanze-steden, weer als aangesloten bondsstad opgenomen werd. 361 jaren nà die heuglijke gebeurtenis heeft de aloude Friesche stad weder voor één dag geleefd in den glans van het luisterrijke verleden. De clou van het feestprogramma was ontegenzeglijk de Historische optocht, voorstellende al de personen, die bij de wederinschakeling in het verbond betrokken zijn geweest, ruim 150 dames en heeren en pl.m. 50 paarden. De stoet bestond uit 5 afdeelingen: Bolsward stad en omgeving; de keizerlijke groep; het Hanze-verbond; bekende figuren uit Frieslands historie in de 1e helft der 16e eeuw; de kunst in Bolsward. Het geheel bood een schilderachtigen aanblik, was uitstekend ineengezet en werd door duizenden bewonderend gadegeslagen. Het feestterrein gaf daarna te aanschouwen de huldiging van Karel V, den hoofdpersoon van den optocht, verder het oogstfeest, den intocht van de Zomerkoningin en eindelijk een Weekmarktdag in Oud-Bolsward. Onze foto brengt in beeld de hoofdgroep op de eeretribune; *staande* Keizer Karel V en Landvoogdesse Maria.

„Wel Mr. Martin, ik heb heusch geen tijd meer. Ik zie u nog wel eens."

„Dat hoop ik," antwoordde de eigenaar, terwijl hij langzaam met den ouden heer naar den uitgang liep.

Daarna keerde Martin zich om en keek de twee jongelui aan. Hij beval dat een der grootste auto's in orde gemaakt moest worden. Daarna vroeg hij de beide jonge mannen beleefd om in te stappen. Toen ze gezeten waren, verwonderden ze zich er over, waarom drie chauffeurs mede in de auto stapten. Daar gingen ze, langs de Hudson in een heerlijk gangetje.

„Als ik het goed heb, zei u dat u graag een ritje van zoo ongeveer 20 mijl wilde maken, is 't niet?" vroeg één van hen terloops aan Johnson.

„Zoo ongeveer," antwoordde Johnson, die langzamerhand iets tot zichzelf gekomen was.

„Dat zei de baas tenminste. Stop Bill! Ik geloof dat onze passagiers niet verder wenschen te gaan. En nu heeren, dit is het punt waar ge uitstappen moet."

„Wat!" riepen beiden uit, toen ze zagen dat ze op een eenzamen weg waren — zonder een dubbeltje op zak.

Eén blik op de andere mannen zei genoeg — hunne handen jeukten om de passagiers eens flink aan te pakken. Zonder een woord te spreken, stapten Hatch en Johnson uit. De auto

Het Hanze-feest te Bolsward. — De intocht van de Zomerkoningin op een met bloemen versierden wagen; de hofhouding had een boom medegenomen, die op het feestterrein geplant werd en waaronder H. M. plaats nam, om de uitvoering van den antieken dans gade te slaan en de plechtige voorlezing van het Hanze-besluit aan te hooren.

De 46-jarige Aartshertog Frans Ferdinand, vermoedelijke troonopvolger in Oostenrijk-Hongarije, neef van Keizer Frans Joseph, zijne echtgenoote Gravin Sophie Chotek, prinses van Hohenberg en hunne 3 kinderen Maximiliaan, geb. in 1902, Ernest, geb. in 1904 en Sophie, geb. in 1901.

draaide om en verdween weldra in een wolk van stof.

De twee kornuiten liepen den geheelen afstand naar huis terug, ongeveer 6 uur. Ze hadden geen plezier meer in automobielritjes.

Keizer Frans Joseph.

1830 — 18 Augustus — 1910.

(*Bij de voorplaat*).

Deze eerwaardige grijze monarch, (nestor der Europeesche vorsten) in het jaar 1848 aan de regeering gekomen, heeft zijne populariteit met het klimmen der jaren zien toenemen. Aan zijne persoonlijkheid, aan zijn machtig prestige, zijn bezadigdheid, zijn scherp verstand en zijn wijs beleid, is het voor een groot deel te danken, dat de banden, die de verschillende nationaliteiten van het uitgestrekte Rijk zoo los verbinden, niet vaneen gescheurd worden. — Keizer Frans Joseph, die zoowel in zijn familieleven als in zijne langdurige regeeringsperiode zeer zware beproevingen doorstaan heeft, is in geheel Europa geëerd en bemind; zijne regeeringstaak wordt in zijn levensavond zeer bemoeilijkt door den voortdurenden strijd der nationaliteiten, welke de monarchie teistert. 18 Aug. was eene grootsche manifestatie te zijner eere, zoowel van alle vorsten uit het buitenland als van de zijde zijner onderdanen.

Het Tuinfeest in het park van het Paleis „Huis ten Bosch", ten voordeele van het „Nederlandsche Roode Kruis". — De Transvaal-oorlog brengt ons in levendige herinnering, welke uitnemende diensten het Ned. „Roode Kruis" in den jongsten tijd heeft bewezen; de stichting verdient den grootst mogelijken steun in haar zoo menschlievend werk. — Vele hooge burgerlijke en militaire autoriteiten, waaronder ook de Minister van Financiën, gaven door hunne tegenwoordigheid van hunne belangstelling blijk, terwijl het den aanwezigen innig goed deed Z. K. H. Prins Hendrik, zoo kort nà het rijwiel-incident, dat hem getroffen heeft, weder opgewekt en blijkbaar in goeden gezondheidstoestand te zien verschijnen; de beminde, populaire vorst, voorgelicht door het uitvoerend comité (voorz. de gep. luit.-generaal De Waal), maakte een rondwandeling door het park en toonde weder de aandacht, welke Hij steeds voor instellingen van algemeen nut en belang aan den dag legt. Van het tentoongestelde materieel noemen wij de lichte draagbare tenten voor zieken en gewonden, de raderbaar, de brancard-overdekking, het in 1905 ingevoerde, zeer practische ziekenraam, om kranken, zònder hen in de armen op te tillen, in àlle houdingen te vervoeren en eindelijk de bekende rottan-verbanden. — Ter gelegenheid van het feest werden pl.m. 300 postduiven, behoorende aan het Rijk en aan verschillende vereenigingen, opgelaten en hadden muziekuitvoeringen plaats, die de stemming verhoogden. — *Foto boven:* De demonstratie van de Roode-Kruis-automobiel. — *Foto links onder:* Z. K. H. Prins Hendrik tijdens Zijn rondwandeling, met den arm in een verband. — *Foto rechts onder:* Groep van het Roode-Kruis-Bestuur. *Van links, zittend:* Jhr. Mazel, kolonel Schouten, Gravin van Limburg Stirum, Zuster Beijnen, directrice van het Roode Kruis, de gep. luit.-generaal De Waal. — *Daarachter, staande rechts:* De officier v. gez. 1ste klasse, Dr. Boland; *links achter:* Schout-bij-Nacht De Bruyn Kops, chef van den Geneeskundigen Dienst der Zeemacht, verder vier pleegzusters.

Panorama van Ischl, sedert 1856 de zomerresidentie van Keizer Frans Joseph en van den hoogen Oostenrijkschen adel; in zijn paleis werd hij op zijn 80sten geboortedag gehuldigd. Ischl is schilderachtig gelegen in het Oostenrijksche district Gmunden, in het centrum van Salzkammergut, en omgeven door hooge bergen.

Merkwaardige Kasteelen en Monumenten.

De Ridderhofstede „Moersbergen".

Bij eerste aanschouwing reeds krijgt men den indruk, dat de tegenwoordige eigenaar eerbied voor het verleden heeft en zijn schoon kasteel op waarde houdt; het ligt in een ruimen vijver, met fraai plantsoen rondom, met heerlijke boomen, smaakvolle boschpartijen en idyllische plekjes, waar de gevederde zangers in de zonnige jaargetijden hunne bekoorlijke melodieën doen weergalmen. 't Is een aanlokkelijk oord. Het hoofdgebouw heeft een trapgevel en twee rijen boogvensters; aan de eene zijde bevindt zich een terras, aansluitend bij een achtkanten toren, waarachter een ronde toren uitspringt. De restauratie in Gotischen stijl verving de hooge daken met hunne sierlijke dakvensters door trapgevels, de kruisramen door spitsboogvensters, verlaagde den vierkanten hoektoren, en veranderde de klokvormige kappen van de hoofdtorens in spitsen, verwisselde de houten brug met een steenen, bracht den ronden zijtoren en den gekanteelden voormuur met de poort aan. — Behoorende aan een adellijk geslacht van het „Sticht", werd Moersbergen in 1492 aan de Domproostdij te Utrecht opgedragen; door vermaagschapping kwam de Heerlijkheid eindelijk aan de Van Oostrums, in het begin van de 19[de] eeuw aan de familie De Boot en eenige jaren later aan de Baronnen d'Ablaing van Giessenburg. Het gebouw is thans nog in hoofdzaak zooals het op een afbeelding van ruim een eeuw geleden voorkomt en waarschijnlijk is dit ook de grondvorm van het kasteel van vervlogen eeuwen.

De Ridderhofstede „Moersbergen" bij Doorn

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

Bewerkt door CLOCKENER BROUSSON.

VIII.

Ik zag, dat de majoor 'n beetje bóós werd. Hij was opgestaan en liep met gróóte driftige stappen de kamer op en neer. Vader Krul lachte fijntjes en stopte z'n lange Duitsche pijp.... Eénsklaps stond majoor Bootsma weer stil, keek me met z'n donkere oogen doordringend aan en zei: „Nou, as je liever je hééle leve 'n armoedzaaier blijve wil, téeken dan niet, dan mot je 't zèlf maar wete, hóór, ik heb m'n plicht gedaan en je de wèg geweze. D'r loope d'r hier in Holland dùizende rond, die beschìmmele op 'n kantoor of achter 'n toonbank en die te véél verdiene om te sterve, maar ook te wèinig om behóórlik van te leve, fatsòenlike jongens, die 't bij òns, in de Oost, gàuw tot onderoff'cier brenge zouwe, maar eenvoudig te beròerd zijn om de groote plas over te steke. Ze zouwe gìnter, na zès jaar dienst, met pàspoort kunne gaan en 'n goèd betaalde, burgerbetrekking kunne krijge. Er zijn daar hóópe van die baantjes voor Europeane, die werke wille en kùnne. Maar de heere blijve liever hièr, bij moeders pappot[1], en trouwe as ze nog niet dróóg achter d'r oore zijn, de lùmmels! Ze zitte dan d'r hééle leve in de misère en schoppe maar weer nieùwe hongerlijers in de wereld! Hier in Holland verdringe ze zich om 'n slècht betaald baantje en dáár is gebrek aan goeie werkkrachte met hóóge loone! Maar je mot er éérst zijn en as je dan zès jaar goèd gediend hebt en er je plìcht hebt gedaan, kan je as oud-onderoff'cier, an 't klimaat gewend, 'n pràchtbetrekking krijge, waar je hier àl je tien je vingers voor zou aflikke! En noù wil ik er verder geen woord meer over vuil make. — Schenk nog 'ns in, bootsman! — Je mot nou maar nèt doen, zooas je zèlf wilt, hoor!"

„Maar ik wil wàt graag!" riep ik nu ten volle overtuigd, „ik wil wàt graag naar Indië toe, naar dat móóie héérlike land, waarvan ik zóóveel goeds reeds hóórde en lás en ik dank u ten zéérste voor uw goèie raad, majoor!"

„Da's mànnetaal, jong!" riep de oud-strijder nu héélemaal weer in z'n knollentuin. „Maar slaap er vannacht éérst nog maar 'ns gòed op, dan kom ik mòrgeavond wel weer terug. Alleen dàt heb ik je nog eve te zegge, às je teekent, mot 't zijn met 't hèilige voorneme en de vàste wil om steeds je plicht en méér dan je plicht te doen! Voor zwàkkelinge is er bij òns in 't Indische Leger géén plaats, alléén voor jonge kerels, die lùst en roèping voele om zich door diènstijver en gòed gedrag 'n loopbaan te scheppe. Alleen voor zùlke knapen, versta je, zijn er ginds móóie vooruitzichte geopend. Voor lui, die slècht oppasse, jenéver drinke en slàp diene natuurlik nièt! Die kunne ze er misse als kiespijn! Late die maar in Holland blijve, dan zien onze bruintjes ze tenminste niet. En nù ga 'k 'r van dóór, naar moeder de vròuw, die zal tòch al niet wete, waar ik blijf!"

En met een stevigen handdruk nam majoor Bootsma van ons beiden afscheid, mij in koortsachtige opgewondenheid achterlatende. Ik zou dus eindelijk mijn zin krijgen en die mooie groote wereld leeren kennen, ik zou 'n leven van avontuur gaan beginnen en wat me bovenàl verheugde, ik zou die brave familie Krul niet langer tot làst zijn.

Cor stond intusschen het huilen nàder dan het lachen, toen ze van m'n plannen hoorde.

„En trouwe we nu nièt?" vroeg de schat.

„Zéker Cor," zei de bootsman lachend, „as Jan as generaal uit de Oost terùgkomt en je wilt dan nòg, dan trouwe jullie hoor!"

„En duurt dat nog làng?" vroeg Cor weer, waarop ik haar 'n paar ferme zoenen gaf en zei, dat ik 'r óók wel éérder zou kunnen komen halen....

Ik droomde dien nacht onrustig van soldaten en oorlog en Willem was er óók bij en die lange sergeant-majoor van „drie-drie", waarbij hij vroeger diende, sneuvelde tegen de Roodhuiden en werd door ons, gescalpeerd, in 'n boschje gevonden. Corrie was als zuster van het Roode Kruis op het slagveld present en zoende me dat het klapte, toen we elkaar te midden van 'n bloedigen strijd ontmoetten. Onder 'n verschrikkelijk kanongebulder werd ik wakker. 't Was de bootsman, die op m'n deur de reveille sloeg, omdat 't tijd was om op te staan en naar m'n winkel te wandelen. — 's Avonds kwam de majoor volgens belofte weer bij ons en hij was zéér blij te hooren, dat ik nog stééds vàst van plan was om z'n goeden raad op te volgen.

Hij vertelde me wèlke papieren ik zóó al noodig had en wàar ik me had aan te melden. En er werd besloten, dat ik mòrgen reeds mijn betrekking zou opzeggen en er met den majoor op uit gaan.

„En noù Jan," zei de brave oudgast, „wil 'k alvàst eens 'n beetje theorie met je houwe over de diènst. Je weet dan tenminste, waarán je je alzoo te hòuwe het. Het gróóte geheim van prettig diene, ventlief! is: doe je bèst bij àlles! Je mot met lùst en opgewèktheid òveral bij zijn. Dat hebbe je meerdere verdràáid gauw in de gate en ben je dan vèrder próper en nètjes op je spulle en wapens, dan sta je in 'n òmmezientje bij je korp'raal en sergeant in de pas. Oók zorge dat je altijd goèd gewassche bij de dienst komt, want nièmand het 't beroerder as 'n vèt soldaat! De luit'nt ziet je

[1]) En laten het terrein vrij voor Duitschers en andere vreemdelingen, die als gepasporteerd onderofficier in Indië blijven en er goede betrekkingen krijgen. C. B.

dus glimme en blinke en merkt met plezier, dat je férm bij 't exerceere ànpakt. Hij informeert eens naar je en je sergeant en korp'raal doen dan al dàdelik, achter je rug, 'n gòed boekje van je ope. Je staat dan meteen ook bij de luit'nt in de geur! De éérste indruk is blijvend, begrepe? Je gaat dus nóóit uit of éérst is àlles voor de volgende dag in orde, je knoope glimme als 'n spiegel en je wapens zijn schoon. — Onthòu dat!

Het twéède geheim is de kameráádschap. Je zoekt je een paar gòeie vrinde en wordt van àlle 'n goèd kameraad, verstáán! Ja, Jan, die kameráádschap in de militaire dienst is 'n goèd ding! Je hangt àllemaal als 'n klis an elkaar! Je helpt elkaar met àlles! Je laat mekaar nóóit in de steek! Vooral te vèlde, weet je, dáár krijg je dat gevoel pas goèd te pakke en dàn merk je, dat àlle: off'ciere, onderoff'ciere, korp'raals en manschappe, kameràde zijn, zooas je ze onder de politieke maar zèlde of nóóit vindt. Je off'ciere hale je met lévensgevaar uit de tengels van de vijand en dat je 't omgekeerd óók doet, spreekt als 'n bùs! Ik heb 'n luit'nt gekend, die 'n schot door z'n hoofd had en met de tandoe, zoo'n Indische draagbaar, weet je, weggedrage werd. Hij was héélemaal buite Weste, net asof ie voor goèd al met paspoort was. Op ééns komt ie weer bij, hij kijkt uit de tandoe en ziet hoè 'n nog zwáárder gewond soldaat, door 'n paar van de makkers gesteund wordt. De luit'nt laat onmìddellik de tandoe neerzette, klimt er met véél moeite uit en laat de gewonde fuselier er in legge. Die luit'nt nù is tegenswoordig kap'tein bij de Kloniale Reserve te Nijmege, hij heet Drijber, [1]) heeft 't Ridder [2]) en de Eeresabel en ik hoop van hàrte Jan, dat jij bij zijn kompie komt!"

„Ik hoop 't óók majoor!" riep ik vòl geestdrift uit. (*Wordt vervolgd*).

[1]) De heer S. A. Drijber is nog stééds in mil. dienst en nù Generaal Majoor te Magelang in Midden-Java. C. B.

[2]) Het Ridder = het Ridderkruis der Militaire Willemsorde. C. B.

Stalen Schoener met een lading cement vóór het pakhuis van de firma Knijff en Verwey in de groote haven van Gorcum. Dit vaartuig, zijn 1000ste lading aanvoerende door bemiddeling van de schippersbeurs van den Volksbond aldaar, is het éérste stalen zee-zeilschip, dat in Friesland gebouwd werd. — Met den koketten molen op den achtergrond biedt deze foto een opwekkend, echt oud-Hollandsche tafreel.

Amok

DOOR SALPHA.

Het is een uur in den middag als kapitein Putman de societeit verlaat en naar huis gaat. Strak-rechtuit loopt hij langs den fel door de zon beschenen Boomweg, waar geen enkel schaduwplekje te vinden is.

De warme lucht trilt boven het witte plaveisel; de zolen branden hem onder de voeten.

Zijn gelaat is paf van de hitte en rood van het sterke bitteren; het zweet druipt langs zijn gezicht. Hij is knorrig.... hij heeft veel verloren.... geen enkele *sans prendre* heeft hij dien morgen er door kunnen halen; en toch.... hij speelt goed en niet te gewaagd.

Mevrouw Putman ziet dadelijk dat bij haren echtgenoot de muts scheef staat; ook zij is ontevreden, doch zij zal zich bedwingen, wetende dat in dezen toestand de drift bij haar heer gemaal licht oplaait.

Mijnheer gaat zich eerst verfrisschen in de slaapkamer en komt daarna aan tafel.

Hij schept zijn bord vol met rijst en de noodige toespijzen, maar heeft geen eetlust; hij heeft meer dorst.

„Vrouw, laat den jongen 'n potje bier brengen!"

„Ik heb geen bier in 't ijs gezet."

„Doet er niet toe."

„Zou ijswater niet beter...."

„Wil je bier laten...."

„Simin, breng 'n flesch bier!"

„Pa" — zegt de vierjarige Dora — „Simin heeft...."

„Wil jij je mond eens houden!"

Simin kijkt naar het kind met een verwoeden blik, dien de heer des huizes niet ontgaat.

Deze giet het water uit zijn glas over in het naast zijn bord staand vingerglas, en schenkt het bier op het stuk ijs, dat in het drinkglas achterbleef.

„Nu maak je je-zelf toch wijs dat je bier drinkt."

Putman doet of hij de opmerking van zijne vrouw niet verstaan heeft. Na een paar lepels rijst te hebben gegeten, zet hij zijn bord op zijde, haalt een vruchtenschaaltje naar zich toe en begint te peuzelen aan *doekoe* [1]).

Mevrouw ergert zich over dat onwelvoegelijk gedrag aan tafel; nog meer wordt ze geprikkeld als ze den flauwen glimlach ziet, die om den mond van Simin speelt, doch zij zwijgt; hare opmerkingen wil ze tot kalmer oogenblikken bewaren.

„Ik wil *doekoe*," — zegt de kleine Dora.

„Die zijn voor paatje; jij krijgt *pisang*."

„Ik lust niet *pisang*."

Paatje legt een hand vol *doekoe* naast het bord van zijn dochtertje.

Het kind kijkt hare moeder aan, en zegt: „zoete paatje".

Als het middagmaal is afgeloopen, de kleine Dora door de baboe naar haar bedje is gebracht en de tafel is afgenomen, vraagt Putman:

„Wat wilde non van Simin vertellen?"

„Och niets."

„Niets? Waarom werd het kind dan het zwijgen opgelegd?"

[1]) *Lanseum Domesticum.* Deze vruchten hebben de gedaante van gele pruimen; de schil wordt gestampt en het lichaam bij het baden daarmede ingewreven, waardoor de huid zacht wordt. Het vleesch der vruchten is aangenaam en niet zwaar te verteren.

Oostzaan. — Een zeer lange, smalle huizenstrook, langs een goed begaanbaren kunstweg en van deze gescheiden door de zoogenaamde Gouwsloot, biedt deze dorpsbouw daardoor als van zelf reeds een eigenaardigen aanblik; de talrijke, dicht naast elkaar liggende bruggetjes, pl.m. 190 in getal, die toegang geven tot de bewoonde erven, primitief in vorm en constructie, maken die nog meer karakteristiek. Wij bevelen een fietstochtje in deze bekoorlijke, zindelijke, rustige streek met hare nijvere, vriendelijke bevolking ten zeerste aan; de weg van het Tolhuis over Kedoelen, Landsmeer en Oostzaan is uitermate geschikt daarvoor. Wij voegen hier nog aan toe, dat in de wegen zelf een viertal bruggetjes zijn. Men krijgt dan een typisch stukje Noord-Holland met zijn talrijke door de vreemdelingen bewonderde molentjes en wijde dreven voor oogen. — Beweerd wordt, dat Oostzaan, ruim 3500 inw. tellende, wier hoofdbronnen van bestaan zijn: veehouderij, landbouw en kleinhandel, reeds in de 9de eeuw onder den naam van Hostsagnen bekend was.

Olieslagers op het vliegveld te Helpman (Gr.). — Deze onversaagde en bedreven aviator, „de Antwerpsche duivel" bijgenaamd, heeft ten aanschouwe van duizenden belangstellenden de vorige week in zijne lucht-excursies weder de algemeene bewondering gewekt. In het buitenland oogstte hij herhaaldelijk lauweren in, kortelings nog tijdens de vliegweek te Stockel bij Brussel. *Foto links:* Olieslagers; *foto midden:* Zich voorbereidend tot de opstijging; *foto rechts:* De sierlijke Bleriot-eendekker hóóg boven het terrein.

„'t Is beter dat je het niet weet."

„Die jongen is nu drie jaren in onzen dienst, hij is gewillig en gedwee, hij is een van de weinigen, die 't zoolang bij jou heeft uitgehouden."

Het bloed stijgt haar naar 't hoofd, doch zij zwijgt.

Tartend vraagt hij: „Heb je me verstaan?"

„Ja, bij jou," antwoordt zij bitter.

„Zeker bij jou, want jij bent dikwijls onredelijk tegen de bedienden."

„Jij weet niet dat die jongen in den laatsten tijd erg veranderd is... hij speelt."

„Hoe weet je dat?"

„De baboe heeft 't me verteld. Simin verlaat nacht op nacht het huis en gaat naar de kampong om te spelen."

„Hier is 'n liefdes-perkara in 't spel, anders zou de baboe niet uit de school klappen."

Hij kan wel gelijk hebben — denkt mevrouw — voorheen waren die twee zoo poeslief, thans gaan zij elkaar onverschillig voorbij.

„Dat Simin speelt staat vast, want al zijn beste plunje is verpand, en nu er niets meer te verpanden valt, steelt hij."

„Stelen?"

„Ja, van morgen speelde nonni met mijn zilveren naaldenkoker, en nu is die nergens te vinden."

„Heb je reden hem te verdenken?"

„Ik moet hem wel verdenken den naaldenkoker te hebben gestolen, want hij heeft met 't kind gespeeld."

„Simin!"

Simin, bezig met borden wasschen, antwoordt: „Ja, toewan."

„Heb jij van morgen nonni met den zilveren naaldenkoker zien spelen?"

„Ja, toewan."

„Waar is dat ding gebleven?"

„Ik weet het niet."

„Zoek dan."

„Ik heb reeds helpen zoeken."

„Het moet terecht komen."

Eduard Meyer.

Simin betuigde ten stelligste zijn onschuld, en toen mevrouw een nieuwe verdenking op hem laadde, door te zeggen, dat onlangs ook een zilveren paplepel spoorloos was verdwenen, schoten de oogen van den Inlander vuur; hij nam eene uitdagende houding aan en riep met stemverheffing: „Toewan, Allah moge mij straffen met cholera, indien ik gestolen heb."

Putman, in toorn ontstoken door de ongepaste houding van Simin, stond op en wilde den jongen te lijf, doch bedacht zich, toen hij den zachtzinnigen Javaan met groote overtuiging deze verschrikkelijke zelfverwensching hoorde uitspreken.

„*Pigi*," zei hij driftig tegen den jongen, die weer naar zijn werk ging.

„Ben je zoo zeker dat die jongen een dief is?"

„Zeker? Ik kan niemand anders verdenken dan Simin, want de kokki blijft in de keuken, de kebon komt niet verder dan den tuin en de bijgebouwen, en de baboe is dood eerlijk."

„Hebben Simin en de baboe standjes met elkaar?"

„Dat weet ik niet."

„Zijn ze lief tegen elkaar?"

„Vroeger wel, nu niet meer."

„Dan is het zeker dat Simin een ander liefje heeft, en baboe, om zich te wreken, den naaldenkoker heeft weggenomen, of verstopt, ten einde Simin in moeilijkheden te brengen; maar om je te overtuigen, dat die jongen niet gestolen heeft, zal ik zijn barang nazien."

„Simin!"

„Ja, toewan!"

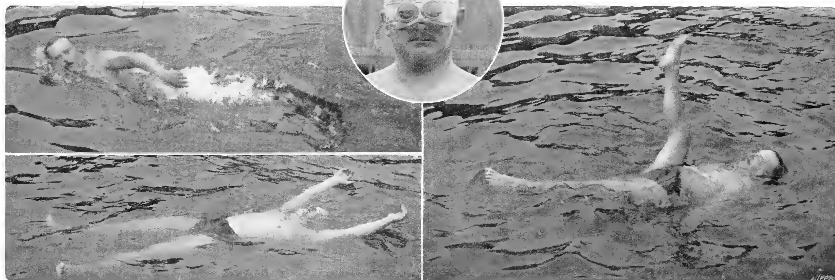
„Ga mee, naar je kamer, ik zal je kleerkist onderzoeken."

Dat was te veel voor Simin; hij liep weg.

Zijn meester achtervolgde hem en greep hem, nog voor hij het erf af was, met de linkerhand bij zijn baadje en diende hem met de rechter een oorvijg toe, waardoor zijn hoofddoek tegen den grond rolde.

Men kan een Javaan niet dieper krenken dan hem tegen het hoofd te slaan.

Foto's) *(A. J. W. de Veer.*

Proeven van zwemkunst van onzen Amsterdammer, den wakkeren, beproefden zwemmer Eduard Meyer, die het stoute stuk volbracht, in 6 uur 46 minuten de Zuiderzee over te zwemmen tusschen Stavoren en Enkhuizen (in rechte lijn 22 K.M.); toen hij in laatstgenoemde stad aan wal kwam, toonde hij volstrekt geen teekenen van oververmoeidheid, ofschoon de zee, gedurende de laatste uren van zijn tocht, zeer hol stond; hij was zeer opgewekt en werd met geestdriftige bewondering door het publiek ontvangen. *Portret:* De heer Meyer, de door hem uitgevonden en samengestelde witte kap, voorzien van brilleglazen, over het hoofd, waarvan hij zich bij het afstandzwemmen bedient. *Foto links:* Zwemtoeren op zij en op den rug. *Foto rechts:* Een buitengewoon kunststuk, dat volgens beweren van Meyer niemand hem nadoet, zonder te zinken.

Het bleek-bruine gelaat van den Inlander werd grijs-grauw; het duisterde hem voor de oogen.

Plots trok hij zijn *badé-badé* (korte dolk) en bracht daarmede zijn heer een doodelijken steek toe, in de linkerzijde.

Simin was *mata-gelap* [1]) geworden en holde met verwilderd en verwrongen gelaat den Boomweg af, in de richting van de benting.

De weinige Inlanders, die zich op dat uur op den weg bevonden, begonnen te gillen, te schreeuwen en „amok" te roepen.

Binnen weinige minuten klonk het moordsignaal uit alle windhoeken van Bandjer.

Woest, met uitpuilende oogen, de lange, zwarte haren loshangend en steeds zwaaiende met zijn wapen, rende hij voort, verwondde onder weg nog een Inlandsche koopvrouw, tot hij bij de benting stuitte op de wacht Inlandsche soldaten, die hem, als een wild beest, met de bajonet afmaakten.

Twee dagen nadat dit drama was afgespeeld, kwam de naaldenkoker terecht .... baboe vond hem onder de rotanmat.

Was het kleinood bij toeval daar gekomen; had de baboe het daar verborgen, om Simin een kool te stoven; of had deze het daar verstopt, om het later te gelde te maken?

De waarheid kwam nimmer aan 't licht.

[1]) Een soort zinsverbijstering. De in dezen toestand geraakte Inlander steekt allen overhoop, die hem in den weg komen; hij wordt onverbiddelijk door de bevolking afgemaakt; zelden wordt het individu levend aan den bevoegden rechter overgeleverd.

Marken in Beeld.
Boven: De haven met een gedeelte van de visschersvloot.
Portret: Marker schoone in haar fraaie keurslijfje, de twee afhangende kurketrekkers en het kokette kuifje.

Marken in Beeld.
Midden, groep links: In afwachting van vreemdelingenbezoek.
Midden, groep rechts: Zondagmorgen.
Onder: Marker jeugd.

Marken.

II.

De adem van het modernisme is over het eiland nauwelijks heengestreken; vasthoudend toont zich de bevolking wat de kleederdracht betreft; men moge in smaak verschillen, typisch, kleurig en schilderachtig is ze in elk geval, ziet die korte bol-uitstaande broek, met kostbare metalen gespen, die stijve onderdanen met ruw geplooide kousen, die buisjes met knoopen, het vilthoedje of kaasbolletje en die pelsmuts; bekijk ook de vrouwtjes met heur puntmutsen, gekleurde wijde rokken en schmück; verscheidene versierselen zijn van ouder op kind overgegaan en hebben een aanzienlijken leeftijd bereikt. Om zijne originaliteit en het ouderwetsche, zeer eigenaardige cachet dat er op ligt, in het bijzonder wat de kleederdracht betreft, blijft Marken aantrekkelijk voor landgenoot en vreemdeling.

Ik zag eens een Engelschman met zijn spanbroek om zijne spillebeenen gesmeed, met wijdgeopende kijkers de pofbroek aangapen, en toen ik hem naar de reden van zijne geestesverbijstering vroeg, antwoordde hij, dat de Markers in plaats van de hand op te houden, meer oeconomisch zouden doen, als ze wat minder stof voor hunne broeken gebruikten. — „Ik kan er met mijn heele corpus wel door heen", was het slot.... Toch vond hij die broek pittoresk!

In de vrouwelijke kleedij is zeer groote verscheidenheid; de ingewijde kan terstond den leeftijd naar verschillende kenmerken beoordeelen; van 6 jaren af beginnen de kleerenwisselingen; door tal van rokken, die op eenige aan het keurslijfje aangebrachte rollen steunen, wordt geleidelijk de natuurlijke omvang vergroot.

Naar het keurslijfje kan men zoo wat het weeldepeil vaststellen; van gekleurde stof vervaardigd wordt het vaak verfraaid door sterretjes of zijden figuurtjes. Tot ongeveer het 16de jaar hangen de haren los; daarna blijven alleen nog twee kurketrekkers en een kuifje zichtbaar buiten de hooge muts, die van zeer ingewikkelde constructie is en, om een vorm van kartonnagewerk vervaardigd, een industrieel kunstwerkje genoemd mag worden. Bij feestelijkheden, kerkelijke aanneming en bruiloften o. a. worden alle familiepronk- en erfstukken voor den dag gehaald en aangedaan.

Aanvankelijk was Marken op een aantal heuvels, terpen of werven gebouwd; later werden, ter beveiliging tegen de overstroomingen, de huizen op hooge palen gebouwd evenals het aan den dijk gelegen deel van Volendam.

Men vindt er nog eene wijk, die Siberië heet; zou die naam zijn oorsprong hebben in de lang vervlogen tijden, toen de Markers ter walvischvangst gingen... of knoopen er zich andere herinneringen aan vast?

Hoe er op de beurs der rijken wordt geaasd.

Juffrouw Helene Gould verklaard, wanneer zij wilde voldoen aan alle aanvragen om hulp, zij wel een jaarlijksch inkomen van 300 millioen gulden mocht hebben. In een week verzochten elf personen om een vleugelpiano, vier om een gouden horloge. Andere om naaimachines, terwijl verscheidene jonge dames schenen te gelooven, dat het voor juffrouw Gould een groot genoegen zou zijn, wanneer zij haar een bruidschat gaf; maar het merkwaardigste verzoek was om het bescheiden sommetje van tweehonderdduizend pond sterling, met het doel eene kolonie in Cuba te stichten.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

De keizerin bleef nog bij het bedje staan, toen het kind reeds lang sliep en luisterde naar de rustige ademhaling van den kleinen slaper. Haar zoon! Het kind van Frankrijk! Bestemd om eens den troon van het schoonste land in te nemen. Welk een menigte verwachtingen weefde zij rondom dit bruinlokkige kopje. Al de hoogvliegende droomen harer trotsche ziel, welke door de aarzelende, vaak besluitelooze natuur des keizers weinig werden begrepen, zou dit kind later verwezenlijken. Eens had Frankrijk het lot der wereld geleid, zoo moest het weer worden tot heil der volken. Haar zoon, haar afgod viel deze taak ten deel, daaraan twijfelde zij geen oogenblik.

Uit het groote bed werd de zware ademhaling vernomen der min, onrustig keerde zij zich telkens om.

De keizerin schrok op en verliet even zacht als zij gekomen was het vertrek.

Tusschen de struiken van den tuin der Tuileriën verhieven zich de eerste vogelstemmen. Het Oosten werd reeds rose getint.

HOOFDSTUK VIII.

„Nu, heden zijn wij een eind verder gekomen." De keizerin keek tevreden naar den stapel papieren, welke haar schrijftafel bedekte. „Ik dank u wel, beste Saint-Albin. Marie en ik kunnen nu alleen verder werken."

De secretaris nam afscheid met zulk een linksche buiging voor de keizerin en zulk een verliefden blik op het jonge meisje, dat Marie even in lachen uitbarstte, en ook de keizerin een glimlach niet kon onderdrukken.

„Lacht gij den goeden Saint-Albin weer uit, gij ondeugend kind, is dit de dank, dat hij u steeds ruikers violen medebrengt?" zei de keizerin, toen de deur zich achter den secretaris had gesloten.

„De ruikers violen laat ik mij welgevallen, Majesteit; maar heden bracht hij mij bonbons mede, welke hij in een papieren zakje uit zijn hoed nam."

Marie lachte zoo vroolijk, dat de keizerin er door werd aangestoken. Tegelijk nam zij steeds weer brieven uit de voor haar staande cassette. Marie sloeg verbaasd de handen ineen over dezen onuitputtelijken schat brieven.

„Ik verzamel alle brieven, welke de keizer wegwerpt. Evenals een muis verzamel ik elk kruimeltje," schertste de keizerin. „Tusschen deze brieven bevinden zich merkwaardige documenten, welke in zekeren zin de geschiedenis van onzen tijd bevatten. Onze zoon zal daaruit eens veel kunnen leeren, als hij de vurige woorden van dank van eenige dezer schrijvers vergelijkt met hun latere handelingen."

Een smartelijke trek kwam om haar mond, maar dadelijk daarop keek zij weer vroolijk haar lievelingskamer rond, welke geheel gevuld was met souvenirs, een rijk voor haar alleen in dit onmetelijk slot.

Niemand verstond het zoo goed een kamer in te richten als de keizerin.

„Leg nu de brieven ter zijde," beval de keizerin en lees mij een gedicht voor van mijn lieven, ouden Béranger."

Marie las met klankvolle stem de mooie verzen.

„Heel mooi — dit gedicht van den armen boom, die naar de zon verlangt. Ik krijg er verlangen door naar een rit in de vrije natuur. Laten we heden mijn plan volvoeren en, den ouden dichter bezoeken. Gelooft gij, dat het hem zal verheugen?"

„Oom Béranger zal overgelukkig zijn," riep Marie. „Hij moet den laatsten tijd nog al sukkelen, schreef grootmama mij."

„Des te meer is het noodig dat wij gaan zien of het den grootsten dichter van Frankrijk aan niets ontbreekt."

Kort daarop rolde de equipage der keizerin door de straten van Parijs naar de voorstad Passy.

Levendige jubelkreten begroetten de keizerin overal. Men huldigde niet alleen de vorstin, maar ook de schoone vrouw, wier bevalligheid en beminnelijkheid het licht ontvlambare Parijsche publiek, steeds weer in bewondering bracht.

„Het was misschien beter geweest, indien wij de eenvoudige coupé zonder de keizerlijke emblemen hadden genomen, waarin ik meestal ziekenbezoek afleg," zeide de keizerin, toen het rijtuig voor een kleine woning in Passy stilstond, en zich dadelijk een menschenmenigte vormde, rondom de keizerlijke equipage.

De keizerin steeg uit en ging, door Marie gevolgd, het huisje binnen. Aan den ingang van het ietwat donkere portaal stond een slanke man tegen den muur gedrukt om de dames voorbij te laten.

Galanti!

Marie's hart stond stil. Hoe bleek en rampzalig zag hij er uit, met diepe kringen onder de oogen, welke hij met een uitdrukking van onbeschrijflijk verlangen, hartstocht en smart op haar richtte, zonder acht te slaan op de schoone keizerin.

De zonderlinge uitdrukking van den vreemde viel Eugenie op: „Kent gij dien heer?" vroeg zij zacht aan het meisje.

Marie was zoo in de war door deze onverwachte ontmoeting, dat zij niets kon doen dan haar hoofd schudden.

Dit ontging niet aan Galanti. Als een steek in het hart trof hem het zwijgend antwoord van Marie. Zij verloochende hem dus. Hij bedacht niet, dat hij haar zelf verzocht had, hun verloving geheim te houden. Een gloeiende smart ontwaakte in hem over haar verraad, zooals hij het noemde.

Als een dronkaard wankelde hij het huis uit, de straat op.

Langzaam, steunend op zijn stok ging Béranger zijn hoog bezoek tegemoet.

„Indien gij ons niet opzoekt, beste Béranger, dan moeten wij wel tot u komen, om den man persoonlijk te leeren kennen, wiens liederen door geheel Frankrijk klinken, en van welke vele mij lief zijn," zeide zij hartelijk.

„Uwe Majesteit verschaft mij een groote eer, welke ik naar waarde weet te schatten," antwoordde Béranger eenvoudig.

De keizerin bracht den ouden heer terug naar zijn leuningstoel aan het venster. „Ga, wat ik u bidden mag, weer zitten. Ik zou het mij nooit vergeven, als mijn bezoek u schade deed. Het is mij reeds lang een behoefte geweest, u de hand te drukken, en te danken voor de heerlijke uren, welke uw gedichten mij hebben verschaft."

Een zachte blos kwam op zijn bleek gelaat. Zijn oogen straalden. „Uwe Majesteit, dat is het schoonste wat tot ons, dichters, gezegd kan worden."

Marie kreeg snel een stoel voor de keizerin. Zij zelf bleef staan.

Eugenie liet met ontroering een blik door het eenvoudige vertrek gaan. Dus hier in dit kleine kamertje, hetwelk bijna armoedig genoemd kon worden, leefde Frankrijk's grootste dichter! Door het open venster woei de geur eener pas ontloken accacia naar binnen. Trillend goudgeel licht viel door de bladeren van den boom in het vertrek.

De keizerin verborg met moeite hare aandoening. „U zoudt den keizer en mij een groote vreugde bereiden, wanneer gij dit weinig geriefelijke huisje zoudt willen verlaten om naar een onzer sloten te verhuizen. In Fontainebleau, in Compiègne of Saint-Cloud, zijn lieve, eenzaam gelegen tuinhuisjes in het park, waarin gij gezellig en rustig van de natuur zoudt kunnen genieten."

Béranger schudde het hoofd. „Een ouden boom moet men niet verplanten, Uwe Majesteit. Mijn klein huisje is voor mij voldoende. En in mijn tuintje ken ik elken struik en iederen boom. Uren lang zit ik hier aan het venster en tuur naar het spel der zonnestralen. Iedere boom heeft zijn eigen lot. Deze lichte accacia, die tòch al zooveel licht in zijn bladeren heeft, krijgt 's morgens dadelijk den vollen, gouden zonneschijn, terwijl de donkere, prachtige kastanje diep in de schaduw staat. Slechts nu en dan valt een zonnestraal in het duister. De linde ginds is er het beste aan toe, die krijgt 's morgens en 's avonds volle zon, die leeft in den grootsten welstand, haar ontbreekt niets, zelfs niet in den herfst met de gele bladeren. Van den ouderdom, ziet zij er zoo breed en behagelijk uit dat men het haar aanziet, dat het haar steeds goed is gegaan, en ook goed zal gaan tot het einde. Ziet u, Uwe Majesteit, zoo heb ik mijn gedachten en droomen, mijn stille vreugden, aan mijn enkele boomen in dit bescheiden tuintje. In een groot park met kunstig gesnoeide lanen, zouden die mij misschien alle ontgaan. Een dichter mag niet als de lindeboom steeds in de zon staan, wij hebben niet alleen licht noodig, maar ook veel schaduw."

De keizerin stak den ouden man haar hand toe. „Wat kleedt gij uw weigering goed in. Gij hebt gelijk. Uw poëzie verguldt voor u alles. In onze volkomen schoone omgeving zou uwe fantasie zich waarschijnlijk benauwd voelen, omdat er niets te scheppen voor haar overbleef. Maar misschien kan ik toch een wensch van u vervullen?"

Na eenigen tijd met den dichter te hebben gesproken, maakte de keizerin zich tot vertrek gereed en vroeg den dichter of hij iets te wenschen had.

„Niets, Majesteit. Ik heb alles, zooals het voor mij goed is." Béranger strekte de hand naar Marie uit. „Uwe Majesteit heeft een liefelijke bloem naar de Tuileriën verplant. Marie Boucher is mijn petekindje en mijn heel bijzondere lieveling."

„Zij is reeds ons aller lieveling geworden." De keizerin knikte haar jeugdige voorlezeres vriendelijk toe. „Mijn zoontje steekt haar zijn armen toe, als hij haar ziet, en mijn oude, zonderlinge secretaris brengt ruikers viooltjes en bonbons voor haar mede."

„Een lief gezicht is een genadegave," zei Béranger; „en jeugdig lachen blijft steeds de schoonste muziek."

„Marie zal u dikwijls bezoeken," beloofde de keizerin. Zij stond op, daar zij zag, dat haar bezoek den zieke had aangegrepen. „Het verheugt mij u gezien te hebben; het spijt mij alleen, dat gij geen geschenk van ons wilt aannemen."

„Uw bezoek, Majesteit, was een kostbaar geschenk," verzekerde Béranger met warmte. Hij haperde. Zijn lippen trilden. Het streed tegen zijn oprechte natuur de keizerin in onwetendheid te laten omtrent zijn misslag jegens haar echtgenoot.

„Majesteit, voordat u vertrekt, moet ik u nog iets bekennen," zeide hij met aandoening. „Ik kom mijzelf als een leugenaar en huichelaar voor, als ik dat nog langer wilde stilhouden."

Een bang vermoeden doortrilde de keizerin, maar zij liet niets merken.

„Wat drukt u, spreek openhartig," verzocht de keizerin.

„Ik kwam er toe, toen men den laatsten vrijheidsboom in Parijs velde. De boom, een vreugde voor veel menschen, werd vernietigd, omdat de een of andere enthusiast een roode vaan ter herinnering aan de gevallenen van 2 December 1851 er aan bevestigd had. Dat verbitterde mij. En als ons, dichters, iets opwindt, dan uit zich dat in verzen. Een slecht spotdicht op den keizer was het resultaat van mijn opwinding. Ik wilde het vernietigen, maar door een ongelukkig toeval werd het gedrukt en verbreid. Het doet mij zeer leed niet voorzichtiger te zijn geweest. Kan uwe Majesteit mij vergeven?"

De keizerin drukte de toegestoken hand hartelijk. „Maak u daarover geen zorgen, het gedicht is ons onbekend en zal wel onbekend voor ons blijven. Wij lezen uwe andere gedichten en verheugen ons daar in als te voren."

„Uwe Majesteit," sprak Béranger met jeugdig vuur, „voor deze grootmoedige woorden zal ik u steeds vereeren. Gij hebt voor een ouden, eenzamen man de jeugd door uw aanblik teruggetooverd en door uw vergiffenis hem het geloof aan de grootheid des keizers teruggegeven."

Eugenie glimlachte vriendelijk en vertrok daarna met Marie.

„Dit tehuis des dichters zal onvergetelijk voor mij blijven," zeide zij op

den terugrit. „De lente kan men niet vasthouden, maar men moet jong blijven tot zijn einde, zooals Béranger het is gebleven."

Marie antwoordde niet. De onwaarheid welke zij tegenover de keizerin had gesproken brandde haar op de ziel na Béranger's openhartige bekentenis. Zij voelde zich bezwaard. Onwillekeurig weet zij het aan Galanti. Waarom ging hij haar overal na? Hoe licht kon dat achterdocht wekken? Telkens schrok zij, als zij hem onder de menigte zag. Deze ontmoeting kon wel is waar toevallig zijn, want zij had hem van te voren niet van het bezoek ingelicht. In ieder geval besloot zij in de toekomst voorzichtiger te zijn. Het was goed, dat het hof weldra naar Fontainebleau verhuisde.

De keizerin was te zeer van haar eigen gedachten vervuld om op het stilzwijgen van Marie acht te slaan.

De bekentenis van Béranger deed haar veel leed en zij had slechts voorgewend er niets van te weten om den ouden, zieken man niet te grieven. Nu moest zij dadelijk den keizer waarschuwen niet verder te laten onderzoeken.

In de Tuileriën aangekomen, ging zij regelrecht naar de werkkamer des keizers, waar zij den chef der politie Pietri en den hertog de Morny aantrof. Men was in levendig gesprek over het ongelukkige gedicht.

Pietri had de kleine drukkerij gevonden, waar het gedrukt werd, maar wie het vervaardigd en verbreid had, wist hij nog niet. De zetter was een Pool, kende slechts weinig Fransch, had het gedicht niet begrepen, betreurde

Perspectief van den „Boulevard des Italiens" te Parijs (met café Riche).
Welke vreemdeling komt niet onder den indruk van het Parijsche woelige leven, wanneer hij zich op dit gedeelte van den grooten Boulevard bevindt; dat onafgebroken gekrioel van voertuigen, die dichte rijen voetgangers, die schreeuwende venters, die café's, dat alles grijpt den nieuweling als 't ware aan! Deze Boulevard heette aanvankelijk Boulevard d'Autin, in het restauratietijdperk (nà den val van Napoleon I) Boulevard de Gand en was toen een zeer gezocht centrum van gezelligheid en van onbezorgd leven; toen zag men er de ware figuren van de vlakte, oud en jong, rijk en arm bijeen. — Bewoog zich op den Boulevard des Italiens eenige jaren geleden voor een groot deel nog een gedistingeerd of elegant publiek, het karakter heeft zich aanmerkelijk gewijzigd; de majestueuse chaussée heeft dat deftig cachet niet zoo meer als vroeger, hoe aantrekkelijk een wandeling, of een „zitje" op het terras van een café moge gebleven zijn!

zeer, het onderhanden genomen te hebben. Een onbekend jongmensch had het gebracht.

Onmiddellijk was bevolen de exemplaren in te trekken en de kopij te vernietigen.

Natuurlijk weer de groote „Onbekende". „Maar uw politie is niets waard, als gij den schrijver niet ontdekt, Pietri."

De chef der politie werd rood van ergernis. „Ik zal al het mogelijke doen; een groote belooning uitschrijven. De schuldige zal streng gestraft worden."

„Als gij hem hebt," lachte de Morny.

„Geef u geen moeite, Pietri," zeide de keizerin, die tot nu toe zwijgend had toegehoord. „Ik wensch, dat er verder niet naar den schrijver wordt gezocht. Laat de drukker een kleine geldboete betalen, verder niet. Ik ken den dichter en heb hem zijn daad vergeven. Zijn naam noem ik alleen aan den keizer."

Napoleon zag haar vragend aan, de Morny en Pietri begrepen dat zij moesten vertrekken.

„Gij weet, wie de dichter is, Eugenie?" vroeg de keizer levendig toen zij alleen waren. „Gij weet wie mij zulk een smaad aandeed en wilt hem toch ongestraft laten gaan?"

„Ja, want zijn leeftijd en zijn roem beschermen hem voor elke straf. Het is Béranger."

„Béranger!" riep de keizer smartelijk getroffen.

Dat Béranger, die den eersten Napoleon met zulke schitterende verzen de wereld had bezongen, voor hem slechts smaad en spot had, trof hem pijnlijk. Maar de keizerin had gelijk. De roem des dichters evenals zijn ouderdom en ziekte maakten hem onaantastbaar. Het was een gebod der menschelijkheid en der wijsheid hem vrij te laten. Het Fransche volk zou nooit een aantaster van zijn lievelingsdichter hebben vergeven.

Enkele dagen na het bezoek der keizerin werd Béranger door een beroerte getroffen.

Geheel Frankrijk was diep getroffen. Men maakte dadelijk toebereidselen voor een grootsche begrafenis.

Achttien Juli 1857, een warme, stralende zomermorgen, vol glans en geur werd hij begraven, onder een ontzaglijken toevloed van menschen.

Op de kist van den dichter lag slechts een groote lauwerkrans, verder waren er geen bloemen, daarom was deze krans te indrukwekkender. Het blauwe uitspansel was wolkenloos, stralend scheen de zon. Maar overal in het anders zoo drukke Parijs heerschte diep, plechtig zwijgen.

Een koning zou niet waardiger kunnen zijn begraven.

HOOFDSTUK IX.

Liefste Grootmama!

„Reeds verscheidene weken ben ik te Fontainebleau en eerst heden kan ik u wat uitvoeriger schrijven.

De zomerdagen gaan hier als één geluksdag voorbij. De keizerin leest en schrijft ook hier veel; maar dikwijls speelt zij ook raket met haar hofdames op het groote grasveld. Dat ziet er dan vroolijk uit, als wij in onze lichte toiletten de ballen nagaan.

Ook worden er groote feesten gegeven. Gisteren heb ik de eerste groote cour meegemaakt. De keizerin straalde van juweelen. De keizer ging haar tegemoet en bracht haar naar de troonzetels. Hij zelf blijft staan. Geen woord mag worden gesproken. Men neigt slechts groetend het hoofd. De dikke prins Plonplon is hier ook. Waar ik ga of sta is hij achter mij en zegt mij vleierijen. Ik lach er over, maar baron Bourgoing waarschuwt mij en zegt, dat de prins niet te vertrouwen is, en zette er een zeer ernstig gezicht bij, zoodat ik onwillekeurig vroeg of hij boos op mij was.

„Boos op u — neen!" Hij greep mijn hand en drukte er stormachtig een kus op.

Ik trok ze snel terug. Zijn blik maakte mij onrustig. Hij kreeg een kleur en zeide kort: „Vergeef mij".

Den ganschen dag lag er een schaduw tusschen ons. Maar den volgenden dag was alles weer goed.

Prins Plonplon ga ik zooveel mogelijk uit den weg."

Marie liet de pen vallen. Het warme zomerkoeltje stroomde door het venster, het gonzen der bijen bracht haar in gepeins, waaruit zij door kloppen aan de deur werd gewekt.

„Zijt gij het, Anna! Wat wilt gij?"

„Een kleine boerenjongen bracht dezen brief, welke ik u dadelijk moest geven. Antwoord was niet noodig."

Het kamermeisje reikte met een veelzeggend lachje den brief over.

Marie nam hem aan. Zij verbleekte, toen zij het schrift van Galanti herkende.

„Het is goed Anna, verder heb ik niets noodig."

Marie wachtte tot de deur achter het meisje gesloten was, toen maakte zij den brief open en las: „Marie, mijn geduld is ten einde. Sinds weken heb ik u niet gezien, en vergeefs om een ontmoeting verzocht. Mijn brieven beantwoordt ge koel. Ik heb mijn intrek genomen in een boerenwoning te Arron, hetwelk aan Fontainebleau grenst. Vanmorgen vroeg heb ik u zien rijden; gij gingt voorbij zonder mij te groeten. Gij verloochendet mij, evenals in het huis van Béranger. Maar ik wil en zal u ontmoeten en in uw oogen lezen of er nog een vonk der oude liefde in leeft. Indien gij niet wilt, dat ik mij met geweld toegang verschaf, maak dan dat gij heden avond, als het donker wordt, aan het eind van het park zijt, onder den grooten eik op den weg naar Arron.

Karlos.

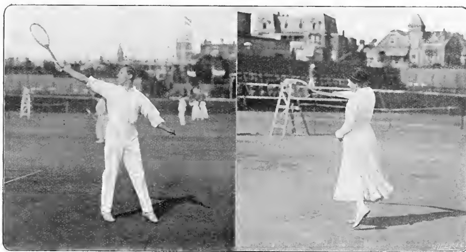
Marie scheurde den brief in kleine stukjes. Tranen van toorn kwamen in haar oogen.

(Wordt vervolgd).

Ds. **C. J. Boers**, predikant der Ned. Herv. kerk te Zuidland, heeft met ingang van 21 Augustus zijn eervol emeritaat aangevraagd wegens 40-jarige ambtsvervulling. Geboren in 1843, studeerde hij tot 1870 aan de Utrechtsche Hoogeschool, in welk jaar hij het predikambt aanvaardde te Nieuwleuzen; in verschillende plaatsen was hij achtereenvolgens gevestigd; noode ziet de breede schare van getrouwen den humanen voorganger, den bekwamen redenaar heengaan.

Ds. C. J. Boers.

De Internationale Lawn-Tennis-Wedstrijden op de Scheveningsche banen, uitgeschreven door de H. L. T. C. „Leimonias" en „W. W." De deelneming van Wilding, den Australischen wereld-kampioen en van ridder De Borman verhoogden de belangstelling in dit concours; er heerschte een zeer gezellige, geanimeerde stemming gedurende de verschillende spelen, terwijl de voorstanders van „Esperanto" er koren op hun molen vonden: Engelsch, Fransch, Duitsch, Nederlandsch, Italiaansch.... zoo ongeveer alle moderne talen werden er gesproken. — *Foto links:* De wereldkampioen A. F. Wilding in zijn partij tegen Prince Ourousoff. *Foto rechts:* Madame De Borman, bekend om hare groote vaardigheid in het spel.

Te Maastricht is op 73-jarigen leeftijd overleden, de heer **P. C. H. Bauduin**, sedert 1900 burgemeester aldaar. Van 1873 tot 1909 was hij lid van den gemeenteraad; in 1909 wilde hij daarvoor niet meer in aanmerking komen. De heer Bauduin was officier in de orde van Oranje-Nassau en ridder in de orde van den Nederlandschen Leeuw.

P. C. H. Bauduin †

De heer **A. W. Ravenshorst** herdacht 15 Augustus j.l. onder vele blijken van waardeering en belangstelling zijn 40-jarig jubileum als hoofd der school te IJmuiden; om zijn karaktereigenschappen zoowel als wegens zijn bekwaamheden als docent en paedagoog staat hij in bijzonder aanzien in de plaats zijner inwoning.

A. W. Ravenshorst.

Kurhaus Scheveningen. De volgende week zullen zich in het Kurhaus te Scheveningen, **Joska Szigeti** met zijn leermeester **Professor Hubay** doen hooren. Eerstgenoemde, die a.s. winter ook in de Mengelberg-concerten zal optreden, heeft zich in ons land reeds een goeden naam verworven.

Joska Szigeti en zijn leermeester Prof. Hubay. (Kurhaus Scheveningen).

Op **William J. Gaynor**, burgemeester van New-York, oud journalist en advocaat, werd aan boord van het stoomschip Kaiser Wilhelm der Grosse, even vóór zijne vacantiereis naar Europa, een moordaanslag gepleegd door Gallagher, een uit zijn betrekking ontslagen individu; deze loste uit wraak 3 schoten op den verdienstelijken, populairen magistraat, die zwaar gewond naar het hospitaal vervoerd werd, maar hoogstwaarschijnlijk wel herstellen zal; een van de kogels trof den directeur van den New-Yorkschen stadsreinigingsdienst, den heer Edwards, in den arm. Verscheidene notabelen, den heer Gaynor uitgeleide doende, waren getuigen van het misdrijf.

William J. Gaynor.

Een familiegroep in 5 geslachten. — De patriarch, de heer J. van Huizen te Losser, met de medailles op de borst, heeft den 10-daagschen veldtocht meegemaakt, is 96 jaar oud, leest nog zonder bril, heeft een geheugen zoo frisch als een schoolknaap en staat hierboven afgebeeld als bet-overgrootvader, omringd door den overgrootvader, den grootvader, den vader en den zoon.

OOK EEN WEDSTRIJD.

„Hebt gij wel eens een wedstrijd tusschen een luchtballon en een locomotief gezien?"

„O, zeker."

„Ja? En hoe liep het af?"

„Ze kwamen gelijk aan."

„Hoe kon de ballon dezelfde richting houden als de trein?"

„O, dat is heel eenvoudig, die lag ingepakt in den bagagewagen."

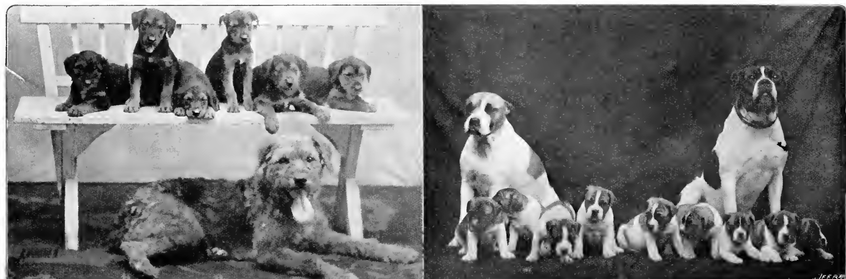
EEN OPSNIJDER.

Een oude admiraal, die zeer bekend was om zijn overdreven verhalen, gaf op zekeren avond een beschrijving van een reis door de Stille Zuidzee.

„Op eens," zei hij, „kwamen we voorbij een eiland, dat heelemaal rood zag van de kreeften."

„Maar," zei een van de aanwezigen, „hoe is dat mogelijk, kreeften zien toch eerst rood nadat ze zijn gekookt!"

„Zeker," zei de admiraal, die zich volstrekt niet uit het veld liet slaan, „maar 't was ook een vulkanisch eiland met heetwater-bronnen."

Twee zeldzame Hondengroepen. — *Foto links:* Airedale-terriers, 7 weken oud, bekroonde ouders met stamboom, eig. A. Mac Lean, Botersloot 33, Rotterdam; tegen matigen prijs te koop (volgens den eigenaar zijn de honden van zuiver ras). — *Foto rechts:* Duitsche Boxers, 4 weken oud, moeder bekroond met 2den prijs vader eerv. vermelding; welwillend toegezonden door Mej. A. M. van Rij, Rozeburgstraat 65, 's-Gravenhage.

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

KOLONEL J. B. VERHEIJ (1870—1910).
Lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, Ridder der Militaire Willemsorde.
(Zie het artikel op bladz. 104).

Hoofdtoegang tot het Gezantschapsgebouw te Teheran, met Hr. Ms. Gezant, den heer W. J. Oudendijk, op den voorgrond. — Het weelderige geboomte, de rijke plantengroei en de heerlijke flora maken deze Nederlandsche Residentie, sedert 1 Mei j.l. opnieuw door een Nederlandschen Gezant bestuurd, tot een waar lustoord.

Bij onze foto's uit Perzië.

Een hooggeplaatst landgenoot zond ons uit het *„Land van den Leeuw en de Zon"* welwillend de hiernevens geplaatste afbeeldingen, die de aandacht alleszins waard zijn, vooral in verband met de bijzonderheden, die daarbij gevoegd waren en die wij hier laten volgen.

Is de bodem van het land grootendeels droog en dor, en leveren de uitgestrekte vlakten van dit hoogland, een ééntonig gezicht op in hare troostelooze verlatenheid, een weinig water is voldoende om wonderen te voorschijn te roepen, en een weelderigen, rijken plantengroei, kleurrijke bloementuinen en heerlijke graanvelden, trotsche boomgroepen en lommerrijke alleeën, in korten tijd letterlijk uit den grond te tooveren. De tuin van ons Gezantschap, in zijn rijkdom aan bloemen, heesters en boomen is er een voorbeeld van.

Met groote zorg wordt dan ook het water van de bergen verzameld en geleid en door een ingewikkeld stelsel van beekjes en kanalen naar de verschillende velden en tuinen gebracht, terwijl de kostbare onderaardsche geleidingen van bronwater (kanalen) verder in de behoeften voorzien, waar het bergwater niet toereikende is. — De riviertjes, die Perzië heeft, worden door de landbouwers dusdanig afgetapt, dat zij ten slotte de kracht missen verder te stroomen en de zee te bereiken. De Karoen-rivier, die in de Perzische Golf hare wateren uitstort, maakt hierop een uitzondering; zij is tot Ahwaz bevaarbaar, in welke plaats de werkzame en ondernemende „Holland-Persia Trading-Company" haar zetel heeft. In vroeger tijden, zelfs reeds toen Alexander de Groote, op zijn beroemden tocht deze streken doortrok, werd het water der Karoenrivier op uitgebreide schaal voor irrigatiewerken benut; deze zijn in den loop der eeuwen in verval geraakt, doch zoo de moderne wetenschap hier werd toegepast, bijgestaan door kapitaal, dan zou Zuid-West-Perzië, met zijn goed klimaat en vruchtbaren bodem, opnieuw een ware graanschuur voor de omliggende landen en voor Europa kunnen worden en een ruim veld voor westersche werkzaamheid kunnen opleveren.

De poort van het legatie-gebouw, met Perzische kozakken als schildwachten.

Gezicht op het Gezantschapsgebouw met den prachtigen tuin.

Satanella

DOOR BARONESSE VON SCHILLING.

„Wij zitten leelijk in den brand, Suzi," met deze woorden legde luitenant, Leo von Lossen, zijn pelsjas op de rood pluche sofa in de kamer van het hotel, waar hij en zijne echtgenoote den vorigen dag hun intrek hadden genomen.

De jonge dame, die met „Suzi" werd aangesproken, had voor den penant-

spiegel een geïmproviseerde toilettafel gemaakt en daarvóór plaats genomen. Zij was bezig haar prachtig haar op te maken dat golvend op den lichtblauwen kimono neerviel.

„Hoezoo in den brand?" vroeg zij, terwijl haar voorhoofd zich rimpelde, want zij hield er niet van gestoord te worden, als zij aan haar toilet bezig was.

„Ja, dàt kan ik je niet met een paar woorden vertellen. Ik moet eerst gaan zitten, want de schrik is mij in de beenen geslagen."

„Dat kan men je toch niet aanzien. Ik dacht veeleer dat je uit de club kwam."

„Je slaat alweer den spijker op den kop, wijfje."

„Dus je bent in de club geweest en zeker al je geld weer verdobbeld?"

„O, neen veel erger. Ik zat daar doodkalm alleen in een hoekje te denken aan het gemaskerd bal van avond, hoe aardig jij er uit zult zien als een Hollandsch visschersmeisje en.... verbeeldt je daar hoor ik eensklaps de stem van Max Berger en nog een andere, die mij door merg en been ging, en zie, aan den ingang, daar staat waarachtig mijn oude heer."

„Schoonpapa! Leo!" Suzi springt op.

„Ja, schoonpapa, schatje! Ik heb je wel gezegd dat het onvoorzichtig was in Berlijn te zijn, als de rijksdag bijeenkomt. En daar heb je het nu!"

„Berlijn is groot en hij zal toch wel niet op het gemaskerd bal komen."

„Luister nu toch! Zij gaan dicht bij mij zitten, doch zien mij niet. Ik versta echter alles wat zij zeggen. Berger vertelt hem dat wij ook hier zijn en elkander van avond op het bal zullen ontmoeten. Hij wist ook onze costuums! Je kunt denken hoe de oude heer opkeek, daar hij meende dat wij rustig tehuis zaten. En, pak nu maar gauw alles in, wij gaan van avond nog terug."

„En dan het bal, Leo, waar ik mij al maanden lang op verheugd heb! Neem maar gauw een taxameter en ga onze costuums ruilen. Breng voor mij dat satanella-pak mede en voor jou een domino, dan herkent hij ons zeker niet. En dan.... zal ik hem eens aardig te pakken nemen, want hij zal zich wel niet costumeeren."

„Suzi, geen dwaasheden, ik smeek je...."

„Heb ik je ooit in moeielijkheden gebracht, Leo?"

„Neen, nog nooit! Dus ik haal de costuums en wasch, evenals Pilatus, mijn handen in onschuld."

Het gemaskerd bal in het casino was wederom schitterend! De versiering was prachtig, het buffet en de wijnen uitstekend en de muziek was nog nooit zóó goed geweest. Er heerschte de echtvroolijke carnavalstemming, die eigen is aan een besloten gezelschap, waar men elkander, althans oppervlakkig, kent. Suzi von Lossen was een alleraardigste duivelin en buitengewoon opgewekt.

Niemand had haar tot nu toe herkend, en terwijl haar rood verlakte schoentjes over den parketvloer gleden, lachte haar mond onder het kanten masker in zegevierende vreugde en haar donkere oogen staarden naar den zwarten domino, die aan den ingang stond en die iedereen opnam.... Zij wist wien hij daar opwachtte....

Eensklaps begon ze zoo spottend te lachen, als men alleen in de hel lachen kan.

Aan de hand waarmede een gecostumeerde ongeduldig zijn masker heen en weer bewoog, had zij hem herkend, haar grootsten vijand.... schoonpapa! Zij kende maar al te goed den zegelring, dien hij altijd droeg.

„*De Koningin van den Nacht*" in haar prachtig wit gewaad. Slechts één nacht van glans en majesteit! Een even bekoorlijken, als verrassenden aanblik bood in een der warme kassen, op het buitengoed: „*Het Schuttersveld*" van Mevr. de wed. H. J. van Heek te Enschedé, de hierboven in beeld gebrachte nachtcactus (Cereus Grandiflorus) tijdens haar bloei; duidelijk zichtbaar sprong de knop open, kwamen meeldraden en stamper te voorschijn en rangschikten zich de bloembladeren als een groote zilveren beker op een krans van donkerder kelkbladeren daaromheen; heerlijk schoon prijkte de wonderplant vooral tegen 11½ uur 's avonds in het fantastisch schijnsel van kaarslicht tusschen vele andere sierplanten De stengel van den nachtcactus is vleezig en saprijk; de bladen komen schaars tot ontwikkeling en zijn meesttijds vervangen door stekels, die in bundeltjes op den stam geplaatst zijn; de bloemen, zeer fraai van kleur, verspreiden een aangenamen geur; ze zijn 15 à 20 c.M. in doorsnede, terwijl de bladen naar binnen in geel en zacht oranje overgaan en vele meeldraden hun oranje-kleurige helmknopjes aan lange draden buiten den kelk doen hangen. De bloei heeft slechts één nacht plaats; van daar dus het zeldzame van onze foto; van dáár ook de naam: „*Koningin van den Nacht*"; tegen de duisternis opent ze zich in al haar heerlijkheid en 's morgens hangt ze verdord en verwelkt aan den stam; kan men zich een treffender symbool van de vergankelijkheid van het wereldsche denken?

Hij scheen uit zijn humeur te zijn. Geen wonder wanneer men spionnendienst doet en niets verdachts ontdekt. — Zij bleef voortdurend in zijn nabijheid en zijn blikken volgden steeds de gracieuse verschijning.

Eensklaps trad zij hem ter zijde:

„Zoo alleen?" vroeg zij fluisterend. „Op wie wacht u?"

„Op een Hollandschen visscher en visschersvrouw," antwoordde hij kortaf.

„Die heb ik gezien in de tweede zaal. Wil ik u bij hen brengen?" vroeg zij.

Hij zag haar verbaasd aan.

Zoo vriendelijk had hem nog niemand toegesproken, op dezen avond, die hem slechts ergernis bood.

„Ga maar mee," fluisterde de mooie duivelin, terwijl zij haar arm door den zijne stak.

Hij volgde haar glimlachend.

„Wie is u eigenlijk? Hoe moet ik u noemen?"

„Ik heet Satanella en ben de schoondochter van den duivel," terwijl hem, van achter het masker, twee donkere oogen tegenstraalden.

De tweede zaal was geheel ledig, uitgezonderd een paar knechts, die het buffet bedienden.

„Jammer, zij zijn niet meer hier, maar zij zullen wel terugkomen; laten wij hier maar gaan zitten."

Een bediende kwam naar hen toe.

„Heidsiek Monopole," beval Satanella, „en een warm souper."

Wat was deze kleine bij de hand! Hij vond haar in één woord „allerbekoorlijkst".

„Op uw welzijn!" zij stiet met haar glas tegen het zijne....

Hij was een en al verrukking....

Deze Satanella was ook zoo eenig. Wat praatte zij gezellig en wat wist zij zijne vragen behendig te ontwijken.

Toen zij de tweede flesch aanspraken, wist Satanella reeds van hem, waarom hij hier gekomen was en hoezeer het hem ergerde dat zijn kinderen zulk een leven leidden. Telkens maar uitstapjes maken, dat wilde hij niet, want papa moest dan maar weer opdokken....

„Hoe laat is het eigenlijk nu?" vroeg zij eensklaps.

„Half één! Sakkerloot!"

„Welk een mooi horloge, mag ik dàt eens van dichtbij zien?"

„Met genoegen!"

„En wat een mooi medaillon, geef mij dat."

„Waarom wil je dat zoo graag hebben, mooie duivelin?"

„Als souvenir aan dezen avond."

„En wat geef je mij dan Satanella?"

Zij greep haastig naar het medaillon, dat hij van den ketting losmaakte, en stond op.

„Ik u?" Zij boog zich over hem heen. „Dit."

Het was geen droom geweest — zij had hem gekust.

Hij vloog overeind om haar na te snellen, doch vond haar nergens meer. Ten slotte keerde hij daarop naar zijn hotel terug.

Hij sliep den volgenden morgen tot aan den middag en in zijn droomen hoorde hij telkens eene zachte stem fluisteren: „Ik heet Satanella!"

„Zeg mij nu toch eens Suzi, waarom moeten wij met den nachttrein teruggaan — afschuwelijk!"

„Dat zal ik je zeggen, Leo, omdat papa ons verrassen wil."

„Hoe weet je dat?"

„Wel, van hem zelf. Ik heb twee flesschen champagne met hem gedronken en terwijl heeft hij mij alles verteld."

„O Suzi, duivelskind. Je zult nog eens in de val loopen."

„Wees maar niet bang, mannetje. Ik heb hem in mijn macht. Zie maar. Zij toonde hem een klein gouden medaillon."

„Suzi, wat heb je daar? Dat ding heeft mama hem in hun engagementstijd gegeven!"

„En nu gaf hij het aan mij. Vraag het hem van avond zelf maar."

„Daar begrijp ik niets van."

„Ik zooveel te beter, Leo, maar nu ga ik slapen, ik ben moe."

„Zeg mij alleen nog even, hoe zal het overmorgen gaan, met ons diner?"

„O, dat komt wel terecht."

„Zoo. Je weet, ik wasch mijn handen...."

„Ja ja, evenals Pilatus, dat weet ik," viel zij hem lachend in de rede.

Suzi von Lossen zat in haar eigen woning op haar lievelingsplaatsje, vóór het open haardvuur. Het was bijzonder gezellig in het ruime vertrek. De groote hanglamp verspreidde helder licht op de ovale eettafel waarop het theeblad stond. Suzi was alleen tehuis — haar man had dienst en zou eerst 's avonds laat terugkeeren.

Plotseling keek zij naar de pendule en haar voorhoofd rimpelde zich, want hij dien zij al sedert een uur verwachtte, kwam niet opdagen, en zij had juist een oorlogsplan uitgedacht, dat een veldheer haar zou kunnen benijden. Daar hoorde zij de schel!

Zij bleef kalm zitten, ook toen het dienstmeisje den bezoeker aandiende, die deze op den voet volgde.

Eensklaps sprong zij echter op.

„U hier papa! Welk een verrassing! Jammer dat Leo niet thuis is!"

„Die is in Berlijn, niet waar?" vroeg de oude heer op scherpen toon.

„Wel neen, voor dienst uit, papa. Wat mag ik u aanbieden? Een kop thee of een glas wijn. Ter wille van Leo eten wij van avond eerst om negen uur."

„Graag een kop thee, maar kan ik te voren even mijn handen wasschen?"

Zij ging hem vóór naar de logeerkamer. Hoe keurig zag alles er hier uit, geheel anders dan hij zich had voorgesteld. En zij waren beiden thuis. Het waren lasterpraatjes geweest.

En daaraan dankte hij dat verwenschte bal, waarop men hem zijn

medaillon had afhandig gemaakt! Wat vond hij het hier prettig aan het knappende haardvuur met zijn thee en een fijne cigarette, die Suzi hem aanbood.

„U blijft toch een paar dagen bij ons, niet waar, vadertje? Overmorgen geven wij een dinertje en Vrijdag is Leo op een drijfjacht genoodigd en kunt u mede gaan," begon Suzi.

„Geven jelui diners?"

„Maar, papa, wij zijn immers jong. U hebt toch ook niet altijd achter de kachel gezeten...."

„Wij hebben geleefd volgens ons inkomen, mijn kind."

„Dat doen wij ook, Leo en ik," haastte zij zich te zeggen, maar hij zeide op driftigen toon:

„Dat geloof ik niet. Ik hoor dat jelui veel in Berlijn zijn."

„Dat is ook zoo, maar gun ons toch ook wat genoegen, nu wij nog jong zijn."

„Dus eindelijk kleur bekend," riep hij uit. „Ik zal jelui de helft minder toelage geven."

„Doe dat gerust," antwoordde Suzi kortaf. „Maar ik geef u den raad om als u weer naar een gemaskerd bal gaat, daar niet zoo over familie-aangelegenheden te spreken; dat compromitteert u en uwe kinderen."

„Wat bedoel je, ben jij daar soms ook geweest?"

„Ja, papa en ik heb alles gehoord. De hoofdzaak is toch, zou ik meenen dat ik Leo gelukkig maak."

Hij was hierheen gekomen om hen eens duchtig de les te lezen en kreeg nu zelf een vermaning als ontaarde vader.

„Suzi, heb jij eenig vermoeden wie de dame was, met wie ik gisteren avond heb zitten praten?"

„En aan wie u uw medaillon hebt gegeven? Dat hadt u niet moeten doen, papa. Zij vertelt het aan iedereen."

„Kun jij het mij niet terugbezorgen Suzanne? Dat kwam van de champagne."

„En, indien het mij gelukt papa, dan vermindert u onze toelage niet, niet waar? En zult u dan een beetje, een klein beetje van mij houden?" Zij reikte hem het medaillon over.

„Suzi, duivelskind...." hij vloog op. „Kom aan mijn hart."

Zij snikte het nu uit van louter geluk....

„.... Schrei niet, Satanella," fluisterde hij. „Ik heb je voor veel vergeving te vragen.... Nu eerst begrijp ik dat Leo veel opgaf, afstand deed van alles, ter wille van jou! Ik begrijp en.... benijd hem," voegde hij er aan toe.

Een onzer abonné's, thans te Montjoie (Rijnprovincie) vertoevende, had de bijzondere welwillendheid ons bovenstaande foto te zenden uit genoemde plaats, waar Z. K. H. Prins Hendrik der Nederlanden eenige dagen doorbracht.

OLIESLAGERS TE AMSTERDAM.

Het is de Directie van „DE PRINS" gelukt, den beroemden aviateur, die door zijn verrassende en stoute vluchten, den bijnaam van „Antwerpschen duivel" verwierf, te engageeren voor een 5-daagsche vliegdemonstratie (10—15 Sept.) in de onmiddellijke nabijheid der hoofdstad. Overal waar hij opsteeg en met zijn sierlijken Blériot-eendekker hoog boven het vliegterrein zweefde en zijn keurige zwenkingen en manoeuvres uitvoerde, werd hij bewonderd en bij zijn landing geestdriftig toegejuicht. — Het laat zich dus aanzien, dat duizenden het schouwspel zullen bijwonen. Nadere bijzonderheden hopen wij spoedig door „DE PRINS", door de dagbladen enz. bekend te maken.

J. B. Verheij.

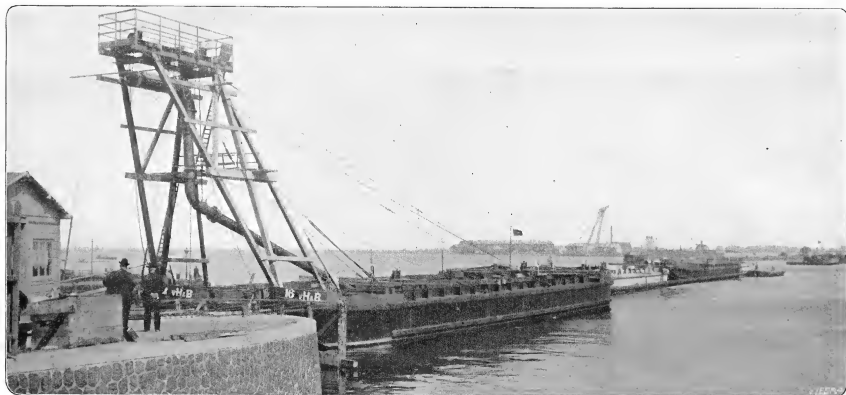
(*Bij de voorplaat*).

De oorlogsflambouw was ternauwernood in Groot-Atjeh ontstoken, of deze verdienstelijke hoofdofficier-afgevaardigde — toen nog betrekkelijk jong luitenant — toonde zich in het heetst van het gevecht een dapper officier en kloek aanvoerder. Onder den kranigen Pel verwierf hij, wegens zijne uitstekende krijgsverrichtingen in 1875 en 1876, de Militaire Willemsorde. Kolonel Verheij, geb. 21 Juli 1851, trad 1 Oct. 1867 als kadet in dienst bij het corps Mariniers en 1 Aug. 1870 volgde zijne ben. tot 2de luit.; zijne bevorderingen hadden plaats als volgt: in 1875 tot 1ste luit., in 1881 tot kapitein, in 1895 tot luit.-kolonel en in 1903 tot kolonel. —Behalve met het eeremetaal voor moed, beleid en trouw is zijn borst versierd met het ridderkruis van den Ned. Leeuw, het eereteeken voor Belangrijke Krijgsverrichtingen en het kruis voor langdurigen officiersdienst. — In zijn rang als luit.-kolonel, werd hij in 1897 gekozen tot lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal; bij zijne promotie tot kolonel trad hij af, maar hij werd herkozen en non-actief, in welke positie hij nog steeds verkeert; de flinkheid, de ernst, de degelijkheid, de beradenheid en overtuiging, die hem reeds vroeger onder de besten deden rangschikken, is hij blijven ontplooien in zijn ruim 13-jarige politieke loopbaan.

Kijkjes in Artis.

I.

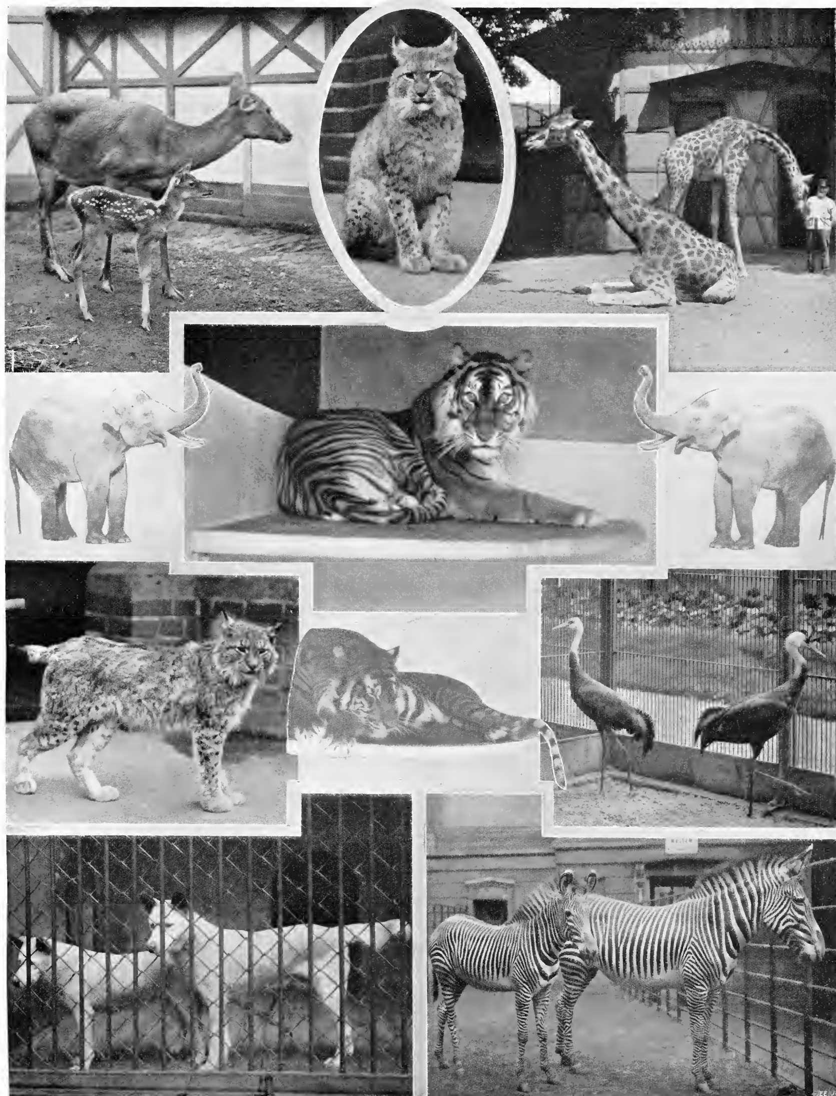
't Is er heerlijk in de mooie nazomerdagen, wanneer de zonnestralen er door de zware lommerboomen sprankelen, en hun glans spreiden over de welige grasvelden, over de kleurrijke bloemperken van onzen Artistuin. Hoeveel belangrijks is er te zien, uit alle oorden saamgebracht; wat schatten van wetenswaardigs herbergen diergaarde, aquarium en musea; welke kostbare verscheidenheid uit alle natuurgebieden is er verzameld in den prachtigen lusthof aan de Plantage, waarop Amsterdam trotsch mag wezen.

Een interessant werk in het IJ. — Onder leiding van den Ingenieur der Amsterdamsche Gemeente-waterleidingen, den heer A. I. Docen, is uitgevoerd het leggen van eene Zinkbuis in het IJ, tusschen het Westelijk stations-eiland en een weg in de Buiksloter-Ham, ten behoeve der watervoorziening. — De geheele buis is samengesteld uit smeedijzeren stukken, met flenzen aan elkander verbonden; de wijdte is 50 c.M., lengte 428 M., gewicht ± 80000 K.G.; het horizontale gedeelte ligt 12 M. onder de oppervlakte; de neerlating geschiedde door middel van 23 lieren en eischte eenige uren stremming van het scheepvaartverkeer.
Op onze foto, genomen vóór de neerlating, welke in den nacht van Zondag op Maandag j.l. plaats had is de Zinkbuis, zoomede de opening voor de doorvaart, nog zichtbaar.

In bijgaande foto's, „snapshots" uit de levende have van het Genootschap, geven wij onzen lezers eenige mooie en interessante kijkjes, en een en ander der laatste aanwinsten.

Wat een majesteit in houding bij dien koningstijger, hoe verrassend schoon zijn de giraffen en zebra's in hun zoo artistiek geteekend kleed, welk eene fierheid spreiden de kraanvogels ten toon; wat een karakter spreekt uit den lynx; en welk een goedige kloekheid in die twee wilde honden. Er zit leven in deze fraaie opnamen; ze geven onzen lezers wel is waar een kort, maar toch uitstekend overzicht van wat er in dezen nazomer in Artis voor belangrijks en vooral aan nieuwe aanwinsten te zien is.

Foto's) Kijkjes in Artis. (*A. J. W. de Veer.*
Boven, van links: Barasinga-hert met jong; Europeesche Los of Lynx; Giraffen. — *Tweede rij:* Bringing, de jonge Indische olifant; Koningstijger van Malakka. — *Derde rij:* Europeesche Los of Lynx (mannetje); slapende Koningstijger; zeer zeldzame Monnikskraanvogels (geschenk van den heer E. A. Lehmann te Amsterdam). — *Onderste rij:* Dingo's, de oudtijds in Australië verwilderde hondensoort; Grengzebra met veulen, een der geschenken van de vereeniging: „Artisfonds".

gestrekte, ditmaal onstuimige watervlak bood. — Het kleine incident — eenige beurt- en vrachtschepen geraakten los van de sleepboot, juist toen deze buiten de haven kwam — bracht slechts een moment stoornis in de stemming. — Op verren afstand gleden de groote vaartuigen als driehoeken, met lichtende streepen in het midden, tegen den horizon, terwijl de kleine meer nabij op de golven dobberden; vele gepavoïseerde plezierbooten maakten den aanblik nog fleuriger.

De groote Zeilwedstrijden op de Zuiderzee vóór Harlingen, georganiseerd door de Vereeniging voor Vreemdelingenverkeer. — Voor den éérsten keer na 25 jaar heeft men hier het oude waterfeest doen herleven; ondanks den sterken wind stonden dichte drommen belangstellenden aan de met vlaggetjes en wimpels versierde haven, om te genieten van het opwekkende, bedrijvige schouwspel, dat het op en neer stevenen, het elkaar volgen en voorbijstrijken van al die zeilen en dansende kielen op het uit-

Aan de groote Zeilwedstrijden op de Zuiderzee vóór Harlingen namen o. a. deel: Ronde- en platbodemjachten, kiel- en middenzwaardjachten. Wij vestigen de aandacht op de woelige zee, op onze fraaie foto's zoo uitstekend weergegeven.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

IX.

„En wil ik je noù eens vertelle, hoè ik an de Willemsorde kwam?" vroeg de majoor me met fònkelende oogen en daar ik 't natuurlijk wàt graag hooren wilde, zoo begòn hij: „'t Wordt met Juni nou zéstien jaar! Wat die tijd toch vliegt! Ik was toen op Atjeh en nog maar korp'ráál van m'n geloof. Op 'n goéie dag nou, ginge we er héél in de vroegte weer eens op lòs en we wiste, dat 'r spáánders zouwe valle. Onze kompie had de vóórhoede, nòu, dat wil dan zoovéél zegge, as dat je de vijand 't éérst frissche morge mag gaan wensche.

Na 'n páár uurtjes zoo door de rimboe [1]) geslóft te hebbe, kwamme we èindelik met de kerels in aanraking. Ze noeme dat in dienst „vóeling krijge"! Nou, die „voéling" gaf me toen 'n geschiet van belàng en tèlkens moeste we met de lóóppas vooruit! Ze kwamme ons van àchtere al gauw 'n handje helpe en zóó naderde we dan al dichter en dichter de vijandelike benting [2]). Eindelik hielde we met vure op en ginge we er met 'n hoerá op los. Hoornblazer Puit, die 's middags nog 'n pensioénschot kreeg, blies z'n lònge bekant stuk, en nòu en dan rolde er één van de makkers, rechts of links van je, tegen de vlàkte. Dàt maakt je dan zoo wild als 'n dòlle stier! Ik zie 't nòg! Onze pletonscommandant, luit'nt Hoekstra, 'n èchte brani, vooròp, zwaaiende met z'n sabel. Nou, ik liep al gauw vlàk naast 'm, want ik dàch zoo bij mezèlf: Bóótsma, jónge, zie, dat je 't Ridder d'r uitklopt [3]). De kamerade ware maar 'n pàs of wat achter ons en ze deje genòg hun best, maar ze konde ons niet voorbij komme.

Dáár wordt me op eens retiréére [4]) geblaze, dat zoovéél beteekent as marchéér nou maar lèkker weer terùg! We vonde 't natuurlijk verdrááid jammer, maar de éérste plicht van 'n soldaat is gehóórzame en 't was héél goed óók, want we vonde làter 'n voetpaadje om àchter langs die benting te komme en toèn ging 't as van 'n leie dakje, terwijl we éérst voor zéér lastige hindernisse zouwe gekomme zijn.

We retireerde dùs, maar noù dronge er ook djahats [1]) uit naburige kampongs [2]) op. Die dàchte zeker, dat we 'm sméérde en wilde ons thuis brenge, maar 't viél ze niet meê! Ik bleef vlàk bij onze luit'nt, óók 'n Fries en dat trèkt! Op eens geeft-ie me 'n schrééuw en valt vierkant voorover tegen 't maaiveld. We ware met ons beidjes, héélemaal achteran, en onze kérels merkte 't niet en marcheerde steeds maar vlùg door. „Bootsma" steunt-ie, „ik heb m'n pórtie, schiet me asjeblieft gaùw kapot, ànders krijgt dat tuig me nog te pàkke". Ik denk, dat nóóit zei Van Speyk! Maar nou waren die sloebers [3]) nog geen twintig pas meer van ons áf. Dus je begrijpt, 't begon te spànne! Ik laai gáuw weer m'n spuit en geef àchter mekaar drie schote, die àlle drie 'n ééndvogel raakte. Dat gàf toen 'n oogenblik lùcht, maar 't was ook de hóógste tijd! Ik pak nou m'n gewonde luit'nt òp, slinger 'm over m'n schouwers en háás je niet, rèp je niet, ìk de lui achterna! 't Deed m'n arme pletonscommandant genòg pijn, want ie schreeuwde as 'n màger varke, maar ik dàcht, zàchte heelmeesters make stinkende wonde, en stóórde me d'r niet an. Onze Atjehsche vrinde schote as rázende, maar miste gelukkig. Nog 'n páár maal moest ik de luit'nt achter 'n boom legge om ève uit te blaze en dan stuurde ik metéén weer 'n paar van de brutáálste heere met gróót verlof!

Eindelik bracht ik m'n vrachie, Goddánk nog lévend, bij de jongens, en die luit'nt Hoekstra woont noù nog als gepensionneerd kaptein in Den Haag en is, met àlle respect voor z'n rang en positie, m'n bèste sobat [4]). Voor die redding heeft nou wijle onze brave Koning mij 't Ridder gegeve. En as je me nou vráágt, Bóótsma, dàch je, nèt as bij 't storme, an 't Krùis? dan bezwéér ik je bij àl wat heilig is, dat ik 't éénig en alléén dee uit kameraadschap, uit vrindschap voor m'n luit'nt!

Zie je Jan, daar hè je nou twéé gevalle van de militaire kameraadschap, van dàt gevoel wat àlle, van de hóógste generaal tot de jòngste recruut, bij mekáár houdt. Je mot dan ook vooràl niet denke, dat 'n meerdere, die wat rùw is of strèng, de smóór aan je hèt. Ik zeg altijd máár, soldate benne géén kostschool-jongejuffers en die bùlderaars zijn méèstal juist goedhartige kerels, die in de dienst òpgaan en véél voor 'n mindere óver hebbe. Ze wille echter, dat de boel góéd marcheert, hòuwe niet van schuttere en schiete dáárom zoo nù en dan wel eens uit d'r slòf. As 't d'r op ànkomt, doen die lui àlles om 'n soldaat vóórt te helpe.

We hadde op Atjeh 'n kap'tein, die in 't garnizoen te Batavia 'n èchte dùvelstoejager was, die as er maar ièts aan je mankeerde, je de wind van

[1]) Rimboe is 't maleische woord voor wildernis. Als de soldaten in Indië op expeditie zijn, noemen ze àlles *rimboe*, wat op patrouille gepasseerd wordt.

[2]) Inlandsche versterking.

[3]) Wie 't éérst in 'n vijandelijke nog bezette stelling dringt, wordt stééds met de M. W. O. gedecoreerd. Meestal 'n kwestie van hàrd kunnen loopen!

[4]) Gaat zoetjes aan terug, zoetjes aan terug. Maar daarom nog niet te vlug! C. B.

[1]) Kwaadwilligen.

[2]) Dorpen.

[3]) Scheldnaam, die men de djahats geeft.

[4]) *Sobat*, van het Maleische *sahabat*, beteekent vriend. C. B.

vòre kon geve, dat je stond te beve as 'n juffersschoothondje. Làter, op *expeditie*, veranderde die man as 'n blàd an 'n bóóm. Er viel geen gewònde, naar wie ie niet héénliep om te hèlpe en moéd in te spreke. Altijd was-ie in touw, dan hiér dan dáár, al was-ie ook zèlf dóódmoe.

Kap'tein! laat u me niet in de steek? riep dan zoo'n gewonde en hield 'm krampàchtig an z'n àrme en bééne vast. Nóóit jonge, hou je maar taai! was dan 't antwoord van die brave chef. Gelóóf me Jan, je meerdere hebbe 't meestal goéd met je voor en flinke kerels hoúwe veel van d'r superieure en hebbe ook àlles voor ze over.

Daar had je nou bevoorbeeld die adjedant onderoff'cier Kòch, die zich op Bórneo tussche kap'tein Van der Heyden en de vijand wierp en de lanssteek opving voor z'n kap'tein bestémd! Die kap'tein werd làter ons Kareltje, die de sloebers op Atjeh zoo dànig op d'r fálie gaf!

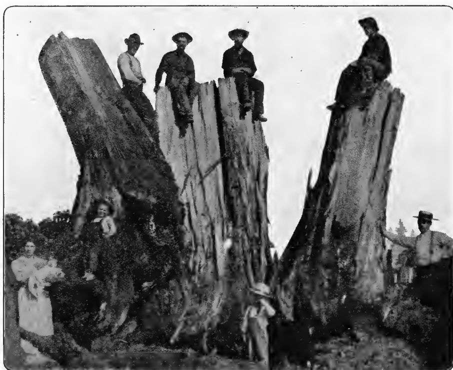
„Nou weet je dus al twéé dinge, waar je op lètte mot. Ten éérste bij àlles je best doen, góéd exerceere en própe zijn en ten twééde 'n braaf kameraad worde, niet alleen van de mànschappe, maar óók van je méérdere."

„Maar je kunt met die meerderen toch niet uitgaan en ze trakteeren?" vroeg ik belangstellend.

„Waaràchtig niet, lummel!" riep de majoor verschrikt, „dàt mot je niet probeere! 'n Iéder gaat in dienst om met de lui van z'n èige soort. De soldàte met de soldate, de korp'ráàls met de korp'raals, de sèrgeants met de sergeants, de lùitenants met de luitenants en zóó tot de generáàls toe!"

„Maar hoe kan je dàn je kameraadschap toone, majoor, tenminste zoolang je niet in de óórlog bent en ze kunt rèdde of zoo iets?" vroeg ik weêr.

„Hoe je die kameraadschap in tijd van vrede voor je meerdere tóóne kan? Wèl, door te zórge, dat ze je nóóit behoeve te straffe of rapport van je te make; door te zórge, dat zij weer door hùn meerdere gepreze worde over júllie exerceere, júllie schiete, júllie marcheere, júllie geoefendheid in de velddienst en 't tirailleere, over júllie vlugheid bij de theorie, jùllie gymnastiek en scherme, over júllie propere kleere, wapens en leergoed en de netheid van júllie chambrée. Je ziet er zijn hónderde dinge, waarmeê je je onmiddellike meerdere, as daar zijn je korp'ráàl, je sergeant, je pletóns-commandant of je kap'tèin, 'n gróóte lol kan doen en ze zijn je er in tijd van vrede haast nèt zoo dankbaar voor, as dat je ze in tijd van oorlog uit de brand helpt. Maar nóóit 'n korp'raal of 'n onderoff'cier iets gepresenteerd, Jan! want dàt zouwe ze je verdiááid kwalik neme, begrepe?! En ze zouwe je zoo kameraadschàppelik mogelik de kàst in late stoppe!" (*Wordt vervolgd*).

Onze foto brengt in beeld de stammen van een boom van kolossalen omvang, welke men door dynamiet heeft laten springen; door vergelijking met de personen krijgt men een indruk van de enorme afmetingen van dezen Amerikaanschen woudreus.

Een Gierigaard

DOOR MAX PEMPERTON.

Zenuwachtig plukte Hal Edwards aan de dekens. Het doodzweet parelde op zijn voorhoofd, dat Daddy Maverick telkens met ruwe teederheid wegveegde.

„Ik wou dat hij nu maar uit zijn lijden was, Dirk," zei Daddy zacht.

Dirk Hamlyn schudde meewarig het hoofd. „Het zal geen uur meer duren. Bah! het maakt mij ellendig; help jij hem er maar door, ik ben totaal ongeschikt voor zoo iets."

Hij nam zijn hoed en verdween in de duisternis.

Hal Edwards was niet zeer bemind in het kamp; nooit voegde hij zich bij de anderen in de kroeg en niemand begreep wat hij met zijn geld uitvoerde. Vandaar dan ook dat nu hij stervende was, geen der gouddelvers zich om hem bekommerde, behalve de oude Daddy Maverick.

De lippen van den lijder bewogen zich en Daddy boog zich over hem heen.

„Ja, ja, ik ben hier, wat is er? Of er nog hoop voor je is? Neen, mijn jongen, het kan hoogstens nog een uur duren. De anderen zijn geloof ik naar de kroeg gegaan."

„Ze leven alleen voor zichzelf," zei Edwards met inspanning. „Ze hebben er zich dikwijls over verbaasd dat ik mij niet meer met hen bemoeide, hè?"

„Ja, ze vonden je zoo op een afstand — zoo uit de hoogte — en ik wil niet ontkennen, dat ik het wel een beetje met hen eens was."

„Ik kon niet anders, Daddy. Al het stofgoud dat ik vond zond ik altijd aan mijn vrouw.... Ze zeiden dat je beneden je stand was getrouwd, Emmy, en ik moest hen toonen dat ik je kon laten leven, zooals je het voor je huwelijk gewoon was." Hij was blijkbaar gaan ijlen.

„Stil, stil mijn jongen," suste Daddy. „Heb je misschien nog een laatste boodschap aan haar te zenden?"

„Ik heb haar niets te zeggen dan dat ik arm gestorven ben.... Deze week geen pakje met goud, Emmy."

Uitgeput liet hij zijn hoofd in de kussens vallen, bleef eenigen tijd bewegingloos liggen en wees toen naar een kastje in den hoek van de kamer. Daddy opende het, haalde er een foto in lijst uit en hield die den stervende voor. „Bedoel je dit?"

„Ja, ja," steunde de kranke, „dat is mijn Emmy. Ze is stilletjes met mij

Wandbekleeding van de Weeskamer in het Stadhuis te Enkhuizen.
Dit zeer fijn en artistiek met zijdraad uitgevoerde tapisseriewerk, dagteekenend uit de 18de eeuw, geeft landschappen te aanschouwen met klassieke gebouwen en symbolieke figuren gestoffeerd. In een der doeken zijn aangebracht de wapens der weesmeesters Maerten van Rossem, Reinier Pruyt, Frederik de Wit, Willem Polu Oudewaghen en Lucas Westwoude, welke heeren als zoodanig in 1705 fungeerden, zoodat mag aangenomen worden, dat de decors van dat jaar zijn, dus kort nà de voltooiing en de ingebruikneming van het gebouw.

getrouwd, Daddy, ik was niet goed genoeg voor haar volgens haar familie, maar wij hadden elkaar lief, dat was voldoende. Ik kon haar de luxe, waaraan zij gewend was niet verschaffen, en ging hierheen om fortuin te maken. Hier Daddy, neem dit portret, en laat het aan de kameraden zien, misschien zullen ze mij dan beter begrijpen. Ik heb soms honger geleden voor haar en het kind. En Daddy, als zij hoort dat ik haar niets nagelaten heb, zal ze denken dat ik haar bedrogen heb en.... en.... mij misschien haten."

„Neen, mijn jongen, ze zal geen doode haten."

„Ik weet het niet.... maar in elk geval zal ze gebrek lijden, want haar familie kent haar niet meer — arme Emmy."

„Ik zal alles hier aan de kameraden vertellen; zij zullen voor haar zorgen."

„Denk je dat, Daddy? Ik heb mij nooit met hen bemoeid. Ik kon ze niet vragen bij mij te komen, omdat ik hen geen whisky kon aanbieden — ze denken dat het uit gierigheid was, maar het was alleen om Emmy en het kind."

„Wees maar gerust, Edwards, ze zullen je niet vergeten; je vrouw zal meer goud zien op één dag dan vroeger in een jaar. Laat 't maar aan mij over. Ik zelf zal beginnen met mijn naam op de lijst te zetten voor 500 dollars."

Daddy bezat geen 20 dollars in de wereld, maar hij werd voor zijn leugen beloond door een dankbaren glimlach.

„Goddank, Goddank," zuchtte de zieke. „Nu kan ik rustig sterven."

Nog eenmaal fluisterde hij den naam van zijn vrouw, slaakte een diepen zucht en — was niet meer. Eerbiedig bedekte Daddy het gelaat van den doode en ging naar Dick Hamlyn's hut. Alles was er donker.

„Hij is zeker naar de kroeg gegaan," dacht Daddy. „Komaan, ik zal zijn voorbeeld volgen, dan kan ik meteen een beroep doen op de edelmoedigheid van de kameraden."

Zoodra hij hen met het doel van zijn komst op de hoogte had gebracht, riep een jongmensch, Magee genaamd, met de vuist op de tafel slaand, uit:

„Neen, ik doe er niet aan mee. Had hij zich een weinig fatsoenlijk jegens ons gedragen, dan zouden we allen gaarne een fonds bijeengebracht hebben, waarvan zijn vrouw kon leven tot ze hertrouwde."

„Naar hetgeen ik van Edwards vernam is ze niet iemand, die voor den tweeden keer zal trouwen," zei Daddy bedroefd.

„O, vrouwen vergeten zoo gauw," viel Magee in, „doch hoe 't ook zij, ik heb geen cent voor Edwards over, hoe denken jullie er over, jongens?"

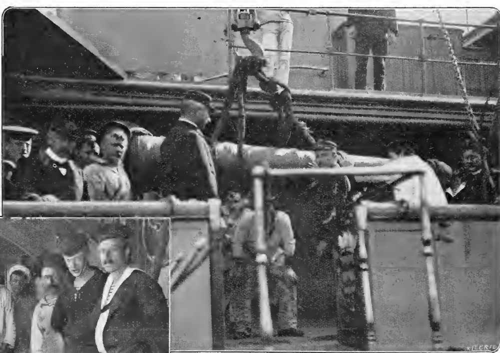
Een algemeen applaus was het antwoord.

Daddy liet zich echter zoo niet afschepen. „Kijk eens," hernam hij, „eenige oogenblikken voor zijn dood gaf Edwards mij het portret van zijn vrouw, hier is het."

Magee bekeek het. „O, die heeft binnen 't jaar een anderen man."

Het portret ging van hand tot hand. Eindelijk kwam het bij Dirk Hamlyn, die er met trillende lippen op bleef staren. Zijn gedachten vertoefden bij het verleden, in een stad in een der oostelijke staten, waar hij een meisje had liefgehad. Hij herinnerde zich hoe hij was heengegaan om fortuin te maken in den vreemde en hoe hij was teruggekeerd om het nest ledig te vinden. Het meisje was er met een ander van doorgegaan. Toen had Hamlyn haar een brief geschreven. O, hij had alles willen geven om het geschrevene te kunnen herroepen! Hij had haar met verwijten over haar dubbelhartigheid en gemis aan eergevoel overladen; het was een bittere brief, die haar zou doen walgen van den schrijver daarvan. Ze had hem nooit geantwoord. Hij had haar man een lagen schurk genoemd, had gezworen, dat zoo hij hem ooit mocht ontmoeten, hij hem het hart uit het lijf zou rukken. Maar nu lag hij, stil en stijf in de hut op den heuvel en het was te laat voor zijn wraak.

Daddy klopte hem op den schouder. „Kom Dirk, we moeten 't opgeven; we zullen het portret met hem begraven."

Een oud-Hollandsch ijzeren Kanon van bijzondere historische beteekenis. — Dit stuk geschut, thans wegend 3750 pond, in Oeresund opgevischt en door de Deensche Regeering aan Nederland ten geschenke gegeven, uit erkentelijkheid voor den indertijd verleenden steun, behoorde eertijds tot de bewapening van het Hollandsche oorlogschip „Brederode", dat onder commando van Admiraal Witte Corneliszoon de Witt deel uitmaakte van de Hollandsche vloot, welke onder bevel van Admiraal Jacob Wassenaer van Obdam, bij de belegering van Kopenhagen door de Zweden in 1658, de Denen te hulp kwam; in den zwaren zeestrijd, ten koste waarvan de excursie plaats had, werd de „Brederode" zwaar gehavend en zonk niet ver van Snekkerstens. — Hoewel bovenbedoeld stuk, van 2,83 M. lengte en 14 c.M. kaliber, ruim 250 jaar op den zeebodem gelegen heeft, verkeert het nog in vrij goeden staat; het is onlangs door Hr. Ms. Pantserschip „Evertsen" aan boord genomen en naar Nederland overgebracht; onze foto's brengen het ophijschen en aan boord nemen van het stuk in beeld.

Toen Dirk het hem overhandigde, viel zijn oog op eenige woorden aan den achterkant: een naam en adres. Er was geen twijfel meer, het was Emmy Heartrift.

„Ik zal haar alles meedeelen," zei Daddy, „ofschoon ik geen meester ben in de schrijfkunst."

„Kom mee naar mijn hut," zei Dirk ruw, „ik zal het voor je opstellen."

Hij had een plan gevormd. Hij zou zich wreken; elk woord moest pijn doen, dat zou een kleine vergoeding zijn voor de smarten, die hij al deze jaren had geleden.

In de hut gekomen doopte Daddy de pen in de inkt en Dirk dicteerde:

„Aan Mrs. Emmy Edwards
Barrier City New-York.

Mevrouw! Ik moet u de treurige tijding meedeelen dat uw man een ongeluk is overkomen. Hij werd onder een vallend rotsblok bedolven en bezweek eenige uren daarna. Hij droeg mij op u al zijn kleeren en verder toebehooren te zenden.

Uw dw. DADDY MAVERICK."

Toen Daddy was heengegaan bleef Dirk langen tijd in gepeins verzonken zitten, tot eensklaps zijn oog viel op de foto. Hij nam het portret op en bekeek het nog eens aandachtig. Hij had haar nog steeds lief, weliswaar hopeloos, want geen vrouw zou ooit de beleedigingen kunnen vergeten, die hij haar had aangedaan. En nu was ze alleen op de wereld zonder eenig fortuin, terwijl hij — Dirk Hamlyn — jarenlang geld had overgespaard. Men noemde hem de grootste gierigaard van het kamp. Laat ze maar praten — ze wisten niet hoe hij leed bij de gedachten aan die trouwelooze vrouw ginds in het Oosten.

Hij rilde als van koude. Eensklaps nam hij met een vloek den brief op, ver-

De brand op de Brusselsche Tentoonstelling.

(Genomen van uit den tuin der expositie, Zondagavond, ruim $1^1/_2$ uur nà het uitbreken van den brand). — *Links, op den voorgrond:* Restaurant „*Chien vert*"; *achtergrond:* de Triomfpoort, bekroond door een standbeeld van St-Michel aan den ingang van Bruxelles-Kermesse; *in het midden:* de vuurzee gevormd door de puinhoopen van het Bureau van het Uitvoerend Comité en van het Post- en Telegraafkantoor; *rechts:* het geraamte van het Belgische Hoofdgebouw.

scheurde hem en wierp hem in de kachel. Toen begon hij opnieuw te schrijven....

Eenige dagen later opende Daddy Maverick een brief, die hem op de kroeg overhandigd werd.

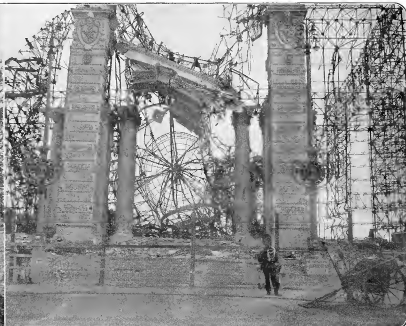
„Zeg eens jongens," zei hij, „begrijp je daar iets van? Weet je nog hoe ik, een paar weken geleden, trachtte een inteekenlijst onder jullie te laten circuleeren voor de weduwe Edwards. Welnu, ik schreef haar en zichier haar antwoord. Ze bedankt mij voor de kennisgeving van den dood van haar man en voor hetgeen ik voor haar gedaan heb. Ze heeft het aan mijn vriendelijkheid te danken, zegt ze, dat ze levenslang verzorgd is en dat ze haar jongen een behoorlijke opvoeding kan geven.

„Die Edwards was leeper dan ik dacht en ik trachtte nog wel goud voor zijn vrouw bijeen te krijgen, terwijl hij waarschijnlijk duizenden dollars had overgespaard. 't Is wat moois!" bromde Daddy.

Dirk Hamlyn stond op en verliet zwijgend de kroeg. Even later schreef hij aan zijn advocaat in New-York om hem te bedanken voor de nauwkeurige uitvoering zijner instructies en drong er bij hem op aan te laten voorkomen alsof elke betaling voortaan aan Mrs. Edwards gedaan, kwam uit de nagelaten gelden van haar man, en terwijl hij schreef glimlachte hij bij het denkbeeld, dat elk onsje stofgoud, dat hij overspaarde, tot geluk zou dienen van de vrouw uit het Oosten, die hij liefhad.

Geraamte van een deel der Belgische en der Britsche afdeeling.

De Hoofdingang van de Belgische Afdeeling op de Brusselsche Tentoonstelling.

Tentoonstellingsbrand te Brussel.

Foto's Buurman.

De mare van het onheil, terecht als een nationale ramp beschouwd, heeft allerwegen deernis gewekt en diepen indruk gemaakt. De expositie, grootsch opgezet, bood met haar monumentaal en statig hoofdgebouw, hare vele sierlijke paviljoens en bijgebouwen, een indrukwekkenden aanblik, terwijl de prachtige parken en bloembedden, juweelen van tuinsierkunst mogen heeten. — „De Brusselsche Kermis" met hare vele vermakelijkheden, is ook een prooi der vlammen geworden. — Een bewonderenswaardige energie en activiteit wordt thans aan den dag gelegd, om zooveel mogelijk herstellingen aan te brengen en de tentoonstelling genoegzame aantrekkelijkheid te doen behouden, teneinde den stroom van vreemdelingen, die voornemens was de Belgische hoofdstad in Augustus en September te komen bezoeken, niet van plan te doen veranderen.

Ruïnes van de „Bruxelles-Kermesse", met een blik op de rookende puinhoopen.

Voorgevel van het Hoofdgebouw; *rechts:* het Paviljoen „Ville de Bruxelles", waarvan de voorgevel monumentaal en zeer artistiek bewerkt is; dit bijgebouw bleef gespaard.

De Fransche afdeeling met restaurant Duval, geheel verbrand; *geheel rechts:* het paviljoen Monaco; het café *in het midden* onzer foto was vroeger reeds afgebrand en herbouwd.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

Wat moest dat beteekenen? Haar, de voorlezeres der keizerin, als een dienstmeisje tot een geheime samenkomst te dwingen.

Het kan zijn, dat dit in Italië gebeurt, maar in Frankrijk niet. Ik ga er niet heen, zeer zeker niet. Welke gevolgen zou het hebben, als ik ontdekt werd. Maar ik moet hem geruststellen, anders is hij in staat een scène in het slot te maken.

Allerhande plannen schoten haar door het hoofd. Eindelijk kwam zij op het nooit falende middel hoofdpijn voor te wenden, om daardoor van de avondtafel te kunnen wegblijven. Als allen aan tafel waren, zou zij een donkeren mantel omslaan en zachtjes wegsluipen.

Toen het kamermeisje kwam om haar bij het kleeden behulpzaam te zijn, klaagde Marie over hoofdpijn en zond haar naar de grootmeesteres om haar onwelzijn te melden; daarna liet zij zich koude omslagen geven.

Nadat het meisje haar verlaten had, lag zij met kloppend hart op haar rustbank en stelde zich voor hoe het nu in de schitterend verlichte eetzaal zou zijn. Inplaats daarvan lag zij in haar eenzaam vertrek, verveelde zich en moest door nacht en nevel als een misdadigster door het duistere park sluipen.

„Eens en nooit weer!" dacht zij en balde toornig de kleine vuist.

De schemering viel. Marie stond op en trok een donker kleed aan. Daarna ging zij zacht langs gangen en trappen. Haar hart klopte onstuimig. Zij kon haar naar buiten gaan verklaren door haar verlangen naar frissche lucht, maar beter was het, als niemand haar zag.

Het geluk diende haar. Zij bleef zooveel mogelijk in de schaduw. De maan stond aan den hemel, het bleeke licht speelde over de stammen der platanen. Het gras was vochtig van den dauw. Marie's voeten werden koud en nat, toen zij om den weg te bekorten, over de grasvelden liep.

Nu had zij den grooten eik bereikt. Een donkere gestalte kwam haar tegemoet.

„Marie!" Galanti greep de kleine hand. „Ik had niet durven hopen, dat ge zoudt zijn gekomen. Maar dan zou ik ook in het slot zijn gekomen, en u tusschen den keizer en de keizerin hebben weggehaald. Gelooft ge het?"

„Gij zoudt er toe in staat zijn."

Haar stem was meer bitter dan schertsend.

„Ja, want ik smacht naar een blik uwer oogen, naar een kus van uw lippen."

„Laat mij. Gij doet mij pijn."

„Marie, hebt ge mij niet meer lief?" vroeg hij smartelijk getroffen.

Zij aarzelde. Maar toen zij in zijn bleek gelaat zag, had zij medelijden.

„Natuurlijk heb ik u nog lief, Karlos. Gij moogt zulke veronderstellingen niet maken, maar ge moet om mijn betrekking denken."

„Deze armzalige betrekking," zei hij schamper. „Hangt ge daar zoo aan? Iets beter dan betaalde dienstbode zijt gij, hofdame toch niet en wordt ook zoo aangezien."

„Dat is niet waar. De keizerin is de goedheid zelve. Allen in het slot verwennen mij."

„Mijnheer de stalmeester, met wien gij zoo dikwijls rijdt, zeker ook."

„Och — onzin!"

„Hoe komt het, dat ge steeds met hem rijdt?"

„Hij geeft mij les, opdat ik met de keizerin zal kunnen uitrijden."

„Marie — gij moogt nooit met den keizer en de keizerin uitrijden, ik verbied het u."

Zij keek hem aan, alsof zij aan zijn verstand twijfelde.

Daar zij niet antwoordde, herhaalde hij dreigend: „Verstaat ge mij, ik verbied u deze ritten."

Zij wrong zich los. „Het spijt mij, dat ik uw wensch niet kan vervullen. Ik heb de bevelen der keizerin te gehoorzamen."

„Wilt gij mij dan niet begrijpen? Gij verkeert in levensgevaar, als gij met den keizer of de keizerin uitrijdt."

„Dat geloof ik niet. En al was het zoo, dan wil ik elk gevaar met de keizerin deelen."

Een tijdlang zweeg hij en staarde op het bleeke maanlicht, dat door de bladeren van den eikenboom viel. Daarna stak hij plotseling zijn armen uit. „Marie, kom bij mij!" smeekte hij. „Sta niet zoo koud en vreemd naast mij! Gij hebt mij toch lief gehad, en ik heb u zoo oneindig lief. Elke hartslag is een vurig verlangen, een gebed voor uw veiligheid. Lieveling, kom tot mij!"

Zij legde een hand op zijn arm. Zijn smeeken, de tranen in zijn oogen roerden haar. „Ik ben toch gekomen," zeide zij.

„Ja, voor een enkel kwartier. Dan gaat gij weder in uw slot en ik blijf alleen met wanhopenden angst over u." Hij hield haar koele hand tegen zijn voorhoofd. „Hier klopt en hamert het. Ik ben een wanhopend mensch, Marie. Over wanhopenden moet men zacht oordeelen."

„Ik wil geduld hebben, Karlos. Maar bedenk toch zelf, dat ik zoo dikwijls niet kan schrijven, nog minder in het geheim samenkomen. Gij zelf hebt indertijd toch gewenscht, dat onze verloving nog geheim zou blijven."

„Ja — destijds. De omstandigheden zijn veranderd. Ik heb terwille van u met al mijn vrienden gebroken. Ik leef slechts voor u. Maar ook gij moet u van uw tegenwoordig leven losrukken. Kom met mij mede. Wij laten ons in alle stilte trouwen en gaan naar het buitenland, waar niemand ons zal zoeken."

„Gij ijlt. Ik zou alles verlaten, en met u naar het buitenland vluchten, als een verbannene. — Nooit."

„Luister naar mij. Ik heb beproefd mijn geld los te krijgen — het gaat niet. Ik kan in Frankrijk naar geen betrekking dingen. Er blijft mij niets anders over dan elders mijn geluk te beproeven. Als gij bij mij zijt kan ik alles, zonder u niets. Stoot mij niet weg."

Hij wierp zich op den grond en drukte zijn lippen hartstochtelijk op den zoom van haar kleed.

Zijn heftigheid verschrikte en ontstemde haar. Zij was de afgemeten vormen aan het hof gewend, zoodat dit haar tegenstond. Boos trok zij haar kleed terug. „Sta op, Karlos! kniel niet voor mij. Gij moet zelf toch toegeven, dat uw verzoek onuitvoerbaar is."

„Indien gij mij liefhadt, zooals ik u, dan zoudt gij uw leven zonder aarzelen aan mij toevertrouwen." Hij stond langzaam op. In het heldere maanlicht zag zij hoe hij was verouderd. Zijn oogen lagen diep, zijn kleeding was slordig.

Zijn uitzicht wekte haar medelijden, maar stiet haar ook af. De gestalte van Philippe Bourgoing dook plotseling voor haar op.

Met het teere instinct der liefde ried Karlos haar gedachten. Hij drukte haar in zijn armen en overstroomde haar weer met bedreigingen en liefdesbetuigingen. — „Nooit komt gij van mij vrij — nooit," siste hij haar toe. „Ik laat u niet aan een ander. Uw woord geef ik u niet terug."

Haar lippen beefden. Haar fijne neusvleugels trilden, haar adem ging snel. „Gij kunt doen, wat gij wilt," zeide zij eindelijk, toen zij haar stem meester was. „Maar ik trouw u nooit, zoolang ge als een avonturier zonder vaderland ronddwaalt, mij bespionneert en elk mijner schreden nagaat. Ik wil dat niet langer verdragen."

„Ik bespionneer u om uw eigen bestwil. Sedert weken hebt gij mij slechts nietszeggende brieven geschreven en mijn vragen onbeantwoord gelaten."

„Omdat zij ongepast waren. Het gaat niet aan, dat ik vreemden op de hoogte stel van het intieme leven der keizerin," antwoordde zij hooghartig.

„O verblinde! Gij bewijst er de keizerin den grootsten dienst mede."

„Gij zult mij moeten toestaan van een ander oordeel te zijn." Zij hief haar kleed op en maakte een beweging te willen gaan.

„Blijf!" zei hij somber. „Wij moeten tot een verklaring komen. Gij wenscht onze verloving dus te verbreken? Dat kan alleen de reden uwer koelheid zijn. Wie heeft mij uwe liefde ontstolen? Zeg het mij! Is het die dwaas, de pikeur der keizerin, aan wien gij u wilt wegwerpen?"

Zijn smalende woorden dreven haar het bloed in het gelaat.

„Bedoelt gij met de smakelooze betiteling den stalmeester der keizerin, baron Bourgoing?" vroeg zij koel.

„Ja, den hansworst, met wien gij dagelijks uitrijdt," gaf hij met verbeten woede ten antwoord.

„De baron is noch pikeur noch hansworst. In uw oog is iedere man een dwaas, die een ordentelijke positie bekleedt en zijn heer trouw dient?"

„Wat verdedigt ge hem! Het is waar, ik gevoel niet veel voor menschen, die zich tot lakeiendiensten leenen. Ik dien een groote zaak, geen persoon."

„Welke groote zaak bedoelt gij dan met uw geheimzinnige toespelingen? Een praktisch nut heb ik nog nooit van uw optreden gezien."

„Ik gaf bijna mijn geheele vermogen voor deze gedachte," antwoordde hij. „Zij heeft mij niet alleen mijn geld gekost, maar duizendmaal meer, uw liefde!"

„Gij dwaalt," zeide zij zachter. „Ik heb u nog lief. Maar ik ben moede van het wachten in het onzekere, moe van al die geheimzinnige toespelingen. Waar rekent ge dan om Godswil nog op?"

„Op de verheffing van Italië," antwoordde hij zacht maar vast. „Die zal spoedig komen. Dan zal u alles duidelijk worden. Marie, heb nog wat geduld."

Zij schoof de kiezelsteenen met haar voeten heen en weer.

„Marie, zie mij aan," smeekte hij. „Wie is tusschen ons gekomen?"

„Niemand," antwoordde ze koel. „Gij zijt er zelf schuld aan, Karlos. Uw voortdurend aandringen op brieven en samenkomsten verdriet mij. Laat mij toch in vrede dezen onbezorgden, schoonen tijd genieten."

„En gij trekt er u niets van aan, hoe ik mij kwel en martel?"

„Wat moet ik dan doen? Ik heb u immers gezegd, dat ik niet in stilte met u kan samen komen."

„Hier misschien niet. Maar in Parijs moet ge uw grootmoeder verzoeken mij weer te ontvangen, of ge hadt Béranger ten minste weer kunnen bezoeken, daar ge wist, dat ik dagelijks bij hem kwam."

„De keizerin had mij nog eens naar Béranger willen zenden, toen hij plotseling stierf. De keizerin is een engel. Zij vergaf het Béranger, dat hij nog in zijn laatste levensdagen zulk een leelijk spotgedicht op den keizer gemaakt heeft."

Galanti lachte. „Is het gedicht werkelijk onder de oogen van Hunne Majesteiten gekomen? Zeker was het scherp. En Béranger bekende de dichter te zijn?"

„Ja, hij kon de keizerin niet voorliegen. Grootmoedig als zij is, vergaf zij hem."

„Het verstandigste wat zij kon doen."

„Ik kan het Béranger echter niet vergeven," riep Marie heftig. „Maar nog onvergeeflijker is het zulk een gedicht openbaar te maken en daaraan had Béranger geen schuld."

„Ja, dat was zijn plan niet," zei Galanti achteloos, „maar wij meenden dat het goed was, het te laten drukken."

„En wie zijn dat?"

„Ik — en mijn vrienden."

„Dus gij steekt er ook achter?" Marie zag zeer bleek. „Weet gij wat ik nu eigenlijk moest doen? U en uw vrienden aangeven! Foei, schaam u!"

Hij streek kalmeerend over haar hand. Maar zij rukte zich heftig los.

„Raak mij niet meer aan. Ik wil niets meer van u weten. Wie het keizerlijk huis beleedigt, die beleedigt mij. Met dien heb ik afgedaan!"

„Gij doet uw keizerin geen dienst door haar tusschen u en mij te plaatsen," zei hij somber. „Ik moet dan wenschen, dat het noodlot haar uit mijn weg ruimt."

„Uwe wenschen zullen haar niet schaden," zei zij minachtend.

„Meer dan ge denkt."

„Nu, hoor mijn laatste woord dan. Ik haat ieder, die het slecht met mijn keizerin meent. Ik word nooit uw vrouw, als gij u gevoelens niet verandert."

„Gij zoekt steeds naar voorwendsels om uw ontrouw goed te praten," voer hij uit. „Ik zeg u nog eens, dat ik u nooit prijs geef. Waag het nooit, uw woord aan een ander te geven!"

„Daar denk ik niet aan."

„Misschien heden nog niet, maar spoedig."

Zij haalde de schouders op. Haar minachtende manier maakte hem half razend.

„Marie, drijf mij niet tot het uiterste. Ik neem alles op mij om u te veroveren, ik schrik zelfs voor geen misdaad terug."

Een rilling ging door haar leden. Zijn sombere uitdrukking maakte haar angstig, want al sprak hij deze overdreven bedreigingen waarschijnlijk slechts uit om haar angst aan te jagen, toch kon hij haar in groote verlegenheid brengen en haar betrekking onhoudbaar maken. Deze overwegingen maakten haar slim. Zij moest tijd winnen.

„Luister naar mij, Karlos," zeide zij zachter. „Wij zijn heden avond te opgewonden om rustig te kunnen redeneeren. Ik zal u schrijven."

„Elken dag moet gij schrijven; mij alles laten weten, elke rijtoer, elke wandeling."

„Slechts als gij mij belooft naar Parijs te zullen terugkeeren. Ik zal beproeven grootmama te overreden. Zijt ge nu tevreden? Hebt ge spijt van al de vreeselijke bedreigingen, waarmede ge mij hebt verschrikt?"

„Van alles heb ik spijt, van elk woord, waarmede ik u heb gekrenkt,"

Perspectief van den „Boulevard des Capucines" met het Grand-Hôtel (ter rechterzijde) te Parijs.

Dit gedeelte van den onafzienbaren en breeden verkeersweg, die „*la Madeleine*" met „*la Place de la République*" verbindt, biedt een aspect, dat den vreemdeling als 't ware bij tooverslag midden in het Parijsche leven plaatst; ze vangt aan bij het fraaie welbekende en gezochte „*théâtre du Vaudeville*" en bevat een serie moderne hotels, restaurants en café's, die voor honderden een allergezelligst zitje op de terrassen geven; de tafreelen, die zich aan hun oogen voordoen zouden zich uitstekend leenen voor de „*cinema*": vooral de middeltjes en trucs der klein-venters en bedelaars om eenige centimes uit de zakken der gasten te kloppen, zijn der observatie waard. En dan de met lange haken gewapende tabaksverzamelaars! Maar aan den „*Boulevard der Capucines*" vindt men ook genietingen van een meer ernstig en grootsch karakter! „*De Groote Opera*", aan welks bouw men in 1861 is begonnen en die in 1875 ingewijd werd. — Niet minder dan 36 millioen gulden heeft deze prachtige kunsttempel gekost. — Alhoewel de architectuur der gebouwen op deze moderne Parijs-plek weinig te bewonderen geeft, maken de groote luxe-magazijnen er toch een deel van de attractie uit en blijft de promenade er ook aanlokkelijk, vooral omdat men tegenover de „*Opera*" een riant uitzicht heeft op de aanzienlijke toegangswegen als de „*Rue de la Paix*", de „*Rue du 4 Septembre*" e. a. — Onze foto toont op den voorgrond een der oude rammelkasten met paarden bespannen, die nog trouw in eere gehouden worden, de geheele boulevard in een sukkeldrafje afrijden, maar op welker impériales, beter dan in een rijtuig men een heerlijk kijkje heeft op het Parijsche straatgewiemel.

stamelde hij onmiddellijk verzoend. „Blijf mij slechts liefhebben. Verlaat mij niet, gij, mijn eenig geluk!"

Zij liet hem haar handen, welke hij met vurige kussen bedekte.

„Gij zijt dus niet meer boos op mij, Marie? Is alles weer goed tusschen ons? Zie mij vriendelijk aan met uw lieve oogen!"

Zij dwong zich tot een lach. „Ik heb dus uw woord, dat gij Arron verlaat, Karlos?"

„Ik wil hier niets dan u voorbij zien rijden."

„Wat hebt gij daaraan?" vroeg zij ongeduldig. „Niets dan verdriet. Neen, het is beter, dat gij naar Parijs terugkeert. Binnen enkele weken ben ik er ook weer."

„Een paar weken zijn lang, als ze uit smartelijke dagen en slapelooze nachten bestaan. Maar ik zal gehoorzamen, als ge mij maar goed gezind blijft."

„Misschien, als ge erg braaf zijt." — Zij streek over zijn smal, ingevallen gelaat. „Laat mij nu gaan. Het is al laat en het mag niet gemerkt worden, dat ik nog buiten ben geweest."

„Een laatste kus, Marie."

Zij bood hem haar lippen. Maar ze bleven koud onder zijn vurige kussen, welke zij slechts duldde, niet beantwoordde.

Met een diepen zucht liet hij haar eindelijk gaan. „Zal ik u niet terugbrengen? Zijt ge niet bang?"

„Neen — ga nu, ga!" Zij duwde hem terug en verdween snel, voordat hij haar weer terug kon houden.

Galanti keek haar na, totdat zij achter de struiken verdween.

HOOFDSTUK X.

Van den slottoren sloeg het elf uur. Marie liep haastig door. Het park leek haar akelig in het spookachtig maanlicht. De schaduwen der takken waren als dreigende vingers. In de struiken waarschuwende stemmen. Met moeite weerhield zij een kreet, als haar kleed aan een vooruitstekenden tak vast bleef zitten.

Huiverend rukt zij zich los.

Maar daar — dat was geen vergissing! Schreden volgden haar, die zich haastten om haar te bereiken. Zij waagde het niet om te zien of het Galanti was, die haar vervolgde. Ook voor hem was zij bang.

Met het gelaat in de handen stormde zij verder. Maar half zinneloos door opwinding, vergiste zij zich in den weg, ofschoon het dak van het slot reeds duidelijk door de boomen schemerde. De voetstappen achter haar kwamen steeds nader. Nu greep een hand haar kleed.

Een kreet van schrik ontsnapte aan haar lippen.

„Om Godswil, waarom loopt gij zoo hard? Wie heeft u verschrikt?"

Philippe Bourgoing ving de door angst en het harde loopen half bewustelooze in zijn armen en bracht haar naar een nabijstaande bank.

„Marie, wat scheelt u?" Hij legde zijn arm om haar heen. Haar hoofd viel tegen zijn schouder. Met een teederen blik zag hij in het bleeke gelaat. Groote tranen drongen door de neergeslagen wimpers. Hij moest al zijn wilskracht gebruiken om deze niet weg te kussen. Haar hart klopte zoo hevig, dat hij geen woord sprak, voordat zij zich wat hersteld had. Toen trok hij zijn arm eerbiedig terug.

Marie richtte zich beschaamd op. „O, wat moet ge van mij denken?" stamelde zij.

„Heeft iemand u verschrikt?" vroeg hij. „Zeg mij, wie het was en hoe ge nu op dezen tijd alleen in het park zijt, terwijl wij u aan tafel misten en om uw onwelzijn beklaagden."

„Ik had werkelijk hoofdpijn," verzekerde zij verward. „De frissche lucht deed mij goed. Het werd daarbij later dan ik had gedacht. Ik maakte mij bang."

Haar verklaring klonk weinig geloofwaardig, dat zag zij aan de uitdrukking van zijn gelaat. „Juffrouw Boucher!" De stem van Philippe Bourgoing klonk zeer ernstig en veel koeler dan te voren. „Ook ik ben sinds eenigen tijd in het park en zag duidelijk een vrouwelijke en een mannelijke gestalte naast elkaar staan en de dame met blijkbaren schrik door het park loopen. Ik sneed de vluchtende den weg af, — en herkende u. Met wien zijt ge op dezen tijd samen geweest?"

Zijn stem klonk zoo streng, dat haar oogen zich opnieuw met tranen vulden. Zij stak hem haar bevende hand toe. „Baron Bourgoing, denk niets kwaads van mij!" smeekte zij. „Dat zou ik niet kunnen verdragen. Verraad mij niet!"

Haar zichtbare angst voor hem deed hem leed. „Wees gerust," zeide hij. „Ik zal u zeker niet in ongelegenheid brengen. Maar zeg mij, wie met u op den weg naar Arron stond!"

„Neen — dat kan ik juist niet zeggen. Heb medelijden, dring niet bij mij aan. En zeg vooral niets aan de keizerin!"

„Heeft men u in een val gelokt? Onder het een of ander voorwendsel daar besteld?"

Zij boog het hoofd zonder te antwoorden.

„Weet ge, dat ook heden prins Napoleon niet aan den avonddisch was?"

Bourgoing nam het gebogen hoofd scherp op, en zag dat zij plotseling diep bloosde. Hij scheen dus op den goeden weg te zijn. De liederlijke prins vervolgde het schoone meisje dus. Wie weet, onder welke voorspiegelingen hij haar had gelokt. Haar verlegenheid, haar angst, dat de keizerin iets zou merken, bevestigde zijn vermoeden nog meer.

(*Wordt vervolgd*).

De 91-jarige wereldberoemde Liefdezuster Florence Nightingale. †

Gen.-majoor **H. M. Engelhard**, sedert 1902 lid van het Hoog Mil. Gerechtshof te Utrecht, officier der orde van Oranje-Nassau, is kortelings bij

H. M. Engelhard.

K.B. bev. tot luit.-gen. — De 91-jarige wereldberoemde liefdezuster **Florence Nightingale** is de vorige week te Londen overleden; reeds op jeugdigen leeftijd volgde zij hare roeping door hulp en steun aan de lijdende menschheid te verleenen; in 1855 maakte zij zich hoogst verdienstelijk door verzorging en verpleging van gewonde en zieke mil. op het oorlogsterrein in de Krim en door organisatie van den sanitairen dienst. Het hierboven gereproduceerde portret is het laatste, dat van Florence Nightingale gemaakt is. Haar naam zal in dankbare gedachtenis voortleven. — Tot kolonel-commandant van de 4de mil. afdeeling op Java is bevorderd en benoemd de luit.-kolonel der infanterie **J. N. C. Baron van Heerdt**; deze zeer verdienstelijke hoofdofficier is ridder der Militaire Willemsorde. — Tot grenscommissaris van de Rijkspolitie te Heerlen is benoemd de heer **W. M. H. H. Erkens**, sedert 1907 inspecteur van politie aldaar; aan het hoofd van een uitstekend korps in de zoo geduchte mijnstreek, heeft hij zich onderscheiden door kordaatheid, tact en groote toewijding in den dienst; als maatregel van orde en veiligheid is de vestiging van een grenscommissariaat te Heerlen, het centrum der mijnindustrie, van groot nut. —

Hiernaast geven wij een foto van de **Keizerin van Japan** in haar prachtig modern costuum op een garden-partij: zijden mantel met ingeweven bloemen; de randen van mouwen en rok zijn vijfmaal omgevouwen om ze wijder te doen uitstaan. Zeer vele Japansche vrouwen volgen tegenwoordig de Europeesche mode en bewaren haar nationaal costuum zorgvuldig voor de plechtigheden binnen de huizen en de tempels; om deze reden verdient onze afbeelding bijzondere aandacht, nu de keizerin het voorbeeld geeft. — Te Nijmegen is de vorige week op 76-jarigen leeftijd overleden, de oud-gouverneur van Atjeh en Onderhoorigheden **Ph. F. Laging Tobias**. Voor zijne militaire verdiensten verwierf hij de Militaire Willemsorde, voor zijne burgerlijke het ridderkruis van den Ned. Leeuw. — Op 37-jarigen leeftijd is, na een operatie ondergaan te hebben, overleden Ds. **Remont Oort**, pred. der Ned. Herv. Gem. te Ruurlo. — Telkens brengt de aviatiek ons nieuwe verrassingen; nù weer heeft de Amerikaan **John B. Moisant**, met een medepassagier, de reis door het luchtruim gemaakt van Parijs tot nabij Londen, waarbij als curiositeit vermelding verdient, dat hij nooit noordwaarts van de Fransche hoofdstad geweest was en de richting van zijne route alleen op het kompas bepaald heeft. Hij vloog gemiddeld 800 tot 1000 voet hoog. Onze foto brengt de beide reizigers, zittend in hun vlieger, in beeld.

De Keizerin van Japan in haar prachtig modern costuum.

J. N. C. Baron van Heerdt.

W. M. H. H. Erkens.

John B. Moisant met zijn medereiziger in den Blériot-eendekker, waarmede de luchtreis van Parijs naar Londen ondernomen werd.

Ph. F. Laging Tobias. †

Ds. Remont Oort. †

De moordaanslag op William J. Gaynor, burgemeester van New-York, aan boord van het stoomschip *Kaiser Wilhelm der Grosse*. — *Links:* de burgemeester (van wien wij reeds in ons voorgaand nummer een portret plaatsten, met aanduiding van de bijzonderheden over het misdrijf), onmiddellijk na zijn verwonding. — *Rechts:* De arrestatie van den aanrander Gallagher.

De Prins der Geïllustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:	DIRECTEUR-UITGEVER:	LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00 Franco per Post . . . . „ 3.75 Voor het Buitenland . . . . „ 6.00	N. J. BOON TE AMSTERDAM	Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00 Franco per Post . . . . „ 6.— Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

Z. Exc. BARON ALBÉRIC FALLON,
Buitengewoon Gezant en Gevolmachtigd Minister van België in ons land.
(Zie het artikel op bladz. 116).

Het Bal Masqué.

Novelle van BEATRICE HARRADEN.

Lady Brooke stond driftig van tafel op, de wenkbrauwen gefronst. „Ik begrijp heusch niet wat je er op tegen kunt hebben," zei ze, haar rug naar haar man gekeerd, uit het raam ziende.

„Dan moet je je verstand maar eens goed gebruiken," antwoordde Sir Roland, zonder van zijn courant op te zien.

„Wil je dan dat ik voor de invitatie bedank?"

„Zeker!"

„En welk excuus moet ik daarvoor opgeven?"

„Dat laat ik geheel aan jou over."

„Ik weet niets te bedenken," zei ze wrevelig.

Sir Roland keerde zich langzaam op zijn stoel om en keek naar het fijne profiel van zijn jonge vrouw, dat zich scherp afteekende tegen het donkere kozijn.

„Waarom ben je nu eigenlijk zoo boos?" vroeg hij.

Na een korte aarzeling sprak ze verlegen: „Ik ben mijn geheele leven aan vrijheid gewend geweest en toen ik je trouwde had ik niet gedacht dat ik mij in alles naar jou zou moeten schikken."

„Het spijt mij te hooren dat ons huwelijk zijn aantrekkelijkheid voor je verloren heeft, ofschoon ik nooit gemerkt heb dat je ooit bijzonder veel om mij hebt gegeven."

Lady Brooke lachte kort.

De *Vijver van de Gouden Lelies,* Patramarai, in den Grooten Tempel van Madura. — In ons nummer van 23 April l.l. plaatsten wij een afbeelding van den hoogsten toren, die dezen tempel siert en een wonder van architectuur genoemd mag worden; de foto hierboven, waarop eveneens prachtige rijk gebeeldhouwde torens voorkomen, geeft een blik in het inwendige van den merkwaardigen tempel. In de nabijheid bevindt zich een klein gebouw met kamertje, waarin de ongelukkige Indische koningin Mangammel, beschuldigd van ontrouw, in 1706 opgesloten en aan den hongerdood prijsgegeven werd. — De geschiedbladen vermelden, dat hare onderdanen haar wreedaardig martelden door voedsel in de nabijheid te plaatsen, dat zij *wel* zien, maar *niet* benaderen kon.

„Al wat ik deed is nooit in vruchtbare aarde gevallen, het is dus niet te verwonderen dat het geen wortel schoot."

Sir Roland zweeg.

„Je schijnt er behagen in te vinden al mijn genoegens te dwarsboomen," hernam ze, „de vrouw van een boerenarbeider heeft nog meer variatie in haar leven dan ik."

„Veel meer," zei Sir Roland spottend, „een boerenvrouw krijgt nu en dan een pak slaag van haar man en daarna wordt ze veel beter."

„Niet alleen beter, maar gelukkiger," zei ze op bitteren toon. „Zelfs een hond wordt liever geslagen dan onverschillig terzijde geschopt."

Sir Roland keek haar verbaasd aan. „Denk je er werkelijk zoo over, Naomi? Dan vrees ik mijn taak schandelijk verwaarloosd te hebben, maar gelukkig is het een verzuim dat gemakkelijk hersteld kan worden. Ik wil geen woord meer over het gemaskerd bal hooren, je gaat *niet* en als je mijn gebod overtreedt, zul je je straf niet ontgaan, begrepen!"

Ze keek hem aan met minachtenden blik en verliet het vertrek. Ze had hem gehuwd uit „dépit", maar het leven met hem had haar nooit ondragelijk geschenen tot het oogenblik dat hij haar getoond had dit te weten.

In haar eigen kamer gekomen, keek ze de invitatiekaart nog eens in. Ze was van Lady Blythebury, die op een buiten in de buurt woonde. In vroeger dagen was ze bij het tooneel geweest en had geavanceerde denkbeelden omtrent maatschappelijke vermaken. Hoewel eenigszins berucht wegens haar originaliteit in het geven van partijen, kon ze altijd zooveel gasten krijgen als ze verkoos. Lady Brooke had haar gekend vóór haar huwelijk en ofschoon Sir Roland bij elke gelegenheid toonde weinig sympathie voor haar te gevoelen, had ze niet met haar willen breken. Zoodra hij echter merkte dat ze bepaald een slechten invloed op zijn vrouw uitoefende, bedankte hij voor alle invitaties, maar deed verder geen moeite om het kwaad te voorkomen, tot hij haar vanavond beslist verbood het bal ten haren huize bij te wonen.

Als Sir Roland zijn gezag liet gelden gaf Naomi gewoonlijk toe, maar nu vroeg ze zich voor het eerst af of hij geen hooger opinie van haar zou krijgen, als ze zich tegen hem verzette en of ze hem daardoor niet zou wekken uit de beleefde onverschilligheid, waarmee hij haar doorgaans behandelde. Al peinzend haalde ze het inktstel naar zich toe. Zou ze bedanken — ja of neen? Een oogenblik zweefde de pen aarzelend over het papier, toen begon ze langzaam te schrijven . . . .

. . . .

Lady Blythebury had het buitengoed van haar man als het ware in een tooverpaleis herschapen. Voldaan overzag ze het woelig tooneel in de balzaal.

„Ik heb het gevoel, kapitein Sullivan, alsof ik mij beweeg in een sprookje uit „Duizend-en-een-nacht"," zei ze lachend tot een der gasten, die als hofnar gekleed was en een zwart masker droeg. Ze had hem herkend als een vriend van haar man, iemand die een slechten naam had, maar juist daarom des te meer in haar smaak viel, want dergelijke mannen had ze noodig om haar partijen te doen gelukken.

„Ja Lady Blythebury, maar deze maskers zijn verduiveld vervelend. Schoonheden als u moesten nooit gesluierd gaan."

Lady Blythebury lachte gevleid. „Och kom, kapitein, dergelijke complimentjes heb ik al zoo dikwijls van u gehoord, die beteekenen niets. Kom, ga nu maar eens dansen met die dame in den rosen domino daar. Ze heet Naomi, ziet er knap uit en is vanavond zonder haar heer en meester hier."

„Dat is op zichzelf reeds voldoende," zei de hofnar en buigend naderde hij de bewuste dame.

„Mag ik het genoegen hebben deze wals met u te doen?"

Ze keek verschrikt op, aarzelde even en legde haar hand op den haar geboden arm. Onmiddellijk leidde hij haar naar den stroom van dansende paren en ze begonnen droomerig een wals, waarin ze scheen rond te zweven zonder inspanning, zonder wil, gesteund door zijn sterken arm.

„Op mijn woord!" zei hij eensklaps met zachte stem, „dat ik u hier vanavond zonder uw man zou vinden is een geluk, dat ik niet had durven verwachten. Als ik uw man was, zou ik het nooit hebben toegestaan, dat verzeker ik u!"

Lady Brooke lachte zenuwachtig-verlegen.

„En als ze dan eens stilletjes ging?"

„Dat zou niet kunnen voorkomen," zei hij beslist, zijn arm nog vaster om haar middel slaand. „Kom, ga mee in den tuin."

Ze volgde hem, omdat ze zich niet in staat gevoelde zich tegen zijn wil te verzetten. Aan zijn arm daalde ze dus de treden van het terras af naar den schemerdonkeren tuin.

„Waar gaan we heen?" vroeg ze eensklaps met een beklemd gevoel.

„Volg mij slechts," zei haar metgezel, haar naar de schaduw van een grooten boom geleidend. Eensklaps ging hij vlak voor haar staan en keek

DE ORANJESLUIZEN TE SCHELLINGWOUDE.

Het Zeegat in

Foto's A. J. W. de Veer.

De Oranjesluizen te Schellingwoude. Deze gecompliceerde waterbouwkunstwerken, tot de beste op dit gebied behoorende, werden vervaardigd om het Zuiderzeewater af te sluiten, teneinde het Noordzeekanaal op peil te houden en niet aan ebbe en vloed bloot te stellen. Jaarlijks passeeren ongeveer 70.000 schepen door de zware deuren, waarvan pl. m. 17.000 stoomers en een zeer groot aantal visschersvaartuigen. — De sluismeester wordt in zijn dienst bijgestaan door 2 hulpsluismeesters en 18 sluisknechten. — De éérste steen werd door wijlen Z. M. Koning Willem III gelegd 29 April 1870, terwijl de opening in 1872 plaats had. — Vele vreemdelingen bezoeken dit belangwekkende open doorgangshuis, waar vooral 's morgens een levendige bedrijvigheid heerscht. Op onze foto hierboven ziet men de vaartuigen uit Amsterdam binnen de sluizen, o. a. de Zwolsche boot en het Marker plezierbootje.

Het opendraaien van de Sluisdeuren.
Het toestel in het midden wordt gebezigd om de schuif op en neer te laten tot regeling van het IJ of binnenwater bij het spuien. — Het gebouw links van het schepraderenhuis is de machinekamer, dienende om genoemde raderen in beweging te brengen.

Uit zee de sluizen binnenvarende. — *Links:* Het Rijkstelegraafkantoor.

haar door zijn masker heen diep in de oogen. Zijn blik joeg haar schrik aan. Wanhopig keerde ze zich om, om hem te ontvluchten, maar waarheen ze zich ook wendde, vond ze zich door een heg omringd, waarin ze in- noch uitgang kon ontdekken.

„Ach, laat mij teruggaan," zei ze dringend.

„Neen, nu ge eenmaal hier zijt, laat ik u niet dadelijk weer gaan."

„Mijnheer," zei ze verontwaardigd, „ik ben de vrouw van Sir Roland Brooke en ik —"

„Dat waart ge gisteren, vandaag zijt ge vrij, en aan teruggaan valt niet te denken."

„Ik *wil* gaan," wierp ze hem tegen.

„Ge schijnt zeer op uw ketenen gesteld

te zijn. Hoe komt dat? Want naar ik hoor is Sir Roland geen gemakkelijk heer."

„Hij is mijn man!" zei ze.

„Dat is geen antwoord. Beken dat ge het land aan hem hebt en dat ge rilt bij zijn aanraking."

„Hoe durft ge zoo spreken! Ik heb volstrekt niet het land aan hem. We hebben elkaar misschien verkeerd begrepen, maar dat is heel iets anders."

„Luister," hernam hij, „ik bied u aan u te bevrijden en vraag daarvoor niets in ruil dan u gelukkig te maken."

Met een gebaar van afkeer wendde ze zich van hem af. „Ik wil naar mijn man terug, nu onmiddellijk."

Ze snelde van hem weg en liep langen tijd gejaagd heen en weer, tot zij eindelijk en tot haar vreugde zich vlak bij de trappen van het terras bevond.

Bevend trad ze het huis binnen, nam haastig afscheid van Lady Blythebury en reed naar huis terug.

„Mijnheer is een paar uren geleden van Schotland teruggekomen en is op zijn kamer," zei de bediende.

Zwijgend ging ze de trap op naar haar boudoir, ontdeed zich van haar domino en wierp zich op een divan neer. St! wat was dat? Haar hart stond bijna stil van schrik. De deur werd zachtjes geopend en Sir Roland kwam binnen.

„Ik zou je op dit late uur niet gestoord hebben, als ik niet geweten had dat je nog op was. Kind, wat ben je koud," zei hij haar hand streelend.

„Ik ben een beetje geschrokken door je binnenkomst — ik had je niet verwacht, zie je."

„Ik ben teruggekomen, Naomi, omdat ik vreesde dat je je eenzaam zoudt gevoelen zonder mij. Ik heb je niet gevraagd met mij mee naar Schotland te gaan, maar in den trein kreeg ik er spijt van en besloot het verzuim te herstellen. Heb je lust met mij te gaan?"

Hij scheen niet te vermoeden dat ze naar het bal was geweest.

„Natuurlijk wil ik dat heel graag," zei ze zacht, „als jij het wenscht."

„Lieveling, heb je dan zelf geen wenschen in deze?"

„Jouw wensch is mijn gebod."

„Naomi, ik heb de laatste dagen veel nagedacht. We schijnen ons in een cirkel bewogen te hebben zonder ergens een uitweg te zien."

„Ik begrijp je niet goed," fluisterde ze.

„Je bent niet gelukkig, Naomi. Ik weet dat het je dikwijls heeft berouwd mij gehuwd te hebben, maar ik geloof dat je, als het er op aankomt, mij niet wilt verlaten, wel?"

Ze verborg het hoofd in de handen en snikte luid.

„Als dit zoo is, Naomi," ging hij voort, „zullen we dan samen naar Schotland gaan om onze ellendige vervreemding te vergeten?" sprak hij zacht en teeder.

„Ach, je kent mij niet," snikte ze. „Ik heb je bedrogen.... ik was vanavond op het bal masqué en walste met een vreemdeling — en ging daarna met hem in het donker naar een doolhof.... waar hij mij van liefde sprak...."

„Waarom vertel je mij dit, Naomi? Dit is overbodig.... ik zelf was op het bal."

„Jij! Maar hoe komt het dan dat ik je niet gezien heb!" vroeg ze uiterst verbaasd.

„Lieveling, *ik* was de vreemdeling met wien je walste. Ik wilde je een lesje geven, maar ik geloof dat ik er zelf een geleerd heb. We hebben samen op het bal het paradijs gevonden, waaruit geen terugtreden mogelijk is."

In-gelukkig vlijde ze haar hoofdje tegen zijn schouder.

De geweldige brand van het Karermeer-hôtel bij Botzen in Tyrol. — Dit sierlijke gebouw met zijne weelderig ingerichte appartementen is de vorige week geheel door het vuur verwoest; alle gasten, ten getale van ongeveer 500, voor een groot deel Engelschen en Amerikanen, moesten met hun bagage verscheidene uren op het terras wachten, alvorens naar Botzen vervoerd te kunnen worden; onze foto geeft daarvan een tafreel te aanschouwen. Het hotel, omringd door bosschen en bergen, 6000 voet boven de zee, was wegens de schilderachtige omgeving zeer gezocht door toeristen; vermoed wordt, dat de brand is ontstaan in een niet voldoend gereinigden schoorsteen; de schade wordt op 2½ millioen kronen geschat.

Z. Exc. Baron Albéric Fallon.

(Bij de voorplaat).

Aan den vooravond van het bezoek van het beminde Belgische Koningspaar, plaatsen wij op onze voorpagina het portret van den Belgischen vertegenwoordiger bij ons Hof, baron A. Fallon. — De verschijning van Z. M. Koning Albert en Zijne beminnelijke Gade heeft niet alleen binnen het koninkrijk geestdrift gewekt, maar ook in de hoofdsteden van Frankrijk en Duitschland, en duidelijk zal het weldra blijken, dat dezelfde gevoelens ons Nederlanders, ten opzichte van de Souvereinen der naburige natie bezielen! Het bezoek zal ongetwijfeld de vriendschappelijke betrekkingen tusschen België en Nederland versterken en bijdragen tot verhoogde behartiging van de wederzijdsche belangen.

Amsterdam is in dubbelblijde stemming, wijl H. M. de Koningin en Z. K. H. Prins Hendrik er ook weer voor een paar dagen zullen verblijven.

Baron Fallon werd geboren te Gent in 1862, deed in 1885 met succes zijn diplomatiek examen; in 1884 reeds ben. tot legatie-attaché, werd hij in 1886 gezantschaps-secr. 2de kl.; ijverig, schrander, ernstig en vol zelfbeheersching maakte hij spoedig bevordering; nà 2 jaren aan het Ministerie van Buitenl. Zaken werkzaam te zijn geweest, werd hij in 1887 ben. aan het gezantschap te Lissabon en in 1888 te Berlijn, waar hij zich vooral toelegde op de belangrijke oeconomische vraagstukken, die in zoo hooge mate de internationale verhoudingen beïnvloeden. — In 1892 werd hij raad aan de Belgische ambassade te Washington, in 1894 ging hij in gelijke betrekking naar 's-Gravenhage over en in 1896 verwisselde hij deze standplaats met Parijs, waar hij 3 jaar bleef.

In 1899 werd hij benoemd tot Belgisch minister in Brazilië en daarna in Portugal en in den loop van dit jaar bij het Nederlandsche Hof. — Wegens zijne groote verdiensten verwierf hij hooge onderscheidingen: Grootkruis van de Christus-orde van Portugal, Commandeur van de Oranje Nassau-orde, Commandeur van het Legioen van Eer en van de Leopold-orde, enz. enz.

Sophie van Dijk.

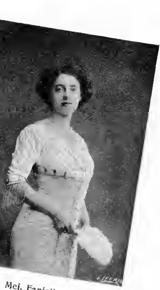
Maurits Vigeveno.

Jules Moes.

Mevr. Nora Giesen—Hoos.

Mej. Faniella.

„De Nederlandsche Opera en Operette" (Rembrandt-Theater), heeft Zaterdagavond j.l. het winterseizoen geopend, met een in alle opzichten uitmuntend geslaagde opvoering van Lehar's heel mooie romantische operette *Zigeuner-liefde*, welk muzikaal hoog-staand werk veel bijval genoot. *Maurits Vigeveno*, wiens mooi-klinkende, goed-beheerschte stem en sympathiek optreden zeer de aandacht trokken, mej. *Sophie van Dijk*, 'n lieve verschijning, guitig en vrijmoedig in haar optreden, een artiestje, dat zich mettertijd wel eens tot een operette-ster van de kracht van mevr. Buderman-Van Dijk, haar tante, kon ontwikkelen, *Jules Moes*, wiens prima kwaliteiten als tenor en acteur hier welbekend zijn en mevr. *Nora Giesen-Hoos*, een zangeres met een welluidende sopraan-stem en de noodige, in het buitenland opgedane, tooneelroutine — zij allen kunnen van een prachtig debuut spreken. Onnoodig te zeggen, dat mej. Sohns, Kreeft en Alexanders mede in het groote succes deelden. Onze talentvolle stadgenoote, mej. *Faniella*, die zich reeds vroeger een goeden naam als concertzangeres heeft veroverd, zal weldra als opera-zangeres debuteeren.

De groote Vliegweek van Jan Olieslagers

aan den Buiten-Amstel te Amsterdam.

(10—15 September).

(Georganiseerd door de Directie van „*De Prins*").

Nu verscheidene provincie-plaatsen vóórgingen, mocht verwacht worden, dat zich ook in de hoofdstad een comité zou vormen om de bevolking de gelegenheid te bieden van het verrassende en grootsche schouwspel eener vliegdemonstratie te genieten. Dit is niet geschied. De Directie van „*De Prins*" heeft thans het initiatief daartoe genomen en is er met opoffering van buitengewone kosten, moeite en zorg in geslaagd, met den beproefden aviator Jan Olieslagers, die bij vele belangrijke wedstrijden in het buitenland lauweren inoogstte en overal geestdriftige bewondering ondervond door zijne prachtige, sierlijke vluchten met zijne Blériot-éendekker, een verbintenis aan te gaan. Het groote succes van zijn statige opstijgingen en zijn sierlijke manoeuvres op verschillende vliegterreinen in ons land, waarborgt bij gunstig weer het succes ook te Amsterdam.

Nicolaas I van Montenegro, onlangs tot koning geproclameerd; deze vorst, thans de benjamin der gekroonde Europeesche monarchen, werd in 1841 geboren. — De koning van Montenegro (Montenegro = Zwarte bergen) is de schoonvader van den koning van Italië, van een der Russische grootvorsten, van prins Frans Jozef van Battenberg en van koning Peter van Servië, terwijl zijn oudste zoon en troonopvolger met eene prinses van Mecklenburg gehuwd is. — Hij is een schrander vorst, een talentvol dichter en dramaturg en zeer populair.

De 16-jarige Kroonprins Edward Albert van Groot-Brittanje en Ierland, Prins van Wales (nieuwste portret).

De Directie vertrouwt er dan ook op, dat het publiek bij duizenden zal toestroomen naar deze *eerste „Amsterdamsche vlucht"*; dan alleen zal het mogelijk zijn zich eenige dekking te verzekeren tegen de groote uitgaven, die zij zich getroost heeft en dan *alléén* zal ook eenige kans bestaan om uitvoering te geven aan een bij de directie gerezen plan.... *tot stichting van een Sportfonds, dienende tot aanmoediging en organisatie van buitengewone sportdemonstraties op elk gebied.*

Dit doel zal ongetwijfeld in geheel Nederland — nu de sport tot zoo groote ontwikkeling komt — allerwege sympathie wekken; immers dan zal, gesterkt door andere bijdragen van milde sportminnaars en sportbeschermers, een hechte financieele basis gevormd worden voor de verwezenlijking van grootsche sportbetoogingen, die thans, wegens gebrek aan geld, zoo dikwijls achterwege moeten blijven of niet dan met groote moeite kunnen plaats hebben. — Eenmaal een fonds bijeen, zou een commissie benoemd kunnen worden uit de sportwereld, voor het beheer en voor de propaganda.

Koningin Miléna Vucotitch, geb. in 1847 en in 1860 gehuwd met den onlangs geproclameerden Koning Nicolaas I van Montenegro.

Het vliegterrein, dat gelegen is even voorbij de Spijker-Autofabriek en dat door Olieslagers als bijzonder geschikt is bevonden, is geopend van af 2 uur en verkrijgt te meer attractie, door de verschillende ververschingstenten, enz. die er aanwezig zullen zijn.

De entrée-prijzen zijn:

eerste rang een gulden; tweede rang vijftig cent.

Voor familiekaarten à vijf personen voor 1 dag vier gulden, eerste rang; twee gulden, tweede rang; voor vijf-daagsche kaarten voor een persoon, eerste rang, vier gulden; tweede rang, twee gulden; voorts zal aan gezamenlijk personeel van fabrieken, ondernemingen, scholen, stichtingen enz. ook eene reductie van 20 % worden toegestaan; voor de goede regeling en den richtigen gang van zaken, alsmede om de zekerheid te krijgen, dat de gevraagde plaatsen ter beschikking gesteld kunnen worden, is het zeer gewenscht, dat de noodige aanvragen *met het bedrag* en met duidelijke opgave van het aantal plaatsen en van den rang, welke verlangd worden, ons bureau — Amsteldijk 13, Amsterdam — *bijtijds* bereiken.

Van af *heden* kunnen ze tot ons gericht worden.

De Directie.

„*De Wageningsche berg*" afgebrand. — Dit fraaie, 36 kamers, eetzaal, conversatiezaal, restaurant en kasteleinswoning, bevattende hotel, in 1873 gebouwd, gelegen in een schilderachtige omgeving aan den zuid-westelijken zoom van de Veluwe, is de vorige week eene prooi der vlammen geworden; de Wageningsche brandweer, zeer spoedig ter plaatse, vermocht niet de vuurzee te blusschen en moest zich hoofdzakelijk bepalen de nabijzijnde bosschen te beschermen. — *Foto links:* Vóór den brand. *Foto rechts:* Nà den brand.

De schitterende vluchten van Jan Olieslagers te Utrecht. — Duizenden zijn weder met geestdriftige bewondering vervuld geweest over het grootsche en indrukwekkende schouwspel, dat deze „*held van het luchtruim*" in zijn zoo sierlijk zwevenden en manoeuvreerenden Blériot-éendekker bood; 50 min. $31^1/_5$ sec. achtereen deed hij het publiek genieten van zijn verrassende aviatische proeven en de bereikte hoogte van 500 M. droeg er toe bij om hem met stormachtige toejuichingen tegemoet te komen, toen hij landde. — Een groot genot staat dus de bevolking van de hoofdstad te wachten tusschen 10 en 15 September. *Foto links:* Olieslagers. *Foto rechts:* Even voor de opstijging.

Kinderfeest aan het strand te IJmuiden. — De Vereeniging „Kindergenot” te Amsterdam, secretariaat Overtoom 328[II], mag met voldoening terugzien op den georganiseerden boottocht, waaraan hebben kunnen deelnemen 600 kleintjes, die daardoor een dag van groot genot gehad hebben. — De vereeniging, die nu 5 jaren bestaat, verdient in haar streven aller steun; vreugde aan kindertjes verschaffen is weldoen, en ieder, die daartoe een steentje bijbrengt, hoe klein ook, verricht een sympathiek werk.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

X.

„Zoodrà je nou bij je Korps ànkomt, worde je, in bijzijn van 'n off'cier de Krijgsartikele voorgeleze [1]) en as je die dan getéékend hebt, dan ben je soldáát!

Die Krijgsartikele zijn strèng en dat mòt ook! In de klèinste vereeniging zèlfs is 'n reglement noodig en àlle lede, zoo goed as 't bestúúr, mòtte er an gehoorzame. Doen ze 't nièt, dan worde ze met boète of schràpping als lid gestraft. Zònder reglement zou zèlfs zoo'n kleine vereeniging niet kùnne bestaan. 't Zèlfde zien we bevoorbeeld hièr op de burgerij van Amsterdam toegepast, waar de politie er voor zòrge mot, dat 'n ièder zich aan de veròrdeninge en vóórschrifte houdt.

Het Rijk het óók zoo z'n wette en hij, die 'r ongehóórzaam an is, gaat zònder pardon, voor 'n tijdje uit logeere!

Je begrijpt dus, dat géén vereeniging, géén Gemeente en géén Staat bestaan kunne, zònder wette en straffe.

Zoo ook in 't Léger en bij de Marine! Dáár vooràl motte òrde en tùcht zijn en wordt strìkte gehoorzaamheid geëischt, wil in tijd van óórlog de gewapende macht b r u i k b a a r weze. — In vredestijd nou mot de soldaat die gehoorzaamheid léére, ànders zoud' ie in de oorlog niét in staat zijn bevéle, die hem 't léve kunne koste, ònvoorwaardelik en ònmiddillik uit te voere.

De krijgstucht of disciplien nou, bestaat in de hóógst mogelike orde en de allerspòedigste uitvoering der gegeve bevele en dàt zonder de minste tegenspraak!

De Hollanders zijn van huis uit dàppere tááie vechtersbaze, die 't niet gaùw gewonne geve en érg kalm in 't vuur zijn, maar ze hebbe 'n héél groot gebrek en dat ìs, dat ze zich zoo moèilik aan gehóórzaamheid kunne wenne en dat ze 't altijd béter denke te wete dan degeen, die bóven ze gesteld is. Dàt mot ze in diénst worde afgeleerd, want met dapperheid alléén, kóm je er tegenswoordig in de oorlog niet! [2])

De soldaat mot bl̀indelings z'n korp'raal, deze z'n onderoff'cier, die weer z'n luit'nt kùnne gehoorzame en zóó tot de hóógste generaal toe, die op zijn beurt weer de bevele van Hare Majesteit volge mot. Die trapsgewijze ondergeschiktheid noeme we in dienst nou de subordinatie.

Zoo goed als 'n làf soldaat géén soldaat is, zoo zèker is 'n Leger zònder krijgstucht 'n zóódje!

Die krijgstucht mòt echter niet gebaseerd zijn op vréés voor de stràffe, want zoolang ze dàt nog is, deugt ze natúúrlik niet voor de vijand, waar héél wat àndere verschrikkinge je bedreige, dan 'n paar dage politiekamer of provoost!

'n Soldaat kan eigenlik eerst dàn as gedisciplineerd worde beschouwd, wanneer ie gehéél uit overtuiging, toewijding en vaderlandsliefde z'n plicht doet. Zoolàng ie zich nog met tégenzin an de krijgstucht onderwerpt, omdat ie ànders 'n douw oploopt, zoolàng het-ie 't wáre gevoel nog niet te pàkke. 't Mot 'm juist gemàkkelik afgaan, as ies dat vanzèlf spreekt, dat 'm niet hìndert, niet knèlt en is 't eindelik zóóver, dàn is de soldaat kláár voor z'n moeilike oorlogstaak [1]), éérder niet! Niet door veel stràffe [2]) kweekt men gedisciplineerde soldate. Wèl mot véél met straf worde gedreigd en de man mot làng bang blijve voor de éérste douw [3]). — Zie je Jan, ik geef je maar zóó eens m'n èigen opinie er over te kenne. In dienst was ik 't dikwels met m'n collega's niet eens! [4]) Zorg jij nu maar, dat je àltijd 'n blanco-strafregister houdt!”

„Wat mot ik dan al zoo làte, majoor?” vroeg ik 'n beetje àngstig. Ik was steeds zoo in vrijheid opgegroeid, dat 't me met àl die ernstige beschouwingen, wèl 'n beetje benáúwd om 't hart werd!

„Nou, je mag nóóit ongehoorzaam of brutaal weze, Jan, dat is nummer één, nóóit te laat komme of mankeere, géén dronkemannetje spele of straatschenderij plege, nièt op je post slape, nièt van verlof achterblijve enz., kortom je mot je zóó gedrage as je geweten van éérlik soldaat je zegt en dàn blijf je buite straf, zoo zèker as ik Bootsma heet. Ik heb wel àchttien jare méégeloope, zònder 'n ènkele douw, 't kàn dus best! [5])

Doch over diè overtredinge van de krijgstucht, wordt er in de Krijgsartikele eigenlik niet gesproke. Die handele méér over gevalle in óórlogstijd en worde bij de theorie goed uitgelegd.

[1]) Mééstal worden ze v o o r g e r à f f e l d en begrijpt de recruut er geen sikkepit van! Ze worden hem dan eerst làter, op de theorie, uitgelegd. De manier, waarop bij òns de jonge mannen tot soldaat promoveeren is al zéér prozaïsch! Dan zijn ze er in Duitschland béter achter, dáár worden de recruten éérst eenige weken teugelwijs gemaakt en legt de Rekrutenluitenant ze g o e d *„die Kriegsartikel”* en *„Fahneneid”* uit, waarna ze dan op 'n bepaalden dag, rècht feestelijk en plechtig, op het vaandel, 't geschut of de sabel hunner officieren, beëedigd worden. Ik heb dit reeds éénige malen mogen bijwonen en stééds weer maakte die ceremonie een zeer verheffenden indruk, vooràl te Berlijn, waar Z. M. de Keizer er zèlf persoonlijk bij tegenwoordig was en Zijn Garderecruten toesprak.

Wordt van 'n soldaat, als 't er op áánkomt, niet héél wat meer verlangd dan b.v. van 'n „beëedigd” onbezoldigd rijksveldwachter of zoo iemand? Welnu, wáárom dan ook van de minderen bij Leger en Vloot niet 'n eed van t r ó ú w a a n d e K o n i n g i n, g e h ó ó r z a a m h e i d a a n d e W e t t e n e n o n d e r w è r p i n g a a n d e K r i j g s t u c h t geëischt?! Dat zou méér indruk op onze jongens maken, dan het „vóórlezen” en „ondertéékenen” der Krijgsartikelen, op 'n stoffig compagniesbureau, in 't bijzijn van een geeuwenden luitenant!

[2]) Zéér juist! Dàt heeft de strijd in Zuid-Afrika herhaaldelijk bewezen. Waren de Hollandsche Boeren daar béter gedisciplineerd geweest, dan hadden ze 't n o o i t behoeven af te leggen! En gevechts-discipline leert men zóó maar niet in vier of acht maandjes! Dáárvoor is minstens wel 'n vól jaar noodig! Het z.g. „volksleger”, waarvoor sòmmigen zich zoo druk maken, zou dan ook m. i. maar.... kanonnenvleesch zijn! Liever héélemaal geen Leger, dan een bende slachtvee! Vélen denken abusievelijk, dat onze zoo nuttige Vereeniging *„Volksweerbaarheid”*, waarbij óók ik me uit vòlle overtuiging áánsloot, voor zóó'n *„volksleger”*, alias klompenschutterij, propaganda maakt. Dit is absoluut ònwaar! *Volksweerbaarheid* kweekt aan wàren O n a f h a n k e l i j k h e i d s z i n, N a t i o n a a l Z e l f b e w u s t z i j n en oprechte V a d e r l a n d s l i e f d e. Ze ijvert ook voor M i l i t a i r e en M a à t s c h a p p e l i j k e W e e r b a a r h e i d, doch sprak zich nog nimmer uit voor een bepaald stelsel van Legervorming. C. B.

[1]) De Duitschers zeggen, dat de krijgstucht dàn „eingelebt” is, dat de man „m i l i t ä r i s c h d e n k t u n d f ü h l t”, dàt bereikt men echter óók in Duitschland niet in acht maanden, al is de uitstekende discipline in het Duitsche Leger voor 'n goed deel te danken aan de omstandigheid, dat de dienstplichtigen reeds aan orde en tucht gewend zijn, als ze worden ingelijfd. En bij òns?.... Van „m i l i t a i r d e n k e n e n v o e l e n” gesproken! 14 Juli j.l. woonde ik te Nancy, n.b. in het democratische Frankrijk, op de Place Carnot een groote militaire parade bij, ter eere van het Nationale Feest. Ik zag toen bij het passeeren der Vaandels en Standaarden, àlle burgers, oud en jong, rijk en arm, eerbiedig het hoofd ontblooten! (Tusschen twee haakjes, de houding van de troepen was uitstekend, het défilé vlot en kranig en het *„Leve het Leger!”* der duizenden toeschouwers dan ook wèlverdiend!)

[2]) Bij het Duitsche Leger wordt gedurende het éérste oefenings- of recrutenjaar bijna nóóit en làter maar zéér zelden gestraft, doch àls men er straffen moet, is 't ook ráák! Lui, die niet „p a r i e r e n w o l l e n”, zooals ze dat van de o p z è t t e l i j k o n w i l l i g e n noemen, worden ongenadig streng behandeld, maar zooláng als de man zijn best doet, en dat doèn de méésten, dan behoeft hij ook nièt bang te zijn voor straf! Ik heb het laatste jaar een naùwgezette studie van Duitsche legertoestanden gemaakt en wèl in een groot garnizoen (Metz met 25000 man!) als in een kleiner, (Mörchingen met 5000 man). Het éérste wat me hier opviel wàs, dat er zoo w e i n i g g e s t r a f t werd! Het deed me dáárom reeds zoo véél genoegen, omdat ik er één mijner militaire principes door zag bewaarheid, nl. dat straf steeds 'n hóóge uitzondering moet zijn! Ik heb 't als actief dienend officier wel eens 'n gehéél jaar achter elkaar onnoodig gevonden, rapport over iets te maken, terwijl de krijgstucht er absoluut niet onder leed, integendeel mijn mannen waren stràm en góéd!

[3]) Zéér juist!

[4]) Ik óók niet! Maar ik verwijs nu voortaan naar het Duitsche Leger, dat toch zéker als 'n modèl van leger mag beschouwd worden!

[5]) Maar 't is tòch moeilijk! C. B.

As je ze zoo hoort leze [1]), dan begrijp je er maar 'n schimmetje van en dat komt van al die Fransche en oud-Hollandsche woorden, die er in vóórkomme. De sergeant-majoor leest ze dan ook meestal èrg vlug, zoodat er geen bijhouwe àn is, want ie weet, dat je 't tòch niet snapt en 't je làter hààrfijn verklaard wordt.

Voor tijd van vrede hè je echter dìt maar goed te onthouwe, dat je ten éérste voor de Krijgsraad komt, wanneer je 'n meerdere of 'n schildwacht met woorde of gebare beleedigt of dreigt ten tweede wanneer je ze slaat, gooit of anpakt en ten derde wanneer je weigert om hun bevel op te volge.

Het Buitengewone Engelsche Gezantschap, op weg van het station Apeldoorn naar het Koninklijk Paleis Het Loo. Belast met de mededeeling van Koning George's troonsbestijging aan H. M. de Koningin, is het hooge gezelschap, bestaande uit Graaf van Granard, generaal Sir Hunter, Lord Hershell, kapitein ter zee Hovel G. Villiers, aan het station door Hr. Ms. ceremoniemeester Baron Snouckaert van Schauburg ontvangen en onder een huzaren-escorte naar het Koninklijk Paleis gereden, alwaar een gala-diner door H. M. ter eere der ambassade gegeven werd, waaraan ook onze Minister van Buitenlandsche Zaken en de Engelsche Gezant aan ons Hof deelnamen.

Dan staat er nog in de Krijgsartikele, dat èlk militair, die z'n kameraad in de chambrée of 'n ànder militair locaal besteelt, hoè gering de ontvreemding ook weze moge, met gevangenis gestraft zal worde.

't Sàmenleve in 't zèlfde vertrek eischt nou eenmaal 'n volkòme onderling vertrouwe. 't Gaat niet an, àlles wat de soldaat in gebruik heeft, achter slot en grendel te berge. Op diè manier zou géén voldoend toezicht op kleeding en uitrusting mogelik zijn [2]). Hierdoor kan je nou licht in de verleiding komme, om, wanneer je bevoorbeeld 'n uitrustingstuk verlore hebt of onbruikbaar gemaakt, dit uit vrees voor straf, zoolàng maar van 'n kameraad weg te neme. Hoewel je nou de bedoéling niet had om je dat voorwerp voor goèd toe te eigene, maar héilig voornemens was, 't na gebruik, weer op z'n oorsprònkelike plaats terùg te legge, zoo kùnne er omstandighede zijn, die je belette dat goeie voorneme uit te voere. Je kan b.v. plòtseling ziek worde, in arrest worde gesteld enz., of wel je vergeet 't te goeier trouw, zoodat het feit nu ontdèkt wordt en 'n klacht wegens diefstal tegen je wordt opgemaakt! Is die klacht éénmaal in hande van de Militaire Justitie, dan mot je ònverbiddelik wegens diefstal op de chambrée terecht staan! En al worde dan ook nòg zulke verzachtende omstandighede angenome, hiermede blijft tòch, je hééle leven lang, 'n smet op je goeie naam kleve! De bóóze wereld is nou eenmaal zoo bijzònder haatdragend tegen 'n ongelukkige, die ook maar éve gefraudeerd het en ménig mensch het door 'n kleine fout, door 'n gering vergrijp, z'n vèrder leve zien verbittere door àl die brave medeschepsels, die of nóóit de gelegenheid tot zondige hadde, of er altijd góéd zijn dóórgerold!

't Wègneme, het òngevraagd leene van 'n kléérborstel of knóópeschaar, kan je dus in de gevangenis brenge!

Je bent nou gewaarschouwd Jan! Denk er stééds om, hoè gering de ontvreemding ook zij!" [3])

(*Wordt vervolgd*).

---

[1]) Bootsma bedoelt hier afroffelen! Wáárom worden ze niet dàdelijk, bij de indiensttreding, door 'n officier behoorlijk verklaard? Met 'n hàrtelijk woord van welkom onder de wapens, dáárbij gesproken, kan men dàn reeds al véler harten winnen en 'n góéde krijgstuchtbasis leggen. Ik wéét 't bij ondervinding! Zooláng we géén officieele Vaandeleed hebben, moesten de Regimentscommandanten zèlve eens iets indrukwekkends trachten te organiseeren, b.v. zoo drie weken nà de indienststelling, 'n soort van Recrutenparade met 't Vaandel en de muziek er bij! 'n Flinke toespraak van uit den zadel, 'n driewerf hoera op Koningin en Vaderland, een militaire wandeling door de stad, àlles in groot tenue en gevolgd door Zondagschen dienst met extramenage! Kom, wie neemt in dezen het initiatief?

[2]) Bij het Duitsche Leger heeft ieder man 'n behóórlijke groote kast en ligt er niets open en bloot. Het gaat dus wèl!

[3]) In Duitschland worden dèrgelijke feiten niet zoo bespottelijk draconisch gestraft en kan 'n man voor 'n geringe ontvreemding, van 'n stukje worst b.v., met acht dagen provoost vrijkomen. Zéér menschkundig van den Duitschen Militairen Strafwetgever ingezien!

Groep Onderofficieren van het korps Mariniers, welke onder leiding van den eerste luitenant J. Oele, bij de onlangs gehouden Schietwedstrijden te Loosduinen, den *Wilhelmina-beker* won en hiermede het *Kampioenschap van Nederland* over 1910 verwierf. — Bijzondere vermelding verdient het feit, dat de kostbare beker, in 1907 door H. M geschonken aan de Kon. Ver. van Ned. Scherpsch., om te dienen als Wisselprijs voor het korps of de vereeniging, die in den tirailleur-vuurwedstrijd de beste uitkomsten behaalde, voor de *derde maal* door hetzelfde korps in ontvangst genomen werd; bovendien behaalde de luitenant Oele, in het vorig jaar ook aanvoerder van de bekerwinners, zelf het *Kampioenschap van Nederland* in den Prinses Juliana-wedstrijd.

De Koperen Vlinder

DOOR WILLIAM LE QUEUX.

Op zekeren winteravond stapte ik, na een lange vervelende reis van Londen, aan het station Bologna uit en liet mij naar het Hotel Tazza d'Ora rijden.

Na mij een weinig verfrischt te hebben begaf ik mij naar het Palazza Bardi, waar Donna Stella woonde, de twee-en-twintig-jarige dochter van den Senator van Italië, ging regelrecht naar de groote gebeeldhouwde voordeur, drukte op den knop van mijn electrische zaklantaarn en onderzocht den antieken klopper in den vorm van een Satirkop.

Op een van de gladgepolijste wangen van het masker vond ik wat ik zocht — een klein kruisje, met een speld er op gekrast.

Voldaan ging ik naar mijn hotel terug. Donna Stella had mijn boodschap ontvangen en zou mij den volgenden dag in het geheim ontmoeten.

Toen ik op het afgesproken uur de bestemde plaats bereikte, kwam ze op mij toe, een slanke gedaante, in het zwart gekleed. Glimlachend drukte ze mij de hand.

„Het verwondert u zeker, Signorina, mij zoo plotseling hier te zien," zei ik.

„Ik zal u maar dadelijk zeggen, dat ik kom in het belang van ons beider vriend, Kapt. Devrill."

„Heeft u iets van hem gehoord?" vroeg ze snel.

„Neen, hij schijnt spoorloos verdwenen te zijn," Jack Devrill, ex-kapitein van de Genie en een van de meest actieve mijner collega's, was haar bijzondere vriend. Ze hadden elkaar als kinderen veel ontmoet en langzamerhand was hun vriendschap in liefde overgegaan. Of het echter ooit tot een huwelijk zou komen was zeer onzeker; want het was nauwelijks te verwachten dat men haar, de eenige dochter van een der rijkste Romeinsche edellieden en nichtje van den Oostenrijkschen Minister van Buitenlandsche Zaken, daartoe de toestemming zou geven.

„Ach, Mr. Morrice, ik heb zoo'n angst uitgestaan sinds ik Weenen twaalf dagen geleden verliet. Ik vermoed dat er iets vreeselijks met Jack is gebeurd, anders had hij mij wel bericht gezonden."

Zoo dacht ons Departement er ook over. De feiten waren aldus: Zestien dagen geleden waren Jack Devrill en ik, als agenten van den Geheimen Dienst, in Weenen aangekomen ter uitvoering eener hoogst gewichtige politieke zending. We hadden daar beiden verscheidene kennissen, zoodat we vele invitaties kregen, en daar Donna Stella bij haar oom gelogeerd was, werden we daar dikwijls uitgenoodigd. Op een dier schitterende feesten, een officieel bal, zag ik Jack met Donna Stella walsen, doch een weinig later miste ik ze en sinds dien zag ik Jack niet meer. Van den portier van ons hotel vernam ik, dat hij 's nachts om half drie was teruggekomen en een uur daarna weer was vertrokken; niemand wist waarheen. Ik ging naar zijn kamer en vond daar alles in orde, maar op de tafel stond een vreemd antiek voorwerp, een oud Turksch ornament om wierook in te branden — een groote vlinder van gepolijst koper. Ik onderzocht het nauwkeurig; het was hol van binnen, maar er was niets in.

Ik rapporteerde zijn verdwijnen in cijferschrift aan het Hoofdbureau in Londen en kreeg bevel niets onbeproefd te laten om hem te vinden.

„En heeft u daarvoor reeds pogingen in het werk gesteld?" vroeg het meisje, mij angstig aanziend.

„Ja, ik heb gedaan wat ik kon, maar zonder eenig resultaat. Signorina," ging ik voort, „ik ben hier gekomen om u een vraag te doen. Zijt ge op het bal bij uw oom, den geheelen avond met Jack samen geweest?"

„Wat heeft dit met de quaestie te maken?" vroeg ze verontwaardigd.

„Zeg mij de waarheid," drong ik aan.

„Dat kan ik niet," zei ze snikkend, „ik mag het u niet zeggen." Ik wendde al mijn welsprekendheid aan, doch kon haar niet tot andere gedachten brengen. Eindelijk zei ik haar dat ik dien middag om vier uur naar Weenen zou terugkeeren om te trachten het probleem op te lossen en nam afscheid.

Daar ik op een telegram uit Londen moest wachten, kon ik eerst om twaalf uur 's nachts vertrekken en op het perron komende, zag ik tot mijn verbazing Donna Stella, alleen, in een reismantel gewikkeld. Ze zag mij niet en stapte in denzelfden trein, waarmee ik afreisde.

In Weenen aangekomen zag ik van uit mijn coupé dat ze door een langen man werd afgehaald, met wien ze een kort gesprek voerde. Ze scheen niet erg op zijn gezelschap gesteld en stapte kort daarop in het galarijtuig, dat haar oom gezonden had.

Zoodra ik mijn zitkamer in het Bristol-Hotel binnentrad viel mijn oog

Clement van Maasdijk (×) te midden van een groep, vervaardigd tijdens zijn voorlaatste vlieg-demonstraties te 's-Gravenhage; Zaterdagavond deed de 25-jarige aviator met zijn Sommer-tweedekker, op ± 50 M. boven het terrein Warnsborn bij Arnhem, een val, die den onmiddellijken dood ten gevolge had; groote verslagenheid heeft het tragisch einde van den veelbelovenden, koenen en sympathieken held — het eerste Nederlandsche slachtoffer der aviatiek — teweeggebracht. — *Foto links:* Van Maasdijk in zijn sportcostuum.

„Neen, neen, het zal mij nooit over de lippen komen," riep ze uit.

„En toch bent u hier in Weenen, omdat u vreest dat het geheim bekend gemaakt zal worden," zei ik.

„Dio!" riep ze verschrikt. „Ach, kwel mij niet langer," en snikkend verliet ze de kamer.

Dien middag voortdurend de woning van den Minister van Buitenl. Zaken in het oog houdend, zag ik den man, die Stella aan het station had ontmoet, en die, zooals mij na onderzoek gebleken was, Von Weissenfels heette, daar aanbellen. Na een half uur kwam hij weer buiten en nam een rijtuig.

Ik volgde zijn voorbeeld en zag hem voor een café in de Prater-Strasze stilhouden, waar, aan een hoektafeltje twee slecht gekleede mannen hem wachtten. Ik sloeg hen heimelijk gade. Een der mannen schreef met potlood iets op het marmeren tafeltje en daarna verliet het drietal het café.

Ik stond op, veinsde een courant op te nemen en las: „Bristol 198—9". Het nummer van mijn kamer was 198, terwijl de 9 waarschijnlijk het uur van een afspraak aanduidde. Ik bleef nog wat zitten, toen een kleine man binnenkwam, zich aan het tafeltje neerzette, een glas bier bestelde, de woorden las, en ze daarna uitveegde.

Tegen acht uur draaide ik het licht op mijn kamer het eerst op den Koperen Vlinder. Ik had nl. Jack's kamer opgezegd en al zijn bullen naar de mijne laten overbrengen. Voorzichtig nam ik het geheimzinnige ding op, en bekeek het nog eens aandachtig, maar vond niets dat mij op Jack's spoor kon brengen.

Dien avond schreef ik Stella dat ik haar in Weenen had gezien en verzocht haar mij den volgenden morgen in een melkhuisje te ontmoeten. In antwoord hierop telefoneerde ze mij, dat ze mij liever in het hotel wilde bezoeken en om elf uur werd ze in mijn salon gelaten. Bij het zien van den Koperen Vlinder deinsde ze verschrikt achteruit.

„Waarom zet u dat akelige ding niet weg, Mr. Morrice?" riep ze uit; „verkoop het of vernietig het. Het doet mij denken aan —"

Ik zette het in het kabinet. „Welnu, ga voort," zei ik.

„Ach neen, neen, vraag het mij niet .... als ge eens wist hoe ik lijd omdat .... neen, ik mag u de waarheid niet zeggen .... het zou schandelijk van mij zijn."

„Antwoord mij op één vraag, Signorina. Heeft de Koperen Vlinder er iets mee te maken?"

Ze knikte toestemmend.

„Zeg mij dan wat er op den avond van het bal is voorgevallen."

De start van den Internationalen Wielerwedstrijd over 100 K.M. met motor-gangmaking om den Grooten Prijs van Berlijn. Holland wint. — Ten aanschouwe van ongeveer 15000 personen werd dit belangwekkend concours gehouden, dat met de grootste spanning gevolgd werd, nu verscheidene geduchte kampioenen uit de sportwereld medekampten; onze landgenoot Piet Dickentman, was winner in 1 uur 23 min. 27 sec. en is nu tevens wereld-recordhouder; No. 2 was de Franschman Guignard; No. 3 de Duitscher Theile; No. 4 de Duitscher Demke; No. 5 de Belg Van der Stuyft. — Ook de 30 K.M. wedstrijd werd door een Hollander gewonnen, den bekenden Piet van Nek. — Van *links naar rechts*: Theile, Van der Stuyft, Guignard, Piet Dickentman en Demke.

Spoorwegongeluk bij Mechelen tengevolge van eene botsing tusschen een bijzonderen trein, die via Luxemburg—Brussel een gezelschap uit Oberammergau naar Antwerpen vervoerde en een trein, die na een aantal reizigers te Antwerpen gebracht, *ledig* — alleen met machinist, stoker, hoofd-conducteur en conducteur naar Brussel terugreed. — De schok was zóó hevig, dat niet alleen de beide locomotieven en tenders omgeslagen werden, maar dat zelfs het ijzerwerk daarvan als een vormlooze massa ineen gewrongen werd, zooals onze foto trouwens duidelijk doet zien; voorts waren de postwagens als in splinters geslagen, alsmede een deel van het salonrijtuig van den aanrijdenden trein, waarin zich gelukkig geen reizigers bevonden. Onmiddellijk werd hulp verleend ....; maar het ongeluk had een slachtoffer gemaakt, nl. den hoofdtreinwachter, die na lang zoeken dood onder de puinhoopen bedolven gevonden werd, terwijl 5 personen zwaar gekwetst en eenige reizigers kneuzingen hadden opgeloopen.

uit en verborg mij achter de overgordijnen voor het raam. Een uur ging voorbij, toen plotseling de deur tusschen mijn zit- en slaapkamer zachtjes werd geopend; en ik zag den kleinen man uit het café gevolgd door Von Weissenfels naar binnen sluipen.

„Hier moet het zijn," fluisterde deze in het Duitsch. „Stella heeft mij vandaag nog verteld dat het in het kabinet was." Hij opende de deur en haalde er den Koperen Vlinder uit. „Mooi, nu is het geheim aan ons."

„Laat los!" riep ik te voorschijn springend, de revolver op hen gericht. „Ge zijt gemeene dieven; ik zal u aan de politie overleveren," en ik wilde op de electrische bel drukken, maar Von Weissenfels was mij voor.

„Zoo ge 't waagt te bellen, schieten we u neer," riep hij vastberaden.

Op hetzelfde oogenblik snelde Stella naar binnen, gevolgd door den hotelhouder en eenige portiers.

„O, Mr. Morrice," riep ze buiten adem, „ik ben zoo onvoorzichtig geweest Von Weissenfels mijn geheim te vertellen. Och, vergeef mij —"

De hotelhouder telefoneerde om de politie, die weldra verscheen en de twee mannen arresteerde.

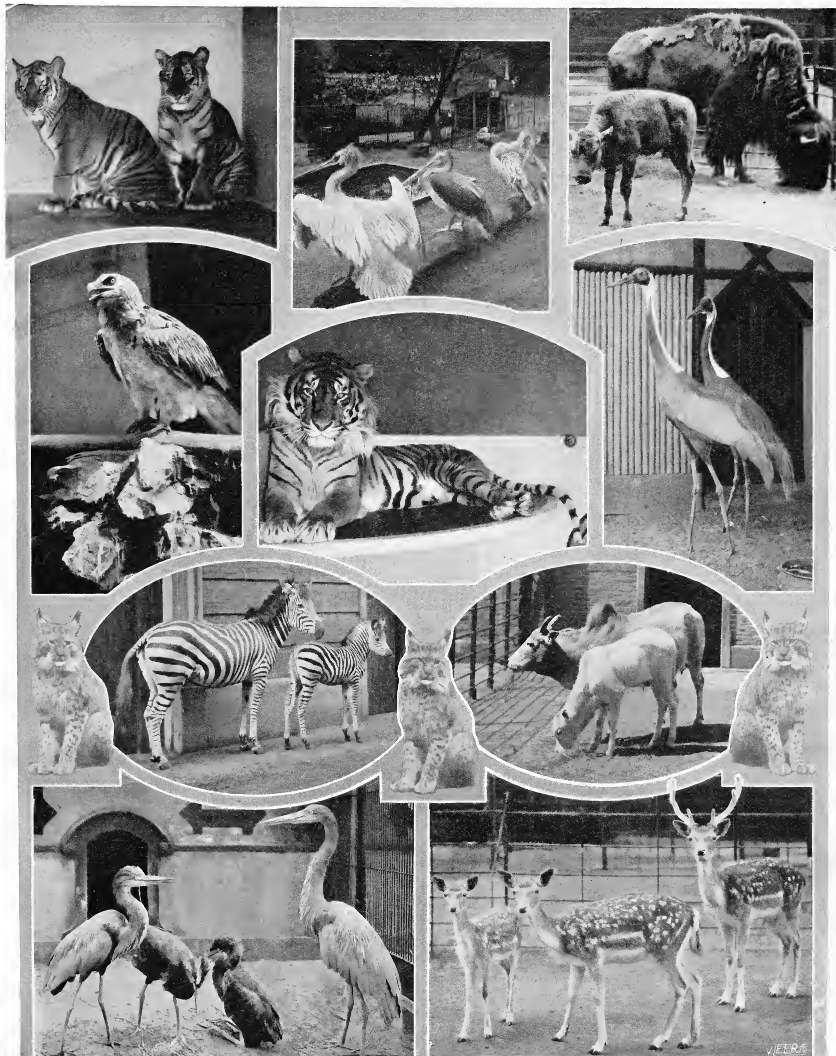
Met mij alleen gebleven zei Stella: „Mr. Morrice, ik zal u vertellen wat er den avond van het bal gebeurde: Ik was moe van het dansen en nam Jack mee naar mijn oom's rookkamer. Ik verliet hem even en toen ik terugkwam zag ik hem over oom's schrijftafel gebogen, bezig met het kopieeren van twee officieele stukken. Mijn eerste opwelling was alles aan mijn oom te vertellen, maar Jack smeekte mij dit niet te doen. Een uur later ging hij naar

het telegraafkantoor om een cijfer-telegram naar Londen te zenden. De beambte, Von Weissenfels, die het aannam, verstond het schrift, verzond het niet en kwam den volgenden dag bij mij. Hij verlangde de twee documenten om ze te kopieeren, anders zou hij mij aanklagen dat ik mijn minnaar officieele stukken had verstrekt. Dit weigerde ik. Jack had mij opgedragen, u te zeggen, dat ge den kop van den Koperen Vlinder moest afschroeven en den inhoud daarvan naar Londen opzenden."

Bevend nam ik het ornament ter hand en vond in den kop een holte, waarin een door Devrill geschreven papier, vermeldende dat Oostenrijk Bosnië en Herzegowina wilde annexeeren.

„Ha! nu begrijp ik het," zei ik, „hij durfde geen briefje voor mij achter te laten en verborg het daarom hierin."

Ik bracht het gewichtig document zoo vlug mogelijk naar Londen. Drie weken later kwam Jack terug, die zich naar Bosnië en Herzegowina had begeven, om zich van den toestand daar te vergewissen. De volgende maand denkt hij zich uit den dienst terug te trekken om met Stella te huwen. Telkens wanneer ik op zijn kamer kom, valt mijn oog op den Koperen Vlinder, die een eereplaats heeft gekregen, omdat hij een gewichtig staatsgeheim dagen lang zoo trouw bewaarde.

Foto's) In Artis (tweede serie nieuwe opnamen van interessante dieren). *(A. J. W. de Veer.*
Boven, eerste rij van links: Jonge Koningstijgers van Sumatra; zeldzame Pelikanen; Amerikaansche Bison met kalfje. — *Tweede rij:* De Lammergier; Koningstijger van Malakka; Japansche Kraanvogels. — *Derde rij:* Chapmanzebra met veulen; Indische Zebu met kalf. — *Onderste rij:* Reuzenreigers met jongen; Damhertenfamilie.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

„Ween niet meer," zeide hij. „Gij zijt zeker te onschuldig geweest. Maar laat het u een les zijn, niet alle menschen aan het hof blindelings te gelooven, vooral niet dezen —"

Hij kon de juiste benaming niet vinden voor het zwarte schaap aan het hof, den dwazen prins, op wien dezen keer zoo heel onjuist de verdenking viel.

„In het vervolg zal ik u weten te beschermen."

„Hoe zult ge dat doen?"

„Laat dat aan mij over. De prins zal u niet meer lastig vallen."

Marie kon ondanks haar angst en leed nauwelijks een glimlach onderdrukken. De arme prins. De kleine beleefdheden, welke hij haar had bewezen, maakten op haar in het geheel geen indruk, nu kwam hij onder zulk een erge verdenking en zou zeker een scherpe berisping van den keizer ontvangen! Maar zij kon hem niet helpen en moest hem als strooman verder gebruiken en Bourgoing in zijn geloof versterken. Dat was het beste middel om hem van den juisten weg af te brengen.

Maar in welk een weefsel van leugens bracht haar dit ongelukkig samenkomen met Galanti. Indien hij haar werkelijk liefhad, mocht hij haar niet in zulke ongelegenheden brengen. De vurige wensch van hem vrij te worden werd steeds sterker. Wat kon er ook van een verloving worden, waaraan haar grootmoeder de toestemming, de keizerin haar goedkeuring niet zou hechten?

„Nu moet ik gaan!" Marie stond met een lichten zucht op. Maar hoe vreemd, aan Bourgoing's zijde kwam de door de maan beschenen nacht haar niet meer somber, doch tooverachtig schoon voor. Als een visioen verscheen het slot achter de boomen.

Philippe Bourgoing trok het meisje weer naast zich op de bank. „Blijf nog een paar minuten," vroeg hij met bewogen stem.

Zij keek hem verschrikt aan. Een vermoeden wat volgen zou, rees eensklaps bij haar op. Als een stortvloed kwam de reeds lang teruggedrongen hartstochtelijke uitbarsting van zijn lippen. „Gij moet het reeds lang hebben gemerkt, dat ik u liefheb, Marie!" eindigde hij eindelijk.

„Werkelijk niet. Ik heb niets gemerkt," zeide zij, „ik meende maar, dat ge mij een beetje goed gezind waart."

„Dat ben ik ook. Doch niet een beetje, maar van ganscher harte. En gij, hebt gij mij ook lief, Marie?"

Zij keek in zijn knap, open gelaat; een gevoel van geborgen zijn verkwikte haar weer.

„Ik wilde eigenlijk nog niet spreken," vervolgde Bourgoing, „maar mijn ondervindingen van heden avond zeggen mij, dat het beter is dat ik openlijk naar uw hand ding! Als gij mijn verloofde zijt, zal geen prins, hoe driest hij ook is, het wagen u te vervolgen."

„Om Godswil!" Marie werd zeer bleek. „O, waarom moest u spreken? Het was tot nu toe zoo goed en wij zijn zulke goede vrienden geweest!"

„Nu, dat willen we toch blijven, de beste, trouwste op de wereld." Hij stak haar zijn hand toe.

Zij legde de hare er in.

„Uwe goede vriendin wil ik gaarne blijven," zeide zij zacht, „maar...."

„Verder niets! Met dezen handdruk hebt ge u aan mij overgeleverd. Ik laat niets los, wat ik eens heb gegrepen!"

„Neen — zoo was het niet bedoeld."

Marie wist niet of zij moest lachen of weenen. Een half uur geleden verzekerde Galanti dat hij haar niet vrij zou laten en nu deed Bourgoing hetzelfde. Zou zij de geheime verloving met Galanti mededeelen? Neen, dat kon zij nu onmogelijk doen.

„Baron Bourgoing, ik ken u nauwelijks," riep zij wanhopend uit.

„Gij kent mij niet?" hij lachte. „Daartoe heeft u nu toch gelegenheid genoeg gehad. Sedert maanden zitten wij naast elkaar aan tafel, sinds vier weken rijden wij elken dag samen paard. En kunt u het daarop niet wagen, voortaan met mij te eten en uit te rijden? Wees gerust, Marie, gij kunt mij vertrouwen."

„Dat doe ik ook."

„Nu — ik heb u lief, gij vertrouwt mij en zijt mij een beetje genegen. Is dat niet voldoende?"

„Maar gij, gij weet nog veel te weinig van mij."

„Zijt gij zoo moeielijk te doorgronden? Of is werkelijk achter dit lieftallig uiterlijk een kleine demon verborgen? Nu goed dan, daar neem ik het tegen op."

„Als gij wist —" begon Marie aarzelend.

„Wat dan? Hebt gij tòch een beetje met den dikken prins gecoquetteerd? Nu wij zenden hem reeds morgen naar Parijs, zulke zaken bezorgt de hertog De Morny steeds uitnemend. Mag ik den keizer dus onze verloving mededeelen?" vroeg Bourgoing.

„Neen, in geen geval mogen Hunne Majesteiten iets weten!" Zij zeide het zoo beslist, dat hij schrok. „Als gij een woord zegt van hetgeen nu door ons wordt besproken, moet ik dadelijk naar Parijs, naar mijn grootmoeder terug en ik blijf nog zoo graag hier."

Het was waar, bruidsparen werden niet gaarne aan het hof gezien. Als zij trouwde, moest Marie haar betrekking opgeven. Het was dus toch misschien beter te zwijgen, anders zou hij het geluk, haar dagelijks te zien, missen.

„Zooals ge wilt zal geschieden, maar gij kunt mij niet verbieden te hopen. En ik wed, dat voordat een jaar om is, gij zelf zult voorstellen dat we trouwen."

„Blijf vooreerst mijn beste vriend," zei Marie zacht. Dien heb ik noodig. Ik ben alleen in de wereld, mijn grootmoeder is reeds oud, en...."

„Reden te meer om spoedig te trouwen. Maar kom nu mede, het is hoog tijd, dat ge gaat slapen. Morgen heb ik een verrassing voor u, maar alleen als ge mij recht vriendelijk aankijkt. Ga nu voorzichtig door een zijgang naar uw kamer," zei hij. „Morgen om zeven uur ben ik met de paarden op het plein. Gij hebt dus niet lang tijd om te slapen."

Marie knikte Bourgoing toe en trad dadelijk daarop stil haar kamer binnen.

Maar de slaap ontvluchtte haar, toen zij eindelijk te bed lag en het hoofd in het witte kussen drukte.

Wat had zij gedaan! Zij had Galanti plechtig beloofd hem trouw te zullen blijven en dadelijk daarop verloofde zij zich met Bourgoing? Hoe zou dat eindigen? Als Galanti dat hoorde bracht hij haar om het leven.

Zij trok de deken dichter om zich heen.

Och had ik toch maar naar grootmama geluisterd en mij nooit met Galanti ingelaten! Hoe heerlijk zou alles dan kunnen zijn."

Zij weende heete tranen, tranen van angst, van berouw en van geluk.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Den volgenden morgen had het kamermeisje moeite haar te wekken. Na den doorweenden nacht sliep Marie ongewoon vast.

Herhaaldelijk klopte het meisje. „Baron Bourgoing wacht reeds met de paarden."

Dat hielp eindelijk. Marie wreef haar oogen, geeuwde en liep naar het venster.

Het was waar, daar zat Bourgoing op zijn prachtig paard, „Patri" en naast hem door een staljongen aan den teugel geleid trippelde haar lieveling „Kakadu", de Arabische schimmel, dien zij al reeds lang had hopen te berijden.

„Gauw, gauw Anna! Waarom heb je mij zoo lang laten slapen? Treuzel nu niet lang. Het moet alles in een oogwenk gaan, het haar slechts saamgebonden — zoo, nu het rijkleed — klaar!"

Als een wervelwind stormde zij de trappen af.

Bourgoing stond reeds naast haar paard en hield zijn hand op, om haar in den zadel te lichten. Een zwaai en zij zat en nam de teugels in handen.

Nu vooruit in de ruischende wouden van Fontainebleau, waar de zon met gedempte gouden stralen door de oeroude eiken valt, de bloemen neigen en de koekoek roept.

De lokken en sluier van Marie fladderden in den wind. Zij lachte vroolijk en zag haar begeleider met gelukkige oogen aan, als hij haar goede houding prees.

— — — — — — — — — — — — — — — —

De arme prins Plonplon was geheel uit het veld geslagen, toen zijn keizerlijke neef hem kortweg beval, nog heden naar Parijs terug te keeren. Parijs eischte zijn aanwezigheid, het was niet goed, wanneer alle leden van het keizerlijk huis tegelijkertijd van de hoofdstad waren verwijderd.

Dat was natuurlijk slechts een voorwendsel, want de prins wist heel goed, dat zijn aanwezigheid in Parijs niet heel veel beduidde.

„Wat heb ik misdreven om mij deze ongenade op den hals te halen?" vroeg de prins, toen hij het vertrek des keizers weer had verlaten.

„Dat zult gij zelf wel het beste weten, prins," antwoordde De Morny gestreng.

„Ik? Ik weet niets. Ik heb als een kluizenaar geleefd."

„Nu — nu."

„Kom Morny, doe je nu maar niet voor als een zedepreker!" De prins gaf De Morny een duw in de zijde, een lompe vertrouwelijkheid, welke den hertog onaangenaam was.

„Ik zorg er in ieder geval voor, dat mijne kleine genoegens Hunne Majesteiten niet ter oore komen," antwoordde hij koel.

„En wat is den keizer dan over mij in de ooren geblazen. Ik bezweer dat...."

„Liever geen meineed, prins."

„Ach ik weet werkelijk van niets."

Morny ging weifelen. Zou Bourgoing zich in naijverige verblinding vergist hebben? Maar dat hinderde niets. Als men den dikken Plonplon maar kwijt was te Fontainebleau.

„Mijn prins, gij speelt heel handig de rol van den onschuldig belasterde; maar een jonge dame uit de naaste omgeving der keizerin heeft zich over u beklaagd."

„Over mij? Almachtig! Wie dan? Misschien de gebochelde mevrouw Pollet?"

„De keizerin heeft nog mooier dames om zich heen dan mevrouw Pollet."

„In de eerste plaats de bekoorlijke voorlezeres, de kleine Boucher, die...."

„Die vindt Uwe Hoogheid zeer aantrekkelijk. Dat is de keizerin echter niet aangenaam."

„Maar ik heb nog nooit een woord met juffrouw Boucher gesproken, dat niet iedereen mag hooren."

„Het kan zijn. Maar de keizerin neemt liever voorzorgsmaatregelen."

„Dat is ten minste voorzichtig. Ik heb dikwijls met de kleine gesproken en haar bloemen gezonden, och, dat is alles."

„Daarmede begint het altijd."

„Morny, gij zijt onbetaalbaar als zedemeester. Maar luister, weet gij het allerlaatste nieuws?"

„Wat dan?"

„Het schijnt wankel te staan met uw vriend Merrier."

Morny verbleekte; herstelde zich echter snel.

„Hoezoo?" vroeg hij later.

„Met zijn millioenenzwendel. Ik trek mij in ieder geval terug en geef mijn bankier, zoodra ik in Parijs terug ben, de opdracht, mijn geld uit Merrier's ondernemingen te nemen."

„Merrier is een voortreffelijk financier, en de door hem gestichte bank is soliede."

„Nu, het zal mij verheugen. Maar men zegt overal, dat Merrier als een waanzinnige speculeert."

Morny werd nadenkend. „Dat is maar gebazel. Maar ik reis gaarne met

u naar Parijs, om te hooren dat alles maar praatjes zijn, uitgestrooid door de vijanden van Merrier."

De prins lachte. „De keizer heeft u zeker opgedragen mij veilig in Palais Royal af te leveren?"

Morny antwoordde niet. Hij was ernstig bezorgd. In ieder geval was het noodig, Merrier op de hoogte der praatjes te stellen. Een voorbeeldig geluk had tot nu toe dezen bankier gevolgd bij al zijn ondernemingen. Maar zij waren ook gewaagd, en Morny had er zich diep mede ingelaten. Het puin van Parijs had zich in de handen van Merrier tot nu toe in een goudregen omgezet. Zou dat een einde nemen?

De hertog voelde, dat hem het hoofd heet werd.

Hoofdstuk XI.

Een damp zweefde boven Parijs. De bladeren der boomen op de Boulevards zagen grijs en stoffig.

De hertog De Morny trok zijn lichten stofmantel dichter om zich heen. Wie uit de reine lucht van Fontainebleau kwam, ondervond de zwoele atmosfeer van een Augustusdag in Parijs recht onaangenaam. En al die puinhoopen aan alle hoeken en einden der stad! Heele stadskwartieren waren weer neergeworpen, sinds hij hier was doorgereden.

Hij herademde toen hij het statige paleis van den beurskoning Merrier aan het einde der rue Monceau gewaar werd. Welk een prachtig solied gebouw! Belachelijk te twijfelen aan den hechten rijkdom van den eigenaar.

L'Avenue de l'Opéra te Parijs.

Ze heeft een voornaam, men zou zeggen een aristocratisch cachet wegens den aanleg, maar ook wijl ze de verbinding vormt tusschen *„Le grand Opéra"* en *„Le Théâtre-Français"*, twee monumenten van verheven kunst. — Ofschoon ze eerst in 1878 geopend werd en dus van recenten datum is, heeft ze in eigenlijken zin geen geschiedenis en toch zijn aan de 30 M. breede en 650 M. lange „Avenue" tragische herinneringen uit lang vervlogen eeuwen verbonden. Op een der punten toch was 't dat de heldhaftige Jeanne d'Arc in 1429, met ontplooid vaandel, haar blik over de stad Parijs liet gaan, die toen in bezit der Engelschen was en die ze aan koning Karel VII wilde teruggeven; later werd ze gewond door een pijl, van een der wallen op haar gericht, en toen begon haar marteling! De aanblik is nu vroolijk, bedrijvig en gezellig! Pijlen zullen er wel niet meer doorheen flitsen, of 't mocht zijn van Cupido .... De magazijnen van de *„Rue de la Paix"* zijn in de buurt!

Hertog De Morny werd onmiddellijk in de werkkamer van Merrier gevoerd.

Baron Merrier zat aan zijn schrijftafel. Een stapel brieven, telegrammen en bouwplannen lagen rondom hem. Toen hij den hertog gewaar werd, ging zijn hand onzeker door de verspreide papieren. Hij herstelde zich snel en ging zijn gast met een half vertrouwelijken, half onderworpen glimlach te gemoet.

„Dit is een verrassing, mijn geachte beschermer!" riep hij uit.

Morny nam in een der groote leuningstoelen plaats.

„Een genoegen was de rit naar Parijs nu juist niet."

De groene jaloezieën waren voor de hitte gesloten. Een drukkende lucht heerschte in de kamer. Het anders gezonde gelaat van den bankier was nu merkwaardig vaal. Misschien was het ook slechts een vergissing. Of had het gepraat van prins Plonplon werkelijk invloed op hem?

„Men haalt half Parijs omver, het staat zeker wel goed met onze financiën, Merrier? De nieuwe in- en verkoopen moeten ons een mooi stuk geld hebben opgeleverd!"

De bankier haalde wat ontstemd zijn schouders op. „Voorloopig is er niet veel meer mee te doen. Het stadsbestuur heeft de zaak zelf in handen genomen en wil onteigenen. Daardoor worden de lieden opmerkzaam en verlangen ongehoorde prijzen voor hun barakken. Ook weet ik dat de stadskas tot het uiterste is uitgeput. Zij kan zich niet anders helpen dan door leeningen en heeft zich daardoor eigen papier verschaft. De geheele wereld wil dat nu koopen, daar het als zeker doorgaat en hoog dividend geeft. Van onze bank worden daardoor voortdurend uitbetalingen verlangd."

„Dat zal u toch niet moeielijk vallen, gij tiendubbele millionnair!"

Het moest schertsend klinken, maar onrust schemerde er in door.

„Natuurlijk niet," antwoordde Merrier achteloos. „Het komt alleen op een ongunstigen tijd. Ik heb slechte berichten gekregen."

„Welke dan?"

Merrier schraapte zich de keel. „Bij den bouw der Romeinsche spoorwegen zijn onregelmatigheden in het beheer voorgekomen; daar ik in de commissie van beheer zit, doet men mij een proces aan, en verlangt dat ik betaal."

„Veel?"

„Gering zijn de vorderingen zeker niet. Maar wat zal ik doen? Nu kan ik geen schandaal gebruiken, ofschoon ik natuurlijk geheel onschuldig ben. Hier in Parijs stadskwartieren omver halen, in Rome het beheer controleeren, gaat niet."

Morny dacht er het zijne van, maar zeide niets. Hij wachtte, totdat Merrier verder zou spreken.

„Dat is echter nog niet alles." De bankier zocht weer met zenuwachtige haast in zijn papieren. Eindelijk vond hij wat hij zocht. „Daar — dat was mijn eerste morgengroet."

Hij liet den hertog een telegram lezen. Daar Morny niet dadelijk las, trok hij het weer knorrig terug.

„Kort en goed — het is een ware jobstijding. Onze kolenmijn in België is ingestort. Slecht weer, onvoldoende voorzorgsmaatregelen — weet ik wat. Dat kost millioenen en de aandeelhouders worden oproerig, als zij hun procenten niet krijgen."

„Maar Merrier, dat heb ik juist voor een uiterst zekere onderneming gehouden."

„Dat is het ook," antwoordde Merrier, met een zekerheid, welke zelfs den verstandigen hertog misleidde. „Het is een crisis, waar we door moeten. Ik heb mijn directeuren reeds maatregelen voorgeschreven, opdat er geen paniek ontstaat. Een plotseling dalen der aandeelen zou slecht kunnen worden."

„En wat denkt ge te doen om de reeds ontstane achterdocht tot zwijgen te brengen? Ik zeg het u ronduit, ik kom, omdat mij te Fontainebleau leelijke geruchten hebben bereikt."

„Dat dacht ik wel. Dat moet weersproken worden." Merrier ging met vasten tred de kamer op en neer. „Nu mogen wij niet aarzelen! Onze bank zal dadelijk de dividenden verhoogen, de renten ook. Dat trekt. Ieder heeft geld noodig. De catastrofe in de mijn moet dood gezwegen worden. De aandeelhouders stop ik den mond wel, laat alles maar aan mij over."

„Ik moet wel, want ik weet werkelijk geen raad."

„Het hoofd omhoog, hertog!" De toon van Merrier was scherp. „Kleinmoedigheid zou ons nu een catastrofe op den hals kunnen halen. Nu juist moet men de lieden imponeeren, daarom geef ik mijn dochter een uitzet als een koningin. Het linnen en de toiletten zullen eerstdaags tentoongesteld worden. Parijs zal acht dagen lang van de bruiloft spreken."

„Heeft graaf Saint-Arnaud zijn bedenkingen laten varen?"

„Ik zal er hem niet lang naar vragen," vervolgde Merrier. „Zou hij misschien willen, dat ik mijn dochter liet trouwen als een groentenkoopman te Montmartre de zijne? Dat zou mij nu nog al passen. Ga met mij mede hertog, ik moet naar den Boulevard Saint-Michel. Daar worden verscheiden huizen omvergehaald. Ik moet er zijn."

„Eigenlijk heb ik vandaag reeds genoeg stof geslikt."

„Dat doet er niets toe, kom maar mede. Ik wil u op de plaats zelf een plan aangeven, dat gij als uw eigen idee den keizer moet voorleggen."

„Dat zal moeielijk gaan."

„Het moet," antwoordde de bankier koel. „Zijne Majesteit heeft het laatste beslissende woord te spreken. Het is onherroepelijk noodig, dat op den Boulevard Saint-Michel een dwarsstraat komt. Zoodra ik weet, dat het bepaald is, leg ik beslag op het stuk grond. De hypotheken der verschillende huizen zijn in mijn handen."

Morny fronste het voorhoofd. Deze manier van zaken doen, stond hem in het geheel niet aan. Maar hij, evenals Merrier, had geld noodig.

(*Wordt vervolgd*).

Tot directeur van het Departement van Justitie te Batavia is benoemd Mr. **J. Reepmaker**, vice-president van het Hooggerechtshof en van het Hoog Militair Gerechtshof van Nederlandsch-Indië. ▬ 21 Augustus werd terecht hulde gebracht aan den 80-jarigen dichter-schrijver **W. Faber**, oud-hoofd der school te Pietersbierum; waardige ernst, treffende eenvoud, helderheid van stijl kenmerken zoowel de poëzie als het proza van den bescheiden man, wiens ijver, toewijding en liefde tot het ware, schoone en goede bekend zijn; sinds 10 jaar is hij eerelid van het „*Frysk Selskip*"; vóór dien tijd 50 jaar gewoon lid reeds. ▬ De heer **W. L. Winkelman** te Vlissingen, ruim 25 jaren gemeenteraadslid, is een der meest populaire figuren van Vlissingen; hij bekleedt daar verschillende functiën; o. a. is hij voorzitter van *Vlissingen-Vooruit*, voorzitter van *Vlissing's Mannenkoor*, organisator van tentoonstellingen, volksfeesten enz. Het bestuur van *Vlissingen-Vooruit*, welke vereeniging eene goed geslaagde, druk bezochte huisvlijt-tentoonstelling organiseerde, die van 10—22 Augustus gehouden werd, heeft den verdienstelijken en beminden man onlangs gehuldigd. ▬

Prins Eitel Frits (geb. 1883) en zijne gemalin Sophie Charlotte, hertogin van Oldenburg (geb. 1879); dit jeugdige prinsenpaar, gehuwd in 1906, was aanwezig bij de inwijding van het nieuw gebouwde residentie-paleis te Posen. — De Duitsche keizer hield bij die plechtigheid, in tegenwoordigheid van de keizerlijke familie, van rijkskanselier en ministers, civiele en militaire autoriteiten een schoone redevoering; de architect van het prachtige paleis stelde Z. M. een gouden sleutel ter hand; Prins Eitel Frits en zijne echtgenoote zullen er voorloopig verblijf houden.

Onder vele blijken van waardeering en belangstelling herdacht de vorige week Ds. **S. Kalma**, sedert 1895 voorganger der Ned. Herv. gemeente te Maassluis den dag, dat hij vóór 40 jaar het predikambt in de Ned. Herv. kerk aanvaardde. ▬

Op 71-jarigen ouderdom is te Goes overleden de heer **J. M. Kakebeeke**, die 36 jaar lang lid van de Prov. Staten van Zeelend was (tot 1904), 17 jaar dijkgraaf en wegens het vele goede, dat door hem tot stand gebracht werd en om zijn edel karakter in geheel Zuid-Beveland hooggeacht en bemind was, waarom zijn verscheiden dan ook ten zeerste betreurd wordt; zijn borst was getooid met het officierskruis van de Oranje Nassau-orde. ▬ In September treedt onze in Engeland wonende landgenoot **Max Mossel** in het Kurhaus te Scheveningen op. Ongetwijfeld zal hij ook ditmaal zijn goeden naam als solo-violist handhaven. ▬ Op 78-jarigen ouderdom is te Groningen overleden de heer **K. Hofkamp**, oud-hoofd der leerschool bij de Rijkskweekschool voor onderwijzers te dier stede; niet alleen was hij een uitnemend paedagoog en docent, maar hij heeft zich ook verdienstelijk gemaakt door eene serie nuttige leer- en leesboeken.

Mr. J. Reepmaker.

W. Faber.

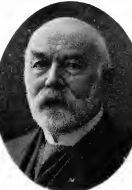
W. L. Winkelman.

Max Mossel.

Ds. S. Kalma.

J. M. Kakebeeke. †

K. Hofkamp. †

De Nieuw-Amsterdam der Holland—Amerika-lijn in het gemeentedok te Rotterdam Van dit trotsche zeekasteel volgen hier de bijzonderheden: Lengte 620 Eng. voeten of 189 M., breedte 68½ Eng. voeten of 20,88 M., holte 48 Eng. voeten of 14,65 M., tonneninhoud 17250 register-ton, waterverplaatsing 31000 ton. Aantal passagiers eerste klasse 440, tweede klasse 400, derde klasse 2300. Het stoomschip is gebouwd van staal en voorzien van inrichting voor draadlooze telegrafie (systeem Marconi) en van onderwater-kloksignaal-apparaten.

De internationale, nationale en handicap-jubileum-wedstrijden op de Zuiderzee en op het Buiten-IJ, ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de Zeilvereeniging „*Het IJ*", te Amsterdam. Het feestelijk karakter van dit zoo genotvolle nautische sportconcours, verhoogde de belangstelling en de animo zoowel bij de talrijke toeschouwers als bij de deelnemers en Zondag vooral, wijl er een heerlijke bries woei en de uitgestrekte watervlakte, waarop al die ranke zeilschepen dansten, tintelde in het zonlicht. — Onze fraaie foto stelt voor de start van de internationale handicap-wedstrijden voor overdekte kiel- en middenzwaardjachten, groot boven 7.80 M. in de waterlijn, gestuurd door H.H. liefhebbers. — De wedstrijden zijn alle uitstekend geslaagd.

De Prins der Geïllustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

ONZE AANSTAANDE KONINKLIJKE GASTEN.

Z. M. KONING ALBERT I VAN BELGIË (GEB. 8 APRIL 1875) EN H. M. KONINGIN ELISABETH (GEB. 25 JULI 1876). — 2 OCTOBER 1900 GEHUWD.

Oud-Gouda.

I.

De pijpenstad heeft verschillende oude gebouwen, die om hunne architectuur alleszins de aandacht verdienen en met angstvallige zorg in goeden staat gehouden en bewaard dienen te worden. — Het stadhuis, met zijn slanke torenspitsen, een sierlijk Gothiek gebouw, midden op het marktplein prijkende, werd gebouwd van 1448—1450; in latere jaren onderging het verschillende verbouwingen en werd in 't laatst der 19de eeuw uitstekend gerestaureerd. Aan de achterzijde, vroeger het steenen schavot, wordt thans botermarkt gehouden.

Nog een ander gebouw is onze bezichtiging waard, nl. de Waag, *„het Kaaspaleis van Gouda"*. Door Pieter Post in 1667 gebouwd, bezit het een zeer statig front van bergsteen, in Dorischen stijl opgetrokken. In 't midden der tweede étage bevindt zich een groot marmeren bas-relief, dat een beeldende voorstelling geeft van de bestemming der Waag.

Op het driehoekige fronton bevindt zich het wapen der stad. Voor den minnaar van oude kunst is een bezoek aan het Stedelijk Museum evenzeer aan te bevelen. Behalve eenige beroemde schilderijen, waaronder een dock van Ferdinand Bol, vindt men er een zeer prachtig bewerkte miskelk, door Jacoba van Beieren aan de Goudsche Voetboogschutters geschonken; ook de collectie oude Goudsche pijpen is zeer interessant.

Ten slotte bieden het Stedelijk Archief en de oude Stads-Librye veel bezienswaardigs; onder de aanwezige handschriften is er ook een van den grooten Erasmus.

Hiermede hebben wij wederom de aandacht van onze lezers gevestigd op een der schilderachtige oud-Hollandsche steden.

In ons volgend nummer hopen wij eenige fraaie foto's van de oude kerk, van de prachtige glasschilderingen daarin en van de pijpen-industrie te plaatsen.

De Terugkeer.

NOVELLE VAN MRS. HUNGERFORD.

De ondergaande zon wierp haar laatste stralen over het dorpje Hernstead en bescheen een jongen man, die te paard den hoofdweg kwam afrijden. Aan het einde gekomen werd hij staande gehouden door den predikant van het plaatsje.

„Neen, neen, Geoff, zoo kom je mij niet voorbij," riep deze. „Blijf vandaag bij mij eten, je bent nog niet getrouwd en kunt nog drie dagen doen en laten wat je wilt. Weet je wel dat je mij de laatste maanden schandelijk verwaarloosd hebt? Eunice schijnt je geheel en al in beslag te hebben genomen."

Het Waaggebouw.

Het Stadhuis.

„Ik heb er niet aan gedacht, Dick," zei Sir Geoffrey beschaamd.

„Neen, dat weet ik, doch als ik je nu na drie dagen ook eens vergat, hè? Maar kom, ga mee naar de pastorie."

Geoffrey Lidstone nam het paard bij den teugel en wandelde langzaam met zijn vriend op.

„Kom je regelrecht van St. Meril?"

„Ja, Eunice heeft het druk vanavond en heeft mij mijn congé gegeven."

„En als dat niet het geval was geweest, had je mij in den steek gelaten, hè? Jij egoïst! Alles wel op St. Meril?"

„Ja, dank je."

„En verlangt Eunice naar de bruiloft?"

„Ik geloof het wel, maar ik kan niet nalaten, telkens te denken aan den tijd dat Jack en zij geëngageerd waren, Dick — nu zeven jaren geleden — en toen zijn dood...."

„Een heldendood Geoff, waarop je trotsch moest zijn," riep de predikant met schitterende oogen.

„Ja, ja, dat ben ik ook, maar ik moet je iets vertellen, Dick, iets dat mij zwaar op de ziel drukt en dat ik nog nooit aan iemand heb gezegd."

Hij zweeg een oogenblik, alsof het hem moeite kostte de woorden te spreken. Toen vervolgde hij:

„Ik had Eunice Ames lief voordat ze Jack kende en ik had haar mijn liefde moeten verklaren, maar ik stelde het van dag tot dag uit. Toen ontmoette ze Jack en ik bleef zwijgen, omdat ik wist dat het nutteloos zou zijn te spreken. Hij vroeg haar ten huwelijk, en zij nam hem aan. Kort daarna kreeg zijn regiment bevel naar Indië te gaan. Hij zou ontslag uit den dienst hebben aangevraagd, als ik hem daartoe had aangezet, maar dat deed ik niet. Ik vestigde mijn hoop op zijn afwezigheid. Ik gaf niets meer om Jack — ja, om de waarheid te zeggen, haatte ik hem."

„Neen, neen, het ligt niet in je aard om iemand te haten, Geoff."

„Je begrijpt mij niet, Eunice was alles voor mij — letterlijk alles. Jack nam haar van mij weg, zoo scheen het mij tenminste in mijn verhitte verbeelding. Hij vroeg mij om raad. Hij wilde liever met zijn regiment meegaan...."

„Zie je wel Geoff, dat het zijn eigen wensch was?"

„Maar hij wilde doen wat hij zijn plicht achtte tegenover Eunice, die het natuurlijk niet prettig vond dat hij wegging. Als ik mij aan haar zijde geschaard had, zou hij niet gegaan zijn. Dat deed ik niet. Ik hield mij geheel onzijdig, zeggende dat ik geen invloed op hem wilde uitoefenen, waar het een zoo teere aangelegenheid betrof. Ik wist dat dit hem zou doen besluiten te gaan; mij kennend, was hij overtuigd dat ik het hem zou zeggen als zijn plicht hem noodzaakte bij Eunice te blijven. Zoo ging hij heen. Het is afschuwelijk, Dick, afschuwelijk! Toen ik van zijn dood hoorde, was mijn eerste gedachte: Eunice is vrij!"

„Nu overdrijf je, Geoff. Dat kan ik niet van je gelooven."

„Ik geef je mijn woord van eer dat het mij een gevoel van verlichting gaf. Later heb ik wel eens gedacht, dat als ik aan zijn graf kon knielen — tot hem kon spreken — maar dat is natuurlijk onzinnig; hoe het ook zij ik heb er geen vrede bij. Jack is al zeven jaren dood en — ik ben pas een jaar geëngageerd — ik kon niet eerder spreken, hij stond tusschen ons. En wat nog het ergste is, Dick, ik vrees soms dat Eunice's hart hem nog steeds toebehoort...."

„Kom, kom, je moet niet ziekelijk worden; het verleden is dood." Al sprekend waren ze het grijze kerkje naast de pastorie genaderd. De deur stond open. Ze keken naar binnen en zagen een langen, mageren man staan voor een marmeren steen — die daar was gelegd door Sir Geoffrey ter herinnering aan John Lidstone, kapitein van het 8ste regiment, gesneuveld in Pujerat, in Indië. Plotseling keerde de vreemdeling zich om.

„Jack! O mijn hemel, Jack!" riep Sir Geoffrey uit.

„Ik ben teruggekomen, Geoff. Ik vond de deur van het kerkje open en ging naar binnen. Zijn vader — en moeder — beiden....?"

Zijn stem begaf hem.

„Ja, zes maanden na elkaar. Maar jij...."

Onze populaire journalisten-chansonniers, Pisuisse en Blokzijl, waren wederom zoo welwillend ons de beide zeer interessante foto's te zenden, op deze bladzijde geplaatst. — Hierboven: kijkje op een kampong van het eiland Nias, in de nabijheid van de hoofdplaats Goenoeng Sitoli, door Pisuisse en Blokzijl bezocht, ter gelegenheid van hunne deelneming aan een kruistocht met Hr. Ms. „Van Gogh", ten doel hebbende de zee om het eiland heen in kaart te brengen; het eiland heeft in de laatste jaren een bijzondere beruchtheid verkregen door de koppensnellers, die er wonen, en die onlangs negen man van onze marechaussees gesneld hadden; de hoofden van de ongelukkigen waren nog niet teruggevonden; op de foto ziet men de beide vroolijke globe-trotters, gezeten naast drie marine-officieren van de „Van Gogh", te paard.

„Ik was niet van plan mij dadelijk aan je te vertoonen, Geoff, maar de gedenksteen, dien je daar hebt laten plaatsen — en de beide namen van — ach, ik ben gebroken naar lichaam en geest — ik heb ergere dingen doorgemaakt dan de dood — toen ik je dus zag — o, ik heb zoo verlangd naar jou — en naar hen. Nu zijn ze voor goed weg. Ga met mij mee Geoff, ergens heen waar we ongestoord kunnen praten."

Zwijgend sloegen de twee broers een boschpad in en zetten zich op een gevallen boomstam neer.

„Ik heb vreemde dingen beleefd," begon kapitein Lidstone. „De Pathanen rukten op ons in; ik trachtte mijn compagnie bijeen te verzamelen, en werd van mijn manschappen afgesneden. Daarna herinner ik mij niets meer. Vijf jaren later schijn ik als uit een droom ontwaakt te zijn en ik kreeg het geheugen terug op het punt, waar het mij in den steek had gelaten."

„Hoe verschrikkelijk! Hoe kwam dat?"

„Ik was in Thibet, toen ik een slag op het hoofd kreeg, die mij het bewustzijn deed verliezen. De dokter, die mij behandelde, vond en verwijderde den splinter, die den bloedsomloop in mijn hersens belemmerd had en ik begon mijn leven opnieuw. Hij bracht mij naar Lahore, vandaar ging ik naar Calcutta en zoo kwam ik hierheen."

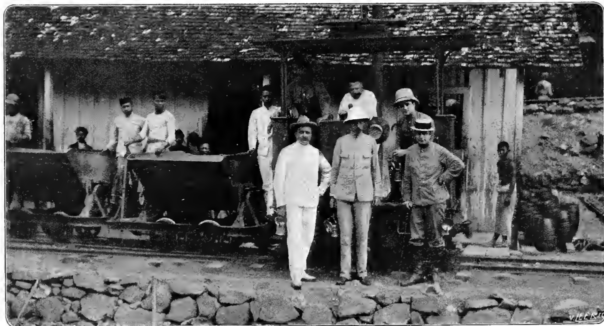
„En hadt je geen geldgebrek?"

„Ja, er waren tijden, dat ik armoede leed."

„Waarom schreef je mij niet?"

„Omdat ik stilletjes thuiskomen wilde om uit te vinden...."

„Wat uit te vinden?" herhaalde Sir Geoffrey geagiteerd.

Pisuisse en Blokzijl op bezoek aan de goudmijnen Redjang Lebong, boven Benkoelen (Sumatra). — Deze foto, genomen nà het verlaten van de mijn Lebong Donok, is van bijzonder belang, omdat daarop voorkomt de heer Liefrink, oud-lid van den Raad van Ned. Indië, die eerst kort geleden door Baron Quarles de Quarles vervangen is; van *links* naar *rechts*: Karl Kriekhaus, hoofd-administrateur van de mijn Donok, Liefrink en Pisuisse, en, op de electrische locomotief van het ertstreintje, Lefèbvre, assistent-resident van de onderafdeeling, waarin de mijnen gelegen zijn, en Blokzijl. — Men ziet, dat de beide onvermoeide, weetgierige en koene reizigers èlke gelegenheid aangrijpen om hunne kennis en hun blik te verruimen.

„Zeven jaren lang ben ik dood gewaand, Geoff. Vandaag ben ik teruggekomen en vind alles veranderd. Jij bent het hoofd van de familie geworden. Vader en moeder zijn gestorven. De wereld gaat zijn gang en de ledige plaatsen worden gevuld."

„Jack!" viel Geoffrey hem verwijtend in de rede.

„Neen Geoff, aan jouw gevoelens twijfel ik geen oogenblik. Ik dacht aan Eunice."

„Aan Eunice!"

„Leeft ze nog? Je stem klinkt zoo vreemd. Zij is toch niet dood?"

„Neen, den hemel zij dank, niet."

„Nu zul je begrijpen waarom ik zoo stilletjes hier terugkwam. Veronderstel eens, dat zij met iemand anders was getrouwd, terwijl ze mij nog steeds liefhad. Dat zou verschrikkelijk zijn, nietwaar?"

Sir Geoffrey werd aangegrepen door een gevoel van ontzetting. Zijn oogen keken ver voor zich uit. Zou hij zeggen dat ze getrouwd was? Dit toch zou over drie dagen het geval zijn; zou zijn broer dan misschien....?

„Als ik wist dat zij gelukkig getrouwd was, zou ik onmiddellijk weer heengaan, zonder haar te laten weten dat ik nog leef," vervolgde Jack.

„Zou je daartoe de kracht hebben?" klonk het gejaagd.

„Ja, dat geloof ik wel."

Een pijnlijke stilte volgde op deze woorden.

„Welnu, ze is getrouwd."

„Dan zal ik gaan. Beloof mij het geheim te bewaren, Geoff. Over eenige dagen zal ik je schrijven — als ik geld noodig heb. Daarna..... God zegen je mijn jongen."

Hij stak zijn hand uit.

„Halt Jack!" riep zijn broer eensklaps vastberaden. „Ik heb een onwaarheid gezegd. Eunice is met — mij verloofd. Over drie dagen trouwen we."

„O hemel, Geoff, dat is nog erger dan ik mij ooit heb voorgesteld in mijn benauwdste droomen. Ik — haast mij niet Geoff — ik moet mij er eerst goed indenken. Zij — zij is verloofd met — jou. Ze moet — wel van je houden — je bent zoo goed, zoo edel. — Mijn plaats is ingenomen, ik zal heengaan."

„Neen, het betreft het geluk van Eunice. We hebben niet het recht voor haar te beslissen. Laat ons samen naar St. Meril gaan."

Kapitein Lidstone bleef langen tijd in gedachten verzonken. „Het zij zoo," zei hij ten slotte.

Het was reeds schemerdonker toen ze St. Meril bereikten.

Op verzoek van Sir Geoffrey liet de bediende hen in de boekerij en ging toen zijn jonge meesteres zoeken.

„Je moet het haar voorzichtig meedeelen, Geoff," zei kapitein Lidstone. „Het zal een zware strijd voor haar zijn."

Sir Geoffrey schudde het hoofd. „In den eersten schok zullen we de waarheid vernemen; ze zal dan niet op haar hoede zijn. Ik geloof dat dit het beste is."

Zenuwachtig schrokken ze op door het sluiten van een deur in de gang. Even later trad Eunice binnen — een mooie jonge vrouw van bij de dertig.

„Geoffrey jij —" ze brak eensklaps af, haar oogen gericht op Jack.

„Jack!" ze rilde even. „Jack!" herhaalde ze met vreemde, toonlooze stem en onwillekeurig strekte ze haar hand uit als om hem af te weren. Kapitein Lidstone zag het en alle kleur week uit zijn gelaat; zijn lippen beefden.

„Eunice," zei hij langzaam en met moeite, „ik ben teruggekomen — het is een lang verhaal. Eens zal ik het je vertellen, nu niet. Ik wilde je even geluk wenschen — jou en Geoff — dat kon ik niet nalaten. Nu ga ik naar de pastorie."

„Dank je, Jack," zei ze op hem toetredend.

Hij zag den blik van verlichting in haar oogen en hij glimlachte haar toe. „Ik hoop dat je met Geoff gelukkig moogt worden. God moge u zegenen — jou en hem."

Toen keerde hij zich om en ging heen, zonder haar aan te zien, want zijn gemoed was te vol.

De Internationale Athletische wedstrijden van de Rotterdamsche Voetbalclub „Xerxes" te Rotterdam. — Voor dit interessante, uitstekend georganiseerde concours, gehouden op het zeer goed ingerichte terrein aan de Pelgrimstraat, waren niet minder dan 222 inschrijvingen; het weer begunstigde de verschil ende kampen, het publiek verscheen in grooten getale, zoodat men gewagen mag van een alleszins geslaagd sportfeest. — *Foto links boven: „Wim"* van U. D. I. te Arnhem wint met een sprong van 6 40 M. het kampioenschap van Nederland, voor leden van de N. A. U. en verbetert tevens het bestaande record van 6.37 M. — *Foto rechts boven:* Een lastig moment tijdens den estafettenloop: het overnemen van de vlag; de beide loopers zijn leden van „Xerxes", die den 2den prijs in dit nummer behaalden, in gelijken tijd als de winners van den 1sten prijs (D. E. C. te Amsterdam). — *Foto onder:* De Finale van 100 M. hardloopen om het kampioenschap van Nederland, voor leden der N. A. U.; 1ste aankomende: M. Th. Pronk van D. E. C. te Amsterdam; 2de: H. W. Mulder van *„De Athleet"* te Apeldoorn.

(Wegens gebrek aan ruimte eerst nù geplaatst).

De Koninginnedag in de Hoofdstad.

Zeldzaam fraai weer heeft de feestelijkheden op dezen nationalen vreugdedag, op dezen Oranjedag, begunstigd.

Er heerschte langs de straten, in de café's en daarvoor, op de pleinen een gezellige drukte, een echte feeststemming, die door geen enkelen wanklank verstoord werd; het feestprogramma was goed gevuld: *„de clou"* was weer het groote feestterrein achter het Rijksmuseum, waar de *„Vereeniging tot veredeling van Volksvermaak"*, alles zoo flink en keurig voorbereid, geregeld en georganiseerd had; daar waren duizenden bijeen om de volksspelen, de specialiteiten van Flora en de luchtballon-opstijging te zien; ook de voorstellingen in den Stadsschouwburg en in het Paleis voor Volksvlijt mogen genoemd worden, terwijl het schitterende vuurwerk op den Amstel weder de bekroning van den dag vormde

Natuurlijk is ook buiten Amsterdam de Koninginnedag, overal in den Lande en zelfs door de Nederlandsche kolonies in de voorname Europeesche steden, met groote geestdrift gevierd.

Ter eere van de kroning van Vorst Nicolaas van Montenegro hebben in de hoofdstad Cettinje luisterrijke feesten plaats gehad, die door verschillende buitenlandsche vorsten en hoogwaardigheidsbekleeders werden bijgewoond. — Op onze foto ziet men koning Nicolaas met zijne dochter, koningin Helena van Italië, en daarachter koning Victor Emanuel van Italië met zijne schoonmoeder, koningin Miléna Vucotitch van Montenegro.

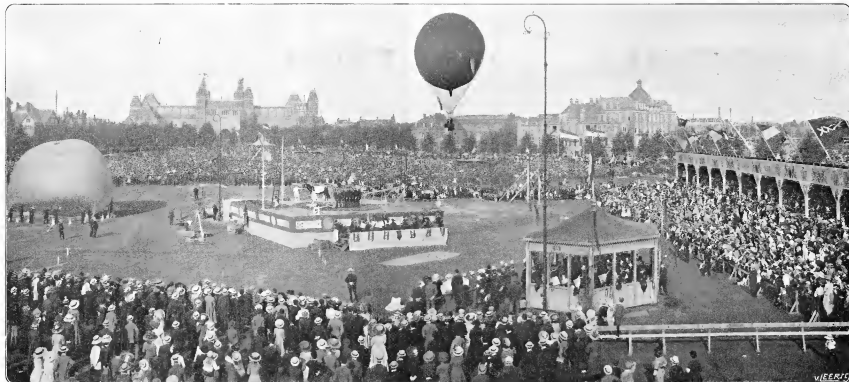
Aan den vooravond van de Vliegweek van Jan Olieslagers!

Het groene veld aan den linkerzoom van den in het zonlicht tintelenden Amstelstroom, is geheel in orde gebracht en gereed, om den kloeken luchtkruiser met zijn fraaien Blériot-éèndekker te ontvangen. Het ziet er gezellig uit met die tentjes en kramen, uitlokkend tot een bezoek. Wij zijn in de Septembermaand, dus is elke Amsterdammer in vroolijke stemming en de muziek op het terrein zal meewerken om die er in te houden!

Reeds honderden aanvragen kwamen bij de Directie om personeele en familiekaarten in; onze administratie zorgt voor snelle en geregelde verzending.

Jan Olieslagers is een geroutineerd vlieger; hij doorklieft met zijn reuzenvlinder in sierlijke lijnen en bewegingen, met de zekerheid van den auto-bestuurder, het luchtruim en laat de toeschouwers zoo lang mogelijk van zijn indrukwekkende, grootsche vluchten genieten.

De gelegenheid om daarvan te profiteeren, zal zich hoogstwaarschijnlijk wel *niet* zoo spoedig weer voordoen

Het Feestterrein achter het Rijksmuseum te Amsterdam op Koninginnedag. — *Foto links:* De vulling van den luchtballon; *achtergrond links:* Het Rijksmuseum; *in het midden:* Het podium voor de sensationeele vertooningen van Flora's specialiteitengezelschap; *rechts daarnaast:* De muziektent; *geheel ter rechterzijde:* De tribune van de Amsterdamsche IJsclub; *in het midden boven:* De ballon even na de opstijging. — Dat de belangstelling bij dit Oranjefeest weer buitengewoon groot was, behoeft bij een blik op onze foto niet nader betoogd te worden.

Het 500-jarig bestaan van Purmerend is de vorige week feestelijk herdacht.
Het slot Purmersteyn, verkleind model naar het origineel, met architectonisch talent, fraai opgetrokken, vond zoowel in- als uitwendig algemeene bewondering; het gebouw was verdeeld in tweeën: een ridderzaal, behangen met gobelins, voorzien van vele antieke stukken, en een verfrisschingslokaal — 's Avonds werd het slot ingewijd en gaf Willem Eggert, Eerste Heer van Purmerende, voorgesteld door den heer Th. J. M. Brantjes, in prachtig costuum, receptie en hield hij eene welkomstrede tot het Gemeentebestuur en andere autoriteiten en genoodigden. — Van het feestprogramma noemen wij de specialiteiten-voorstelling, de opstijging van een luchtballon en *niet* te vergeten den uitstekend georganiseerden optocht met zijn fraaie wagens en groepen, voorts de mooie versieringen, de verlichting, den vlaggentooi, de kinderfeesten. — De bloeiende en mooie stad in den Purmer heeft de herinnering aan hare stichting op schitterende wijze verlevendigd en kan met groote voldoening op 2 September 1910 terugzien. — *Foto boven:* Het slot „*Purmersteyn*". — *Foto onder:* De poort Willem Eggerstraat met bewoners.

zoo dicht bij de hoofdstad. — Al wat beenen heeft, dus... naar het vliegterrein.

Entrée 1ste rang . . . . *f* 1.—
„ 2de rang . . . . „ 0.50

Familiekaarten en vijfdaagsche kaarten met 20 °/o reductie, tot Zaterdagmiddag 12 uur, aan ons bureau Amsteldijk N°. 13, en van af 2 uur op het vliegterrein.

DE DIRECTIE.

De heer Chrispijn en mevrouw Chrispijn—Van Meeteren in „Parijsche Zeden".

De heer en mevrouw Chrispijn voor hunne woning in Indië.

Het echtpaar Chrispijn aan het wandelen in Indië.

Chrispijn bij het Neêrlandsch.

De heer *L. H. Chrispijn* heeft zijn welgeslaagde tournée door Indië geëindigd (of eigenlijk afgebroken, want hij had nog grootsche plannen) en is weer bij het Nederlandsch Tooneel in zijn oude functies hersteld.

Voor de Koninklijke Vereeniging mag de terugkeer van dezen hoogstverdienstelijken tooneelspeler en voortreffelijken regisseur als van zeer veel beteekenis worden beschouwd, want vooral een krachtig, derzake volkomen kundig en modern aangelegd spelleider kan daar, in samenwerking met den nieuwen litterairen adviseur, den heer Van Nouhuys, aan wiens talenten, goeden smaak, artistieken zin en mooie voornemens niemand twijfelt, veel nuttigs verrichten.

En al had Chrispijn in Indië nòg zoo'n groot succes, (dank zij ook de medewerking van zijn echtgenoote, wier speeltalenten zich onder zijne leiding flink hebben ontwikkeld, hetgeen zij wel spoedig ook hier, als lid van de Koninklijke, in een rol van eenige beteekenis zal bewijzen), al beviel het er hem nòg zoo goed en al had hij er ook geen oogenblik aan gedacht, om te repatrieeren, indien hij niet per telegram daartoe door den heer Van Nouhuys zoo dringend was uitgenoodigd — wij gelooven graag alles wat hij ons daarvan vertelde — tòch zouden wij het zeer natuurlijk vinden, indien hij er niet rouwig om was, zijn mooien werkkring op 't Leidscheplein weer te vervullen.

In elk geval is het zeker, dat het publiek zijn terugkeer met blijdschap heeft begroet.

De heer en mevrouw Chrispijn thuis in Amsterdam.

Wij geven hier enkele kiekjes van het echtpaar Chrispijn. Drie er van werden in Indië gemaakt. Het vierde is hier door onzen fotograaf in hun woning genomen.

G. B.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

XI.

„En nù eens iets over je gedrag in 't openbáár en de éérbewijze!

'n Soldaat mot zich in 't publiek altijd flink en kwiék bewege.

Hij mòt er op straat zóó bij loope, asof ie vijf en twintig pop op zak het en 't 'm geen lòr kan bomme, ja of 'm uit èlk raam 'n móóie frissche meid ligt na te kijke.

Flink de kop dus op, néús in de wind, bòrst naar vore, schóuwers terug, àrme los en 'n vlùgge veerkràchtige pas! Zóó hoort 't!

Geen beróérder gezich, dan 'n militair, die langs de weg loopt de lùmmele, met z'n hande in de zak!

Goed òpgepoetst en flink gewassche, maakt de vlótte soldaat op 'n ieder 'n góéie prèttige indruk en is-t-ie as 't ware 'n wandelende reclàme voor ons leger! [1]) De vùile slungel daarentege kan je 't bést met 'n vièze vètvlek vergelijke, die de soldatestand jàmmerlik ontsiert!

De flinke, nètte kerels, die Goddank toch de méérderheid vorme, moste hun chefs eens 'n handje hélpe en op straat 'n óóg in 't zeil houwe! Ze mòste de lui, die zich niet behóórlik wete te gedrage, kortweg ànspreke en op hun plicht wijze en as dàt niet helpt, eenvoudig rappòrt van ze make, want mìspunte, die de éér van hun korps te gràbbele gooie, mótte dan maar 'n flinke dóúw oploope óók! Je wéét, ik ben géén voorstander van straffe, maar wie niet hóóre wil, mot vòele [2]).

Dat 'n soldaat z'n meerdere behóórlik saleweere mot, behoef ik je zéker wel niet te zegge.

In àlle legers bestaat dat groete door de rèchterhand met uitgestrekte àneengeslote vingers àn 't hoofddeksel te brenge en daarbij de meerdere éérbiedig en stràm an te zien.

De linkerarm wordt dan tegelijkertijd stil gehouwe en mag niet bewoge worde.

Ontmoet je 'n meerdere, dan rek je je lichaam nòg 'n paar centimeters uit, zet je borst nòg wat flinker op en geeft op zès pas afstand je saluut. Op zès pas, verstà je, géén vijf hoor, dàn lièver nog op zeven! Met 'n rùk breng je je rechterhand naar de rand of klep van je hoofddeksel! Je elleboog komt daarbij ongeveer ter hoogte van je rechter schouwer en je middel- en wijsvinger rake de rand van de klep an. Tegelijk kijk je je meerdere flink in de ooge, zoodat je hoofd, àl voorbijloopende, stééds meer naar rechts draait. Eérst als de meerdere drie pas voorbij is, gaan de ooge en 't hoofd weer naar vóre en de rechterhand met 'n rùk naar beneje!

Gedurende de groet motte de schouwers éve hoog blijve en je van achtere je kraag góéd in je nek voele. Late we 't nou eens eve beoefene, dan kén je 't vast! . . . .

. . . .

Zóó! Nou altijd zóó model saleweere, Jan! Niks beroerder toch dan soldate die slordig en onverschillig groete, dat zijn sléchte militaire en moeste voorbééldig gestraft worde [3]).

H. M. de Koningin-Moeder met de Prinses en den Prins Van Teck en gevolg, op de motorboot „Electra" een watertochtje op de „Loosdrechtsche Plassen" makende. — In de buurt van de landingsplaats zag het er door de vele gepavoiseerde zeilbooten en andere vaartuigen, grootere en kleinere, kleurig en echt feestelijk uit; de steiger was met een looper overdekt, met bloemen versierd en met een kroon getooid; de toegestroomde menigte juichte het Hooge Gezelschap bij het aan wal stappen levendig toe; in automobielen werd naar Soestdijk teruggekeerd. — Onze foto werd genomen onderwijl H. M. zich onderhield met den burgemeester van Loosdrecht, Jhr. Van Swinderen, tijdens het schutten in de sluis bij Loenen. — De Loosdrechtsche Plassen zijn een zeer groote attractie voor watersportminnaars.

[1]) Vréémdelingen beoordeelen de wáárde van 'n Leger mééstal, naar wat ze er toevàllig op stráát zoo van zien. 'n Schildwacht b. v., die in stede van érnstig en „mit Würde" z'n plicht te doen, staat te làchen en lòllen met 'n paar burgers — dit zag ik herháálde malen aan de àchterzijde van ons Koninklijk Paleis te Amsterdam — 'n milicien, die lùmmelachtig over 'n brugleuning hangt en kringetjes in 't water spuwt, of wèl, op den openbaren weg 'n appel loopt te eten, ze kunnen óók door 'n buitenlandsch officier „in politiek" worden òpgemerkt, die als hij stràks weer thuis is, 't aan 'n ieder gaat vertellen, dat het Nederlandsche Leger 'n ongedisciplineerde bende is! Zéér oppervlakkig geóórdeeld door dien officier, máár, ... tòch gaat het zóó! De eer van het Vaderland eischt dus een correcte houding onzer militairen in 't publiek! Zegt het voort!

[2]) Het is jàmmer, dat men bij òns niet, nèt als in Duitschland, met één oogopslag kan zien tot wèlke compagnie, eskadron of batterij de man behoort. Dit zou het toezicht op straat véél gemakkelijker maken en waarschijnlijk ook préventief werken. Ik zag in Metz, een reuzengarnizoen van 25000 man, nog nimmer iets, wat ook maar de geringste áánstoot gaf!

[3]) Over 't àlgemeen straft men in 't Nederlandsche Leger, nèt als trouwens in 't Fransche en Belgische, te véél voor futiliteiten, voor àllerlei onbeduidende kleinigheden, waarbij van geen ònwil of òpzet bij den mindere spràke is! Dat is zéér verkeerd en maakt den dienst niet populair. Men moest alléén rapport maken en straffen, maar dan ook zéér zwaar en minstens met provoost, wanneer de mindere uit kwaadwilligheid fraudeert, b.v. door slórdig, òneerbiedig of in 't gehéél niet te salueeren! Bij zóó'n ernstig vergrijp tegen de Krijgstucht zij men steeds zònder pardon! C. B.

Men gaat z'n meerdere in 'n stràmme houding en éérbiedig anziende, de armen stilgehouwe, zònder „aanslaan" dus, voorbij, wanneer men blóótshoofd is of wèl een zwáár pak draagt.

Bij àlle eerbewijze is 'n stràmme militaire houding hóófdzaak. Tràppe van stramheid bestaan er niet! 'n Korp'raal van Kampe wordt ève model en eerbiedig gesaleweerd as Zijne Excellentie de Luitenant-Generaal Commandant van het Veldleger, versta je!

Stràmheid mot je echter niet verwarre met stijfheid of gedwòngenheid! De groet mot vooral niet hoùterig zijn, maar juist 'n elegànte sièrlike indruk make.

Je mot er voorál ook steeds 'n kwiéke flinke pas bij houwe! De voeten daarbij nètjes naar buiten geplaatst en géén kromme knieë!

De meerdere verder zoovéél mogelik an je rèchterhand late passeere en niet te dicht, dus bijtijds wat op zij gaan!

Róók je, dan neem je op àcht pas je sigaar, cigaret of pijp in je linkerhand en groet eerst dàn, dus nóóit met zoo iets in je mond.

Loop je met kamerade of burgers te pràte of te làche, dan hou je daarmee op en kijkt ernstig, zoolàng as je saleweert.

Loop je met 'n meissie an je arm, met Cor van de bootsman bevoorbeeld, dan mot je d'r gedurende 't saluut loslate, want dienst gaat voor liefde!

Voor méérdere, maar ook voor vrouwe, méisjes en bejáárde burgerpersone gaat ieder wèlopgevoed militair uit de weg, dus bevoorbeeld ook van 'n smal trottoir af.

Loop je met eenige kamerade, dan tegelijk het saluut beginne en eindige. Een van jullie kan daartoe zachies commandeere, op die manier: „saleweere . . . . één . . . . twee!" Zóó doen ze dat in Duitschland, heb ik me eens in Indië door 'n sergeant, die er gediend had, late vertèlle en 't is zéér practisch en staat fèrm!

Ontmoet je meerdere van verschillende rang, die sàmen loope, dan wordt bij het saluut de hoogste in rang met de ooge gevolgd.

Bij 't òp en neer loope van 'n publieke wandelplaats, 'n perron op 'n station bevoorbeeld, behoef je maar één maal te saleweere.

Zit je in of vóór 'n koffiehuis, stationswachtkamer of dèrgelik locaal of wel op 'n bank voor de wacht of in 'n plantsoen of zoo en komt er 'n korp'raal of 'n ànder meerdere binne of voorbij, dan vliég je overend, in 'n flinke militaire houding, niet zoo maar áárzelend of hálf, maar nèt as of je van òndere in je zitvlak door 'n wèsp gestoke werd. En je blijft dan stràm staan, totdat de meerdere je behóórlik teruggegroet het [1]).

Kom je zèlf zoo'n locaal binne en zitte er één of meer meerdere an verschillende tafeltjes, dan neem je bij de deur de militaire houding an, groet naar de verschillende richtingen, waar die meerdere zitte en gaat eerst dàn je gang. Verláát je zoo'n locaal, dan maak je bij de deur àchterwaarts front en doet weer 't zèlfde, alvórens te vertrekke. Ook als een der meerdere het locaal verlaat, moete de aanwezige door stràm opstaan, met 't front naar die meerdere, hun disciplien toonen.

Zie je off'ciere in burgerkleere, dan groet je op dezèlfde manier, óók al zijn ze van 'n ànder korps of garnizoen.

Ook kader en off'ciere van de Marine, de Schutterij [2]) of Weerbaarheid en ook van vréémde Legers mot je groete [3]). En de buitenlanders nog stràmmer haast dan de Néderlandsche superieure. Ze neme dan 'n gòeie dunk van ons Leger mee naar huis. Weet je niet zéker of zoo'n buitenlandsch militair wel 'n hoogere rang dan jij bekleed, dan is 't béter iets te véél dan te wèinig te doen. Méèstal kan je 't wel duidelijk zien, dat je niet met 'n gewóón soldaat te doen hebt [4]).

[1]) Meerderen, die niet behóórlijk teruggroeten, moesten, als ze weer door hùn meerderen daarbij gesnapt werden, 'n behóórlijke douw oploopen! De minderen moetèn juist, door aanschouwing van het saluut hunner superieuren, leeren hoè ze te groeten hebben.

[2]) Toen Jan in dienst trad, bestond de Schutterij nog en trouwens ieder jaar als Hare Majesteit in de Hoofdstad op bezoek is, vertoonen zich voor de Audientie ten Paleize vele oud-officieren der Schutterij in 't openbaar in uniform en die heeren moeten dan behóórlijk gesalueerd worden.

[3]) Toen er dit jaar vele Belgische officieren en onderofficieren in Den Haag waren voor de voetbalwedstrijden, heeft 't mij geërgerd, dat tàl van minderen onzer residentie die vreemde militairen wèl onbeleefd aangaapten en nakeken, maar hen niet de voorgeschreven eerbewijzen brachten. Had men voor die gelegenheid niet nòg eens 'n streng èxtra-bevel kunnen uitgeven?

[4]) De bewerker dezer Gedenkschriften heeft zich nog al véél in 't buitenland in uniform bewogen. Hij droeg dit o. a. in België, Frankrijk, Duitschland, Engeland, Malakka en Ceylon en ontving steeds van 90 % der militairen 't internationaal voorgeschreven krijgsmansaluut.

In Duitschland is 't hem slechts éénmaal overkomen, dat 'n soldaat, 'n schildwacht bij de Artilleriekazerne te Wezel, het eerbewijs niet bracht.

Trots zijn vóórspraak bij den Kolonel, 's middags in 't officierscasino, waar hij gàst

An 'n iéder, die 't Ridderkruis der Militaire Willemsorde draagt, ónverschillig of-t-ie bùrger of geméén soldaat is, mot je op dezèlfde wijze door saleweere je eerbied toone.

Drage ze 't kruis niet model groot of alléén maar 't oranjelintje met de twee blauwe streepjes in d'r knoopsgat, dan ben je wel niet verplicht te groete, maar 'n góéd soldaat doet 't tòch [1]).

Militaire onder geleide doen geen eerbewijzen maar kunne door 'n flinke militaire houding en stramme pas hun respect toone [2]).

Als je 'n groote troep ontmoet, dan groet je alle hoofdoff'ciere, dat zijn die met gouwe of zilvere krage, die bij de Infanterie ook nog te paard zitte [3]). Is 't een kleine troep, dan groet je alléén de commandant en niet de andere off'ciere, onderoff'ciere of korp'raals.

Nou weet ik niét Jan! of 'k nog iets vergete heb, ik ben er al zoo láng weer „uit", maar enfin, de rèst zulle ze je dan wel bij 't korps leere. De hóófdzaak is maar, dat je noù begrepe hebt, dat àlle eerbewijze stríkt model en flínk stram motte worde uitgevoerd! — Niet wáár, vent?" (*Wordt vervolgd*).

---

was, moest de man drie dagen logeeren bij Vater Philip, zooals ze bij de Duitsche militairen den provoost-opzichter noemen.

Zèlfs als gepensionneerd buitenlandsch officier in politiek ontvangt men in Duitschland van de minderen, welke die kwaliteit toevalligerwijze weten, een stràm militair saluut. Zoo iets getuigt van 'n echt militärischen Geist!

[1]) En 'n góéd korporaal en onderofficier, volgens 't voorschrift aan „burgers" met „het Ridder", géén saluut verschuldigd, zullen zich zèlf in de oogen van àlle weldenkenden verheffen, wanneer ze dat saluut tóch brengen. Ik wil hierbij nog even meedeelen, dat ik, als actief dienend officier, stéédś aan „burgers" van oùderen leeftijd, ridders van de M. W. O., het éérst 'n eerbiedig militair saluut gaf en zóó deden toen óók de onderofficieren en korporaals die bij mij „theorie" hadden, want lééringen wekken en vóórbeelden trekken!

Ik corrigeer deze drukproef toevallig op 6 Augustus te Saarbrücken, waar veertig jaar geleden zoo manhaftig gestreden werd en de Fransche Generaal Frossard zijn sterk verschanste stelling op de Spicheren Hoogten, een stijle heuvelrij ten zuiden der stad, door de dappere Duitsche troepen zag bestormen en nemen. — Ter eere van de feesten zijn honderden oudstrijders van heinde en verre naar Saarbrücken gereisd en nu zie ik weer hoe „militärisch" de Duitsche soldaat nog steeds „denkt und fühlt"! De veteranen worden door officieren, onderofficieren en manschappen met eerbied gesalueerd. Dit werd niet extra bevolen, zooals mij bij informatie bleek, maar is een spontane uiting van den waren „Soldatengeist". — Toonen ook onze soldaten voortaan respect te hebben voor de mannen, die leven en gezondheid veil hadden voor Vaderland en Vorstenhuis! Jonge miliciens, wanneer ge op nationale feestdagen zoo'n braven oud-krijger met z'n borst vol eereteekenen in het openbaar ontmoet, dan stram gegroet, hoor! Ge behóéft 't niet te doen, maar ge doet er die oudjes dáárom juist zoo'n pleizier mee en 't is toch zoo'n kleine moeite! Zegt het voort, als je blieft, zegt het voort!

[2]) In Duitschland wordt bij het passeeren van officieren door den onderofficier-geleider of, bij 't passeeren van hoofd- en opperofficieren, door den subalternen commandant voor z'n troep „Achtung! — Augen — Rechts!" of „Achtung! — Die Augen — Links!" gecommandeerd en dan in den parademarsch met de oogen gericht op den voorbijgaanden officier, als 't ware gedefileerd. Men had 't in October 1909 afgeschaft, maar 't is nù weer, sedert 'n paar maanden, ingevoerd. Ik vind dit eerbetoon overdreven, maar zou wel 't commando „Geeft Acht" wenschen, waarop de troep zich dan met 'n rùk zou kunnen „verzamelen", zooals men dàt b. v. bij paarden noemt. Het bóémelig voorbijsjokken van een generaal b. v. of een „redevoering" als: „Ajo jongens! loop er 'n beetje béter bij, daar komt de Kolonel an!" is anti-militair!

[3]) Wanneer zullen bij ons Leger ook eindelijk eens de Infanterie-kapiteins bereden worden gemaakt? Eene compagnie op oorlogssterkte is te voet niet te overzien!

Wijs- en Onwijsgeerige Beschouwingen

VAN PROF. HANS NAR.

Filosofie.

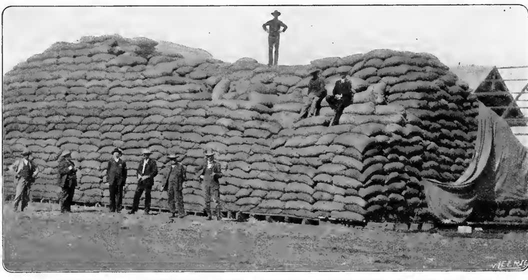

Laat 't opschrift „Filosofie" u niet afschrikken, waarde vrienden, om dit artikel te lezen. Zeker, 't is 'n titel, welke 'n gewoon mensch kippenvel kan bezorgen. Ik zelf — 'n professor n.b.! — ben in staat aan den haal te gaan, als ik 't woord „filosofie" maar hoor. Toch vertrouw ik, dat jelui me nu wel genoeg zult kennen om te weten, dat ik geen gevààrlijk filosoof ben en dat ik, al moge ik me dan ook aan veel dingen bezondigen, me nimmer schuldig maak aan àl te diepzinnige beschouwingen. 'k Heb immers zèlf veel te veel 't land aan alles, waar denken aan te pas komt! Vreest dus niet, uithoofde van den onmogelijken titel dezes artikels, dat 'k overdreven eischen zal stellen aan 't geduld en de denkorganen van m'n geachte lezers-schare!

Filosofie is 'n article de luxe, dat in groote verscheidenheid van soorten, in eindeloos varieerende kwaliteiten en tegen alle denkbare prijzen in onze verlichte en hoog-ontwikkelde samenleving verkrijgbaar is. Deze diverse soorten kan men verdeelen in twee hoofdgroepen: nl. de filosofie van den warmen en die van den kouden grond. De laatste groep is verreweg 't uitgebreidst. 'k Durf gerust verklaren, dat in ieder mensch, hij zij dan rijk of arm, wijs of dom, hoog of laag, aristocraat of proleet, in meerdere of mindere mate de filosoof-van-den-kouden-grond schuilt. Van den barbier af, die onder 't baardkrabben gelegenheid vindt, je allerlei, links en rechts vergaarde en door hem zelf verwerkte, wijsheid op te dringen, via den tramconducteur, die op z'n achterbalcon als gastheer en algemeene vraagbaak fungeert en van deze functies misbruik maakt, om de resultaten van z'n ernstige overpeinzingen gedurende de ritten langs de eenzame Ceintuurbaan of de stille Weesperzijde aan den man te brengen, al welke filosofie hij gratis over de weerlooze passagiers uitstort, tot den hooggeleerden, uitermate gerespecteerden en als alwetend erkenden professor toe, die z'n diepzinnige beschouwingen alleen in colleges ten beste geeft of in dikke boeken vastlegt en zich daarvoor peperduur laat betalen.... pardon, 'k bedoel honoreeren!... zijn we allemaal zoo nu en dan — in hevige of minder hevige mate en op meer of minder droge manier — wijsgeeren.

Welke sterveling op aarde heeft niet wel eens bij condoleance-visites of andere plechtige gelegenheden met 'n ernstig gezicht, 'n zwaar-denkende uitdrukking in de oogen en 'n beslistheid, alsof nog nooit iemand vóór hem zoo'n origineel-wijsgeerigheid had uitgesproken, de diepzinnige vraag geopperd: „Wat is het leven?" of „Wat is de mensch?" of 'n mooie stelling verkondigd als: „'t Leven is 'n droom!", „Scheiden thut weh" en meer van die kostbare trouvailles. 'k Geloof zelfs, dat de wijsbegeerte, waartegen we thans zoo hoog opzien, oorspronkelijk 'n uitvinding moet zijn van de barbiers, welke categorie van menschen 't meest om 'n praatje verlegen is. „Wij scheren" was destijds 't devies op 't banier der oudste „Vereeniging van barbiers", en de spraakmakende gemeente maakte daar al spoedig van „Wijsgeeren".

Onder wijsbegeerte verstaat men de kunst, om met den noodigen ernst, de noodige beslistheid, de meest-geschikte woordenkeus en 'n air van superioriteit iets schijnbaar heel diepzinnigs te beweren en dit zóó in te kleeden, dat niemand 't al best snapt. Hoe duisterder, hoe onbegrijpelijker

De beide op deze bladzijde voorkomende foto's, werden ons welwillend toegezonden door den heer A. van Ameyde, apotheker in het Bethal-district in Zuid-Afrika en geven een indruk van den grooten vooruitgang op landbouwgebied onder het Ministerie Botha; door het stichten van een coöperatieve vereeniging, komen de producten van het land bijeen — Onze foto boven geeft te zien een enorme hoeveelheid maïs, gereed ter verzending naar de kust.

Maïs-productie in het Bethal-district (Zuid-Afrika). — Een lange file van wagens met ossen bespannen en beladen met maïs, op weg naar de pakhuizen aan het station.

De oefening van den Militairen Geneeskundigen Dienst op de Leusderheide nabij Amersfoort. De gecombineerde manoeuvre, onder leiding van den kolonel, commandant van het 5e regiment infanterie, had ten doel: het geneeskundig personeel in de gelegenheid te stellen — méér dan zulks bij de gewone veldoefeningen kan geschieden — tot in bijzonderheden het menschlievend werk te verrichten, waarvoor het in oorlogstijd bestemd is, verder het beschikbare materieel practisch aan te wenden in de oorlogsorganisatie en ten slotte de samenwerking met het „Roode Kruis" te verzekeren. De arbeid omvat de behandeling van gewonden op het slagveld en het vervoer; vandaar, dat er eene tactische manoeuvre aan ten grondslag ligt. — De gekwetsten, aangeduid door eene duidelijk aan de tuniek bevestigde zichtbare kaart, werden loopend of per brancard naar de hulpverbandplaats gebracht, naar den aard hunner verwonding (eveneens zichtbaar aangegeven), weder naar vóren gezonden, of per as naar de achterwaarts ingerichte hoofdverbandplaats ter verdere behandeling vervoerd. — Tusschen de hoofdverbandplaats en het evacuatiestation (Amersfoort) werd de gemeenschap onderhouden door een tweetal Roode-Kruis-automobielen, de eene in het bezit van het Haagsche Vrouwencomité, de andere, ingericht door de leden der Haagsche Transportcolonne met behulp van een Fiat-chassis, door de firma Verwey en Lugard welwillend ter beschikking gesteld; aan het station te Amersfoort was de noodige samenwerking tot het gewondenvervoer per trein. — *Foto links boven:* Een gewonde, op een draagbaar liggend, wordt onderzocht door den officier van gezondheid; *ter rechterzijde*, te paard: generaal-majoor Quanjer, Inspecteur van den Geneeskundigen Dienst der Landmacht. *Foto rechts boven:* Geneeskundig personeel met raderbrancards. *Foto onder:* Oefening in het transporteeren van gewonden.

de zin van 't beweerde en hoe meer je naar de beteekenis er van moet raden, des te mooier en des te zinrijker heet de filosofie. Daarom zal klinkklare onzin, in filosofischen vorm aan den man gebracht, altijd veel meer succes hebben, dan 'n onbestrijdbare waarheid.

Er is zelfs nog 'n veel makk'lijker manier om den wijsgeer-schijn aan te nemen, nl. door *niets* te zeggen, alleen maar te peinzen, in 't ijle te staren en daarbij 'n tikje dwaas te doen. — De wijsgeer is in vele opzichten 'n bar-gelukkig sterveling. Hij heeft 'n aantal zeer groote voorrechten boven z'n medemenschen. B.v. de filosoof is gerechtigd nonsens te debiteeren en cogst daarmede bewondering. De filosoof behoeft zich in gezelschap niet in te spannen om 't slecht-vlottend discours gaande te houden. Weet-ie niet meer wat te vertellen, dan houdt-ie eenvoudig z'n mond, en terwijl van ieder ander in zoo'n geval wordt beweerd, dat-ie met den mond vol tanden zit, zelfs al is 't iemand met 'n gebit als 'n zuigeling, respecteert men 't zwijgen van den wijsgeer, want men neemt aan, dat z'n geest afdwaalt naar hooge regionen en hij dus niet gestoord mag worden.

De filosoof geniet 't benijdenswaardige voorrecht, z'n budget van uitgaven precies zoo hoog of zoo laag te mogen maken, als hij zelf verkiest. Wil-ie in 'n krot gaan wonen, dan zal men hem eeren als 'n tweeden Diogenes, die in 'n ton leefde. Lust 't hem te dineeren in 'n Volksgaarkeuken, dan zal men de soberheid en den eenvoud van den eminenten man bewonderen en vol enthusiasme wijzen op z'n geringe behoefte. Betaalt-ie z'n schulden niet — hij hoeft er zich niet voor te schamen! Niemand zal 't hem kwalijk nemen; hij is immers 'n groot wijsgeer en de traditie wil nu eenmaal, dat 'n genie per sé 'n slecht financier moet zijn. — Ook voor kleeren behoeft de filosoof niet zooveel geld uit te geven. Hij mag vrijelijk met 'n glimmende jas vol vetvlekken, 'n te korte broek, 'n vest zonder knoopen en gelapte schoenen loopen. Maar wie zal daar aanstoot aan nemen? Niemand! Hij staat immers veel te hoog, om zich met zulke beuzelarijen, als 't uiterlijk er een is, bezig te kunnen houden. — De salon-filosoof is de meest-bewonderde man in elken kring, waarin hij verschijnt. Aan tafel krijgt-ie de eereplaats; waar hij staat vormt zich direct 'n adoreerende groep, waarvan hij 't middelpunt is. Aan 't souper wordt op hem getoast; men bedankt er hem innig voor, dat-ie de soirée wel met zijn tegenwoordigheid heeft willen opluisteren. Als-ie wil, kan-ie veroveringen maken zooveel 't hem lust en voor al die onderscheiding en voorrechten hoeft-ie niets anders te doen, dan enkele keeren iets te zeggen, dat niemand begrijpt, z'n naam te zetten op de waaiers van 'n paar in aanbidding opgaande dames, enz. — Met fooien-geven behoeft de wijsgeer zich evenmin in te laten. Hij heeft 't recht z'n oogenblikken van abstractie te hebben en in z'n verstrooidheid dergelijke futiliteiten als fooien te vergeten; zelfs de inhaligste bediende zal dit 'n filisoof niet euvel duiden. — Wie nu uit dit alles opmaakt, dat ik alle filosofen niet màg, zou 'n leelijke dwaling begaan. Er bestaat zelfs één soort filosoof, waarvoor 'k 'n sterk-uitgesproken voorkeur heb, 'n filosoof, die me steeds welkom is, ofschoon 'k ook z'n innerlijk niet altijd begrijp. 't Is waar, op universiteiten noch geleerde vergaderingen wordt deze mijn filosoof gevonden, zelfs niet bij exquise feestmaaltijden. Evenmin is hij 'n filosoof van den kouden grond; integendeel, hij wordt warm gebruikt, met uien, câpres en geurige, smakelijke specerijen. En gun 'k hem al geen eereplaats in m'n hart, dan krijgt-ie er toch een in m'n maag. Want de eenige filosoof, die m. i. ten volle genietbaar, maar dan ook zéér genietbaar is, dat is die van de spijskaart!!!

Internationale wedstrijden op de Zuiderzee van de Koninklijke Nederlandsche Zeil- en Roeivereeniging (Dinsdag 30 Augustus). — Onze foto brengt in beeld: het jacht „Ree", (eig. Erich Feldmann, Amsterdam), winner in klasse XI, *„Kiel- en Middenzwaardjachten"*; 1ste prijs: een verzilverde Japansch bronzen havik, uitgeloofd door den President der Kon. Ned Zeil- en Roeivereeniging. — De wedstrijden liepen uitstekend van stapel en hadden een talrijk, belangstellend publiek.

Schilderachtige Landschappen om Amsterdam.

De uitgestrekte groenende weiden met haar weeldige, levende stoffage, de vruchtbare akkers, de talrijke bruggetjes, de rustige watertjes, de zindelijke dorpen, de kokette torentjes en de honderden molentjes, die zoo bekoorlijk tegen den blauwen hemel afsteken, dat àlles geeft aan de breede strook benoorden het IJ en het Noordzee-kanaal een bijzondere aantrekkelijkheid.

Die natuurpanorama's bieden inderdaad iets zeer karakteristieks, iets verfrisschends voor onzen geest, iets opwekkends voor onze stemming; wie somber en melancholiek van aard is, zal ongetwijfeld een dosis nieuwen levensmoed opdoen bij den aanblik op die natuur-tafreelen, welke ook groote bewondering vinden bij den zwerm van vreemdelingen, die in dit seizoen de hoofdstad met omgeving bezoeken.

Gezicht op Nieuwendam.
In dit welvarende dorp is een vrij groote scheepswerf voor ijzeren schepen, (eig. de heer Bernhard); de werf werd tot Mei geëxploiteerd door de Mij. *„De Toekomst"*; op het oogenblik ligt ze stil, maar waarschijnlijk zal ze binnenkort weder door genoemden persoon worden in gebruik gesteld. — Naast deze werf vindt men nog een scheepstimmerwerf voor houten bouw, die zelf op Amsterdamsch grondgebied ligt, maar waarvan de firmanten, de werklieden en het kantoor te Nieuwendam gevestigd zijn; er worden uitstekende jachten en andere zeil- en roeibooten vervaardigd.

Aan den rand van Nieuwendam.
Een historische herinnering van beteekenis is verbonden aan dit rustige dorp in Waterland; in 1572 werd hier door den vermaarden stadhouder van het Noorderkwartier, Diderik Sonoy, een schans opgeworpen, die merkwaardigerwijze spoedig daarna door de Spaanschgezinde Amsterdammers aangevallen, maar door de Waterlanders met de grootste dapperheid verdedigd werd. — De watervloeden van 1775 en 1825 hebben aanmerkelijke schade aangericht in de plaats.

Landschap bij Ransdorp.
De welvaart dankte Ransdorp, het eerste en oudste hoofddorp in Waterland, voornamelijk aan de uitgebreide voorrechten, die de Graven en Heeren van Waterland de bevolking schonken, zooals vrijheid van vogelvangst, visscherij, sluizen en wind enz. enz.; voor de verkiezing van het dorpsbestuur waren voorschriften gegeven, die waarborgen gaven, dat men schepenen kreeg, die in goeden doen verkeerden. — Bij een handvestbrief van Hertog Albrecht van Beieren in 1387 werd de verkiezing opgedragen aan den tijdelijken baljuw van Waterland en werd o. m. bepaald, dat zij gegoed moesten zijn tot 200 ponden toe en dat zij niet langer dan één jaar in hun ambt mochten gehandhaafd worden. — Behalve door de aanvallen van Spaansche benden in de tweede helft der 16de eeuw, heeft dit zoo schilderachtig gelegen dorp in 1825 door den watervloed veel geleden. — De toren, van zeer merkwaardigen bouw, is ruim 22 M. hoog, heeft een muurwerk van 2 el dikte, zoodat men bezwaarlijk in eenig dorp hier te lande een toren met dergelijk zwaar metselwerk zal aantreffen. Blijkbaar hebben de bouwheeren een trotsch gevaarte willen doen verrijzen, maar ontdekkende dat de fundamenten te zwak en de grond te week was, om het te torschen, doordien de muren van boven naar beneden reeds scheuren vertoonden, den bouw wijselijk gestaakt. De toren is van boven plat; op een der hoeken rijst een ijzeren staaf naar boven, waarop de haan geplaatst is, die tot windwijzer dient; binnen is een wenteltrap, waarvan de onderste 26 treden van hout, de andere van steen; vermoedelijk zijn de steenen trappen beneden in den Spaanschen tijd afgebroken. — Eertijds werden in een kist, welke in een uitgehouwen gat van het muurwerk geplaatst was, de handvesten van Waterland bewaard; voor dat gat waren drie deuren, één van koper, één van ijzer, één van hout; niemand had toegang tot deze handvesten, dan ten overstaan van Gecommitteerden uit het bestuur van Ransdorp, Zuiderwoude en Landsmeer, waartoe in èlk dezer gemeenten een sleutel bewaard werd. — Omtrent den stichtingstijd van den toren verkeert men in het onzekere; in 1502 bestond hij nog niet; er is grond voor het vermoeden, dat hij in het eerste kwart der 16de eeuw gebouwd werd. — De gemeente Ransdorp telt thans 1927 inwoners en omvat de dorpen Ransdorp, Durgerdam, Holijsloot en Schellingwoude. — Aan het hoofd staat de heer J. Kastelein, die in 1907 op 31-jarigen leeftijd tot burgemeester en een half jaar daarna tot secretaris aldaar benoemd werd; door zijne bemoeiingen werd te Schellingwoude een rijksveldwachter geplaatst en kwam een post-telefoonkantoor tot stand; Durgerdam verkreeg een telefoonkantoor en voor de visschers-vereeniging, waarvan de burgemeester voorzitter is, werd een fonds opgericht voor weduwen en weezen en ziekte-ongevallen.

Gezicht op Ransdorp met zijn ouden, stompen toren.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

„Nu, ik kan er naar gaan zien. Mijn rijtuig wacht. Laten wij er mede gaan."

Kort daarop rolde het rijtuig met de beide heeren door de stoffige straten.

„Hier moeten wij stilhouden," zeide Merrier, „het rijtuig kan door het puin niet verder."

Zij stegen uit. De weg was zeker heel slecht, de bestrating reeds opgebroken, de huizen meer of minder verwoest.

In het midden van de algemeene ruïne was de weg ternauwernood te herkennen.

De beide heeren in hun lichte stofmantels vormden een vreemde stoffage in deze omgeving, waar arbeiders met hun bestoven boezeroenen, paarden bespat met modder, en grove karren te zien waren.

Een met steenen beladen kar schommelde in de diepe voren. De afgejakkerde paarden konden haar, trots de zweepslagen, die bestendig op hunne rug regenden, niet vooruit krijgen. Daar struikelde het eene paard, viel op de knieën, wilde opstaan, stortte neder en lag hulpeloos op den grond. De half gebroken oogen staarden in het zonlicht, terwijl de voerman in zinnelooze woede met den dikken steel der zweep nog op het stervende beest losrammelde.

Morny wendde zich met weerzin af. De vuilheid, de ellende en de ruwheid der omgeving stonden hem tegen en veroorzaakten een physische onpasselijkheid, terwijl Merrier met de handen in de zakken van zijn ruime stofjas bedaard toekeek, hoe twee arbeiders op een dak, met moeite hun evenwicht bewarend, een muur omhaalden.

„Zie eens, hertog," riep hij en wees naar een zijstraat. „Al deze stukken grond zijn mijn eigendom. Als ik de zekerheid heb, dat de keizer aan den doorgang naar den Boulevard Malherbes een stoot zal geven, stijgt de waarde dertigmaal."

Hij zette de verdere voordeelen nog uiteen en dwong De Morny over puin en aardhoopen met hem rond te loopen.

De hertog bleef eindelijk staan. Zijn gelaat zag bleek. Alles stond hem hier tegen. Het gezicht van het arme, half doodgeslagen paard, het ruwe vloeken van den voerman, de doffe onverschilligheid van de overige arbeiders die toezagen, zonder in te grijpen, totdat eindelijk een politieagent proces verbaal maakte en beval, dat het paard naar den stal werd gebracht; dit alles vervulde den eleganten man van de wereld, die slechts van vroolijke en mooie indrukken hield, met afschuw.

„Ik houd het hier niet langer uit, Merrier," zeide hij en streek met zijn zakdoek over het voorhoofd „Ik krijg een flauwte, als ik hier nog langer blijf."

Merrier haalde zijn horloge te voorschijn. „Maar ik moet hier de heeren van het Bank-comité beslist afwachten, het zou goed zijn, dat gij er ook bij waart, voordat gij mijn plan aan den keizer voorlegt."

Doch de hertog werd steeds ongeduldiger en wilde niets meer hooren. „Ik moet in opdracht van den keizer naar de gezondheid van generaal Dubois gaan hooren," zeide hij. „En daar ik vanavond voor tafel weer te Fontainebleau terug moet zijn, heb ik haast, dat ik...."

„Goed; maar vergeet niet den keizer zoo spoedig mogelijk over dit plan te spreken. Wij hebben geen tijd te verliezen. Telegrafeer mij dadelijk het besluit des keizers. Geloof mij, er is haast bij. Wij hebben geld en nog eens geld noodig."

„Ja, ja, gij plaaggeest. Gij zijt niet veel beter dan de voerman, die zijn paard doodmartelde. Nu uw wagen, overladen met uwe ondernemingen, vastgereden is, spant gij er andere lieden voor, om hem er uit te trekken, al gaan zij er zelf bij ten gronde."

„De gewone loop der dingen, waarde hertog. Wees blij, uw glacéhandschoenen blijven er waarschijnlijk schoon bij. Bekommer er u dus niet om, of ik mijn vingers vuil maak."

De beklemmende indruk verdween, toen De Morny zich van de plek verwijderde en naar het Bois de Boulogne reed. Het was bij vieren, en het elegante Parijs ontwaakte uit de doffe zwoelte. Steeds weer moest hij groeten. Veel, hem geheel onbekende, personen groetten hem met grooten eerbied.

Een huivering ging door zijn leden, toen hij bedacht, hoe snel deze hoogachting in het tegendeel zou veranderen als aan het licht kwam — in hoe nauwe betrekking hij tot de twijfelachtige geldspeculaties van Merrier stond en hoe hij zijn plaats bij den keizer tot eigen voordeel uitbuitte. Zoodra deze crisis voorbij was, zou hij trachten zich van Merrier vrij te maken.

Hij beval den koetsier naar de woning van generaal Dubois te rijden.

Amely ontving hem met groote vreugde. Hortense was er ook.

„Is uw echtgenoot thuis, mevrouw?" vroeg Morny, nadat hij plaats had genomen.

„Mijn man is op zijn bureau. Eigenlijk alleen uit voorzichtigheid rijdt hij heen en weer; de geneesheeren zijn zeer tevreden. — Spoedig zal hij geheel de oude zijn."

„Dat doet mij genoegen. De keizer heeft mij opgedragen naar zijn toestand te vragen —"

In de oogen van Amely kwam een onrustige uitdrukking. In stilte besloot zij te zorgen, dat De Morny Dubois niet zag. Hij mocht te Fontainebleau niet vertellen, hoe ziek en lijdend Dubois er uit zag.

Wat was het leven voor haar een marteling, sinds de dokter haar op den ernst van den toestand opmerkzaam had gemaakt, en zij er zich nog steeds tegen verzette, het gevaar waarin hij verkeerde, in te zien. — De zorg voor de gezondheid van haar echtgenoot moest steeds het onderspit delven voor haar trots.

Onder het voorwendsel wijn voor den hertog te willen halen, verliet zij het vertrek en waarschuwde de bedienden den generaal niets van de aanwezigheid des hertogs te zeggen.

Toen zij in het salon terugkeerde was Hortense in levendig gesprek met De Morny, zij beschreef op haar scherpe manier de koffieuurtjes bij haar aanstaande schoonmoeder.

„Als zij mij met haar groote oogen aanziet, zou ik het liefst in een muizengaatje kruipen, ofschoon ik toch niet zoo verlegen ben," zei zij lachend. „Kunt u begrijpen, dat zij maar één dienstbode houdt en zelf dikwijls voor den haard staat?"

„Nu, koning Lodewijk XV zette ook graag zelf koffie, wie weet of u dat als gravin Saint-Arnaud ook nog niet eens doet," zei De Morny.

Hortense stak haar neusje in de lucht. „Dat zal niet gebeuren. Ik heb mij voorgenomen de beste keuken van Parijs te hebben, de schitterendste feesten te geven."

„Dus uw verloofde heeft de millioenen niet meer versmaad."

„Denkt u dat ik zoo dom ben geweest. Wij laten hem nu zijn onthoudingsideeën, spoedig genoeg zal hij er van terugkomen."

„Nu, veel geluk op uw eerstvolgend koffiebezoek. Wanneer zal het plaats hebben?" plaagde hij.

„Ik moet nog heden gaan. François zal mij afhalen."

„Uw vader verzocht mij te zeggen, dat hij u in de rue Richelieu zal afhalen."

„O wee, daar zal een botsing komen," riep Hortense. „Nu, eenmaal moest het toch gebeuren."

Morny nam afscheid. „Het spijt mij, dat ik Dubois niet kan afwachten, maar mijn tijd is beperkt."

Op de trap ontmoette hij den heer des huizes toch. De generaal liep langzaam, zwaar met de hand op de leuning steunend. Morny schrok; hoe ontzettend was de man veranderd.

„Wat verheugt het mij generaal, u toch nog te kunnen begroeten," zei Morny, toen hij zich hersteld had. „Ik heb mijn tijd bij de dames verpraat en moet mij nu haasten. Uw vrouw heeft mij gezegd, dat het u goed ging."

Een bitter lachje gleed om Dubois' mond. „Dat zegt zij. Zij gelooft het, omdat zij het gelooven wil," antwoordde hij zacht. Tusschen elk woord hield hij even op en legde zijn hand op de borst, alsof hij daar hevige pijnen had. „Ik zelf merk niets van beterschap — integendeel."

„Dat zal wel komen — het voornaamste is toch, dat de dokter tevreden is."

„Allen misleiden mij. Het is, alsof zij afgesproken hebben, mij de waarheid te verbergen. Ik voel duidelijk, dat ik elken dag erger word."

„Maar, beste Dubois, neem dan toch uw ontslag en rust uit. De gezondheid is toch hoofdzaak."

„Voor mijn vrouw, die jong en schoon is, is het nemen van mijn ontslag onverdragelijk. Ik zelf heb met alles afgedaan."

De hertog merkte hoe zwaar het staan en spreken den zieke viel, nam dus snel afscheid.

Er bleef hem een onaangename herinnering bij aan dit bezoek.

Vader en dochter geleken op elkaar in hun roekeloos egoïsme.

De bankier sloot opzettelijk zijn oogen voor het gevaar zijner speculaties. Mevrouw Dubois betwistte de ziekte van haar man, omdat die niet in haar plannen paste en ook het gebabbel met de kleine Hortense, dat hem steeds had bekoord, leek hem slecht en oppervlakkig.

Met neerslachtige gedachten reed hij naar Fontainebleau terug.

Bij den avonddisch merkte men echter geen ontstemming meer bij den hertog. Integendeel, hij maakte zijn Parijsche indrukken zoo lachwekkend, beschreef zichzelf en den dikken Merrier, hoe zij met hun verlakte laarzen tusschen al het puin omsprongen, zoo geestig, dat het geheele gezelschap hartelijk lachte.

Den volgenden dag ontving Merrier reeds een telegram, welke de toestemming des keizers bevatte voor de bouwplannen op den Boulevard Malherbes.

Hoofdstuk XII.

De oude gravin Saint-Arnaud was bezig in haar klein, gezellig salon de koffietafel te schikken. Buiten tikten de takken van de bruine beukenboomen tegen de ruiten.

Het binnenkomende dienstmeisje meldde de aankomst der barones. „Zal ik naar beneden gaan —"

„Laat maar, Suzanna. Zij brengt steeds haar bediende mede. Haal liever gauw het koffiewater."

Het was, alsof er een reusachtige roos binnen was gewaaid, toen Hortense met haar wijd uitstaand licht-rose, neteldoeksch kleedje binnen kwam.

„Goeden dag, Mamaatje, — daar ben ik. Is François er nog niet?"

Zij kuste eerbiedig de hand der gravin, die haar weinig sympathieke aanstaande schoondochter koel begroette. Hortense voelde die koelheid heel goed. Het krenkte en prikkelde haar, dat de gravin het geluk niet hooger schatte, de rijke Hortense Merrier tot schoondochter te krijgen. Om haar lichte geraaktheid te verbergen, ging zij ook heden als een dwaallicht de kamer rond.

„Ga toch zitten, lief kind," zei de gravin, die zenuwachtig werd door deze gejaagdheid. „Zie liever, hoe ik de koffie zet. François drinkt ze graag sterk. Als men het aan de keukenmeid overlaat, heeft men veel koffie noodig en men krijgt ze toch niet goed."

„Onze kok zal strenge inlichtingen krijgen omtrent de koffie," beloofde Hortense, die ging zitten en haar met ringen, armbanden en kettingen versierde handen in haar schoot vouwde.

„De kok? Wilt gij werkelijk een kok houden?" vroeg de gravin verbaasd,

„Op koks kan men zich veel beter verlaten dan op keukenmeiden," zeide Hortense en keek de gravin spottend aan.

„Maar ook veel duurder en gij wilt u toch bekrimpen."

„Wij bekrimpen ons ook. Ik heb niet eens een hofmeester aangenomen," zei Hortense.

„Een hofmeester! Maak u niet belachelijk, mijn kind. Een hofmeester voor kapitein Saint-Arnaud en zijn vrouw!"

De oude vrouw lachte geërgerd.

„François zal niet altijd kapitein blijven. Ik zal voor snelle bevordering zorgen. Daartoe behoort in de eerste plaats, dat wij ontvangen. De hertog De Morny heeft beloofd dikwijls bij ons te komen eten. Wie weet, of Hunne Majesteiten ons ook niet eens de eer doen. De hertog Morny is papa's beste vriend en juffrouw Boucher, de voorlezeres der keizerin mijn beste vriendin. Die twee hebben invloed op Hunne Majesteiten, en als ik hun verzoek — u lacht, mama? Ik weet werkelijk niet, waarom u lacht?"

„Ik lach over deze luchtkasteelen. De keizer eten bij een kapitein! Belachelijk! En gij wilt met uw inkomsten open hof houden? Gij verliest het hoofd geheel, kleine. François wil eenvoudig leven, voor u is geen schoorsteen hoog genoeg. Hoe moet dat gaan?"

„Heel goed, mamaatje, als u mij helpt met uw invloed op François."

„Ik ben het volkomen eens met de inzichten van mijn zoon. Eerlijk gezegd heb ik zijn verloving met u niet met vreugde begroet. Gij behoeft mij niet zoo boos aan te zien, lieve. Ik weet dat allen hem gelukkig prijzen zulk een mooi, rijk meisje te hebben veroverd. Ik dans niet om het gouden kalf mede, zooals nu geheel Parijs doet; voor een gelukkig huwelijk behoort in de eerste plaats overeenstemming in denkbeelden en levenswijze. De denkbeelden van mijn zoon en van u zijn hemelsbreed van elkaar verwijderd. Gij zoekt uw geluk slechts in uiterlijkheden. Wat zou er van u worden als men u rijkdom, glans en positie ontnam?"

„Ik zou niet weten hoe dat zou kunnen geschieden," zei het meisje zorgeloos.

„Er zijn reeds veel menschen van hun hoogte omlaag gestort, Hortense. Denk maar aan de omwentelingen, welke de revolutie heeft in het leven geroepen."

„Zulke ontzettende tijden zijn niet op nieuw voor de deur."

„Wie kan dat weten? Parijs is een heete bodem."

Hortense schoof haar armbanden zenuwachtig heen en weer. Zij roerde de koffie niet aan, welke de gravin haar aanbood. Zij had het warm genoeg, ook zonder dezen gewenschten drank, waarvan een ophef gemaakt werd alsof het wel en wee van een huwelijk er van afhing.

Het ontstemd stilzwijgen der dames werd door de komst van Saint-Arnaud gelukkig verbroken. De gezichten verhelderden toen de jonge officier binnenkwam.

De oude gravin bediende haar zoon van koffie en gebak, vroeg naar zijn dienst en de gezondheid van generaal Dubois, terwijl Hortense er zwijgend bijzat.

Saint-Arnaud wierp telkens een bezorgden blik op het bekoorlijke, verdrietige gezichtje zijner verloofde. Hij beproefde haar in het gesprek te mengen, en vroeg eindelijk naar de oorzaak harer ontstemming.

„Wat is er toch, lieveling, we hebben elkaar in geen drie dagen gezien en ge hebt mij niets te vertellen?"

„Ik ben nauwelijks tot bezinning gekomen, door het heen en weer gaan van ons huis naar de Rue de Richelieu waar onze nieuwe villa ligt. Nu is eindelijk alles klaar."

„Mag ik het wonderwerk nu ook zien? — Tot nu mocht ik er niet binnen, mama. Ik heb ons toekomstig tehuis zelfs van buiten niet mogen zien. Deze kleine tiran wil mij verrassen."

De oude gravin antwoordde niet. Zij haalde haar breiwerk uit een mand en begon te breien, alsof de kous nog heden gereed moest komen.

Saint-Arnaud keek wat onrustig eerst zijn moeder daarna zijn bruid aan. Er moest iets niet in orde zijn tusschen haar. „Wat is er toch?" vroeg hij ongeduldig. „Zeg het liever inplaats zoo zwijgend en stijf te zitten. Als Hortense u weer leed heeft gedaan, dan spijt het mij, u weet ze is wat vlug met haar tongetje."

„Waarom stelt gij dadelijk voorop, dat ik uw moeder heb gekrenkt?" vroeg Hortense verstoord.

„Omdat ge niet altijd lang overlegt, voordat ge spreekt."

„Nu, dit keer is het omgekeerd," riep het jonge meisje. „De gravin heeft gezegd, dat zij ons huwelijk zeer ongaarne ziet."

„Maar, mama!"

„Maak u niet boos, François." De gravin breide rustig verder en hief de oogen niet op van haar werk. „Ik heb gezegd, dat voor mij het geld geen hoofdzaak is bij een huwelijk, wel dezelfde denkbeelden en neigingen. Dat nam Hortense kwalijk."

„Zeker, want u zeidet het in verband met mijn verloving met uw zoon," riep Hortense. „En ik dacht werkelijk, ik vind...."

„Gij vindt met recht, dat gij mij reeds genoeg bewijzen van onze overeenstemmende inzichten gaaft, Hortense," viel Saint-Arnaud in. Hij wierp zijn bruid een blik vol liefde, zijn moeder een vragende toe. „Mama, heeft u vergeten, dat Hortense uit liefde voor mij zich wil bekrimpen en afziet van elke toelage haars vaders?"

De gravin boog het hoofd en telde rustig haar naadjes. „Ja, dat heb ik gehoord," zeide zij. „Gij hebt het mij zelf verteld, ik kan al die schoone voornemens echter niet rijmen met Hortense's beschrijving van uw toekomstige huiselijke omgeving."

„Wat vertelt zij dan?"

Hortense wilde spreken maar Saint-Arnaud legde zijn hand vast op de hare om haar tot zwijgen te dwingen.

„Wilt gij mij misschien wijsmaken," vervolgde de oude gravin, „dat gij een villa in de dure Rue Richelieu kunt betalen, een kok, equipage en bedienden houden, groote feesten geven, en daarbij toekomen met uw tractement en de rente van Hortense's erfdeel? Belachelijk. Of het kapitaal wordt in twee jaar opgebruikt, en ge moet dan de hulp van den heer Merrier toch aannemen of Hortense laat dadelijk achter uw rug alles door haar vader betalen. Ik ben geen kind, dat men verhaaltjes op de mouw spelt."

„Ik ook niet, moeder."

Saint-Arnaud was bleek geworden. Een plotseling wantrouwen ontwaakte bij hem.

„Zeg mij, Hortense, hoe ik, wat mama verteld, begrijpen moet?"

„De geheele inrichting der villa is overdreven kostbaar. Waar ik kom, spreekt men er van," vervolgde de gravin.

„De menschen praten altijd," zei Hortense snibbig en haalde de schouders op. „Papa heeft veel besteld, wat ik te voren niet zag, dat is waar."

„Ik denk, dat gij alles dadelijk weer hebt laten inrichten, zooals gij het besteld had. Ik hoop niet Hortense, dat gij mij hebt misleid."

Zij lachte wat gedwongen. „Wat kijkt ge ernstig! Alsof we reeds tien jaar getrouwd waren, en ik een ontzettende intrige had gesponnen. Mama, het is uw schuld, dat François zoo ernstig is."

(Wordt vervolgd).

L'Opéra, Academie nationale de Musique te Parijs.
Deze prachtvolle muzentempel, prijkend op de Place de l'Opéra in het hart van de groote wereldstad, biedt een grootschen aanblik zoowel in- als uitwendig en de kunst, die er ten gehoore gebracht wordt door de eerste artisten van Frankrijk, staat op een peil, dat met den uiterlijken indruk van het gebouw, in overeenstemming is. — Een bezoek aan de groote opera staat bij nagenoeg alle vreemdelingen als een der eerste nummers van het programma aangeteekend; men mag dan ook gevoeglijk van een cosmopolitisch rendez-vous tijdens de uitvoeringen spreken; niet alleen zijn het de voorstellingen zelf, die stemmingsvolle bewondering wekken, maar ook de schitterende balletten. — Wat het gebouw betreft, zoo geeft onze foto reeds een helder beeld van den voorgevel; in de statige vestibule ziet men de statues van de muzikale genieën Lully, Glück en Händel; de groote trap, *„L'escalier d'honneur"*, is een sierlijk architectonisch gewrocht van marmer met 30 prachtige zuilen; de foyer is ruim 50 M. lang en 18 M hoog, met waardevolle schilderingen en kostbare spiegels; de zaal bevat ruim 2100 plaatsen en heeft een schitterend mooie plafondschildering op koper; op de eerste rangen zijn de heeren verplicht in 't zwart gekleed te verschijnen, de dames in avondtoilet. Bij fraai weder kunnen de boulevard-wandelaars en de gasten op de café-terrassen genieten van den aanblik op de rijke toiletten na afloop van de voorstellingen. — Trouwens dit punt van den boulevard kenmerkt zich als 't ware door een deftig va-et-vient.

Tegelijk met het 40-jarig bestaan van de R. H. B. S. te Heerenveen, herdacht de heer **W. H. Wisselink,** directeur dier onderwijs-inrichting, zijn 40-jarig leeraars-jubileum; van 1 September 1870 tot 1 November 1887 was hij er leeraar en sedert laatstgenoemden datum directeur. Men heeft den kundigen, hooggeachten directeur gehuldigd overeenkomstig zijne verdiensten.

Jhr. **P. B. J. Vegelin van Claerbergen** werd onlangs met groote geestdrift en uitbundige vreugde in de Friesche gemeente Haskerland als burgemeester ingehuldigd. Sinds eeuwen was deze adellijke familie aan die gemeente nauw verbonden en velen tot zegen.

12 September hoopt de heer **K. Benjert,** hoofd der 1ste Openbare Lagere School te Strijen, zijn 25-jarig ambtsfeest te vieren. Eigenaardig is het, dat deze verdienstelijke jubilaris zijne loopbaan begon aan dezelfde school, waar hij thans hoofd is. Ongetwijfeld zullen hem op zijn herdenkingsdag vele blijken van waardeering en sympathie geworden.

Onze sedert 1856 in Manchester wonende landgenoot, de heer **Edward de Jong,** staat daar bekend als een buitengemeen bekwaam orkestleider en tevens als een fluitist van zeldzaam talent. Diverse ons toegezonden Engelsche bladen wijden woorden van onverdeelden lof aan zijn spel. Naar wij vernemen komt deze fluit-virtuoos in den loop van dit seizoen hier te lande een serie concerten geven. Ongetwijfeld zullen zijn kunstlievende landgenooten hem dan een warme ontvangst bereiden.

Dr. **H. W. van der Weele,** entomoloog aan 's Rijks kina-ondernemingen te Bandoeng (Java), is tengevolge van de cholera overleden; de dood van dezen 30-jarigen verdienstelijken geleerde is een zeer groot verlies, voor de wetenschap in het algemeen en voor de grootsche instelling, waaraan hij verbonden was, in het bijzonder; zijne kennis van de entomologie (insectenkunde) was buitengewoon.

Te Heumen is de vorige week op 72-jarigen ouderdom ten grave gedaald, de heer **A. A. J. van den Broek,** sedert 1879 burgemeester van Heumen en Malden (Gelderland), waar hij, door zijn onvermoeid streven naar verhoogde welvaart der bevolking en ook wegens zijne karaktereigenschappen, hooggeacht en bemind was.

Op 71-jarigen leeftijd is te Bergen-op-Zoom overleden de heer **A. Bruyn,** sinds 1879 directeur van de stedelijke muziekschool aldaar; van zijn verdienstelijke compositiën noemen wij: „Sneeuwwitje", bekroond door de Maatschappij ter bevordering der Toonkunst, en „Vlissinger Michiel", welk laatste muziekwerk o. a. tijdens de „De Ruyterfeesten" te Amsterdam opgevoerd werd.

Een menschenhart is niet gelukkig te maken door 't goed, wel door 't goede.

De afgebrande Tielsche Papierfabriek, voorheen Beernink & Co.; de brand ontstond in de bergplaats van stroo en sloeg van daar naar de papiermakerij over; de werklieden zijn, naar wordt meegedeeld, in het bedrijf tegen schade verzekerd; de brandweer verrichtte het blusschingswerk met kloekheid, vaardigheid en ijver.

W. H. Wisselink.

Dr. H. W. van der Weele. †

Edward de Jong.

Jhr. P. B. J. Vegelin van Claerbergen.

A. A. J. van den Broek. †

K. Benjert.

A. Bruyn. †

Hollanders in Canada. — *Foto boven:* Jan Kooy uit Anna Paulowna, sinds 3 jaar woonachtig te Prince-Albert, met een Amerikaanschen kameraad ter vischvangst op een 25 mijl lang en 4 mijl breed meer, op 100 mijl afstand van Prince-Albert. Kooy, die in zijn geboorteplaats bekend stond als een eerste visscher en jager, schrijft ons, dat hij zijn bedrijf bij een temperatuur van 40 tot 60 graden onder het vriespunt uitoefende, dat het ijs een dikte van 1/2 M. had, dat, na een bijt van 1 M². gehakt te hebben, de netten neergelaten werden en dat gewoonlijk na 1½ dag 200 snoeken en bleivisschen, ± 5 pond zwaar, opgehaald worden. — De trouwe hond, ook op onze foto vereeuwigd, is een uitstekend wachter en een voorbeeldig speurder van wolven; menige wolf is reeds door het goed gerichte schot van Kooy neergelegd. — De visschers leven er eenzaam en verlaten; de stilte wordt af en toe slechts verbroken door het gehuil van een roofdier; na een verblijf van een paar maanden wordt de visch op sleden naar de stad weggevoerd en verkocht. — *Foto onder:* Hollandsche gardeners (groenten-verbouwers) in Canada, (ons welwillend toegezonden door John Kooning, Winnipeg).

DE PRINS DER GEILLUSTREERDE BLADEN

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

JHR. MR. O. D. VAN DER STAAL VAN PIERSHIL,
Buitengewoon Gezant en Gevolmachtigd Minister van Nederland in België; onze ambassadeur vertoeft aan het Hof gedurende het verblijf van het Belgische Koningspaar in de hoofdstad.

Merkwaardige Kasteelen en Monumenten.

HET KASTEEL „STAVERDEN” OP DE VELUWE.

Statig weerspiegelen zich de trotsche gevels van dit oude lustverblijf in de zilver-glanzende gracht; die hooge poortbrug, die voorname lijnen, die gewijde stilte, dat alles doet den toeschouwer aan; inderdaad is Staverden, zoo wondermooi gelegen midden in de Veluwsche bosschen, een indrukwekkend, vorstelijk landgoed en 't schijnt ons geenszins onaannemelijk, dat Reinald I een poging gedaan heeft, om ter plaatse een stad te stichten.

Het Kasteel „Staverden”.

Zeker is het, dat de aanzienlijke landheeren met hunne familiën hier reeds eeuwen geleden met volle teugen kwamen genieten van de heerlijke boschlucht, van de jachtvermaken, kortom van het idyllische buitenleven, dat het schoone natuuroord aanbood. De geschiedenis vermeldt een graafschap „Staverden”, in 1077 door keizer Hendrik IV uit de verbeurd verklaarde goederen van Markgraaf Egbert aan de kerk van Utrecht geschonken, terwijl in 1226 gewaagd wordt van een zelfde graafschap, dat graaf Gerhard van Gelder in leen hield van den bisschop en door hem aan den hertog van Lotharingen als opperleenheer moest opgedragen worden, om er door dien vorst mede beleend te worden.

In 1400 hield Gaidert van Staverden het in leen; door vermaagschapping kwam het landgoed aan het geslacht Van Koten en in 1524 ging het in eigendom over aan Hendrik de Graaff, erfvoogd van Erkelens, den machtigen gunsteling van hertog Karel. — Daarna kwam het in bezit van de Ruijtenborchs, in 1651 aan de Haersolte's, welk geslacht het tot 1835 behield; toen werd het adellijk huis gekocht door den heer Jan Rudolf Kemper en thans wordt het bewoond door den oud-burgemeester van Rotterdam, Mr. s' Jacob, die er na zijn welbesteed, nuttig en inspannend leven, de rust geniet, die hem zoo ruimschoots toekomt, maar zijne afzondering van de officieele en ambtelijke wereld belet hem toch niet de weldadige en beschermende hand uit te strekken over de streek, die tot de parelen van de Veluwe behoort. — Wie *„Staverden”* bezoekt, komt onder den indruk van de bezieling, die er van uitgaat!

De Vleeschwaren- en Conservenfabriek van Noack aan den Emmasingel te Groningen uitgebrand. — In zeer korten tijd was het geheele gebouw één vuurzee, zoodat er niet veel te redden viel; met bewonderenswaardige flinkheid en bedrevenheid heeft de brandweer haar uiterst moeielijk en gevaarlijk werk verricht. — Machines, electrische geleidingen vertoonden na den brand een chaos van oud roest; de geheele achtermuur is uit zijne voegen gerukt. — Alles was verzekerd en het personeel is overgegaan naar de fabriek te Helpman.

Papa Helpt!

De familie Burkhard had reeds een heele week de groote schoonmaak achter zich en nog steeds ontbraken de gordijnen aan de zeven vensters.

De heer des huizes kreeg het ten slotte ervan op de zenuwen. Hij was de gansche schoonmaakweek niet thuis geweest dan om te eten, te drinken en te slapen. Hij had alle cafe's één voor één afgeloopen, en begon nu langzamerhand weer solide te worden. Daartoe echter ontbraken hem de gordijnen aan de vensters van de overigens weer in orde gebrachte woonkamer en hij, de bedaardste man anders, begon het geduld te verliezen.

Zijn vrouw ondersteunde hem daarin, door te zeggen:

„Ja, je hebt gelijk, 't is hemeltergend. Ik ben buiten mezelf over zoo'n langdradigheid. Reeds voor veertien dagen heb ik den behanger besteld en nog steeds heeft hij geen tijd om te komen.”

Greta en Max hadden het antwoord klaar:

„U moet ook het dubbele betalen, moeder, dan zal hij wel spoedig komen, maar als u slechts 60 cent wil geven....”

„75 alsjeblieft,” verbeterde mevrouw Burkhard. „En voor ieder venster heeft hij twee uren noodig, dus voor zeven vensters 14 maal 75 cent is te zamen....”

Haar echtgenoot, dien dit Zondagmorgengesprek bij de koffie in 't geheel niet behaagde, legde zijn courant neer en zeide:

„Dat geeft allemaal niets, Emilie! Denk toch om al dat geld! Behangers... Onzin! Zooiets doet een practisch mensch zelf. Nu zijn er, met het dienstmeisje drie vrouwen in huis en geen van allen verstaat de kunst van sparen, of een kleinigheid zelf te doen. Gordijnen ophangen — 't mocht wat! Goed beschouwd is het kinderspel! Wie gooit daarvoor nog geld weg? Ik zal jelui daarbij helpen! Haal maar de trap hier, ik zal je eens toonen hoe dat gaat... zonder kosten, zonder veel drukte en beter dan zoo'n behanger dat doet. Nu.... spoedig.... vlug.... 't is nu negen uur, in twee uur hangen alle zeven gordijnen!”

De veertienjarige Greta en de elfjarige Max staarden bewonderend hun vader aan en aten om te beginnen hun derde boterham op. Mevrouw trok een vreemd gezicht en legde de hand op den arm van haar man.

„Meen je werkelijk, dat je het kunt, Herman.... Gordijnen ophangen? Rolgordijnen en de vitrages?”

„Een kleinigheid! Mijn vader heeft het steeds alleen gedaan, en ik kon het in mijn slaap wel doen, zoo vaak heb ik hem geholpen. Nu — wat staan jelui me daar aan te gapen? Kom, Max haal jij eens vlug de trap, Greta de gereedschapskist en Anna moet voor kerktijd een boor uit den ijzerwinkel halen, daarbij 14 haken en evenzooveel ringen, begrepen? Heb je alles bij de hand?”

„Wat bedoel je, man?” vroeg de huisvrouw ongewoon kalm.

„Nu, koord, bindtouw, ijzeren stangen en trekkwasten....”

„T.... Trekkwasten?!” wilde mevrouw Burkhard vragen, terwijl ze met een onnoozel gezicht haar helpenden echtgenoot aanzag. Ze liet het echter na en terwijl ze de groote mand met gewasschen en gesteven gordijnen in de kamer sleepte, rekende ze uit, hoeveel ze door de bereidwillige hulp van haar echtgenoot uitspaarde van haar huishoudgeld. Voor die som kon ze zich een mooien winterhoed koopen. Een ontzettend rammelen en kraken ontrukte haar aan haar gedachtengang.

Max had met de ijlings gehaalde ladder tegen de gaskroon gestooten. De heer Burkhard vloekte als een Zwitser.

„Kun je dan niet zien, waar je loopt, uilskuiken! Natuurlijk, drie nieuwe

kousjes en twee glazen kapot. Als je niet alles zelf doet, komt er niets van terecht...."

Hij trok zijn zoon zoo vlug de trap uit de handen, dat hij over het door Greta opgerolde tapijt struikelde en met zijn hoofd tegen den kant van het buffet stiet.

„Vervloekt.... laat het tapijt toch liggen, waar het ligt!"

„Het is alleen voor de spijkers, papa," verontschuldigde zich de dochter, „hoe zullen we later al die spijkertjes van het kleed kunnen opzoeken?"

Mijnheer wreef zich het hoofd, waar langzaam maar zeker een groote buil te voorschijn kwam.

„Denk je, dat ik al die spijkers zoo maar op den grond zal gooien. Je bent een ezel...."

Hij zweeg ineens, want hij had door plotseling om te draaien de gereedschapskist van de tafel gestooten, waarin alle spijkers zich bevonden, die in huis voorradig waren.

Papa zei niets meer. Hij besteeg het trapje zoo snel alsof hij iets in de onbereikbare hoogte zoeken moest en overzag van boven het slagveld. Anna kwam met een hoogroode kleur met de boor, de veertien gordijnhaken en ringen, en had daarvoor twee gulden uitgegeven.

„Zoo'n domme meid kan nog niet eens iets inkoopen," knorde de heer des huizes, terwijl zijn vrouw het jammerend veel te duur vond. Ze zag met ontzetting, hoe onder de temperamentvolle bemoeiïngen van haar echtvriend geheele brokken kalk op het nieuwe tapijt vielen en als een witte regen op de meubels nederdaalden.

„Waarom maak je toch zoo'n groot gat, voor zoo'n dunnen haak?" waagde zij te vragen.

„Hou je mond en houdt liever de trap vast," kwam het van boven. „En jij, Max, loop eens spoedig naar beneden in den winkel en vraag of ze daar niet een beteren hamer ter leen hebben. Met dit ding hamert men zich alle tien vingers stuk, voordat men een haak in den muur krijgt. Wat zijn dat bovendien voor muren! Stroo en papier met wat kalk er over.... vroeger, in mijn tijd, toen bouwde men tenminste nog massieve muren van 2-steen dikte, waar een haak in bleef zitten.... maar tegenwoordig?"

In 't vuur van zijn rede wilde hij den haak met alle geweld in den muur slaan, sloeg daarbij op zijn vingers, zoodat er een niet onaardige wond ontstond, waaruit het bloed op het karpet druppelde.

„Vrouw, spoedig, haal een lapje!"

„Wat is er dan?.... Bloed op het karpet?"

„Ja, ja, zeur niet. Greta vraag eens aan de buren boven of ik hun boor ter leen mag. Met dit ding is niets te beginnen."

Greta ging, Max kwam en Anna werd naar zolder gezonden om uit een oude kist koord voor de vitrages te zoeken. Eindelijk zat een rolgordijn... maar wilde niet rollen. Meneer trok, trok als een waanzinnige, maar het ding zat vast.

„Dat ding klemt en het ligt geheel aan dat afgedankte touw, er zijn een paar dozijn knoopen in, maar natuurlijk hebben jelui niet eens fatsoenlijk touw in huis. Haal vlug een kluw touw, Anna!"

„'t Is al lang tien uur," meende deze brommend, „en er is niets meer te krijgen..."

„Dan ga je ergens heen waar het wel te krijgen is," riep meneer Burkhard woedend. „Alle donders, wie stoot daar zoo aan die trap? Moet ik mijn nek breken, voor die idiote gordijnen? Max.... bengel.... als je nog eens de trap voor een rekstok aanziet, zal ik je...."

Max sprong terzijde, stiet de gordijnstangen om, die op hun beurt een kostbare vaas omgooiden. Nu werd het toch te bar.

De bevelhebber klom naar beneden en sloeg bij vergissing in plaats van op zoonlief op Greta los, die luid schreiend haar broer navluchtte.

Jan Koesoe, Granman (Gouverneur) van de Pikien Rio (rivier Boven Suriname) en van het boschnegerdorp Lanti Wei, met zijn adjudant Pikien Fowloe. — Dit merkwaardige tweetal verdient een oogenblik onze bijzondere aandacht; eerstens de uniform, bestaande uit een oude afgedragen districtscommissaris-tenue met een paar officiers-epauletten van de schutterij en tevens eene plaat, waarop het Nederlandsche wapen prijkt en een staf met zilveren knop, symbool van zijn gezag. — Jan Koesoe heeft een jaarlijksch traktement van 400 gulden; slechts een paar malen per jaar gaat hij ter audiëntie bij den Gouverneur van Suriname, om de belangen der bevolking te bespreken. Op Koninginnedag is de inlandsche burgervader meestal in de stad en maakt hij vooral opgang bij de jeugd in zijn typische plunje; hij mag dan op afstand de parade in oogenschouw nemen. Wat nu het volkje betreft, waarover hij rechtstreeks den schepter zwaait, zoo is dat een boschnegerkolonie, afstammend van de weggeloopen slaven uit de periode, die de emancipatie voorafging.

De echtgenooten waren alleen. Ze zagen elkaar aan en mevrouw Burkhard meende: „Je had je nieuwe pak wel kunnen uittrekken, Hermannetje...."

Hermannetje hoorde het niet. Hij drapeerde juist. Den tweeden spijker wierp hij op den grond, „omdat het ding geen punt had," en de gordijnstangen draaide hij verscheidene malen rond voordat hij het oog kon vinden. De heer des huizes werd wild.

„In plaats dat je daar als een zoutpilaar staat, moest je liever een fleschje bier halen," riep hij zijn vrouw toe. „Of breng er liever twee mede," voegde hij er wat kalmer bij, toen zij ineens wegstormde.

Toen het elf uur sloeg, legde hij ten slotte een gereedgemaakte vitragestang op de haken. Terwijl hij eindelijk met groote moeite zijn hoofd tusschen het goed los had gewrongen en trotsch als een overwinnaar op de bovenste trede van de trap zat, riep Greta opeens: „Waar is nu het midden, papa, dat ziet men in 't geheel niet!"

En zijn vrouw voegde er kommervol aan toe: „Ik geloof, Hermannetje, dat de linkerkant lager is."

„Onzin!" zeide Hermannetje boos, „zoo ziet het 'er alleen van beneden uit! Hier boven is alles in orde, dat kan ik beter beoordeelen!"

„Ja," meende Max meedoogenloos, „dan klimmen we allemaal naar boven als we het goed willen zien. Oom, tante, grootmoeder, allen moeten ze klimmen."

De vader hoorde hem gelukkig niet. Hij trok zoolang aan het touw, dat het geheele gordijn naar beneden kwam en hij zelf bijna ook.

„Daar hebben we het nu," schreeuwde hij, te midden van een angstige stilte, „dat komt van jelui geklets. Waarom zeuren jelui zoo. Anna, ga naar de buren hooren en vraag hun of ze geen betere trap hebben en vrouw, maak je me een broodje klaar, ik rammel van den honger."

Anna vloog, de huisvrouw rende en Max en Greta beproefden hoeveel spijkertjes zij tegelijkertijd op hun tong konden houden, totdat een waar Indianengehuil losbrak. Max had een spijker ingeslikt. Hij stelde zich als een bezetene aan en de familie was wanhopig.

Papa rolde van de trap af, zoo vlug kwam hij naar beneden.

„Zoo'n bengel, zoo'n nietsnutter.... spijkers kauwen.... wie heeft dat ooit gehoord. Op den grond gaan liggen kwâjongen en rauwe aardappelen slikken, dan wonderolie nemen, een heele flesch.... ik geloof, dat er niets geen wonderolie in huis is!"

Alles rende en schreeuwde door elkaar, terwijl Max als een aal op den grond lag. Dat kwam niet vaak voor als held van den dag te fungeeren. — „Een.... uit onze.... onze school.... heeft.... ook eens een nagel ingeslikt en.... en de dokter.... heeft hem een volle flesch melk.... en een pak chocolade.... doen geven.... geloof ik.... moeder," steunde hij.

De Straathonden-plaag te Constantinopel. — Deze meestal aan hun lot overgelaten paria's van de dierenwereld aan den „Gouden Hoorn", voeden zich met afval, dat in zee geworpen wordt en tevens met de overblijfselen, die medelijdende voorbijgangers ze geven; dit laatste pleit te meer voor de mildheid van den Turk, wijl de hond als onrein beschouwd wordt. — Men poogt thans aan de vagabondage een einde te maken.

De goede moeder bracht alles aan. En toen zij het in zweet badend gezicht van haar echtgenoot zag, toen zij de wanorde in de kamer beschouwde, legde zij geheel terneergeslagen de hand op den schouder van haar vlijtigen man.

„Laat het liever, dat gordijnen ophangen, mannetje. Je windt je er onnoodig bij op en.... en de behanger heeft laten weten, dat hij beslist morgen zal komen."

Haar man knikte toestemmend, terwijl hij zoo broederlijk mogelijk met zijn zoon de flesch melk opdronk.

„Wanneer je niet wilt, dat ik je zal helpen, als je per se geld wilt uitgeven...."

„Ja, ja...." haastte mevrouw Burkhard zich te zeggen en ruimde spoedig de kamer op en zeide buiten in de gang tegen haar schreiende dochter: „Ik geloof, dat ik gek zou worden, als papa nog eens helpt."

Links van boven naar beneden: Kapperswinkel op straat vóór een tempel; *achtergrond:* huisje voor de verbranding van reukpapier. — Studenten van de Engelsch-Chineesch Universiteit. — Moeder met kinderen. — *Rechts van boven naar beneden:* Afschuren van het voorhoofd — Potten met doodsbeenderen; drie jaren na de begrafenis worden de lijken opgegraven, de beenderen één voor één met een lapje afgewreven en vervolgens in potten bewaard. — Chineesch muziekcorps.

BIJ ONZE FOTO'S UIT CHINA.

Door de welwillendheid van abonné's van „*De Prins*" in den vreemde, kunnen wij tot ons genoegen dikwijls typische en merkwaardige foto's van verschillende buiten ons werelddeel gelegen Rijken en oorden plaatsen.

In beeld gebracht komen de eigenaardige gebruiken, ceremoniën in die vèr afgelegen streken, het volksleven, de kleederdrachten, de architectuur, enz. enz., ons voorstellingsvermogen zeer sterk te gemoet, dikwijls even krachtig als beschrijvingen.

In onderscheidene Oostersche Rijken wordt meer krampachtig vastgehouden aan oude tradities, gewoonten, zeden, enz., dan in de Westersche landen. De verrassende tafreelen, die daar zoo vèr van onze heimat, zich voor ons oog ontrollen, prikkelen onze verbeelding in hooge mate, brengen afwisselende stemmingen bij ons te weeg en impressionneeren.

Onze foto's zijn eenigszins in aansluiting met die, welke in ons nummer van 30 April j.l. verschenen.

Otto Kriens. — Bloemenverkoopster. — Dit fraaie schilderstuk behoort tot de interessante collectie schilderijen, aquarellen en etsen, van 7—22 September in een der zalen van het Hotel Kuys-Witzenburg te Rijswijk tentoongesteld.

Heb je 't kind al gezien?

De Amsterdamsche schets, welke onder dezen titel door het *Solser-en-Hesse-ensemble* in het *Grand-Théâtre* wordt opgevoerd, is een heusch Septemberstuk en slaat als zoodanig krachtig aan. Dit succes is schier uitsluitend te danken aan het vlotte, komische spel der vertooners en slechts voor een heel klein gedeelte aan den auteur Rido, die, zonder ditmaal zijn kracht te zoeken in scabreuse moppen en het ontleenen van *clou's* aan buitenlandsche collega's, een product heeft afgeleverd, dat niet geestig, noch bijster interessant van handeling en dialoog mag heeten, maar deze verdienste bezit, dat het den spelers volop gelegenheid biedt, om „er iets van te maken". En of ze van die gelegenheid profiteeren! Volop! Solser is gewoonweg onbetaalbaar als *Ka de Vischvrouw*, Hesse en Pilger zijn kostelijk en de dames Solser—Willemsen en Hesse—Slauderof leuk en „echt" en allen, zelfs de mindere goden, geven origineele Jordaantypen. Ook de mise-en-scène laat aan originaliteit niets te wenschen over. 't Is een vertooning voor 't September-publiek, dat maling heeft aan hooge en fijne kunst, maar dat lachen wil, „om in te bijten", en zij wordt dan ook avond aan avond voor een stampvolle, applaudisseerlustige zaal gegeven. G. B.

WOORDENRIJKDOM.

Een taalonderzoeker heeft de opmerking gemaakt, dat vele menschen geen 300 woorden in hun woordenschat bezitten. De woordenrijkdom der oude Egyptische wijzen omvat slechts 685 woorden. Een welopgevoed man in Engeland gebruikt in zijn gesprekken gewoonlijk slechts tusschen 3 en 4 duizend woorden. Streng logische denkers, die algemeene uitdrukkingen vermijden, maar voor elke gedachte, elk begrip het woord zoeken te vinden, beschikken over meer dan 10.000 woorden. Shakespeare heeft al zijne drama's uit ongeveer 15.000 woorden opgebouwd; Milton's werken bestaan uit 8000 verschillende woorden, en het Oude Testament zegt alles in 5642 woorden.

Gerard Dou (1613—1675). *„Een oude Rabbijn"*. — Ermitage St. Petersburg. Ofschoon deze beroemde 17e-eeuwsche schilder bij voorkeur tafreelen uit het huiselijk leven der gegoede burgerij vervaardigde, heeft hij ook als portretschilder naam gemaakt; de fijnheid in uitvoering tot zelfs in de kleinste details, de expressie en houding zijner figuren maken zijne portretten tot meesterstukken. — In ons nummer van 21 November 1908 hebben wij een geïll. artikel aan Gerard Dou gewijd; hij woonde steeds in Leiden, stond in hoog aanzien en verdiende veel geld.

W. C. Nakken. — Limburgsche boerderij. — Een frisch en expressief stuk buitenleven, prijkend op de tentoonstelling van *„De Vereenigde Rijswijksche Kunstschilders te Rijswijk"*.

Het Julianafeest in de Jordaan, uit: „Heb je 't kind al gezien?" — *Van links naar rechts:* Ketting (Otto de kramer), Mevr. Hesse—Slauderof (Mien), Hesse (lange Toon), Kuhn (de diender), Schuring, Lion Solser (Ka de vischvrouw), Mevr. Solser—Willemsen (Trui de vischvrouw), Braakensiek (manke Janus), Pilger (Kobus de koetsier).

Zeer merkwaardige fotografische opname van den Mont-Cervin (Matterhorn, 4505 M.), koning der Penninische Alpen, met het omringende bergmassief, op 12 Augustus j.l. door Spelterini, aan boord van zijn luchtballon „de Sirius". — De Matterhorn, voor de éérste maal bestegen in 1865, is de meest indrukwekkende, de meest majestueuse van àlle bergtoppen in dit gebied; prachtvol is vooral de aanblik bij het ochtendgloren, als de eerste zonnestralen den sneeuwtop en de hellingen in rose-glans zetten; onze foto geeft een nieuwe en origineele visie van dezen machtigen berg, welke jaarlijks door honderden toeristen van uit Zermatt bewonderd wordt; hij vertoont zich nu niet als een alleenstaande piek, zooals men hem van beneden waarneemt, maar omringd door eenige andere toppen, waarmede hij een gehéél relief schijnt te vormen en waarboven hij als een heerscher en beschermer uitsteekt. — 't Is zeker een stout stuk, een luchtreis boven de Hoogalpen te ondernemen; men zal zich herinneren, dat Spelterini eenigen tijd geleden ons land bezocht en voordrachten met lichtbeelden hield. — Jan Olieslagers ontving onlangs een aanbod van een Italiaansch Comité, om voor 100.000 francs over de Alpen te vliegen. Voorloopig heeft hij er voor bedankt.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

XII.

Nadat de majoor 'n versche sigaar had aangestoken ging hij verder:

„In diènst leer je nog véél van die kleine beleefdheidsvorme an, die láter, in de búrgermaatschappij, 'n oùd-soldaat zoo gùnstig kunne onderscheide. 't Zal natúúrlik 'n uitstèkende indruk make, as je bij ànkomst in Nijmege al zoo'n béétje weet, hoè je je in verschillende omstandighede mot gedrage. Je loopt er dan die éérste weke niet zoo àkelig groen bij en ze zien ook minder an je, dat je 'n pàs aangeworve „big" bent [1].

Ik mot je er intussche éérst nog op wijze, dat er 'n drommelsch groot verschil is tussche de vóórgeschreve militaire éérbewijze en belééfdheidsvorme en dàt, wat de burgers „stróóplikke" en de soldate „smóéze" noeme. Gelúkkig komt dat wéinig bij Hollandsche jongens voor!

Stééds beleefd zijn, 'n stràm militair worde, maar toch óók vrijmóédig en oprécht blijve, Jan!

De smoézers hebben ze verdraaid gauw in de gate en die zijn gehááł, zoowel bij de kameráàds as bij de méérdere! En noù maar weer eens goèd opgelet!

Niét verplicht maar nètjes toch is 't bevoorbeeld om de vrouwe en volwasse dochters van je off'ciere en onderoff'ciere op straat of wáár je ze ook tegekomt, belééfd te saleweere. Diè groet behoeft natúúrlik niet zoo stram militair te zijn, mag zèlfs iet of wat galant weze, maar 'n lachje of 'n knik er bij, zou tòch weer héél ongemanierd zijn! Dat snáp je wel, niet?!

'n Méérdere spreek je àltijd met twéé woorde an, dat wil zegge, je noemt 'm stééds bij z'n rang. Zoo zèg je dus: „ja korp'raal", „nee sergeant", „zéker fourier", „zonder mankéére majoor", „as 't u blieft luit'nt", „ik was 't vergete kap'tein" enz. Van jije en jouwe is tegenover je meerdere natuurlik geen spràke. Enfin, zóó stom zal jij wel niet zijn!

Nóóit ga je 'n kamer binne, waarin méérdere kunne weze, zonder éérst fatsóénlik te hebbe àngeklopt en je wàcht dan tot je behóórlik antwoord krijgt. Dan néém je, in die kamer gekome, niet, as 'n burger, je hoofddeksel af, want dàt doen ze bij de militaire alléén in de kerk, begrepe? Overal élders houwe ze zich gedekt!

Ziet 'n mindere 'n méérdere naar 'n geslote deur gaan, dan snelt ie toè, opent die deur vlúg en zóó wijd, dat de meerdere gemàkkelik passeere kan en roept, wannéér 't 'n off'cier is, die 'n militair locaal, chambrée of ónderoff'cierskamer binnetreedt, met flinke commandostem „in orde!", neemt in àlle geval stràm de houding an en sluit de deur achter die meerdere weer behóórlik dicht. Kun je 't àllemaal onthouwe? [1])

Ben je zèlf op 'n kamer as-t-er „in orde"! geroepe wordt, dan vlieg je voor 'n krib en as dan de oudste „staat!" commandeert, dan stà je ook, maar.... as 'n zoùtpilaar, ònbewegelik stil, in de positie en verdráái je geen ooglid! — Gesnapt?

Staat 'n mindere an 'n vènster en komt er toevállig 'n méérdere voorbij, dan loopt ie niet wèg, want dat zou kinderachtig of lómp zijn, maar dan neemt ie stràm de positie van „geeft acht" an.

Roèpt of wènkt 'n meerdere je, dan antwoor je door lúid „ja" of „present" en z'n rang te roepe, bevoorbeeld „ja majóór!" of „present kap'tein!" en ga je met de looppas naar 'm toe, blijft op zes pas afstand staan, slaat je hakke hóórbaar tege elkaar, saleweert en zegt flink stram: „tot uw òrders, majoor!" of „tot uw òrders, kap'tein!" Zit de meerdere te paard, dan nader je tot op twéé pas, begrepe!

Wanneer je voorbij de wòning van 'n meerdere komt, kijk je naar de rame en as je 'r dan die meerdere of een van z'n dames ziet, dàn saleweer je!

Wor je door 'n meerdere àngesproke, zoo neem je de hóúding an en beantwoord z'n vrage, zònder met je hoofd of arme te bewege en model in de positie van „geeft acht!"

Mot je met 'n meerdere ergens héén, zoo blijf je zès pas schuins links achter 'm.

Beveelt die meerdere je echter om náást 'm te komme loope, daar ie met je spreke wil, dan blijf je an z'n linkerzij en tòch nog minstens 'n hàlve pas achter.

Laat 'n meerdere iets vàlle, zoo snèl je er bij en ráápt 't voor 'm op. As 'n meerdere je voor 'n particuliere dienst 'n sigáár of wat gèld geeft, dan neem je dat zònder redeneere an en zegt kòrt en bóndig: „dank u overste!" of „dank u kolonel!" [2])

Staat de meerdere in 'n deuropening of in 'n nauwe gang, die de mindere passeere wil, dan mot ie éérst de houding anneme en flink hoorbaar op stràmme militaire toon bevoorbeeld vrage: „is 't gepermiteerd te passeere sergeant?"

De vrouwe van off'ciere en onderluitenants worden stééds met „mevrouw" angesproke, in Indië ook de wéttig gehuwde Europeesche of Indo-Europeesche vrouwe van onderoff'ciere en korp'raals. In Holland noemt men die jufvrouw. [3])

---

[1]) In àlle legers maken de jonge rekruten 'n soort van ontgroeningstijd door en als daarbij géén baldadigheden van de zijde der oude manschappen getolereerd worden, is 't zéér heilzaam voor de meeste „Hämmels" in Duitschland, de „blèus" in Frankrijk en onze „biggen"! C. B.

[1]) Ik raad die jongelui, welke éérlang als milicien of vrijwilliger onder dienst moeten, aan, deze raadgevingen van majoor Bootsma goed te bewaren en láter nog eens 'n paar maal òver te lezen. Even als Jan, zullen ze er pleizier van hebben! Misschien verzamel ik ze nog wel eens in 'n àfzonderlijke goedkoope brochure. Dit hangt echter af van 't succès met m'n nieuwen geheel omgewerkten Liederenbundel „voor Janmaat en Soldaat," voor school en volk, die weldra bij de firma N. J. Boon, uitgeefster van „De Prins", het licht zal zien.

[2]) De hóógere chefs kunnen onmogelijk weten, wèlke soldaten in hun burgerstand beleedigd zouden zijn door 'n fooi. Voor hen zijn àlle soldaten gelijk en 'n: „Ik neem geen fooien aan", zou b. v. zéér onaardig klinken. Men geeft dat geld aan 'n armer kameraad! Er zijn altijd lui, die 't goed gebruiken kunnen.

[3]) Ik vind de Fransche en Indische gewoonte om àlle gehuwde vrouwen met „Mevrouw" te betitelen, béter! C. B.

Wanneer 'n meerdere met je gesproke het en hij bedankt je, dan saleweer je, maakt stram rechtsomkeert op de plaats en gaat weg. Heeft de meerdere je niet bedankt en is ie je blijkbaar vergete of an z'n arbeid gegaan, dan vraag je 'm bevoorbeeld: „is er nog iets van uw òrders, majoor?"

Men valt 'n meerdere anders nóóit in de rede en spreekt eerst dàn, as men gevráágd wordt om te spreke. Vergeet dat nóóit, Jan!

As 'n meerdere je vriéndelik begroet, zoo moet je vrijmóédig en lúid die groet beàntwoorde. Zegt b. v. de kap'tein: „goeie mòrge Walter", dan antwoor je flink: „goeie mòrge kap'tein!" of zegt de luit'nant: „wel te rúste Jan!" dan zeg jij weer op fèrme toon: „wel te rúste, luit'nant!" [1])

Wil 'n meerdere van z'n paard stijge, dan snèlt de dichtstbijzijnde mindere naar de réchterzij van dat paard, grijpt met z'n réchterhand de teugel, dicht bij de kinketting en met de línkerhand de rèchterstijgbeugel vast, en belet zóó, dat 't zadel verschuift.

Moet ie 't paard nu bewége, zoo trekt ìe de stijgbeugels òp en vat 't paard bij de trènsteugels, vlàk onder de kinketting en laat 't paard góéd hoog met z'n kop loope. Wil de meerdere dan weer òpstijge, zoo zoek je 'n góeie plaats op, zoodat ie bevoorbeeld niet in de módder of 'n plás komt te staan of láger dan z'n paard. Je legt dan de stangteugel op de hals van 't dier, laat de trènsteugel an beide zijde gelijk àfhange, zorgt dat 't beest rústig blijft, door 'm éve op z'n hals te kloppe en vriéndelik toe te spreke en trekt dáárna met de linkerhand weer de rèchterstijgbeugel naar beneje, om as de meerdere in 't zadel zit, 'm die beugel an z'n voet te schuive. Je komt wel niet bij de cavalerie, maar bij júllie zijn toch óók bereje off'ciere en dus kàn 't te pas kome!

Zie je dat 'n meerdere z'n óverjas wil antrekke, dan ben je 'm daarbij behúlpzaam, door de jas voor 'm op te houwe.

Wil ie 'n sigaar ànsteke en heeft ie blijkbaar géén lucifers bij zich, terwijl jij ze toevállig wèl hebt, dan hè je de mééste kans om óók zoo'n fijne sigaar te krijge, as je 'm snèl an 'n vlammetje helpt.

En zóó zijn er nog hònderde van die kleinighede, waarmee je je respect voor je meerdere toone kunt, doch die leer je van zèlf door 't gebruik!

Je mot tegen 'n meerdere verder héél anders spreke dan in je búrgerstand, altijd kòrt, dúidelik en góéd hoorbaar, eerbiedig maar niet verlege of beschroomd en vooral ook zònder omhaal van woorde. Ook sla je je ooge nóóit neer, maar kijk je je meerdere steeds fèrm in z'n ooge. Gesnapt?

Wanneer je nou door 'n flinke militaire houding, door strámheid bij 't exerceere, pròperheid op lichaam, kleere en wapens en 'n voorkómend belééfd optreje tegenover je meerdere, bij déze of gène chef bijzònder in de geur komt te staan, dan mèrk je dat wel, maar mot je nèt doen of je 't niét merkt, met àndere woorde, al is 'n meerdere nòg zoo vrindelik tegen je, ja op 't familiàre af, dan mot jij daarvan nóóit misbruik make en óók familiaar gaan worde, intégedeel dan wor jij nog ééns zoo stràm en flink, snap je! Anders zou zoo'n meerdere zich dádelik weer terug motte trekke en dát zou jámmer voor je zijn, want om promótie te make, is 't àltijd goed, dat ze je gráág moge lije!" (*Wordt vervolgd*).

[1]) Dit klinkt misschien aan Hollandsche militairen wel wat vrèémd in de ooren! Stel je voor, zóó'n gemoedelijkheid! Ja en tòch gaat het in 't héél wat strammere Duitsche Leger iederen dag zóó *gemütlich* toe, zònder dat het óóit er 't respect voor de meerderen door verslapt! Het zou dus bij òns bést ingevoerd kunnen worden, als we in àndere opzichten maar wat méér stramheid eischten! Ik kom er láter nog wel op terug! C. B.

Kampleven van een afdeeling van den Nederlandschen Gymnasiastenbond, te Vierhouten bij Nunspeet in de maand Augustus j.l. — Deze bond, opgericht in 1908, telt thans méér dan duizend leden, verspreid over nagenoeg alle Nederlandsche gymnasia en verdient algemeene sympathie wegens haar veelledig doel: Het aankweeken van gemeenschapszin, het zich leeren schikken en behelpen in àlle omstandigheden, lichaamsoefening, karaktervorming, voorbereiding tot de militaire plichten, aanmoediging om reserve-officier te worden, het aanknoopen van vriendschapsbanden tusschen a.s. studenten enz. — Een tiental studenten der verschillende universiteiten waren zoo welwillend als kampleiders op te treden, terwijl een ruiterafdeeling onder de uitstekende leiding van luitenant Wendelaar de oefeningen in de rijkunst bevorderde. — Het jongenskamp telde 68 deelnemers, van het daarop gevolgde meisjeskamp (4—14 Augustus) was het effectief 52. — Aan Mevr. Cannegieter—Schill en den student Von Baumhauer, administrateur der beide kampen en hoofdleider van het jongenskamp, een woord van hulde! — *Foto boven:* Gereed voor een fietstocht bij het kamphuis. — *Foto onder. Links:* Wasschen aan de kolk. *Midden:* De ruiterafdeeling onder luitenant Wendelaar. *Rechts:* Het bouwen van een bergplaats voor 70 fietsen, geheel het werk der jongens (behalve het stroodekken).

Het bruine Valies

DOOR ARTHUR MORRISON.

Een lange, netgekleede jonge man, met een overjas over den arm en een bruin leeren valies in de hand stapte in een eerste klas coupé van den trein van Brighton naar Londen. Nadat hij jas en valies in het bagagenet had neergelegd, stapte hij weer uit en ging naar het buffet in de wachtkamer. Toen Mr. Murchiston — zoo heette hij volgens het adres op het valies — hier eenige minuten vertoefd had, begon de trein zich te vullen en even later stak de conducteur het hoofd om de deur met de woorden: „Instappen als 't u blieft."

Mr. Murchiston dronk zijn glas bier uit en ging naar de coupé terug, waarvan vijf plaatsen intusschen waren ingenomen. Bedaard haalde hij zijn cigarettenkoker uit den zak en nam er een cigarette uit.

„Lucifer, mijnheer?" vroeg zijn buurman.

„Als 't u blieft. De mijne zitten zeker in mijn overjas," vervolgde hij, de hand peinzend naar het bagagenet uitstekend. Hij trok de jas naar zich toe, bekeek die aandachtig en greep toen zenuwachtig gejaagd het valies; ook dit onderzocht hij en een uitroep van schrik ontsnapte aan zijn lippen. Op hetzelfde oogenblik klonk het spoorfluitje.

Snel, zonder zich te bedenken, opende Murchiston het portier.

„Hier, pak aan," riep hij een voorbijgaanden kruier toe, hem jas en valies toewerpend, „breng dit naar het bagage-depot onder den naam van Murchiston. Er heeft een vergissing plaats gehad; zal er over schrijven."

Met een zucht viel hij op de bank neer. „Hè, wat stom van mij, ik had ze naar het Grand Hôtel moeten laten brengen, maar enfin, daar is niets meer aan te doen." Zijn medepassagiers keken hem vragend aan.

„Het is een mooie boel," bromde hij. „Ik had mijn jas en valies even in de vestibule van het Grand Hôtel neergelegd, omdat ik den portier iets te zeggen had en heb in de haast de verkeerde bagage meegenomen, die op de mijne geleek."

„Ik zou ze gehouden hebben tot ik mijn eigen terug had," zei een der reizigers.

„H'm, daar heb ik zoo gauw niet aan gedacht. Maar ik zal direct bij aankomst in Londen even telegrafeeren naar het hotel en naar den stationschef. Het is een lamme boel!"

De reizigers namen hun courant op en peinzend tuurde Murchiston uit het raampje.

Plotseling werd de tusschendeur van de coupé geopend door een mooi, eenvoudig gekleed jong meisje.

„Pardon," zei ze met zachte, beschaafde stem, „heeft een van u soms ook een langen mantel en bruin leeren valies gezien?"

„Daar heb je 't al!" riep Murchiston verschrikt uit.

„Ik was even uitgestapt," vervolgde het meisje, „om een courant te koopen en ging daarna terug naar de coupé, waarin ik meende mijn bagage gelegd te hebben. Toen de trein reeds in beweging was, zag ik dat de mantel en het valies niet van mij waren."

„En wat heeft u er toen mee gedaan?" viel Murchiston haar in de rede.

„Ze liggen in de coupé hiernaast."

„Dan moeten die van mij zijn," zei Murchiston verheugd. „Ik zal eens even kijken."

Een seconde later kwam hij met zijn eigendom terug.

„Maar waar zijn de mijne gebleven?" vroeg het meisje ontsteld.

„Het spijt mij zeer, maar in het idée dat ik bij vergissing de verkeerde bagage had meegenomen uit het Grand Hôtel, gaf ik ze aan een kruier om ze naar het bagage-depôt te brengen."

„O, hoe kondt u dat doen?" zei het meisje schreiend op de bank neervallend. „In mijn valies zat al wat ik noodig had en ik weet niet hoe ik er mij zonder zal redden."

„We zullen onmiddellijk seinen als we in Londen zijn," stelde Murchiston voor.

„Maar dan is het te laat," riep het meisje uit.

„Waarom te laat?"

„Ik ben op weg naar Liverpool," legde ze uit, „waar mijn moeder mij opwacht om met mij naar Canada te gaan met de boot, die vanavond vertrekt."

„Kunnen we u dan niet op de een of andere manier uit den nood helpen?" vroeg de oude heer, tegenover Murchiston.

Ze dacht even na en schudde treurig het hoofd. „Neen, dank u, dat geloof ik niet," zei ze zacht.

„Was er iets van waarde in het valies?" vroeg Murchiston.

„Ja."
„Geld?"
„Ja."

„Welnu," zei de oude heer, „hoeveel was het? Misschien kunnen we er iets op vinden."

Het meisje aarzelde nog steeds, eindelijk zei ze verlegen: „ik heb in mijn eigen onderhoud voorzien als gouvernante bij de kinderen van een rijken heer, doch eenige weken geleden schreef mijn broer in Canada mij, dat hij genoeg verdiende om mijn moeder en mij een tehuis te kunnen aanbieden en wij besloten er heen te gaan. Mijn meester was zeer royaal en gaf mij behalve mijn salaris nog een geschenk aan geld te zamen £ 30 en een eersteklas kaartje naar Londen. Daar ik nog een weinig geld had, sloot ik de £ 50 in het valies weg en nu heb ik het verloren en heb zelfs niet genoeg over voor een kaartje naar Liverpool."

„Ach, dit is alles mijn schuld," barstte Murchiston uit. „Zeg mij wat ik doen kan om het weer goed te maken."

„Misschien kunt ge deze jonge dame £ 50 voorschieten," sloeg de oude heer voor. „Ze zou u dan een geschreven bewijs kunnen geven haar valies te openen en er de £ 50 uit te nemen."

„Dat is een goed idée," zei Murchiston verheugd.

„Neen, neen, ik denk er niet aan," protesteerde het meisje.

„Maar ik sta er op," zei Murchiston. — Hij nam zijn valies, opende het en sloeg toen ongeduldig met de vuist op het leer. „Ach, hoe stom van mij! Dat had ik heelemaal vergeten. Gisteren heb ik bijna al mijn geld uitgegeven aan geschenken voor mijn familie; ik wist natuurlijk wel dat ik geen £ 50 meer had, maar —"

„Trek het u niet aan," viel het meisje hem in de rede, „ik had het toch niet aangenomen."

„Maar wat wilt u dan?"

„Met den volgenden trein teruggaan, anders zit er niets op. Het ergste is dat onze plaatsen op de boot reeds besproken zijn."

„Alles mijn vervloekte stommiteit. Wist ik maar iemand in Londen, die u het geld kon leenen."

„Het gaat mij aan het hart," sprak de man in den hoek, „dat deze jonge dame en haar moeder moeten lijden door een vergissing van iemand anders. Als gij allen mijn voorbeeld wilt volgen, zal ik haar tien pond leenen. Ze kan dan een bewijs teekenen om ons te machtigen vanavond de £ 50 uit haar valies te nemen."

„Uitstekend," zei de oude heer en zijn portefeuille te voorschijn halend nam hij er twee bankbiljetten van £ 5 uit. — In een oogwenk had men het geld bijeen. Het meisje keek haar medereizigers pijnlijk verlegen aan.

„O neen, neen," riep ze eensklaps uit. „Ik kan er niet aan denken uw geld aan te nemen."

„Mijn waarde jonge dame, het wordt u enkel geleend."

„Och, ik weet niet wat ik doen moet," zei ze vuurrood van verlegenheid. „Ik kan geen woorden vinden om u naar behooren te bedanken."

„Dat is niet noodig mijn kind," zei de oude heer welwillend. „We begrijpen wel wat u gevoelt."

Met bevende hand teekende ze het bewijs en schreef daarna haar adres in Canada op haar naamkaartje: Violet Winston, 166 Tacon Street, Winnipeg.

„Het beste is dat we vanmiddag allen bijeenkomen in het bagage-depôt te Brighton," zei de man in den hoek. „Ik ga om vier uur terug."

„Goed, dan gaan wij ook op dien tijd," zeiden de anderen.

„En ik zal eveneens zorgen er te zijn," beloofde Murchiston, „want zonder mij kunt u niets beginnen, omdat de bagage op mijn naam is."

De trein was nu in Londen en liep het eindstation binnen. Murchiston sprong vlug uit de coupé en hielp Miss Winston galant uitstappen. „Mag ik het genoegen hebben u naar Euston Station te begeleiden?" vroeg hij beleefd.

„Neen, dank u, het is heel vriendelijk van u, maar ik zal liever een rijtuig nemen." Murchiston was zichtbaar teleurgesteld. Miss Winston stak haar hoofd in de coupé en sprak met bevende stem: „Adieu heeren, ik dank u nogmaals zeer voor uw welwillendheid. Ik zal deze reis en mijn medepassagiers nooit vergeten," en vriendelijk buigend ging ze heen.

Toen de trein dien namiddag om vier uur zijn bestemming bereikte, begaven de vijf reizigers zich onmiddellijk naar het bagage-depôt en brachten den beambte op de hoogte met het doel van hun komst.

„De mantel en het valies," antwoordde deze, „zijn reeds afgegeven aan Mr. Murchiston, die hier vanmiddag met den trein van 4.15 arriveerde."

„Heeft hij ze meegenomen?" riepen ze eenstemmig.

„Ja."

„En heeft hij ook een boodschap achtergelaten?"

„Hij zei dat als er iemand kwam om de bagage op te vragen, ik hem zijn dank moest overbrengen."

Langzaam begon het hij het vijftal door te dringen dat Murchiston hen te slim af geweest was.

Toen gingen ze naar de wachtkamer en stelden een brief op aan „Miss Winston", waarin ze haar den toestand blootlegden, maar haar van alle schuld vrijspraken. — Dienzelfden avond had „Miss Winston" een samenkomst met Murchiston in een hotel te Dieppe.

„Het is jammer, dat we niet meer gevraagd hebben, Dolly," fluisterde hij. „Je had het zeker gekregen. Zoodra deze „truc" uitgediend heeft, moet je je geluk eens in Parijs beproeven als het bedrogen Engelsche meisje, waarmee we in Berlijn zulk een succes hebben gehad."

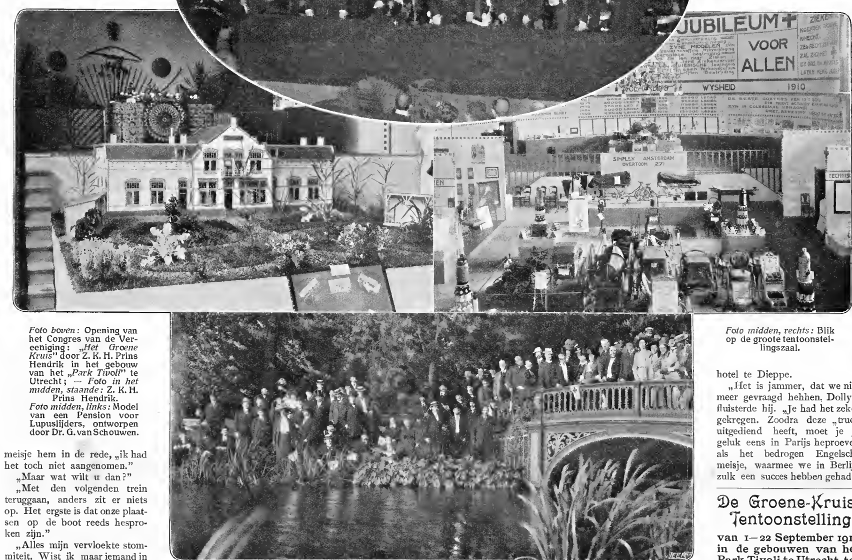

Foto boven: Opening van het Congres van de Vereeniging: *„Het Groene Kruis"* door Z. K. H. Prins Hendrik in het gebouw van het *„Park Tivoli"* te Utrecht; — *Foto in het midden, staande*: Z. K. H. Prins Hendrik. *Foto midden, links*: Model van een Pension voor Lupuslijders, ontworpen door Dr. G. van Schouwen.

Foto midden, rechts: Blik op de groote tentoonstellingszaal.

Groep leden van het Congres in den tuin van het Paleis van H. M. de Koningin-Moeder te Soestdijk; de prachtige tuin was welwillend ter bezichtiging gesteld door H. M. de Koningin-Moeder.

De Groene-Kruis-Tentoonstelling

van 1—22 September 1910 in de gebouwen van het Park Tivoli te Utrecht, ter eere van het 10-jarig bestaan der Vereeniging: „Het Groene Kruis".

Deze belangwekkende expositie bevat onderscheidene inzendingen, die de aandacht alleszins waard zijn: materieel, ziekenkamers, aanschouwelijke voorstellingen van de eerste hulp bij ongelukken, de arbeid van de vereeniging tegen de kwakzalverij, enz., enz.

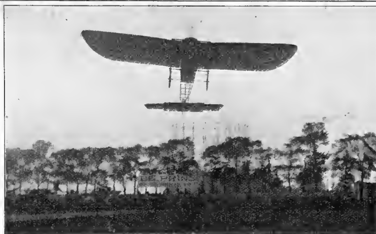
De opening had plaats in tegenwoordigheid van Z. K. H. Prins Hendrik der Nederlanden, Eere-voorzitter van het congres, terwijl ook onderscheidene andere hooge autoriteiten aanwezig waren; de voorzitter, Ds. F. C. Fleischer, herdacht in zijne indrukwekkende openingsrede het grootsche werk der vereeniging, die thans 150.000 leden telt, welke over tal van steden en dorpen in ons land verspreid zijn en welvoorziene magazijnen van verplegingsmiddelen ter beschikking gesteld heeft van iederen lijder, arm zoowel als rijk; in 78 plaatsen is een deskundige verpleegster, in 5 provinciën is het vervoer met voortreffelijke ingerichte ziekenauto's en ziekenrijtuigen mogelijk, in 59 plaatsen zijn goede raderbrancards, 313 draaiende ligballen en ligtenten zijn aanwezig en ter beschikking van tuberculose-lijders. — De redenaar stelde in het licht, dat met de tentoonstelling beoogd wordt een compleet beeld te geven van het doel der vereeniging en van het arbeidsveld, waarop zij zich beweegt; inderdaad is dit volkomen gelukt.

H. M. de Koningin-Moeder heeft wederom van Hoogstderzelver belangstelling in deze menschlievende stichting blijk gegeven door een bezoek aan de expositie en tevens door getuige te zijn van een deel der wedstrijden in het verleenen van eerste hulp bij ongelukken.

Jan Olieslagers te Amsterdam.

De kloeke, sympathieke aviator heeft nieuwe lauweren ingeoogst. Zoo gaarne had hij elken dag gevlogen en alle belangstellenden in de aviatische kunst van hoofdstad en omstreken van zijne schitterende vluchten doen genieten. Meermalen openlijk zijn leedwezen betuigende over de ongunstige weersgesteldheid, die hem zoozeer tegenwerkte, heeft hij zijn goeden wil getoond door, ondanks het minder gunstige weer, toch te vliegen en het publiek dat toen aanwezig was, heeft hem daarom bewonderd en met geestdrift toegejuicht. De uitgestrekte groene weide nagenoeg zonder eenig terreinvoorwerp, dus geheel open, bood het zeldzame voordeel, dat men den sierlijken ééndekker geen oogenblik uit het oog verloor en de evolutiën, het statige zweven, voortdurend goed kon waarnemen. — Zoowel de talrijke autoriteiten, op het terrein aanwezig, als het publiek, waren in bewondering voor de voortreffelijke inrichting, regeling en orde. — De directie stelt er prijs op nadrukkelijk te verklaren, dat zij nooit heeft aangezet tot vliegen, en algeheele vrijheid aan den aviateur liet in de beoordeeling, of het moment tot opstijgen al dan niet gunstig was. De directie van „De Prins" gevoelt zich verplicht haar hartelijken dank uit te spreken aan den heer Proc.-Generaal van het Gerechtshof, fungeerend dir. van 's Rijks Politie, aan den heer Burg. van Amstelveen, aan den heer Hoofdcom. van Politie te Amsterdam, aan den Dir. en Commandant der Marine en aan de hoofdofficieren der Mariniers, voor hunne welwillendheid om aan kader en manschappen, die zulks tegen geldelijke vergoeding wilden doen, de gelegenheid te geven bij het afzetten van het terrein en voor de handhaving der orde te assisteeren; voorts aan Dr. Juda, aan den heer A. de Leur, voorzitter van de afdeeling „Amsterdam" *Eerste Hulp bij Ongelukken*, waarvan gelukkig geen noemenswaardig gebruik is gemaakt, ten slotte aan de Rijksveldwacht met Commandant, aan de Amsterdamsche politie, aan het talrijke personeel en last not least, aan de duizenden toeschouwers voor hunne houding, hun optreden, hun geduld, hunne medewerking om de goede orde te bewaren en hunne sympathieke stemming.

Olieslagers op het vliegterrein bij Amsterdam. — *Foto links:* Vóór zijn Blériot-ééndekker, gereed om een vlucht te doen. — *Foto rechts:* Met zijn Italiaanschen windmeter den wind opnemende. — *Foto onder:* De eerste vlucht in Amsterdam.

De heer *Hans Edmund*, de energieke directeur van het Duitsche Operette-gezelschap, dat het vorige winterseizoen met zooveel succes het Grand Théâtre en den Stadsschouwburg heeft bespeeld, opent den 1sten October de wintercampagne in eerstgenoemden, en den 5den October in laatstgenoemden schouwburg, met een gezelschap, bestaande uit voor het meerendeel eerste en beproefde krachten. Niet minder dan 8 noviteiten wachten ons dezen winter. — De namen der artisten zijn: *Bovenste rij van links naar rechts:* Julius Steiner, 1ste tenor. Hedwig Voltz, 1ste zangeres. Edna Doris, 2de zangeres. Otto Roland, 1ste komiek en regisseur. Frau Director Edmund. Hans Baars, tenor buffo. — *Onderste rij van links naar rechts:* Liserl Linden, 1ste soubrette. Fritz Kranz, waarnemend directeur en administrateur. Director Hans Edmund. Leo von Keller, 1ste heldentenor. Tilly Artôt, soubrette.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

„Ik ben nu in ieder geval heel nieuwsgierig onze „bescheiden inrichting" te zien, welke zich aan onze omstandigheden moet aanpassen."

De bitterheid van zijn toon verschrikte Hortense. „Wij kunnen er dadelijk heenrijden. Papa wil mij afhalen, maar ik ben toch liever alleen met u als we de villa bezichtigen."

In het rijtuig vlijde Hortense zich teeder tegen haar verloofde. Er was alles aan gelegen hem in goede stemming te houden en den pijnlijken indruk van de laatste oogenblikken uit te vagen.

Hortense en haar verloofde begaven zich dus op weg naar de villa in de Rue Richelieu.

De portier wilde vooruit gaan om de deuren te openen. Hortense weerde het af en zeide dat zij de woning alleen wilden bezien.

„Is alles gekomen, wat ik thuis heb besteld?"

„Ja, barones. Baptiste zelf heeft alles in de eetzaal gereed gezet."

„Wat zijn er toch voor geheimen?" vroeg Saint-Arnaud.

Haar oogen straalden van genoegen. „Ik wilde zoo graag vandaag eens doen, alsof we reeds getrouwd zijn, en heb daarom wat ververschingen voor ons besteld. Die zullen we alleen in de eetkamer gebruiken, voordat papa komt en ons stoort. Alleen gij en ik — Ja?"

„Goed, lieveling." Saint-Arnaud keek een beetje bedrukt in de vestibule rond. Een benauwend gevoel overviel den binnentredende; dikke tapijten bedekten den grond, zware gordijnen hingen tegen muren en deuren.

„Hier rechts is mijn salon." Hortense stiet een dubbele deur open en bleef in het midden van het groote vertrek staan. „Nu, wat zegt gij van mijn smaak? Ik heb alles zelf aangegeven en naar mijn denkbeelden laten uitvoeren."

Het is zeker, dat het salon, hetwelk geheel met goud-gele zijde was versierd, een wonderbare bekoring bezat. Het zacht getemperde licht der luchters wierp een regen van lichtstralen neer. Alle meubelen waren met goud-gele zijde overtrokken, men zag geen houten randen.

Een met ivoor ingelegde piano, en twee gelijke kastjes met glazen deuren, waarin een menigte kostbare snuisterijen stonden, staken sterk af tegen den goud-grond der muren.

„Van hier komen wij in de eetkamer," vervolgde zij. „Die is niet al te groot, maar dertig personen kunnen wij er gemakkelijk plaatsen — en er ook in laten dansen. Maar eerst moet gij uw eigen kamer zien."

Zij trok een gordijn open en ging, Saint-Arnaud bij de hand houdend, een groot vierkant vertrek binnen.

Saint-Arnaud zag slechts een harmonische mengeling van kleuren en stoffen. Want ook het plafond geleek een tent van bonte zijde.

„En waar zal ik onder dezen Turkschen hemel schrijven?" vroeg hij, een poging doende te schertsen, ofschoon hij zich steeds beklemder gevoelde.

„Hiernaast is de bibliotheek," zeide zij levendig. „Ik heb aan alles gedacht. Gij hebt een groote empire schrijftafel. Het beslag is alles handwerk, geheel naar een model te Fontainebleau vervaardigd."

„Ik wilde mijn oude schrijftafel gebruiken," maar het leek hem zelf belachelijk het oude meubel tusschen deze weelde een plaats te geven.

Zij hoorde zijn opmerking niet eens, en wierp zich eensklaps in een uitbarsting van hartstochtelijke teederheid in zijn armen. „Nu komt mijn slaapkamer," fluisterde zij hem lachend en blozend in het oor. „Eigenlijk moest ge die niet zien, maar ik kan het niet afwachten, u ook die te toonen."

Hortense wachtte zijn antwoord niet af en liep vooruit.

Het slaapvertrek was een verrukkelijk nestje van zijde en kant. Een groot ledikant met grijze en rose zijde nam de halve kamer in beslag. Een groote spiegelkast en toilettafel met rose-marmeren blad vulden de hoeken. In het geheele vertrek heerschte een zachte harmonie en uit alle plooien van stof en kant steeg een bedwelmende jasmijngeur.

Saint-Arnaud voelde hoe deze sterke, zoete geur hem naar het hoofd steeg. Zijn zinnen werden verward. Hij zag, hoe Hortense voor den spiegel haar haren in orde bracht.

In het glas zag hem haar teruggeworpen hoofd met de groote, donkere oogen, en de een weinig geopende mond verleidelijk aan.

De jonge officier wendde zich naar de deur.

„Kom mede terug naar het salon. Hier houd ik het niet uit. De geur is om te stikken."

Zonder haar antwoord af te wachten, wendde hij zich naar de deur.

Hortense volgde hem eenigszins beleedigd en verwonderd.

Nu stonden zij weer tegenover elkaar in het salon.

„Gij hebt nog geen woord gezegd," zeide ze eindelijk aarzelend. „Bevalt ons tehuis u niet?"

„Ik moet helaas zeggen, dat de inrichting van deze villa mij in het geheel niet bevalt," antwoordde hij ernstig. Hij zag haar nu doordringend aan, zoodat zij haar oogen neersloeg.

„Maar ze is toch zoo mooi, ik heb geen moeite gespaard, om ze echt gezellig te maken."

„Gezellig kan men zich in deze verfijnde wereld niet voelen," antwoordde hij barsch.

„Moet er nog iets veranderd worden? Dat kan, maar het zou jammer zijn. Ik geloof dat men hier alleen kan bederven, niets verbeteren. Kom in de eetkamer, die hebt ge nog niet gezien. De champagne staat in ijs, de perziken zal ik zelf schillen. Gij wilt immers, dat ik een goede huisvrouw word."

„Scherts niet, Hortense," verzocht hij. „Ik ben er niet voor in de stemming. Deze inrichting, alles hier bewijst mij, dat mijn moeder gelijk had, toen zij mij waarschuwde. In werkelijkheid denkt gij er niet aan, u naar mijn wenschen te voegen, maar legt het er slechts op aan uw wil door te zetten. Maar ik ben de man niet, op zulk een spel in te gaan en verklaar u: in deze villa trek ik niet in. Dit eischt sommen, een bediendenstoet, welke wij niet kunnen onderhouden. Gij wilt hier groote feesten geven, equipage, rijpaarden houden — kortom u weer met al de weelde omringen, waaraan gij gewoon zijt."

„En waarom zou ik dat niet doen?" antwoordde zij heftig. Het krenkte haar zeer, dat hij haar smaak in het geheel niet had bewonderd. „Waarom zou ik als een burgervrouw leven en mij verlagen, omdat gij u die dwaze ideeën in het hoofd hebt gehaald?"

„Gij verlaagt u niet, als ge mijn vrouw wordt," antwoordde hij vast. „Maar als mijn vrouw moet gij in de omstandigheden leven, die ik u kan aanbieden. Dat heb ik u bij onze verloving duidelijk uiteengezet. Toen waart gij het er mede eens."

„Omdat ik het voor een voorbijgaande gril aanzag."

„Grillen heb ik niet, maar mijn zeer besliste beginselen," antwoordde hij met verheffing van stem. „En ik zeg u nog eens, ik wil niet, dat ons huisgezin met het geld van uw vader wordt bestreden. Daarom betrek ik dit huis ook niet, maar zal een huis uitzoeken, dat wij kunnen betalen en bescheiden inrichten."

Zij lachte spottend. „En gij denkt, dat ik dat zal toegeven?"

„Indien gij mij lief hebt zult ge u voegen naar mijn wensch, en later inzien, dat ik gelijk had."

„Nooit. Ik heb ook een wil en ik wil in dit bekoorlijk huis wonen, dat ik met zooveel moeite heb ingericht, en waarin ik gelukkig wil zijn."

„Niet met mij. Ik zou in deze vertrekken onze middelen nooit in overeenstemming kunnen brengen met uw eischen."

„Ach wat, we kunnen toch van papa krijgen, wat we willen."

Hij stampte ongeduldig met den voet op den grond. „Hoe vaak moet ik u nog zeggen, dat ik van het met speculatie verdiende geld niets wil hebben!"

„Maar ik."

„Gij hebt uw geërfd vermogen Hortense, wees daar tevreden mede. De renten zijn met mijn tractement zeer voldoende voor een eenvoudig leven."

„Ach, dat geërfde vermogen!" Zij trok de bovenlip omhoog. „Dat heb ik u toch maar wijs gemaakt, omdat gij halsstarrig weigerdet wat van papa aan te nemen. Toen heeft hij mij die tweehonderdduizend francs geschonken en in staatspapieren belegd. Van wien zou ik het geld erven? Van mama's bloedverwanten? Die waren allen arm als kerkuilen, en heel blij, dat papa hen nog na mama's dood onderhoudt."

Saint-Arnaud was zeer bleek geworden. Een booze rimpel kwam op zijn voorhoofd. Zijn oogen blikten haar met kouden toorn aan. „Gij hebt mij dus voorgelogen, Hortense?" Hij verhief zijn stem niet, maar er lag zulk een ijzige strengheid in, dat haar een huivering door de leden ging. Zij had bitter berouw van haar bekentenis, welke haar was ontvallen, maar wist niet, hoe die weer terug te nemen.

„Zie mij toch niet zoo boos aan!" vroeg zij half lachend. „Ik zou werkelijk bang voor u worden. Ik heb het toch goed gemeend, toen ik inging op uw denkbeeld."

„Dat noemt gij goed meenen en op mijne denkbeelden ingaan, als gij, vereenigd met uw vader, zulk een spel speelt? Achter mijn rug zult gij niet weinig gelachen hebben over den domkop, die zich alles op de mouw laat spelden?"

„Wij hebben niet gelachen. Maar men zou ons beiden uitlachen, indien wij ondanks papa's rijkdom, als kleine burgerlieden wilden leven."

„Gelooft ge? Ik geloof het tegendeel. Bovendien geef ik niets om het oordeel der menschen. Ik handel, zooals ik meen, dat goed is."

„Gij schijnt het goed te vinden zeer liefdeloos tegenover mij te zijn." Hortense barstte in tranen uit.

Saint-Arnaud kreeg, ondanks zijn ergernis, medelijden met haar. Hij trad juist op haar toe om haar een paar geruststellende woorden toe te voegen, toen een rijtuig voorreed en de luide stem van baron Merrier werd gehoord. Het volgend oogenblik trad hij binnen met de handen in de zakken van zijn lichte, ruime jas.

„Wat is hier gaande?" Verwonderd keek hij nu naar Hortense, dan naar Saint-Arnaud, die half afgewend naast haar stond. „Ik dacht u in den zevenden hemel te vinden, verheugde er mij op een glas champagne op mijn jong paartje te drinken, en nu weent mijn kleine, en mijnheer de graaf ziet men het reeds dadelijk aan, dat hij in een slechte luim is, en haar een scène heeft gemaakt. Dat begint een beetje vroeg. Wilt u mij een verklaring geven, Saint-Arnaud?"

„Ik geloof, dat het aan mij is, verklaringen te eischen," viel de jonge officier Merrier in de rede.

„Gij wilt ophelderingen hebben? — goed. Dan zeg ik u hier eens en voor goed, dat mijne kleine Hortense nooit mag weenen, en dat het u slecht zal gaan, als het nog eens gebeurt."

De woorden mochten schertsend klinken, maar een toornige toon was er niet in te miskennen.

Daar Saint-Arnaud zich nu schouderophalend geheel afwendde, boog Merrier zich over den stoel zijner dochter.

„Snik toch niet zoo, lieveling. Waarom weent ge dan? Dat is de heele zaak toch niet waard, dat ge uw mooie oogen daarvoor bederft. Is er iets in het huis niet in orde? Dan laten we alles veranderen. Wees maar weer opgeruimd."

„Hij wil in het geheel hier in huis niet wonen!" zei Hortense. „François vindt hier alles afschuwelijk."

„Dat is prachtig. — Deze inrichting kost . . . ."

„Vermoedelijk verbazende sommen," viel Saint-Arnaud scherp uit. „Daarom juist bevalt ze mij niet."

„Wees toch niet zoo pedant. Wat kan het u schelen, of uw vrouw in een geel- of een rood-zijden salon zit. Laat haar toch het genoegen haar nestje

mooi in te richten. Gij moest haar dankbaar voor de moeite zijn, welke zij zich ook voor uw kamer heeft gegeven."

„Ik weet niet, waarom ik zoo buitensporig dankbaar zou moeten zijn, omdat Hortense alles zoo kostbaar mogelijk heeft ingericht. Ik wil niet, dat onze kinderen, indien we ze krijgen, in een huis opgroeien, waarin elk begeeren dadelijk door genieten moet worden gevolgd."

Merrier lachte luid. „Gij hadt methodistisch prediker moeten worden. En niet kapitein bij de keizerlijke garde."

„Het is zeer noodig, dat er ten minste in het leger nog strenge grondbeginselen en eenvoud heerschen," antwoordde Saint-Arnaud scherp.

„Nu, Frankrijk zal wel niet dadelijk ondergaan, omdat wij elegant wonen," meende Hortense, terwijl zij haar tranen droogde.

„Baron Merrier, u zult zeker gemakkelijk een kooper voor deze villa vinden. Laat mij een woning zoeken, waarin Hortense en ik ook zonder deze weelde gelukkig kunnen zijn." Hij stak zijn bruid de hand toe. „Kom Hortense, wij zullen de booze woorden vergeten, welke wij elkaar hebben toegevoegd. Ik zal u vergeven, dat gij mij misleid hebt, als gij u nu naar mijn wenschen voegt."

Hortense nam zijn hand niet. Haar blik gleed langs de vertrekken, en weer vulden haar oogen zich met tranen. „Ik kan niet," stiet zij uit. „Gij maakt ons voor geheel Parijs belachelijk. Men spreekt reeds overal van mijn uitzet, en op eens zou alles verkocht worden, alsof papa bankroet was gegaan, alleen omdat gij u dezen onzin in het hoofd hebt gesteld!"

„Ja — belachelijk zouden we worden," viel nu ook Merrier in. „Niet alleen belachelijk, maar het is ook nadeelig voor mij, krediet is mij voor mijn ondernemingen noodig en dat zou ik onmiddellijk verliezen."

„Uwe belangen en uwe speculaties kunnen voor mij geen gewicht in de schaal leggen, baron Merrier," antwoordde Saint-Arnaud koel. „Ik wil er beslist niets mede te maken hebben, en wat mijn persoon en mijn familie betreft, aanvaarden wij het geld, dat door u gewonnen is, niet. Dat heb ik u bij de verloving verklaard en herhaal ik u heden."

„Maak u niet ongerust, voor elk mijner dochters zijn vijf millioen francs vastgelegd en daarmede speculeer ik niet."

„Dat gaat mij niets aan. Ik wil nooit iets van uwe millioenen gebruiken. Het geld, dat Hortense geschonken is, mag zij behouden, ofschoon ook dat mij pijnlijk is. Maar verder ga ik niet."

„Heel vriendelijk. Wilt gij niet dadelijk voorstellen, mijn dochter van uw kapiteins-tractement te onderhouden?"

„Dat zou mij zeker het liefste zijn."

„Dankbaarheid behoort in elk geval niet tot uw deugden, graaf Arnaud," merkte Merrier scherp op.

„Waar moet ik u dankbaar voor zijn? Gij waart het van den eersten dag af, die tusschen Hortense en mij stond. Het is uw invloed, dat zij weelde en genot voor het eenige houdt, het nastreven waard. Dat is de misdaad, welke gij aan uwe dochters begaan hebt. Dat is de oorzaak, dat mevrouw Dubois haar edelen, ridderlijken echtgenoot liever ziet sterven, dan dat zij haar eerzucht opgeeft. Dat is, wat het leven van Hortense vernietigt, daar nu haar hart meer aan weelde en zijden meubelen hangt dan aan mij."

„Uw liefde kan niet heel groot zijn, als ge mij in papa voortdurend beleedigt," viel Hortense uit. Zij ging naar haar vader en hing aan zijn arm. „Wat zal ik doen, papa?"

„Niet toegeven, meisje, anders heb je het voor altijd verspeeld," fluisterde hij haar geruststellend in. „En nu, beste graaf, luister naar een verstandig woord, wenscht gij, dat de verloving met mijne dochter blijft bestaan of niet?"

„Ik houd er mij aan, als mijn wenschen worden opgevolgd," antwoordde Saint-Arnaud vast.

„Ik verzeker u, dat ik mijn dochter slechts laat trouwen, als ik weet, dat zij volgens haar stand is verzorgd. Dat wil zeggen in de door haar zelf uitgekozen villa, met voldoende bedienden en een toelage van mij, zoodat zij de levenswijze, waaraan zij gewoon is, kan blijven volgen. Mijn dochter mag haar geld besteden, zooals zij wil, dat gaat mij niet aan. Voor mijn part kunt gij de komedie voor uwe kameraden verder spelen, dat gij niets van mij aanneemt. Dat is mij volkomen onverschillig, en of gij dan uw handschoenen verder door uw moeder laat wasschen om een paar stuivers te sparen, kan mij niet schelen."

Saint-Arnaud was bij de ruwe toespeling op zijn armoede, afwisselend bleek en rood geworden. Met moeite bedwong hij zich. „Alles, wat ik u zou kunnen antwoorden, moet ongezegd blijven, om het gevoel van Hortense te sparen," zei hij na een poos. „Maar gij, Hortense, zult nu wel inzien, dat de kwestie slechts door u is op te lossen. Wien zult gij volgen — mij of uw vader?"

„En dat wilt gij u laten vragen?" riep Merrier donkerrood van toorn.

„Neen." Het jonge meisje richtte zich op en trok den smallen gouden ring met doffen parel, die onder den anderen tooi bijna verdween, van haar vinger. „Hier is uw ring." Zij reikte Saint-Arnaud den verlovingsring toe.

Saint-Arnaud nam hem aan en wierp hem in een niet te bedwingen aanval van toorn door het venster op straat. Hortense keek een seconde als verstijfd in zijn bleek gelaat, en barstte toen in krampachtig snikken uit. „Mijn ring — mijn ring!"

„Wees stil kind, voor dien koop ik u tien andere," troostte Merrier.

Maar Hortense stiet haar vader terug. „Ga heen, ik houd niet van u. Hem heb ik lief, ik zal nooit een ander kunnen liefhebben!"

„Hortense!" Saint-Arnaud trad weer op zijn bruid toe. Toorn en aandoening spiegelden zich op zijn trekken. „Liefste Hortense!"

„O blijf bij mij," riep zij en wierp zich onstuimig in zijn armen. „Verlaat mij niet. Ik wil niet zonder u leven. Verwijt mij niet al mijn fouten. Ik kan niet op eens veranderen."

„Geef mij een bewijs," zei hij vriendelijk, terwijl hij het haar van haar voorhoofd streek, „dat gij mij werkelijk liefhebt."

Zij zuchtte. „Maar dat kan ik toch werkelijk niet. Wij zouden bij al onze kennissen geblameerd zijn. Zie dat toch in, François!"

Toen maakte hij onverbiddelijk de zachte armen los, welke om zijn hals geslagen waren. „Ik ben geen kind, waarmede gij kunt spelen," zei hij bitter.

Zonder den bankier met een blik te verwaardigen, zonder woord of groet verliet hij het vertrek. Aan de deur keek hij nog eens om.

Hortense stond met slap neerhangende armen in het weelderige vertrek, en zag hem met neerslachtige oogen na.

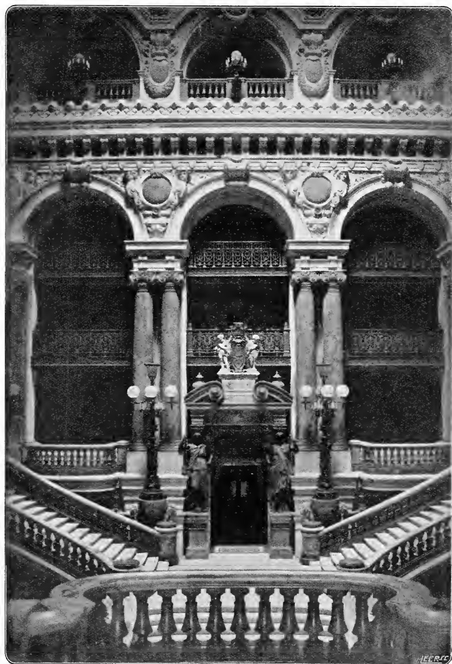
Het was, alsof een woord aan haar lippen wilde ontsnappen.

Het oogenblik ging voorbij. De deur sloeg achter hem dicht.

„Papa — papa, hij verlaat mij werkelijk," kreet Hortense.

De baron legde zijn hand vast op haar mond.

„Stil!" beval hij. „Moet hij misschien nog hooren, hoe gij om hem jammert, de dwaas!"

„Le Grand Escalier" in de Groote Opera te Parijs.
Reeds dadelijk bij de entrée wordt men getroffen door de majestueuse marmeren trap met 30 statige marmeren zuilen; den grootschen indruk, dien men bij aanschouwing van dit architecturale gewrocht krijgt, behoudt men bij het binnentreden van de groote zaal met haren rijkdom aan beelden en ornamenten, hare schoone plafondschilderingen, hare weelderige verlichting, haar reusachtig tooneel en prachtige décors!

Hoofdstuk XIII.

„Ga toch, als het je blieft, eindelijk zitten Amély. Je eeuwig heen en weer loopen maakt me zenuwachtig," zei Hortense.

Er lag een prikkelbaarheid in haar stem, welke haar anders vreemd was. Ook uiterlijk was zij veranderd. Zij zag bleek en haar oogen lagen diep in het smalle gelaat.

„Je hebt gelijk, mijn rondloopen helpt niets," gaf Amély toe. „Maar mijn angst, hoe de parade heden zal afloopen, is verschrikkelijk. Heb geduld met mij, Hortense, ik ben zoo ongelukkig!"

Hortense antwoordde niet maar keek de straat in, waar de menigte op en neer liep. Er lag iets feestelijks op dezen heerlijken Septemberdag over Parijs. Van vele huizen wapperden de vlaggen. De groote parade, welke heden op het Champs de Mars zou plaats hebben, vormde een lievelingstooneel der Parijzenaars; daarbij ontplooide het tweede keizerrijk zijn glans, zijn volle militaire pracht. *(Wordt vervolgd)*.

Tot hoogleeraren aan de Gem. Universiteit te Amsterdam zijn ben., 1°. voor het Burgerlijk Recht en de Burgerlijke Rechtsvordering, zoomede voor het Romeinsche Recht en zijne geschiedenis: Mr. **J. H. Hijmans;** 2°. voor de encyclopedie der Rechtswetenschap en voor het Oud-Vaderlandsch recht en zijne geschiedenis: Mr. **R. Fruin Th.Azn.** Mr. Hijmans werd geb. te Arnhem in 1869, studeerde te Leiden, Berlijn en Leipzig, promov. te Leiden in 1892 tot doctor in de Rechten aan de universiteit aldaar op een proefschrift: „De verjaringsinstituten". Mr. Robert Fruin werd in 1857 te Dordrecht geb., werd in 1894 Rijksarchivaris in Zeeland, had zitting in onderscheidene belangrijke commissiën, bekleedde eenigen tijd het voorzitterschap van het Zeeuwsch Genootschap van Wetenschappen en was verder met groote toewijding in het algemeen belang werkzaam. — Hiernevens plaatsen wij een foto van **Graaf** en **Gravin Tolstoy.** Graaf Leo Tolstoy werd in 1828 in het gouvernement Tula geb., maakte den Krimoorlog mede, trok zich uit het openbaar leven terug, om zich geheel bezig te houden met de studie van allerlei maatschappelijke vraagstukken en theologische bespiegelingen; grooten naam verwierf hij door zijn beide groote romans: „*Oorlog en Vrede*" en „*Anna Karenina*". — De heer **B. Koker Czn.** hoopt 21 Sept. a.s. zijn zilveren jubileum als gemeente-secretaris van De Rijp (N.-H.) te vieren; met grooten ijver en nauwgezetheid heeft hij steeds zijn functie verricht. — Aan den adjudant-onder-officier-parkwachter, **D. Derickx,** werd de vorige week door Z. K. H. Prins Hendrik, namens H. M de Koningin, in de wapenzaal van het Koninklijk Paleis „'t Loo" de gouden medaille in de huisorde van Oranje overhandigd, wegens 36-jarigen trouwen dienst. — Hiernevens geven wij een afbeelding van **Maarten Noordsij,** geb. 5 Juli 1822 en **Leentje Verhagen,** geb. 7 Juni 1824; van hunne 11 kinderen zijn nog 5 in leven, terwijl ze zich in het bezit van een 81-tal kinderen en kleinkinderen verheugen; de man gekleed als oud-visscher, de vrouw in jakje en met de ouderwetsche slipjesmuts op het hoofd. Het echtpaar, woonachtig te Pernis, heeft van het visschersbedrijf geen goed gevulden spaarpot kunnen overhouden, zoodat de „*oude dag*" niet zoo heel zonnig is. Hoewel geen directe hulp is gevraagd, kan het zijn nut hebben, op den minder gunstigen maatschappelijken toestand te wijzen van de beide oudjes, die hun leven lang hard gewerkt hebben. — **Sir George Buchanan,** buitengewoon Gezant en Gevolmachtigd Minister van Groot-Britannië en Ierland in Nederland, is benoemd tot Privy-council in Engeland. Genoemden diplomaat, die zich in de residentie zeer bemind gemaakt heeft en in hoog aanzien staat, ziet men noode heengaan. — Hiernaast geven wij een foto van de tweelingbroeders **Willem** en **Gijs van der Velde,** van zeldzaam sprekende gelijkenis; ze werden 24 Mei 1837 geboren te Wadenoyen in de Betuwe, waar hun vader tuinman was, en dienden als koetsier en huisknecht in en nabij Meppel; thans woont Gijs weer in de Betuwe bij zijne dochter te Eck en Wiel, terwijl Willem als lantaarnopsteker in dienst is van de gemeente Zuidwolde (Drente). — **Ds. K. F. Creutzberg,** predikant der Ned. Herv. Gem. te Arnhem, ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw, hoopt 25 September den dag te herdenken, dat hij vóór 40 jaar zijn intrede aldaar deed. — Tot burgemeester van Schiedam is benoemd de heer **M. L. Honnerlage Grete,** hoofd van de distillateursfirma P. Melchers te dier stede; sinds langen tijd lid van den gemeenteraad, waarvan verscheidene jaren wethouder van onderwijs, heeft hij getoond de belangen van de bloeiende stad met grooten ijver, met practischen zin en met onverflauwde toewijding te dienen; bovendien is hij een veelzijdig ontwikkeld en zeer minzaam man, waarom dan ook zijne benoeming als eene gelukkige keuze beschouwd wordt. — De vorige week herdacht de bekende uitgever de heer **J. G. Robbers** te 's-Gravenhage, den dag dat hij zich vóór 50 jaar als boekhandelaar in zijne geboorteplaats vestigde; van zijne belangrijke uitgaven noemen wij de werken van „Jules Verne", de „Encyclopedie van Winkler Prins", het groote „Woordenboek der Nederlandsche Taal" van Kuipers, „Rubens en Van Dijck" door Max Rooses, „Elsevier's geïllustreerd Maandschrift" enz.; onderscheidene zijner uitgaven werden in vreemde talen overgebracht. Den verdienstelijken jubilaris vielen talrijke blijken van waardeering en vriendschap ten deel.

Mr. J. H. Hijmans.

De tweelingbroeders Willem en Gijs van der Velde, geboren te Wadenoyen in de Betuwe, 24 Mei 1837.

Sir George Buchanan.

Mr. R. Fruin Th.Azn.

Nieuwste opname van Graaf en Gravin Tolstoy, vervaardigd ter eere van den 82sten geboortedag (10 September) van den wereldberoemden schrijver en socioloog.

Ds. K. F. Creutzberg.

B. Koker Czn.

Vijfenzestig-jarige Echtvereeniging van Maarten Noordsij, geb. 5 Juli 1822 en Leentje Verhagen, geb. 7 Juni 1824.

M. L. Honnerlage Grete.

D. Derickx

Achttal boksers, 6 weken oud, eigenaar de heer J. van Veggel te Nijmegen.

J. G. Robbers.

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

KONINKLIJK BEZOEK AAN DE HOOFDSTAD.

H. M. Koningin Wilhelmina der Nederlanden en Z. M. Koning Albert van België, van het Stadhuis naar het Paleis op den Dam terugkeerende.

FOTO A. J. W. DE VEER.

Onze 17de-Eeuwsche Schilders.

Gerard ter Borch.—1617—1681.

Gesproten uit een hoogst begaafde kunstenaarsfamilie, openbaarden de aanleg en de neiging tot de kunst zich bij Gerard ter Borch reeds op jeugdigen leeftijd; in zijn talentvollen

Portret van Gerard ter Borch. Rijksmuseum.

Gerard ter Borch. — Beëediging van den Vrede van Münster (15 Mei 1648); de schilder zelf aan de uiterste linkerzijde. (Kopie naar het origineel in de National Gallery te Londen). — Rijksmuseum.

vader, een man van aanzienlijken huize, die groote buitenlandsche reizen deed, om zijn artistieken horizon te verruimen, vond hij een uitstekend voorbeeld; slechts 8 jaar oud, greep hij al naar de teekenstift en schetste alles, wat hem in de omgeving van Zwolle — zijne geboorteplaats — aantrok: landschappen, figuren, ijstafreelen enz. In 1632 is hij te Amsterdam om zijn kunst tot hoogere ontwikkeling te brengen; dat de natuur

Gerard ter Borch. — „De onwelkome Tijding". — Mauritshuis.

hem ook in dit gedeelte van het land aantrok, blijkt hieruit, dat hij de „*Ruïne van Brederode*" teekende. — In 1635 komt hij op de lijst van Haarlemsche schilders voor; hij voelde zich aangetrokken tot de plaats, waar Pieter Molijn een leerschool had. Hij ging in de leer bij dezen, vertoefde van 1632 tot 1635 te Haarlem en kwam onder den invloed van de school van Frans Hals; dit is in zijne vroegste stukken — tafreelen uit het soldatenleven — merkbaar; kreeg Hals het, ondanks zijn genie en zijne werkzaamheid, op zijn ouden dag zoo arm, dat hij van stadswege gesteund moest worden, Ter Borch bleef tot zijn dood in goeden doen en in aanzien; in 1635 vertrok hij voor eenigen tijd naar Engeland; daarna bezocht hij Italië en bij terugkeer vestigde hij zich als portretschilder te Amsterdam. — Tijdens de vredesonderhandelingen te Münster in 1648 schilderde hij aldaar de portretten van onderscheidene afgevaardigden en deed daarbij van zijn hoog artistiek peil blijken; zijn meesterschap toonde hij in de vervaardiging van het Munstersche Congresbeeld, waarop de beëediging van den vrede is afgebeeld; van dit beroemde stuk, waarop vele figuren van de vorstelijke gevolmachtigden voorkomen en dat zich bevindt in de National Gallery te Londen, hangt een kopie in het Rijksmuseum; den schilder zelf staat aan de uiterste linkerzijde.

Ter Borch's gesternte ging nu meer schitteren. Aan zijn vredesstuk, een waar meesterwerk, dankt hij de eer, door den ambassadeur graaf Peñerand uitgenoodigd te worden naar Spanje te komen, waar hij door den koning met huldeblijken en geschenken — ordeteekenen, een gouden keten, medaillonportretten, degen, sporen enz. — overladen werd. Evenals Rubens, die 20 jaar te voren in Spanje vertoefde, kwam ook hij in vorstengunst. Hij was zeer beschaafd, galant en had uitstekende manieren, waardoor hij nog meer in den smaak viel; de koning, onderscheidene hofdignitarissen en grandes lieten hunne portretten door hem maken. Als de hoflucht hem misschien bedwelmd zou hebben, de ontnuchterende uitwerking van de jaloezie deed het hem vermoedelijk geraden toeschijnen, het land der toredo's te verlaten; beweerd wordt namelijk, dat vele voorname heeren te Madrid jaloersch op hem werden, omdat aanzienlijke dames hare portretten door hem lieten schilderen..

Hij bracht toen nog eenigen tijd te Parijs en te Londen door, vertoefde van 1650—1654 te Zwolle, vestigde zich daarna te Deventer, waar hij van 1666—1681 — het jaar van zijn dood — een gemeente-ambt bekleedde; ook hier genoot hij de eer door vele personen van den eersten stand uitgenoodigd te worden hun portret te vervaardigen.

* * *

Gerard ter Borch is als portret- en genreschilder een onzer voortreffelijke meesters van de oude school; zijn stukken hebben een deftig cachet en munten uit door groote zuiverheid van teekening, door voornaamheid in opvatting, door meesterlijke compositie, door rijke kleurenharmonie, door prachtig koloriet, door fijne schildering der kleedingstoffen, door eenvoud en levenswaarheid.

Bode zegt van hem:

„Al is men niet in begeestering voor hem gekomen, zooals voor onderscheidene mannen, die beneden hem staan, toch troont hij in de Roemhal der Hollandsche Kunst in voorname hoogte."

Gerard ter Borch. — „De vaderlijke Raadgeving" (eene dame in wit satijn wordt toegesproken door een officier, op een stoel gezeten naast eene dame die uit een glas drinkt). — Rijksmuseum.

Waarnemingen van de Bovenluchtlagen

door het Kon. Ned. Meteorologisch Instituut te De Bildt.

Het Heelal bezit nog tal van geheimenissen en biedt nog vele vraagstukken, waaromtrent de mannen der wetenschap zich voortdurend beijveren gegevens te verkrijgen, zoowel *om* als *binnen* onzen aardbol.

Sedert een paar jaar is men bezig de richting en kracht van den wind in de bovenlucht waar te nemen, met behulp van z g. loodsballonnetjes; vroeger moest men zich bepalen tot den „*nephoskoop*", een rechtopstaande hark met naar boven gerichte tanden, draaibaar om een steel en voorzien van een verdeelden cirkel; het instrument werd zoodanig opgesteld, dat de waar te nemen wolken zich evenwijdig aan de dwarsstaaf achtereenvolgens langs de toppen der tanden bewegen; de tijd, verloopend tusschen het passeeren langs twee tanden levert eene maat van de wolkensnelheid; de hoogte der wolken moet op andere wijze nagegaan worden; men wendt daartoe aan gekleurde of ongekleurde caouthouc-loodsballonnetjes, die een gewicht van 15 tot 50 gr. hebben en gevuld worden met waterstofgas uit ecne kruik; voor de plaatsbepaling der ballonnetjes dient een klein instrument, theodoliet genaamd, bestaande uit een kijker in 2 loodrecht op elkaar geplaatste helften; het horizontale deel, waarin het oculair met den kruisdraad, is draaibaar om eene verticale as, terwijl de stand op een horizontalen cirkel afgelezen wordt; de andere helft bevat het objectief met vizier en korrel, is draaibaar om de as van de horizontale helft, terwijl men den stand op een vertikalen cirkel afleest. Zoo wordt de richting bepaald; de gebroken vorm van den kijker maakt het mogelijk om steeds in horizontale richting te blijven waarnemen, zoodat de nekspieren aan geen zware beproeving blootgesteld zijn.

Zoodra de ballon losgelaten is, ncemt de waarnemer hem op den korrel en meestal gelukt het, voordat een minuut verstreken is, het beeld op den kruisdraad te houden door middel van schroefbewegingen aan het instrument. Na iedere minuut wordt opnieuw, door aflezing van de kijkerstanden op de cirkels, de richting van den ballon bepaald. Den geheelen weg, dien hij aflegt voor zooverre de waarneming door den kijker dat mogelijk maakt, kan men verder leeren kennen, met behulp van de constant blijvende stijgsnelheid. Zoo kan men dan de richting en de snelheid van den wind in de verschillende lagen afleiden en dus gegevens verzamelen ter beoordeeling van de mindere of meerdere standvastigheid van het weer; om het uitzicht vrijer te hebben, geschieden de waarnemingen meestal op het platform van den toren van het Meteorologisch Instituut. De resultaten, tot nu toe verkregen, zijn bevredigend.

* * *

De bekwame directeur van het Kon. Nederlandsch Meteorologisch Instituut, Prof. Dr. E. van Everdingen, was zoo welwillend, ons zijne inzichten als volgt te resumeeren: Al belet de zware bewolking hier te lande dikwijls de waarneming tot groote hoogte (10 K.M. werd enkele malen overschreden), toch zullen door internationale samenwerking op dit gebied resultaten van groote waarde verkregen worden; practische uitkomsten levert de methode ook voor de veiligheid der luchtvaart door het oplaten van ballons vóór elke opstijging der Ned. Vereeniging voor Luchtvaart.

Automobiel en Maaimachine. — De vernuftige samenstelling vergemakkelijkt het practisch gebruik op grasvelden en verzekert een groote snelheid van arbeid; in de parken van Berlijn heeft de automobiel-maaimachine veel succes. — Onze foto brengt de verschillende deelen en de werking zoo duidelijk in beeld, dat nadere verklaring overbodig is; de snijwalsen vervangen de hand-grasmaaimachines en kunnen tegelijk met de auto in beweging gebracht worden.

Waarnemingen van de bovenluchtlagen door het Kon. Ned. Meteorologisch Instituut te De Bildt, door middel van caoutchouc-loodsballonnetjes, wegend 15 tot 50 Gr., gevuld met waterstofgas; dadelijk na de loslating worden richting en snelheid waargenomen met behulp van een instrument, theodoliet genaamd, bestaande uit een kijker in twee loodrecht op elkaar geplaatste helften. De observatie geschiedt meestal op het platform van den toren van het Instituut, terwijl de verdienstelijke directeur Prof. Dr. E. van Everdingen ons mededeelde, dat de resultaten tot nu toe bevredigend zijn en dat door internationale samenwerking veel zal bereikt kunnen worden. — Enkele malen werden waarnemingen tot pl. m. 10 KM. hoogte verricht. — Onze foto brengt in beeld de theodoliet en den ballon op het oogenblik van de opstijging.

Een Dansles?

Ik leunde als een toonbeeld der verveling in een hoek van het salon. Rondom mij raasden de golven van de balllucht en ik kwam mij voor als een door deze golven aan den oever geworpen, waardelooze mossel, waar naar geen mensch grijpen wil.

„Waarom dans je niet?" vroeg mijn vriend, terwijl hij mij met zijn vroolijke oogen scherp in het gezicht keek, waarop een vingerdik de stof der wereldmoeheid lag.

„Omdat ik niet dansen kan!" antwoordde ik met fraaien ecnvoud.

Mijn vriend noemde mij eerst een schaap, daarna een ezel en ten slotte, nadat hij een tijdje naar een derde wezen uit het dierenrijk had gezocht, een idioot. Daarna verviel hij meer in algemeene beschouwingen, terwijl hij gewoonweg beweerde dat ieder, die niet dansen kon, voor den aardkogel maar onnutte ballast was en dat het voor zulke lieden beter was, als zij zich gedurende het carnaval lieten begraven. In een prachtige redevoering verklaarde hij mij daarop dat het dansen een der uitgelezenste vermaken was en hij eindigde:

„Probeer het eens met een polka. Dat is het gemakkelijkste. Een, twee, drie en dan hop! Alleen courage is er voor noodig!"

Hij ging weg.

„Een, twee, drie en dan hop!"

Nu wist ik het. Ik ging achter een zuil staan, en probeerde een proefhop.

Wat was dat gemakkelijk! Mijn moed groeide aan, mijn beenen trilden. Vriendje, je zult je over mij niet schamen. Neen, ik laat mij niet begraven. Ha, meisjes en vrouwen, maak je gereed. Ik wil dansen, dansen, dansen.

Ik smachtte naar een dansje.

En wel liefst met de liefste jonge dame. Maar eerst nog een keer achter de zuil...

Een, twee, drie, hop, hop, hop!

Ik vergewiste mij door driemaal te vragen, dat men juist een polka speelde, en naderde met de wijdbeensche schreden van een held, die voor niets terugschrikt, een blond gelokt meisje, en maakte voor haar de diepste buiging, die ik ooit in mijn leven gemaakt heb.

De dame lispelde glimlachend een woordje van toestemming en de polka begon. Wij deden eenige passen. De schoone lachte niet meer. Wij deden nog een paar passen en het gelaat mijner danseres kreeg een uitdrukking als een gletscher. Ik telde krampachtig, maar het scheen mij toch toe, alsof bij mijn dansen niet alles in orde was. Een, twee, drie. Ik raakte nauwelijks den vloer aan. Ik danste namelijk steeds op de voeten van de anderen. Merkwaardig toch, dat de menschen het steeds zoo inrichten, dat ze met hun teenen onder mijn voeten kwamen. Een, twee, drie, hop, hop, hop! In mijn ooren bruiste het als een orkaan, ergens, heel in de verte ging het „Tatata! Tsjingtsingtsjing!" het was mij alsof ik het middelpunt was van een afschuwelijk ringspel. Alles draaide: de stoelen, de tafels, de pilaren, het plafond. Hoera, alles danste en ik zou niet dansen? een, twee, drie, een... Ik voelde dat mijn danseres zich wist los te maken uit mijn armen, ik wilde ophouden, maar een geweldige duizeling greep mij bij 't hoofd en draaide mij rond, zoo lang, tot ik eindelijk in den schotel met gebraad, dien een kellner voorbij droeg, een gewillig steunpunt vond.

Ik veegde het zweet van mijn voorhoofd, betaalde het gebraad en deed nog verscheidene andere dingen om mij met den kellner, terwijl hij het kostelijke vleesch opraapte, te verzoenen.

Mijn vriend kwam en zeide: „Probeer het nu eens met een wals, dat

Maar de ceremoniemeester kwam op mij toe en bad me met opgeheven handen om toch in 's hemelsnaam uit de rijen te verdwijnen.

Daarna kwamen zes heeren van het comité op me af en vertelden me dat ze met alle mogelijke genoegen mijn entréegeld wilden terugbetalen, als ik toch maar de zaal wilde verlaten. Ik wilde onderhandelen, maar twaalf handen van comitéleden gingen met me naar de garderobe, waar ze mij met groote handigheid en snelheid aankleedden. Ik had niet genoeg tijd om eens goed met de lui te praten, maar ik zeide den heeren toch, dat niets me nu meer kon verhinderen, om mij in zekere door muziek begeleide bewegingen, die men dansen noemt, te oefenen. „Mijne heeren," zei ik met waardigheid, „de leeuw heeft bloed geroken." Mijn vriend drukte mij bemoedigend de hand en meende: „Je hebt gelijk, men moet zich oefenen!"

H. M. Koningin Elisabeth en Z. K. H. Prins Hendrik van het Stadhuis naar het Kon. Paleis op den Dam terugkeerende.

gaat langzamer. Een, twee, drie, vier, vijf, zes, en dan daarbij met de voeten slepen!"

De kapelmeester begon met een wals. Donauwellen. Dikwijls had ik gehoord, hoe heerlijk men hier op walsen kon.

Ik ging de polka-historie nog eens na en vond, dat het nog niet zoo heel slecht gegaan was. Het scheen mij het beste, ook mijn tweede proeve af te leggen met de blonde dame. Toen ik voor haar echter mijn buiging maakte, verschanste ze zich reeds achter twee stoelen en vinnig verklaarde ze, dat ze om hulp zou roepen als ik niet dadelijk wegging.

Ik verliet dit merkwaardig schepsel en wendde mij met mijn gunsten tot een dikke dame met een goedig gezicht.

Wij walsten. Maar na ongeveer twee minuten ging de dans zoowat over in een worstelpartij.

Ik hield mijn dame, terwijl ze voortdurend „dank u, dank u" fluisterde, omklemd als een zeepolyp, vast besloten haar streven naar verandering van situatie tot het laatste oogenblik zonder succes te laten. Nu ja, hoe zou de oefening anders ook gelukken?

Het gezicht van mijn danseres had niet gelogen. Ze was waarlijk erg goedmoedig. Met geringschatting van het feit, dat de danskunst toch eigenlijk een kunst van mimiek is, voerde ze met mij een interessant gesprek over de kunst zelf, waarbij ze telkens weer de vermanende woorden: „Maar mijnheer, slepen, slepen moet u!" herhaalde.

Ik wilde mij niet laten bespotten. Ik sleepte met mijn beenen in 't rond, alsof het bezems waren en alsof ik er een parketvloer mee moest schoon vegen. Ik sleepte verscheidene tafels omver, ik sleepte den piccolo zoowel als een deel der stoelen mede en ik had zeer waarschijnlijk de heele muziek meegesleept, als ze niet op een podium had gezeten, waar ik met den besten wil van de wereld niet bij kon komen. Ik vergenoegde me dus ten slotte mijn dame en met haar een dansend paartje naast ons met een prachtigen, wijden zwaai tegen den grond te slepen.

We vormden een prachtig, verward kluwen en toen ik de zaak eens goed bekeek, dacht ik onwillekeurig aan den Gordiaanschen knoop.

Dwars over mijn vest lag iemand, die zwaar ademhaalde en die bijzonder langen tijd noodig had om op te staan. Ik maakte hem er hoffelijk op attent, dat de wals nog niet gedaan was, en dat ik niet op den grond wilde blijven liggen, maar verder wilde dansen.

Hij zeide daarop, dat hij, als ik hem niet beloofde niet meer te zullen dansen, tot den jongsten dag op mij zou blijven liggen. Ik bracht hem door eenige stompen tot de overtuiging, dat het geen manier van doen was, een medemensch op een dergelijke manier zijn dansgenoegen te vergallen. Hij luisterde eindelijk naar mijn stompen en hielp mede het kluwen te ontwarren. Mijn vriend zeide:

„Probeer het nu eens met een quadrille! Daar hoef je alleen maar goed op te letten, wat de anderen doen."

Ik schommelde dus een dame op en maakte me gereed voor de quadrille. Het werd een fantasie-quadrille, zooals er nog nooit een vertoond was. Geen wonder, dat iedereen naar me keek, en dat niemand zijn verbazing onderdrukken kon.

Het Belgische Koningspaar in de Hoofdstad.

De hartelijke en levendige toejuichingen, die den Hoogen Gasten overal, waar zij zich met H. M. de Koningin en Z. K. H. Prins Hendrik vertoonden, ten deel vielen, zijn even zoovele bewijzen, dat ook de Nederlandsche natie met oprechte gevoelens van sympathie vervuld is voor Koning Albert en Koningin Elisabeth, welke zich door bijzondere beminnelijkheid en bekoorlijken eenvoud onderscheiden.

Het bezoek zal in hooge mate bevorderlijk zijn aan de goede betrekkingen tusschen de beide nabuurstaten, ongetwijfeld ook de vriendschapsbanden nauwer aanhalen en is als 't ware de bekroning van het gemeenschappelijk werk,

Foto's A. J. W. de Veer.
Z. M. Koning Albert van België inspecteert de Eerewacht der Grenadiers vóór het Koninklijk Paleis op den Dam, onmiddellijk na aankomst van het Centraalstation. H. M. Koningin Wilhelmina der Nederlanden *rechts* van den Koning ter hoogte van de monumentale lantaarn.

Het Belgische en het Nederlandsche Koningspaar op het Balcon van het Koninklijk Paleis op den Dam; op dit historische moment van beteekenis stegen enthusiastische toejuichingen uit de dichtaaneengesloten menschenmassa op, naar het statige en trotsche gebouw van Jacob van Campen! Een onvergetelijk schouwspel!

H. M. Koningin Wilhelmina en Z. M. Koning Albert (burgerkleeding).

H. M. Koningin Elisabeth en Z. K. H. Prins Hendrik (burgerkleeding).

dat dit jaar op het gebied van nijverheid, kunst, letterkunde is tot stand gebracht.

Het feestprogramma was zeer aantrekkelijk: De taptoe, de schitterende muziekuitvoering in het Concertgebouw, de Vloot-revue vonden bewondering bij allen, die het voorrecht hadden, daarbij tegenwoordig te zijn.

Het bezoek van Koning Albert en zijne zoo lieftallige Gade heeft te Amsterdam een voortreffelijken indruk gemaakt en zal lang in herinnering blijven.

Hij was bij de pinken.

Mijnheer Pettifer komt thuis om te eten en vindt zijn vrouw buitengewoon stil.

De eenige woorden, die gedurende den maaltijd gehoord worden, komen van hem.

Den geheelen avond blijft dat zoo.

Ten laatste vraagt hij:

„Voel je je wat onlekker vandaag?”

„Volstrekt niet,” antwoordde zij koeltjes.

„Wat scheelt er dan aan?”

„Dat moest je toch weten.”

„Hoe zou ik. Heb ik iets gezegd of gedaan, waardoor je beleedigd zijt?”

„Neen; je hebt niets gezegd of gedaan.”

„Maar waarom ben je dan zoo?”

„Ik denk dat je vergeten hebt welke dag het vandaag is?”

„Neen. 't Is vandaag de 16de October 1909.”

„Mijn verjaardag, die je nog nooit vergeten hebt, en —”

„Wacht even, lieve! Ik vergat je verjaardag niet.”

Zij lacht door hare tranen heen en denkt aan een mooi geschenk.

„Dat dacht ik al, lieveling!” roept ze uit. „Je hebt hem dus niet vergeten?”

„Neen. Hoe oud ben je nu?”

„Nu, veertig, dat weet je toch.”

„Nu, lieve engel. Vindt je nu niet, dat het fijngevoeliger van mij is, net te doen of ik je verjaardag vergeet, dan je er aan te herinneren, dat je al bij de ouderen gerekend wordt?”

Den volgenden dag vertelt zij ieder, wie het maar hooren wil, dat haar Karel de fijngevoeligste man op de wereld is.

Tusschen student zijn en studeeren bestaat vaak dezelfde evenredigheid als tusschen vrijen en trouwen.

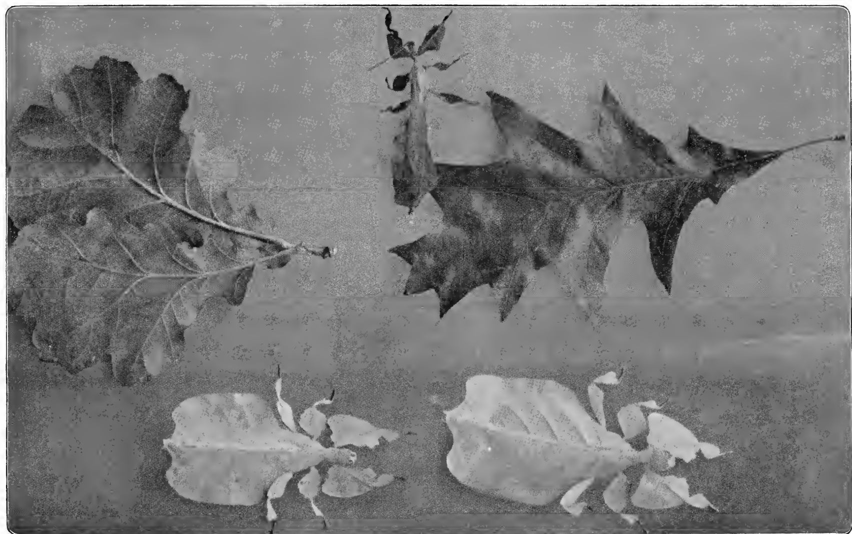

Zelden bood het IJ een tooneel zóó kleurig, beweeglijk, zóó frisch, bedrijvig, zóó levendig en bekoorlijk als in den ochtend van 17 September tijdens de Vloot-revue, ter eere van het bezoek van het Belgische Koningspaar! De kolossale zeekasteelen en andere oorlogsvaartuigen van onze Marine, de honderden groote en kleine gepavoiseerde schepen boden in de heerlijke ochtendzon een onvergetelijken aanblik; indrukwekkend was het oogenblik, toen het marinegeschut over het watervlak dreunde ter verwelkoming van de Hooge Gasten! *Foto boven:* De Koninklijke Marinesloep met gouden boeg; onze foto werd genomen op 't oogenblik, dat de beide Koningsparen met hoog gevolg in de sloep stappen; het vaartuig werd voortbewogen door 20 matrozen en gecommandeerd door den luitenant ter zee 2de klasse J. A. Brouwer. *Foto links onder:* De Koningssloep varende langs de verschillende schepen; *op den achtergrond:* twee oorlogsbodems. — Aan boord van de torpedobooten en mijnenleggers stond de equipage op het voorschip aangetreden en bij het passeeren van de sloep werd een driewerf hoezee geroepen; op de groote schepen werd de parademarsch geslagen en eveneens „hoezee” gejuicht. *Foto rechts onder:* De verlichting van de vloot op het IJ (gedeeltelijk).

Aankomst van de Koninklijke Echtparen aan de Sarphatikade nà den boottocht door de wateren van Amsterdam;
bij het verlaten van de salonboot geeft Z. M. Koning Albert onzen burgemeester Jhr. Roëll de hand. Van de Sarphatikade werd per rijtuig naar het Koninklijk Paleis teruggereden.

Wandelende Bladeren in „Artis". — *Boven in het midden:* Een volwassen mannetje; *rechts* en *links* boombladeren ter vergelijking. *Beneden:* Twee wijfjes, waarvan het éene (het grootste) gevleugeld en dus volwassen is.

Wandelende Bladeren in „Artis".

Het kweeken van de wandelende bladeren uit ons Oost-Indië is dit jaar gelukt. Geen dier in Artis wekt in den laatsten tijd zóó de belangstelling, als dat uiterst merkwaardige insect. In de kleine afdeeling van een voormalige plantenkas, die dezen zomer als hulpinsectarium dienst doet, totdat in 't voorjaar van 1911 het nieuwe gebouw, waarin het insectarium zal worden gehuisvest, gereed is, stroomen stadgenooten en vreemdelingen te zamen, om daar vol bewondering te blijven stilstaan voor een diertje, niet grooter dan een normaal eikeblad, maar dat zoo volkomen in kleur en vorm op een blad lijkt, dat het haast daarvan niet is te onderscheiden. Veel grooter is de gelijkenis, dan onze foto zou doen vermoeden. Ook de kleur werkt mee.

Er komen bezoekers, die meenen, dat „Artis" een loopje met hen neemt, dat van bladeren en stukjes blad zoo iets gemaakt is, wat op een dier lijkt en dat zich met mechaniek beweegt. Maar het Koninklijk Zoölogisch Genootschap „Natura Artis Magistra" is een veel te ernstige instelling, om haar van zoo iets te verdenken.

Wanneer men de wandelende bladeren nauwkeurig beschouwt, ziet men, dat ze evenals andere insecten een kop met oogen en sprieten bezitten, dat ze vleugels en pooten hebben. Maar 't lijf lijkt een blad, de vleugels lijken bladeren, waarin de nerven duidelijk zijn afgeteekend, de pooten lijken stukjes blad. En de gelijkenis is zóó volkomen, dat niemand, die voor 't eerst voor de dieren komt te staan, ze direct ziet. De oppasser moet ze ontelbare malen per dag wijzen aan bezoekers, die er vlak voor staan.

Den vorigen winter ontving ik de eieren, waaruit de wandelende bladeren gekweekt zijn. Die lijken al op plantenzaden. In Februari van dit jaar kwamen de diertjes uit het ei. Door de welwillende medewerking van Dr. Koningsberger te Buitenzorg had ik reeds vroeger de zaden bekomen van de voederplant, waarvan het wandelend blad op Java leeft. Onze hortulanus, de heer Van Laren is zoo vriendelijk geweest daarvan in een der kassen van den hortus eenige planten op te kweeken. Ik kon dus de diertjes, die bij hun geboorte al den bladvorm hadden, het geschikte voedsel geven. Maar ik beproefde het ook met enkele inheemsche planten, o. a. met eikebladeren, die ook in den winter steeds in „Artis" voor de rupsen worden in voorraad gehouden. Tot mijn niet geringe vreugde zag ik, dat de diertjes daar met minstens evenveel smaak van aten, dan van het voedsel, dat hun ouders in Indië hadden genuttigd. Zelfs gedijden ze met eikelof nog beter, dan met de Indische planten. Daarom bleven wij ze steeds bebladerde eiketakjes voorzetten.

De wandelende bladeren, die in Indië op vochtige plaatsen leven, hebben véél vocht en véél warmte noodig. Daartoe is om een verwarmingstoestel een kastje gebouwd, met een temperatuur van gemiddeld 80° F. Daarin is een insectarium geplaatst, waardoor, door den bovenwand heen, een dot katoenen draden gaat. Die draden verspreiden zich door en over de voederplant. Ze komen uit een groot glas met water. Zoo vallen steeds druppels op de bladeren, waarvan gretig door de dieren wordt gedronken. Bovendien wordt op deze wijze de lucht zeer vochtig gehouden. De bovenwand van het insectarium, zoowel als de bodem is van geperforeerd zink, zoodat een goede ventilatie van 't inwendige mogelijk is. Doordat de lucht *om* het insectarium van dezelfde temperatuur is, als er *in*, ontstaat tegen de wanden geen condensatie van waterdamp, wat schadelijk zou zijn, doordat de dieren daardoor tegen de koude glasruiten zouden vastplakken.

Laat ik ten slotte nog even vermelden, dat dezer dagen in Artis weer wandelende bladeren geboren zijn, zoodat hoogstwaarschijnlijk Artis nog langen tijd deze interessante insecten bezitten zal. R. A. Polak.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

Bewerkt door CLOCKENER BROUSSON.

XIII.

„En noú mot ik je nog vertelle, hoe 'n soldaat zich în en tegenóver de búrgermaatschappij te gedrage het.

Ik zei je al, dat ie stééds, wanneer 't nóódig is, de polítie mot helpe, ja zelfs uit èige beweging îngrijpe mot as vroúwe, kíndere of zwàkke door gewèld worde bedreigd en 'r toevallig géén politie bij de hand is!

Hoor je dus húlpgeschrei, dan vliég je er héén! Hoor je 't nóódsignaal van 'n agent, je weet nòu wat je plícht is!

Alleen láfaards zegge „ik heb er niks mee te make!" En láfaards kunne ze bij de militaire niet gebruike!

Je kunt immers zwémme, niet?! Noù, as er iemand an 't verdrìnke is, dan spring jij in 't water!

Zijn 'r in 'n brándend huis nog ongelúkkige te redde, 'n soldaat leert niet voor niemendál gymnastiek en wáágt dus z'n leve!

Zie je 'n hóllend span paarde voor 'n wage, dan werp jij je met 'n flinke ruk, van op zij in de leidsels en bréngt ze tot staan!

En zóó zou ik je nog tàl van gevalle kunne òpnoeme, waarbij 'n soldaat zich verdiénstelik make kan. Zoo iets komt dan natuurlik in de kránte en verhóógt 't áánzien van de militaire stand in 't algeméén en van je korps in 't bijzónder! Je kunt op diè manier reeds in vrédestijd bewijze geve van móed, beléid en tróúw, ja je kunt zelfs de éér geniete, dat je gedrag bij garnizóénsorder, voor 't frónt van de troep wordt bekénd gemaakt en geprèze!

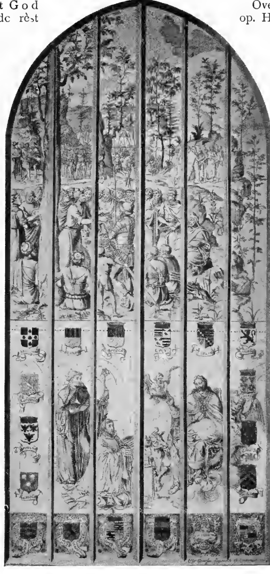
'n Goed soldaat dúldt verder niet, dat in z'n bijzijn met mínachting gesproke wordt over 't Léger, 't Váderland of 't Vórstelik Huis! 'n Kàlm maar beslist „mag ik u belééfd verzoeke in mijn tegenwoordigheid nièt zoo te spreke!" maakt meestal reeds voldoénde indruk en as 't niet hélpt, sla er dan desnoods op lós of wat nog béter is, arrestéér de belhamel en lever 'm òver an de politie!

'n Góéd militair is natúúrlik 'n góéd oranjeman en 'n góéd vaderlander! An politiek dóét ie niet! Clerikaal of liberaal of sociaal, dat laat

'm koud! Voor hém geldt slechts één leuze: Met God voor Koningin en Vaderland! Voor de rèst houdt ie zich neutraal! [1])

Wanneer bij 'n pléchtige gelegenheid ons oude Wilhelmus of Wien Neêrlandsch bloed gezonge of gespeeld wordt, dan geeft ie an de burgerij 't vóórbeeld van liefde en trouw door dádelik flink en éérbiedig op te staan of 'n strámme militaire houding an te neme. Binnenshuis ontblóót ie daarbij, zóó noodig, 't hoofd en buite saleweert ie, nèt zoolang as dat de melodie zich hóóre laat.

't Is gék, dat de Hollanders, die ànders toch voor géén natie in váderlandsliefde en gehéchtheid an 't regeerende stamhuis behoeve ònder te doen, bij zùlke gelegenhede zich zoo slècht wete te gedrage. Ze geneere zich bijna àltijd om eens flink voor hun gevoelens uit te kome. Ze zijn ò zoo bang, dat andere 't misschien gèk of anstèllerig zulle vinde en ze hebbe mééstal 'n flink voorbeeld noodig om hun bleuheid, want dàt is 't, te overwinne. Nu dat vóórbeeld mot de soldaat of matroos dan maar geve, dan sleept ie de schuchtere burgerij van zèlf mee. [2])

Een der prachtig geschilderde vermaarde ramen in de beroemde Sint-Janskerk te Gouda (16de eeuw); in deze periode bereikte het glasschilderen een ongekende hoogte en waren de gebroeders Dirk en Wouter Crabeth de beroemdsten onder de kunstenaars op dit gebied; van de 31 ramen werden er 9 door Dirk en 4 door Wouter met schilderingen versierd.

Overigens treedt 'n soldaat bescheide en niét anmatigend op. Hij zal bevoorbeeld an vróúwe of óúdere manspersone z'n zitplaats in 'n tram àfstaan, niét door rúwe òngemanierde taal z'n omgeving hindere, ja àlles doen, wat in de ooge van de burgerij ons leger maar verhóóge kan in aanzien.

Wat je vooràl láte mot in dienst is 't drinke van te véél alcohol!

Ik voor mij gebruik nóóit jenever of zoo iets. Alleen nú en dàn 'n glaasje bier en dàt nog met mate.

Vroeger lústte ik ze wel, maar sinds ik eens in Indië 'n kameraad heb zien dóódschiete, die in 'n drónke bui zich vergàt en z'n korp'raal 'n òplawaai gaf, dácht ik zoo bij me eige: dónders Bootsma, dat kan er de béste overkomme, as-ie 'm òm het en zie je, van af dàt oogenblik, heb ik ze niét meer geproefd!

Nou, éérlijk gezeid, voelde ik me op de lánge duur véél lekkerder en dáárom geloof ik 't gráág as ze zegge, dat 't ook de pést is voor je gezondheid!

Vooràl in de Oost gaan er héél wat door die vierkante pot [1]) naar Kap'tein Jas [2]).

Anders is Indië géén ongezond land, maar je mot er van de Jandóédel [3]) afblijve!

Eén of twéé borrels per dag, kàn er nog mee door, doch 't is de gróóte kunst om 't dáárbij te late! En dáárom zeg ik maar, drink liever héélemaal niet en gebruik je cente voor wat verstèrkends, voor eiere, gekóókte melk of cacaò of zoo iets.

---

[1]) Het is zéér verkeerd, dat in ons land actiefdienende officieren en onderofficieren kiesrecht hebben, en dat de Ministers van Oorlog en Marine gekozen worden uit de bóvendrijvende richtingen. Dat brengt politieke partijschappen in Leger en Vloot, dat verdéélt, dat verzwàkt de innerlijke kracht! In Duitschland kiest zèlfs 'n Armee-Korps-Commandant niet en zoo hóórde 't ook bij ons te zijn!

[2]) Wat Bootsma hier zegt is helaas! maar àl te waar. De Hollander is in 't publiek nùchter-fatsoenlijk en ò zoo bevreesd om de aandacht te trekken. Hij wacht altijd op wat de ànderen zullen doen en alléén als hij 'n paar glazen couragewater naar binnen heeft, begint hij te dúrven! Die ongelukkige schuchterheid trof ik nog bij géén ander volk in zóó hooge mate aan. We durven niet ééns 'n flink hoera te roepen en laten dat maar liever aan de blijde jeugd over en je hoed b.v. afnemen voor 'n begrafenis, of voor 'n vaandel.... „dat staat immers zoo gèk! De mensche mochte eens làche! Nee dànk je hoor! dàt doén ik niet!"

Dat men Jan Publiek door 'n góéd voorbeeld stééds meesleept, heb ik dikwijls persóónlijk in praktijk gebracht. Voor eenige maanden nog, op de Brusselsche Tentoonstelling, in dat zoo gezellige Alt-Düsseldorf! De Beiersche Kapel speelde er op 'n gegéven moment àchter elkaar het Belgische, Fransche en Duitsche Volkslied, die ook àchtereenvolgens door de verschillende aanwezige Belgen, Franschen en Duitschers stáánde werden meegezongen. Tot mijn verbazing en ergernis liet het Nederlandsche Volkslied zich intusschen wachten, waarop ik, mij gelukkig nóóit geneerende, uitriep: „Herr Kapellmeister! Es gibt auch Holländer!" (Kapelmeester, er zijn ook Hollanders!) De Beier boog vriendelijk, zei iets tot z'n muzikanten en dádelijk daarop klonk ons heerlijk mooi oud-Wilhelmus door de zaal! Tóén opstaande sleepte ik niet alléén de vele aanwezige Néderlanders, maar het gehééle internationale publiek van Belgen, Franschen, Duitschers enz. enz. mede. Bijna àllen stonden als één man op en ons Volkslied werd stormachtig toegejuicht! — 'n Echte stámmige óér-Duitscher (type Landweer 70—71) aan 't tafeltje náást me, riep me toen joviaal toe: „Prosit Herr! Das war verd. gut!" en we dronken onze biertjes uit op de gezondheid van Koningin Wilhelmina en van Haar machtigen Neef, den Keizer van Duitschland en Prins van Oranje!

[1]) Groote zwarte vierkante literflesschen met exportjenever gevuld. De kwaliteit van dat exportartikel is meestal zéér slecht.

[2]) „*Kapitein Jas*", zoo noemen de soldaten in Indië den inlandschen doodgraver. Wáárom, bleef mij tot nù toe onbekend.

[3]) Jenever.

C. B.

De beroemde St.-Janskerk te Gouda. — Het oorspronkelijk gebouw verrees in de 14de eeuw; kort na den bouw brandde de kerk af; ze werd herbouwd, werd in 1438 opnieuw door het vuur verwoest; ten derden male uit hare assche herrezen, werd ze door den bliksem getroffen, maar de stad, geen wanhoop kennende, liet een nieuw bedehuis oprichten, grootscher dan te voren, dat door koningen, prinsen, prelaten en regeeringspersonen met kunstig geschilderde glazen begiftigd werd. — Van de twee torens is de eene, een zoogenaamde dakruiter welke boven het kruis geplaatst was, in de 19de eeuw afgebroken. De andere, die zeer hoog en fraai was, is in de 17de eeuw bouwvallig geworden, en is hierdoor ingekort. In de kerk zijn bovendien het fraaie orgel, het koorhek, de grafzerk van Dirk Volkertsz Coornhert, de tombe van Hieronymus van Beverninck, en de memorietafels der familie Cool, de bezichtiging overwaard. — Het interieur van de kolossale kruiskerk heeft een ruim en schoon koor, waarvan de plechtige aanblik door de prachtig beschilderde ramen verhoogd wordt; vóór de kerkhervorming had de kerk 52 altaren — *Foto links:* De kerk (uitwendig); doordien het gebouw door huizen omringd is, kon geen betere foto vervaardigd worden. — *Foto rechts:* Het interieur van de kerk.

Koninklijk Bezoek aan het Begijnenhof. — Naast H. M. Koningin Wilhelmina en Z. M. Koning Albert, de rector Mgr. Klönne in de paarse toga van geheim Kamerheer van Z. H. den Paus; — daarachter H. M Koningin Elisabeth, begeleid door Mr. Van Waterschoot van der Gracht.

Wie 'n drònke makker alléén laat scharrele, is 'n slècht kameraad en voelt weinig voor de éér van de uniform!

'T Slímste is nog, dat 'n dronke militair gemàkkelik vergeten kan, wié z'n meerdere zijn. Sláát ie dan b. v. de commandant of manschappe van 'n patrouille of de schildwacht bij de kazernepoort of wel de korporaal van de week, die 'm thuis tot kàlmte ànmaant, dan komt ie zònder genade voor de krijgsraad.

Drink dus weinig ventlief of, as je 't láte kunt, héélemaal niet!"....

Ik dacht aan het tréúrige einde van vader en óók aan de heilige gelofte, eenmaal tegenover m'n goeie moedertje àfgelegd en zei dan ook met 'n hóóg-roode kleur: „Néén, majoor, dáár behoeft u bij míj niet bang voor te wezen, ik zal nóóit drinken!"

„Ik hóóp 't voor je!" ging de oud-strijder verder, „want as je niet drínkt, hè je de mééste kans om in Indië promótie te make, begrepe?!"

Schitterende vlucht van Jan Olieslagers boven het vliegterrein *„Halfweg 't Kalfje"*, nabij Amsterdam; een ontelbare massa toeschouwers juichte den wakkeren aviateur geestdriftig en in groote bewondering toe.

De heer Spree en zijn dochtertje Jeanne.

Tooneeltje uit David Copperfield (Schouwburg Stoel & Spree).
Foto van links naar rechts: Emily (Tine v. d. Werf), Baas Peggotty (Marius Spree), David Copperfield (kleine Jeanne Spree), Ham (Eylders), Clara Peggotty (Betsy Cremer).

David Copperfield (Jeanne Spree) als zwerver.

Bezoek van het Belgische en het Nederlandsche Koningspaar
aan het Begijnenhof te Amsterdam.

Deze liefdadige stichting van den vermogenden heer Coppe van der Lane, dagteekenend uit het jaar 1339, zooals blijkt uit den brief, door den Rector Mgr. B. H. Klönne aan de Hooge Gasten getoond, verrees aan de Stads-oudegracht en oostwaarts door de Begijnengracht gescheiden van de Bindwijk of Binnenwijk, de tegenwoordige Kalverstraat; de hoofdingang was en is gebleven in de Kalverstraat. Einde 14de eeuw nam Hertog Albrecht van Beieren, voorzaat van de Belgische Koningin, de Begijnen in bescherming en verleende ze bijzondere voorrechten. In 1421 had de stichting door den vreeselijken brand veel te lijden, maar in den loop der 15de eeuw had wederopbouw plaats; de poort dateert van 1574; eenige jaren later maakten de Engelsche Presbyterianen zich van de geestelijke gebouwen en van de kerk meester; dank zij den steun van de overheid bleven de Begijnen echter in het bezit harer woningen en bijzondere eigendommen. — Alle bepalingen, voor het meerendeel tot op heden bestendigd, waren vervat in den regel, door Pastoor Franciscus Cornelis Dierout in 1731 aan de overheid overhandigd.

Het hof heeft eenigszins het karakter van een kleine kolonie, gevormd door een 50-tal aaneengesloten huizen, die uitsluitend door bewoond zijn door vrouwen zonder kinderen; in het midden een fraai perk met geboomte en hoogopgaand groen; en voor elke woning één door bescheiden, laag hekwerk afgebakend tuintje.

Tengevolge van de inbezitneming van de Begijnsche kerk werd eene kapel gesticht, welke, zich naast de woning van Mgr. Klönne bevindende, een preekgestoelte met kunstig gesneden houtwerk, prachtvolle zilveren vazen, een groot zilveren wierookvat, kostbare kandelabers, reliekenschrijnen, offerschalen en andere sieraadstukken van groote waarde bevat.

Roeiwedstrijd op den Amstel voor amateurs in Single-sculling om het Championaat in Nederland; dit nautische sportconcours, waarbij 5 landen vertegenwoordigd waren, is onder begunstiging van zeer fraai weer een schitterend succes geweest; het talrijke publiek volgde met levendige belangstelling en groot genoegen de verschillende nummers, waarvan onderscheidene spannend waren; er werd in mooien en krachtigen stijl geroeid en dank zij de uitstekende voorbereiding en regeling, liep alles vlot van stapel. — *Foto links:* De Rus M. J. Kusik, die in 6 min. 38 $^{3}/_{5}$ sec. het Championaat verwierf. — *Foto rechts:* De Breslauers nà een zéér spannenden eindstrijd met 1 volle lengte winnaars in de „Double-sculls" (nà de wedstrijden)

Een eigenaardig dubbelkiekje van onze landgenoote, de vermaarde zangeres, Mej. Tilly Coenen, onlangs genomen tijdens haar succesvolle kunstreis door Amerika.

Aanvaring van twee torpedobooten te Hellevoetsluis; de oorlogsvaartuigen voeren met vòlle kracht en van de eene boot sloeg de boeg wél omhoog, maar er scheurde niets, 'tgeen voor de soliditeit der constructie getuigt.

David Copperfield.
(Schouwburg Stoel & Spree).

De heer Marius Spree heeft een welgeslaagde tooneelbewerking van Dickens' beroemden roman *David Copperfield* geleverd, welke thans met veel succes door zijn gezelschap wordt vertoond. Zijn dochtertje, de 12-jarige *Jeanne*, vervult de titelrol en zij doet dit zoo aanvallig, zoo allerliefst en vooral zoo natuurlijk, dat er geen twijfelen aan is of zij bezit veel aanleg. Onder de zaakkundige leiding van haar talentvolle ouders zal er mettertijd allicht een verdienstelijk actricetje uit haar groeien. Zij en haar vader, die de rol van Baas Pegotty op de van hem bekende kranige wijze vertolkt, hebben begrijpelijkerwijze het leeuwenaandeel in het groote succes, maar ook de overige optredenden leveren knap spel, zoodat van deze voorstelling kan worden getuigd, dat zij interessant is en een druk bezoek ten volle verdient.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

„Zie eens, hoe de menschen zich om uw huis verdringen," zei Hortense. „Ieder verheugt zich, u in uw fraaie equipage te zien uitrijden en uw echtgenoot in zijn gala-uniform."

„Sindsmaanden heeft hij geen paard gereden, ik maak mij schrikkelijk bang."

„Dat wordt nog een idée fixe van u. Gij ziet er al vervallen uit."

„Gij ook, Hortense."

„Misschien overdag. 's Avonds op partijen merkt men niets aan mij. Vraag het maar aan prins Polignac, of ik er gisteren uitzag naar een ongelukkige liefde."

„Denkt gij er werkelijk aan, Hortense, prins Polignac te trouwen; deze ijdele dwaas?"

„Mij is hij ook niet zeer sympathiek, hij heeft niets dan modedwaasheden in zijn hoofd, dat vind ik flauw voor een man."

„Indien gij een ernstigen man verkiest, had gij Saint-Arnaud moeten vasthouden. Dien heb ik in den moeielijken tijd leeren waardeeren. Niemand wist Gaspard zoo goed te helpen, als hij zijn hevige hartkloppingen had."

De lof scheen Hortense te ergeren. „En toch is Saint-Arnaud zoo hard als een steen," verzekerde zij. „Ook over u, Amély, oordeelde hij zeer bitter, omdat gij Dubois niet overhaalt, zijn ontslag te nemen."

„Hij kan mij niet strenger beoordeelen, dan ik het mijzelf doe," zuchtte Amély. „En toch kan ik niet anders. Ik behoef slechts aan den triomf van de vrouw van maarschalk Niel en die mijner andere vriendinnen te denken, en ik overreed Gaspard weer om vol te houden. Maar is het je pijnlijk, Hortense, heden Saint-Arnaud misschien te ontmoeten. Ik wil ons rijtuig in de nabijheid van Gaspard laten stilhouden en waar Dubois is, daar is zijn adjudant."

„Dat hindert mij in het minst niet. Integendeel, het doet mij pleizier, dat hij zien zal, dat prins Polignac naast ons portier zal rijden. Hij moet niet denken, dat ik in zak en asch ga, omdat hij mij verlaten heeft."

„Hij zal wel reeds lang gehoord hebben, dat de prins naar uw hand dingt. Men spreekt er reeds overal van. Evenals over de uitnoodigingen welke papa telkens doet. Hij werpt het geld gewoonweg het venster uit, ondanks zijn groote verliezen in België."

„Wat kan hem dat deren? Juist om die verliezen geeft hij nu veel geld uit. Dat maakt zijn crediet grooter, zegt papa. Mijn uitzet blijft nog tentoongesteld, de villa in de rue de Richelieu staat nog gereed, niettegenstaande de verloving is verbroken."

„Nu dan betrekt ge ze als prinses Polignac! Daar past die kostbare inrichting ook veel beter voor."

„Ach, laat mij met rust!"

Amély schoof haar zuster van het venster en keek zelf naar buiten. „Ga van het venster weg, Saint-Arnaud komt juist de voordeur uit. Zijn bediende brengt zijn paard voor. Laat u niet zien."

Hortense verborg zich achter het gordijn en keek door een reet naar buiten. Saint-Arnaud ging naar zijn paard. Zijn sabel kletterde op het plaveisel. Hij trok zijn handschoenen aan en greep de teugels van het onrustig trappelende paard. Geen blik wierp hij op het geopende venster. De wind woei het dunne kanten gordijn als een laatsten afscheidsgroet naar buiten.

Hortense verborg zich nog dieper in de kamer. Haar handen klemden zich vast op elkaar. Haar snel ademhalen verried slechts haar aandoening. Langzaam reed hij de straat op en neer om op zijn generaal te wachten.

„Doe uw mantel aan," zei Amély en hield den witten, rijk geborduurden mantel voor haar zuster op.

Maar voordat Hortense dien nog kon grijpen, wierp Amély hem haastig op den naasten stoel: „Gaspard komt, — ik hoor zijn voetstappen," riep zij opgewonden. „In hoe lang heb ik hem niet in uniform gezien."

Zij liep naar de deur en opende die haastig. Dubois stond in zijn groot tenue op den drempel.

Amély wierp zich onstuimig in zijn armen. „Welk een geluk je weer te zien. Nu zal alles weer goed worden en al de vreeselijke zorgen, slechts een angstige droom blijken. Gij voelt je toch goed, Gaspard? Je paard zal toch rustig zijn?"

„Heb u geen zorgen, Amély. Geniet van het schoone schouwspel zonder aan mij te denken," zei Dubois. Hij hield zich met wilskracht rechtop, en dwong zich tot een kalmen lach.

„Moet ik de parade aanzien, zonder aan je te denken!" lachte Amély. „En ik rijd er toch alleen heen om u. Ik wil u weer eens naast den keizer zien rijden. Al het overige is mij onverschillig."

„Gij lieve, kleine, ijdele vrouw!" zei Dubois zacht.

Zij lette niet op het zachte verwijt, hetwelk in de woorden verscholen lag, maar liet zijn ridderorden door hare vingers glijden. „Of gij er heden nog een zult krijgen?" vroeg ze, met stralende oogen naar hem opziende. Hij zette zijn zwaren helm op.

„Misschien, mijn lieveling."

„Maar er is ter nauwernood meer plaats voor," lachte zij trotsch. „Maarschalk Niel heeft niet meer orden dan gij. En nu ga ik u nakijken, als ge wegrijdt. Zie nog eens naar het venster op."

Hij beloofde het met een teederen lach. Zij was zoo bekoorlijk in haar naïeve ijdelheid, welke zij met de onschuldige openhartigheid van een kind toonde. Reeds op het punt de kamer te verlaten, keerde hij zich om en boog zich tot zijn vrouw neder om haar een kus op den mond te geven.

Een huivering ging door haar leden. Zijn lippen drukten zoo vurig de hare alsof het een afscheid voor eeuwig gold.

„Gij doet werkelijk of gij ten oorlog gaat," spotte Hortense.

Dubois rukte zich los en wendde zich naar de deur.

Amély sloeg met bevenden angst gade hoe hij te paard steeg. De oppasser hield den stijgbeugel, ook Saint-Arnaud hielp. Zij klemde zich verbleekend aan het venster. „Ik zou hem willen toeroepen, terug te keeren, niet weg te rijden..."

„Gij zoudt de paarden slechts schuw maken," antwoordde Hortense koel. „Maar willen we alle straten niet afgesloten zien, dan moeten we nu ook uitrijden."

Op straat werd luid: „Leve Dubois," geroepen. Amely keek, hoe haar echtgenoot zich naar het venster omwendde, en met de hand groette.

Een seconde schoot haar door het hoofd: „Indien ge hem heden eens voor het laatst had zien glimlachen, voor het laatst zijn kus gevoeld had! O, God, dat niet!"

„Wat prevelt ge toch, Amély? Kom toch, het rijtuig staat voor," zei Hortense en trok haar zuster met zich. Amély volgde werktuigelijk. Haar hart klopte, pas toen zij in haar rijtuig zat, ademde zij wat vrijer.

Het was een prachtige herfstdag. Tusschen het groene loof schemerde reeds menig goud blad. Op de straat was de geheele bevolking der reuzenstad in beweging, en op de trottoirs ternauwernood een voetbreed plaats meer te vinden. Elk voorbij trekkend regiment werd met gejubel ontvangen.

De garde opende den stoet in haar stemmig donkere uniform. Daarop volgden de Zouaven, bijna te kleurig in hun gala. De regimenten uit de omgeving van Parijs stonden reeds op de Champs de Mars geschaard.

In het midden op de fraai getooide tribune zat de keizerin met haar hofstoet. De equipage van Amély kwam zeer laat. „Hoe zullen wij door de menschenmenigte heenkomen?" vroeg zij wanhopend.

„Staan de dames toe, dat ik haar geleide," zei een heldere stem achter haar.

Hortense wendde zich om. De jonge prins de Polignac stond voor haar en bood haar den arm.

„De dames komen zeer laat. Ik heb gewacht en gewacht om u naar de tribune te brengen." In zijn blauwe oogen lag een zacht verwijt.

De prins was zoo sierlijk, dat men geen groote bescherming van hem bij een menschenmenigte kon verwachten, maar toch gelukte het hem eindelijk Amély en Hortense op de voor haar gereserveerde plaatsen op de tribune te brengen.

Amély herademde. „Welk een geluk, dat wij u hebben aangetroffen. Wij zitten hier uitstekend rechts van het baldakijn der keizerin. Hier zal de keizer met zijn gevolg toch zeker het eerst voorbijrijden, niet waar?"

„Zeker, mevrouw." De prins keek op zijn horloge. „Het is tien minuten voor twaalven. Dadelijk zullen wij het kanongebulder van de cavalerie hooren ten teeken, dat de keizer van de Tuileriën vertrekt."

Hortense hoorde niet, wat Polignac nog verder aan haar zuster vertelde. Zij keek voortdurend naar het paviljoen der keizerin. Maar al te graag had zij een blik of een genadig lachje opgevangen. Zij wist nog niet goed, hoe men aan het hof haar verbroken verloving had opgenomen. Zij had het Marie Boucher dadelijk geschreven, maar die had haar slechts vluchtig geantwoord.

Hortense beproefde op alle manieren de opmerkzaamheid van Marie te trekken. Zij wenkte met haar parasol en haar bouquet rozen, maar Marie knikte slechts verstrooid en wendde zich weer dadelijk tot den achter haar staanden stalmeester, baron Bourgoing, met wien zij zich levendig onderhield.

Hortense ergerde zich en om het te verbergen, sprak zij met bijzondere beminnelijkheid tot prins de Polignac, zoodat deze, tot dusverre niet verwend door haar tegemoetkomingen, dadelijk zijn vooruitzichten voelde verbeteren.

Hij drong zich ook nog in de reeds tamelijk nauwe tribune en fluisterde Hortense zijn opmerkingen toe over de toiletten der andere dames.

Amély nam in het geheel geen deel meer aan het onderhoud. Zij staarde met haar binocle in de richting, vanwaar de keizer moest komen.

Eindelijk een dwarrelende stofwolk en een bruisende kreet: „*Leve de keizer!*" kondigde de komst aan, voordat men van den stoet iets kon zien.

Amély greep krampachtig naar de hand harer zuster. Blind en doof voor al het andere staarde zij naar den stoet, zonder er acht op te geven, dat de vrouw van maarschalk Niel, die vlak voor haar zat, een vraag tot haar richtte en andere dames haar levendig groetten en wenkten. Zij zag niets dan den nu in galop aankomenden keizerlijken stoet. Napoleon reed ook ditmaal, zooals zijn gewoonte was, zijn gevolg tamelijk ver vooruit. Ofschoon de keizer klein en breed was, reed hij uitnemend paard. Hij groette voortdurend vriendelijk naar alle zijden. Voor het paviljoen der keizerin, liet hij de punt van zijn degen zakken. De generale staf, de vleugeladjudanten, maarschalken volgden in hun met schitterende ridderorden, versierde uniformen. Allen kwamen zoo dicht bij de tribune, dat men elken officier kon herkennen.

Generaal Dubois en zijn adjudant Saint-Arnaud waren er niet onder. „Wat beteekent dit?" fluisterde Hortense haar zuster verschrikt toe, die met een vaalbleek gelaat achterover leunde.

Amély antwoordde niet. Zij staarde nog steeds naar den keizerlijken stoet.

Napoleon reed nu langs het front der troepen en werd met geweldig gejubel ontvangen.

„Ik heb uw echtgenoot in het geheel niet gezien, lieve mevrouw Dubois," zei mevrouw Niel tot Amély. „Hij is dus toch ziek? Ik meende, dat hij reeds lang weer dienst deed!"

„Dat is ook zoo," antwoordde Hortense snel, daar zij zag, dat haar zuster niet in staat was een woord te uiten. „Ik heb zelf mijn zwager in den besten welstand zien uitrijden. Er moet hem onderweg wat zijn overkomen. Beheersch u toch, Amély," fluisterde zij haar zuster toe: „spreek, lach, men denkt anders dat het erger is dan waarschijnlijk het geval is."

„Ik kan niet," steunde de ongelukkige. „Prins Polignac, wees zoo goed en breng mij weg. Mijn man moet ziek zijn geworden of van het paard gestort. Ik wil gauw naar huis rijden."

De prins betuigde zijn leedwezen, dat geen rijtuig mocht weg rijden

voordat de parade was afgeloopen en Hunne Majesteiten vertrokken waren. Wij zouden er niet door komen. De generaal zal trouwens wel spoedig nakomen.

Amély liet haar ernstige blikken over de menschenmenigte gaan, welke rondom de tribune stond. Het was onmogelijk er door te dringen. Zij klemde de tanden op elkaar, om het niet van wanhoop uit te schreeuwen.

De parade duurde zeer lang. De artillerie vooral moest verschillende moeilijke manoeuvres maken, omdat de keizer daaraan bijzonder waarde hechtte.

Eindelijk was het uit. De geweren werden gepresenteerd en schitterden in de zon, nog een luid „leve de keizer!" daarna verliet de keizer met zijn gevolg het Champs de Mars. Dadelijk daarop reden de equipages der keizerin en haar hofdames weg.

Amély greep den arm van den prins. Met groote handigheid schoot zij door de menigte heen, zonder er acht op te geven, of haar zuster volgde. Er moest haast gemaakt worden om de troepen voor te zijn.

Prins Polignac reed naast het portier. Maar Hortense had er geen voldoening van. De vreeselijke angst harer zuster stak haar aan, want alleen een zeer ernstig ongeval kon den generaal teruggehouden hebben van de parade. Zij antwoordde Polignac met geen woord op zijn geruststellende opmerkingen.

Eindelijk was het huis bereikt. Vele menschen stonden er om heen. Maar dat kon ook een onbeduidende oorzaak hebben. Het rijtuig hield stil. Amély sprong zoo haastig uit, dat haar kleed aan het wiel bleef hangen. Zij rukte het los en snelde de stoep op.

De Foyer in de Groote Opera te Parijs.
Voornaamheid, rijkdom en weelde ademen u tegen, wanneer ge deze vereenigingszaal betreedt gedurende de entre-actes der voorstellingen; eene keur van dames in kostbare, smaakvolle toiletten, velen overladen met edelgesteenten, een groot aantal heeren, chic uitgedost en dat alles badend in eene zee van licht! Al moge het prachtige aspect voor een deel ook uiterlijke schijn zijn, ontegenzeglijk komt men onder de bekoring. De zaal is grootsch van stijl en afmetingen: 54 M. lang, 13 M. breed, 18 M. hoog; de parketvloer is spiegelglad, de zuilen prachtig gebeeldhouwd; verder ziet men er kostbare plafondschilderingen, schitterende lichtkronen, monumentale vazen, een zwaren spiegel, vergulde ornamenten enz. — Op het balcon heeft men, met de „*Place de l'Opéra*", den grooten boulevard en de „*Avenue de l'Opéra*" voor zich een heerlijken aanblik! Aan uwe voeten ontrolt zich het verblindende Parijsche leven, dat zoovelen als in een maalstroom meesleurt.

„Mag ik heden avond bij uw vader komen vragen, hoe u de rit bekomen is?" vroeg de prins, terwijl hij zich van het paard naar Hortense boog.

„Zeker — indien u wilt," antwoordde zij verstrooid. Zij volgde haar zuster zoo snel zij kon.

Amély liep door de reeks harer elegante vertrekken totdat zij voor de deur der slaapkamer van haar man stond. Een oogenblik bleef zij luisteren, daarna drukte zij haar zacht open.

De generaal lag onbeweeglijk op zijn bed, zijn hoofd lag iets terzijde, zijn gezicht was vaal, als dat van een doode. De blauwachtige lippen trilden. De dokter boog zich over hem heen om naar den hartslag te luisteren. Saint-Arnaud stond met afgewend gelaat aan de andere zijde van het bed.

De parade-uniform van den generaal hing over een stoel. De zon deed het gouden borduursel en de ridderorden schitteren. Toen de heeren de binnentredende herkenden, traden zij terug en lieten de plaats aan het bed vrij.

Amély trad langzaam nader.

„Gaspard!" zij greep de koude handen, die onrustig aan het dek trokken. „Gaspard — wat is u overkomen!?"

Generaal Dubois opende de oogen. Hij zag in het verwrongen gelaat zijner vrouw.

Een rilling ging door zijn leden. Een uitdrukking van groote smart kwam op zijn gelaat. „Ik kon niet meer," steunde hij.

Er lag zulk een vermoeidheid, zulk een verlangen naar rust in de weinige woorden, dat Amély met moeite een wanhoopskreet kon onderdrukken. Zij leunde met het voorhoofd tegen de koude vingers en stamelde onduidelijke woorden van liefde en beden om vergiffenis.

De stervende verstond haar niet meer. Hij antwoordde tenminste niet op haar smeekingen, haar een woord van liefde, van vergiffenis te schenken. Hij bewoog zijn lippen, maar het waren slechts onduidelijke geluiden.

Saint-Arnaud wisselde met den dokter een woord van verstandhouding. Hij ging naar het voeteneind van het bed en staarde, half verborgen door de plooien van het gordijn in het dierbare gelaat van zijn stervenden generaal. Het was zoo stil in het vertrek, dat men het tikken der klok en het gonzen van een vlieg kon hooren.

En juist op dit oogenblik van doodelijke stilte drongen de schetterende tonen der militaire muziek door het half geopende venster. De troepen kwamen nader.

Hoe vaak was de stervende onder deze tonen uitgereden voor zijn keizer en voor het vaderland.

Nooit zou hij meer onder het schetteren der trompetten te paard stijgen en zijn door hem bezielde soldaten ter overwinning voeren — nooit weer!

„De muziek moet ophouden — dadelijk ophouden!" steunde Amély. Zij wierp het hoofd naar achteren en keek Saint-Arnaud met haar wijd opengesperde oogen ontsteld aan. „Hij sterft en daarbij speelt men den marsch, die hij zoo graag hoort. Stilte — of ik word krankzinnig! Elke klank steekt mij in de hersenen en midden in het hart!"

Saint-Arnaud wierp een langen, laatsten afscheidsblik op den stervende, daarna ging hij zacht de kamer uit om de muziek tot zwijgen te brengen.

Bij de deur ontmoette hij Hortense.

„Hoe is het er mede?" vroeg zij haastig. „Leeft hij nog, kan hij weer beter worden?"

„Het was heden zijn laatste rit. Hij moest zich ten doode martelen. Nu is het uit. Hij kan uitrusten." De jonge officier sprak met onwillekeurige bitterheid.

„Wij waren slechts eenige straten gegaan of hij gleed, door een hartaanval getroffen, van zijn paard. Stervende bracht ik hem terug. Maar laat mij nu bij het venster. Ik moet de muziek een teeken geven, dat ze zwijgt. De generaal zou misschien graag bij de klanken van deze muziek zijn gestorven, maar de muziek maakt uw zuster zenuwachtig!"

„Wat zijt gij hard! Hoe wreed en onvermurwbaar!" Hortense voelde zich diep beleedigd door den kouden, barschen toon, waarop hij zelfs op dit oogenblik tegen haar sprak. „Gij hebt geen medelijden met ons."

Hij antwoordde niet, maar ging haar snel voorbij naar het naaste venster, vanwaar hij de militaire kapel nu een teeken gaf op te houden. De muziek verstomde. De soldaten wierpen nieuwsgierige en medelijdende blikken naar het venster, waarachter de welbekende en zoo geliefde generaal den laatsten adem uitblies.

Hoofdstuk XIV.

Amély Dubois zat in de werkkamer van haar overleden man. Deze bewoonde zij nu uitsluitend, want daar herinnerde alles het duidelijkst aan hem. De boeken en papieren op de schrijftafel, de platen en beelden, afscheidsgeschenken van verschillende regimenten, de eeresabel van den keizer en de lauwerkransen, die hem het geestdriftvolle publiek toegeworpen had, toen hij uit den Krimoorlog thuis kwam.

Voorbij — alles voorbij! Alle roem en glans, alle liefde, alle geluk — voorbij!

Hortense was den eersten tijd na Dubois' dood bij haar zuster gebleven, want de geneesheeren vreesden voor het leven, of althans voor het verstand der wanhopige vrouw. Ook Merrier kwam dikwijls. Maar zijn troostwoorden, die meestal hierop neerkwamen, dat Amély, die toch nog jong, mooi en rijk was, haar leven niet mocht wegtreuren, deden de arme weduwe slechts pijn. Hortense begreep het verdriet van haar zuster beter. Maar het kostte haar blijkbaar een groote overwinning om dikwijls Saint-Arnaud, die de papieren van den overledene hielp in orde te brengen, aan te treffen, zoodat Amély haar niet wilde vragen, langer bij haar te blijven.

De aanvankelijke wrok van Saint-Arnaud tegen de ongelukkige weduwe van zijn generaal, hield tegenover haar diep berouw niet lang stand. Hij beantwoordde haar zelfbeschuldigingen alleen nog maar met medelijdende troostwoorden. Door hun gemeenschappelijk verdriet wegens den overledene, kwamen zij elkaar steeds nader; toch werd Hortense's naam slechts zelden door hen genoemd.

Geheel vermijden kon men hem echter niet en zoo gebeurde het dan ook eens toevallig, dat Amély van de aanstaande verloving harer zuster sprak.

Saint-Arnaud werd bleek. „Dus het is toch waar? Ik heb het tot nog toe niet willen gelooven," zei hij somber. „Het is waar, prins Polignac zullen de millioenen van baron Merrier niet te onpas komen. Hij kan ze goed gebruiken."

(*Wordt vervolgd*).

Bij het jongste, te 's-Gravenhage gehouden examen, vanwege de Ned. Toonkunstenaars-vereeniging, slaagde voor het diploma koorzang o. a. Mej. **Henriëtte Knoek**, van 's-Hertogenbosch, leerlinge van de Toonkunst-muziekschool te Nijmegen. In het feit, dat deze jonge dame reeds van haar prilste jeugd af blind is, vinden wij aanleiding genoeg, om haar foto te plaatsen. —

Mevr. de Douairière N. van Willes.

Henriëtte Knoek.

Mevr. de Douairière Luit.-Generaal **N. van Willes,** geb. Janse van Zoutelande en Werendycke, te 's-Gravenhage, heeft op haar 90sten geboortedag talrijke blijken van hoogachting en waardeering ondervonden, zij heeft zich o. m. hoogst verdienstelijk gemaakt, ten opzichte van het „Nederlandsche Roode Kruis", en is sedert 1903 eerelid van het Hoofdcomité dier zoo zegenrijke stichting. H. M. de Koningin schonk haar op haar 90sten geboortedag het ridderkruis der orde van Oranje-Nassau. —

Den 19den Sept. was het 60 jaar geleden, dat de heer **J. D. de Bork** te Gouda in functie trad bij de heeren Montijn, directeuren der in dat jaar te Oudewater opgerichte, thans te Gouda gevestigde, Nederlandsche Brandwaarborg-Maatschappij voor Roerende Goederen, enkel van Landbouwers en Veehouders onderling. Sedert 1880 inspecteur dier bloeiende instelling, vervult de bijna 72-jarige krasse grijsaard nog steeds met ijver en toewijding zijne taak. —

J. D. de Bork.

De heer **F. A. van Alphen,** stationchef, belast met het toezicht en de leiding van het goederenvervoer station Groningen, verlaat 1 October den dienst bij de S.S. Ruim 45 jaren heeft deze plichtgetrouwe en volijverige ambtenaar zijne taak verricht ten genoege van publiek en superieuren. —

F. A. van Alphen.

Tot burgemeester van Maastricht is benoemd Mr. **L. B. J. van Oppen**, secretaris dier gemeente. Geboren in 1871, deed hij in 1883 admissie-examen voor het gymnasium, studeerde vervolgens aan de Universiteit te Utrecht en promoveerde in 1894 tot doctor in de Rechten; daarna vestigde hij zich als advocaat te Maastricht, werd volontair ter secretarie en kreeg in 1898 zijn benoeming tot secretaris. Mr. Van Oppen is bestuurslid en lid van onderscheidene vereenigingen en instellingen en heeft door zijn geschriften getoond, uitstekend op de hoogte te zijn op het gebied van wetgeving en administratie. De benoeming mag een gelukkige keuze genoemd worden. —

Mr. L. B. J. van Oppen.

De gevierde violist **Aldo Antonietti** zal binnenkort eene Concerttournée door ons land ondernemen. Hij zal 22, 26, 27, 28 September en 1, 4 en 10 October respectievelijk optreden te Enschedé, Apeldoorn, 's-Hertogenbosch, Leiden, Utrecht Amsterdam en Rotterdam. De voortreffelijke pianiste Mevr. J. E. Mossel-Belinfante zal den kunstenaar begeleiden. —

Aldo Antonietti.

Op 87-jarigen ouderdom is te 's-Gravenhage overleden de zeer bekende en begaafde Haagsche kunstschilder **J. G. Smits**, mede-oprichter van het genootschap Pulchri Studio; de heer Smits muntte uit door zijne stads- en dorpsgezichten en vooral ook door zijne boerenerven met passende omgeving; hij zag zijne verdiensten erkend door het ridderkruis van den Gouden Leeuw van Nassau, van de orde van Wasa, enz. —

J. G. Smits. †

Het Christendom predikt den menschen en den volkeren vrede, eendracht en achting voor ieders recht, en waarschuwt hen voor onrechtvaardige en broedermoordende oorlogen.

Het omhalen van een fabrieks-schoorsteen; de voorbereidende werkzaamheden eischen buitengewoon beleid en groote omzichtigheid, in 't bijzonder ook het aanbrengen van den tijdelijken steun door stempels en het in brand steken daarvan. — *Foto links:* Vóór den val. *Foto rechts:* De val.

Zestig-jarige Echtvereeniging van Jan Groot en Johanna Holleman te Arnhem. — 1850—26 September—1910. — De 81-jarige oudjes verheugen zich in het bezit van goede geestvermogens en van een bevredigenden gezondheidstoestand; hunne materieele omstandigheden zijn echter verre van rooskleurig; het ware te wenschen, dat hun levensavond meer onbezorgd kon gemaakt worden!

De Zilveren Voetbal-wedstrijden te Rotterdam, dit jaar voor de 10de maal gehouden. — Sparta wint den voetbal met 5—0.
De animo en de belangstelling waren buitengewoon groot en het heerlijke September-zonnetje werkte bijzonder mede om de feeststemming te verhoogen. De wedstrijden gaven tusschen de verschillende 11-tallen spannende momenten en het eind-resultaat was, dat Sparta met 5—0 tegen H. B. S. de overwinning behaalde en dus nà 10 jaren van harden strijd voor de eerste maal den zilveren bal veroverde, welke zegen bij de Rotterdammers een enorme geestdrift wekte.
Foto links: Een moment tijdens den wedstrijd Sparta—H. B. S. (uitslag 5—0 voor Sparta).
Foto rechts: Een spannend oogenblik van de belangrijke match Sparta—V. O. C.

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

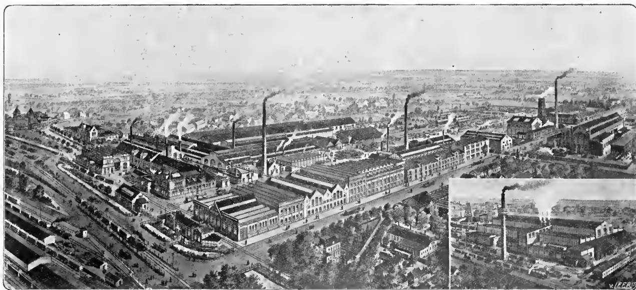

D. W. STORK.
Hoofd van de Machinefabriek van Gebr. Stork & Co. te Hengeloo, oud-lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal.

D. W. Stork.

Dirk Willem Stork werd 4 April 1855 te Oldenzaal geboren; eerst volgde hij de Industrieschool te Enschedé, doch kwam reeds op 17-jarigen leeftijd aan de door zijn oom en zijn vader opgerichte machinefabriek. Toen hij 21 jaar telde stond hij mede aan het hoofd der onderneming, die hij thans met zijne broeders C. F. en H. C. bestuurt.

De „Machinefabriek van Gebr. Stork & Co." was op kleine schaal in '53 als een reparatie-fabriek te Borne gekomen; zij breidde allengs zich uit en werd in 1868 naar Hengeloo verplaatst. Toch duurde het nog tot 1881, voordat zij den wel moeilijken begin-tijd door was. Nadat C. T. Stork, de vader (die meer dan 25 jaar lid der Eerste Kamer geweest was), in '95 was overleden, werd dubbel zooveel kapitaal in de onderneming gestoken als in al de vorige jaren gedaan was. Het aantal ambtenaren en werklieden, 400 in 1890, bedraagt thans meer dan 1100.

Overzicht van de gebouwen der Machinefabriek van Gebr. Stork & Co. te Hengeloo.
Foto van links naar rechts: Kantoren, magazijn en pakplaats, draaierij, stelplaats; *rechts onderaan;* ijzergieterij.

In 1881 besloot de dir. tot oprichting van een pensioenfonds, zulks o. a. met het uitgesproken doel de arbeiders te doordringen van hun belang bij den bloei der zaak. De samenvoeging van dit fonds met een reeds bestaand ziekenfonds leidde tot de oprichting der vereeniging, die thans heet: „Vereeniging tot behartiging van de belangen van het personeel, verbonden aan de machinefabriek van Gebr. Stork & Co." en welke thans ook omvat: invaliditeits-, weduwen- en weezenzorg, buitengewone ondersteuning aan dezen en aan leden, het Vereenigingsgebouw, vertegenwoordiging van het personeel („De Kern"), spaarkas voor minderjarigen, vrijwillige spaarkas, badinrichting, commanditaire deelneming in het vennootschappelijk kapitaal der firma. — Zoo werd hier op sociaal gebied pioniers-arbeid gedaan. Van deze vereeniging is van de oprichting af D. W. Stork de voorzitter en de leider geweest.

Met de uitbreiding der zaak en der vereeniging ging samen verbetering der arbeidsvoorwaarden. In '81 was het *gemiddeld* loon van een werkman ± *f* 350.— (zonder stukgeld), over 1905: ± *f* 540.—; de werktijd werd ingekort van 60 op 52 uur per week.

Al wat hij aan inzichten en ervaringen heeft gewonnen, heeft hij gebruikt in zijn veelvuldige aanrakingen met het publieke leven, tot ruime deelneming waaraan zijn groote belangstelling in de gewichtige vraagstukken van den dag hem dreef.

Stork was vele jaren lid der Centrale Commissie voor de Statistiek, lid ook der commissie van enquête naar de grieven der oud-Rhijnspoorweg-ambtenaren, hoofdbestuurder en voorzitter der Maatschappij tot Nut van het Algemeen, was en is warm voorstander van coöperatie, maakte en maakt voortdurend zijn werkkracht en zijn gaven dienstbaar aan allerlei, waarvoor zijn steun wordt gevraagd. Wenschend dat onze sociale wetgeving in gezonde richting zich ontwikkelen zou, richtte hij (1899) met andere Twentsche industrieelen de vereeniging van Nederlandsche werkgevers op; hij was vier jaar lang haar eerste voorzitter (is dat ook nu weer) en gaf aanstonds stuur en kracht aan de jonge organisatie. De lijst is wel verre van volledig, doch getuigt reeds van het vele, dat D. W. Stork heeft gedaan en nog doet.

In 1893 werd hij lid der Staten van Overijsel; in 1903, toen de heer G. J. van Heek, zijn ontslag als lid der Eerste Kamer nam, volgde Stork hem als zoodanig op, zijn mandaat werd in 1904 hernieuwd. Evenals zijn vader bewoog ook hij zich bijvoorkeur op het gebied van de groote welvaartsbelangen en van de sociale wetgeving.

H. SM.

Het Bankje van Honderd.

HUMORISTISCHE SCHETS VAN HENRY CHRISTIAN.

Een bankje van Honderd francs, Vrijdag, Faubourg-Montmartre, gevonden. Terug te krijgen op Zondag den 16den September, 10 uur, bij den Heer Christian, Rue des Fosses-Saint-Jacques, No. 2.

In den vroegen morgen van den 15den September liep een zoo haveloos gekleed man door de straten van het nog slapende Parijs, dat zelfs ik hem niet gaarne in een donkere eenzame straat zou willen ontmoeten.

Onder zijn linkerarm droeg hij een driekleurig pakket, in de rechterhand een stijfselpot met kwast.

Deze geheimzinnige man was ik.

Zekerheidshalve maakte ik het mij gemakkelijk, de biljetten volgens bovenstaand monster aan te plakken.

Vóór dezen merkwaardigen Zaterdagavond ben ik nooit eerder aanplakker geweest en was dus in het geheel niet geoefend, hetgeen ik in het eerste half uur mijner functie zeer betreurde.

Want direct ontstond een gevecht tusschen mij en het eerste aanplakbiljet, dat de wind steeds wegrukken wilde. Toen ik eindelijk de overwinning behaalde, behaagde het den kwast de eene helft van de stijfsel op te slurpen, en den heen en weerschuddenden emmer de andere helft te vermorsen.

Er behoorde, in een woord, heel wat geduld toe.

De eerste hingen krom en scheef, maar bij het tiende, had ik het zoo wat „te pakken".

Van de markthal tot Notre-Dame de Lorette plakte ik op twintig schreden afstands eenige biljetten aan.

In den nacht van Zaterdag op Zondag sliep ik zeer weinig.

Zou iemand komen, vroeg ik mij telkens en telkens weer af, zou iemand komen, om het bankje te halen?

Het bankje, dat niemand verloren had, dat dus ook niet verloren kon wezen....

Ze zijn gekomen!

De eerste bezoeker werd kwart over tien binnengelaten.

Het was een man van omstreeks 40 jaar, lang, mager, met een innemend glimlachje op de lippen. Hij was het type van den handelsman,

Gezicht in de stelplaats van de Machinefabriek van Gebr. Stork & Co. te Hengeloo.

die dagelijks zijne bezigheden verandert; een dezer buitengewone wezens, die nooit oud worden en vergeten te sterven.

Hij verklaarde me met niet de minste overtuiging in den toon, dat hij juist den 14den, juist op den Faubourg-Montmartre, een bankje van 100 francs verloren had.

„Larie!" zeide ik doodkalm.

Hij zag dat er niets te halen viel, en daar zijne oneerlijkheid geen groote ergernis verwekte, begon hij te lachen en zeide gemoedelijk:

„Geeft u het maar hier. Wie weet, wat voor een rijke kerel dat verloren heeft, dien zal het niets hinderen. Doet u het maar, ik geef u ook een goede belooning!"

In Hagenbeck's Dierenpark bij Hamburg.
Niet alleen door zijne reusachtige en kostbare zoölogische verzameling, wekt de stichting van den grooten dierenhandelaar en organisator van expeditiën buitengewone belangstelling, maar ook wegens de passende monumentale versieringen; hierboven zijn afgebeeld fraai bewerkte steenen dieren, getrouwe nabootsingen van voor-historische monsters, in tuin en vijver.

Dit interessante onderhoud werd gelukkig door het verschijnen van een nieuwen bezoeker onderbroken. Ik gebruikte deze gelegenheid om den troosteloozen aanhouder buiten de deur te zetten.

Een elegant heer, te elegant, te donker, beringt — te beringt — werd binnengelaten.

Hij mompelde een met titels versierden naam en den volgenden dialoog ontspon zich:

Hij: „Ik ben verrukt, mijnheer, dat de goede Voorzienigheid, juist u mijn bankje liet vinden, en ik zoo de eer heb met u kennis te maken. Ik was Vrijdag bij mijn bankier, om tweeduizend francs te incasseeren, toen ik op den terugweg, Faubourg-Montmartre, een vriend ontmoette, die mij verzocht hem 100 francs te willen leenen; ik open mijne portefeuille en neem er eenige bankjes uit. Een windvlaag rukt ze me uit de handen en verspreidt ze. Wij ze achterna. Ik krijg ze gelukkig weer te pakken, maar natellende bemerk ik dat er een ontbreekt. En dat hebt u gelukkig gevonden...."

Ik: „Ik twijfel niet aan uwe woorden, maar u ziet zelf wel in, dat ik iedere mogelijke overtuiging hebben moet, om zeker te zijn dat ik het bankje wel aan zijn rechtmatigen eigenaar afdraag.... Hoe was ook weer de...."

Hij: „Mijnheer! (*Met nadruk*) Mijnheer, wilt u mij in mijn eer aantasten?"

Ik: „Niet in het minst! Maar in deze zaken gelden geene verzekeringen, slechts bewijzen. Ik zou wel...."

Hij: „Mijnheer, ik heb nog nooit iemand veroorloofd aan mijn eerewoord te twijfelen. Neemt u me niet kwalijk, maar ik ben verwonderd, meer dan verwonderd, dat het woord van een edelman u niet voldoende is!"

Ik: „Maar mijnheer...."

Hij: „Mijnheer, ik heb hier afgedaan.... Ik zal u nog heden mijn uitdagingsbrief laten brengen...."

Onder het uiten dezer bedreiging verliet hij, vol waardigheid, het vertrek. Den uitdagingsbrief heb ik tot heden toe nog niet ontvangen.

Ik had nauwelijks verwacht, dat ook vrouwen zouden komen.

Maar ook kwam er eene.

Eenvoudig gekleed, met het eerlijkste gezicht der wereld, ± 50 jaar; verheelde zij het niet, mij haar naam en adres op te geven.

Madame Marbell (met 2 ll's) zeide ze heel gewichtig, Rue Emile-Richard 13. Toen ze het naïef gelogen adres opgaf — de Rue Emile-Richard loopt dwars door het Montparnasse-kerkhof en heeft geen nummers — had ik moeite om me in te houden en niet in lachen uit te barsten.

„Mevrouw," zeide ik, „zoudt u niet de beleefdheid willen hebben, mij enkele nadere gegevens op te noemen, ook het uur waarop u het bankje verloren hebt, opdat ik weet, of het gevondene wel het uwe is."

Met bewonderenswaardig gehuichelde oprechtheid, schilderde ze me haar leven als eerlijke, vlijtige weduwe.

„Dat bankje, dat ik dien morgen verloren heb, was mijn geheel vermogen. U kunt zich wel voorstellen," snikte ze, „u kunt zich wel voorstellen, hoe groot mijne vreugde was, toen ik vernam, dat het gevonden is!"

„Ik verheug me met u," zeide ik tot de eerlijke, vlijtige weduwe, „en ik zal u nog heden avond het bankje thuis brengen. Ik heb toch uw adres. Maar, daar er nog verschillende heeren geweest zijn, moet ik het nog tot van avond behouden."

De Kloet in werking. — Deze 1731 M. hooge vulkaan bevindt zich op de grens van de residentiën Kediri en Pasoeroean; van de drie kraters aan den top is de westelijke nog werkzaam. Op 1252 M. hoogte treft men een meer aan, waarvan het water een temperatuur van ruim 80° F. heeft; de uitbarstingen, waarbij zand, asch en steenen met water vermengd uitgeworpen worden, richtten vaak groote verwoestingen aan; om het gevaar voor overstroomingen te verminderen, is in 1907 een overlaat gemaakt, die het overtollige water van het meer afvoert en heeft men afdoende maatregelen getroffen, o.a. door het bouwen van een betongewelf, om verstoppingen te voorkomen. — Onze foto, welwillend gezonden door den heer J. R. L. Samson, geeft een juisten blik op den laatsten weg met de verbrande bosschen en het stroomende kratermeer, links van den werkenden krater.

„Ik kan wel wachten, tot u met de heeren afgehandeld hebt, u moet anders zoo ver loopen."

„Och, dat beteekent niets, ik kom zeer gaarne heden avond naar u toe," zeide ik vriendelijk glimlachend, terwijl ik de eerlijke vrouw de deur uit komplimenteerde.

Twee heeren stonden nog te wachten; één verzocht ik binnen te komen.

Het was een klein opgeruimd mannetje, met dichtgeknepen oogjes. Hij kwam me voor koopman te zijn, want hij was zeer precies.

„Welnu, mijnheer, ik heb Vrijdag, den veertienden, om 4 uur, Faubourg-Montmartre aan de Rue de Provence, een bankje van honderd francs verloren."

Z. K. H. Prins Hendrik op „*Nederlandsch Mettray*" (gemeente Gorsel). — Het bezoek gold meer in het bijzonder het naar hem genoemde nieuwgebouwde „*Prins Hendrikhuis*". Ds. Schuller tot Peursum uit Amsterdam, herinnerde er in zijn toespraak tot den Prins aan, dat op den geboortedag van Prinses Juliana tot den bouw van dit huis besloten was. Na bezichtiging hiervan werden de verschillende werkplaatsen en de boerderij in oogenschouw genomen; de jongens luisterden de feestelijkheid door vroolijke muziek op. — Op onze foto ziet men, behalve den hoogen bezoeker, eenige leden der hoofdcommissie, benevens alle commissarissen van Mettray, welke stichting, dagteekenend van 1850, ten doel heeft voor de godsdienstige en verstandelijke opleiding van jongens, die een streng toezicht noodig hebben, te zorgen en hen door het leeren van land- of tuinbouw of van een ambacht of handwerk in staat te stellen, later in hun onderhoud te voorzien; de naam Mettray is ontleend aan het ten noorden van Tours (Fr.) gelegen dorp, waar eene inrichting van dien aard was.

Nog vijf personen kwamen hun bankje halen. Daaronder waren twee vagebonden. Toen ik mijn gewone vragen stelde, kwamen ze met gebalde vuisten op me af. Ik moest mijn revolver te voorschijn halen en ze verdwenen met scheldwoorden als: „Bedrieger! Schelm!" enz. Juist was ik weer een beetje tot me zelf gekomen, toen deftig aan de deur geklopt werd.

Een heer, met iets gebiedends in zijn houding trad binnen.

„U bent mijnheer Christian?" vroeg hij. „U hebt Vrijdag een bankje van honderd gevonden?"

„Ja," zeide ik, met niet den minsten argwaan, want ik hield hem ook voor een gauwdief.

Z. M. Koning Albert I van België, in de nieuw opgebouwde Britsche afdeeling der internationale tentoonstelling te Brussel, de tot hem gerichte openingsrede beantwoordende.

„Kunt u mij ook misschien een bijzonder kenteeken van het verloren bankje opgeven?" vroeg ik.

„Neen, ik zou niet weten..."

„Weet u misschien het nummer?"

De kleine heer werd purperrood en stiet woedend uit:

„Meent u misschien, dat ik het geld, dat ik in mijn vingers krijg, door een vergrootglas bekijk. Ik zeg u, hoe laat ik het bankje verloren heb, juist op hetzelfde uur hebt u er een gevonden. Waarom stelt u me nog zooveel onnoodige vragen? Wilt u mij mijn bankje geven? Ja of neen?"

„Neemt u me niet kwalijk, maar ik heb niet genoeg bewijs, dat het bankje u toebehoort. U komt binnen, noemt niet eens uw naam en u wilt, dat ik u op uw woord mijne vondst afsta?"

Woedend sprong hij op:

„Wie ik ben? Mijn naam wilt u weten? Nu, dien zult u dan wel voor de rechtbank gewaar worden!"

Tot nu toe, heb ik nog geen dagvaarding ontvangen...

Een der schitterende vluchten van Jan Olieslagers boven Rotterdam.

„Goed, dan wordt u verzocht, dat bankje op het politiebureau te deponeeren. Ik ben inspecteur van politie," zeide hij terloops, „u is niet bevoegd, een gevonden voorwerp te behouden."

En zoo was ik genoodzaakt er heen te gaan en mijne „vondst" op het politiebureau af te dragen, daar ik anders geverbaliseerd was geworden.

Oplossing van een arithmetisch vraagstuk.

Een handelaar in parapluies laat aan zijne drie zonen 17 van die onmisbare voorwerpen na, onder de volgende voorwaarden: de eene zoon zal de helft, de tweede een derde, de jongste een negende deel bekomen. Hoeveel krijgt elk?

De notaris, dien zij om raad kwamen vragen leende hun zijne parapluie, en nu ging 't van een leien dakje. De oudste zoon bekwam 9, de middelste 6, de jongste 2 parapluies; te zamen 17 — waarop het geleende regenscherm onder dankbetuiging den notaris teruggezonden werd!

De tocht van den Franschen aviateur Chavez over den Simplon. — Het klinkt bijna ongeloofIijk, dat de Alpenreuzen door de vliegmachine worden beheerscht. En tòch is het wonder gebeurd; Chavez heeft met succes, ofschoon jammer genoeg ten koste van twee beenbreuken, die hij bij een val van 30 M. hoogte nabij het landingspunt opliep, de stoute onderneming volbracht. Zijne opstijging en zijne vlucht boden in dit overweldigende berggebied een grootsch schouwspel. 1. Chavez onderzoekt en beproeft zijn Blériot-toestel. 2. Het oplaten van een proefballon op den Simplon. 3. Chavez in zijne hoogst merkwaardige vlucht op 2000 M. hoogte. 4. De eerste poging van Weymann, om met zijn tweedekker den Simplon te overvliegen, welke poging mislukte.

Joseph Hoevenaar. — „De oud-strijder". — Deze Utrechtsche kunstenaar herdacht 30 September, onder vele blijken van hoogachting en sympathie, zijn 70sten geboortedag. (Zie portret met bijschrift op de portretten-pagina).

Tegenwoordigheid van Geest.

In de 17de eeuw trad de jonge kanselredenaar B. op zekeren Zondag voor de eerste maal in zijn geboorteplaats Schwerin op.

Vertrouwende op zijn goed geheugen, had hij verzuimd, een concept van zijn toespraak met zich te nemen op den kansel.

Het kerkgebouw was geheel vol; ook de vorstelijke familie was aanwezig.

De aanblik van deze menigte bracht den jongen predikant min of meer van streek en de omstandigheid, dat gedurende de prediking een zwaar onweer kwam opzetten, dat zelfs zichtbare onrust onder de toehoorders wekte, maakte het niet beter.

Hij raakte den draad van zijn toespraak kwijt, maar wist er zich in den beginne zoo goed mogelijk door te slaan, zoodat de aanwezigen nog niet hadden bemerkt hoe hij in verlegenheid zat.

Plotseling weerklonk daar de eerste hevige donderslag en — onmiddellijk daarna riep de jonge predikant met luide stem:

„Deemoedig buig ik het hoofd en zwijg. Hoe zou de mensch de stem durven verheffen, waar de Schepper zelf spreekt?"

Deze woorden maakten een diepen indruk op zijn gehoor, dat langzaam en neergeslagen de kerk verliet.

Maar dit verrassende en indrukwekkende slotwoord van zijne predikatie deed vooral de opmerkzaamheid van den hertog op hem vestigen en lang duurde het niet, of de jonge theoloog was een zijner meest geraadpleegde dienaars.

Onderlinge wedstrijd van de Haarlemsche Croqueten Handboogclub, gehouden in het Zuiderhoutpark te Haarlem; het concours, dat onder begunstiging van fraai weer plaats vond, was zeer geanimeerd; niet minder dan de heeren bleken de deelnemende dames getraind in deze opwekkende sport. De eerste prijzen voor het boogschieten (*foto's boven*) werden behaald door Mevr. Roëll en den heer Van Hall; voor croquet (*foto onder*), door Mevr. Roëll en den heer Muhlen. Vergissen wij ons niet, dan is dit de eerste club van dien aard hier te lande. — De beoefening van het boogschieten door dames is een bijzondere eer aan de nagedachtenis van Tell, den vermaarden Zwitserschen vrijheidsheld!

Een en ander over de Wespen en haar nest.

Wanneer er 's zomers op uitgetrokken wordt, om met behulp van brandbare stoffen het nest van deze vliesvleugelige, angeldragende en kwaadaardige insecten uit te roeien, wordt geen oogenblik bedacht, dat men een kunstwerk vernietigt. — Toch is de oorlog tegen de wespen verklaarbaar; een steek met den angel doet een hoeveelheid mierenzuur in de wonde storten, waardoor opzwelling plaats heeft en pijn veroorzaakt wordt. En is het niet curieus, dat alléén de vrouwtjes, die eigenlijk in de natuur de zachtzinnigheid en lieftalligheid symboliseeren in alle familiën en rassen, met een angel gewapend zijn? Wel is waar, dient die miniatuur-dolk ter verdediging, maar dat belet niet, dat men er op eene onschuldige wandeling of in een rustig zitje maar onverwachts een geduchten steek mee krijgt. — De wespen maken niet zelden een geheele omgeving onveilig; verleden jaar vlogen ze bij massa's de huizen binnen en aan de gedekte tafel toonden deze ongenoode gasten een irriteerende sans-gêne. — De wespen hebben een slank, geelgekleurd, weinig behaard lichaam, krachtig ontwikkelde monddeelen maar een te korte tong, om den nektar uit de bloemen te halen; zij rooven haar voedsel, werpen zich verraderlijk op kleine bijen en andere diertjes, die dan meegenomen worden naar het nest, om fijngekauwd, tot voeding voor de larven te dienen. — Het nest is een soort vesting; aan het vlieggat zijn altijd schildwachten geplaatst om vreemde indringers af te weren; de raten liggen horizontaal, hebben slechts aan eene zijde cellen, met de opening naar onder gericht. Er zijn drie soorten bewoners: de moederwesp, de eenige die eieren voortbrengt en voor de instandhouding van het geslacht zorgt, verder een aantal arbeidsters, die onvruchtbaar zijn en eindelijk een beperkt getal mannetjes, die in den nazomer of herfst alleen voorkomen; deze laatsten nemen aan geenerlei arbeid deel, dienen ter bevruchting van de jonge moederwespen en sterven even als de arbeidsters in het gure jaargetijde.

Wespennest, interieur met horizontale raten.

Het kunstig vervaardigde wespennest.

De moederwesp overwintert in een veilige schuilplaats, komt tegen het voorjaar weer voor den dag, om haar nest te bouwen; uit het eitje ontstaat na 5 dagen een larve, die 9 dagen later tot geheele ontwikkeling is gekomen; het jonge insect neemt dan van de moeder den verderen bouw en de voltooiing van het nest over.

Het is zeer interessant om den arbeid aan het nest nauwkeurig te bestudeeren; men moet echter zich weten te beveiligen tegen steken van het jonge volkje, dat zich zeer snel in aantal uitbreidt. — De najaarsregens vernielen het met zooveel ijver en zorg gebouwde nest.

De Andere.

Schets van H. RIDER HAGGARD.

Ze zaten tegenover elkaar voor het hoog opvlammend houtvuur en luisterden naar elk geluid beneden op straat.

„Nu kan moeder ieder oogenblik hier zijn," zei de jongen ongeduldig op de klok ziende. „Het is al halftwaalf en om elf uur was het concert afgeloopen. Stil, stil — daar is ze," en hij holde de trap af naar beneden.

Dick Angus senior luisterde naar zijn wegstervende voetstappen, met melancholieken blik. „Mijn hemel, hoe lang moet dit nog duren?" mompelde hij wanhopig. „Hoe lang moet ik nog zoo hulpbehoevend en van haar afhankelijk blijven?"

Eensklaps veranderde zijn gezicht als bij tooverslag.

„Nina!" riep hij uit.

Dicky was verhit en buiten adem weer binnengekomen, maar ditmaal niet alleen. Een vrouw, in laag uitgesneden japon, waarover ze in de haast een avondmantel had geworpen, stond naast hem op den drempel, haar arm om zijn schouders geslagen, een glimlach om de lippen.

Met een zucht van vermoeidheid ging ze naar haar man en vlijde zich liefkoozend tegen hem aan.

„Wel, hoe is het gegaan? Goed?" vroeg hij.

„Ja, uitstekend. Ik heb nooit beter gezongen dan vanavond."

„Dus je wordt voor dit seizoen geëngageerd? Is het contract reeds geteekend?"

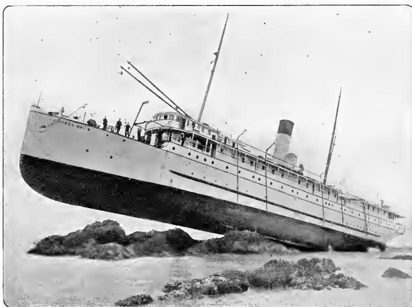
„Neen, nog niet," antwoordde ze langzaam.

„Waarom niet?"

„Mr. Grimm, de directeur van de opera, kon pas morgen beslissen — morgen zingt Senora Veroni de Carmen en dan zal hij kiezen tusschen haar en mij."

„Veroni? Wie is dat?"

„Ze is zeer bekend — jij kent haar ook, doch onder een anderen naam." Toen zich teeder over den jongen naast haar heenbuigend: „Dicky, ga nu naar bed, vent. Het is al laat en ik moet met je vader spreken."

Zeer merkwaardige stranding van het stoomschip „Princess May" op de rotsen aan den ingang van de nauwe doorvaart bij Sentinel Island in Alaska (N.w. gedeelte van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika), tengevolge van den zeer zwaren mist. — Het kolossale vaartuig van de Pacific-Stoomvaart-Maatschappij, raakte met het midden van de kiel vast tusschen twee rotsen; het achterste deel, verzwaard door het gewicht der machines, rust op den bodem; de rechterschroef is verbrijzeld; er ontstond geen lek en gelukkig zijn geen persoonlijke ongelukken te betreuren. — De kansen om het schip vlot te krijgen, door met behulp van dynamiet de noodige rotsblokken te doen springen, zijn volgens het oordeel van ervaren zeekapiteins niet verzekerd.

„Is er iets gebeurd, moeder?"

„Neen, mijn jongen, maar ik schijn een gevaarlijke mededingster te hebben — iemand, die beter zingt dan ik."

„Dat geloof ik niet," zei hij beslist, „maar als wij drieën maar bij elkaar blijven, komt al het andere er niets op aan."

Toen ging hij gehoorzaam naar bed, het hoofd fier in den nek als wilde hij de gansche wereld tarten.

Zoodra de deur zich achter hem gesloten had, ging Nina naar haar man, die somber voor zich uit zat te staren.

„Ik zal het je maar dadelijk zeggen," begon ze, „Veroni draagt den naam — van jou en Dicky."

„Ze is toch niet — Dicky's moeder — mijn vrouw?"

„Wat bedoel je," zei ze vol trots.

Met een strakke uitdrukking in de oogen stond hij op. „O mijn hemel, dat zij nog weer mijn pad moet kruisen!"

„Dick, ik heb je nooit iets gevraagd omtrent je verleden; ik wist alleen dat een vrouw een treurige rol had gespeeld in je leven, maar nu die vrouw en ik elkaar ontmoet hebben, moet je mij alles vertellen, of is het te pijnlijk voor je?"

„Zelfs al was dit het geval, heb je het recht alles te weten. Toen ik Violetta Andrée, zooals ze zich toen noemde, huwde, was ik ternauwernood twintig jaar en begon naam te maken als zanger. Ze had een stem als een engel — er was geen tweede, die zong als zij, zelfs jij niet vrouwtje. Ik hoef je niet alles te vertellen wat er voorviel, het zij genoeg je te zeggen

dat ik mij schromelijk in haar vergiste. De engel was een duivelin en mijn leven totaal bedorven. Een paar jaren lang deed ik nog mijn best haar slechten aard te verbeteren, maar tevergeefs. Eerst lachte ze om mijn waarschuwingen, doch langzamerhand begon ze mij te haten. Ze zonk steeds dieper en dieper, tot ik mij eindelijk, ook terwille van Dicky, van haar liet scheiden. Toen kwam jij. Je naamt den gebroken man en het moederlooze kind in je sterke, reine handen en hieft ons op uit de ellende."

„Hoe kon ik anders, ik had je immers lief," zei ze eenvoudig.

„En wat was je belooning?" vervolgde hij bitter. „Een paar jaren van vrede en voorspoed, toen werd ik ziek, kon niet meer zingen en —"

„Stil, stil, over een jaar zul je je stem terug krijgen, zegt de dokter en dan zul je het publiek weer stormenderhand voor je winnen."

„Mijn stem!" lachte hij schamper, „ja, als ik naar het Zuiden ga en een gemakkelijk leventje leid, maar waar haal ik het geld vandaan?"

„Als ik maar eerst geëngageerd word bij de opera, komt alles in orde."

„*Als!* Nina, je hebt geen kans tegen haar."

Hier werden ze gestoord door de dienstbode, die kwam zeggen dat er een dame beneden was, die mevrouw noodzakelijk moest spreken.

Nina ging naar het salon en zag een jonge vrouw, die haar met koelen uitdagenden blik vroeg: „U is zeker Mrs. Angus?"

„Ja."

Met kwalijk verborgen voldoening wierp ze een blik in het rond op het armoedige huisraad en vervolgde spottend: „Dit is dus het tehuis van Dick Angus, den eens zoo gevierden zanger. Ik heb de eer zijn vrouw te zijn geweest. En nu heb ik gehoord dat hij in slechten doen verkeert, is dat waar?"

„Ja, hij is ernstig ongesteld geweest, doch we hopen dat hij, als hij zich erg ontziet, over een jaar weer kan zingen."

„Zich ontzien! Bah! in een gat als dit zou ik in een week mijn stem verliezen," zei ze minachtend glimlachend. „Krijgt hij wel genoeg te eten, die arme jongen?"

„Als u hier gekomen bent om mij te beleedigen, is het beter dat ik heenga," zei Nina bedaard.

„Neen, blijf als 't u blieft. Ik heb u een voorstel te doen. Ik heb u vanavond hooren zingen. U heeft een goede stem, maar niet zoo goed als de mijne — u heeft niet genoeg temperament. Kom laat ons zakelijk zijn: de toekomst van Dick en u hangen af van uw succes, doch ik sta u in den weg, dat weet ge heel goed. Welnu, geef mij mijn zoon weer — en ik zal mij terugtrekken."

Geweldige brand van een Petroleum-tank der Bataafsche Petroleum-Maatschappij te Pangkalan-Brandan (Sumatra), waarbij de gansche inhoud — 1,265000 liter, ter waarde van pl. m. 150000 gulden, vernietigd werd. — Zooals onze photo duidelijk toont, bood de donkere, zware hoogopstijgende rookkolom een angstwekkend, onheilspellend schouwspel.

Nina staarde haar ontzet aan. „Waarom wilt ge Dicky tot u nemen? Ge hebt hem immers niet lief."

Veroni stampte met den voet. „Ik wil hem laten grootbrengen als een prins, niet als een bedelaar."

„Hij zal een eerlijk leven leiden als zijn vader," zei Nina, „en ik zal Dicky niet aan u overleveren — niet voor alle schatten ter wereld. Wij drieën blijven bij elkaar."

„Zooals ge wilt," sprak Veroni met een uitdrukking van haat in de oogen, „doch — als ik morgenmiddag om vier uur niets van u gehoord heb, zal ik — u ruïneeren. Denk er aan!" en met dreigenden blik ging ze heen. Beneden werd ze opgewacht door graaf Hantingdon, die haar in het rijtuig hielp en naast haar plaats nam.

„Wel?" vroeg hij.

„Ze willen hem mij niet geven."

„Dat dacht ik wel. Maar waarom wilt ge den jongen eigenlijk hebben?"

„Misschien — om hem te stellen tusschen mij en — den duivel."

„Bedoel je soms daarmee je nederigen dienaar?"

„Wie weet!" zei ze.

Beiden lachten, maar haar lach klonk koud en hard. „Morgen zal ik zingen, beter dan ik ooit gedaan heb en daarna — ga ik misschien met je mee. Waarom niet?"

Den volgenden avond zat Veroni voor haar spiegel in de kleedkamer, bezig zich te grimeeren. Haar Carmencostuum lag op den divan uitgespreid. Graaf Hantingdon, op een gemakkelijken stoel gezeten, keek naar haar met brutale belangstelling.

„Wat zul je vanavond gehuldigd worden, Veroni. Je hebt iets diabolisch over je en de gedachte, dat jouw succes den ondergang beteekent van je vroegeren man en zijn vrouw, werkt op je als prikkelende champagne. Waarom heb je toch zoo het land aan hem?"

„Omdat hij mij gek gemaakt heeft met zijn eeuwige zedepreeken, en ik haar haat, wijl ze mij mijn jongen heeft afgenomen. Ze vertelt hem ongetwijfeld leugens van mij, stookt hem tegen mij op — en stelt mij voor als een duivelin, en dat wil ik hen betaald zetten. Ik wil mijn jongen terug hebben en ook een duivel van hem maken om hen te tergen, maar, laat ik mij niet zoo opwinden; dat zou mijn stem bederven. Geef mij wat van dien wijn daar en doe de deur open, er wordt geklopt. Wel, wie is er?" vroeg ze hem het kaartje uit de handen nemend, dat een tooneelknecht hem overhandigde, en toen zegevierend lachend: „Dick zelf! Laat hem binnenkomen."

Het gordijn werd terzijde geschoven en een kleine jongen stond op den drempel, verbaasd en verlegen van den een naar de ander kijkend.

„Ik verwachtte Mr. Angus," zeide Veroni kortaf. „Wie ben jij?"

„Ik ben zijn zoon."

Ze trad op hem toe. „Weet je wie ik ben?"

„Ja, vader en moeder spreken heel vaak over u. U bent de beroemde zangeres, die vanavond zal zingen, niet?"

„Hebben ze je dan niet verteld dat....?" Ze brak eensklaps af beschaamd door den onschuldigen blik, waarmee hij haar aanstaarde. „Weet je vader dat je hier bent?"

„Neen, en moeder ook niet."

Ze sprong op. „Waarom noem je haar moeder? Je eigen moeder...."

„.... is dood," vulde hij ernstig aan. „Ze is gestorven toen ik nog heel klein was."

„Ik heb je moeder goed gekend, Dicky."

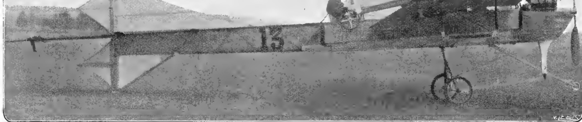
„Ja?" zei hij verheugd. „Dan kunt u mij alles van haar vertellen. Kijk, ik heb haar portret steeds bij mij," vervolgde hij, een verbleekte photo uit zijn zak halend. „Wat was ze mooi, hè? Moeder zegt mij altijd, hoe lief en goed ze was en ik moet trachten aan haar gelijk te worden."

„Goed!" herhaalde ze dof. „Zeg eens Dicky, waarom ben je hier gekomen?"

„Ik wilde u iets vragen," begon hij verlegen. „Moeder zegt, dat u beter zingt dan zij en daarom meer kans heeft aangenomen te worden bij de opera. Vader is erg ziek geweest, ziet u, en we hebben geen geld meer.... ik wou u dus vragen of u niet wat minder goed kondt zingen...."

Ze aarzelde even en sprak: „Goed Dicky — ik zal mijn best doen."

Onze landgenoot G. P. Küller met zijn Antoinette-eendekker. — Deze 26-jarige stoutmoedige en volhardende aviateur, wegens zijne verrassende vluchten, ondanks hevigen wind, in Engeland „*The real flying Dutchman*" genoemd, heeft onlangs tijdens de groote vliegweek, te Bordeaux gehouden, triomfen gevierd; in 2 dagen vloog hij bijna 627 K.M., waardoor hij in den totalen afstandswedstrijd nummer 2 was. Küller, die op verschillende plaatsen reeds prachtige lucht-excursies maakte, wordt bewonderd om zijn snelle vaart, zijn meesterschap over zijn toestel en zijne buitengewone koelbloedigheid. — Wij bevelen onzen kranigen landgenoot omzichtigheid aan!

„O dank u, dank u," zei hij, haar de hand toestekend.

„Terwille van — je gestorven moeder, Dicky. Vergeet haar nooit, ze hield heel veel van je." Ze bukte zich om hem te kussen en het kind ging heen. Toen ging Veroni naar haar toilettafel terug. „Zeg als 't je blieft aan den heer Grimm," sprak ze tot den graaf, „dat ik vanavond niet kan zingen, omdat ik onverwacht op reis moet."

„Met wien?" vroeg hij snel.

„Alleen."

„Wat bezielt je! Je bent toch niet van plan je belofte aan dien onnoozelen jongen te houden?"

„Hij is mijn zoon," zei ze ernstig.

Hij haalde geërgerd de schouders op, aarzelde even en verliet haar.

Dien avond behaalde Nina Angus een schitterenden triomf als Carmen. Haar mededingster hoorde het stormachtige applaus van uit haar kleedkamer, waar ze zat, onbeweeglijk, het hoofd in de handen.

Oud-Leiden.

I.

DE DERDE OCTOBER.

Bilderdijk. — Vaderlandsche en politieke zangen.

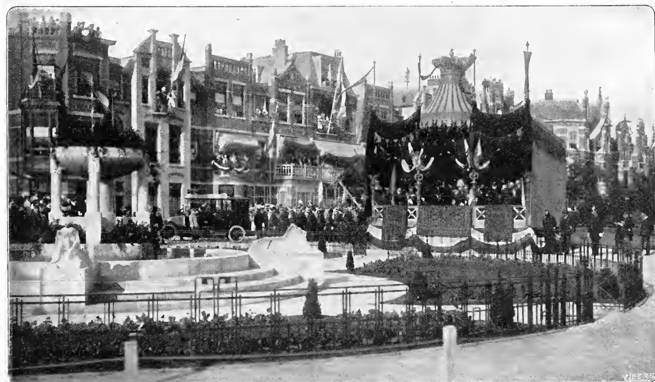
Heil, Leiden, heil, 't is tijd van vreugd!
Barst uit in jubeltonen,
De dag van u behoud herscheen
Juich Leiden, juich Bataafsch Atheen,
En gij Minervaas zonen!
Juich, juich, gezegend vaderland!
Juicht, boezems die voor vrijheid brandt,
En strengelt zegekronen!

Vlecht, wijnmaand, thans door rank en druif,
Een krans van korenhalmen!
't Bezwijkend Leiden bracht gij brood,
O, wijnmaand's derde morgenrood,
Gij, dag van zegepalmen!
Zoo vaak uw blinkende uchtend daagt,
Moet al wie 't Hollandsch hart nog draagt
U 't juichend Iö galmen.

En die deez' dag uw voedster dankt,
Geliefde jongelingen!
O, gij der wetenschap gewijd,
Die bloed en afkomst waardig zijt,
Hier voegt het Iö zingen!
Iö, Iö, ja duizendwerf!
Iö op 't vrijgevochten erf,
Door duizend zonnekringen!
Iö vivat!

De opening van de Staten-Generaal te 's-Gravenhage. — Geëscorteerd door een detachement cavalerie, gevolgd door een luisterrijken stoet van adjudanten en kamerheeren, reed H. M. de Koningin, vergezeld van Z. K. H. Prins Hendrik, in de Gouden Koets (geschenk van Amsterdam), van het Paleis aan het Noordeinde naar het Binnenhof, tusschen een haag van militairen. — H. M. sprak de troonrede uit in de Ridderzaal, die door de prachtige costuums en uniformen met glinsterende ridderorden der daar aanwezigen, een schitterenden aanblik bood. — Onze foto werd genomen op het oogenblik, dat H. M. zich naar de Ridderzaal begeeft.

De onthulling van het Juliana-Monument op het Juliana-van-Stolbergplein te 's-Gravenhage, door Z. K. H. Prins Hendrik der Nederlanden (20 September), in tegenwoordigheid van eenige Ministers, hoogwaardigheidsbekleeders en belangstellenden.

Dit fraaie gedenkteeken, naar het ontwerp en onder leiding van den heer J. Limburg, bouwkundig ingenieur uitgevoerd, is vervaardigd van Oberkirchner zandsteen en rust op een fundament van gewapend beton; het monument bestaat uit een op kolommen rustenden kelk, omgeven door een waterbekken, dat door trappen, die aangelegd zijn tusschen vier op voetstukken rustende leeuwen, verbonden is met de rondom aangelegde grasperken; het geheel is afgesloten door een gesmeed ijzeren hek met vier toegangen. — De gep. Generaal Braams, voorzitter der commissie, hield een sierlijke rede tot Z. K. H en de aanwezige dames en heeren, waarin o. m. gereleveerd werd, dat het gedenkteeken was verrezen ter herinnering aan de heuglijke gebeurtenis op 30 April 1909 en de geestdrift, waarmede de geboorte van Prinses Juliana was begroet. — Het muziekkorps van de Grenadiers en Jagers en het koor onder leiding van Arnold Spoel, luisterden de feestelijkheid op. — *Ter rechterzijde op onze foto* ziet men Z. K. H. Prins Hendrik in de Koninklijke tribune.

Trotsche herinneringen knoopen zich vast aan de thans zoo rustige en deftige stad, een der Hollandsche centra van wetenschap en kunst! Tal van bouwwerken en fragmenten zijn als stille getuigen van vroegere tijden van glorie of beroering bewaard gebleven en roepen de namen van groote mannen voor onzen geest terug. — In 1186 vindt men Leiden vermeld als stad, resultaat van eene vestiging aan den heerweg ter plaatse waar de Leede en de Vliet in den Rijn uitmondden. Gaandeweg breidde de stad als middelpunt van Rijnland en ook door de bloeiende industrie zich uit, maar na eene periode van groote welvaart, die vele nijvere lieden uit Vlaanderen lokte, kwam tengevolge van inwendige troebelen een tijdperk van achteruitgang; eerst

Het Juliana-Monument te 's-Gravenhage, door de ingezetenen aan de gemeente aangeboden.
(opname kort nà de onthullings-plechtigheid).

na het beleg van 1574 keerde de voorspoed terug en sedert hadden geleidelijke vergrootingen plaats. Men weet, dattelken jare op 3 October door de Leidenaars herdacht wordt één der meest critieke en vermaarde gebeurtenissen uit onze Vaderlandsche Geschiedenis, „Leiden's Ontzet", dat met gulden letteren gegrift staat in de annalen van de oude sleutelstad. Zulke herinneringsdagen vuren aan tot eendracht en verbroedering, tot grootsche daden en vaderlandsliefde! Laten wij ze in eere houden! — Van de ouderwetsche bouwwerken verdient allereerst vermelding het Stadhuis, een monumentaal gebouw aan de Breestraat; reeds in de middeleeuwen stond het op dezelfde plaats als thans; in 1396 wordt het o. a. vermeld als domus consulari oppidanorum; de gevel is in 1597 vernieuwd, de trap werd in 1632 in de tegenwoordige gedaante geplaatst; vergrootingen van het stadhuis hadden plaats in 1413, 1426, 1427; een inscriptie in den gevel wijst op de schade in 1481 door een buskruit-ontploffing en in 1574 door het beleg aangericht; de hardsteenen pui van de hoofdwacht is afkomstig van de steenen van de Blauwpoort, terwijl de steen met het opschrift rechts, waarin jaar en dagental van het beleg, naar overlevering van een altaartafel der Pieterskerk, door den Roomsch-Koning Willem II geschonken, afkomstig is. De raadzaal is in 1704 inwendig vernieuwd; het fraaie stuk gobelin stelt voor den intocht van Alexander den Groote te Babylon; het schoorsteenstuk, wetenschap, handel en nijverheid onder bescherming der wetenschap symboliseerend, werd in 1664 door Ferdinand Bol geschilderd; de weeskamer heeft een rijke wandbetimmering uit de 17de eeuw. De toren, uit het laatst der 14de eeuw, werd begin 15de eeuw verhoogd, stortte in 1573 in, werd herbouwd, in 1577 van een spits voorzien en in 1760 vernieuwd. Het Raadhuis is een sieraad der stad.

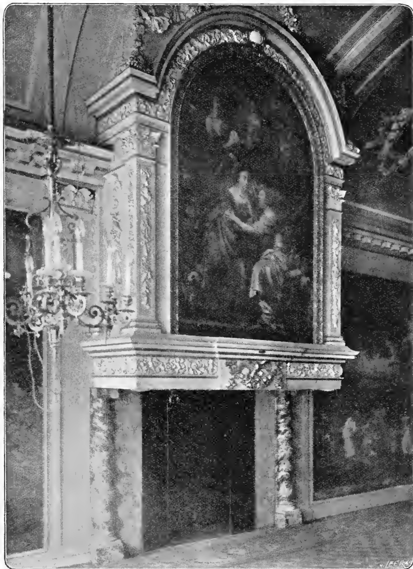

Een gedeelte van een ouden Burcht te Leiden.

De Burcht, wellicht omstreeks 836 gesticht door Herold den Deen tegen de invallen der Franken, vertoont o. a. blijkens de schietgaten, in zijn tegenwoordigen toestand de vormen van de 12de of 13de eeuw; de mogelijkheid is niet uitgesloten, dat hier vroeger een Romeinsche versterking stond; de burcht bestaat uit een cirkelvormigen muur van 37.4 M. middellijn door kanteelen bekroond en een aangebouwden omloop rustend op 22 meest half-cirkelvormige bogen; er zijn twee toegangen en een in 1889 ontdekt uitvalpoortje; eenige schietgaten zijn dichtgemetseld; verder vindt men er een nisje voor munitie. De burcht behoorde aan den Graaf van Holland, terwijl de stad in 1651 het terrein door aankoop in bezit kreeg.

Het Stadhuis te Leiden.

De beroemde Schouw met schilderstuk van Ferdinand Bol, in het Stadhuis te Leiden.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

Hij haalde verachtelijk de schouders op en sprak gauw over andere dingen, maar Amély merkte duidelijk aan hem, hoe het bericht hem had getroffen.

Zij deelde deze waarneming aan Hortense mee en trachtte haar zuster over te halen met Saint-Arnaud te spreken.

Daar echter de jonge officier, sedert hij iets van Polignac's aanzoek gehoord had, een ijzig koele houding tegenover haar aannam en haar het liefst opzettelijk uit den weg ging, was Hortense in haar gekwetsten trots er niet toe te bewegen. Amély moest het zuchtend aanzien, hoe haar zuster ook haar leven bedierf.

Baron Merrier daarentegen verzocht zijn dochter elken dag dringender eindelijk toch te beslissen en Polignac's aanzoek aan te nemen. Maar daartoe kon Hortense niet besluiten. De rouw over haar zwager vormde steeds weer het voorwendsel om de zaak uit te stellen. Nu was echter generaal Dubois reeds drie maanden dood; men kon hem, hoeveel medelijden men ook met Amély's verdriet had, niet eeuwig betreuren; baron Merrier had bovendien meer dan één reden, om de verloving en het spoedig huwelijk van zijn jongste dochter dringend te wenschen.

Om de enorme kosten, die voor hem uit de ingestorte kolenmijn in België en uit het proces van het Romeinsche spoorwegbestuur waren ontstaan, te kunnen opbrengen, stichtte hij een naamlooze vennootschap onder den titel „Caisse des chemins de fer". De toeloop was eerst buitengewoon groot, want de maatschappij werd van hooger hand beschermd en er werden verbazend hooge dividenden betaald. Maar de geruchten van groote verliezen namen een meer en meer tastbaren vorm aan. Men mompelde van onregelmatigheden en klachten: opzeggingen van kapitaal en bedreigingen namen toe.

Bij dit alles bleef Merrier zijn onverschillig verachtend lachje toonen. Thuis evenwel sloeg zijn stemming plotseling ineens om. Hij was dikwijls opvliegend, zoodat hij zelfs zijn lieveling, Hortense, afsnauwde. En dan weer was hij zoo zacht als een lammetje. In zulke oogenblikken kuste hij zijn dochter de handen, vroeg haar vergiffenis, om een oogenblik daarna weer met gebalde vuisten heen en weer te loopen en een menigte zijner tot nu toe goede vrienden, vooral den hertog De Morny met verdachtmakingen en scheldwoorden te overladen.

„Maar wat heeft de hertog u dan toch gedaan," vroeg Hortense eens na zulk een uitval van woede.

„Als een ploert, een verrader, heeft hij mij behandeld," raasde de bankier. „Zijn geld heeft hij uit de Bank teruggetrokken. Dat gaf den stoot tot al de kapitaalopzeggingen in den laatsten tijd. Als het zelfs Morny, den gewaagd spekuleerenden Morny, den besten vriend, te onzeker wordt, zoo redeneerde men, dan moet de zaak al heel zwak staan. Ieder wil nu zijn geld terughebben. De dwazen, de domkoppen! Als ze mij maar den tijd lieten, dan maakten ze allen nog goede zaken. Maar als het zoo gaat, ja, dan ...."

Hij brak af en bleef somber voor zich kijken.

Dan nam hij plotseling de hand van zijn dochter. „Wees jij ten minste verstandig, Hortense! Je verloving en spoedig huwelijk moet bekend gemaakt worden. Hoor je — dat moet!"

„Maar waarom die haast, papa."

„Haast! Sedert maanden loopt Polignac je na! Ik wil je bezorgd weten. Ik moet vermoedelijk spoedig op reis. In België of in Rome zou dat alles nooit gebeurd zijn, als ik zelf een oog in het zeil gehouden had. Bij Amély, die niets doet dan huilen, kun je niet blijven; het is dus het beste, dat je zoo gauw mogelijk trouwt. Je uitzet, de villa, het voor je vastgezette geld kan niemand je ontnemen. Polignac weet, dat hij niets waagt, ook al verkeer ik op 't oogenblik in moeilijkheden. Zulke crisissen zijn er al zoo dikwijls geweest en altijd gelukkig afgeloopen, als men het hoofd er niet bij verliest. Maar je moet me helpen, kleine. Niets versterkt op 't oogenblik mijn krediet meer, dan je schitterend huwelijk. Wil je je ouden vader niet dat genoegen doen?" Hortense aarzelde. Haar hart trok zich krampachtig samen bij de gedachte, voor eeuwig een scheidsmuur tusschen zich en Saint-Arnaud te moeten zetten.

De bankier ried hare gedachten. „Hang je misschien nog altijd aan den grafelijken hongerlijder?" vroeg hij minachtend. „Ik dacht, dat je van hem toch genoeg had! Het bloed stolt me in de aderen van woede, als ik denk aan het ijzige gezicht, waarmee hij bij de begrafenis van Dubois ons ignoreerde."

„Het is waar, hij is koel, hard en onverbiddelijk, maar toch een man; prins Polignac is bij hem vergeleken slechts een laffe fat. Die kan werkelijk geen indruk op mij maken."

„Des te beter. Dan kun je immers met hem doen, wat je wilt. We zullen dus Woensdag onze beste vrienden te zamen brengen en je verloving publiek maken. Een heel groot feest kunnen we, wegens den rouw niet geven. Ongeveer dertig tot veertig personen. Of Amély zou komen?"

„Hoe kunt u daaraan denken! Zij huilt dag en nacht."

„Daarvan wordt haar oude generaal ook niet weer levend," bromde Merrier onvriendelijk. Hij haatte niets meer dan roodgehuilde oogen en treurige gezichten bij zijn mooie dochters. De schoonzoons kwamen bij hem alleen in zooverre in aanmerking, als zij hun vrouwen genoegen bereidden. Worden zij ziek of sterven zij, zooals Dubois zich gepermitteerd had, dan deed men werkelijk het best, ze zoo spoedig mogelijk te vergeten — en spoedig te vervangen!

Het gelukte hem inderdaad, Hortense over te halen zijn zin te doen.

Met ijver hield zij zich zelfs met de voorbereidingen voor haar verlovingsfeest bezig.

Maar opvallend veel bedankjes kwamen in en Hortense kon zich niet genoeg daarover verwonderen.

Merrier zei met goedgespeelde onverschilligheid: „Wij hebben wel wat laat uitgenoodigd. Velen zijn ook op reis. Bij je bruiloft zullen ze wel komen."

In stilte hinderden hem de bedankjes, waarvan hij zijn verwarde financiën niet zonder reden als de oorzaak vermoedde, nog veel meer dan zijn niets vermoedende dochter.

In een booze bui kwam hij Woensdags kort voor de komst der gasten thuis. Erge tooneelen waren op de Bank afgespeeld. Het ging niet langer het publiek met beloften te paaien. De kassen werden gewoon bestormd. De bankier had zich genoodzaakt gezien, de hulp der politie in te roepen, want het scheelde niet veel, of hij was mishandeld. De ergste schreeuwers werden nu wel is waar verwijderd, maar de politie moest er zich toch in mengen. Zij verzegelde boeken en papieren en sloot de Bank voorloopig, om een onderzoek in te stellen!

Dat was een harde slag voor Merrier. Hij trok woedend het raampje van het rijtuig op en wierp zich achterover in den hoek bij het naar huis rijden. Het was te hopen dat die vervelende geschiedenis nog niet algemeen bekend was geworden. Hij moest nu voor alles Hortense bij de familie Polignac onder dak brengen en dan op reis gaan tot de storm was bedaard. Duizend nieuwe plannen spookten alweer in zijn hoofd rond, waarmee hij deze paniek wilde bezweren en deze leelijke zaak weer goed maken.

Hij moest zich haasten met het verkleeden, om tijdig zijn gasten te kunnen ontvangen.

„Papa, kom toch eindelijk!" Hortense stak haar met bloemen getooid hoofd door de deur van zijn kamer. „Bijna alle gasten zijn er al. Het is bepaald bespottelijk, zooals de prins en ik met verlegen gezichten tegenover elkaar staan."

De bankier goot juist een scheut parfum over zijn zakdoek en zijn handen. „Ik kom al, kind, ik kom al! Bij het gebraad drink ik op jou als de verloofde van Polignac. Mijn mooie, kleine dochter wordt prinses Hortense Polignac! Dat klinkt goed, niet waar?"

Hortense keek haar vader eenigszins angstig aan. Zijn houding kwam haar bijzonder opgewonden voor. „Papa, u heeft zeker goed ontbeten?" knorde zij. „Drink gauw een glas water of neem wat bruispoeder. U ziet zoo rood als een kreeft en uw oogen zijn water. De Bourgogne is veel te zwaar voor u!"

„Geen droppel heb ik vandaag over de lippen gehad," betuigde de bankier overeenkomstig de waarheid.

Toch dronk hij gehoorzaam een glas water. „Ziezoo — laten we nu gaan."

In het groote salon waren de gasten bijeen. In eenigszins gedrukte stemming wachtten zij op den gastheer.

Baron Merrier liet den arm van zijn dochter los en klopte prins Polignac welwillend op den schouder, eer hij de overige aanwezigen begroette. Men zag vandaag slechts weinig officieren en lieden van 't hof bij het gezelschap. Een paar diplomaten, geleerden, kunstenaars en eenige heeren uit de financieele wereld met hunne echtgenooten — al die gasten stonden tot nu toe tamelijk ver van de familie Merrier en waren niet weinig verbaasd geweest over den hartelijken toon der uitnoodiging. Maar eenmaal bij den beurskoning Merrier sloeg men niet graag af, wanneer men geen zeer grondige reden van verontschuldiging had.

Een bediende sloeg de vleugeldeuren naar de eetzaal open.

Merrier wendde zich met luider stem tot Polignac: „Waarde prins — u geleidt mijn dochter. Dat zal u, naar ik hoop, niet onaangenaam zijn?"

Een diskreet lachje ontstond onder de gasten, toen plotseling een bediende, zonder op Merrier's boos wenkbrauwfronsen te letten, op zijn meester toekwam en hem iets influisterde.

De bankier liet den arm van zijn dame los. Zijn gezicht was nog rooder geworden. De oogen puilden hem uit het hoofd. Maar hij bedwong zich met geweld. „Monsieur Claude wil mij spreken? De chef van de geheime politie? Ik weet niet, wat die mij voor dringends kan hebben mee te deelen," zei hij met gedwongen lach. „Laat mijnheer binnen, Jean. Hij moet mee eten en na tafel kan hij met zijn boodschap voor den dag komen. — Mag ik u verzoeken, mevrouw?"

De bediende aarzelde. „Mijnheer Claude wil u dadelijk alleen spreken," stamelde hij.

De deur ging weer open. Den chef der politie duurde de zaak blijkbaar te lang. Hij stond plotseling in vol ambtsgewaad voor de verschrikte gasten en den heer des huizes, die met moeite zich goed hield. Achter de open gebleven deur zag men de ontstelde gezichten van eenige bedienden, die om twee in militaire houding staande politieagenten stonden.

De chef der politie ging, zonder op een der aanwezigen een blik uit zijn kleine, scherpe oogen te richten, direkt op den heer des huizes toe. „Baron Merrier, ik verzoek u, mij onmiddellijk te volgen," zei hij kortaf. „De zaak duldt geen uitstel."

„Maar beste Claude, wees toch niet zoo onvriendelijk," schertste Merrier. „U ziet toch, dat ik juist met een paar goede vrienden aan tafel wil gaan. Eet een bord soep met ons, drink een glas champagne op het welzijn van mijn dochter en ...."

„Het spijt mij," brak de chef deze woorden plotseling af, „daarvoor hebben we helaas geen tijd. Ik verzoek u, in uw eigen belang, mij dadelijk naar uw werkkamer te volgen en aan te hooren, wat ik u te zeggen heb."

„Dat klinkt heel gevaarlijk," lachte Merrier. Zijn onderkin trilde echter ondanks de gemaakte onverschilligheid zoo sterk, dat hij die woorden nauwelijks kon uitbrengen. Hij deed een beweging naar de deur om den politiechef den weg te wijzen, maar deze week niet van Merrier's zijde, als mocht hij hem geen seconde uit het oog verliezen.

Een gedrukt zwijgen lag plotseling over allen.

Hortense zag verschrikt nu eens naar haars vaders opgewonden gelaat, dan weer naar het onbeweeglijke van den chef der politie. Een koude rilling

beving haar. Zij trad op Polignac toe. „Wat kan dat toch zijn?" vroeg zij zacht.

Maar de prins antwoordde haar slechts met een schouderophalen. Hij zette een zeer verlegen gezicht.

„Een paar minuten geduld, dames en heeren," verzocht Merrier.

„Ik kom dadelijk terug, dan zullen wij des te vroolijker zijn. Onze goede Claude wil volstrekt met mij alleen onderhandelen. Nu dan, ik ga voorop tiran. Wanneer ons eten bederft, is het uw schuld en u moet zich dan bij mijn gasten verontschuldigen."

„Ik kan de dames en heeren slechts dringend aanraden, intusschen te eten," zei de chef. „Het zou u wel eens te lang kunnen duren, eer de heer Merrier terugkeert."

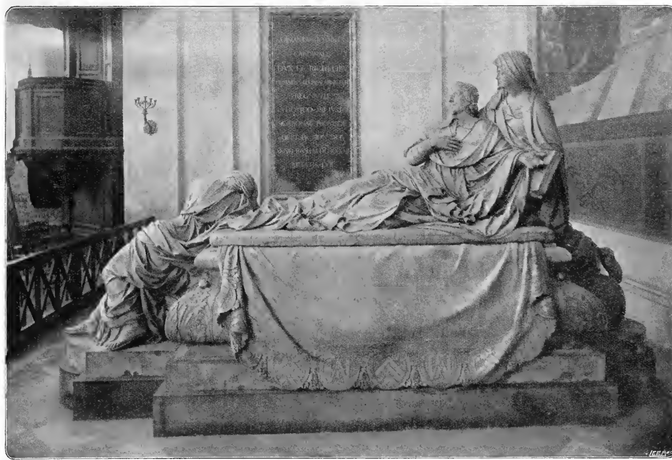
Er lag zulk een duidelijke hoon in den toon van zijn stem, dat Hortense een vreeselijk vermoeden kreeg.

„Papa — papa!" schreeuwde zij en wilde haar vader naloopen.

Maar de chef maakte een afwerend gebaar. „Wees zoo goed, niet te volgen, barones!" zei hij scherp.

Hortense zag Polignac aan. Liet hij toe, dat men op deze wijze tegen haar optrad? Nam hij haar niet in bescherming?

De prins trok zich, zonder op dien blik te antwoorden, met eenige bekenden in de naaste vensternis terug en beraadslaagde fluisterend met hen, wat men zou doen.

Marmeren Graftombe van Kardinaal de Richelieu in de „*Sorbonne*' te Parijs.
De Sorbonne, in het midden der 13de eeuw gesticht door Robert de Sorbon, hofkapelaan van Lodewijk IX, was aanvankelijk bestemd voor de opleiding van onbemiddelde jongelingen tot wereldlijk priester; gaandeweg is de inrichting samengesmolten met de theologische faculteit der Hoogeschool; zij had eeuwenlang een buitengewoon prestige; koning, parlement en geleerden raadpleegden haar en voegden zich herhaaldelijk naar hare uitspraak; de gebouwen op last van kardinaal de Richelieu in de 17de eeuw vernieuwd, werden onder Napoleon I voor het houden van wetenschappelijke voorlezingen ingericht en in 1808 aan de Parijsche Universiteit gegeven; thans nog is de Sorbonne het middelpunt van het Academische leven der hoofdstad. — Kardinaal de Richelieu (1585—1642), was een beroemd, machtig staatsman en heeft zeer veel voor Frankrijk gedaan; hij was een ijverig bevorderaar van kunsten en wetenschappen, stichtte de Académie française in 1635, verhoogde de positie van het koningschap, stelde paal en perk aan de macht van den adel, bevorderde de rechten en vrijheden van het volk enz. enz.

Baron Merrier, die inzag, dat hij zoo spoedig mogelijk een eind aan dit tooneel moest maken, verdween met den chef der politie, die vlak naast hem bleef, door de deur, die naar zijn werkkamer leidde.

Besluiteloos en in de pijnlijkste verlegenheid draaiden de gasten nog een poosje in het salon rond. Toen begonnen enkelen zoo stil mogelijk te verdwijnen.

„Ik geloof werkelijk ook, dat wij het best doen, heen te gaan," zei de financier Marcel en nam Hortense's hand. „Uw vader wordt misschien wat lang opgehouden, en u zult dan liever alleen zijn. Wij komen spoedig eens terug — dan houden wij napret."

Zoo ongeveer luidden alle afscheidsgroeten, die Hortense te hooren kreeg.

Steeds haastiger verwijderden de gasten zich, als konden zij eerst en buiten het huis weer vrij ademen.

„Wilt u ook gaan, prins?" vroeg Hortense, terwijl zij Polignac scherp aanzag.

„Als ik u van dienst kon zijn, bleef ik natuurlijk graag," stotterde de prins. „Maar op dit oogenblik, nu uw vader bezigheden heeft en mevrouw uw zuster ook niet aanwezig is — waag ik het werkelijk niet, zoo onbescheiden te zijn, want —"

„U is aandoenlijk bezorgd voor mijn naam," antwoordde Hortense bitter. „Ik houd u niet tegen. Ga maar!"

„Barones, u begrijpt me niet. Gaarne..."

„Ik begrijp u heel goed. Uw handelwijze is mij volkomen duidelijk en verrast mij volstrekt niet."

„Welke motieven u mij gelieft toe te schrijven, weet ik niet," antwoordde Polignac, den beleedigde spelend. „Maar uw houding, uw uitdrukking is bijna beleedigend."

„Uitstekend! Goed dan. Ik beleedig u met mijn wantrouwen. Ik vind het daarom heel natuurlijk, dat u gaat en niet terugkomt, voordat dit geheimzinnig bezoek van den chef der politie tot aller bevrediging verklaard is."

„Dat zal in elk geval morgen al wel het geval zijn en dan zult u mij gelijk geven, dat ik tactvol handelde, door..."

„Nu reeds geef ik u in alles gelijk, prins Polignac." Hortense tastte naar de kleine briljanten kroon tusschen de jasmijnbloemen in het haar. Zij wilde het sieraad afnemen, maar bracht het niet zoover. „Mijn kamenier heeft de kroon zeer onhandig vastgemaakt, zij drukt mij. Ik kan geen kroon dragen, zooals ik zie. Veroorlooft u mij, dat ik u uw vriendelijk geschenk, hetwelk ik vandaag bij wijze van proef in het haar deed, morgen vroeg terugzend?"

Polignac verschrok. Zoover had hij het niet willen laten komen. De onaangename geruchten over den bankier, die hem in den laatsten tijd reeds sterk verontrustten, konden zeer overdreven zijn en het bezoek van Claude inderdaad bevredigend opgehelderd worden. In allen geval moest hij de mogelijkheid van terugkeer open houden en zich niet binden voordat deze zaak uit de wereld was. Hij mompelde iets van misverstand en trok zich na een handkus, waarin hij alle spijt over het gestoorde feest wist te leggen, met een gevoel van onuitsprekelijke verlichting terug.

Hortense was alleen. Het geluid der wegrollende rijtuigen drong tot in het schitterend verlichte, met bloemen versierde salon door. Als in een akeligen droom ging zij door de overige, eveneens schitterend verlichte vertrekken tot in de eetkamer. Zilver en kristal fonkelde op de gedekte tafel, de waskaarsen brandden. Uit de zilveren soepterrien op de dientafel kronkelde nog een zwak wasemwolkje.

Een paar bedienden stonden daar met radelooze gezichten. De een vroeg schuchter of er nog gegeten werd, of dat hij moest afnemen.

Hortense gaf geen antwoord en verliet snel de kamer. Een paar minuten stond zij nog besluiteloos in het salon, daarna ging zij op de werkkamer van haar vader toe. Zij moest weten, wat dit bezoek van den politiechef te beteekenen had.

Daar drong plotseling van buiten af een eigenaardig geraas in de kamer. Als het gonzen van een geweldige bijenzwerm klonk het. Het kwam nader, steeds nader. Weldra kon men afzonderlijke stemmen onderscheiden, die luid door elkaar schreeuwden. Hortense rukte het raam, hetwelk op de straat uitzag, open en boog zich eruit. Een groote volksmenigte stond voor het huis. En wat voor gestalten waren daarbij! Welke afgronden van Parijs hadden zich plotseling geopend om deze massa uit te braken? Uit welke krotten en holen was dit vreeselijk gespuis gekropen?

Nu kon Hortense ook reeds duidelijk het geschreeuw verstaan. „Bedrieger — schandelijke bedrieger — laat hem uit zijn paleis komen, dat hij van gestolen geld gebouwd heeft. Steekt den boel in brand. Gooit de ramen in!"

Een paar jongens zaten al schrijlings op het hooge, vergulde hek. Andere reikten hen opgeraapte steenen aan. Daar vlogen ze al tegen de deur, tegen de vensters.

Hortense vluchtte doodsbleek van het raam terug, viel op een stoel neer en drukte de handen tegen de slapen, om niets van het oorverdoovende leven te hooren.

Maar telkens weer gilden de stemmen haar in 't oor: „Bedrieger — gemeene bedrieger!" Zou daarmee haar vader bedoeld zijn?

Een van de op wacht staande agenten deed de deur open: „Gaat u in een andere kamer, juffrouw. Ik heb reeds om versterking gevraagd. Er zullen dadelijk meer politieagenten aanrukken om het volk uiteen te drijven. Maar eer die er zijn, kon u licht een steen tegen het hoofd krijgen."

Als een bevestiging van zijn woorden, vloog op dat oogenblik een groote steen door de rinkelend in stukken vallende glasruiten, kwam tegen een kostbare majolik-avaas op den schoorsteen, die in duizend stukken viel en het lichte tapijt met scherven, bloemen en een stroom water bedekte.

De politieagent ging naar het raam en riep wat naar buiten. Zijn woorden werden slechts door een woedend gehuil en nieuwe steenen beantwoord.

„Er is niets aan te doen. Alle luiken moeten dadelijk gesloten worden." Hij belde luid.

(*Wordt vervolgd*).

Tot generaal-majoor, commandant der Nieuwe Hollandsche Waterlinie, is bev. de kol. **P. Kleynhens**, comm. van het reg. genietroepen; deze zeer kundige opperofficier, ridder der orde van den Ned. Leeuw, officier der orde van Oranje-Nassau, werd geb. in 1852, opgeleid aan de Kon. Mil. Academie, tot 2de luit. der genie ben. in 1873; zijne bevorderingen hadden plaats: in 1876 tot 1ste luit., in 1883 tot kapt., in 1901 tot majoor, in 1903 tot luit.-kol. en in 1907 tot kolonel. — De heer **H. F. van den Elzen,** sedert 25 jaar weth. te Oss (N.-B.), tevens plaatsverv. kantonr. en voorzitter der Gezondheidscommissie aldaar, is tot burgem. dier gem. ben. — **Joseph Hoevenaar,** 1840—30 Sept.—1910. Deze in Utrecht zeer bekende en beminde kunstenaar, teekenleeraar van het schilder- en teekenkundig genootschap: *Kunstliefde*, heeft vooral naam gemaakt door zijn illustratief werk. Tot zijne beste leerlingen behooren o. a. Arthur Briët, G. W. P. van Dokkum en J. van Oort. Tal van huldeblijken vielen den krassen en gevierden artist op zijn 70sten geboortedag ten deel. — Den 1. October is het veertig jaar geleden, dat de heer **W. van Limborgh,** thans ontvanger der dir. bel. enz. te Breda (Buitengem.), in 's rijks dienst trad. Het zal den jubilaris zeker op dien dag niet aan bewijzen van belangstelling ontbreken. — 27 September herdacht de heer **J. Heeren** te Amsterdam, onder vele blijken van belangstelling vau directie en personeel den dag, dat hij gedurende 50 jaren werkzaam was als agent van de Levensverz.-Maatschappij R. V. S. (Rotterd. Verz. Societeiten). — Op het jongste intern. congres van luchtvaartver. te Boulogne, werden demonstraties gehouden met een pas uitgevonden **zes duim dik jacquet en hoofdbedekking**, ter bescherming van luchtreizigers bij een eventueelen val. De uitvinder wierp zichzelf tegen een zeer puntige plek en bekwam hoegenaamd geen lichamelijk letsel, het apparaat is zeer licht en schijnt eene toekomst te hebben. —

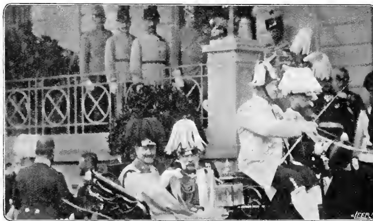
P. Kleynhens.

H. F. van den Elzen.

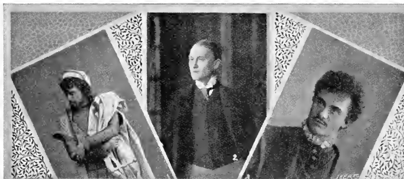
Joseph Hoevenaar.

W. van Limborgh.

J. Heeren.

Keizer Wilhelm met Keizer Frans Joseph te Hetzendorff (Oostenrijk), ter gelegenheid van den 80sten geboortedag van laatstgenoemde.

Josef Kainz, de beroemde tooneelspeler, wiens onvergelijkelijk talent elf jaren lang de grootste aantrekkingskracht van het Holburgtheater te Weenen uitmaakte, is de vorige week overleden, slechts 52 jaar oud. Hierboven ziet men hem afgebeeld in de rol van „Nathan der Weise" (*links*) en in die van „Don Carlos" (*rechts*).

De Zweed Hermann W. Lantz in zijn kano: „Butterfly", waarmede hij een tocht door Europa maakt, die vermoedelijk ongeveer twee jaar duren zal. — De ondernemende reiziger bracht de vorige week eenige dagen te Amsterdam door.

Een nieuw beschermend apparaat voor aviateurs.

Ter gelegenheid van haar 40-jarig verblijf te Beesel, heeft mevr. Douairière **Jan Janssen**, geb. Lucie Janssens, weduwe van een der burgem. dier gem., vele huldeblijken op haar landgoed „*Huize Kruisberg*" ontvangen; zij is door hare goede werken tot zegen geweest voor dorp, kerk en maatschappij; haar borst is versierd met het eereteeken „Pro ecclesia pontifice", haar door Z. H. den Paus geschonken. — Aan den heer **K. Jansma**, oud-onderw., sedert 1863 gem.-ontvanger te Metslawier (gem. Oost-Dongeradeel), is op zijn verzoek met ingang van 1 Oct. eervol ontslag verleend, de krasse, beminde 79-jarige heeft een welbesteed leven achter zich. — De heer **L. Zegers Veeckens,** sedert 15 jaren Ned. consul te Nice, is op 48-jarigen leeftijd tengevolge van eene ernstige operatie te Luzern overleden; de vele Nederlanders, die van zijne consulaire diensten gebruik maakten, zullen zijne hulpvaardigheid dankbaar berdenken; hij stond te Nice in zeer hoog aanzien, zoodat zijn verscheiden in breeden kring betreurd wordt. — De heer **E. W. Ansingh**, apotheker te Amsterdam, is onlangs op ruim 84-jarigen ouderdom overleden; hij was een welbekende figuur in de hoofdstad en de hulde, die hem 14 jaren geleden bij zijn gouden apothekersjubileum gebracbt werd, getuigde van het hooge aanzien, waarin hij stond. — De heer **H. A. G. Haitsma Mulier,** assistent der Deli-Maatschappij, is te Tjandjong Djathi op Deli op 15 September j.l., helaas, het slachtoffer geworden van een wraakzuchtigen ontevreden Chineeschen koeli; hij werd onverhoeds aangevallen en doorstoken; de volijverige jonge man is geboren te Lochem in 1882; hij was de zoon van den burgemeester van Lochem, den beer T. Haitsma Mulier. Op een monstermeeting van planters is dadelijk na den moord besloten, een request aan den Gouverneur-Generaal te zenden, waarin om doelmatiger koelistraffen wordt gevraagd.

Mevr. Douairière Jan Janssen.

K. Jansma

L. Zegers Veeckens. †

E. W. Ansingh. † .

H. A. G. Haitsma Mulier. †

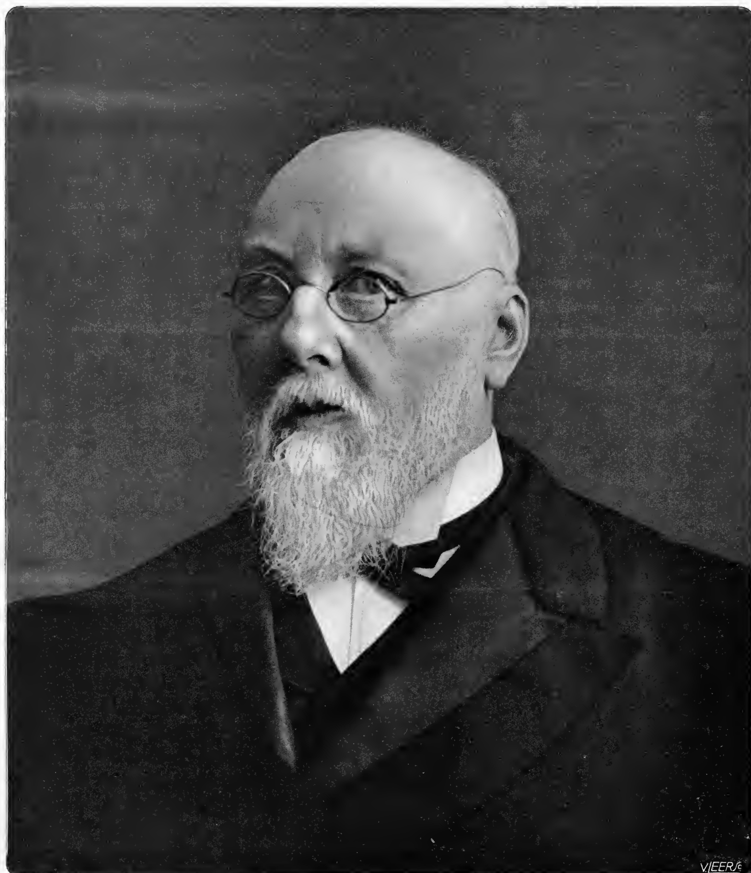
De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

PROF. Dr. J. TE WINKEL.
Hoogleeraar in de Nederlandsche Taal- en Letterkunde aan de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam — Rector Magnificus 1910--1911.
FOTO A. J. W. DE VEER.

Prof. Dr. J. te Winkel.

Tot de kundigste en ijverigste beoefenaars van onze taal en letterkunde behoort de geleerde, wiens portret thans op de voorpagina is geplaatst, ter gelegenheid van de aanvaarding der functiën van Rector Magnificus over het collegejaar 1910—1911.

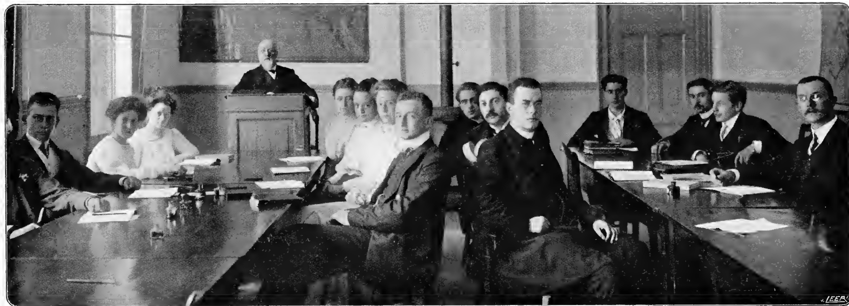
Wie eenige letterkundige studiën gemaakt heeft, beseft hoeveel tijd, zorg, kennis en vaardigheid noodig zijn, om zich een weg te banen door den doolhof van bronnen, overal verspreid; hoeveel taai geduld, welken doordringenden geest, welk scherp onderscheidingsvermogen men behoeft om letterkundig werk samen te stellen, dat inderdaad nieuwe gezichtspunten opent en eene verrijking van den literatuurschat genoemd mag worden.

In de letterkunde weerspiegelt zich voor een deel het leven van een volk, zoowel maatschappelijk, staatkundig als geestelijk; — de studie er van heeft een hoogst beschavenden invloed, prikkelt de weetgierigheid en is zeer vruchtdragend. Prof. Dr. Jan te Winkel, een onzer voormannen in de letteren, leermeester bij uitnemendheid, werd geb. 16 Nov. 1847 te Winkel (N.-H.), kreeg voorbereidend onderricht te Bennebroek, zette zijn studie voort aan het gymnasium te Rotterdam, werd in 1866 theologisch en literarisch student te Leiden en in 1872 lit. stud. te Groningen, waar hij in 1877 promoveerde tot doctor in de klassieke letteren op eene dissertatie: *„Maerlant's werken beschouwd als spiegel van de 13de eeuw"*; (2de geheel omgew. druk in 1892). Van 1877 tot 1892 was hij praeceptor aan het gymnasium te Groningen en 6 Januari van laatstgenoemd jaar werd hem het hoogleeraarsambt te Amsterdam aangeboden, 't welk hij 31 Maart d.a.v. aanvaardde met eene redevoering over *„De beoefening der Germanistiek aan de Amsterdamsche Hoogeschool"*, terwijl hem het onderwijs opgedragen was in de Geschiedenis der Nederlandsche letterkunde, de Geschiedenis der Nederlandsche taal, het Middelnederlandsch, en van 1891—1897 ook Gotisch Middelhoogduitsch en Angelsaksisch.

Bij zijn colleges, zoowel als bij zijn wetenschappelijken arbeid stelt hij den historischen ontwikkelingsgang van onze letteren op den voorgrond, maar hij beschouwt ter dege ook de eischen van het tegenwoordig taalgebruik.

Prof. Te Winkel is lid der Kon. Acad. van Wetenschappen, Membre associé de l'Acad. royale de Belgique en buitenlandsch Eerelid der Kon. Vlaamsche Academie, was meermalen bestuurslid van de congressen voor Ned. taal- en letterkunde, voor welker bevordering in België, Zuid-Afrika enz., hij zich zeer veel moeite gaf. — Van zijne hand verschenen behalve een groot aantal taal- en letterkundige studiën in tijdschriften enz., een *„Nederlandsche Spraakkunst"* (1886—1893), *De Gramm. figuren* (1884), *Geschichte der niederl. Sprache* (1890—1898), *Inleiding tot de Geschiedenis der Ned. taal* (1905), *De Noordnederlandsche tongvallen* (1898 vlgg.), verschillende Nieuwnederlandsche en Middelnederlandsche tekstuitgaven enz., enz.

Op het gebied der literatuurgeschiedenis schreef hij o. a. *„Geschiedenis der Nederlandsche Letterkunde"* (1887); *„Bladzijden uit de Geschiedenis der Nederlandsche letterkunde"* (1881); *Bilderdijk, lotgenoot van Multatuli* (1890); *Geschichte der niederl. Literatur* (1890—1902), en, sedert 1907 zijn nog niet geheel voltooid hoofdwerk in vier deelen: *De ontwikkelingsgang der Ned. Letterkunde.* Ook gaf hij eenige historische geschriften, o. a. over *Het Kasteel, De bewoners van het Kasteel* en *Het Ridderwezen* van de dertiende eeuw.

Tijdens het College van Prof. Dr. J. te Winkel.

Von Zeppelin's Verkenningsrit.

EENE HERINNERING DOOR CLOCKENER BROUSSON.

Toen ik in „De Prins" van 13 Aug. j.l., 'n kiek zag van de hulde aan de nagedachtenis van wachtmeester Pagnier bewezen, 'n ridderlijke hulde van Duitsche zijde aan den éérsten dappere, die voor Frankrijk het leven liet, toen bekroop mij de lust den lezers van dit Weekblad eens 'n verslag te geven van de verkenningsrit in 1870, door den beroemden Luchtgraaf, als jong kapitein van den Generalen Staf gereden, welke verkenningsrit toch het sneuvelen van genoemden Pagnier direct ten gevolge had.

„Heer Graaf of u onmiddellijk bij den Generaal wil komen," zoo werd Von Zeppelin, héél vroeg in den morgen van den 24sten Juli 1870, door z'n Bursche gewekt.

't Was te Hagenbach in de Rijnpfaltz, tot wáár zich het voorpostengros van het zich concentreerende Derde Leger onder den Kroonprins van Pruisen, uitstrekte. Deze bevond zich met z'n Hoofdkwartier te Spiers, terwijl het Eerste Leger onder Generaal Steinmetz, zich om Koblentz en het Tweede Leger, onder den ridderlijken Prins Friedrich Karl, om Mainz zich samentrok.

Onze jonge stafkapitein was in minder dan géén tijd gekleed en gewasschen en snelde naar het kwartier van Generaal von Obernitz, den commandant der Badensche Divisie, waarbij Zeppelin, als officier van den Wurtembergschen Generalen Staf, was gedetacheerd.

„Mijn waarde Graaf," sprak de grijze Divisie-commandant ernstig, „ik krijg daar juist uit Spiers één telegram. Zijne Koninklijke Hoogheid „wenscht zoo spóédig mogelijk te weten of zich in de buurt van Wörth „ook Fransche troepen samentrekken en zoo jà, wèlke dan en „vèrder of Maarschalk Mac Mahon reeds plànnen maakt voor het „offensief.

„Nu heb ik 'n zéér vereerende maar zwàre opdracht voor u, die ik aan „géén ander bèter zou durven toevertrouwen. U moet namelijk met de „luitenants Baron Wechmer, Graaf Villiers en Winsloe, „àlle drie van de Dragonders en drie dekkingsmanschap„pen, de grèns over en zoo vèr mogelijk zien door te dringen in de „richting van Wörth.

„De heeren zijn al gewaarschuwd en ook drie flinke kerels en góéde „ordonnansen heb ik doen aanwijzen.

„Ge kunt dus dadelijk vertrekken, en nú mijn waarde Graaf," zei de Generaal met 'n stevigen handdruk, „ga met God!"

Dàt was eerst 'n kolfje naar Zeppelin's hand, want onze grijze luchtvaarder wàs in z'n tijd niet alleen 'n zéér kundig stafofficier, maar ook 'n onverschrokken ruiter en 'n dapper soldaat, die in den Amerikaanschen Burgeroorlog aan de zijde der Noordelijken, alsmede in 1866 tegen de Pruisen, reeds de nóódige krijgservaring had opgedaan.

Binnen 't kwartier zaten de aangewezen officieren en manschappen der Badensche Dragonders in 't zadel en ging 't, onder bevel van den stafkapitein, in de richting der Fransche grens het onbekende gevàárlijke en daarom juist zoo prikkelende émotievolle avontuur tegemoet!

Het waren de éérste Duitschers, die den vijand in 't wit van de oogen zouden zien!

Lustig in draf ging 't voorwaarts! Dood of roem wachtten ginds.

De Badensche en Wurtembergsche troepen droegen in 1870 'n àndere uniform als de bekende Pruisische en zóó kwam 't, dat toen Zeppelin met de zijnen 't vijandelijke Lauterburg binnenreedt, de poortwacht en de gendarmen hen niet zoo gauw als vijand herkenden!

In galop reed von Zeppelin nu door de hoofdstraat en toen de Franschen eerst góéd begonnen te snappen, dat ze met 'n Duitsche patrouille te doen hadden, waren onze verkenners reeds lång weer buiten de stad en reden ze ònverschrokken het vijandelijke land in, richting nemende op Wörth.

Toen ze kort daarop bij Hunspach de spoorbaan Straatsburg—Weissenburg passeerden, sneden ze voor àlle securiteit nog de telegraafdraden door en kwamen toen, tegen donker, bij Sulz in het Schönenburgerwoud, waar ze 's nachts bivakkeerden.

Bij 't aanbreken van den morgen zette de patrouille hare verkenning voort, òveral schrik en ontsteltenis veroorzakende. Uit Lauterburg was 't toch als 'n lóópend vuurtje bekend geworden, dat die vervloekte Prussiens reeds over de grens waren en ons hoopje van zeven dapperen groeide in de verbeelding der boeren aan tot legioenen barbaren, die vrouwen noch kinderen zouden ontzien!

„De Pruisen komen! de Pruisen komen!" klonk 't overal, langs velden en wegen, en àngstig sidderend verstopten zich dan heele

familie's onder matrassen of in hooibergen, terwijl Graaf Von Zeppelin met z'n patrouille ongehinderd op Wörth aanreed, dwars over dezèlfde terreinen, waar twáálf dagen later zóóveel dapperen hun leven zouden laten.

Eindelijk kwam men aan de Sauerbeek en daar nog maar stééds niets van de roodbroeken gemerkt werd, ging 't eenvoudig vèrder en tenslotte in galop dwars door Wörth!

Bij het raadhuis gekomen, vroeg v. Zeppelin aan 'n paar doodelijk verschrikte voorbijgangers den náásten weg naar Fröschweiler en werkelijk rééd hij toen ook in de hem áángewezen richting, maar, om na 'n hàlf uur reeds weer, langs 'n òmwegje, terug te keeren.

Dit „naar den bekenden weg vragen", was natúúrlijk maar 'n foef, om eventueele vervolgers op 'n dwaalspoor te brengen!

De list gelukte echter niet! 'n Kleine boerenknaap had de Duitsche ruiters zien terugkeeren en deelde dit later aan de Fransche cavalerie mee.

Von Zeppelin's braven, die den in 't gras gehurkten jongen niét opgemerkt hadden, kwamen, naar ze meenden òngezien, bij de Scheuerlenhofstede, 'n kleine herberg, niet ver van Wörth, en goed verdekt gelegen, waar de hongerige ruiters nu eerst 'n oogenblik wilden uitblazen en 'n stukje eten.

Een der dragonders werd buiten op post gezet, terwijl de andere manschappen de paarden naar 'n schuur brachten om ze àf te wrijven, te voeren en te drenken.

De vier officieren gingen toen den steenen trap op, naar de gelagkamer, waar ze melk en spiegeleieren met brood bestelden.

Jacob Lienhard, de doodelijk verschrikte waard, en z'n vrouw haastten zich natuurlijk om de vreemde officieren te bedienen, terwijl deze reeds weer, over hun stafkaarten gebogen, den verderen rit bespraken....

Ruïnes van een bakkerij in Pompeji. — Deze oude Romeinsche stad nabij den zuidelijken voet van den Vesuvius gelegen, werd in 63 na Chr. door een aardbeving geteisterd en 16 jaar later met Herculanum, door een verschrikkelijke uitbarsting van den vuurspuwenden berg Vesuvius, verwoest; bijna 17 eeuwen lang bleef de stad onder een 6 M. hooge vulcanische laag lava, asch en puimsteen bedekt en vergeten; sedert 1748, tengevolge van een toevallige vondst, is men met tusschenruimte van tijd, ijverig bezig onderzoekingen en opgravingen te doen, die hoogst belangwekkende resultaten opgeleverd hebben; geleidelijk zijn de verborgen schatten blootgelegd: tempels, theaters, woningen, meubelen, munten, sieraden, voorwerpen van huishoudelijk gebruik en van kunstnijverheid, enz. enz., alles uit een historisch, archeologisch en wetenschappelijk oogpunt van enorme waarde en beteekenis.

Ze vermoedden nog niet, dat 't nu zéér spoedig schrikkelijk méénens worden ging!

Terwijl Von Zeppelin en z'n Badensche Dragonders zich in de herberg van Jacob Lienhard te goed deden aan mèlk, bruin bóérenbrood en spiégeleieren, zaten op nog geen tién Kilometer afstand hun Fransche collega's aan 'n lùisterrijk diner!

't Waren de heeren van het 12de Regiment Chasseurs à Cheval, dat juist den vòrigen avond uit Parijs was aangekomen en nu „rustdag" had te Niederbronn.

Het kleine kantonnement was in feestdos!

Huis aan huis werd gevlagd, ter eere van 't kranige ruiterregiment, dat stràks naar Berlijn op marsch moest, om dat koninkje van Pruisen *mores* te leeren!

In de met slingers sparregroen en vlaggetjes bont versierde herbergen dansten de dònkere Zuid-Fransche Chasseurs met de mooie blònde Elzasser meisjes en, gedachtig aan 't les extrêmes se touchent, werd er buiten in de prieeltjes naar hàrtelust gevrijd en gezoend! De jongens van Niederbronn waren zoo lang op nonactiviteit gesteld en hadden 't tóékijken!

Ook lieten de vlotte cavaleristen zich den gùlgeschonken Moezelwijn rècht goed smaken!

Zóó'n kantonnement hadden ze op manoeuvre nog nóóit gehad, máár, ze gingen nù ook ten óórlog en dáárom stonden èn meisjesharten èn mannenbeurzen wijd voor hen open!

De Brigade-commandant, generaal De Bernis, 'n sabreur van den ouden stempel, die in Mexico, aan de Krim en in Italië met róém zich overladen had, verheugde zich over den góéden geest van z'n kerels!

Er zat nog 't èchte Frànsche feu sacré in en ze zouden 't met die Pruisische paràdepummels wel gaùw klaar spelen, nom de Dieu!

Generaal De Bernis was niet alleen 'n ijzervreter en vèchtersbaas,

Het bij de Java-reizigers welbekende omvangrijke stations-emplacement Maos (res. Madioen). — Voor het traject Batavia—Soerabaya, of omgekeerd, zijn de passagiers verplicht in een der hotels nabij dit station te overnachten, tenzij ze een langere reis verkiezen en dan Bandoeng als overnachtingsplaats moeten nemen. — Het reizigers- en goederenvervoer is, zooals onze duidelijke, fraaie foto reeds doet vermoeden, te Maos zeer belangrijk.

maar ook 'n móói décoratief officier en schàtrijk vrijgezel.

Vandáág dan had hij de heeren van 't 12de Chasseurs bij zich aan tafel genoodigd, in de met vlaggedoek smaakvol versierde eetzaal van 't Hôtel de l'Europe.

Men begon juist aan 't dessert en reeds ménig glas champagne was er geledigd op de glorie der Fransche wapenen, het Keizerlijke Huis en... de militaire promenade à Berlin, die voor dezen nàzomer op 't diensttableau stond!

Vooral de jonge luitenants waren vòl enthusiasme en... druivennat!

's Zomers was 't in Parijs tòch maar 'n sáaie, dùffe boel en men zou

De artisten, die aan de Siegfried-voorstelling op 10 dezer in het Paleis voor Volksvlijt medewerken en de heer Henri Maal, de directeur van de Duitsche Opera. Deze voorstelling is de eerste der serie.
1. Jac. Urlus (Leipzig), Siegfried; 2. Herm. Gura (Berlijn) Regie, Alberich; 3. Henri Maal, directeur; 4. Waldemar Henke (Wiesbaden), Mime; 5. Herm. Kriener (Weenen), Wanderer; 6. Frau Ruesche Endorf (Leipzig), Brunhilde; 7. Annie Gura-Hummel (Berlijn), Waldvogel; 8. Hertha Dehmlow (Bayreuth), Erda.

dus niéts verzuimen, want, dàt was zeker, vóór het winterseizoen, zou dit oorlogje met den Koning van Pruisen reeds làng en brééd weer tot de krijgsgeschiedenis behooren en waren de heeren weer thùis in hun schitterende Ville Lumière, om in de salons en op de bals, in de boudoirs en de cabinets particuliers, door àl wat vrouw was bewierookt te worden.

De oùdere en gehùwde officieren waren iét of wat érnstiger gestemd. Vélen van hen kénden den oorlog reeds bij ondervinding en wisten, dat 't leven te velde nu juist niet altijd couleur de rose was. Ze hadden gisteren van vrouw en kinderen afscheid moeten nemen, en, niet waar? zoo'n stóm stukje lood kan er toch maar inééns 'n eind aan maken! Après tout vonden ook zij 't niet onaardig, 'ns 'n maand of wat uit dien vervélenden garnizoenssleur en papieràssenrommel te zijn, terwijl zoo'n campagne bij 'n béétje veine, àltijd toch kansen bood voor 'n gemàkkelijker en snèllere promotie dan thuis in 't vredesgarnizoen.

Aan mogelijke néderlagen, aan 'n verplétterd Frankrijk, dacht niet één van deze dappere ruiterofficieren!

Juist stak ritmeester Baron de Bourdoncle de St. Salvy 'n glóéiende speech op den Regimentscommandant Graaf de Lucinière af, toen een der aan tafel bedienende manschappen èrg opgewonden de eetzaal binnen stormde, met den háástigen uitroep: „Pardón Generaal! Maar de vijand is al door Wörth getrokken en tot bij Fröschweiler dóórgedrongen! Er is beneden 'n gendárme, met 'n spóédbericht voor de Brigàde."

Allen waren als geëlectriseerd òpgesprongen! Buiten blies 'n trompetter op èigen initiatief 't signaal *alarm* en hoorde men geschréèuw en gégil van les Prussiens! les Prussiens!

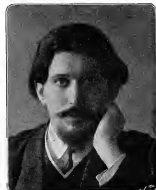
Intusschen hadden de jònge officieren reeds met krijgshàftig gebaar hun sàbels omgegespt en liép en spràk 't héèle gezelschap door elkaar.

De Benjamin van 't officierskorps, Charles Agasse, zóó van St. Cyr [1]) gekomen, klom met getròkken slagzwaard bóven op 'n stoel en wilde het strijdlied der oude Republiek, de Marseillaise, aanheffen, wat 'm echter na de éérste woorden: „Allons enfants de la patrie" door 'n paar van de oudere makkers belet werd! De champàgne had ons jeugdig broekje bijna doen vergeten, dat Frankrijk voorlóópig nog 'n Keizerrijk was! (*Slot volgt*).

[1]) Militaire Academie ter opleiding voor den officiersrang.

J. Morrison, de tenor, die Zaterdag avond in het Rembrandt-theater als „De Troubadour" debuteerde en door zijn frissche, goedklinkende, zeer hoog-loopende, gemakkelijk aansprekende stem en zijn vlot spel, daverenden bijval oogstte.

De heer *Julius Thornberg*, concertmeester van het Concertgebouworkest, is als zoodanig naar de Berlijnsche Philharmonie overgegaan. Bij zijn afscheidsconcert, de vorige week, bereidden de Amsterdammers dezen talentvollen violist, dien men ongaarne ziet heengaan, een hartelijke ovatie.

De drie pakkendste scènes uit *„De Andere"* van Paul Lindau, een eigenaardig stuk, even modern van opzet als ouderwetsch-ruggemerg-kriebelend van handeling, maar dat den toeschouwer van 't begin tot 't einde boeit. Voor Louis de Vries, die de zeer moeilijke hoofdrol (de Officier van Justitie) speelt, en heel kranig speelt nog wel, voor Jan Musch, wiens creatie van „Dikke Karel", den inbreker, weer een knap staaltje van typeeringskunst te zien geeft, en vooral voor Mej. Holtrop, die het rolletje van „Rooie Malia" met een frissche natuurlijkheid van spel en zeggen vertolkt, als zelden bij onze Hollandsche aankomende actrices wordt opgemerkt — voor dit drietal, zoomede voor den regisseur Chrispijn Jr., is deze vertooning een groot en welverdiend succes. — *Foto links:* Louis de Vries als Officier van Justitie neemt „Dikke Karel" (Musch) in verhoor. — *Foto boven:* „Rooie Malia" (Mej. Holtrop) in haar zeer ontroerende scène met den Officier van Justitie (3e bedrijf). — *Foto rechts:* De inbraak ten huize van den Officier, gepleegd door „Dikke Karel" en „De Baron" (De Vries)

Honing

Van mijn opstelletje verleden najaar in „De Prins" over honingbijen heb ik pleizier gehad. Ik vestigde daarin de aandacht op een bijenhouder, den heer L. Habing te Schoonoord in Drente, die met geringe hulpmiddelen, maar met kennis van zaken en liefde tot zijn vak, wonderen verrichtte. Wel heb ik het hoofddoel van mijn schrijven, hem een compagnon met eenig kapitaal te verschaffen, nog niet bereikt, maar zijn bijenstand heeft zich toch kunnen uitbreiden, doordat in ruimen kring er de aandacht op is gevestigd. In het nieuwe insectarium in „Artis" zal aanstaande voorjaar waarschijnlijk een door hem vervaardigde en vernuftig uitgedachte bijenkast worden tentoongesteld.

Dezen zomer heb ik hem weer eventjes kunnen bezoeken. Ik vond hem vol goeden moed, en zijn bijen in uitstekenden staat. Heden werd ik verrast met een prachtige, geurige, lekkere honingraat, welke hij mij per post zond. Daarbij waren eenige prijscouranten gevoegd. Hij biedt daarin o. a. aan: Mooie, blanke Raathoning in raampjes van ongeveer 1½ K.G., prima heerlijke verzegelde honing, netjes verpakt à ƒ 1.80, Raathoning in flacons van ½ K.G. à ƒ 0.55, van 1 K.G. à ƒ 1.—, Raat en lekhoning in Keulsche potten per ½ K.G. ƒ 0.40 enz.

Mijn lezers en lezeressen kunnen dus ook profiteeren van het heerlijke Drentsche product, dat dit jaar overvloedig en van uitstekende kwaliteit is.

R. A. POLAK.

De begrafenisstoet van Chavez, langs de Groote Boulevards te Parijs. — Het tragische einde van den stoutmoedigen aviator, even *vóór* de landing van zijn grootsche vlucht over den Simplon, heeft groote deernis gewekt; te Domodossola, de plaats aan den voet van den Simplonpas, waar hij den dood vond, was in rouw en zijn lijk werd helden-eer bewezen. De schat van kransen en bloemen bij de uitvaart, getuigen van de algemeene deelneming in het verlies van den kloeken vlieger.

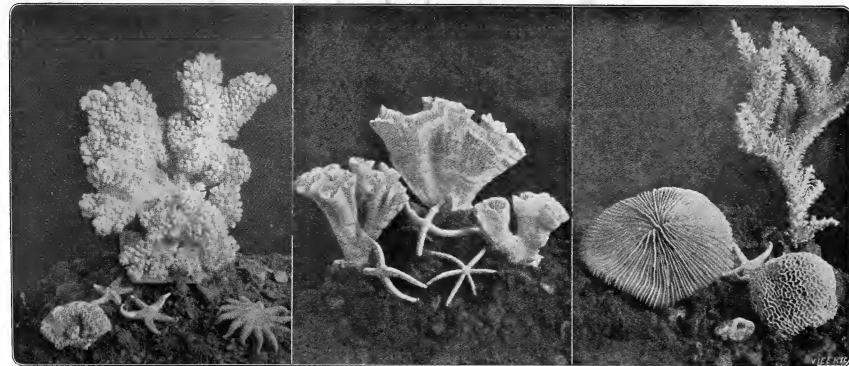

Groep ter gelegenheid van de installatie van drie pleegzusters in het Militair Hospitaal te Utrecht; de Inspecteur van den Geneeskundigen Dienst der Landmacht, Generaal-Majoor Quanjer, wees in zijne toespraak op het gewicht van deze eerste proef der vrouwenverpleging in een militaire ziekeninrichting. — *Zittend van links naar rechts:* de hoofdverpleegster H. van Rooyen, Generaal-Majoor Quanjer, Mevr. Repelaer van Driel—Van Tets, presidente van het Haagsche vrouwencomité van „*Het Ned. Roode Kruis*", zuster G. Beynen, directrice van de kliniek van „*Het Roode Kruis*", Dr. J. E. L. Kraft, Kolonel, chef van het Militaire Hospitaal te Utrecht, Dr. H. Folmer, Majoor, dirigeerend off. v. Gez. 3e kl. — De beide verpleegsters in de achterste rij zijn zuster De Vries en zuster Jans; achter de hoofdverpleegster staat de off. v. Gez. 1e kl. C. v. d. Worp; achter Mevr. Repelaer, de dirigeerende off. v. Gez. 2e kl. Luitenant-Kolonel v. d. Heuvel tot Beichlingen, gezegd Bartolotti Rijnders.

Een en ander over Koralen en Koraalriffen.

Uit een geologisch oogpunt zijn niet alleen de door talrijke koloniën van koralen gevormde riffen in de tropische zeeën belangrijk, maar ook de hooge kalk- of dolomietbergen in Midden-Europa. Deze koraalformaties hebben in de oertijdperken een gewichtige rol gespeeld bij den opbouw der aardkorst; de koraaldieren, ook koraal- of bloempolypen genaamd, zijn in talrijke groepen vereenigde zeedieren, in het algemeen den vorm van een hollen cilinder hebbende, welke aan een einde vastzit; de mondopening is aan het vrije uiteinde; — tusschen de kolonies nestelen zich andere zee-organismen; nieuwe geslachten vestigen zich op de bestaande stokken; de kalkrijke uitwerpselen van visschen en andere dieren vermengen zich met de door de zee losgerukte gedeelten der koraalstokken, die deels tot zand fijn gewreven, de openingen vullen; zoo ontstaat dan de vaste, marmerachtige koraalkalk, die rijk aan overblijfselen van allerlei zeedieren is; de riffen zijn de koraalvormingen aan de kusten van het vaste land of van de eilanden, terwijl de afzonderlijke, geïsoleerde formaties koraaleilanden heeten.

Van alle koraalsoorten zijn ongetwijfeld de rozeroode edelkoralen de bekendste en kostbaarste; zij worden voor colliers, kettingen, armbanden en andere sieraden gebruikt en bewonen de Middellandsche en Adriatische Zee tot op eene diepte van 50—200 M. en nestelen zich bij voorkeur onder overhangende rotsblokken.

Merkwaardige en zeer fraaie koraalvormingen. — *Foto van links naar rechts:* Madrepora rosaria; Euphyllia turgida, Euphyllia fimbriata; Fungia integra, Gyrosmylia interrupta, Madripora echinata.

Bij onze foto's uit Canada.

Herhaaldelijk wordt van zeer betrouwbare zijde gewezen op de omzichtigheid, die men dient te betrachten, wanneer voornemens rijzen om het Canadeesche gebied tot woonoord te kiezen. De onzekerheid om er een behoorlijke maatschappelijke positie te verwerven, het voor ons Hollanders geheel vreemde klimaat en zoovele andere omstandigheden, wettigen die omzichtigheid ten volle. — En toch is gebleken, dat voor ondernemende, kloeke, gezonde personen, toegerust met de vereischte kennis en wilskracht, er een bestaan te vinden is. — In 1901 telde men in Canada ongeveer 34000 Nederlanders en meer dan eens ontvingen wij van landgenooten, die het er goed maken, foto's met beschrijvingen, welke ons den indruk van een tevreden, opgewekt leven gaven, gebaseerd op hard werken, volhardings- en uithoudingsvermogen en beproevingen.

Canada, welks 3 grootste steden zijn Montréal, Toronto en Quebec, met Ottawa als hoofdstad, is een Britsche kolonie in Noord-Amerika, omvattende ongeveer het noordelijk gedeelte van dit werelddeel; het land is rijk aan wateren, die tengevolge van de strenge winters voor een deel van het jaar met ijs bedekt zijn; men vindt er voorts vele grootere en kleinere meren, dichte wouden, een afwisselende flora, onderscheidene wilde dieren, terwijl de landbouw in het bijzonder in de zuidelijke deelen van Ontario, Quebec en Manitoba beoefend wordt; ook de visscherij in de rivieren en meren is er van belang, terwijl de rijkdom aan metalen en mineralen ook bijdragen om de beteekenis van het land te verhoogen.

Staatkundig is Canada een bond van provinciën, territoriën en districten, bestuurd door een Gouverneur-Generaal, door de Britsche kroon benoemd. — Wie neiging tot immigratie gevoelt, handelt wijs eerst de vereischte inlichtingen in te winnen, alvorens zich in te schepen.

Een Hollandsche familie vóór een z.g blokhuis in Canada.

Een oude Hollandsche visscher in zijne kano op een der Canadeesche rivieren.

Steengevaarten uit den IJstijd.

De opmerkings- en waarnemingsgave is weinig menschen eigen; bij de meesten duurt de indruk van het geziene niet veel langer dan het verschijnsel en tòch is er zooveel in de natuur, dat de nauwkeurige aandacht waard is en ons met eerbied doet peinzen over het machtige scheppingswerk. Een ènkel voorbeeld: Duizenden bezoeken jaarlijks het Gooi en hoe weinigen hebben bij het passeeren van de vele steenbrokken, tusschen Bussum en Hilversum, nagedacht over de herkomst. Zijn ze er door onze voorouders gebracht? Met welk doel zou men dan vragen; en waar zijn ze vandaan gekomen? Vielen ze uit de lucht als fragmenten van meteoren of dolende hemellichamen? Neen, ze kwamen meest àlle te voorschijn bij de zandafgravingen, waar ze, wie weet hoe lang, verborgen zijn gebleven; de schoot der aarde heeft ze overgenomen uit den ijstijd, toen ze meegevoerd zijn op of onder de reuzengletschers, die van het noordpoolgebied eeuwen en eeuwen geleden afgezakt zijn naar deze lage landen; — vele vertoonen sterke verzwering. — De uiterlijke vorm der brokken is nog al verschillend; sommige zijn ruw van vorm, andere vertoonen half gepolijste vlakken, of zijn ovaal of eenigszins bolvormig, hoogstwaarschijnlijk tengevolge van de erodeerende kracht van het water der woest stroomende gletscherbeken. Men begrijpt, dat de steenklompen van het Gooi, die slechts kindertjes zijn in vergelijking met de gevaarten in het noorden en met die op vele plaatsen in het buitenland, *eenmaal* hier aangeland zijnde, niet meer de terugreis aanvaardden; de grootere stukken zijn door hunne geringe beweegbaarheid minder aan afslijpen onderhevig geweest dan de kleinere, die gemakkelijk door den stroom heen en weer gesleurd en geslingerd konden worden.

Het valt buiten het kader onzer beschouwingen om in geologische details af te dalen over de granietblokken, zand- en vuursteenen, over de samenstelling in verschillende lagen, de splijting door de sterke spanningen tengevolge van snelle temperatuurswisselingen enz. Maar wel is het aanbevelenswaard, om in een verloren uurtje eens op ontdekking uit te gaan in die steenkolonie; men doet soms verrassende vondsten: vuursteenen met afdruksels van voorwereldlijke diertjes en schelpen, glinsterende kristallen, merkwaardig regelmatig gevormde stukken enz. enz. Wij brengen in herinnering, dat de oudste bewoners van Drente van de groote steenen grafteekenen hebben opgericht, die hunnebedden genoemd worden en bij allen in naam bekend.

Een Speler

DOOR ALICE EN CLAUDE ASKEW.

„Lucy, ben je nu nog op? Je oogen vallen immers dicht van slaap, arm kind, heb je al dien tijd op mij zitten wachten, dat wil ik niet weer hebben, hoor je!" sprak Roger Radcliffe en boog zich teeder over de sofa heen, om zijn klein tenger vrouwtje, waarmee hij pas drie maanden getrouwd was, in zijn sterke armen op te nemen. Zijn mooie, dappere Lucy, met hare kinderlijk blauwe oogen, die er niet voor was terug-

Een Hollandsche boerderij in Canada in aanbouw.

geschrokken haar leven met het zijne te verbinden, al wist ze maar al te goed hoezeer hij erfelijk belast was door een rij van voorvaderen, die zich allen, bijna zonder uitzondering, aan het spel hadden overgegeven.

Ook Roger toonde reeds vroeg dien noodlottigen hartstocht voor het spel te bezitten, waardoor hij dikwijls groote sommen verloren had, zoodat hij met moeite Stone-Court, het voorvaderlijk goed, behoorlijk kon onderhouden.

Hoewel Lucy geen fortuin bezat, was haar vader toch niet vóór haar huwelijk geweest met den jongen, waarmee ze als kind had gespeeld — dien onverschilligen Roger Radcliffe — met zijn knap open gezicht, die reeds vele meisjeshoofden op hol had gebracht. Zoo had het hem weinig moeite gekost, na eenige jaren buitenslands vertoefd te hebben, zijne vroegere vriendin, die in stilte altijd verliefd op hem was geweest, voor zich te veroveren, terwijl hij zich vast voorgenomen had haar gelukkig te zullen maken.

Dit scheen aanvankelijk ook het geval te zijn. Zijn aardig lief vrouwtje scheen den besten invloed op hem uit te oefenen, totdat hij eens plotseling thuiskwam en haar te kennen gaf, gevolg te willen geven aan een dringende uitnoodiging van Sir Oliver, om bij hem te komen dineeren en na afloop daarvan een partijtje kaart te spelen met eenige andere vrienden, die bij hem gelogeerd waren. Ze herinnerde zich met schrik de noodlottige bekoring die het spel steeds voor hem had gehad, maar ze was te verlegen en zacht om zich tegen zijn wil te verzetten.

Groote gletschersteen in de zanderij tusschen Hilversum en Bussum; de rechtopstaande staaf ter linkerzijde is 1 M. hoog.

Weldra werden deze uitnoodigingen door meerdere gevolgd. Meestal wachtte ze niet op haar man, maar vanavond was ze opgebleven en bijna in slaap gevallen, toen hij tegen het aanbreken van den morgen weer thuiskwam.

„Roger, je bent toch niet boos op mij dat ik niet naar bed ben gegaan?" vroeg ze met verschrikte oogen naar hem opziend. „Ik was zoo bang alleen."

„Neen natuurlijk niet, lieveling. Boos op mijzelf misschien. Ik had je niet alleen moeten laten, maar de verleiding was mij te machtig. Ik had, toen ik den vorigen keer bij Sir Oliver dineerde, over de 60 pond verloren en die moest ik tot elken prijs terugwinnen. De hartstocht voor het spel zit mij nu eenmaal in het bloed — ik kan het niet helpen. Ik heb je reeds voor ons trouwen gewaarschuwd, dat ik eigenlijk een speler was, maar je durfde het wel met mij te wagen."

Een gletschersteen, gespleten tengevolge van de afwisselende hooge en lage temperatuur. (In het Gooi).

„Ja," zei Lucy zacht, „maar ik hoopte — dat als we eens getrouwd waren, je wel tot inkeer zou komen — dat je dan meer van mij zoudt gaan houden dan van de kaarten."

„Neen liefste, eens een speler, blijft een speler. Maar kom, wees niet ongerust! Ik hoop niet altijd te verliezen, eens moet het geluk zich keeren. Die Welton heeft toch maar altijd geluk, hij heeft gisteren weer schandelijk van mij gewonnen — over de 200 pond, Lucy. Kom, kom, trek het je niet zoo aan," zei hij, haar liefkoozende, ziende hoe bleek ze werd. De volgende week zal hij mij revanche geven."

„O, Roger," smeekte Lucy, „je gaat de volgende week toch niet weer bij Welton dineeren en nog meer geld op het spel zetten? Je weet welk een moeite we hebben om rond te komen — ruïneer ons niet geheel."

„Wat wijze woorden van zulke kinderlippen," lachte hij, haar teeder naar zich toetrekkend. „Maar ik moet toch mijn geld terugwinnen, vrouwtje, hij geeft anders persoonlijk niet zooveel om het spel, beweert hij altijd."

„Neen," zei Lucy beslist, terwijl twee brandend roode plekken op haar wangen verschenen, „het is enkel en alleen om jou te ruïneeren, Roger. Hij koestert wrok tegen je en op deze wijze wil hij zich op je wreken. Ik weet het zeker, maar durf je de reden niet te zeggen. Hij wil je tot een bedelaar maken — je dwingen Stone Court te verkoopen, het landgoed dat reeds eeuwen aan je familie heeft toebehoord."

„Stone Court verkoopen! Liever dood dan dat —" viel hij driftig uit.

„Misschien zou Sir Oliver dat zelfs prefereeren," hernam Lucy, haar handen wringend. „O, hij kan je niet uitstaan, hij haat je — geloof mij —"

„Waarom zou hij mij haten?" viel Richard haar in de rede.

„Omdat hij mij liefhad," zei Lucy eenvoudig, „en mij wenschte te trouwen, ik heb je dit nooit verteld, daar ik je jaloersche natuur kende, maar hij is niet iemand om zich ongestraft iets te laten ontnemen, waarop hij zijn hart gezet heeft, geloof mij — en ik ben overtuigd dat hij wraak op ons wil nemen, daar ik jou verkoos boven hem," eindigde ze wanhopig.

„Hm, dat verandert de zaak," zei Roger peinzend. „Maar stel je gerust, ik wed, dat ik alles van hem terug zal winnen."

„O, Roger," smeekte ze, de armen om zijn hals slaand, „ga er niet weer heen, uit liefde voor mij, bedenk dat ons geluk op het spel staat."

„Onzin!" zei hij, zich ongeduldig van haar losmakend. „Je bent moe Lucy, omdat je den geheelen nacht opgezeten hebt, kom, ga gauw naar bed. Ik beloof je dat het ditmaal voor het laatst zal zijn, voor den allerlaatsten keer," en berouwvol kuste hij haar goedennacht. Een week later ging hij weer naar White Kirk.

„Het is heel vriendelijk van je mij revanche te willen geven, Welton, maar ik vrees dat ik niets meer heb in te zetten — ik heb alles verloren," sprak hij troosteloos aan het einde van den avond; het geluk was hem voortdurend tegen geweest. „Stone Court moet nu in vreemde handen overgaan."

„Het spijt mij voor je Radcliffe," zei Sir Oliver op bedaarden toon, zijn gast aandachtig door de halfgesloten oogen aanziend.

Roger voelde het bloed naar zijn wangen stijgen, hij had nog nooit iemand zoo gehaat als Oliver Welton op dit oogenblik.

„Hoe kun je dat zeggen!" zei hij driftig, „je weet heel goed dat je van af het begin van plan bent geweest mij door het spel te ruïneeren. Je wist dat ik een geboren speler was en daarom heb je mij hierheen gelokt, weg van Lucy. Ach, waarom heb ik ook niet naar haar geluisterd!"

Sir Oliver streek zich vergenoegd met de hand over de kin en lachte zacht voor zich heen. „Ik geloof, dat je het niet zoo ver mis hebt, Radcliffe, dat ik je ondergang op het oog had. Maar ik had wel eenige reden om je te haten. Je hebt de vrouw gehuwd die ik liefhad en die de mijne zou zijn geweest, als jij niet teruggekomen was; ik denk echter dat Lucy berouw zal krijgen over haar keuze en mij toch nog zal toebehooren, want geloof me, Radcliffe, dat haar zachte natuur in verzet zal komen, als jij het leven voortzet dat je den laatsten tijd geleid hebt. Voor haar eigen best heb ik het zoo ver zien te brengen, want jij kunt mijne liefde voor haar, misschien het eenige goede in mij, niet beoordeelen."

Roger lachte grimmig. „Ik heb om een hoogen inzet gespeeld en verloren, maar mijn vrouw zal er niet door lijden. Ik zal vrijwillig heengaan, dan kan Lucy naar haar eigen familie terugkeeren. Zij zullen goed voor haar zijn."

„Ga je een lange reis ondernemen?" vroeg Sir Oliver, Roger strak aanziend.

„De langste, die een mensch kan maken," zei hij ernstig.

Er viel een vreemde stilte. Toen legde Sir Oliver zijn hand op Radcliffe's schouder. „Toch niet dien weg?" fluisterde hij.

Roger knikte toestemmend.

Sir Oliver zweeg en haalde diep adem. „Hieraan had ik niet gedacht, de hemel is mijn getuige. Ik ben wraakgierig van aard en ik wilde je ruïneeren, wat mij niet moeilijk scheen, daar ik je hartstocht voor het spel kende — maar zoo iets heb ik niet gewild, geen bloed aan mijn handen."

Hij haalde zwaar adem, toen verhelderde zich zijn gezicht.

„Laat het ons nog eenmaal beproeven," sloeg hij voor. „Al wat je verloren hebt — tegen je belofte om je niet...."

„Is mijn leven je zooveel waard?" vroeg Roger droogjes.

„Niet jouw leven, maar dat van Lucy," zei Welton ernstig.

„Welnu het is waard om aangenomen te worden — laten we er dan om dobbelen."

„Goed," zei Sir Oliver snel, „de hoogste van drie worpen."

Hijgend van agitatie zetten de twee mannen zich aan het speeltafeltje neer en volgden in ademlooze spanning den uitslag. Ditmaal scheen Radcliffe het geluk gunstiger te zijn. „Aan u de overwinning," zei Welton op somberen toon, „ge hebt alles teruggewonnen wat ge aan mij verloren.

hebt; maar zullen we nu nog éénmaal spelen om dezen gewichtigen avond te besluiten?"

Roger zweeg, het bloed steeg hem naar de wangen. Zijn oogen schitterden, en toen zij rustten op de dobbelsteenen kwam de oude hartstocht weer bij hem boven, hij had ze bijna reeds weer gegrepen, maar het volgend oogenblik schudde hij beslist het hoofd.

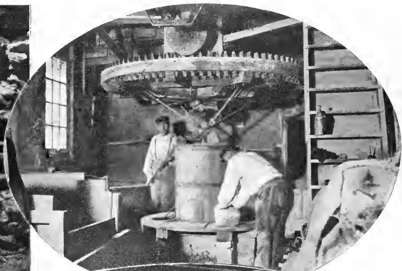
„Neen," riep hij luide uit. „Ik heb de overwinning behaald, ditmaal ook over mijzelf en bij den hemel zweer ik nooit weer een kaart of dobbelsteen aan te zullen raken."

Hij richtte zich fier op, in het volle bewustzijn van zijn onwrikbaren wil. Toen reed hij pijlsnel terug naar „Stone Court", naar zijn vrouw, die daar in diepe ongerustheid op hem zat te wachten — terug naar het leven van liefde aan de zij van haar, die hem de kostbaarste bezitting ter wereld toescheen.

Eerst komt nu de rolder aan de beurt, die de klei uitrolt met de hand tot een ruw model pijp, massief, met kop en steel.

Deze voorvormen (rollen) worden een paar dagen gedroogd en door den „kaster" verwerkt; deze steekt er een ijzerdraad doorheen, waardoor een opening gemaakt wordt, en het geheél wordt nu in een uit 2 helften bestaanden koperen pijpvorm gelegd, welke gesloten en tusschen een schroef stevig wordt aangeperst; nà nog enkele bewerkingen te hebben verricht, neemt de kaster de kleipijp uit den vorm, om verder gedroogd te worden gedurende een paar dagen; daarna wordt door vrouwen en meisjes de kop aan de bovenzijde van de overvloedige klei ontdaan, het fabrieksmerk en de firmanaam met de stempeltjes er op geperst; vervolgens worden de pijpen op van groeven voorziene

Van ruwe klei tot lange pijp.
Foto boven. Links: Onbewerkte klei in de voorraadschuren. — *Rechts:* Een kleimolen. — *Foto midden. Links:* Het rollen en kasten. — *Rechts:* Het afwerken van de ongebakken pijpen. — *Foto onder. Links:* Gezicht op het inwendige van een oven. — *Rechts:* Het sorteeren van gebakken pijpen.

De Pijpenfabrikatie in de Koninklijke Hollandsche Pijpenfabriek

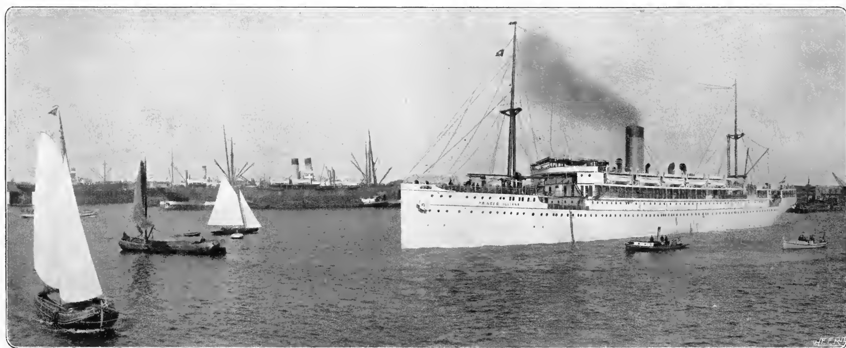
P. GOEDEWAAGEN EN ZOON TE GOUDA.

De lange pijp is het symbool van aartsvaderlijke huiselijkheid, gezelligheid en tevredenheid; zij heeft zich gehandhaafd ondanks de verspreiding van de sigaar. — Niet alléén in Holland, maar over de geheele wereld vindt men Goedewaagen's pijp; zoowel in Amerika, als in Nederlandsch- en Britsch-Indië; zoowel in Zuid-Afrika, als in Noord-Europa; nagenoeg elk land wil zijn speciaal soort en model, zoodat de fabriek meer dan 1100 soorten vervaardigt, van âf 1 M. lengte tot 6 à 7 c.M.; het aantal bedraagt 1000 gros per week, waardoor 160 à 180 personen een bestaan vinden.

De klei wordt uit den vreemde aangevoerd, in schuren opgeslagen ter droging, tot kleine stukjes geslagen, met water vermengd, in een kleimolen gemalen, in kelders bewaard gedurende pl. m. een jaar, daarna weer gemalen en dan bewerkt.

planken gelegd, daarna in de verwarmde droogzaal gebracht, voorts geglansd door met een agaatsteen de eenigszins ruwe oppervlakte der kleipijp te bewerken en eindelijk heeft het bakken plaats in gesloten vuurvaste potten, welke in de ovens gezet worden; daarvoor wordt een vrij hooge en gelijkmatige temperatuur vereischt; na de vulling wordt de ingang van den oven dichtgemetseld.

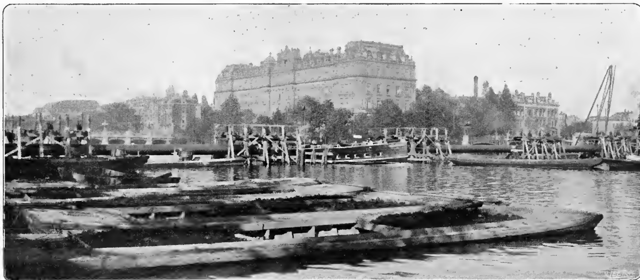
De gebakken pijpen worden, nà uit de potten te zijn gehaald in een speciaal bad gedoopt, teneinde het kleven aan den mond te voorkomen; dan gaat men tot de sortering over; de slechte pijpen vinden altijd aftrek ten behoeve van schiettenten op kermissen enz.; de goede worden afgewreven, van een etiquet voorzien en ingepakt. — Vele pijpen ondergaan tot het verkrijgen van bijzondere kleuren of glazuren nog andere bewerkingen; zoo worden in een der lokalen de pijpen met een vernis bedekt, 't welk in een moffel-oven op ongeveer 400 graden ingebrand wordt ter verkrijging van eeu bruine kleur; voorts worden de zoo bekende verglaasde pijpen vervaardigd; daartoe worden ze in het tot melk opgeroerde glazuur gedoopt en in een moffel-oven tot pl. m. 1000 graden verhit, waarbij het glazuur wordt ingebrand.

Het stoomschip „Prinses Juliana", van de Stoomvaart-Maatschappij „Nederland", in het IJ, even na de afvaart van de IJ-kade te Amsterdam. Dit prachtige zeekasteel, dat zijne eerste reis naar Oost-Indië maakt, liep tijdens de Juliana-feesten te Amsterdam van stapel, in tegenwoordigheid van H. M. de Koningin en Z. K. H. Prins Hendrik. Het IJ bood op den zonnigen ochtend van het vertrek een levendigen, opwekkenden aanblik.

De Paddenstoelen-tentoonstelling te Zeist.

De Ned. Mycologische Vereeniging, zich ten doel stellend de studie en het bevorderen van het kweeken van eetbare zwammen in Nederland en hare Koloniën, heeft door het organiseeren van deze expositie gelegenheid gegeven nader kennis te maken met de zeer merkwaardige zwammen, die onder den naam van paddenstoelen, in zulk een groote verscheidenheid van soorten, vormen en kleuren voorkomen.

Het leggen van eene zinkbuis door den Amstel nabij de Hooge Sluis te Amsterdam. — Deze kolossale cilinder, van binnen wijd 1.10 M., met eene wanddikte van 16 m M., is van S. M. vloeijzer, heeft omboorde randen met losse flenzen, weegt 450 K.G. per strekkenden meter en is samengesteld uit 6 buislengten, waarvan er 3 eene lengte hebben van 25 M. en elk pl. m. 11000 K.G. wegen. Het geheel, inbegrepen de gegoten ijzeren zekerheidsmoffen om de verbindingen, weegt ongeveer 60000 K.G. — Het ontwerp van deze buis — de grootste in middellijn, die tot nu toe gelegd is — liggende in het verlengde van de Stadhouderskade, is van den ingenieur van Publieke Werken, den heer F. 's Jacob, terwijl het geheel, ook het maken van de zandvangers in de beide Amsteloevers, is aangenomen door de aannemers Ch. de Vilder en J. Ploeger, welke laatste met den hoofdopzichter H. Strengers de uitvoering geleid hebben. Reeds dagen vóór de nederlating hadden de heistellingen met de daaraan hangende roode buizen veel bekijks en gaf het geheel den indruk van een belangrijk werk. — Opname kort vóór de inlassching van de middelste buis en de neerlating.

Reuzenpaddenstoelen uit Java en uit Suriname.

De Nederlandsche Natuurhistorische Vereeniging hield reeds belangwekkende tentoonstellingen en verschillende geschriften leveren bijdragen tot verhoogde kennis van deze plantengroep.

Van de paddenstoelen vormt de hoed het vruchtlichaam; de eigenlijke plant bestaat uit dunne, meestal witte strengen van zwamdraden, die in den grond blijven en zich voeden met plantaardige overblijfselen, organisch afval enz.

De verschillende soorten zijn, naar het systeem van wijlen Prof. C. A. J. A. Oudemans op lange tafels gerangschikt, op mos, gras, dorre bladeren, doode takken enz. juist, zooals ze in de natuur voorkomen.

Voorts waren er te zien een verzameling plantenbeschadigingen door zwammen, eene inzending die een denkbeeld gaf van het exhaleeren van blauwzuur door sommige paddenstoelen, eenige fraaie aquarellen, eenige buitengewoon zeldzame exemplaren, de beruchte stinkzwam, de reuzen polyporeeën enz.

Paddenstoelen op boomstammen.

De heer D. J. v. d. Ven had een aardig boschje natuurgetrouw nagebootst, dat het achterste gedeelte van de zaal van den Ned. Protestantenbond vulde.

Het kan zijn nut hebben degenen, die van botaniseeren houden en gaarne in bosch en veld dwalen, om er merkwaardige planten te zoeken, tot groote omzichtigheid aan te sporen, omdat de natuur zooveel vergiftige planten oplevert.

Chef: „Hei, hei, meneer Teunus, u zit te slapen! Denkt u soms, dat u reeds chef de bureau zijt?"

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

Een paar bedienden kwamen en lieten onder het hoongelach van het gepeupel op straat alle jaloezieën neer, terwijl Hortense de werkkamer van haar vader binnenging

De chef der politie zat aan de open schrijftafel van den bankier, welke bedekt was met verzegelde papieren, doorzocht alle vakken, terwijl baron Merrier met van woede vertrokken gezicht naast hem stond.

„Die grap zal u duur te staan komen, Claude," zei hij juist met bevende stem. „Ik zal bij den keizer klagen over deze handelwijze en...." Hij brak af en wendde het hoofd haastig om naar Hortense, die half zinneloos van angst op hem toeliep.

„Papa — papa, wat beteekent dat alles? Wat willen deze akelige menschen van ons? Waarom schelden zij op u? Wat moet de politie in ons huis doen?"

„Wees maar kalm, kind," zei Claude en drukte nog een groot zegel op het slot aan de schrijftafel. „De menschen, die hier buiten schreeuwen, hebben vermoedelijk gehoord, dat de Bank van den heer Merrier de betalingen gestaakt heeft en gerechtelijk gesloten is. Eenigen hebben misschien hun geld daarbij verloren of vreezen ten minste het te verliezen. De menschen schreeuwen slechts uit lust tot spektakel. Weest u dus niet bang, de zaak zal dadelijk gedaan zijn."

Hortense herademde weer. „En u kwam hier tot onze bescherming?"

„Niet alleen daarom." De chef schraapte zijn keel. Iets dat op medelijden geleek, gevoelde hij toch tegenover dit bekoorlijke, angstige gezicht. „Uw vader is aangeklaagd, de gelden van de bank ten eigen bate te hebben gebruikt. Ik heb last hem in voorloopige hechtenis te nemen. Blijkt zijn onschuld en kan hij bewijzen, dat hij slechts met zijn eigen, niet met het geld van anderen speculeerde — des te beter voor hem. Dan hebt u hem spoedig weer terug."

Hortense liet den arm haars vaders los. „U — u zoudt bedrogen hebben?" Haar wijd geopende oogen keken haar vader met zulk een uitdrukking van ontzetting aan, dat Merrier er zeer door werd getroffen.

„Hortense, kleine Hortense, je begrijpt dat niet," zei hij. „Ik ben ongelukkig geweest in den laatsten tijd, de menschen verlangen op eens allen hun geld terug. Dat kan men niet uit zijn mouw schudden, want het zit in verschillende ondernemingen. Dat zal spoedig wel weer terecht komen en —"

Maar Hortense week met een gebaar van afschuw terug. „Wij hebben dus van het geld van andere menschen geleefd. Die zijn door ons arm geworden. Saint-Arnaud had dus gelijk!" Haar stem begaf haar. „Foei — hoe leelijk, hoe laag! Wij zijn dus niets dan dieven en bedriegers!" Zij sloeg de handen voor 't gezicht en snikte wanhopig.

„Dat is uw werk!" zei Merrier tot den politiechef. „Ik zeg je, Hortense, het is alles laster. Ik zal mij door Morny dadelijk bij den keizer beklagen, Claude zal zijn betrekking verliezen voor die ongehoorde handelwijze jegens mij."

„Ik handel volgens de mij gegeven bevelen," antwoordde Claude kalm. „Het bevel tot inhechtenisneming is door den chef der politie Pietri eigenhandig onderteekend."

„Zijn onze gasten er nog?" vroeg Merrier met een schuwen blik op het betraande gezicht zijner dochter. „En prins Polignac?"

„Allen zijn haastig weggereden. Ook de prins. Meent u, dat die in het huis van een bedrieger zou willen blijven?"

„Hortense, wees niet zoo hard tegen je ouden vader. Ik ben ongelukkig geweest, kind, anders niet," smeekte Merrier. „Keer jij je tenminste niet van je armen vader af. Voor wie heb ik dan gewerkt en gerekend dag en nacht? Slechts voor jou en Amély. Jullie kunnen ze echter niets doen. Jullie geld is veilig op jullie naam belegd — daar kan niemand aankomen."

„En u meent, dat ik een penning van het geld zou willen hebben, dat u op die manier verkregen hebt?" riep Hortense. „Nooit — nooit! liever eet ik droog brood dan dat ik de schande verdraag, dat men mij zou kunnen naroepen, dat ik een schaamtelooze bedriegster ben, die leeft van eens anders geld. Ik geef alles terug. Laat men mij alle japonnen, alle sieraden afnemen!"

Zij trok haar armbanden van de handen en slingerde ze op den grond. Als een wanhopige gedroeg zij zich. Merrier's gezicht was aschgrauw geworden. Hij wilde spreken, maar zijn lippen trilden slechts.

„Laten wij een einde aan dit tooneel maken," zei de chef streng en belde.

„Het rijtuig moet aan de tuinzijde voorkomen," beval hij den binnentredenden politieagent. „Wij hebben anders last van het opgewonden volk."

„De gendarmen maken de plaats reeds vrij," antwoordde de man. „Een paar schreeuwers werden in hechtenis genomen, de rest verstrooit zich of staat maar te kijken."

„Des te beter — baron, wees zoo goed, afscheid van uw dochter te nemen en mij te volgen."

Merrier trad nogmaals op zijn op een stoel neergevallen dochter toe. „Hortense," smeekte hij met verstikte stem, „Hortense — mijn lieveling —"

Maar het jonge meisje verborg het gezicht kreunend in de handen. Een minuut stond Merrier nog stil. Zou Hortense nog niet tot andere gedachten komen? Toen zij echter onbeweeglijk bleef zitten, ging hij langzaam naar de deur. Hij hield zich met moeite rechtop, zijn gang was onvast, zijn houding gebukt, als die van een heel oud man.

Op den drempel struikelde hij. De politiechef vatte hem bij den arm. De agent kwam aan den anderen kant om hem te ondersteunen.

Spoedig daarop rolde een gesloten rijtuig van een zijingang van het paleis weg en sloeg de richting in naar het Huis van Bewaring.

Hoofdstuk XV.

Verschrikkelijke dagen lagen achter Hortense. Als een loopend vuurtje had het bericht van de gerechtelijk gesloten Bank en de inhechtenisneming van den bankier Merrier, zich door geheel Parijs verbreid. Van vroeg tot laat belegerde een opgewonden menigte het verlaten paleis van den baron, om met geweld binnen te komen. Ieder, die wat te vorderen had — en dat waren er niet weinigen — wilden toch ten minste hun woede door scheldwoorden luchten. Hortense vluchtte voor de opgewonden woordenwisseling, die telkens tusschen de bedienden en de bedrogen aandeelhouders ontstond. Maar dikwijls klonken de luide stemmen tot in haar schuilhoek door. Van de trouwe vrienden, de vele bewonderaars, die eens zoo nauw met het huis Merrier verbonden waren, vertoonde zich geen enkele.

Prins Polignac was op reis gegaan. Dringende zaken dwongen hem Parijs te verlaten, schreef hij Hortense in een zeer beleefden brief, welke de verlegenheid van den schrijver maar slecht verborg. Hortense wierp den brief in 't vuur. Smart gevoelde zij niet — slechts verachting. Amély kon voor haar zuster geen steun zijn. Zij was door dezen nieuwen slag geheel verpletterd, lag in huilkrampen te bed of zat voor zich uit te staren. Dringend verzocht zij Hortense bij haar te komen om de verschrikkelijke tooneelen uit den weg te gaan. Maar het jonge meisje wilde het vaderlijk huis niet verlaten. Zij mocht tenminste het hoofd niet verliezen, maar moest flink handelen. Schriftelijk verzocht zij van haar vader een volmacht om met behulp van zijn advocaat Prévost, de zaken te regelen. Deze stond verbaasd over het gemak, waarmee Hortense zijn dikwijls zeer moeilijke uiteenzettingen begreep. „U heeft het financieel genie van uw vader geërfd," zei hij tot haar.

„Zijn genie heeft ons geruïneerd," zuchtte Hortense. „Ik wil het mijne gebruiken, om ten minste zooveel mogelijk goed te maken, wat mijn ongelukkige vader verkeerd gedaan heeft, en verklaar hierbij, tevens uit naam van mijn zuster, dat wij niets van het voor ons vastgezette geld willen behouden."

„En hoe wilt u dan leven, barones?"

„Ik zal mij wel weten te redden," antwoordde het jonge meisje flink. „Amély kan van haar pensioen en het kleine vermogen, dat Dubois naliet, leven, en ik moet maar zien, mij op de een of andere manier een bestaan te veroveren."

„Met uw vader wilt u niet meer samen wonen?" vroeg de advocaat aarzelend. „Ik hoor, dat hij spoedig zal vrijgelaten worden."

„Neen."

„Het vrijwillig teruggeven van uw persoonlijk vermogen zal een gunstigen invloed op het proces hebben," zei Prévost. „Ik ben overtuigd, een gunstige schikking met de schuldeischers tot stand te kunnen brengen. De advertenties betreffende den verkoop der huizen, equipages enz. zullen dadelijk geplaatst worden. Het is echter een treurig werk een huisgezin uiteen te zien gaan. Kunt u zoolang niet op reis gaan? Uw vrienden zullen u gaarne ontvangen, terwijl ik hier op alles toezicht houd."

„Ik heb geen vrienden meer," antwoordde het jonge meisje somber. „Dat is mij in deze dagen duidelijk geworden. Wij hebben bekenden gehad, die graag papa's feestelijkheden bezochten, maar een waren vriend hebben wij nooit bezeten."

„Dat klinkt zeer treurig en is zeker ook overdreven," zei Prévost. „Mag ik u dan verzoeken, in elk geval mij als uw vriend te beschouwen?"

„Ik dank u."

„Uw sieraden, uw toiletten en andere eigendommen verzoek ik u nauwkeurig op te geven. Die mogen niet mede verkocht worden."

„Ik geef alles af."

„U bent tegen uzelf. Deze overdreven offervaardigheid zal u later berouwen. U handelt nu in de bitterheid van uw smart — dat moet men nooit doen."

„Nooit zal ik anders denken dan nu. Reeds morgen zal ik een inventaris laten opmaken, opdat de verkooping zoo spoedig mogelijk beginnen kan."

Met behulp van Baptiste maakte Hortense een lijst van de voorwerpen van waarde op, die verkocht moesten worden. De kamers werden voor de verkooping opgeruimd, de meubels bijeengeschoven, tapijten opgerold, schilderijen afgenomen. Het zag er nu zeer ongezellig in het nog voor korten tijd van alle weelde voorziene paleis uit.

Op den dag der verkooping trok zij zich in haar eens zoo prachtige slaapkamer terug, om daar, vermoeid van het ongewone werk, uit te rusten.

Ook hier ontbraken reeds de gouden en zilveren voorwerpen op de toilettafel.

Hortense ging op haar rustbed liggen en dekte zich met het witte berenvel toe. Zij huiverde in het onverwarmde vertrek. De herfstwind woei koud om het huis. De regen kletterde tegen de ruiten. Voor het eerst kwam zij er toe, kalm over haar toestand na te denken. Donker en hopeloos zag zij de toekomst tegemoet. Verscheiden onuitvoerbare plannen gingen haar door het hoofd. Er werd aan de deur geklopt. Hortense bewoog zich niet. Nog eens en nog eens werd geklopt, tot zij eindelijk opstond en de deur opende. Marie Boucher stond voor haar.

„Hortense — mijn arme meisje! Mag ik bij je blijven, stoor ik je niet?" Zij zag Hortense medelijdend in 't bleeke gezicht. „O, arm kind, wat moet je geleden hebben! En wat kaal en zonderling ziet het er hier uit!"

„Het ziet er niet mooi meer uit. Boven is er verkooping," antwoordde Hortense. „Ga zitten, maar houd je mantel om. Het vuur is uitgegaan en ik weet met den besten wil der wereld niet, hoe men het weer aansteekt."

„Maar dat kan ik uitstekend," riep Marie vroolijk. „Bij grootmoeder heb ik dat dikwijls gedaan. Zie je, daar staat immers een mand met hout. Dat

zullen we eens gauw klaar spelen." Zij knielde voor den haard en blies flink in den zwak onder de grauwe aschlaag glimmenden gloed, tot de vonken spatten en het opgestapelde hout begon te knetteren. Een kleine, blauwachtige vlam kronkelde omhoog.

Hortense zuchtte. „Nu zie je, welk een volkomen nutteloos voorwerp van weelde ik ben. Dat merk ik nu duidelijk. Volkomen afhankelijk ben ik van andere menschen, niet in staat, mij zelf te helpen."

Zij hield haar hand voor het lustig vlammende haardvuur.

„Jij, arme ziel, je hebt zeker verschrikkelijke dagen doorgemaakt!" zei Marie. „Ik had al eerder bij je willen komen, maar wij kwamen eerst gisteravond uit Fontainebleau terug."

„Weet de keizerin, dat je bij mij bent, bij de dochter van een bedrieger?"

„Hortense wees niet zoo bitter! Dat kan jij toch niet helpen?"

„Ik ben de dochter van mijn vader. Zijn schande is mijn schande."

„Jou en Amély treft geen schuld. Met jullie heeft iedereen medelijden."

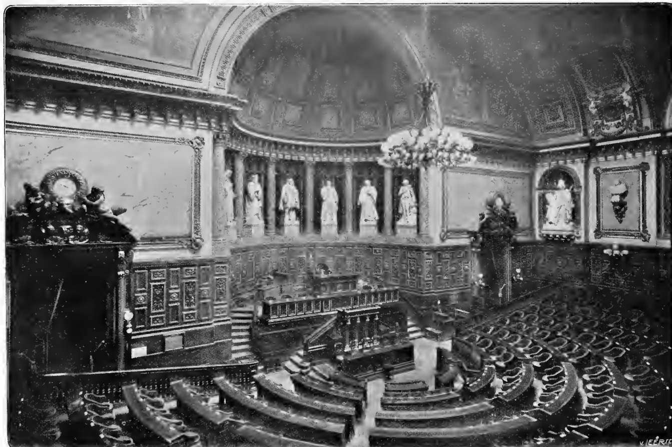
„Ook medelijden is moeilijk te dragen, wanneer men er eens trotsch op was, benijd te worden."

„Laten wij dan zeggen, hoogachting in plaats van medelijden."

„Hoogachting — voor een lid der familie Merrier?"

„Zeker. Ge kunt toch niet meer doen dan alles afgeven, opdat ge alleen en geen anderen door den val der Bank lijden!"

„Dat is toch iets, dat vanzelf spreekt. Iedere gulden van dat geld zou mij in den zak branden."

Vergaderzaal van den Franschen Senaat in het *„Palais du Luxembourg"* te Parijs.

In 1615 op last van Maria de Medicis gebouwd aan den linker Seineoever, bestaat dit statige paleis, eenige overeenkomst toonende met het Pallazzo te Florence, uit een groot middengebouw en twee onderling door een galerij verbonden hoekvleugels. — Zeer tragische herinneringen zijn er aan verbonden; tijdens de Fransche Revolutie diende het gebouw tot staatsgevangenis en werden er o. a. gevangen gezet Danton, Desmoulins, Josephine Beauharnais, David, Hébert en ook Ph de Noailles, maarschalk van Frankrijk, die op zijn 79ste jaar onthoofd werd. — Aan het paleis zijn verbonden het „Petit-Luxembourg", bewoond door den President van den Senaat; verder een museum, een prachtige tuin enz. — De Senaatszaal is van grootsche architectuur en bevat kostbare beelden en ornamenten. — In den tuin werd in 1815 Maarschalk Ney, beschuldigd van verraad, gefusilleerd, en op de plek, waar de eens zoo roemruchtige krijgsheld zijn leven zoo tragisch eindigde, verrees in 1853 een standbeeld ter eere zijner nagedachtenis.

„Alle menschen in Parijs denken niet zoo. Overigens kun je gerust zijn, Hortense, zelfs wanneer je vader," — Marie hield even op, maar vervolgde daarna snel: „Zelfs wanneer hij mocht veroordeeld worden, dan zal de keizer niet toelaten dat hij werkelijk gestraft wordt."

„Waarom niet?"

„Omdat uw vader in elk geval velen zou kunnen noemen, die alles van zijn speculaties geweten hebben, die echter door hun hoogen rang zelf strafvrij zijn, zooals bijvoorbeeld de hertog De Morny en prins Plonplon. Neen — neen, de zaak zal onderdrukt worden."

„Vrijgesproken, omdat andere, onaantastbare personen ook schuldig zijn! Dat is geen eerherstel," zei Hortense somber.

„Is de hertog De Morny nog niet bij je geweest?"

„Geen voet heeft hij meer in ons huis gezet. Geen mensch trok zich iets van mij aan, behalve onze advocaat. Dat je vandaag bij mij gekomen bent, Marie, zal ik niet vergeten."

„Mijn hart trok mij naar je toe. Dadelijk na onze aankomst in de Tuileriën verzocht ik de keizerin om verlof en ze zei dadelijk: „Doe dat, tracht uw arme vriendin bij te staan."

„Helpen kan mij niemand. Maar je vriendschap, je werkelijke vriendschap, waarom ik je nu verzoek, Marie, is mij een groote troost."

„Dat maakt mij gelukkig. Ik heb altijd van je gehouden, Hortense, ofschoon ik me dikwijls een beetje over je moest ergeren."

„Vermoedelijk was ik dikwijls onuitstaanbaar in mijn eigenwaan. Nu ik zoo diep vernederd ben, zie ik in, dat men zich niet mag verhoovaardigen op dingen, die men op eens verliezen kan. Zonderling — vroeger benijdde ik je dikwijls, hoewel het mij zelf zoo goed ging en nu ik het werkelijk zou kunnen doen, gun ik je alles goeds en verheug mij in je geluk."

„Ik ben niet gelukkig, Hortense."

„Maar je zult het spoedig worden, Marie. Iedereen zegt, dat baron Bourgoing je lief heeft en dat...."

Marie's oogen schitterden.

„Zie je wel, je trekt dadelijk een blij gezicht, zoodra men zijn naam noemt. Je grootmoeder zal ook wel niets tegen die verbintenis hebben?"

„Integendeel, zij is zeer ingenomen met Bourgoing. Onlangs bezocht hij haar. Sedert spreekt zij aanhoudend over hem, en toch...."

Hortense schrok, want Marie knielde plotseling voor haar neer en vatte haar hand.

„Mag ik je toevertrouwen, wat ik nog niemand anders gezegd heb? Mijn geheim drukt mij als een zware last op het hart."

„Spreek gerust, ik vertel niets verder. Wien zou ik ook spreken? Ik ben uit de Parijsche gezelschappen verbannen."

„Hortense, de menschen hebben gelijk. Philip Bourgoing bemint mij en ik bemin hem ook — o, zoo innig! En toch moet ik zijn aanzoek afwijzen, omdat..."

„Nu, waarom dan?" vroeg Hortense in spanning.

„Omdat ik reeds met een ander verloofd ben," fluisterde Marie. Zij keek bij deze bekentenis zoo schuw om, alsof de muren ooren konden hebben.

„Gij? Sedert wanneer dan?"

„Sedert bijna twee jaar. Mijn grootmoeder zag mijn verloving niet gaarne, en ook Karlos — Galanti wilde, dat alles geheim zou blijven tot wij konden trouwen. Hij was zeer ongelukkig, toen ik de betrekking bij de keizerin aanvaardde. Onze eerste oneenigheid kwam daardoor, en sedert is het tusschen ons niets dan twist en onaangenaamheid geweest. O, ik ben het zoo moe!"

„Maar kind, waarom maak je er dan geen einde aan en laat je dien Galanti niet loopen?"

„Dat heb ik geprobeerd. Maar hij raakt bij de gedachte aan eene scheiding buiten zich zelf. Hij bemint mij zoo hartstochtelijk, de arme man!"

„Dat schijnt mij toe, meer egoïsme, dan liefde te zijn. Heb je hem dan niet gezegd, dat je een ander liefhebt?"

„Neen, dat durf ik niet. Karlos is in zijn haat even hartstochtelijk als in zijn liefde. Ik vrees, dat hij zich op Bourgoing zou wreken."

„Onzin, wij leven niet in de middeleeuwen! De baron zal zich wel weten te verdedigen. Het schijnt mij toe, dat je tegenover dien Galanti wat zwak bent. Schrijf hem eenvoudig, dat je je in je gevoel vergist hebt. Daar moet hij zich bij neerleggen."

„Hortense, je kent hem niet. Ik heb reeds verschrikkelijke tooneelen met hem beleefd. Dikwijls dacht ik, dat hij zich voor mijn oogen zou dooden in zijn wanhoop."

„Waar zie je hem dan nu nog, daar je niemand in de Tuileriën kunt ontvangen?"

„Van den zomer volgde hij mij naar Fontainebleau en dwong mij tot een geheime samenkomst, 's avonds in het park."

„Daarmee zette je je betrekking op het spel."

„Zeker. Maar wat moest ik beginnen? Hij dreigde mij, anders met geweld in het slot te zullen dringen."

„Kun je de keizerin niet om bescherming verzoeken, Marie."

„Onmogelijk. Wat zou zij van mij denken, dat ik haar zoo lang bedrogen heb."

Hortense keek nadenkend voor zich.

„Het beste was, dat je Bourgoing de waarheid zei," raadde zij eindelijk.

„Dan kwam het uit, dat ik hem toen belogen heb. Toen hij mij in het park vond, wendde ik allerlei onwaarheden voor, om hem van het spoor af te brengen."

„Arme kleine! Welk beroep heeft die Galanti?"

„Geen. Zijn ideeën veroorloven hem niet, een vorst te dienen. Hij is een revolutionnair. Ik ben bang voor hem."

„Ook dat nog! Laat je toch niet langer bang maken. Dreig hem met de politie, als hij je nog verder lastig valt. Je bent werkelijk in groot gevaar."

„O, Hortense, hoe kan ik dat den man schrijven, met wien ik verloofd was!" *(Wordt vervolgd).*

De kranige 1ste luit. der marechaussee **G. D. Spandaw**, van het Indische leger, mil. en civiel gezaghebber te Badjawa, is ben. tot ridder der Mil. Willemsorde, wegens zijn beleidvol optreden als leider van twee marechaussee-brigades tegenover een hardnekkigen vijand. — De wakkere kapt. **G. Stenger** heeft met het stoomschip „*Rotterdam*" te Rotterdam binnenkomende, zijne 200ste reis als kapt. van de Holland-Amerika-lijn volbracht; H. M. de Koningin schonk hem het ridderkruis der Oranje Nassau-orde, terwijl hij van de zijde van directie, hoofdbeambten, officieren en personeel, vele blijken van waardeering ontving. — 28 Sept. j.l. nam de 80-jarige heer **H. Feitsma** afscheid van zijn mede-onderwijzers en de leerlingen der R. N. L. te Rijsoord. Als hoofd der school te Bolnes, gem. Ridderkerk, is de heer Feitsma werkzaam geweest van 1857 tot 1897. Van 1879 tot bovengenoemden datum was hij onderwijzer aan de R. N. L. te Rijsoord. — Op zijn 25-jarig jubileum als schoolhoofd der R. K. Jongensschool te Alkmaar, vielen den heer **P. H. Krekelberg** vele blijken van waardeering ten deel. — Eervol vermeld dienen te worden onze beide landgenooten, de heeren **Frits Koolhoven** en **Henri Wijnmalen**, die beiden in buiten- en binnenland, kortelings schitterende lauweren als aviateurs hebben ingeoogst. Koolhoven zal aan het hoofd geplaatst worden van de Belgische branche van het huis Henriot en als leeraar optreden in het vliegkamp te Ans bij Luik; van 23 Oct. tot 1 Nov. neemt hij daar aan de vliegweek deel. Henri Wijnmalen, die tot de deelnemers van het vlieg-concours te Ede behoort, is de stiefzoon van den oud-hoogleeraar Kan en neef van het Amsterdamsche raadslid, den heer G. P. Wijnmalen Jr. Hij staat mede aan de spits der buitenlandsche vliegmannen; zijn jongste recordvlucht, 2700 M. hoogte, geeft hem daarop zeker aanspraak. — Mevr. **Jacoba Wilhelmina van der Wedden**, wed. G. van Rouendael te Amsterdam, herdacht 6 Oct. haar 100sten geboortedag; als een merkwaardigheid dient vermeld te worden, dat zij nog nooit ziek is geweest, vrij scherp van gezicht en gehoor is en haar denkvermogen ook nog normaal. — De heer **J. Muller Jr.** herdacht 1 Oct. onder vele blijken van belangstelling zijn zilveren jubileum, als hoofdonderwijzer in de strafgevangenis te Amsterdam; bijna 35 jaren heeft hij reeds het onderwijs gediend. — De heer **G. W. Schut** herdacht 1 Oct. zijn 40-jarig jubileum als leeraar aan de R. H. B. te Winterswijk; de jubilaris vervult nog met jeugdigen ijver en toewijding zijn zoo nuttigen werkkring. — Op 62 jarigen leeftijd is te Leiden overleden Dr. **W. Burck**, botanicus van bijzondere verdiensten, ridder der orde van den Ned. Leeuw. — Het leger en het Gouvernement van Nederlandsch-Indië hebben, door het overlijden van den 1ste luitenant der marechaussee **N. A. van Loenen**, een verdienstelijk, veelbelovend officier en een bekwaam, degelijk bestuurder verloren; geb. in 1879, opgeleid aan de K. M. A., vertrok hij in 1902 als 2de luitenant naar Indië, nam spoedig na aankomst een werkzaam aandeel in de krijgsbedrijven op Atjeh, verwierf door zijn voortvarend, beleidvol en moedig optreden eene Eervolle Vermelding en onderscheidde zich oòk als civiel bestuurder over de onderafdeeling Batang Haudistricten (Sumatra's westkust), door zijn bezadigd optreden, zijn doorzicht en zijn tact tegenover de bevolking.

G. D. Spandaw.

G. Stenger.

De voormalige z g. Klompenwacht van het Koninklijk Paleis „Het Loo" welke het vorig jaar is opgeheven.

Zestig-jarige echtvereeniging van Albert van Oort en Joh. Oostenrijk te Nieuwersluis, (gem. Breukelen—Nijeveen), 27 September 1910.

Jacoba Wilhelmina van der Wedden.

J. Muller Jr.

H. Feitsma.

G. W. Schut.

Napoleon de la Mar. — Nap, de oolijke, populaire Nappie, bekend door gansch het land, gaat zijn 25-jarig tooneeljubileum vieren! Donderdag 13 October in Den Haag (het Gebouw v. K. en W.), 17 October in Amsterdam (Holl Schouwburg) en 18 October in Rotterdam (Tivoli). Dat zal een belangstelling geven! Te meer, daar de heer en mevrouw Speenhoff hun medewerking aan deze feest-voorstelling verleenen. Men ziet den jubilaris hierboven (*links*) afgebeeld als „De Kleine Jacques", zijnde dit de eerste rol welke hij heeft vervuld (October 1885, Schouwburg Van Lier, Fransche laan) en (*rechts*) als „Krates", in het door zijn vader naar de novelle van v. Maurik bewerkte tooneelstuk van dien naam (1887).

P. H. Krekelberg.

Dr. W. Burck. †

Frits Koolhoven.

Henri Wijnmalen in zijn Farman-tweedekker.

N. A. van Loenen. †

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

Koning Emanuel II van Portugal (geb. 15 Nov. 1889) en zijne Moeder, de Koningin-Weduwe Amelie, Prinses van Bourbon (geb. 28 Sept. 1865).

Gezicht op de beide groote bruggen over de Maas te Rotterdam. — De vermaarde Willemsbrug (350 M.), die van de Boompjes over het Noordereiland en de 150 M. breede Koningshaven naar den linker-Maasoever voert, met de onmiddellijk daarnaast gelegen spoorbrug. — Een blik op dit belangrijke punt van de bloeiende handels- en industriestad geeft een indruk van de bedrijvigheid en de drukte ter plaatse; tram-, spoorweg-, scheepvaart- en voertuigenverkeer zijn er enorm. — De Willemsbrug is in 1878, de spoorbrug in 1877 in gebruik gesteld.

Von Zeppelin's Verkenningsrit.

EENE HERINNERING DOOR CLOCKENER BROUSSON.

(*Slot*).

„Silence! Messieurs!” dònderde de stentorstem van den generaal bóven 't tumult uit en onmiddellijk waren àllen als ontnuchterd en stonden ze stràm in de militaire houding, wàchtende op de bevelen die gegeven zouden worden. De krijgstucht had zich wêer doen gelden!

„Ritmeester Paouillac!”

„Present generaal!” De Commandant van het 5de Eskadron trad salueerend naar voren.

„Laat onmiddellijk uw eskadron opzadelen en hiér voor het hotel aantreden! Alárm is er àl geblazen!” voegde hij er met 'n glimlach bij. Waar de minuten misschien kóstbaar waren, keurde hij dit initiatief van 'n gewóón trompetter zéér goed!

Ritmeester Paouillac salueerde en ging, gevolgd door z'n officieren, snel naar buiten:

„Gustave!”

„Mon général!” De oppasser van den Brigade-commandant, 'n beproefd oudgediende, wachtte reeds aan de deur van de eetzaal.

„M'n péérd!”

„Stáát reeds gezàdeld voor de deur, generaal!” antwoordde hij trotsch met 'n militair saluut.

„Bien!”

„Kolonel!”

„Generaal!”

„Ik ga persóónlijk met 't 5de Eskadron in de richting van Fröschweiler verkennen. U verzamelt intusschen de òverige vier eskadrons en doet de toegangen tot Niederbronn bezetten! Onmiddellijk àlle beschikbare burgers requireeren tot 't aanbrengen van versperringen! 'n Officier als observatiepost in den toren! Twéé afgezeten eskadrons voor de randverdediging bestemmen! Twéé eskadrons blijven op 't kerkplein bij de paarden in reserve! Hebt u nog iéts te vragen?”

„Néén generaal!”

„Dan verwacht ik, dat 'n íéder z'n plicht zal doen! Dànk u heeren!”

En na 'n stràm saluut, begaven allen zich háástig naar buiten om nog vérdere bevelen van den kolonel te ontvangen.

„Gustave!”

„Generaal!”

„Roep me dien gendàrme hier!”

„Present generaal!” riep de politieman, die nu vlùg naar binnen stapte en in de positie van „geeft acht” voor den Brigade-commandant het militaire saluut bracht.

„Rapporteer!” beval de generaal kortaf.

En nu bleek, dat de gendarme zèlf niets gezien, maar van verschrikte burgers gehoord had, dat er Pruisische cavalerie door Wörth gerend was en in de richting van Fröschweiler was verdwenen.

„Hoe stèrk?! was weer de korte vraag.

„Dàt weet ik niet, generaal! Dàt hebben ze me niet verteld! Ik ben dádelijk te paard gestegen en naar hier....”

„Genoeg!” onderbrak de generaal hem ongeduldig. „Je had moeten vragen, hoe sterk ze ongeveer....”

„Já maar generaal, ik....”

„Zwijg! Je gaat meê naar Fröschweiler! We zullen dáár wel zien! En nu, vooruit!”

Buiten hoorde men 't eskadron zich verzamelen en geen tien minuten later reden de kranige Chasseurs in vliegenden galop, met hun generaal aan 't hoofd, via Reichshofen op Fröschweiler los.

Militaire lezers zullen 't misschien vréémd vinden, dat generaal De Bernis, als Brigàde-commandant, niet in Niederbronn op z'n pòst bleef en de verkènning aan den eskadrons-commandant overliet, maar ik wil er hier èven aan herinneren, dat hij, in z'n lichtzinnigheid, vergéten had de noodige patrouilles naar de grens te zenden en nù niet wist of er wèrkelijk gevaar dreigde! Ik geloof dáárom dus wèl te mogen veronderstellen, dat hij vast besloten was in 't èrgste geval z'n fout niét te overleven en met de sabel in de vuist 'n éérvollen dood te zoeken.

In Fröschweiler wist men natúúrlijk van geen vijand af, want, zooals ik reeds vertèlde, was Graaf v. Zeppelin er niét heen gereden, doch langs 'n òmwegje terùggekeerd en zat hij nù met z'n patrouille, vlàk bij Wörth, op de Scheuerlenhofstede uit te blazen!

„Jij schijnt in je tijd bij het leger óók niet veel geleerd te hebben!” sprak de generaal op brommigen toon tot den onthùtsten gendarme. „Ik hóóp maar voor je vriendje, dat 't geen lóós alarm geweest is!”

En toèn tot den ritmeester:

„En avant! à Wörth!”

De Brigade-commandant wilde nù, op de standplaats van den gendarme zèlve, bericht gaan inwinnen.

Dicht bij Wörth stuitte ons eskadron echter plótseling op 'n kleinen boerenknaap, die schreeuwende „les Prussiens sont là! les Prussiens sont là!” in Zuid-Westelijke richting wees.

Onmiddellijk liet de generaal hàlt houden en riep hij 't ventje bij zich, dat 'm nu héél opgewonden begon te vertellen van de „Pruisen”, die „dáár, langs dat smàlle weggetje” voorbijgereden waren.

„Hoeveel wàren er wel, ventlief?" vroeg de generaal vriendelijk.

„Dat weet ik niet, meneer, maar 'n héèle hoop!"

„Waren er méér of minder dan wij hier?" begon de Brigade-commandant weer.

't Ventje zwéég en schéén de vraag niet te begrijpen.

„Hoe waren ze bewàpend, met lànsen, zooals wij, of met sàbels?"

Ook dàt scheen de knaap niet opgemerkt te hebben en omdat de generaal 'n beetje ongedùldig gesproken had, begon hij te huilen.

„Enfin, we weten nu tenminste de richting," zei de Brigade-commandant schouderophalend. „De jàcht kan worden voortgezet!"

„Luitenant De Chabot!"

„Generaal!"

„Rijdt met uw peloton, dat wègje daar in! Wij volgen op vijfhonderd meter," zoo beval generaal De Bernis, in z'n opgewòndenheid den ritmeester gehéél passeerende.

Luitenant De Chabot salueerde met de sabel en zond wachtmeester Pagnier met zes màn als spits vooruit.

En zóó ging 't nu op de Scheuerlenhofstede af, waar Graaf Von Zeppelin, nog stééds onbewust van 't groote gevaar, dat z'n patrouille dreigde, met de Badensche Dragonder-officieren z'n verdere plannen besprak....

Plòtseling knalt 'r 'n schot!

De post bùiten had geschoten op de spits der Fransche Chasseurs en wachtmeester Pagnier viel achterover uit den zadel.

't Was de éérste doode in den Fransch-Duitschen oorlog!

De officieren waren verschrikt opgesprongen en de jongste, die met den revolver in de vuist naar buiten vloog, de tweede luitenant Winsloe, werd door 'n Franschen kogel dóódelijk getroffen.

Ook Duitschland had z'n éérsten zoon geofferd!

Daar kwam het gehééle peloton van luitenant De Chabot reeds ventre à terre de spits te hulp!

Graaf Von Zeppelin begrijpt onmiddellijk, dat hier vluchten plicht wordt, wil hij z'n verkenningsrit niet umsonst gemaakt hebben!

Maar de paarden zijn in de schuur en z'n naar buiten geloopen Dragonders ziet hij voor z'n oogen omsingelen en gevangen nemen.

Door 'n kleine achterdeur ontsnapt hij, jùist toen de Chasseurs met de karabijn in de hand, gereed om te schieten, de Badensche officieren tot overgave sommeeren.

Door groententuinen en over aardappelvelden loopt Von Zeppelin, zoo snèl als z'n beenen hem maar dragen kunnen, naar den straatweg, waar hij op 500 meter afstand weer 'n patrouille Fransche Chasseurs ontdekt. Zij hebben hèm nog niet gezien, want de struiken van den wegrand geven voldoende gezichtsdekking.

't Geluk lacht Von Zeppelin toe!

Bij 'n buiging van den weg ziet hij 'n boerenvrouw, die 't paard van den Franschen wachtmeester Pagnier opgevangen heeft en hem nu, voor 'n landsman houdende, toeroept: „Ici monsieur, votre cheval!"

Graaf Von Zeppelin drukt haar snèl 'n geldstuk in de hand, zegt: „Merci, madame!" stijgt vlug op en geeft 't dier de sporen.

Daar komen rèchts uit 'n boschje Chasseurs aangesprongen. Ze zijn op zoek naar den ontsnapten stafkapitein.

Nu begint er 'n wilde jacht!

Van àlle kanten komen vijandelijke patrouilles aangerend!

Generaal De Bernis weet nù reeds, dat hij slechts met 'n kleine officiers-patrouille te doen heeft en begrijpt tevens van hóéveel gewicht 't is, dien vijandelijken stafkapitein, dóód of lévend, in handen te krijgen. Hij heeft hònderd francs prémie uitgeloofd en als dòllen zijn ze er op losgerend, die jongens van het 12de Chasseurs!

Vele honden zijn den haas z'n dood, maar tòch weet 'n haas soms nog te ontsnappen!

Zóó ook Von Zeppelin!

Hij verdwijnt ongezien in 'n bosch, bindt, als z'n vervolgers voorbij zijn gestoven, z'n paard ergens in 't dichte kreupelhout vast, lóópt nog 'n paar honderd meter verder 't woud in en klimt in 'n hóógen boom, vanwaar hij 'n pràchtig uitzicht heeft, góéd verborgen tusschen de bladeren.

Drie uur lang ziet hij nu door z'n kijker hoe kleine patrouilles Chasseurs 't terrein àfspeuren. Er komen er ook 'n paar door z'n bosch gereden om er wat koelte te zoeken en enkele ontboezemingen van de teleurgestelde Jagers vangt hij gretig op....

„Wat zal de ouwe wóédend zijn!" hoort hij zeggen.

„Ja, nu is 't ùit met de pret te Niederbronn! 't Wordt nu èlken dag patrouillerijden!"

„Dat ze hier niet méér cavalerie hebben! Eén Regiment van Bitsch tot Hagenau is vervloekt weinig, zei de fourier nog vanmorgen en de paarden mogen niet àl te veel afgejakkerd worden, dat zijn onze beestjes in Parijs niet gewend!"

„Luitenant De Chabot heeft me verteld, dat we voorlóópig toch nog alléén blijven! Het 14de Huzaren is nog niet mobiel. 't Heeft de droes en maarschalk Mac Mahon houdt de rest van de cavalerie bij zich in Straatsburg."

„Is dáár dan nu het 1ste Korps?"

„Ja, en het 5de, van generaal Failly, ligt bij Bitsch, wij zorgen zoo'n beetje voor de verbinding, snap je?"

„Zéker met die lieve Elzasser meiden! Jòng, wat heb je daar 'n lèkkere snoetjes onder, toch héél wat anders dan bij ons in 't Zuiden, wat?!"

„Nou, ik prefereer die van Marseille hóór! 't Blijft hier toch maar bij schijnbewegingen. Ze zijn bij òns héél wat toeschietelijker!"

Het Monument van Dr. J. G. Metzger, dat de vorige week te Domburg onthuld werd; de voorzitter van het huldigingscomité, de heer R. C. Labrijn, bracht bij de onthullingsplechtigheid in herinnering, dat de bloeiende badplaats op Walcheren haar opkomst dankt aan het feit, dat Dr. Metzger zich in 1887 in zijn nieuw gebouwde villa „Irma" vestigde en daardoor tal van aanzienlijke vreemdelingen naar Domburg kwamen, om zich onder zijn behandeling te stellen. — Hij legde namens Groothertog Friedrich Franz IV van Mecklenburg—Schwerin een krans bij het monument, dat bestaat uit een buste (vervaardigd door den beeldhouwer Aug. Falise) op een rood-granieten voetstuk, aan welks voorzijde de naam van den verdienstelijken geneesheer, terwijl de achterzijde de woorden: *van zijne vrienden en vereerders*, bevat; het geheel, 3 M. hoog, rustend op eene beton-fundeering, is omgeven door een monumentaal hek en door een zware bronzen krans, als guirlande aan de hoeken opgenomen.

Foto) Het Struisvogelpark van Carl Hagenbeck te Hamburg. *(A. J. W. de Veer.*

Deze nieuwe bezienswaardigheid in de grootsche, wereldbekende stichting, is, gelet op het groote aantal aanwezige struisvogels, eenig in Europa.

En zóó babbelden de vermoeide Chasseurs in de onmiddellijke nabijheid van v. Zeppelin, die aldus de pràchtigste gegevens voor z'n „Meldung" aan het Hoofdkwartier bekwam.

Hij wist nù, dat Mac Mahon nog géén troepen bij 't strategisch zoo belàngrijk gelegen Wörth geconcentreerd had, dat slechts één Regiment cavalerie tusschen Bitsch en Hagenau, en wel te Niederbronn, in kantonnement lag, dat de tucht er vrij slecht was, dat Mac Mahon te Straatsburg en Failly te Bitsch hun legerkorpsen concentreerden.

Nu werd 't dus méér dan ooit zààk om uit de handen der Franschen te blijven, wilde Zijne Koninklijke Hoogheid, de Kroonprins van Pruisen, te Spiers behóórlijk van een en ander bericht krijgen. —

Eindelijk gaven de Chasseurs 't op, 't was al lááț op den middag en ze verlangden terug naar hun goede kwartieren te Niederbronn.

Toen v. Zeppelin merkte, dat hij 't wàgen kon, klom hij weer naar beneden, vond zijn Chasseurspaard nog behóórlijk op z'n plaats en reed toen voorzichtig verder.

Daar treft hij 'n ouden boer met z'n dochter en 'n paar koeien op den weg aan. De menschen houden hem voor 'n Franschman en zijn gáárne bereid hem met melk te laven. De dieren worden fluks gemolken en de van overspanning gehéél uitgeputte Graaf drinkt gulzig 't levenwekkende vocht. 't Meisje vertelt hem nog, met tranen in haar oogen, dat haar vrijer óók òp is moeten komen en nu in Metz, bij het 3de Legerkorps is.

Na de goede lieden, die geen geld wilden aannemen, hartelijk dank gezegd te hebben, reed hij vèrder, in de richting van Langenzulzbach en komt tegen dònker bij 'n éénzame boerenhoeve.

De vrouw is alléén thuis en zij houdt den vlot Fransch sprekenden ruiter met z'n képi voor 'n verdwaalden landsman, dien ze gaarne nàchtkwartier verleent, na eerst nog eens flink voor hem te hebben òpgedischt! Twéé van haar jongens zijn onder de wàpens geroepen en ze heeft juist gisteren 'n brief uit Belfort ontvangen, dien ze den graaf laat lezen; v. Zeppelin kreeg dáárdoor wéér eenige gegevens en nu van het 7de Korps, onder generaal Douay te Belfort samengetrokken, en las vooral met véél belangstelling, dat één Divisie, zoodra àlles in orde was, naar Weissenbruch moest om Maarschalk Mac Mahon's Korps te gaan versterken.

Dóódmoe ging v. Zeppelin daarop naar bed en lei z'n hoofd gerùst neder. Hij wist nú, dat in geen vèlden of wégen Fransche troepen waren en voelde er zich zoo veilig als in 't eigen land!

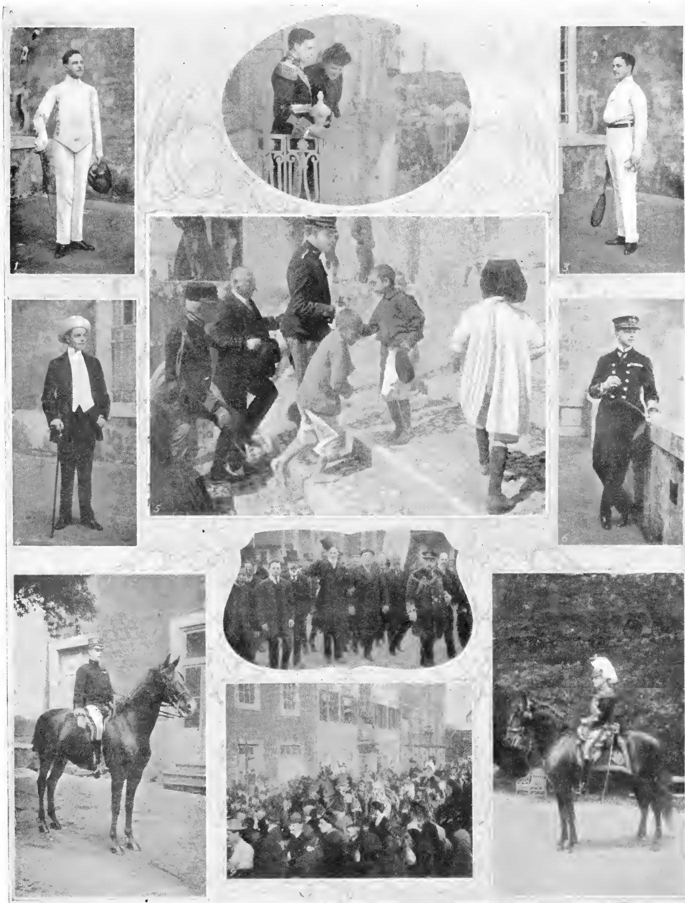
'sAvonds laat kwam de boer thuis. Hij was met z'n karretje naar Pechelbronn geweest om inkoopen te doen, had er van 't gevecht bij de Scheuerlenhofstede gehoord en was op de terùgreis de Chasseurs met hun gevangenen tegengekomen.

Als brááf vaderlander keurde hij 't natuurlijk zéér goed, dat de Fransche officier zoo liéfdeijk was opgenomen en, moè als hij was, ging hij zèlf in den stal nog 't pààrd verzorgen. Baas Breymann had in z'n tijd bij het 9de Lanciers te Nancy gediend en met wèlgevallen monsterde hij dan ook 't Frànsche paard en 't zadeltuig en zei tot z'n vrouw, pòchend op z'n kénnis van militaire zaken: „'t Is er eentje van het 14de Chasseurs, dat nóu in Niederbronn gekantonneerd ligt, zòrg maar voor 'n stévig ontbijt, 't mag onzen officier aan niéts mankeeren! begrepen?" —

Toen v. Zeppelin 's morgens vroeg benéden kwam, waren de echtelieden al drùk in de weer voor hun gast en zag de boer tot z'n gróóte ontsteltenis, dat 't géén Fransch Chasseur was, die dien nacht onder z'n dàk had geslapen, maar 'n officier, ongeveer gekleed als die gevangen genomen Pruisen, die hij gezien had. Hij werd bleek van schrik, maar v. Zeppelin legde met 'n paar twintig-francstukken lachend 'n pleister op de wonde en reed, na ontbeten te hebben, wèlgemoed in de richting der Duitsche grens verder. —

Op den avond van den 26sten Juli meldde hij zich nàtbezweet en dik onder 't stof, als „terug van patrouille", bij zijn Divisie-commandant, Generaal Von Obernitz, die nog diénzelfden nacht 'n uitvoerig bericht aan het Hoofdkwartier te Spiers kon seinen.

De dispositie's die 5 en 6 Augustus tot de slagen bij Weissenbruch en Wörth leidden, berustten voor 'n deel op dezen verkenningsrit van Graaf Von Zeppelin!

Foto's van den onttroonden Koning Emanuel II van Portugal. — *Bovenste rij, van links:* Emanuel in sportcostuum. Met zijne moeder de hulde van het volk in ontvangst nemende. Als lawn-tennis-speler. — *Tweede rij, van links:* In burgerkleeding. Tusschen de arme kinderen. Als zeeofficier. *Derde rij:* In uniform. Als gast van de Kamer van Koophandel te Oporto. In gala-tenue. *Onder:* Te midden van zijne onderdanen.

De Revolutie in Portugal.

De verrassende gebeurtenissen van 4 en 5 October j.l. in het Zuidwestelijke Schiereiland van Europa, hebben opnieuw het licht doen schijnen op de ongezonde toestanden, die daar in het maatschappelijk en staatkundig leven heerschen. Ofschoon

Maria-Pia, geb. Prinses van Savoye (1847), Grootmoeder van Koning Emanuel II van Portugal.

de verwisseling van regeeringsvorm geenszins zonder bloedvergieten heeft plaats gehad, is het verloop toch kalmer geweest, dan zulks vaak bij revolutionaire bewegingen het geval is.

Gelukkig is de Koninklijke Familie gespaard gebleven en heeft zij een veiligen aftocht kunnen vinden. Het is te hopen, dat de orde die thans hersteld is, gehandhaafd zal blijven, althans géén nieuwe offers kosten zal.

Lissabon, de hoofdstad van het land, is het hoofdtooneel van de omwenteling geweest. Van de zeezijde biedt deze stad een indrukwekkend schouwspel; zij is geheel open, strekt zich over een afstand van meer dan 20 K.M. uit, heeft pl.m. 360000 inwoners, waaronder pl.m. 16000 vreemdelingen. Na de verschrikkelijke aardbeving in 1755, heeft zij een geheel ander voorkomen verkregen; de oude stad, die gespaard bleef, bestaat uit een doolhof van nauwe, donkere, kromme straten. De nieuwe stad is regelmatig en modern aangelegd.

De fraaiste pleinen zijn: „Praça do Commercio" aan den Taagoever, de „Praça do Don Pedro IV" met het standbeeld van Pedro IV; het marktplein, „de Praça da Figueira", „het Camoësplein", met het standbeeld van den beroemden dichter (1525—1580), naar wien het plein genoemd is.

Van de wandelwegen noemen we de 80 M. breede, voorname Avenide da Liberdade met het bevrijdingsstandbeeld; in deze straat zijn bij de jongste revolutie bloedige gevechten geleverd tusschen de troepen, die trouw bleven aan het Koningshuis en de Republikeinsch-gezinde afdeelingen. De Avenide da Liberdade is een zeer schoone, moderne allée met zegezuilen en de uitverkoren wandelplaats van de „beau-monde". Verder „de Praça do Principe Real", den botanischen tuin, de tuin van Estrella, het Kon. Park, „het Necessidades de Tapeda da Adjuda" en de „Campo Grando". De stad bezit meer dan 200 geestelijke gebouwen, waarvan de oudste is de Kathedraal uit de 12de eeuw dagteekenend, en, (Zie vervolg blz. 192).

De onttroonde Koning Emanuel II.
Links: Wijlen Koning Don Carlos, 1 Februari 1908 vermoord. — *Rechts:* Wijlen Kroonprins Louis, 1 Februari 1908 vermoord, oudere broeder van Emanuel.

De Hertog van Oporto, Oom van Koning Emanuel II.

Het Necessidades-Paleis, dat door het Marinegeschut gebombardeerd werd.

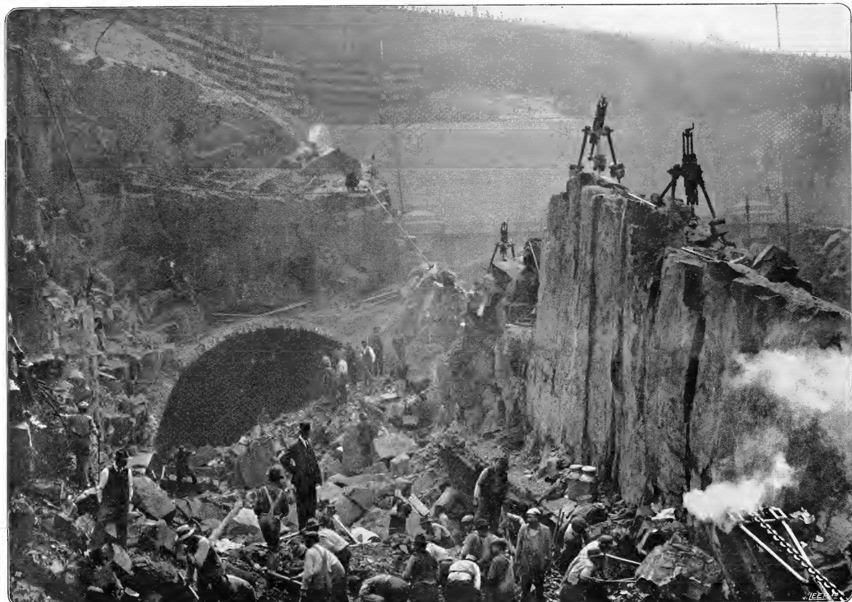
Panorama van Lissabon met de haven, van waaruit het Koninklijk Paleis beschoten werd.

Troepenbeweging in de straten van Lissabon.

Afgestegen cavalerie, in afwachting van bevelen.

De instorting van den rotstunnel der Erie-spoorbaan, die naar den westelijken Hudson-oever tegenover New-York voert. — Ter wille van een sneller en geregelder verkeer werd naast den tunnel een open weg aangelegd, met het plan de passagiers hierlangs en de goederen door den tunnel te vervoeren; tijdens het wegnemen van de gedeeltelijke tunnelbedekking ter verkrijging van eene verbinding tusschen de beide doorgangen, had met verschrikkelijk gekraak eene instorting plaats, waardoor het grootste gedeelte van de 45 werklieden onder de rotsstukken bedolven werden; verscheidenen zijn gedood, sommigen ernstig gekwetst, aan enkelen gelukte het zich door eene snelle vlucht te redden.

De klompen Goud.

VERTELLING VAN J. D. KÜHNE.

In de étalagekast van een Engelsche scheepvaart-maatschappij, die een wekelijkschen dienst onderhield met Australië, lagen het vorige jaar een drietal klompen goud, toebehoorende aan de regeering van Nieuw-Zuid-Wales, en opgegraven in de pas geopende goudvelden van Grey Range, tentoongesteld. Bij elken klomp was aangegeven, hoe zwaar hij woog en welke waarde hij vertegenwoordigde. De middelste woog 37 Engelsche ponden en werd geschat op 5100 pond Sterling (ruim ƒ 60.000). De beide andere, rechts en links van den grooten klomp waren 29 en 22 Engelsche ponden zwaar, zoodat daar bij elkander ongeveer voor eene waarde van anderhalve ton aan ruw goud lag.

Het doel van deze tentoonstelling was, om den lust bij het publiek aan te wakkeren, naar deze goudvelden te trekken.

Natuurlijk was het bestuur der scheepvaart-maatschappij zich wel bewust, dat er onder de menigte, die de tentoongestelde schatten bewonderde, ook wel zouden zijn, bij wie de begeerte op kon komen, zich zulke rijkdommen te verschaffen, zonder zich de moeite te getroosten naar de verre goudvelden te gaan. Daarom werd het venster der étalagekast voortdurend bewaakt door een politieagent. Aangezien het venster bijna den geheelen dag door kijkers werd belegerd, stond de agent in den regel dicht naast het venster bij den ingang van het huis. Aangenaam was het nu juist niet, steeds aan die ééne plek gebonden te zijn, al werd hij ook om de drie uur door een collega afgelost. Gebeurde het dus eens een enkele maal, dat er weinig nieuwsgierigen voor het venster stonden, dan liep hij wel eens heen en weer, maar nooit verder dan tot het huis er naast. Dit laatste had een poort tot ingang, welke voerde naar een binnenplaats, waarop verschillende woningen uitkwamen. Onder deze woningen bevonden zich een groot aantal kelders, die voor de meest verschillende bedrijven waren verhuurd.

Van den kant van Charing Cross kwam op zekeren middag een eenvoudig gekleed man de Pall Mall af. Aandachtig bekeek hij de huisnummers, tot hij eindelijk bij bovengenoemde poort bleef staan. Een arbeider rolde juist vaten uit een der kelders. Op dezen man liep hij toe.

„Hallo, Stephen!" riep hij hem toe.

De man keek op. „Ben jij het, Dobe? Nou, kom dan maar hier!"

Zij gingen den kelder binnen, waaruit Stephen de vaten rolde, en namen de een op een kist, de ander op een vat, plaats.

„Je hebt dus mijn boodschap ontvangen, Dobe?"

„Ja. Wat is er aan de hand?"

„Heb je al gehoord van de klompen goud, die men tegenwoordig in Australië vindt?"

„Je bent toch niet van zins, me over te halen om goudgraver te worden? Dan zou je moeite te vergeefsch zijn."

„Maar zoo'n mooien goudklomp zou je toch wel willen hebben?"

„Zeg me nou maar liever, waarvoor je me noodig hebt."

„Goed. Hiernaast liggen in de étalage drie prachtige Australische goudklompen. Een uitstekend lokmiddel voor landverhuizers, da's zeker. Maar, zie je, net als jij, heb ik niet den minsten lust om naar dat goudland te gaan en er mijn geluk te beproeven. Maar, goudklompen daarvandaan zou ik toch wel willen hebben, ook weer net als jij. Laat ons dus eens probeeren of we hier in Londen geen goudgraverswerk kunnen doen."

„Dat zaakje lijkt me wel wat te gevaarlijk, Stephen. Hoe staat het met de bewaking?"

„Er staat altijd een politieagent bij het raam. Die moet weg. Daarvoor moet jouw jongen zorgen. Voor alles hebben we noodig een kleine automobiel. Dat is net iets voor jou, om daarvoor te zorgen. Je komt hier met zoo'n auto, rijdt per ongeluk het raam stuk, neemt de klompen goud weg en — gaat er mee van door."

„Maar denk je, dat dat alles maar zoo glad van stapel zal loopen?"

„Ik zal je zeggen, hoe ik denk te doen, maar eerst zal ik je wat laten zien." Ze stonden op, gingen naar de binnenplaats, een woning binnen, waar Stephen een kast opende.

„Alle duivels!" riep Dobe uit, „daar hangt een helm van een politieagent!"

Fluisterend zetten zij nu hun onderhoud voort, tot eindelijk Stephen uitriep: „Denk er vooral om, je jongen hierheen te sturen voor instructie!"

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Twee dagen later, 's middags om een uur of drie, op welk tijdstip het verkeer in Pall Mall wat pleegt te verminderen, hield er tegenover het kantoor der scheepvaart-maatschappij een auto stil, die blijkbaar ingericht was, om kleine pakken te vervoeren. Voor in de auto zat alleen de chauffeur, die het zich zoo gemakkelijk mogelijk maakte. De plaats naast hem was ledig: vermoedelijk was de persoon, die hier zitten moest, in de woning, waarvoor de auto stond.

Voor de étalagekast wandelde de wachthebbende agent op en neer. Toen hij weer eens bij den poortingang van het huis naast de étalage kwam, voelde hij zich eensklaps aan zijn mouw trekken. Een opgeschoten jongen stond voor hem, die uit de poort was komen stormen en wien de

tranen over de wangen liepen, terwijl hij beefde over het geheele lichaam.

„Wat is er?"

„Mijn vader! Mijn arme vader!"

„Wat is er dan met je vader?"

„Hij is in een keldergat gevallen vol water en schreeuwt, dat ik er hem uittrekken moet, want dat hij anders verdrinken zal. Maar ik kan niet bij hem komen. Och, kom toch gauw helpen!"

„Waar is het?"

„Hier; 't is maar weinig passen door de poort, in dien kelder daar!"

Wederom trachtte hij den agent mee te trekken. Deze keek nog eens scherp de straat op en af en meende, dat hij, waar op dit oogenblik zoo weinig publiek was, wel een paar minuten weg kon om een menschenleven te redden.

„Nu, gauw dan maar!"

„Hierheen — de poort door: in dien kelder daar achter!"

De agent ging mee, den slecht verlichten kelder in. Nauwelijks echter was hij daar binnen, of de ijzeren deur sloeg achter hem in het slot.

In het eerste oogenblik dacht de agent, dat dit bij toeval was. Maar al heel spoedig drong het tot hem door, dat hij in de val was geloopen. Met alle kracht begon hij op de ijzeren deur te slaan en er tegen te trappen, maar het duurde wel een minuut of tien, eer men op de binnenplaats op dit geweld opmerkzaam werd.

— — — — — — — — —

Nauwelijks was de jongen met den politieagent in de poort verdwenen of er kwam beweging in de automobiel, die tegenover de étalagekast stond. De chauffeur scheen het voertuig te willen laten draaien, maar verloor naar allen schijn volkomen de beheersching over het stuur. Althans in volle vaart vloog de auto op de étalagekast aan en het volgende oogenblik was het raam in duizend splinters verbrijzeld. Onmiddellijk had hij de automobiel achteruit gestuurd tot op de straat, doch niet, dan na zich meester te hebben gemaakt van den grootsten der waardevolle klompen goud, dien hij liet verdwijnen in de kast achter in het voertuig.

In het kantoor der scheepvaart-maatschappij was men in den beginne als verstijfd van schrik over de ongehoorde brutaliteit van den chauffeur. Het volgende oogenblik echter vlogen de bedienden de deur uit en wierpen zich met eenige voorbijgangers op den automobilist, die reeds met de hand aan het stuur poogde er van door te gaan.

Tegelijkertijd kwam ook een politieagent de poort uitgevlogen, drong door de menigte en greep den chauffeur bij de schouders.

Het was evenwel niet de agent, die den kelder was binnengegaan, doch een ander, die uit een kelder er naast was te voorschijn gekomen, en wel uit denzelfden, waarin twee dagen te voren het gesprek tusschen Stephen en Dobe had plaats gehad.

„Hallo, vrind!" riep hij. „Direct van de auto af! En geef hier den goudklomp terug, gauw!"

De overvallen roover scheen zich in zijn lot te schikken. Onder luiden bijval van de steeds dichter wordende menigte wierp hij de zware stukken goud door de gebroken ruit weer naar binnen.

„Zie zoo, mijn jongen," beval de agent, „nu ga je met mij naar de politiepost bij Charing Cross. Maar een beetje gauw hoor, raad ik je!"

De auto, waarin ook de agent had plaats genomen, werd in beweging gebracht en nauwelijks was het voertuig een eind de straat in, of het begon inderdaad zeer snel te rijden.

Plotseling kwamen de bedienden weder de straat opvliegen. „Waar is de auto heen? Waar is hij naar toe?" riepen zij.

„Naar de politiepost bij Charing Cross!" riep men hun toe. „Daar in de verte gaan zij juist den hoek om!"

De lui liepen wat zij loopen konden naar den ongeveer tien minuten ver verwijderden politiepost. Maar daar wist men niets af van een auto met een politieagent en een gearresteerden inbreker. En er kwam er geen ook.

De reden, waarom de bedienden zoo haastig opnieuw de straat waren opgevlogen, was, dat de teruggeworpen gele klomp niet die was, welke er eerst had gelegen. — Het bleek een goed nagemaakt stuk koper te zijn!

Aan den avond van dien dag werd de auto onbeheerd gevonden in de Fieldgate Street in Whitechapel, maar — zonder klomp goud in de achterkast.

Groep van leden der Archaeologische Commissie van Advies en van den Raad van Commissarissen der Romeinsche katakomben, voor den ingang van het gebouw te Valkenburg. — *Van links naar rechts, zittend:* Prof. Dr. Pijper, Leiden; Dr. P. J. H. Cuypers, Roermond; G. Gietmann, Valkenburg; A. T. Hoefer, Hattem; *staande:* Mr. Karel Diepen, Valkenburg; T. Hustinx, Valkenburg; Rev. H. T. Oberman, Vlissingen en Jan Diepen, Tilburg — De katakomben te Valkenburg zijn oorspronkelijk zandsteengroeven, welke sedert onheuglijke tijden ontgonnen zijn tot het verwerven van bouwmateriaal; zoo ontstonden uitgestrekte gangen en dwarsgangen, die op verschillende plaatsen een waar labyrinth vormen; de familie Diepen, eigenares van het terrein, heeft in 1909 het goede denkbeeld gehad en uitgevoerd om een gedeelte der steengroeven te herscheppen in een „*onderaardsch Rome*", waartoe de heer J. Diepen en L. Hagen zich naar Rome begeven hebben, om onderzoekingen te doen in de aldaar meest belangrijke gedeelten der katakomben. Na overleg met Romeinsche geleerden, werd besloten in de groeven getrouwe nabootsingen van eenige beroemde crypten met hare fresco's aan te leggen, welk moeielijk en belangrijk werk aan onzen Nederlandschen bouwmeester en kunstenaar Dr. P. J. H. Cuypers werd opgedragen. — De Romeinsche katakomben te Valkenburg zijn gelegen onder het „*Polferbosch*", pl. m. 12 minuten van het station; de ingang bevindt zich op de helling van den heuvel, waarboven het Rotspark is. — Wij brengen in herinnering, dat de katakomben te Rome begraafplaatsen zijn van Romeinen, die tot het Christendom overgingen; 't zijn uithollingen met nissen en crypten in den tufbodem; de lijken werden gebalsemd, in lijnwaden gewikkeld en in de bestemde onderaardsche plaatsen gelegd, welke daarna dichtgemetseld werden.

FAMILIE-TREKKEN.

Tante: „Hebt ge al opgemerkt op wie uw kleine zusje lijkt, dat de ooievaar gebracht heeft?"

Klein Elsje: „O, ja, op papa en mama."

Tante: „Op alle twee?"

Elsje: „Ja, want zij heeft geen tanden net als mama en ook geen haren net als papa."

Een kolossale hoeveelheid appelen, op het vrije veld, bestemd voor de bereiding van appelwijn; deze drank is bij onze oostelijke naburen meer in trek dan ten onzent en wordt er bij honderden liters gedronken. — Nadat de appelen gewasschen zijn, worden ze machinaal stuk gesneden, verbrijzeld en gemalen; daarna doet men het gemalen product in groote manden, waarin het staat te broeien, zonder tot gisting te komen; vervolgens wordt het zoolang geperst, dat er geen droppel vocht meer uitvloeit en afgetapt op groote in een kelder geplaatste vaten, waarin het weken lang blijft; nà de gisting en de bezinking is de appelwijn, die vermengd met koolzuurhoudend water uitstekend voor den dorst is, gereed.

zooals vermeld wordt, ontstaan uit eene moskee. — Van de wereldlijke gebouwen dient in de eerste plaats genoemd te worden de „Paço das Necessidades" in 1743—1750 gebouwd, de „Paço de Belem" (de vroegere residentie), de „Paço d'Ajuda" met kostbare verzamelingen, maar nog steeds onvoltooid, de „Torre de Belem", een 35 M. hooge toren in Moorsch-Gothischen stijl. — Nijverheid en handel gaan onder de financieele moeielijkheden en den slechten economischen toestand zeer gebukt, maar als station voor de stoomschepen van de groote vaart is de stad zeer belangrijk. — Beweerd wordt, dat de naaste aanleiding tot de opspetterende vonk uit de reeds lang smeulende opgestapelde brandstoffen, geweest is de moordaanslag van den infanterie-luitenant Rebello Santos op Dr. Bombarda, directeur van het krankzinnigengesticht te Lissabon. — De aanslag van den officier had plaats in de spreekkamer van den geneesheer; 3 schoten troffen deze in den onderhuik en, ondanks de zware verwondingen riep hij den toesnellenden hedienden toe, den moordenaar te sparen, omdat hij dezen als een krankzinnige heschouwde. Des avonds gaf Dr. Bombarda den geest en spoedig daarna hadden er dreigende manifestaties plaats. Het hezoek van den President van Brazilië schijnt ook niet zonder invloed te zijn gebleven op den geest, die de Republikeinen hezielde. — Leger en vloot steunden dadelijk voor een groot deel de revolutionnairen, maatregelen waren getroffen om de verbindingen van Lissabon met de provinciën te verbreken en zoo kon de toestand gemakkelijk en spoedig door de Republikeinen beheerscht worden. Waarschijnlijk zou het koningschap nà den moord op Don Carlos in 1908 bestendigd zijn gebleven, als de ongeveer 21-jarige zoon, Koning Emanuel II, geleid door uitmuntende raadslieden, de vereischte capaciteiten, het zoo hoog noodzakelijke doorzicht, de wilskracht, het besef van zijn hooge waardigheid, van zijne verantwoordelijkheid in voldoende mate had gehad, om het land te hervormen, en zoodoende de heerschende ontevredenheid en de partijtwisten te verminderen.

Emanuel II als kind.

Koning Emanuel II met zijne Moeder (Koningin-Weduwe) en zijne lievelingshonden.

Voornaamste gebeurtenissen uit de geschiedenis van het Huis van Braganza.

1640. Johan, Hertog van Braganza, als Johan IV op den Portugeeschen troon geplaatst.

Emanuel II als 15-jarig jongeling.

1665. De Portugeezen verslaan de Spanjaarden te Villa Viciosa.

1668. Beëindiging van den oorlog met Spanje door het Verdrag van Lissabon.

1755. (1 Nov.) Geweldige aardheving te Lissahon. Verdrag tusschen Frankrijk en Spanje over de verdeeling van Portugal; Fransche inval.

1810. Massena, generaal van Napoleon I te Busaco verslagen.

1814. Portugal staat Guinea aan Frankrijk af.

1816. Johan VI Koning van Portugal.

1820. Begin van de revolutie in Oporto.

1821. Terugkeer van Koning Johan VI. Kroonprins Pedro hlijft als regent in Brazilië.

1822. Onafhankelijkheidsverklaring van Brazilië; Pedro I tot Keizer geproclameerd.

1826. Dood van Johan VI.

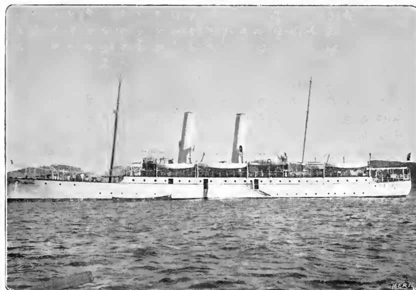
1831. Opstand in Portugal ten gunste van de Koningin, waarbij meer dan 300 slachtoffers vielen.

1832. De aanhangers van Don Michel doen een aanval op Oporto en worden met aanzienlijke verliezen teruggeslagen.

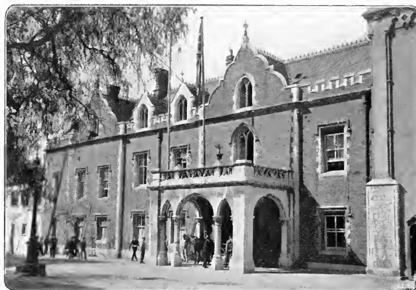
1834. Moordtooneelen te Lissabon.

Portugeesche Artillerie in batterij komende, om het vuur te openen.

Het Koninklijk Jacht „Amelia", waarop de Koninklijke Familie de vlucht nam bij het uitbreken van de omwenteling en waarop zij veilig naar Gibraltar overgebracht is.

Het Residentie-Gebouw van den Engelschen Gouverneur te Gibraltar, bij wien de Portugeesche Koningsfamilie een veilige toevlucht vond.

De eerste foto's van de Revolutie in Portugal: Gezicht op een barricade gedurende het gevecht in een der hoofdstraten van Lissabon.

Het volk, gewapend met geweren en revolvers, in een der hoofdstraten, bedreigt de regeeringsgebouwen.

1834. De Cortez verklaren Koningin Maria II da Gloria meerderjarig.
1836. De Koningin huwt met Ferdinand van Saxen-Coburg-Kohary.
1836. Revolutie te Lissabon.
1847. Conferentie te Londen; Engeland, Frankrijk en Spanje besluiten de Koningin van Portugal bij te staan in de onderdrukking van de binnenlandsche troebelen.
1853. Dood van Koningin Maria II; haar zoon, Pedro V, volgt haar op.
1861. Dood van Pedro V; zijn broeder hertog van Oporto volgt hem als Lodewijk I op.
1863. Geboorte van Don Carlos, de troonopvolger.
1866. Dood van Don Miguel, de ex-koning.
1889. Dood van Koning Lodewijk I; Don Carlos volgt hem op.

Theophile Braga.

1908. 1 Febr. Don Carlos vermoord en opgevolgd door Emanuel II.
1910. 4 October. Emanuel II onttroond en Theophile Braga President van het Voorloopig Bewind over de Portugeesche Republiek.

Theophile Braga.

De Portugeesche president Theophile Braga, geboren 1843, studeerde onder zeer moeielijke omstandigheden aan de Universiteit, promoveerde tot doctor in de Rechten in 1868, werd na zeer veel tegenkantingen benoemd tot hoogleeraar aan de Academie te Lissabon en voerde als Republikein voortdurend een scherpen strijd tegen de conservatieve partij; hij is schrijver van talrijke werken op geschiedkundig en sociologisch gebied.

Een zeer merkwaardige foto van de voornaamste wijk in Lissabon gedurende de manifestaties; verscheidene gevangen genomen royalisten worden opgebracht.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

„Je moet in elk geval van hem af komen. Als je je niet tot Bourgoing wilt wenden, spreek dan met graaf Saint-Arnaud."

„Wat zou die zeggen?"

„Dat weet ik niet. Maar helpen zal hij je zeker. Hij beoordeelde ook Amely zeer hard en bezoekt ze nu toch bijna dagelijks. Daarom ga ik niet met mijn zuster wonen, omdat ik hem niet ontmoeten wil en ik haar den troost niet wil ontnemen, met hem over Dubois te spreken."

„Je zult toch wel zooveel geld behouden, om te kunnen leven, Hortense?"

„Voor alles moet ik eerst leeren om zonder de weelde, waaraan ik gewoon ben, te leven. Ik begin al, mij alleen te kappen en aan te kleeden. Hoe lastig is dat. Het liefst ging ik met mijn kleeren aan te bed! Als ik eerst wat zelfstandiger geworden ben, dan kan ik misschien een betrekking als voorlezeres bij een oude dame aannemen. Voorlezen en pianospelen kan ik. Het is waar, breiwerk in orde brengen en knoopen aannaaien, daar zou mijn meesteres voorloopig nog van moeten afzien."

„Hortense, je spreekt in scherts en toch is dat alles vreeselijk treurig."

„Zeer treurig, maar er is niets aan te veranderen — waarom dus te klagen?"

„Jij hebt een sterker wil, Hortense, dan ik dacht. Ik bewonder je. Je zoudt een lastigen minnaar gemakkelijker kwijt raken dan ik."

„Voorloopig is het met mij altijd het omgekeerde het geval geweest. Mijn verloofden hebben mij telkens spoedig weer laten loopen. Saint-Arnaud deed het, omdat ik te veel geld had en prins Polignac, omdat ik het niet meer had!"

„De prins gedroeg zich schandelijk. Dat vindt iedereen."

„Zijn gedrag hinderde mij niet. Ik verwijt hem niets. Hij beminde mij niet, maar mijn geld. Met de millioenen verdween ook zijn liefde. Deze rekensom kwam precies uit."

De jonge meisjes zwegen een poos. Elk had haar eigen gedachten. Het vuur in den haard ging langzaam uit. De avond viel.

„Hortense, zou je bij mijn grootmoeder willen komen?" vroeg Marie plotseling.

Hortense keek verbaasd op. „Zoekt mevrouw Boucher een juffrouw van gezelschap?"

„Grootmama sprak er vandaag nog over, hoe eenzaam ze zich gevoelt, en hoe gaarne ze een jong meisje in huis zou willen nemen om mij te vervangen. Met mijn grootmoeder zou je het best kunnen vinden, Hortense."

„Ik heb steeds achting voor haar gevoeld."

„En zij heeft je altijd graag mogen lijden. Zij is nu vol medelijden voor je. Het zal je best bij haar bevallen — en wat prettig zou het zijn, als we elkaar daar dikwijls konden zien."

Hortense dacht na. Het liefst had zij wel is waar Parijs en al haar betrekkingen den rug gekeerd, maar zij zag in, dat zij, hulploos, verwend als zij nu nog was, onmogelijk bij vreemden haar brood verdienen kon. De oude admiraalsvrouw zou geduld met haar hebben en haar gaarne voor haar toekomstig beroep voorbereiden.

„Als je grootmoeder werkelijk zulk een onnut meubel als ik ben opnemen wil, Marie, dan...."

„Maar al te graag. Zij verlangt naar een jong gezicht. Als je haar een beetje opvroolijkt, zal ik je zeer dankbaar zijn."

„Gij mij dankbaar! Gij kleedt uwe weldaden zeer kiesch in, Marie."

„Ik rijd dadelijk naar grootmama toe en zeg, dat je komt. Denk je nog deze week hier klaar te komen?"

„Dat hoop ik. Dagelijks melden zich koopers voor het huis. Prévost moet maar snel den verkoop afsluiten, dat ik weg kan."

Marie stemde levendig toe, en na een teeder afscheid scheidden de beide meisjes, elk met het gevoel de andere eerst nu werkelijk te hebben leeren kennen en oprechte vriendschap te hebben gesloten.

Hoofdstuk XVI.

Groote meubelwagens stonden volgepakt voor het leege paleis van baron Merrier. Hooi en stroo lag op straat verspreid. De poortdeuren stonden wijd open. Een paar sjouwers droegen nog de laatste kostbare stukken, zorgvuldig met doeken bedekt, er uit.

Saint-Arnaud betrad het leege huis. Niemand belette hem den toegang. De bedienden schenen het reeds verlaten te hebben. Ongehinderd kwam hij tot in de woonkamers en keek met een pijnlijk gevoel rond. Als door een magneet was hij hierheen getrokken, om nog eens de vertrekken te zien, waarin hij en Hortense gedurende hun korte verloving zoo gelukkig geweest waren. Nu, in de leege kamers, waarin zijn voetstappen luid weerklonken, had hij spijt van zijn besluit. Deze treurige indruk zou zich in de toekomst altijd tusschen de lieve oude beelden en herinneringen plaatsen en ze voor hem bederven. Hoe dwaas, dat hij aan die sentimenteele opwelling had toegegeven! En toch kon hij het niet laten, hij moest ook naar Hortense's boudoir zien, den wintertuin, waarin ze zich verloofd hadden en elkaar voor de eerste maal gekust.

Somber keek de grijze Novemberdag door de beslagen ruiten van den leegen wintertuin. De pracht van varens en orchideeën ontbrak. Slechts een vergeten palm met gele, slap hangende bladeren stond nog in een hoek.

Een slanke, in 't zwart gekleede meisjesgestalte leunde tegen den palm en drukte het voorhoofd tegen den met bast omwonden stam.

Saint-Arnaud bleef ontsteld op den drempel staan: „Hortense!" riep hij zacht en met bewogen stem.

De aangesprokene keerde zich verschrikt om. „U hier, graaf Saint-Arnaud? Wat verlangt u? Spaart het lot mij dan geen enkele vernedering?"

„Als mijn gezicht u hindert, ga ik dadelijk heen. Mijn voeten hebben mij bijna tegen mijn wil hierheen gebracht," antwoordde de jonge officier eenvoudig. „Ik wist van uw zuster, dat het huis verkocht is en vandaag ontruimd zou worden. Daarom moest ik er nog eens doorgaan."

„Hebt u dat gedaan en u verheugd, dat al de u zoo hinderlijke weelde grondig is opgeruimd?"

„Ik zag, dat u alles gaf om de dwalingen van uw vader goed te maken en ik voelde me reeds lang gedrongen u mijn bewondering en hoogachting daarvoor uit te spreken."

„Zeer vriendelijk! Ik kan geen van beide aannemen, want mijn handelwijze is volstrekt niet bewonderenswaardig en verdient ook geen hoogachting, maar is vanzelfsprekend."

„Dat dit voor u zoo is, bewijst slechts de hoogheid van uw karakter."

Hortense wendde zich af. Hij zag met ontroering, hoe smal en bleek haar wangen waren. Haar geheele voorkomen kwam hem veranderd, maar bekoorlijker dan ooit, voor. De overdreven ver uitstaande crinoline was verdwenen, evenzoo het buitengewoon hooge kapsel. Haar japon viel in zachte plooien langs haar heen, een paar stevige vlechten lagen in haar hals en het gezichtje werd liefelijk door het golvend haar omzoomd. De groote, fluweel-zachte oogen zagen er uit, alsof zij dikwijls geweend hadden en ook nu slechts met moeite de tranen met de lange wimpers vasthielden.

Een sterk gevoel van ontroering en berouw ging door zijn ziel, toen hij haar aanzag en verdreef de laatste rest van gekrenkten trots en toornige verbittering.

„Hortense, hoor mij aan!" smeekte hij, nam haar handen en hield ze met geweld tusschen de zijne geklemd.

„Wat zouden we elkaar nog te zeggen kunnen hebben, graaf Saint-Arnaud?" antwoordde zij koel. Haar fijne neusvleugels trilden, in haar oogen gloeide iets van het oude, hartstochtelijke vuur.

„Zeer veel heb ik u te zeggen, en u moet mij aanhooren," ging hij op den haar zoo goed bekenden, eenigszins meesterachtigen toon voort. „Al lang zocht ik een gelegenheid om u te zien. Op de meest ongewone tijden kwam ik bij uw zuster — steeds in de hoop u te ontmoeten."

„Ik vermeed opzettelijk een weerzien."

„Dat dacht ik ook — en vind het begrijpelijk. U moest wel boos op mij zijn, wegens mijn hardheid, waarmee ik toen den band tusschen ons doorsneed; kunt u mij vergeven?"

„Zeer zeker. U hadt volkomen gelijk."

„Neen, ik had geen gelijk!" viel hij, geprikkeld door haar koele toestemming heftig in. „Ik handelde wreed en onverstandig. Hoe kon ik verlangen, u dadelijk tot mijn denkbeelden over te halen! Die konden eerst door eigen ondervinding de uwe worden. Zeer sterk heb ik mijn hardvochtigheid betreurd, omdat ik u daardoor nu in dezen moeilijken tijd niet ter zijde mag staan."

„Ik heb niemand noodig. Ik heb ondertusschen geleerd, mijzelf te helpen."

„Dat zie ik en ik bewonder uw moed en uw vastberadenheid." Hij bracht haar kleine, koude handen, die willoos tusschen de zijne lagen, aan zijn lippen.

Zij maakte zich wrevelig los. „Is het grootmoedig mij nog meer te willen vernederen?"

„Kan het u vernederen, wanneer ik u mijn oprechte bewondering uitspreek?"

„Zeker. Ieder prijzend woord over mijn handelwijze is voor mij een slag in 't gezicht!" riep zij hartstochtelijk. „In dien lof ligt de verwondering, dat Amély en ik het misschien oneerlijk verkregen geld niet behouden willen. Zulk een eerlijkheid had men van ons niet verwacht — neen, zeker niet. Allen dachten, dat wij met onze veilig belegde millioenen vroolijk verder zouden leven — niet waar?"

„Wat anderen gedacht hebben, weet ik niet. Van u persoonlijk heb ik nooit anders dan goeds verwacht."

„U vergist u — dat deed u niet. Ook u is verrast." Een snik zonder tranen deed haar trillen. „En ik mag er niet eens over klagen. Wat kan ik anders verwachten, dan dat alle menschen mij den rug toekeeren, kwaad van mij spreken en slecht van mij denken!"

„Niemand doet dat, ieder acht u!" viel hij ongeduldig in. „Wroet toch niet zoo in uw eigen smart en verbitter u niet opzettelijk tegen uw vrienden."

„Mijn vrienden! Waar waren die in de dagen, toen alles om mij heen ineenstortte?"

Hij beet zich op de lippen. Het verwijt gevoelde hij diep. „Slechts de vrees uw verloofde, prins Polignac, te ontmoeten, belette mij dadelijk naar u toe te komen," zei hij na een poosje.

„Die vrees had geen grond. De prins was de eerste, die ons verliet, zeer blij, dat de slag viel, voordat onze verloving publiek werd."

„Hoe kon u toch ooit er toe komen, zulk een man te trouwen?"

„Mijn vader wenschte het huwelijk. Een prins tot schoonzoon te krijgen, moest zijn krediet weer herstellen."

„En daartoe leendet gij u?"

„De rol van een verlaten verloofde is geen aangename, graaf."

„En daarom wilde u bewijzen, dat u toch nog wel aanzoeken kon krijgen?" Nu, daaraan had werkelijk niemand getwijfeld, ook zonder dit voorbeeld."

„Vermoedelijk niet, want toen was ik immers nog rijk."

„U is nu veel rijker, veel begeerenswaardiger."

Zijn blik hing met stralende verrukking aan haar gestalte.

Maar zij zag hem niet meer aan, doch staarde door de aangeslagen ruiten de straat op, waar de volgeladen meubelwagens de een na den ander langzaam wegreden. Haar oogen vulden zich met tranen.

„Nu is alles opgeruimd — alles is weg," zei ze zacht in zich zelve. „Nu ben ik zonder thuis."

Een grenzenloos medelijden greep hem aan bij haar klagende woorden.

„Hortense, ge zijt niet zonder thuis,” riep hij bewogen. „Uw zuster wenscht niets liever dan met u samen te wonen. Ook mijn moeder is elken dag bereid, u bij zich te nemen.”

„Gravin Saint-Arnaud?”

„Van ganscher harte heeft zij medelijden met u en biedt u aan —”

„Dank u. Nooit zou ik het huis van de gravin kunnen betreden.”

„Om mijnentwil niet?”

„Neen”.

„U wreekt zich zeer bitter over mijn hardheid.”

„Ik wreek mij niet. Maar u zult toch zelf inzien, dat ik onmogelijk naar de moeder van den man kan gaan, met wien ik —”

„Met wien u verloofd was?” voltooide Saint-Arnaud kalm den zin. „Ik zie daarin geen onoverkomelijk bezwaar.”

„Daarvan kan geen sprake zijn! Ik zei zooeven ook niet volkomen de waarheid. Iemand heeft zich vriendelijk mijner aangetrokken. Marie Boucher kwam bij mij en haalde mij over, bij haar grootmoeder te komen en daar haar plaats in te nemen. Ook mevrouw Boucher schreef mij een lief briefje.”

„Het plan schijnt mij zeer goed toe. Ik ken mevrouw — zij is een zeer goede en zeer verstandige vrouw.”

„In elk geval zal ik den tijd daar gebruiken, om mij voor mijn toekomstig beroep voor te bereiden.”

„Doet u dat, want vroeg of laat zult u toch trouwen.” In zijn oogen kwam een overmoedige glans.

„Mag ik mevrouw dikwijls bezoeken, als u er is?” begon Saint-Arnaud na een kort stilzwijgen eenigszins aarzelend. Zijn hart klopte snel.

„Dat kan ik onmogelijk toezeggen.” Hortense's toon klonk zeer afwijzend. Maar toen zij zijn teleurstelling bemerkte, voegde zij er zachtjes aan toe: „Het is waar, ik hoorde, dat mevrouw Boucher zeer gastvrij is en....”

„Een mooie eigenschap,” verzekerde Saint-Arnaud met geestdrift. „Mijn vriend Bourgoing sprak altijd met verrukking over de heerlijke theeuurtjes bij mevrouw Boucher. Het ligt ook niet aan Bourgoing, dat hij mevrouw Boucher nog niet grootmoeder noemt. Uw mooie, kleine vriendin, Marie laat den armen Philippe vreeselijk lang wachten.”

Hortense antwoordde daarop niets, omdat zij Marie's geheim niet mocht verraden. Met tranen in de oogen keek zij de leege kamers rond. „Het huis is leeg — niets houdt mij hier meer terug.”

„Niets, Hortense?” vroeg hij verwijtend. „Zijn er geen duizend lieve herinneringen aan deze plaats verbonden?”

„Die heb ik mij uit het hart gerukt. Neen, mij houdt niets! Ik behoef slechts in een huurrijtuig te stappen en weg te rijden. — Vaarwel dus, graaf Saint-Arnaud.”

„Sta ten minste toe, dat ik u naar het rijtuig breng.”

Hij bood haar den arm, maar zij nam hem niet aan, doch liep zwijgend naast hem door de leege kamers. Hij begreep haar smartelijk zwijgen en zeide ook niets meer.

Eerst, toen zij in het rammelende huurrijtuig zat en de vermoeide schimmel aantrok, drukte hij haar vast de hand: „Tot weerziens!”

In zijn oogen lag zooveel liefde en blijde hoop, dat een warme straal ook door haar hart ging. Maar zij wendde het hoofd af, zonder te antwoorden en drukte zich diep in de afgesleten blauw lakensche kussens.

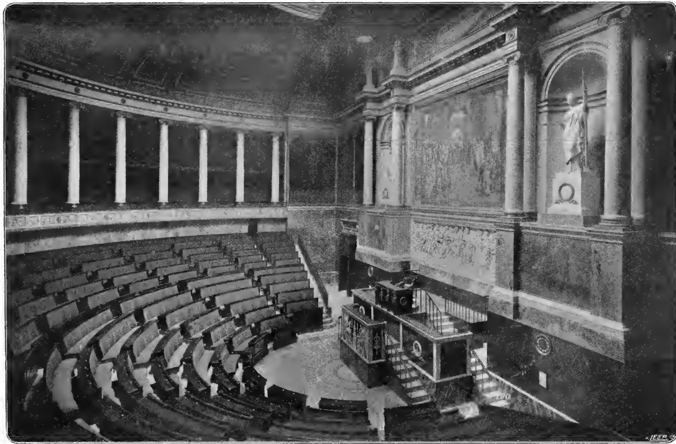
Daarna rolde het rijtuig over het natte plaveisel, en Saint-Arnaud stond alleen voor het leeggedragen paleis, welks kale ramen en wijd openstaande deuren een treurigen indruk maakten. In gedachten zag hij den dikken baron met zijn zelfbewust gelaat in de schitterende vertrekken op en neer gaan, Amely van zaligen trots op haar beroemden man staren en Hortense in haar kostbare toiletten als een schitterende vlinder tusschen haar orchideeën in den wintertuin rondfladderen — en nu? Nu zat de man, door iedereen in den ban gedaan, in voorloopige hechtenis, Amelie Dubois droeg, nog verscherpt door zelfverwijt, zware weduwenrouw en de verwende Hortense moest door medelijdende kennissen worden opgenomen.

Welk een val!

En toch viel als een bleeke zonnestraal de hoop in zijn hart: dit alles moest gebeuren, om voor Hortense en hemzelf den weg tot een waar geluk te banen.

— — — — — — —

Hortense werd door mevrouw Boucher met zulk een warme hartelijkheid ontvangen, dat ieder gevoel van beklemming dadelijk moest verdwijnen.

Vergaderzaal van de Kamer van Afgevaardigden in het „*Palais-Bourbon*” te Parijs, in 1722 gebouwd.
De hertogin-weduwe van Bourbon, dochter van Lodewijk XIV, was de stichteres van dit aan de Seine gelegen parlementsgebouw; vandaar de naam „Palais-Bourbon”; in 1790 werd het nationaal eigendom; in 1814 werd het aan den prins van Bourbon teruggegeven, maar daarna kocht de staat het terug van den hertog van Aumale, erfgenaam van genoemden prins, en sedert het Eerste Keizerrijk houden de Députés er hunne zittingen; op de breede stoep prijken de standbeelden van Thémis en Minerva, aan den voet vier beelden van beroemde mannen: Sully, Colbert, d'Agnesseau, L'Hôpital. — Ook de gevel is met beelden versierd. — Het interieur bevat o. m. „Le salon de la Paix”, dat als vereenigingslokaal dient van afgevaardigden, journalisten, kiezers en invloedrijke mannen en met fraaie bronzen groepen versierd is; verder o. m. „*La Salle du Trône*” met plafondschilderingen, een kostbare bibliotheek, de wandelgangen en „La Salle des Seances” in half-cirkelvorm met twintig marmeren zuilen, prachtige beelden, groepen en allegorische voorstellingen; deze zaal dateert van 1832; van 1829—1832 kwamen de afgevaardigden bijeen in een houten zaal in den tuin, welke niet meer voldeed in 1848 en door een andere houten localiteit vervangen werd; deze verdween op haar beurt in 1851. — Het wetgevend lichaam heeft den val van de Juli-regeering en van het Tweede Keizerrijk gezien; tevergeefs vertoonde de hertogin van Orléans zich met hare twee jonge kinderen aan de afgevaardigden om het regentschap op te eischen! 4 September 1870, nà de catastrophe van Sedan, viel de woedende menigte door het hek, dat anders altijd gesloten is, het Paleis binnen, bestormde de „Kamer” en wierp zich van daar op het Stadhuis, waar de Republiek geproclameerd werd. — Menigmaal werden de zittingen verstoord door oproerige tooneelen en vechtpartijen zelfs. Het aantal duels, in de vergaderzaal ontstaan, is zeer groot. Wie op een mooie Fransche redevoering gesteld is, komt in het „Palais-Bourbon” vaak bedrogen uit. — Er heerscht dikwijls een te levendige conversatie-toon!

„Trouwen — ik?” herhaalde Hortense verbaasd. „Nooit. Welke man zou mij, met mijn bevlekten naam wel willen trouwen?”

„Zeer velen. Uw naam is ongerept.”

„Maar die van mijn vader niet. Ik zou in elk geval niet graag van mijn man het mooie spreekwoord hooren: „de appel valt niet ver van den stam.”

„Zulk een onbeschaamdheid zult u wel niet te vreezen hebben,” antwoordde hij koel. Haar woorden beleedigden hem, want wanneer van haar toekomstigen echtgenoot gesproken werd, dacht hij onwillekeurig altijd nog aan zichzelf.

„Ik zal me liever niet aan de kans blootstellen, zulke of dergelijke woorden te moeten aanhooren. Zoodra ik bij mevrouw Boucher zal hebben leeren werken — lach maar, ik zal bepaald werken.”

„Ik lach niet, maar wensch u geluk met uw besluit.”

„Spoedig hoop ik dan een betrekking te vinden, waarin ik mijn brood kan verdienen.”

„Was het niet uw eerste plicht, uw zuster bij te staan? Mevrouw Dubois is gebroken.”

„Later kom ik misschien bij haar in. Nu zou zij weinig aan mij hebben, daar ik even hulpeloos ben als zij. Stel u een huishouding voor, waarin twee zoo grenzenloos verwende menschenkinderen op eens zich in veel bescheidener omstandigheden moeten schikken! Neen — neen, eerst moet ik een leertijd bij mevrouw Boucher doormaken.”

„Mijn lief kind — duizendmaal welkom!”

Laat mij uw lief gezichtje kussen.” De oude dame drukte haar lippen op Hortense's wangen, „kom maar binnen. Den heelen morgen heb ik aan het raam gezeten en naar u uitgezien.”

„Mevrouw, ik weet niet, hoe ik u moet danken, dat u me wilt opnemen.”

„Mij danken! Dat ontbrak er nog maar aan. Ik, ik alleen moet dankbaar zijn, dat ge mij, oude vrouw, gezelschap wilt houden.”

„In elk geval zal ik mijn best doen u tevreden te stellen.”

„Dat is goed. Dan verlang ik voor alles, dat ge dikwijls lacht. Mijn kleine Marie koert bij 't lachen als een tortelduif — ik zou graag hooren, of het bij u ook zoo klinkt.”

Hortense moest lachen.

„Bravo, dat is al een begin!” moedigde mevrouw Boucher aan. „De aardige kuiltjes hebben mij dadelijk ingepakt, toen ik u voor 't eerst zag. En richt nu uw kamer maar geheel naar uw zin in.” Zij bracht haar in een klein vertrek. „Mijn kleine Marie sliep hier, toen zij nog bij mij was.”

„Hortense keek ontroerd in de eenvoudige, maar zeer gezellig gemeubileerde kamer rond. Alles daarin sprak van een liefdevol zorgende hand. De sierlijke meubels waren wit gelakt en met fijne vergulde lijnen versierd. Goed verzorgde planten stonden voor de ramen, en een groote glazen schaal met geurende reseda op de schrijftafel.

(*Wordt vervolgd*).

De thans in het buitenland beroemde violist **Mischa Elman**, die deze maand een reeks concerten in ons land geeft (concert-bureau De Haan, 's Hage) is, zijn jeugd ten spijt, een groot, een geniaal kunstenaar. In onzen landgenoot, den pianist **Louis Schnitzler**, vindt hij een ideaal accompagnateur. Beide heeren waren zoo vriendelijk, na afloop van hun jongste concert in den Hollandschen schouwburg, voor onzen fotograaf te poseeren. — De ben. van den heer **M. G. J. Kempers**, burgem. van Harderwijk, tot officier der orde van Oranje-Nassau, is door de gemeentenaren met vreugde begroet; het oudste raadslid heeft in een der jongste raadsvergaderingen de gevoelens der bevolking in hartelijke bewoordingen vertolkt. — De heer **E. Luitsz**, sedert 1873 directeur der Zeevaartkundige school te Harlingen, begon zijn loopbaan als scheepsjongen; tengevolge van een ongeluk aan boord verloor hij vier vingers, zoodat hij in anderen werkkring moest overgaan; na met succes zijn examens in wis- en zeevaartkunde te hebben afgelegd, werd hij achtereenvolgens dir. van de Zeevaartkundige school te Vlieland, te Delfzijl en te Harlingen. H. M. de Koningin schonk hem het ridderkruis der Oranje-Nassau-orde. — De heer **M. J. Abels**, directeur der gemeente-gasfabriek en gemeente-architect te Oss, vierde de vorige week, onder groote belangstelling, zijn 25-jarig ambtsjubileum.

M. G. J. Kempers.

Louis Schnitzler en Mischa Elman.

Het Nederl. corps diplomatique heeft een gevoelig verlies geleden door den dood van Jhr. Mr. **H. C. J. Testa**, sedert 1902 gezant te Madrid; in 1883 aan de Rijksuniversiteit te Leiden geprom., werd hij in 1886 attaché bij de Ned. Legatie te Weenen, in 1889 secr. van het gezantschap te Brussel, in 1896 minister-resident te Tokio. Als Nederlandsch vertegenwoordiger in Spanje nam hij deel aan de conferentie te Algeciras in zake Marokko; behalve met de beide Nederlandsche orden, was zijn borst met onderscheidene buitenlandsche hooge decoratiën versierd. — Te Scheveningen zijn spoedig achter elkander twee zeer bekende, beminde personen, vader en zoon, overleden: Dr. **A. de Niet**, die in 1859 geboren, op 24-jarigen leeftijd te Leiden tot arts bevorderd werd, een jaar daarna den doctorsgraad verwierf en als geneesheer te Scheveningen in aanzien kwam; verdienstelijk heeft hij zich o. a. gemaakt door zijn krachtdadig, ingrijpend en zelfopofferend optreden tijdens de vlektyphus-epidemie. Hij had veel hart voor zijne patiënten en wijdde zich volijverig aan zijn zoo nuttig ambt, dat hij meer dan 25 jaar te Scheveningen uitoefende. — Zijn vader, de heer **A. de Niet**, een voornaam Scheveningsch reeder, ridder der orde van Oranje-Nassau, bestuurslid en lid van tal van nuttige vereenigingen en instellingen, overleed op 75-jarigen ouderdom kort na hem; bij de begrafenis was buitengewone deelneming.

Jhr. Mr. H. C. J. Testa. †

E. Luitsz.

Het Nieuw-Barrahuis bij Leeuwarden afgebrand.
Men bevindt zich hier in eene streek van Friesland, waaraan interessante historische herinneringen zijn verbonden; niet ver van de verbrande hoeve werd in de middeleeuwen op eene terp de Barrastins gebouwd, waar Staten-vergaderingen gehouden werden en in de nabijheid waarvan o. a. een hevig gevecht tusschen Schieringers en Vetkoopers plaats had. — Ten zuiden van de plaats, waar deze stins stond, werden gebouwd het Oud-Barrahuis en het Nieuw-Barrahuis; het eerste werd in 1868 gesloopt en in de nabijheid herbouwd; maar alleen de naam herinnert nog aan vroegere tijden. — Van de drie eenmaal beroemde huizingen is nu de vorige week het laatste voor een groot deel vernietigd.

A. de Niet. †

M. J. Abels.

Dr. A. de Niet. †

Het is zeer verblijdend en bemoedigend, dat men ten opzichte van het reddingwezen zoo diligent blijft en periodiek mobilisatie-oefeningen houdt, om personeel en materieel berekend en geschikt te houden voor de hoogst nuttige en gevaarvolle taak, waarvan de vervulling onverwachts gevorderd kan worden. — *Foto boven links:* De reddingboot, die per as door twee paarden van de haven naar de scheepshelling is gebracht met de roeiers, die allen voorzien zijn van zwemgordels, en de leden van de commissie van het reddingwezen. — *Foto boven rechts:* De boot langs de scheepshelling te water gelaten. — *Foto onder:* Het gebruik van het pneumatisch dynamietkanon (systeem Jacobs), om eene lijn naar een bepaald doel te schieten.

Najaarsoefeningen met het Reddingmateriaal te Scheveningen.

De Prins der Geïllustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

PROF. MR. D. SIMONS,
Hoogleeraar in het Strafrecht en de Strafvordering aan de Rijksuniversiteit te Utrecht. — Rector-Magnificus (1910—1911).
FOTO A. J. W. DE VEER.

Prof. Mr. D. Simons.

Op het gebied van strafrecht en strafvordering heeft deze hoogleeraar een goeden naam verworven en mag hij als een der besten in ons land worden beschouwd.

Geboren te 's-Gravenhage in 1860, bezocht hij het gymnasium aldaar en zette hij in 1879 zijne studiën voort aan de Rijksuniversiteit te Leiden, waar hij in 1883 tot doctor in de Rechten promoveerde op een dissertatie: *„De vrijheid van drukpers in verband met het Wetboek van Strafrecht"*, deze dissertatie was een antwoord op de prijsvraag der Leidsche Universiteit, dat met de gouden medaille werd bekroond.

Daarna vestigde hij zich als advocaat en procureur te Amsterdam, waar hij zich speciaal op de studie van strafzaken toelegde en tevens vele jaren als plaatsvervangend kantonrechter fungeerde.

Door zijn voortreffelijke gaven en capaciteiten werd hem in 1897 het hoogleeraarschap te Utrecht aangeboden en aanvaardde hij zijn zoo gewichtig ambt met een rede over: *„De verdediging in het Strafproces"*. — De colleges van Prof. Simons zijn boeiend en leerrijk en druk bezocht; hij beheerscht de te behandelen stof volkomen en weet door zijn vriendelijken en minzamen omgang de liefde tot de wetenschap bij zijne discipelen nog sterker aan te wakkeren.

Zijne colleges omvatten: Overzicht van de geschiedenis van het strafrecht; de strafwet en de objectieve bestanddeelen van het strafbare feit; overzicht van de oorzaken der criminaliteit, criminologie; de strafvordering: de rechtsmiddelen en de leer van het bewijs.

Onderscheidene belangrijke werken en een zeer groot aantal rechtsgeleerde bijdragen in tijdschriften deed hij het licht zien. Het vorig jaar verscheen van zijne hand: *„Strafproces en Strafrecht"*. No. 4 van serie I: *„Uit onzen bloeitijd"*, Schetsen van het leven onzer Vaderen in de XVII^de^ eeuw.

Wij meenen onzen lezers deze twee gelukkig geslaagde, karakteristieke en schilderachtige foto's uit Laren — het door vreemdelingen en landgenooten zoo druk bezochte oord — niet te mogen onthouden. Het „Gooi" is een Eldorado voor tal van landschapschilders.

Een Weddenschap

DOOR SALPHA.

Het avondschot is nauwelijks gevallen of mevrouw Bauer staat op om te vertrekken.

„Truus, ga je nou al weg?"

„Ja, mijn man is alleen thuis."

„Komt hij je niet halen?"

„Neen, ik heb niet gezegd waar ik heen ging."

„Zien we je van avond nog?"

„Neen."

„Kom Truuske, dat meen je niet. Je was van morgen hier, nu in den vooravond en tot besluit moet je, met je man, nog in den na-avond komen. Een Hollandsch spreekwoord zegt: „Driemaal is scheepsrecht". Kennen jelui in Duitschland dat spreekwoord niet?"

„In mein Heimath nicht."

„Nou jelui komen wel."

„Heusch, wij kunnen onmogelijk; mijn man heeft drukke bezigheden."

„Toch wed ik dat jullie komen."

„Je bent knap, wanneer je mij hier krijgt."

„Ik wed om twee flesschen *angor poef* [1]), dat het gebeurt."

Truuske draalt, zij brengt den wijsvinger van de rechterhand aan haar lip, tuurt naar den grond en overweegt: zij mag deze weddenschap niet aannemen, daar zij de besliste zekerheid heeft te zullen winnen.... maar mevrouw Costerman blijft aanhouden.... eindelijk zegt Truuske: „top!"

De klok in de benting slaat tien uur; de hoornblazer van de wacht geeft het signaal „licht uit"; ook in de huizen worden de lampen in de voorgalerij gedoofd, de deuren en vensters gesloten. In de *kota* [1]) wordt het nu stiller en stiller; slechts nu en dan hoort men in de verte een droomerig *da* [2]), waarmede de inlanders, die een wachthuisje passeeren, worden aangeroepen. Eindelijk heerscht buiten alom diepe rust; behalve bij Costerman waar de voor- en binnengalerij nog helder verlicht zijn, en de familie met twee huisvrienden gezellig bijeen zitten.

Truuske is niet verschenen, wat trouwens ook niet te verwachten was. Buiten slaat het halfelf.

„Nu wordt het tijd," zegt mevrouw Costerman, „anders zijn zij naar bed."

Brouwers — een geboren diplomaat — belast zich met de taak Truuske te brengen in het huis van de familie Costerman; daartoe zal hij kapitein Bauer, namens Costerman, uitnoodigen als getuige op te treden in een tweegevecht, welke uitnoodiging de kapitein onvoorwaardelijk zal aannemen. Is de man onder dat voorwendsel uit zijn huis gelokt, dan zal onder deze omstandigheden, de vrouw niet alleen willen thuisblijven, maar haren man volgen naar hare vriendin, om die te troosten.

Het is een stikdonkere avond, straatverlichting kent men te B. nog niet, zoodat Brouwers moeite heeft het huis van den kapitein te vinden. Het huis is gesloten, doch het licht in de binnengalerij schijnt naar buiten door de reten van de jaloezie-deuren. Nauwelijks hoorbaar gaat Brouwers over het grintpad van den voortuin, klimt de houten trap op, die vier treden hoog is, en gelukkig niet kraakt, glijdt over de in de voorgalerij liggende rotanmat en gluurt door een reet van de jaloezieën. Het scheen alsof mevrouw Bauer het schuifelen over de rotanmat gehoord had, want zij wendde het hoofd op zijde, met het oor luisterend naar de deur; maar toen na een paar minuten buiten alles stil bleef, ging zij door met haar japon, waarop ze bezig was een langen tak bloemen te leggen. De *gris-perle* zijden robe, met laag uitgesneden lijf, smaakvol gegarneerd met witte kant, hangt over een *njonja kossong* [3]), de sleep wijd uitgespreid over den vloer; wanneer de bloementak met een speld is vastgestoken, gaat ze op een afstand staan, om haar werk beter te kunnen beoordeelen; andermaal verschikt ze de bloemen.... Zij gaat geheel op in haar japon, waarmede zij op het bal *furore* denkt te maken; aan de weddenschap denkt zij heelemaal niet.

Een zacht tikken op de deur doet haar schrikken.

„Wie is daar?"

„Ik, mevrouw."

„Wie is ikke?"

„Brouwers."

„Wacht, ik zal u open doen."

„Mevrouw!" Brouwers maakt een diepe buiging.

„Ik heb u niet hooren aankomen."

„U waart te zeer verdiept in uwe keurige baljapon; zij zal, naar ik vrees, u heel wat benijdsters bezorgen."

[1]) Champagne.

[1]) Stad. [2]) Werda. [3]) Rieten pop, zonder hoofd.

„Dat is zoo slim niet."

„Mevrouw, ik moet u mijne excuses aanbieden, dat ik u in dit late uur kom storen; ik zou den kapitein gaarne even willen spreken over een hoogst ernstige zaak. Is uw man thuis?"

„Mijn man moet morgen vroeg op en ligt reeds te bed."

„Dat spijt me."

„U zegt, uwe komst betreft een hoogst ernstige zaak?"

„Ja mevrouw, een eerezaak."

„Een eerezaak! .... Hans .... daar is mijnheer Brouwers; hij wil je spreken over een eerezaak."

Hans, die al half in slaap is, wordt op het hooren van een eerezaak klaar wakker en springt uit het bed, want niets stelt Hans hooger dan de eer; in nachtgewaad gaat hij naar de binnengalerij.

„*Bonsoir*, Brouwers, wil je me spreken?"

„Ja kapitein."

„Wil dan zoo goed zijn mij te volgen naar de achtergalerij."

„Neem plaats," zei Bauer, een stoel aanwijzend, terwijl hij even zijn kamer binnen ging en een uniformjas aantrok, over de kabaai.

„Kapitein! Er is in den vooravond op de societeit een zeer ernstige zaak voorgevallen. De militaire commandant en de heer Costerman kregen met elkaar een kleine woordenwisseling, die zóó hoog liep, dat de overste in drift ontstoken, den heer Costerman een klap in 't aangezicht gaf."

Bauer verbleekte.

„Nu verlangt Costerman *satisfactie*.

„Zeker, zoo'n beleediging mag niet ongewroken blijven."

„Costerman zend me naar u, om u uit te noodigen zijn secondant te willen zijn."

„Ik mag die uitnoodiging niet weigeren; maar waarmede is de twist aangekomen?"

„Ik kan het u moeilijk zeggen. Costerman kwam zóó opgewonden thuis en is nu zóó vechtlustig, dat er op 't oogenblik geen verstandig woord uit hem te krijgen is."

Men wist dat Bauer den geheelen avond thuis was geweest en zich onledig had gehouden met het nazien der administratie van zijne compagnie; hij kon dus niet weten wat er in den vooravond op de societeit gebeurd kon zijn. Ware mevrouw Bauer vijf minuten later vertrokken, zij zou Costerman nog hebben ontmoet, in de kalme stemming als naar gewoonte.

„Het verwondert me ten hoogste," zei de kapitein, „dat de overste, een *gentleman* van top tot teen, een uiterst bedaard man, zich zoo kan vergeten."

„Uwe verwondering kan niet grooter zijn dan de mijne, ten opzichte van mijn vriend Costerman, die, geloof ik, geen vijanden heeft. Tegen middernacht, als de maan aan 't opkomen is, zal de overste met zijn getuige op het terrein zijn, en daar u met dezen nog wel het een en ander te regelen zult hebben, wordt het voor ons tijd om te vertrekken."

Bauer gespte zijn sabel om, en niet zoo gauw een uniformpet kunnende vinden, zette hij zijn jachthoed — een van nipa-bladeren gevlochten hoofddeksel — op 't hoofd.

Mevrouw begon te schateren, toen zij haar heer gemaal in dat fraaie costuum te voorschijn zag komen.

„Waar gaat dat heen?"

„Kindlief, ik kom gauw terug."

„Neen, ik wil weten waar je zoo laat heen gaat."

Bauer staat te draaien, hij weet niet wat hij zeggen zal en kijkt Brouwers aan, die met de oogen toestemming vraagt om te spreken.

„Ik zal het u maar zeggen, mevrouw. De overste en de heer Costerman hebben ruzie gehad, welke zoo hoog is geloopen, dat ze in handtastelijkheden is overgegaan; nu moeten de heeren duelleeren en uw echtgenoot zal als getuige optreden voor Costerman."

Hare donkere, fraai-gewimperde oogen, die bij de blanke huidskleur en het goud-blonde haar, haar zoo interessant maakten, werden vochtig; het duurde niet lang of tranen biggelden langs hare wangen.

Brouwers kreeg het te kwaad; hij voelde spijt zoover te zijn gegaan en had medelijden met de jonge, lieve vrouw.

„Lieve hemel, die arme Carolien," zuchtte zij, „ik zal mee gaan," het zij er beslist op volgen.

„Goed vrouwtje," antwoordde haar man, „maar kalm blijven."

Haastig trok zij een elegante, donker-blauwe *kimono* aan en sloeg *nonchalant* een zwart, kanten sjaaltje over 't hoofd, wat haar met haar blanke teint en blonde haren betooverend schoon maakte. Zij geleek op de Godin van den nacht.

Sarimin, de huisjongen, lag te slapen op zijn matje en droomde heerlijk, wat een zinnelijk lachje dat hem om den mond speelde aanwees. Wat hij droomde ....? Zeker niet dat hij door zijn meester gewekt zou worden,

Onze fraaie foto biedt een duidelijk beeld van den weelderigen tropischen plantengroei in Curaçao en wel in het bijzonder van een schilderachtige piek, met prachtig ontwikkelde reuzen-cactusplanten.

Vlootbezoek aan Rotterdam. — In de bloeiende koopstad is gezellig feest gevierd ter eere van het eskader, dat onder commando van den Kapitein ter Zee Goedhardt, aldaar verscheen, na afloop van de Marine-manoeuvres. De officieele ontvangst getuigde van de hartelijke verhouding tusschen burgerij en marine en overal, waar onze kloeke Jantjes zich vertoonden, werden zij met geestdrift begroet. — *Foto links:* De onderzeeër I beschut tusschen den kaaimuur en het adviso-vaartuig „Mercuur" in de Parkhaven.
Rechts: Interessante foto van den mijnenlegger „Balder". — (Wegens plaatsgebrek eerst nu opgenomen).

ten einde met een scheepslantaarn vooruit te loopen.

Toen ze voor de woning van de familie Costerman kwamen, liep mevrouw in de breede voorgalerij, rusteloos heen en weer en stond Costerman te gesticuleeren; een groote roode vlek op den linkerschouder van de kabaai en een roode streep onder het linker oor, gaven de voorstelling alsof hij uit dat oor hevig gebloed had....

Mevrouw Bauer vloog hare vriendin schreiend om den hals. „Lieve Carolien, laat jouw man toch niet vechten?"

„Ik wil vechten.... ik zal vechten.... ik wil bloed zien."

„Hoor eens," kalmeerde Bauer, „ik wil je getuige zijn, in een eerlijk duel, maar niet in een moordzaak. Wees dus kalm."

„Ik zal kalm wezen."

Inmiddels was de andere huisvriend, de zeeofficier Waterman, op het tooneel verschenen.

Toen Bauer gesproken had, begon Waterman op droeven toon te weeklagen: „Een treurig geval.... een treurig geval...."

„Is u mijn mede-secondant," vroeg Bauer.

„Ja, mijnheer.... 't is een treurig geval."

„Ik vraag u, moet er gevochten worden of niet. Denk er aan, 't is voor mij morgen vroeg dag."

„Helaas, ja! er moet gevochten worden.... maar 't blijft een treurig geval."

Tijdens de omwenteling in Portugal. — Republikeinen trekken door de stad Lissabon en houden op de groote pleinen en drukke verkeerspunten betoogingen ten gunste van het nieuwe bewind. — Onze foto geeft scherper dan eenig andere de beweging in de Portugeesche hoofdstad weder. Wij wijzen er nog eens uitdrukkelijk op, dat bovenstaande afbeelding, evenals de drie in ons vorig nummer en de hieronder geplaatste, te Lissabon, gedurende de actie, genomen en dus geenszins door gezochte onderschriften actueel gemaakt zijn.

„Zullen wij het duel regelen?"

„Goed meneer."

„De beleedigde partij heeft de keus van de wapens...."

„Wat dunkt u," viel Waterman in, „indien de heeren de degens kruisten."

„Ik kan niet met zoo'n lang mes vechten," zeide Costerman.

„Wanneer u geen schermen hebt geleerd, dan staan de kansen niet gelijk, want de overste is een meester op den degen. Maar kunt u schieten?" vroeg Bauer.

„Schieten? Op tien passen schiet ik een vloo de beide oogen uit."

„Dus een tweegevecht op pistool?.... Dat kan een strijd worden op leven en dood," liet Bauer er bedenkelijk op volgen.

„Juist wat ik wensch," antwoordde Costerman, „ik wil een duel à mort."

„Waar zal het tweegevecht plaats hebben?" opperde Bauer.

„Achter het kerkhof."

„Zullen we gaan," vroeg Bauer, „maar waar zijn de pistolen?"

„Kassan!" riep mevrouw Costerman.

De bediende kwam te voorschijn, onder iederen arm een flesch dragende van het bekende merk: *Moeët et Chandon*. Ketjel, de tweede bediende liep achteraan, met een blad vol rinkelende wijnglazen.

„Mijnheer Bauer," zei mevrouw Costerman, „hier zijn de pistolen, die uwe vrouw eerlijk verloren heeft."

„Das ist gemein!"

„Dat alles was dus comediespel.... moesten jelui me daarvoor uit mijn bed halen.... denken jelui met een...."

„Niet boos worden meneer Bauer," zei mevrouw Costerman, „bij gemis van een werkelijk tooneel, hebben we deze grap bedacht, om eenige afwisseling te brengen in het eentonige leven op een buitenpost."

„Ik moet erkennen: jelui hebben de rollen goed gespeeld."

Als vertegenwoordiger van H. M. de Koningin is bij de plechtige inwijding van de gerestaureerde graftombe van Prinses Amalia van Nassau-Dietz te Dietz geweest Prof. Dr. Krämer, dir. van het Kon. Huisarchief te 's-Gravenhage. — Prinses Amalia, dochter van Johan Georg van Anhalt-Dessau en van Henriette Catharina (dochter van Prins Frederik Hendrik), was geb. in 1666, huwde in 1683 met den Frieschen stadhouder Hendrik Casimir II en overleed in 1726; uit dezen echt sproot Johan Willem Friso en van dezen stamt in het 6de geslacht rechtstreeks af H. M. Koningin Wilhelmina. Na den dood van haren gemaal verbleef de Prinses nog eenigen tijd te Leeuwarden en daarna ging zij naar het slot Oraniënstein te Dietz, waar zij in 1726 overleed; haar marmeren graftombe werd in 1795 door de Franschen vernield, in den grond gegraven, onlangs weder ontdekt, spoedig daarna in den oorspronkelijken staat hersteld en de vorige week in een der nissen van de Stiftskerk geplaatst en plechtig ingewijd. De Italiaansche geschiedschrijver Gregorio Leti, zegt in zijn werk: „*Teatro belgico*" (1690), dat zij àlle deugden bezat, die men van eene vorstin wenschen kan. — Haar Duitsche biograaf getuigt o. m., dat zij op het gebied van studie, kunsten en wetenschappen buitengewoon hoog stond en groote bewondering wekte. — *Onzen* oprechten dank aan Prof. Dr. Krämer voor zijne verstrekte bijzonderheden.

De revolutie in Portugal. — Ontrouw van het 5de Infanterie-regiment aan het Huis van Braganza; de militaire troep sluit zich ten aanschouwe van eene nieuwsgierige menigte bij de revolutionnairen in de straten van Lissabon aan.

Willem Maris †
1844—1910.

Nederland heeft door den dood van dezen kunstenaar een der beroemdste meesters van de moderne schilderschool verloren. Hij was de jongste van het begaafde Maris-broeder-trio; geb. te 's-Gravenhage, kreeg hij zijn eerste opleiding van zijne beide oudere broeders, studeerde aan de Academie in de residentie

Prinses Amalia van Nassau—Dietz.
(1666—1726).

Willem Maris. — „Zomerweelde'

Willem Maris † (1844—1910).

en begon al vroeg naar de natuur te teekenen; op 19-jarigen leeftijd exposeerde hij reeds een stuk, dat de aandacht trok en bewonderd werd. In het *„Hollandsche Landschap"* heeft hij zijne machtige kunst tot de hoogste uiting gebracht; als een geniaal dichter heeft hij het in zijn weelde, en zijn zonneglans bezongen. Tal van malen werd hij op tentoonstellingen bekroond, kortelings te Brussel nog met den hoogsten prijs. Zijne verdiensten zijn van regeeringswege erkend door het Ridderkruis van den Ned. Leeuw.

Gelukkig zijn onze musea in het bezit van verscheidene zijner kunstwerken en bevinden zich er ook in particuliere verzamelingen.

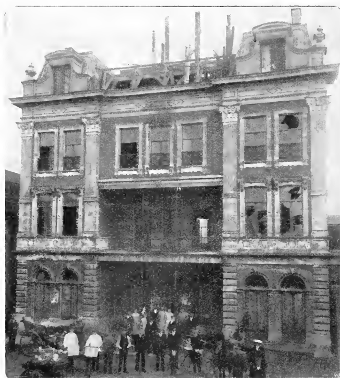

De plechtige teraardebestelling van den kunstschilder Willem Maris op „Oud Eik en Duinen" te 's-Gravenhage. — Buitengewone deelneming werd aan den dag gelegd bij het verscheiden van dezen genialen kunstenaar; zijne nagedachtenis werd aan de geopende groeve door de vertegenwoordigers van onze voornaamste kunstgenootschappen en kunstkringen gehuldigd; het woord werd gevoerd door den heer Ter Meulen, den heer Blommers, Prof. Bart van Hove, Mr. Snijders van Wissenkerke, Prof. Derkinderen, den heer Breitenstein, terwijl een gemengd koor onder Arnold Spoel's leiding treurzangen zong en de Koninklijke Militaire Kapel koraalmuziek speelde.

De Spoorwegstaking te Parijs.

De stremming in het nationale en internationale verkeer heeft onberekenbare schade veroorzaakt en honderden personen in groote ongelegenheid gebracht; wat 't bovendien zeggen wil, de groote wereldstad te isoleeren, kan ieder begrijpen. De regeering heeft krachtige maatregelen genomen, om de werkwilligen te beschermen, den treinenloop te bevorderen en de misdadige pogingen van de revolutionnaire elementen te verijdelen; het is te hopen, dat eene afdoende lotsverbetering van het spoorwegpersoneel èlk motief tot staking voortaan zal ontnemen.

Het Willem Barendsz-Hotel te IJmuiden onder sloopershanden.

Dit gebouw, de eer genoten hebbende bezocht te worden door koning Dom Carlos van Portugal, door Ferdinand de Lesseps en door Paul Krüger, vertegenwoordigt een stuk geschiedenis van de bijna 35 jaren oude visscherijen havenplaats, en dankt zijn ontstaan aan de toenmaals bestaande behoefte aan een behoorlijk hotel, nl. kort nà de opening van het Noordzee-kanaal. De verwachting, dat IJmuiden eene badplaats worden zou, werd niet verwezenlijkt, terwijl vóór het hotel de vischafslag gebouwd werd, zoodat het schoone uitzicht over de zee verdween en de minder aangename vischlucht hinderlijk werd. De groote attractie voor den vreemdeling bleef de koepel, die een prachtig panorama over de zee en de kuststreken biedt; het hotel werd gedegradeerd tot stal en de koepel diende tot uitkijk voor belanghebbenden bij de scheepvaart. Spoedig zal IJmuiden een zijner monumentale gebouwen verloren hebben.

Het Willem Barendsz-Hotel te IJmuiden

Militaire bewaking van een stations-emplacements-gedeelte van een der Noorderlijnen te Parijs.

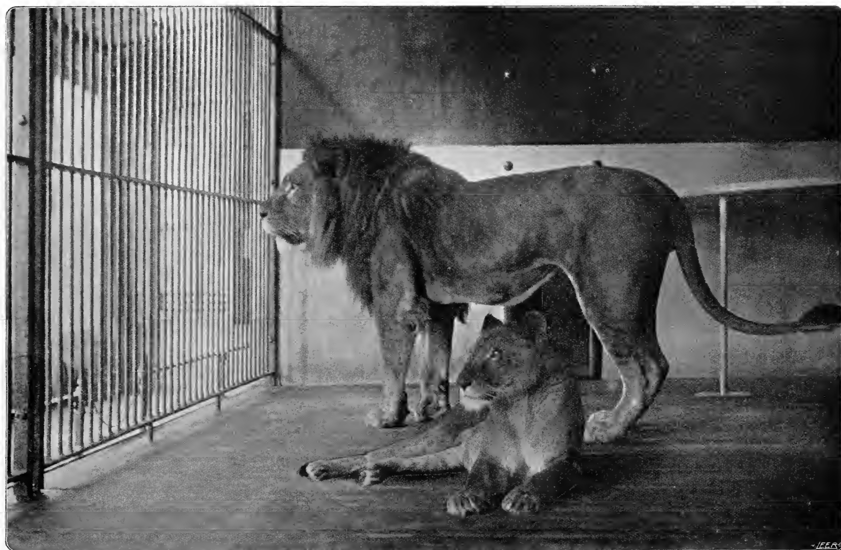

Foto) Een buitengewone aanwinst in Artis te Amsterdam. (A. J. W. de Veer.
Deze zeer moeielijk verkregen, prachtige foto — resultaat van taai geduld en groote vaardigheid — brengt in beeld de nieuwe Barbarijsche leeuwen, behoorende tot het zoogenaamde Berberras, het grootste leeuwenras, voorkomende in het Atlasgebergte in Noord-Afrika.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

XIV.

„Niét, dat je leve mot as 'n ouwe vrijster!" vervolgde Bootsma. „Waaráchtig niet! Geniét je jeugd, maar op gepàste wijze! Maak op tijd prèt met de anderen! Zonder je niét van je kamerade af! Dróógpruimers en sjagrèinen zijn in dienst niét getapt.

Menig sléćht oppassend burger is in dienst door strénge tucht en góéie leiding nog bijtijds 'n flink dégelik mensch geworde, maar helaas! ook mènige nette maar zwakke jonge werd door 't luistere naar ellèndige rekels voor z'n hééle leve bedorve. — Je bent nog èrg jong, Jan! Méér wil ik er dus niet van zegge. Maar 'n góéd verstaander het maar 'n hàlf woord noodig en misschién begrijp je me dus wel!

Zoek je genoegens in 'n fetsóénlik koffiehuis, in de cantién of in 't Militair Tehuís. Speel dáár je goedkoope partij biljart, en drink er voor je cente 'n glas gekóókte melk of 'n kop cacào. Da's góéd voor je lichaam en sterkt àn! Doe verder in je vrije tijd vooràl veel an spórt. Ga 's zomers naar de zwèminrichting, wor líd ook van 'n vóetbal-, schérm- en gymnastiékvereeniging. Ga 's winters zoovéél mogelik schaatsenrijje, want dát kan je in de Oost niet meer doen. Leer verder wòrstele en bòkse en oefen je in 't hàrdloope. Kortom staal je hàrt, lònge en spiere, die je nog zoo díkwels noodig zal hebbe. Maak 's zomers met 'n paar van je beste vrinde wandelinge in de mooie parke of buite, in de omstreke van de stad. Da's gezond, voor lichaam en geest! De lucht is er véél zuiverder dan in de náúwe winkelstrate en je kunt er je, vrij onder elkaar, oefene, bevoorbeeld in 't zoo nùttige schatte van afstande.

Vraag niet te veel avondpermissie an. Om 10 uur mot je gaan slape, want 's morgens is 't weer vroèg dag en 't maffe vóór 12 uur 's nachts is 't gezóndst heb ik me eens laten wijsmake.

Ik sprak daar zooéve van 't Militair Tehuis. 't Zijn zéér mooie instellinge. Toen ik as milicien bij het zesde te Breda in dienst kwam, wàre er nog geen cantines in onze kazernes en óók geen Militaire Tehuize of Katholieke Militaire Vereeniginge in de stad. Met beróérd weer had je dus maar te kiéze tusschen je stróózak of de króég!

Tegenwóórdig heeft iédere kazerne 'n min of meer gezellig ingerichte cantien, waar je ook zònder 'n cent op zak, hàrtelik welkom bent.

Heb je geld, dan kan je 'r voor 'n schimmetje 'n partij biljart spele of je drinkt er je bak „zweet" [1]) en eet voor de variátie eens 'n kréntebol. Voor liéfhebbers is er zélfs 'n bórrel te krijge! Nou je wéét, hóé ik over de alcohol denk, maar ik zèg maar, die ze gebruike wille, doen het tóch en krijge búite de kazerne díkwels verválschte nog schádeliker waar voor hun cente, terwijl in de cantien tenminste èćht spul geschonke wordt. Dáárom ben ik tége de lui, die de jenever uit de cantines banne wille [1]).

Het móóiste van zóó'n cantien is nog, dat je zoovéél as je éigen kastelein bent. Alle winst die gemaakt wordt, komt de soldáte weer ten goede. In de éérste plaats worde natuurlik, net as in 'n herberg, de uitgave voor lícht, vúúr, krànte, bediéning en 't nóódige onderhoud er van betaald, maar van de rèst worden er fééstjes, úitvoeringe en versnáperinge bekostigd.

't Verstándigste is dus om je traktementje in de cantién te vertere en vèrder bij slecht weer in de stad zijnde, 'n toévlucht te zoeke in 't Militair Tehuis of de Katholieke Militaire Vereeniging.

Daar gaat 't ook zéér gezellig toe! Je kunt er léze, dàmme, schàke, dominéère, biljàrt spele, turne enz. en 't wèrkelijk as 'n sóórt militaire societeit beschouwe.

In Indië hebbe ze nu in den láátste tijd óók van die nuttige Tehuize opgericht en ze zijn er een zégen voor menig jong soldaat!"

(*Wordt vervolgd*).

[1]) „'n Bak zweet", is de soldatenterm voor 'n kom koffie.

[1]) Ik óók, of men zou in èlk garnizoen het voorbeeld van den vroegeren Commandant van het XVIde Duitsche Armee-korps, Zijne Excellentie den Veldmaarschalk Graaf Haeseler, moeten volgen. Die kranige oude heer verbood eenvoudig den verkoop van sterken drank, op straffe van álgeheele sluiting voor militairen. Nu kan in Lotharingen géén soldaat 'n droppel jenever of foezel meer krijgen en ze leggen er gepakt en gezakt marschen af van 60 K.M. en méér daagsch! Ter návolging aanbevolen! C. B.

Hoe Langdon zijne vrouw vond.

Langdon was een jong advocaat, en had zich reeds eenige maanden geleden te New-York gevestigd, maar altijd nog wachtte hij op zijn eersten cliënt. Zijn raam zag uit op eene groote sombere binnenplaats, waar verscheidene groote kantoren op uitkwamen. Juist tegenover hem was dat van Warren Westfield, den grooten bankier, makelaar en financier. Langdon kon duidelijk alles zien en hooren wat daar voorviel.

Het was op een mooien Junidag, dat Langdon voor het open raam stond en er over nadacht, of hij al iets nader zou gekomen zijn tot zijn eerste pleidooi. Eensklaps riep hij uit: „Hallo! Westfield heeft alweer eene nieuwe typiste. Dat is al de derde in deze maand."

Toen ze haar hoed afzette en hare handschoenen uittrok, zag Landon dat het een heel lief meisje was.

„Veel te jong en te aardig voor zoo'n ouden vrek," mompelde hij. „Nu, als ik mij kon veroorloven er zoo'n sieraad in mijn dienst op na te houden, lieve hemel, ik ben bang dat ik mijn hoofd zou verliezen."

Langdon zette zich op de vensterbank en wachtte tot het meisje hare

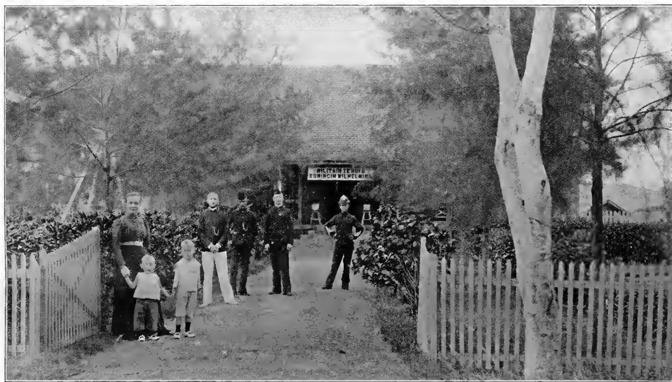
plaats voor de typewriter had ingenomen. Daarna kwam Westfield binnen, ging naast het meisje zitten, en begon haar brieven te dicteeren.

Gedurende een vol uur dicteerde de bankier, en al dien tijd keek Langdon naar het goudblonde hoofdje, dat diep over de machine gebogen was.

Toen legde het meisje met een zucht het werk neer, en Langdon trok zich van het venster terug.

„Die oude knorrepot heeft niets geen medelijden met haar," bromde hij, „stel je voor, haar zoo maar een vol uur brieven te dicteeren. Het is genoeg om ieder meisje doodziek te maken."

's Middags schreef ze hare brieven over en Langdon ging aan het open raam zitten met een boek in de hand. Tegen den avond waren de brieven af, en keek de oude bankier ze na, om er zijne handteekening onder te zetten.

Het Militair Tehuis Koningin Wilhelmina te Koeta Radja (Atjeh).

Eensklaps brak de storm los. Het gezicht van den bankier betrok en zijne stem klonk zoo hard en scherp, dat het wel op de elfde verdieping verstaan kon worden, wat hij zeide.

„Er deugt niets van," zeide hij. „Je hebt er niets van begrepen. Wel, je bent niet geschikt voor deze betrekking. Niemand zou je ook maar een dollar per week geven. Je brood verdienen? Je zoudt er niet eens de boter voor kunnen verdienen."

Daarna nam hij de brieven bij elkaar, verscheurde ze en wierp de snippers in de prullemand.

„Die leelijke brombeer!" riep Langdon uit. „Ik zou wel zin hebben hem ..."

Toen hij weer uit het raam keek, zag hij dat de bankier zijn hoed opzette en haastig wegging. Het blonde hoofdje boog voorover en Langdon zag hoe een paar tranen op het witte papier druppelden.

Dit gaf den doorslag. Langdon sprong op en greep zijn hoed.

„Ik zal haar nemen," riep hij uit. „Hij zal geen gelegenheid hebben, haar weer zoo af te snauwen."

Hij rende de trappen af en voor hij nog tot bezinning was gekomen, stond hij al voor het kantoor van Warren Westfield en klopte aan.

Een vriendelijke, welluidende stem antwoordde en een oogenblik later stond hij voor het meisje.

„Pardon," stotterde hij, nog niet wetende wat te zeggen, nu hij zoo met de deur in huis viel. „Mijnheer Westfield is er niet, zie ik."

„Neen, hij is zoo juist uitgegaan. Hij zal om zes uur terug zijn. Hebt u eene boodschap voor hem?"

„Neen, dank u, ik kom nog wel eens aan. De quaestie is, dat ik eene typiste noodig heb en nu dacht ik dat mijnheer Westfield mij misschien zou kunnen helpen. Hij is een oud vriend van me," een wanhopige leugen — „en ik dacht — nu —"

Hij kwam dichter bij en zag het meisje in het gelaat, waarop nog sporen van tranen zichtbaar waren.

„Nu kunt u mij helpen. U zult nog wel typisten onder uw kennissen hebben."

„Neen, ik ken er geen een," antwoordde ze. „Het spijt me dat —"

„Dan zou u misschien van betrekking willen veranderen," begon hij, maar hield plotseling op, toen hij de verandering in haar gelaat bemerkte.

„Ik dacht, dat u zei, dat mijnheer Westfield uw vriend was," hoorde hij haar zeggen. „Ik wist niet dat — dat het heel eervol was om —"

„O, u moet mij niet verkeerd begrijpen," onderbrak Langdon haar. „Ik wilde u de betrekking aanbieden, als u hier weg zoudt gaan. Mijnheer Westfield is heel lastig en hardvochtig, en de vorige maand heeft hij al drie goede typisten weggestuurd, die ik heel goed had kunnen gebruiken. Liever wilde ik het u eerst komen vragen, voor het weer te laat was."

Deze uitlegging voldeed het meisje. Ze sloeg de oogen op en zag hem aan.

„Ik heb mijn kantoor hier tegenover. Mijn naam is Harold Langdon, advocaat, goede familie, maar arm — vlijtig, maar met weinig praktijk. Ik geef 15 dollars per week — werkuren van tien tot vier uur, soms wat later, als er iets bijzonders is."

Toen hij geëindigd had, zei ze aarzelend:

„Ik neem de betrekking aan. Ik zal morgenochtend komen. Mijnheer Westfield zal mij niet missen en dan, zou ik willen —"

„Ja, ik zie het al," zei Langdon lachend, „u zoudt graag weg willen. Wel, ik zal u helpen. Hij is een oude brombeer."

„Dat heb ik niet gezegd," zeide zij zich met waardigheid oprichtend. „Mijnheer Westfield mag nu en dan eens driftig zijn, maar hij is altijd goed voor me geweest."

„Wat een engel!" zei Langdon tot zichzelf, toen hij wegging. „Een man te verdedigen, die haar gezegd heeft, dat ze nog niet eens boter voor haar brood zou kunnen verdienen."

De volgende morgen brak aan en Langdon moest zijn uitgaven beperken met 15 dollars per week en altijd nog liet zijn eerste pleidooi op zich wachten. Maar hij was een optimist en vroolijk ging hij naar zijn kantoor. Eerst toen hij binnentrad en het goudblonde haar zag, verloor hij iets van zijn zelfvertrouwen. Wat zou hij haar te doen geven?

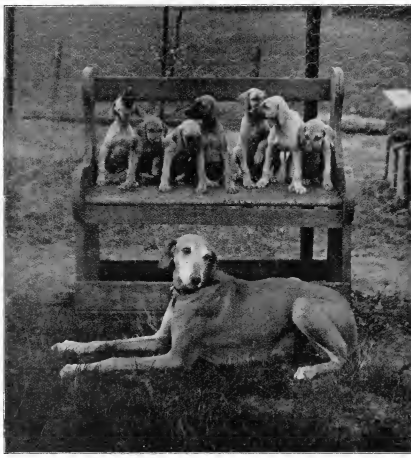
Nu bewees Langdon dat hij groote vindingrijkheid en tegenwoordigheid van geest bezat, welke hem zoo goed te pas zouden komen.

Gedurende een half uur lang dicteerde hij gewichtige brieven aan cliënten, die slechts in zijne verbeelding bestonden. Hij kreeg zooveel belangstelling in zijn werk, dat hij welsprekend werd, en de bewondering van zijne typiste opwekte.

Eindelijk zei hij: „Dat zal voor vandaag wel genoeg zijn. Ik ben bang, dat ik u te veel werk gegeven heb. In dat geval, laat u de rest maar tot morgen."

„O neen, ik moet mijn 15 dollars verdienen, ik zal ze vandaag afmaken."

Toen ze klaar was, legde hij de brieven ter zijde en zei: „Ik zal ze later wel overlezen en onderteekenen."

Een familiegroep van Sloeqi's of Arabische windhonden, (7 weken oud).
Dit soort is waarschijnlijk bij een groot deel onzer lezers niet bekend; de moeder van het nest is uit Zuid-Algiers afkomstig en werd van daar door een Fransch officier naar Frankrijk meegebracht; de heer Dammann, secretaris van de Ned. Sloeqi-club, die de welwillendheid had, ons bovenstaande foto te zenden, nam haar in 1909 over; de vader is de beroemde „*Kampioen Kalbi*", eigenaar de heer Michel La Fontijn te Voorburg. — Merkwaardig is 't zeker, dat de jonge hondjes nog niets op hazewindhonden gelijken; van lange dunne pooten, smalle snuit en opgetrokken lichaam is nog niets te zien en toch — verklaart de heer Dammann — worden het raszuivere windhonden.

Toen ze weg was verbrandde hij de brieven en stopte de overblijfselen in een rooster in den vloer.

Een week later zeide Miss Starr zeer boos tegen Langdon: „U hebt mij bedrogen."

„Bedrogen," zeide Langdon, „ik was van plan u alles uit te leggen."

„Dat is niet noodig," antwoordde ze. „Ik ga dadelijk weg; toen ik de halfverbrande brieven in het rooster vond, begreep ik alles."

„U vergist u, Miss Starr. Uw brieven waren uitstekend. Maar — ze waren denkbeeldig."

„U bedoelt dat — dat —"

„Ja, dat ik tot heden geen cliënt gehad heb, en dat ik geen typiste noodig had. Maar nu heb ik mijn eersten cliënt en wel tegen Westfield —"

„O neen, dat moet u niet doen," viel ze hem in de rede.

„Ge zijt de beste vrouw, die ik ooit ontmoette. Na alles wat hij u gezegd heeft, verdedigt u hem nog."

„Ik dacht, dat u het wel geraden zoudt hebben. Hij is mijn vader, en ik — ik ben Laura Starr Westfield. Hij liet mij stenographie en typewriten leeren en ik trachtte zijn correspondentie te voeren, toen — u — u —"

„Ik zie het al, ik ben meer bedrogen dan u. Maar nu is alles voorbij."

Toen voelde hij een zachte hand op zijn schouder.

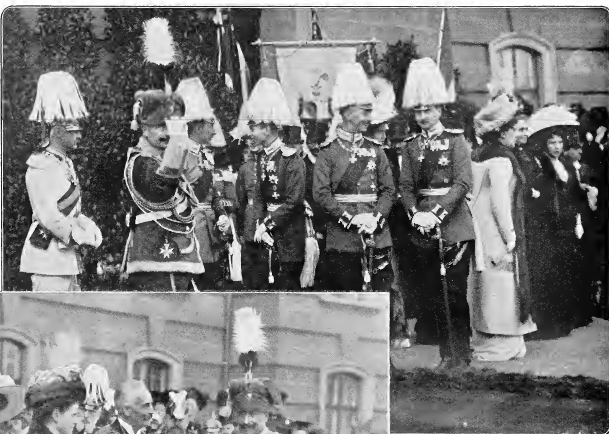
„Is er nog geen andere reden, waarom u mij aangenomen hebt," zei ze zachtjes.

„Ja, maar die kan ik nu niet noemen," antwoordde hij. „Alles is veranderd. Vroeger had ik u lief en hoopte uwe liefde te winnen. Maar nu —"

„Waarom niet? Omdat ik gemaakt heb, dat u uw eersten cliënt verloren hebt?"

Ze lachte en bloosde en zag er zoo lief uit, dat Langdon niet langer aan zijne gewetensbezwaren dacht.

Langdon lachte ook en kuste het goudblonde haar, hij had zijn vrouw gevonden.

Het 100-jarig bestaan van de Universiteit te Berlijn. — Aan deze heuglijke gebeurtenis heeft de Duitsche Keizer, door zijne hooge tegenwoordigheid en zijne zeer belangwekkende redevoering, bijzondere wijding gegeven. De oprichting toch van een instituut voor zelfstandige onderzoekingen en proeven, onafhankelijk van het Academisch onderwijs, is een groote schrede voorwaarts op het gebied der wetenschap. — Behalve de Keizer waren ook getuige van het grootsche herinneringsfeest de Keizerin, de Prinsen van den bloede, de Rijkskanselier, hoogwaardigheidsbekleeders en autoriteiten, en natuurlijk de coryphеeën van wetenschap en kunst. — Voor Nederland is het eene eer, dat Prof. Van 't Hoff, oud-hoogleeraar te Amsterdam, de groote medaille van verdiensten voor wetenschap en het portret van den Keizer ontving; eveneens dat de beide hoogleeraren Hugo de Vries (Amsterdam) en Kamerlingh Onnes (Leiden) tot doctor honoris causa benoemd werden. *Foto boven:* Een vorstelijke groep: *Van links:* Vorst Fürstenberg, de Keizer, Kroonprins Wilhelm, Prins Joachim, Prins Oscar, Prins August Wilhelm. — *Foto onder:* De Keizer in gesprek met den Rector van de Berlijnsche Universiteit, Prof. Erich Schmidt; *Van links naar rechts:* De Keizerin, Hertog Johan Albrecht van Mecklenburg, regent van Brunswijk, Prinses Victoria Louise, Hertogin Johan Albrecht, Rector Erich Schmidt, Minister Von Trott zu Solz, de Keizer.

Nieuwste foto van *Sigrid Arnoldson*, de beroemde zangeres, die, te beginnen met 25 October a.s., een serie gastvoorstellingen bij de Haagsche Fransche Opera zal geven.

Tooneeltje uit „Het Muzikantenkind" van Jarno, een alleraardigste operette, welke bepaald repertoire zal houden. De opvoering door het gezelschap van het Rembrandt-theater is in alle opzichten goed. De lieve muziek en de leuke tekst komen er ten volle tot hun recht. — *Van links naar rechts:* Vigeveno (de Schoolmeester), Mevr. Buderman (Wezel), Kreeft (Haydn) en De Vos (Salemon).

Het Concert- en Theater-bureau M. J. de Haan te Den Haag, schijnt in dit seizoen uitsluitend kunstenaars met een wereldnaam te engageeren. Na Sarah Bernhardt komt het met *Agnes Sorma*, de groote Duitsche tragédienne, ook wel genoemd „de Duitsche Sarah". Zij treedt op met het gezelschap van het Neues Schauspielhaus te Berlijn in „Das Concert" en „Monna Vanna". 20 Oct. Utrecht — 21 Amsterdam — 22 Rotterdam — 23 Groningen — 24 Den Haag — 25 Arnhem — 26 Maastricht — 27 Nijmegen — 30 Haarlem — 1 Nov. Hilversum — 2 Nov. Leiden. In dit seizoen belooft de heer De Haan ons nog — na Mischa Elman en Messchaert Röntgen — o. a. *Kathleen Parlow, George Enesco, Gertrude Peppercorn, Julia Culp, Tilly Koenen, Agnes Nicholls, Hamilton Harty*, enz. enz.

Een werk met hindernissen te Delfzijl. — Wij brengen hierboven in beeld de 3-mastschoener van 7 M. breedte, die ten aanschouwe van een talrijk, belangstellend publiek, op zijn kant gelegd moest worden, om door de 6 M. smalle doorvaartwijdte van de brug achter de werf te kunnen varen. Tengevolge van de ontwikkeling van den scheepsbouw heeft zich reeds langen tijd de noodzakelijkheid van brugverbreeding doen gevoelen; men mag verwachten, dat nà dit geval de verbetering spoedig zal komen. — De foto werd genomen tijdens het schip onder de brug zat.

De Internationale Voetbalwedstrijd te Kleef. — Overwinning der Hollanders

Het Nederlandsche elftal.

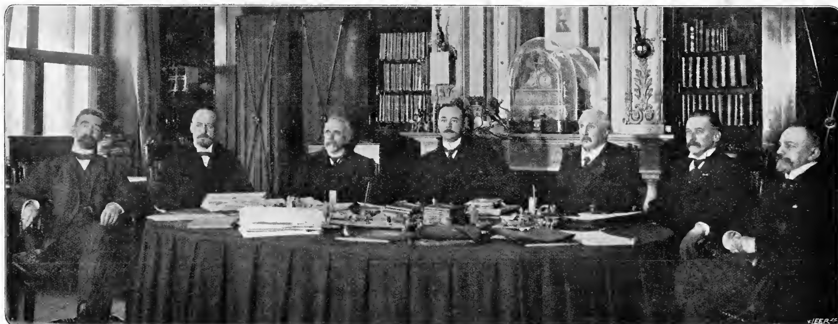
Van links naar rechts: Beeuwkes, Van Leyden, Lutjens, Boerdam, Van Berckel, Francken, Van Dijk, De Korver (capt.), Thomee, Welcker, De Wolf, J. v. d. Berg (grensrechter).

Het Duitsche elftal.

Een zeer critiek oogenblik voor het Duitsche doel.

Met 2—1 heeft ons elftal na een spannenden strijd de zege bevochten op de Duitsche sportbroeders; duidelijk is opnieuw gebleken, dat de Hollandsche jongens door actieve voorbereiding en training zich met de buitenlanders uitstekend kunnen meten; de twee nieuwelingen in het Nederlandsche elftal hebben schitterend bijgedragen tot het behaalde succes; erkend moet worden, dat onze Duitsche naburen prachtig spel gaven; na den uitslag heerschte zeer groote geestdrift.

Het College van B. en W. te Rotterdam. — Het zal ongetwijfeld velen lezers aangenaam zijn de beeltenis van de mannen te zien, die het Dagelijksch Bestuur van de bloeiende, tweede koopstad des Rijks vormen. — *Foto van links naar rechts:* Mr. A. H. J. Heinsius, Gemeente-secretaris; Mr. de Jong, Wethouder Burgerlijken Stand; Mr. J. Rombach, Wethouder van Onderwijs; Burgemeester Mr. A. R. Zimmerman; de heeren D. H. Havelaar, Wethouder der Bedrijven; B. J. Gerritson, Wethouder van Financiën en C. van Dorp, Wethouder van Publieke Werken.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

„Trek een beetje lichter japon aan," verzocht mevrouw Boucher. „Die zwarte staat u in 't geheel niet. Ik ben een ijdel, oud mensch en zie verbazend graag mooie kleeren en vroolijke gezichten. Dat hoort bij de jeugd. Over een uur wordt er gegeten en doorgaans met goeden eetlust. Hoort ge, daar sta ik op!"

En werkelijk, het smaakte Hortense vandaag veel beter dan sedert langen tijd. Ze zat zoo prettig aan de sierlijk gedekte tafel in de gezellige kamer met de vele oude kopergravuren, de blauwe Delftsche borden aan de wanden en de blijdschap van de oude dame, toen zij bijna van elk gerecht tweemaal nam, was onbeschrijfelijk.

De avond ging zeer gezellig voorbij. Mevrouw Boucher breide en liet Hortense afwisselend voorlezen en praten. Het jonge meisje stond verbaasd over de uitgebreide kennis der oude dame, voor wie geen gebied der literatuur vreemd scheen te zijn.

Toen zij eindelijk tegen elf uur het hoofd in de witte kussens van haar ledikant drukte, overviel haar een gevoel van vredig welbehagen. Voor het eerst dacht zij zonder bitterheid aan het verleden en met een schemerende hoop aan de toekomst.

Deze kalme stemming bleef. Met grooten ijver trachtte Hortense zich in het haar zoo ongewone leven te schikken en Marie in zorgzaamheid voor de oude dame te overtreffen. Eerst mislukte haar natuurlijk veel. Daar mevrouw Boucher echter een prettig humeur bezat en Hortense's onhandigheden meer van den grappigen kant bekeek, moest deze zelf medelachen en het duurde niet lang, of zij had er reeds uitstekend slag van, 's morgens de koffie met melk, 's middags de sterke mokka en 's avonds een smakelijk kopje thee te bereiden. De bloemen in de vazen en potten werden steeds op tijd begoten en het dikke huishoudboek bijgehouden. Zij was door de natuur met zooveel talenten en praktischen zin begaafd, dat mevrouw Boucher steeds verzekerde, dat men Hortense maar eenmaal iets behoefde te wijzen of zij kon het al beter dan de leermeester zelf.

De liefdevolle bewondering en oprechte dankbaarheid der oude dame deed Hortense's gewond hart en gekrenkten trots zeer goed. Voor het eerst in haar leven begon zij voor iemand te zorgen, zich beslist noodzakelijk te gevoelen en dat gaf aan al haar ongewone bezigheden een eigenaardige bekoring. Als Marie op bezoek kwam, hield zij zich dikwijls jaloersch over de teedere liefde tusschen haar grootmoeder en Hortense, en niemand was gelukkiger dan de oude mevrouw als zij hare donkerlokkige aangenomen dochter links en haar blond kleinkind rechts van zich had zitten en beiden haar om strijd wilden bedienen.

Maar hoewel Marie bij zulke bezoeken een groote vroolijkheid aan den dag legde en levendig van alle feesten aan het hof vertelde, bemerkte het liefdevolle oog der grootmoeder toch zeer goed, dat haar kleindochter haar een vroolijkheid toonde, welke zij in werkelijkheid niet bezat.

„Marie bevalt mij niet," zei zij hoofdschuddend na zulk een bezoek. „Zij is altijd opgewonden en vroolijk, maar nooit kinderlijk blij. Ik vrees, dat de kleine dwaas bezig is, zich het leven te bederven. Philippe Bourgoing bemint haar. Het is een flink man, maar zij hangt nog altijd aan dien deugniet Galanti."

Zij zuchtte diep en gaf een nijdig rukje aan haar kapje.

Hortense bracht het verschoven kapsel weer in orde. „Mevrouw Boucher, Marie bemint baron Bourgoing ook. Dat heeft zij mij bekend."

„Doet zij dat? En tegen haar oude grootmoeder ontkent zij het hardnekkig," antwoordde zij blijkbaar tevreden. „Dàt zal ik Bourgoing vertellen, als hij weer hier komt. Tot nu toe heb ik hem ermee getroost, dat Marie nog wat jong was om te weten wat zij wilde, en dat zij ook nog te zeer aan haar betrekking bij de keizerin gehecht was."

„O, de arme Marie is in een vreeselijken toestand. Die Galanti houdt haar vast, dreigt haar opzien aan 't hof te veroorzaken en maakt haar voortdurend bang met zijn brieven."

De hartstochtelijke, donkere oogen van de oude dame fonkelden van opwinding. „Mijn huis mag hij niet meer betreden. Dat is zijn geluk. Ik was in staat hem wat aan te doen, alleen om daardoor mijn kleine Marie te bevrijden."

„Maar mevrouw Boucher, zoudt u zoo boos kunnen zijn?"

„Ja zeker — wie niet goed haten kan, die kan ook niet goed liefhebben. En wanneer iemand een mij dierbaar wezen kwaad wil doen, dien haat ik — dat beken ik gerust."

„Weet u, wat ik in uw plaats deed, mevrouw?"

„Nu?"

„Ik sprak ronduit met baron Bourgoing en zei hem de gansche waarheid. Marie durft dat niet."

De oude dame dacht een poosje na. Daarna gaf zij Hortense gelijk. En besluit en uitvoering stond bij mevrouw Boucher steeds op hetzelfde blad. Nog in hetzelfde uur ging er een brief naar Philippe Bourgoing, waarin zij hem verzocht, haar den volgenden dag te komen bezoeken.

Precies op de minuut af liet Bourgoing zich bij haar aandienen. Hij bracht haar de groeten van Marie over en vroeg dan met hoopvollen glans in zijn mooie oogen, of hij het voorrecht, heden bij de grootmoeder van zijn in stilte aangebeden Marie geroepen te zijn, gunstig voor zich mocht uitleggen.

„Ja en neen, beste baron." De oude dame keek hem vriendelijk aan. „Mijn kleindochter weet niet, dat ik u uitgenoodigd heb en moet dat ook niet te weten komen. Want wij zullen tegen die kleine blonde dwarskop in de Tuileriën samenspannen en Marie uit het net bevrijden, waarin ze zich steeds verder vastwerkt. Mijn kleindochter beantwoordt uw liefde, baron."

„Werkelijk? Waarom pijnigt ze me dan zoo lang?"

Mevrouw Boucher boog het hoofd, hief het echter dadelijk weer moedig op en vertelde den baron, die in gespannen aandacht luisterde, de geheele ongelukkige verlovingsgeschiedenis van haar kleindochter, haar eigen afkeer van Galanti, de leelijke verdenking, die zij tegen hem koesterde. Ten slotte beklaagde zij zich bitter over haar machteloosheid tegenover Galanti, daar zij niet flink durfde opkomen tegen zijn weigering om Marie haar woord terug te geven, uit vrees daardoor Marie's naam te benadeelen.

Bourgoing stond versteld. Op het eerste oogenblik gevoelde hij een bittere teleurstelling. Marie was dus verloofd! Sedert jaren was zij in 't geheim aan een man gebonden, met wien zij gecorrespondeerd, dien zij vermoedelijk dikwijls ontmoet had. Een helder licht ging hem plotseling over de zonderlinge geschiedenis in het park van Fontainebleau op. De arme prins Plonplon werd dus ten onrechte verdacht? Nu, diens zondenregister was zonder dat toch al lang genoeg; bij hem kwam het op iets meer of minder niet aan. Maar Marie, die lieve Marie, op wier kinderlijke onschuld hij alle eeden zou gezworen hebben.

„Mevrouw, ik zal alles doen, om u en uw kleindochter van dienst te zijn," beloofde hij eindelijk met onvaste stem.

Mevrouw Boucher merkte zijn innerlijken strijd en begreep de reden van zijn teleurstelling. „Marie was bijna nog een kind, toen zij Galanti leerde kennen," zuchtte zij. „Zij is een romantisch kopje, Galanti's mooie woorden over de onderdrukking van Italië, zijn gloeiende vaderlandsliefde troffen haar. O, wat heb ik geredeneerd en gewaarschuwd! Nu zal zij het eindelijk wel ingezien hebben, wat achter hem steekt."

„Deze Galanti moet zeer teruggetrokken leven. Ik herinner mij ten minste niet, zijn naam ergens gehoord te hebben," zei Bourgoing nadenkend.

„Ja, hij leeft geheel op zichzelf en is slechts met zijn hersenschimmen bezig," antwoordde mevrouw Boucher. „Hij en zijn partijgenooten willen Italië bevrijden. Waarom zij nu juist Parijs uitzoeken voor hun samenzweringen weet ik niet. Ik geloof, dat de chef der politie Pietri korte metten met hem zou maken, als hij op hem opmerkzaam gemaakt werd. Wij hebben genoeg onruststokers in Frankrijk en hebben er geen buitenlandsche bij noodig."

„Als men niets tegen Galanti bewijzen kan, is het moeilijk tegen hem op te treden."

„Dubbel moeilijk, omdat bij een huiszoeking of bij een inhechtenisneming zijn papieren, dus ook Marie's brieven, in de handen der politie zouden vallen. Dat moet vermeden worden. Hij moet alles vrijwillig teruggeven. Gebruik dat, wat ik u zoo even zei, als een bedreiging voor 't geval hij weigert. Anders moeten wij Pietri toch in 't vertrouwen nemen. Er moet wat gebeuren en wel zoo spoedig mogelijk."

„Morgen vroeg al zoek ik Galanti op. Mag ik hem zeggen, dat het op uw last geschiedt, mevrouw?"

„Zeg hem, wat u wilt — laat alleen Marie er niets van merken."

„Zij zal niets hooren. Maar veroorloof mij, mijn vriend Saint-Arnaud op de hoogte te brengen. Bij zulk een gesprek is een getuige noodig."

„Daaraan dachten Hortense en ik ook reeds."

Baron Bourgoing stond op. Mevrouw Boucher legde haar hand op zijn arm. „Aan uw gevoelens voor mijn kleine Marie heeft mijn bekentenis toch niets veranderd?" vroeg zij.

Bourgoing schudde het hoofd. „Mijn liefde voor Marie is onwankelbaar. Ik dank u voor uw openhartigheid, mevrouw."

Hoofdstuk XVII.

Slechts met behulp der politie gelukte het Bourgoing Galanti's adres te weten te komen, daar hij er Marie Boucher niet naar vragen mocht. Galanti woonde sedert eenigen tijd bij een zekere madame Renard in de Montpellier straat in de wijk Montparnasse, werd hem verteld. Hij leefde geheel voor zichzelf, ging met niemand om, zoover de politie bekend was. Ongunstigs wist men van hem niet. Dat was alles, wat Bourgoing hoorde en dat leek niet erg verdacht. Misschien was Galanti slechts een onschuldig heethoofd, wiens geheele energie in een paar vurige, republikeinsche redevoeringen opging en beoordeelde mevrouw Boucher in haar begrijpelijke verontwaardiging hem veel te hard. Nu, hij zou hem persoonlijk leeren kennen en zich dan een eigen oordeel vormen.

Saint-Arnaud was dadelijk bereid zijn vriend te vergezellen; zij kozen een vrijen dag voor hun onderneming en trokken donkere burgerkleeren aan, om niet op te vallen.

„Het beste is, dat we ons in 't geheel niet laten aandienen," zei Saint-Arnaud, toen zij na een langen tocht door hun tot nu toe onbekende gedeelten der stad, voor het aangeduide huis stonden en naar de smalle ramen van de tweede verdieping omhoog keken.

Zij gingen de steile trap op en trokken aan de bel, waarboven een visitekaartje hing met den naam „Madame Renard".

Een klein schuifraampje werd omhoog geschoven, een donker oog keek door de ronde glasruit. Daarna werd de deur geopend. Blijkbaar was het de vrouw des huizes zelf, want op haar tamelijk verward donker haar, stond geen dienstbodenkapje.

„Komen de heeren op mijn advertentie?" vroeg zij dadelijk, nog eer Saint-Arnaud of Bourgoing tijd vonden, een vraag tot haar te richten. De kamers zijn helaas reeds verhuurd. Een heer nam ze alle drie. Hij betaalt echter bij den dag, dus denk ik, dat hij niet lang zal blijven."

„Wij komen niet, om kamers te huren, doch om den heer Galanti te spreken,” onderbrak Bourgoing den woordenvloed van de spraakzame dame.

„Mijnheer is al op. Dus krijgt hij werkelijk eens bezoek. Dat is nog niet gebeurd, zoolang hij bij mij woont. Uitgaan doet hij ook hoogst zelden. Wat een leven voor een knappen, jongen heer! Ik denk dikwijls, het is hier boven bij mijnheer Galanti niet goed pluis. Hemel — dat zou verschrikkelijk zijn! Ik ben een alleenstaande vrouw en met de politie wil ik niets te doen hebben.”

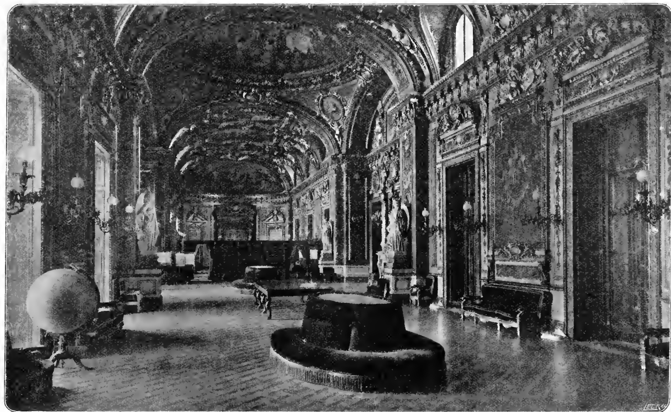
„U schijnt scherp te zien! De arme Galanti is inderdaad een beetje menschenschuw,” zei Saint-Arnaud. „Wij vreezen, dat hij ons zelfs zal afwijzen. Wees zoo goed, hem alleen te zeggen, dat twee heeren hem over een dringende zaak wenschen te spreken.”

„Het spijt ons zeer, dat we u moeten lastig vallen,” voegde Bourgoing er met een welwillend lachje aan toe.

Deze beleefdheid deed hem madame Renard's hart geheel winnen. „O, het is volstrekt geen moeite,” verzekerde zij.

Het vriendelijk lachje, dat bij deze woorden om haar mond speelde, moest zeer verleidelijk zijn. Met een gracieuse beweging sloeg zij den sleep van haar ochtendjapon over haar arm en klopte aan een deur aan het einde van de gang. Een doffe mannenstem riep een ongeduldige vraag terug en madame Renard diende het bezoek aan. Een oogenblik scheen Galanti te aarzelen, daarna riep hij, dat de heeren konden komen.

Saint-Arnaud klopte aan de aangeduide deur en dadelijk daarop stonden zij beiden voor Galanti, die hen met verbazing, schrik en ontsteltenis in het gelaat zag. Hij had bij madame Renard's aandiening zeker verwacht, Orsini en zijn bondgenooten voor zich te zien.

De oude Troonzaal in het „*Palais du Luxembourg*” te Parijs.
Onze foto geeft een indruk van de weelde en de praal, waarmede deze zaal is ingericht; de ceremoniën hadden plaats met verblindenden luister en schitterend ook waren de feesten, die er gehouden werden. — De vergrootte en gewijzigde Oranjerie bevat thans het „Musée du Luxembourg”, met een verzameling van kunstwerken van levende meesters; in den regel blijven de werken een 10-tal jaren nà den dood geëxposeerd om dan over te gaan naar het „Louvre” of naar een ander museum — Men vindt in den catalogus pl. m. 300 schilderijen, 70 etsen, teekeningen en aquarellen, een aantal prachtige beeldhouwwerken vermeld, verdeeld over 11 zalen, terwijl voor de stukken van buitenlandsche kunstenaars afzonderlijke ruimten gereserveerd zijn. — De „Jardin du Luxembourg”, de eenige in Parijs overgebleven tuin in Renaissance-stijl, wordt druk bezocht bij de mil. concerten en biedt een heerlijke promenade met aanblik op standbeelden, monumentale allegorische groepen enz.

Daarom beschouwde hij Saint-Arnaud's hem geheel vreemde en Bourgoing's hem slechts vluchtig bekende gezicht nu wel niet zonder wantrouwen, maar toch met een zeker gevoel van vrees. Zijn stem klonk echter rustig, toen hij, na de buiging van de heeren kort beantwoord te hebben, vroeg:

„Mag ik verzoeken, mij het doel van uw bezoek mee te deelen, daar ik niet de eer heb, u persoonlijk te kennen?” Saint-Arnaud en Bourgoing noemden hun namen. Galanti wendde zich, opzettelijk Bourgoing's blik vermijdend, tot Saint-Arnaud en verzocht hem plaats te nemen.

Maar ondanks deze afwijzende houding, waarin Bourgoing dadelijk de geheime vijandschap vermoedde, deed deze toch het woord, terwijl Saint-Arnaud voorloopig slechts als toehoorder fungeerde.

„Wij komen op last van mevrouw Boucher,” begon Bourgoing.

Galanti schrok. Dat had hij blijkbaar niet verwacht. „Op last van mevrouw Boucher?” herhaalde hij langzaam. Hij sloeg de oogen neer en scheen het verbleekte patroon van het kleed te bestudeeren. „Wat verlangt mevrouw Boucher van mij?”

„Zij wenscht, dat u ons de brieven afgeeft, die u van haar kleindochter bezit. Mevrouw wil, dat elke betrekking tusschen u en de jonge dame voor goed wordt afgebroken.”

Nu richtte Galanti zich op. Zijn groote, zwarte oogen waren fonkelend van haat op Bourgoing gericht.

„Mevrouw Boucher verzoekt u, mijnheer, aan dit verlangen onmiddellijk te voldoen.”

„En met welk recht?” vroeg Galanti. „Ik ben met mejuffrouw Boucher verloofd. Alleen zij zelf zou zoo iets van mij kunnen eischen.”

„Mejuffrouw Boucher is minderjarig en staat onder voogdij van haar grootmoeder,” viel Saint-Arnaud in.

„Mevrouw is dus volkomen gerechtigd, in deze zaak voor haar kleindochter op te treden.”

„Binnen enkele maanden reeds is Marie meerderjarig en van de tirannie harer grootmoeder bevrijd,” antwoordde Galanti kort. „Tot zoolang moeten wij volhouden. Niets zal mij bewegen, de brieven van mijn verloofde af te geven.”

„Mejuffrouw Boucher is uw verloofde niet meer,” riep Bourgoing heftig. „U moogt de jonge dame tot de onvoorzichtigheid verlokt hebben met u te correspondeeren, maar een verloving is slechts met toestemming der ouders of voogden geldig.”

„Mevrouw Boucher ontving mij vroeger als de verloofde harer kleindochter.”

„Heeft u echter nu het huis verboden, omdat zij inzag, dat zij een groote dwaling beging door aan de zaak niet dadelijk een einde te maken.”

„De oude dame gaf zich ook moeite genoeg, Marie tot een verbreking van onze verloving over te halen, maar zij houdt zich even onwankelbaar aan mij, als ik aan haar. En dat zullen wij blijven doen, ondanks de intriges dezer grootmoeder.”

„U vergist u,” viel Bourgoing uit. „Mejuffrouw Boucher wenscht vurig haar overijlde handeling goed te maken en geheel met u te breken. Zij durft u dit echter niet zelf mede te deelen. Ik doe het dus nu uitdrukkelijk in haar naam. Geef mij de brieven vrijwillig over, want u zult inzien, dat u deze dame onmogelijk tegen haar wil aan u kunt verbinden.”

„Men heeft Marie misschien in den laatsten tijd tegen mij opgezet, maar ik zal alle lastertongen tot zwijgen brengen.”

„Ik weet werkelijk niet, wie u zou hebben kunnen belasteren, mijnheer,” nam Saint-Arnaud nu het woord, daar hij bang was, dat Bourgoing zich te driftig maakte. „U waart ons allen tot nu toe geheel vreemd, dus konden wij werkelijk niet tegen u intrigeeren.”

„Er zijn verschillende manieren om iemand van een ander te vervreemden,” antwoordde Galanti met een donkeren blik op Bourgoing.

„Wanneer u hiermede wilt te kennen geven, dat ik naar de liefde van mejuffrouw Boucher ding, dan hebt u volkomen gelijk,” zei Bourgoing ronduit. „Zoo is het inderdaad.”

„En dat durft u mij in 't gezicht zeggen, mij, den verloofde?” stiet Galanti uit.

„Ja, dat durf ik, omdat ik van Marie's liefde zeker ben, en omdat ik weet, dat zij voor u geen liefde, doch slechts vrees koestert.”

„Hoor dan mijn laatste woord,” zei Galanti, bleek van toorn. „Nooit geef ik Marie's brieven terug, nooit geef ik haar het woord terug, al zou ze er mij op de knieën om smeeken.”

„Er zullen nog wel middelen gevonden worden, u daartoe te dwingen, mijnheer. Ik begrijp uw wrevel, maar u zult toch een meisje, dat een verbintenis met u niet wenscht, niet met geweld aan u verbinden! Overigens staat Marie Boucher onder machtige bescherming.”

„Onder de uwe, mijnheer de stalmeester?”

„Ook onder de mijne — ja. Maar ook zonder mij, zou het Hunne Majesteiten niet moeilijk vallen, hun voorlezeres van een haar lastig vallend persoon te bevrijden. Wij willen echter graag deze zaak in der minne schikken, eer wij andere maatregelen nemen. Daarom vraag ik nogmaals: wilt u de brieven afgeven en mij beloven, Marie Boucher niet meer lastig te vallen?”

„Neen.”

„Nu, goedschiks zal dit dus niet gebeuren?”

Bourgoing stond op. Saint-Arnaud volgde zijn voorbeeld, terwijl Galanti, achterover geleund op zijn canapé bleef zitten.

„Wees dan zoo goed nog een oogenblik te luisteren, naar wat wij u verder te zeggen hebben.” Bourgoing kwam vlak bij de canapé en sprak op gedempten, maar scherpen toon, terwijl hij zijn blik onafgewend op Galanti had gericht: „Mijnheer, uwe ideeën zijn aan de Parijsche politie niet onbekend.”

„Welnu, ik dacht dat gedachten niet strafbaar waren.”

„Gedachten plegen in daden omgezet te worden — en wat daaruit ontstaat, dat hebben we hier reeds bitter genoeg moeten ervaren.”

„Mijn gedachten houden zich slechts met mijn vaderland, niet met Frankrijk bezig.”

„Mij is gezegd, dat er een groote geheime Bond onder de oproerige elementen van alle landen bestaat,” wierp Saint-Arnaud in 't midden.

(*Wordt vervolgd*).

De burgemeester van Grave, de heer **W. J. M. C. Friesen,** herdenkt 22 dezer zijn 25-jarige ambtsvervulling; de gemeentenaren zullen hem ongetwijfeld doen blijken, hoezeer zijn werken en streven in het belang

W. J. M. C. Friesen.

der gemeente erkend en gewaardeerd wordt.

—

De heer **K. Blom**, burgemeester van de gemeente Warmenhuizen, hoopt 26 October zijn zilveren ambtsjubileum te herdenken; door de burgerij zal den beminden magistraat, die veel goeds heeft helpen tot stand brengen, een passende hulde gebracht worden op zijn feestdag. —

K. Blom.

Het onlangs onthulde Monument, ter eere van de nagedachtenis van Dr. J. G. Mezger te Domburg. Wij achten een herplaatsing van deze foto gewenscht om te doen uitkomen, dat de heer L. J. van Voorthuijsen, lid van de Provinciale Staten van Zeeland, burgemeester van Domburg, Eere-voorzitter en secretaris van het comité, het loffelijk initiatief tot oprichting van een gedenkteeken heeft genomen, dat deze magistraat namens den Groothertog van Mecklenburg—Schwerin een krans daarbij neerlegde en het monument voor de gemeente aanvaardde. — Dr. Mezger was sedert 1889 bij Domburg gevestigd.

Het van St.-Petersburg komende, met hout geladen stoomschip „*Hugin*", dat tengevolge van het zware weer niet minder dan 24 graden slagzij had, wegens het verschuiven van de deklading; met bijzondere voorzorgs-maatregelen werd het vaartuig verhaald naar de Maashaven te Rotterdam, wijl gevreesd werd, dat het zou omslaan; onze foto doet duidelijk zien, dat die vrees niet ongewettigd was.

Een vrouw, van wie men wel kan zeggen, dat zij tot aan haar jongsten snik ijdel is gebleven, is de hertogin van Buckingham, die, toen zij op sterven lag, Austis, den heraut, bij zich liet komen en hem alle bevelen gaf, opdat de begrafenisplechtigheid zoo schitterend mogelijk zou zijn. Zij was zeer bang, dat zij zou sterven, vóór alle toebereidselen gereed waren, en vroeg:

„Waarom willen zij mij de kist niet zenden? Ik zou haar zoo gaarne eens zien, ook al ontbreken er de bandvaten en kwasten nog aan."

In het zuiden van Frankrijk is de vorige week overleden, op ongeveer 60-jarigen leeftijd, Prof. Dr. **M. Treub**, oud-directeur van het Departement van Landbouw in Ned.-Indië; bij zijn vertrek uit Oost-Indië hebben wij zijn

Prof. Dr. M. Treub. †

portret op onze voorpagina geplaatst en in een bijschrift op zijne buitengewone verdiensten het volle licht doen schijnen. Het is te betreuren, dat de eminente geleerde ons zóó kort nà zijne pensionneering is komen te ontvallen.

—

In **Adriaan van Oordt,** die de vorige week te Bussum op 45-jarigen leeftijd overleed, is een man van bijzondere letterkundige beteekenis heengegaan; zijne twee groote historische romans zijn „Irmenloo" (1896) en „Warhold", die getuigen van zeer ernstige bronnenstudie, van groot schrijftalent en van frissche, levendige beschrijvingskunst; van zijne drama's in verzen is eenige jaren geleden Floris V in den Hollandschen Schouwburg te Amsterdam opgevoerd. —

Adriaan van Oordt. †

Hechten wij ons niet te zeer aan het aardsche goed, want wij allen liggen onder de sterftewet, en de sterftewet is tevens de onteigeningswet.

Foto) „De Hagespelers", onder leiding van Eduard Verkade, hebben als eerste — in dit seizoen op het repertoire genomen: *Joy*, *(A. J. W. de Veer.* een spel op het thema „ik", naar het Engelsch van Golsworthy. Overal in de provincie waar zij dit stuk opvoerden — de Amsterdammers krijgen het niet vóór 22 dezer te zien — genoot het veel bijval en werd het spel der optredende artisten en meer in het bijzonder dat van Mej. Pine Belder (Molly) en Mej. Sophie Hermse (Joy), deze laatste een nieuweling bij het gezelschap, ten zeerste geprezen. *Van links naar rechts:* Rienk Brouwer (Ernest Blunt), Madeleine Berger (Letty), Betsy de Vries van Berkel (Mrs. Hope), Pine Belder (Molly), Hetty Beck (Miss Beech), Hermann Schwab (Kolonel Hope), Sophie Hermse (Joy), Alex Frank (Dick Merton), Eduard Verkade (Maurice Lever).

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

PROF. J. H. VAN 'T HOFF.
Hoogleeraar aan de Universiteit te Berlijn. (Zie het artikel op blz. 212)

Onze 17de-Eeuwsche Schilders.

Frans van Mieris, de Oude (1635–1681).

Een vroolijke Frans blijkbaar, want met zijn intieme vrienden Jan Steen, Lievens, Adriaen de Vos was hij stamgast van de kroeg en niet zelden kwam hij 's avonds een beetje meer dan „*légèrement ému*" thuis; hij behoorde tot de gelukkigen die in trek waren, hunne stukken goed betaald zagen en zelfs in gunst stonden bij hertogen en adellijke personen. Frans van Mieris, geboren te Leiden, was de zoon van een goudsmid en diamantslijper en stamvader van verscheidene begaafde kunstenaars; zijn eerste onderricht ontving hij van den glasschilder en teekenaar Abraham Torenvliet en van Abraham van der Tempel, maar zijn eigenlijke leidsman op het artistenpad, was Gerard Dou, wiens trant hij in het algemeen volgde. — Frans van Mieris toonde zich een uitmuntend teekenaar en wist in zijn stukken — meestal kleine paneelen, geestig opgezet, — een warmen toon, frissche, zachte kleuren en gedempte belichting te leggen, waardoor zij het oog aangenaam aandoen; hij werd zeer geapprecieerd en verdiende veel geld. De Groothertog van Toscane kwam hem bezoeken en deed herhaaldelijk bestellingen bij hem; Aartshertog Leopold Wilhelm van Oostenrijk betaalde hem *f* 2500 voor een stuk en trachtte hem over te halen naar Weenen te komen, maar 't schijnt, dat zijne vrouw te zeer aan haar geboortegrond gehecht was, om voor dat aanlokkelijk en vereerend aanbod te zwichten. In zijne werken bewondert men de fraaie en natuurlijke schildering van fluweel, satijn, bont en andere stoffen evenzeer als de zuiverheid en fijnheid van uitbeelding van het hoofdthema. — Hij liet bij zijn dood twee zoons, Jan en Willem na, eveneens schilders van talent; den rang dien de vader in de Hollandsche schilderkunst inneemt, bereikten zij evenwel niet.

Frans van Mieris, de Oude.
„De ontsnapte Vogel", Rijksmuseum.

De Overeenkomst

DOOR E. PHILIPS OPPENHEIM.

Na een afwezigheid van tien jaren keerde Lord Chelsom heden terug. De bedienden stonden *en haie* geschaard, toen de eigenaar van het kasteel Chelsom en het halve graafschap, de hal betrad. Zijn onverwachte komst had hen verrast. Ze hadden gehoord dat hij ziek was, maar ofschoon hij misschien wat bleek zag, had hij niet het voorkomen van een patiënt.

„Het doet mij genoegen u allen te zien," sprak de Lord en toen tot den hofmeester: „Zend mij dadelijk een whisky-soda in de studeerkamer en zet straks de thee klaar. Er is hier weinig veranderd, zie ik."

„Wij hebben getracht uw bevelen zoo goed mogelijk uit te voeren, mylord. U is toch zeker van plan eenigen tijd hier te blijven?"

„Ik hoop het, Reynolds, maar de mensch wikt en God beschikt. Nu gauw de whisky-soda, en laat niemand mij storen tot het tijd is om mij voor het middagmaal te kleeden."

Al hadden de tien jaren den hertog menige diepe lijn in het gezicht gegroefd, het landschap, dat zich van uit het raam van de studeerkamer aan zijn blik vertoonde, had weinig verandering ondergaan. De statige oude boomen, de zacht golvende korenvelden, de tuin vol rozen, waaruit de gonzende bijen de honig zogen, hadden een vreedzame uitwerking op den man, die van de eene plaats naar de andere was getrokken om afleiding te zoeken voor zijn sombere gedachten.

Hij bleef lang naar buiten staren en zijn oogen verloren hun harde, rustelooze uitdrukking; een heerlijk gevoel van „thuiszijn" kwam over hem, misschien zou hij hier zijn gemoedsrust terugvinden.

Na het middagmaal zei hij tot Reynolds: „Ik ga naar de bibliotheek; waarschijnlijk komt er vanavond iemand om mij te spreken."

„Moet ik dus ieder binnenlaten, die naar u vraagt, mylord?"

De hertog aarzelde; hij had gehoopt den naam niet behoeven te noemen.

„Neen, alleen Sir James Verinder," zei hij.

Aan het open raam dronk hij langzaam zijn koffie uit en keek naar het in schemering gehulde landschap, totdat de duisternis was ingevallen. Toen bracht Reynolds, gevolgd door een paar bedienden, de kaarsen binnen, en even later kondigde hij aan: „Sir James Verinder".

Het was een lange, zwaar gebouwde, blonde man met blozend gelaat, een rijke grondbezitter en buurman van Lord Chelsom. De hertog stond langzaam op en Reynolds verdween zonder op te merken dat de twee mannen geen beweging maakten om elkaar te begroeten.

„Dus je bent op tijd gearriveerd, Chelsom," merkte Verinder op, „precies op tijd, op den dag af."

De hertog keek hem aan, hard en koud en haalde licht de schouders op. „Waarom niet?"

„Had ge mij verwacht?" vroeg Verinder.

„Ja natuurlijk, en als je vanavond niet gekomen was, zou ik naar jou toegegaan zijn."

Ze zwegen. Verinder scheen slecht op zijn gemak. Hij wierp zich ongevraagd in een fauteuil neer.

„Ik heb den dokter gefopt, zie je," merkte hij aan.

„Het is de vraag of je anderen ook niet gefopt hebt."

Verinder knikte onverschillig. „Ik dacht wel, dat je mij een dergelijke beschuldiging naar het hoofd zou werpen, maar wat ik je tien jaren geleden gezegd heb is woord voor woord waar. „Ge kunt nog één, hoogstens twee jaren leven," zei Dr. Hamlin tegen mij."

„Ja, ja, dat weet ik," merkte de hertog ongeduldig aan, „maar sedert zijn tien jaren voorbij

Frans van Mieris, de Oude. — „Portret van den schilder zelf en van diens echtgenoote Curina van der Cock", Mauritshuis.

Frans van Mieris, de Oude.
„Heer en Dame", Rijksmuseum.

Doopplechtigheid bij Negers in Castle Hayne. N. C. New Hanover County U. S. A.

De stoet doopelingen komt onder begeleiding van familieleden, vrienden en kennissen naar den oever van de „Cape Fair River"; de predikant, de kerkeraad en autoriteiten openen den stoet; bij de rivier aangekomen, leest de predikant het doopformulier voor, dat gevolgd wordt door een klaagzang; daarna wordt hun op de beteekenis der onderdompeling bij den doop gewezen; vervolgens wordt een gewijd lied aangeheven, gevolgd door de voorlezing van de formulieren; ten slotte begeleidt de geestelijke hen naar de plek in de rivier; hij herinnert hen aan hun verleden en brengt hun onder het oog dat zij nà de onde dompeling Christenen zijn. — *Foto links:* Op onze foto ziet men aan het hoofd van de tweede groep den kerkebediende; de hulp van dezen is meermalen noodig gebleken, omdat vrouwen en meisjes vóór en nà de formaliteit vaak zeer zenuwachtig zijn. — *Foto onder:* De helper houdt de shawl gereed, om die onmiddellijk nà den doop om te leggen; een van de vrouwen, op onze foto uitgebeeld, onder den indruk van het oogenblik, is werkzaam bij eenige Hollanders ter plaatse. — *Foto rechts:* De predikant veegt de vrouw het water van het gezicht; na deze hulp volgt een kort gebed; de kerkeknecht wikkelt haar dan in een shawl en brengt haar aan den oever, waar àllen zich nà den doop vereenigen. Nadat een loflied gezongen is, begeven ze zich naar de naburige woningen, om van kleeding te verwisselen.

gegaan en gedurende dien tijd heb ik mij aan onze overeenkomst gehouden en in het buitenland gereisd."

„Wachtend tot ik opstappen zou, hè?" viel Verinder onnatuurlijk lachend in.

„Ja, want ik kan niet zeggen dat je de wereld ooit tot sieraad hebt gestrekt."

Verinder stond op en keek naar buiten. „Och, daarover zullen we het wel nooit eens worden, maar ik moet toegeven dat je wel eenige reden hebt om onvoldaan te zijn."

„Ik wil je nog even herinneren aan de voorwaarden van onze overeenkomst," vervolgde Chelsom. „We waren beiden betrokken in een dier groote levensquaesties — een dier tragische momenten, die de vriendschap in haat doet verkeeren — het oogenblik toen je ontdekte dat je vrouw en ik elkaar liefhadden en ik — dat je haar slecht behandelde. Duelleeren konden we niet en termen tot echtscheiding waren niet aanwezig. Toen vertelde je mij in het geheim dat je dokter je nog hoogstens één à twee jaren leven toeschreef en we kwamen overeen dat ik buitenslands zou gaan tot je dood, met een uitersten termijn van tien jaren en dat was maar goed ook, anders zou ik levenslang verbannen zijn geweest. Dat je nog in leven bent, Verinder, in weerwil van deze feiten, bewijst dat je je niet aan de voorwaarden hebt gehouden."

Verinder stak een sigarette op. „Ik ben verleden week weer bij Dr. Hamlin geweest, die verklaarde dat er een wonder aan mij geschied moest zijn."

„Een wonder of niet," antwoordde de hertog, „de jaren zijn om, en wat ben je nu van plan te doen?"

„Ik weet het werkelijk niet, ik kan toch niet helpen dat ik nog in leven ben? Wat het andere gedeelte van mijn belofte betreft, die ben ik nagekomen. Ik heb mijn best gedaan goed voor Constance te zijn. Het is natuurlijk hard voor je, maar onder de gegeven omstandigheden voel ik mij niet geroepen een eind aan mijn leven te maken, hoe onwelkom mijn tegenwoordigheid je ook moge zijn."

„Dan rust die taak, vrees ik, op mij."

„Dan zou je even ver zijn, als wanneer je mij overwonnen had in een duel, je zou dan toch wettelijk verhinderd worden de vruchten te plukken van je overwinning."

„Maar je begrijpt toch dat onze overeenkomst nu geheel ten einde is wat Constance betreft."

Weer een sti'te. Reynolds stond voor hen. „Mylord," kondigde hij aan, „hier is Lady Verinder, die u wenscht te spreken."

Verinder ging naar de deur, maar de hertog hield hem bedaard tegen en fluisterde hem iets toe.

„Goed," zei hij, „zooals je verkiest; ik zal u alleen laten," en hij ging door de geopende deur den tuin in.

Lady Verinder trad binnen en Reynolds verwijderde zich. Glimlachend stak de hertog haar beide handen toe.

„En ik dacht nog wel," zei hij zacht, „dat al mijn hartstocht dood in mij was, Constance. Je bent weinig veranderd, wat zie je er nog jong en meisjesachtig uit. En ik," vervolgde hij bitter — „kijk mij eens aan."

„Voor mij zijt ge nog dezelfde, die mij tien jaren geleden verliet. Toen ik hoorde dat je op weg naar huis waart, zei ik James dat ik hierheen zou gaan. Hij is mij vóór geweest Zeg mij wat er tusschen jullie is voorgevallen."

„Heel weinig," zei de hertog, „er was geen tijd voor."

De luchtreis van onzen kloeken landgenoot-aviateur Henri Wijnmalen en zijn mede-passagier Dufour, in den Farman-tweedekker, van Parijs naar Brussel en terug.
Het mag zeker wel een der stoutste en schitterendste vluchten genoemd worden, die tot nu zijn ondernomen en te meer is die onze aandacht en belangstelling waard, wijl ze volbracht werd door een Nederlander; 't ging om den uitgeloofden prijs van 100.000 frs., bestemd voor den aviateur, die vóór Januari 1911 in den kortsten tijd bovengenoemd traject zou afgelegd hebben met een passagier. — Wijnmalen vloog in 5 uur 31 minuten van Parijs naar Brussel; de terugreis inbegrepen deed hij er 28 uur 36 minuten over. — De tijd zal leeren of hem de 100.000 frs. zal worden toegekend. — Onze foto werd genomen even voor zijne nederdaling te Issy-les-Moulineaux, waar hij geestdriftig ontvangen werd.

Wijnmalen's luchtvaart Parijs—Brussel en terug. De huldiging van onzen kloeken landgenoot-aviateur Henri Wijnmalen, te Parijs, na zijn stoute vlucht in zijn Farman-tweedekker, van Parijs naar Brussel, vice-versa.

„Is hij vertrokken?"

„Ja."

„Francis, ik ben hier gekomen om te hooren welke overeenkomst je met mijn man gesloten hebt, hij heeft er mij nooit over gesproken."

„Je hebt het recht alles te weten," zei hij. „Weet je nog dien morgen, toen je man ontdekte dat wij elkaar liefhadden?"

„Zeker, ik herinner mij alles nog precies. We stonden samen in de serre. Je hadt mijn hand genomen, je bukte je en kuste mij op het voorhoofd, toen Verinder verscheen."

„Ik ging met hem naar de bibliotheek, zooals je weet, en vertelde hem, dat ik je liefhad."

„Toen kwam hij bij mij," viel ze in, „en vroeg mij of ik je liefde beantwoordde en ik deelde hem de waarheid mee."

„Daarna kwam hij bij mij terug," vervolgde de Hertog, hij was bij een dokter geweest, een specialiteit die hem onderzocht en een hartkwaal geconstateerd had. Hij kon nog hoogstens twee jaren leven en stelde mij voor het land te verlaten tot zijn dood. Ik stemde toe onder voorwaarde dat ik in elk geval na tien jaren terug zou keeren om jou op te eischen. Die tien jaren zijn vandaag om."

„En nu — wat ben je van plan nu te doen?"

„Levend of dood, eer of schande kunnen mij niet deren, wanneer jij ze maar met mij kunt deelen."

„James moet gelogen hebben," zei ze. „Hij is geen dag ziek geweest al dien tijd. Het was alles bedrog."

„Bedrog of niet," zei Chelsom vastbesloten, „ik wil niet langer wachten."

Ze strekte haar armen wijd uit. „Francis, tien jaren lang heb ik alleen aan jou gedacht en mijn man nog des te meer leeren haten door zijn schandelijke handelwijze jegens mij."

Plotseling schrokken ze op. Ze hoorden iets zwaars neervallen in den tuin, gevolgd door een half gesmoorden zucht. Chelsom ging naar het terras.

„Hij heeft voor luistervink gespeeld," riep hij. wijzend naar de op den grond uitgestrekte gedaante. Constance snelde hem voorbij en voelde zijn pols. Hij ijlde naar haar toe en beschouwde aandachtig het gezicht van den man, dien hij beschuldigd had. Het was vaalbleek en het bloed gutste uit een wonde in zijn borst.

„Hij heeft alles gehoord," fluisterde ze.

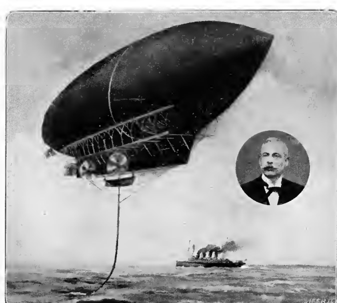
De Hertog staarde naar zijn vijand. „Het is laat," zei hij ernstig, „maar hij heeft zich aan onze overeenkomst gehouden. Hij is dood."

Gaby Deslys, de bekoorlijke varieté-artiste, die, naar beweerd werd, in relatie stond tot den jongen onttroonden koning Emanuel van Portugal.

Walter Wellman's mislukte luchtvaart over den Atlantischen Oceaan.

Bijna elke week brengt ons nieuwe verrassingen over tochten door het luchtruim; bestuurbare ballons en vliegmachines wedijveren met elkaar in durf en onversaagdheid. — Ditmaal moge de poging om met een bestuurbaar luchtschip van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika naar Europa's vasteland te reizen, niet geslaagd zijn, ongetwijfeld zal de groote tocht vroeg of laat met succes bekroond worden. De „dirigéable", door 2 motoren van 10 P.K. bewogen, was 228 voet lang, de grootste diameter was 52 voet; de inhoud was 10000 kub. M.; de reddingboot had proviand voor een maand. — De 52-jarige Wellman, had 5 medepassagiers in zijn schip „*America*"; allen zijn gered en opgenomen door de „Trent".

Walter Wellman en zijn bestuurbare luchtballon „*America*", boven den Atlantischen Oceaan.

Prof. J. H. van 't Hoff.

(Bij de vóórplaat).

Deze groote geleerde heeft onlangs, ter eere van het 100-jarig bestaan van de Berlijnsche Universiteit, weer nieuwe lauweren ingeoogst; niet alleen werd hij begiftigd met de groote gouden medaille van verdienste, maar de Duitsche Keizer schonk hem als blijk van waardeering zijn portret.

Van 't Hoff is Nederlander van geboorte, beroemd buiten zoowel als binnen het grondgebied van Europa, groot geworden door zijn strengen studiezin, door zijne energie, door zijn wetenschappelijke onderzoekingen en ontdekkingen. Al heeft hij zich in den vreemde gevestigd, wij mogen ons toch op zijn naam beroemen.

Geboren in 1852 te Rotterdam, studeerde hij eerst aan de toenmalige Polytechnische School te Delft, waar hij in 1871 het examen aflegde als technoloog, vervolgens te Leiden, te Bonn, te Utrecht en Parijs; in 1874 gepromoveerd, werd hij in 1876 leeraar aan 's Rijks veeartsenijschool te Utrecht, in 1877 lector en in 1878 hoogleeraar in de scheikunde aan de Amsterdamsche Hoogeschool, waar hij werkzaam bleef tot 1896, in welk jaar hij naar de Universiteit te Berlijn overging.

Grondlegger van de stereochemie, in 1875 in het Fransch uitgegeven onder den titel: „La chimie dans l'espace", heeft hij nieuwe banen geopend voor de wetenschap. In 1904 benoemde de geneeskundige faculteit van de Universiteit te Utrecht hem tot doctor honoris causa in de geneeskunde; in 1901 werd hem de Nobelprijs toegekend voor scheikunde; hij is voorts eerelid en lid van onderscheidene geleerde genootschappen en zijn borst is versierd met verschillende hooge ordeteekenen, o. a. het ridderkruis van den Nederlandschen Leeuw.

Na de omwenteling in Portugal. — Gelukkig is de rust na de woelige gebeurtenissen in de eerste Octoberweek niet meer verstoord geworden; het is te hopen, dat het voorloopige republikeinsche bewind de natie zal weten te leiden op den weg naar vreedzame ontwikkeling. *Foto rechts:* De nieuwe regeering, samengesteld als volgt: Theophile Braga, president; Bernardino Machado, Buitenlandsche Zaken; Alphonse Costa, Justitie; Antonio José Almeida, Binnenl. Zaken; Antonio Luiz Gomez, Publieke Werken. — *Foto links:* De ex-koning Emanuel van Portugal in zijn rijtuig, door eene menigte omstuwd, van het huis van den gouverneur te Gibraltar, naar de plaats van inscheping rijdende, om met zijne moeder in het Britsche koninklijke jacht „*Victoria and Albert*" naar Wood Norton in Engeland te vertrekken, waar de hertog van Orleans hun gastvrijheid verleent. — Onze foto laat duidelijk zien, dat het gelaat van den onttroonden vorst de sporen van smartelijke emotie draagt.

Mevr. Jacoba Dresden—D'hont.

Mej. Anna Ristjouw.

Ant. Averkamp, leider.

Mevr. De Vries—Schilderman.

Mej. Annie Slothauber.

Frl. *Hedwig Voltz*, de eerste zangeres van het operette-gezelschap, Dir. *Hans Edmund* (zie ook laatste bladz.), beschikt over alle kwaliteiten, welke haar emplooi vereischt. Haar stem is krachtig en zeer mooi van klank, baar spel weldoordacht en los en haar uiterlijk bijzonder aantrekkelijk.

Frl. Hedwig Voltz als Zigeunerknaap in „Der Rodelzigeuner".

Voor een menschlievend doel!

Dinsdag 8 Nov a.s. wordt in het Paleis voor Volksvlijt de komische opera „Donna Diana" van Von Reznicek opgevoerd, onder leiding van Anton Averkamp. Bekende Ned. zangers en zangeressen treden op als solisten, leden van het Amst. à-capello-koor en van de Wagner-vereeniging vormen het koor, voor het instrumentale gedeelte zorgt het concertgebouw-orkest. De opbrengst van deze voorstelling komt ten goede aan het *Gasthuis van de Ned. Ver. tegen vallende ziekte*, welke vereeniging, opgericht in 1903, thans in een oud heerenhuis, Overtoom 365, een gasthuis voor on- en minvermogenden, mannen en vrouwen van alle gezindten, exploiteert. Door belangrijke geschenken is zij in het bezit van een prachtig terrein, grenzende aan het Vondelpark; daarop moet nu een in alle opzichten voldoend gasthuis verrijzen. Het eerecomité staat onder presidium van Mevr. Roël—Besse De Vos van Steenwijk. De namen der HH. solisten zijn: Joh. Hoes, S. Minkenhoff, J. Schilderman, H. Bakker en F. H. van Duinen; die der dames-solisten vindt men onder hare foto's vermeld.

Foto) J. Ph. Kelly met vrouw en kroost thuis. (*A. J. W. de Veer.*

J. Ph. Kelly.
1870—1910.

Wie als zijn meening uitspreekt, dat *Kelly*, de populaire Kelly van Prot, onder al z'n collega's komieken, zijns gelijke niet heeft, kan gerust op de algemeene instemming rekenen van de talloos velen, die om Kelly naar den Frascati-schouwburg gaan.

Kelly's spel — eigenlijk te eenvoudig, te ongedwongen en te natuurlijk, te wàar, om de gedachte aan „spelen" bij den toeschouwer gaande te houden — z'n spreken en z'n luisteren, z'n stem en z'n lach, z'n oolijk gelaat en z'n guitige oogen, z'n typische loop, z'n mimiek .... kortom, àlles is even àpart aan hem.

Kelly is *eenig!* Om deze reden en omdat hij talent heeft en in nauwgezetheid uitmunt en, ondanks al zijn succes, bescheiden blijft, en zelfs aan de flauwste Fransche-klucht-rol altijd iets nieuws, joligs en eigens weet bij te zetten, zoodat ze een lachsucces-rol wordt en om nog tal van andere deugden, geniet bij een populariteit als slechts weinigen zijner kunstbroeders hier te lande.

Dat het hem dus aan blijken van sympathie enz. niet zal ontbreken op zijn 40-jarig tooneeljubelfeest, hetwelk hij 2 November a.s. in den Frascati-schouwburg hoopt te vieren, is even zeker, als dat de commissie, die zich tot zijn vrienden en bewonderaars heeft gewend, om bijdragen voor een hem aan te bieden huldeblijk, naar wensch zal slagen. G. B.

Frl. Hedwig Voltz, in wandeltoilet.

Geisha.

„Amsterd. Hartjesdag", tekst van Kelly (1895).

Kreeft en Kelly, in „Prinses Colombine"

Vader Izaäk, in „Tricoche en Cacolet".

„Ruitenheer" (1884).

Kelly in eenige rollen uit den ouden tijd.

Een nog onbekend Dier.

Van den heer J. C. Baggelaar te Tak-Tak, een Hollandsche nederzetting op Nieuw-Guinea, heeft Artis een tot nog toe onbekend dier ten geschenke ontvangen. Het behoort tot de zonderlinge groep der mierenegels, die met de vogelbekdieren de laagste zoogdier-orde vormen. Deze eigenaardige diersoorten, vermoedelijk nog heden ten dage levende overblijfselen van oervormen, vertoonen als grootste merkwaardigheid wel de eigenschap, dat ze niet zooals alle zoogdieren, zonder onderscheid, een jong ter wereld brengen, doch evenals vogels en kruipende dieren, een ei leggen, dat door hen in een uit een bijzondere huidplooi gevormden broedbuidel wordt medegedragen en uitgebroed.

Mierenegel in Artis. — (Zie tekst).

De mierenegels zijn dus, evenals de vogelbekdieren, eierleggende zoogdieren; ook zij broeden hun klein rond ei in een buidel uit en zoogen later hun uit het ei geboren jong. De mierenegels ontleenen hun naam aan het feit, dat ze in hoofdzaak van mieren leven en tusschen hunne haren stevige stekels dragen.

Met hun lange, kleverige tong, die in een buisvormig, slechts even aan de voorzijde openend snuitje geborgen ligt, werken ze de mieren behendig naar binnen, evenals de bekende miereneter dit doet.

Ook op aardwormen zijn ze blijkbaar verzot, althans de nieuwe Artis-logé zuigt deze beweeglijke dieren gretig door zijn snuffelend snuitje naar binnen. De directeur van het genootschap is thans bezig de zeldzame aanwinst nader te onderzoeken en als nieuwe of reeds bestaande soort definitief te bepalen.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

XV.

„Wat je onder dienst vooràl bevalle zal, Jan," ging de majoor voort, „is de vróólike ònbezorgde geest, die er heerscht.

Kom je in 'n kazèrne of kàmp of wel op 'n óórlogsschip, stééds hoor je er flúite, jóele en zinge, ja zélfs in de kàst galme de opgeslote bóósdoeners nog 't hóógste lied uit. Al die manne en jongens zijn zieltjes zonder zòrg! Ze wete hééł goed, dat ze àlles op hun tijd krijge, hun ète, hun kléére, hun dèkking en al is de soldatestand 'n armóéïge stand, al zal je héusch onder dienst niet veel cente overlegge, al wordt 'n soldaat nóóit 'n man in bònis, hij kent ook géén zorge, géén slapelooze nachte, zooas je dat zèlfs bij de fijnste poletieke wèl er eens hebbe kan. Vandáár dus dat zinge en joele en fluite! — De Hollanders zijn anders nìks zangerig uitgevalle en às ze nog eens d'r mond ope doen, dan blère ze meestal zulke àfgezaagde zóùtelooze straatmoppe, dat je er náár van wordt. Nee hoor, dan kunne de Moffe dat béter!

De smalle ingang van de Vijzelstraat te Amsterdam, tusschen Singel en Reguliersdwarsstraat. — Door een aantal bewoners of eigenaars van perceelen is aan den gemeenteraad een adres gezonden, waarin gewezen wordt op den zeer gevaarlijken toestand ter plaatse voor de voetgangers, tengevolge van het buitengewoon drukke verkeer van trams en andere voertuigen; dit gedeelte van den grooten verbindingsweg tusschen het centrum der stad en het zuiderkwartier is nauwelijks 7 M. breed, de trottoirs zijn zeer smal, zoodat inderdaad spoedige verbetering gewenscht is.

Ik heb ze dìkwels in Indië gehoord en fijn, dàt verzeker ik je! Die lui zinge van af d'r prìlste jeugd mooie liedere an hun Vaderland en Keizer gewijd, en ook pittige soldate- en matrozeliedjes, die, vooral as ze behóórlik vierstemmig gezonge worden, 'n militair zoo innig góéd kunne doen!

Kangoeroe in Artis.
Het hierboven gereproduceerde exemplaar behoort tot een klein en zeldzaam soort uit Nieuw-Guinea afkomstig en heeft in vergelijking met de andere Kangoeroe-soorten een weinig ontwikkelden staart, op de punt waarvan het dier bij het voortbewegen steunt; deze merkwaardige eigenschap is tot nu toe bij geen enkel ander soort dezer interessante dieren waargenomen.

Wat drómmel, waarom kunne ze dat bij òns in Holland óók niet?! Zijn wij niet minstens éven vaderlandlievend as de béste Duitscher? Zijn wij soms niet trotsch op ons roemrijk verleje, op onze helde te land en ter zee, op onze taal, onze vrijhede en rechte? En dwéépe wij niet met ons geliefd Vorstenhuis? 'k Zou meene van ja en geen sikkepitje minder dan de Duitschers, maar we zijn nu éénmaal wat sáái en stùg, wat wànhopig kalm uitgevalle, snap je?

As 't 'r op ànkomt, ja, dan bréékt bij ons 't ijs óók wel los, dat is genòg bekend, maar de gróóte massa van ons volk weet zich dan niét te uite, kent géén behoorlik lied, om an z'n gevoel eens lùcht te geve! Wáárom leere ze de schoolkindere bij 't zangonderwijs niet in de àllereerste plaats onze mooie volksliedere, as daar zijn: het oude Wilhelmus, het Wien Neerlandsch bloed, Wij leven vrij, 't Is plicht dat iedere jongen, In naam van Oranje doe open de poort, Gij schitterende kleuren, Piet Hein, Ze zeggen er is een prinses in 't land! enz. enz., en dan goéd vierstemmig en àlle couplette uit 't hóófd zinge.

Ook bij Léger en Vlóót most er wat méér werk gemaakt worde van 't zingen. As men télkens bij 't poetsonderricht van de rekrute op 'n schoolbord met krijt 'n soldatenlied schreef en de jonge manschappe dat nét zoo lang liet zinge, tot ze 't van buite kende, dan zouwe ze bij de marsche, náár en vàn 't oefeningsterrein, al hééł gauw 'n flinke répertoire hebbe, die zé later met gróót verlof mee naar huis brachte. Al hééł gauw zouwe dan de broertjes en zusjes ze óók gaan zinge en binne tien jaar ware we nèt zoo ver as in Duitschland, waar 'n iéder, soldaat of burger, groot of klein, arm of rijk, ze ként, de verschillende regimentsliedere en ze bij de korpsen dus alléén nog maar, volgens de régele van de kunst, dat wil zeggen, viérstemmig, motte worde ingestudeerd. Ik heb in Indië verschillende van die Regimentsliedere door onze Duitsche k'loniale hoore zinge en ik kan je

Bovenstaande zeer fraaie foto stelt voor: De Waterval bij de halte Toentang der Ned.-Ind. Spoorweg-Maatschappij, gelegen in de Residentie Semarang, pl. m. 7 paal (10½ K.M.) van Salatiga (Java); — deze nederstorting wordt dienstbaar gemaakt voor een krachtstation van de Alg. Ned.-Ind. Electr. Mij., waardoor Semarang en andere plaatsen in het genot zullen komen van electrische verlichting, electrische vervoermiddelen enz.

verzékere, dat ze me héél wat beter beviele as bevoorbeeld ons: het zesde regiment gaat nóóit verlore, fálderalderiere, fálderalderiere! op de krijgshaftige wijs van 't beroémde Nederlandsche lied: Alle eendjes zwemme in 't water!

Wat dónderdag nog toe, as ik rijk was, zou 'k prémie's uitlove voor soldatenliedere op bekénde pákkende marschwijze en dan liet ik die drúkke en grátis in 't Leger verspreide.

Is er nou niemand, die dat in ons Holland eens ànpakt? We hebbe toch dichters en componiste bij de vléét en ook léér- en diénstplicht en kunne dus al héél gemakkelik komme, tot wat ze in de krante zoo déftig noeme: Veredeling van den volkszang!"

. . . .

De bewerker van deze Gedenkschriften wil hier 'n oogenblik de ontboezemingen van vriend Bootsma onderbreken.

De „majoor" behandelt toch 'n onderwerp, dat hèm, als verzamelaar van den bekenden Liederbundel „*voor Janmaat en Soldaat*", bijzonder ter harte gaat, en daar één dezer dagen bij de firma N. J. Boon te Amsterdam, Uitgeefster van „*De Prins*", een nieuwe geheél omgewerkte druk van zijn bundeltje het licht zal zien en als **'t Oranje Boekje voor Janmaat en Soldaat** voor School en Volk in 'n goedkoope en duurdere uitgave in den handel wordt gebracht, zoo wil de bewerker éénige woorden van hem zèlf aan deze „Gedenkschriften" toevoegen en zal hij majoor Bootsma nu verder maar kàlm laten voortmopperen over 't gemis van „behóórlike liederen", die toch tijdens z'n gesprek met Jan, ten huize van bootsman Krul, wel dégelik reeds bestonden en tóén al bij Leger en Vloot àlgemeen gezongen werden.

De „majoor" wist dit blijkbaar niet, vandáár zijn boosheid!

In 't vòlgende nummer van *De Prins* dus éérst een en ander over de geschiedenis van „voor Janmaat en Soldaat"! (*Wordt vervolgd*).

Verlos ons van den Booze.

SCHETS VAN MRS. HUNGERFORD.

Dr. Jasper Marlowe stond voor het raam van zijn spreekkamer. Het grauwe, buiïge weer was in overeenstemming met zijn gedachten en de kamer, waarin hij zich bevond, somber als hij zelf. Het tapijt was versleten en de meubels waren oud en vaal.

Jasper's handen balden zich in wanhopig verzet tegen het noodlot.

In zijn jeugd had hij zich een groot huis met tuin gedroomd en een drukke praktijk; maar al gauw zag hij zich in naam en fortuin voorbijgestreefd door zijn collega's en hij moest zich tevreden stellen met een kleine woning in een armoedig gedeelte van Londen. Deels door tegenspoed, deels door zijn goedhartigheid, waardoor hij zich telkens opnieuw liet verleiden een streep te halen door de rekening van minder gegoede patiënten, werd hij met schulden beladen. Maar nu werd hij bedreigd door de grootste ramp van alles: Alison was ziek. — Alison, zijn vrouw, die hem steeds opgebeurd, moedig terzijde gestaan, liefgehad had met onwankelbare trouw — en niets kon haar redden, behalve een geneesmiddel, dat buiten zijn bereik lag — een verblijf in een warm klimaat. Hoe kon de dokter, die haar onderzocht had, hem zulk een dwazen raad geven? Een bittere trek wrong zich om zijn mond toen hij terugdacht aan zijn woorden: „Slechts één ding kan uw vrouw nog redden, Mr. Marlowe, ze moet den winter buiten Engeland doorbrengen in het zonnige zuiden, en anders —" Sir Matthew Brent had de schouders opgehaald.

De bedoeling was maar al te duidelijk. Alison zou sterven en hij kon niets doen — niets — enkel uit gebrek aan geld, terwijl zoovele anderen zich in weelde baadden. Immers nog dienzelfden morgen aan het ontbijt had hij het volgende bericht in de courant gelezen: „Mrs. Friedenberg, de vrouw van Mr. Septimus Friedenberg, is van plan den winter in het zuiden door te brengen, op raad van Sir Matthew Brent. Naar we vernemen heeft Mr. Friedenberg voor dit doel een mooie villa voor haar gehuurd in een beschut gedeelte van Cannes."

Sir Matthew Brent had dus aan de vrouw van den millionnair denzelfden raad gegeven als aan zijn kleine Alison! Maar terwijl het haar onmogelijk was dien raad op te volgen, was het voor Mrs. Friedenberg iets, dat met het grootste gemak uitgevoerd kon worden.

Moedeloos ging hij voor zijn bureau zitten en terwijl hij daar zat, kwam het verleden hem voor den geest. Hij zag een zonnigen heuvel voor zich oprijzen en aan den voet daarvan een tuin vol bloemen. En in dien tuin had Alison haar oogen naar hem opgeheven, op den dag dat hij haar gevraagd had zijn vrouw te willen worden. O! wat had hij zich gelukkig gevoeld, toen ze hem met bevende stem had toegefluisterd: „Dan zal ik altijd bij je zijn — tot de dood ons scheidt!"

Op dien zonnigen zomerdag had de dood hun heel ver weg geschenen, doch nu — lag Alison bleek en vermoeid in hun armoedige slaapkamer, en hij kon niets voor haar doen. Met moeite bedwong hij den snik, die hem naar de keel rees en begon, om zijn gedachten af te leiden, werktuigelijk de brieven in te zien, die de post hem had gebracht. Er waren er drie. De eerste was van den volgenden inhoud:

Mijnheer!

Hiernevens een cheque van £ 100 voor het Kinderziekenhuis, waarvan u secretaris zijt. Ik heb het verslag gelezen en stel groot belang in de onderneming. Ik wensch mijn naam echter niet in de courant bekend gemaakt te zien. Wees zoo goed mij de ontvangst van het geld per briefkaart te melden. Hoogachtend

K. MUGGRIDGE.

Het Stadhuis met zijn sierlijken toren.

Oud-Zierikzee: De Noordhavenpoort.

Het huis der Tempeliers.

Ik wensch mijn naam niet in de courant bekend gemaakt te zien! Niemand behalve hij zou dus weten voor welk doel Mr. Muggridge de cheque had gezonden en £ 100 zou ruimschoots voldoende zijn om Alison naar het zuiden te zenden. Het papiertje lag in zijn hand; hij keek er naar met vreemden blik. Toen nam hij pen en inkt, en zette met bevende hand zijn handteekening aan den achterkant. Zóó, dat was in orde. Er stak toch geen kwaad in, hij wilde het geld enkel leenen. Later.... zou hij het terugbetalen.... en in dit geval heiligde het doel het middel. Nu hoefde hij alleen nog maar de cheque naar de Bank te zenden. Koortsachtig schreef hij:

Mijnheer!

Wees zoo goed ingesloten cheque op mijn rekening te crediteeren. Hoogachtend,

JASPER MARLOWE.

Eensklaps werd zijn bleek gezicht vuurrood van schaamte. Hoe zou hij ooit Alison weer in de oogen durven zien, als hij — een oneerlijke daad bedreven had. „Pas op je zelf, naar lichaam en ziel — vooral je ziel.” — Deze woorden, die Alison hem eens had geschreven, stonden hem nu als met vurige letters voor oogen. Zonder zich te bedenken, schreef hij een ander briefje aan de Bank, waarin hij verzocht de ingesloten cheque te crediteeren op rekening van het Kinderziekenhuis. — Toen hij de rest van de correspondentie nazag, las hij een der brieven een paar maal over.

„Groote Hemel! Heb dank.... de uitkomst!” prevelde hij. Hij nam den brief nogmaals op en las:

200 Wimpole Street, London, 8 Nov.

Zeer geachte Dr. Jasper Marlowe.

Mr. Friedenberg, de echtgenoot van mijn patiënte, wenscht zijn vrouw behandeld te zien door een inwonend geneesheer, gedurende haar verblijf in Cannes. Ik ben zoo vrij gewcest uw naam op te geven. En daar de door hem gehuurde villa heel groot is, zou het Mrs. Friedenberg genoegen doen, zoo uw vrouw u wilde vergezellen. Gij zoudt dan samen een vleugel van het gebouw kunnen bewonen. Het huis is gelegen in een beschut, zonnig gedeelte van Cannes. Ik hoop dus dat gij beiden het voorstel van Mr. Friedenberg zult aannemen.

Hoogachtend

MATTHEW BRENT.

Oud-Zierikzee.

Zierikzee is hoogst waarschijnlijk de oudste stad in Zeeland; in het begin van de 15de eeuw werd zij in het Hanzeverbond opgenomen en op de reede heerschte groote bedrijvigheid. — Maar behalve door de visscherij, de scheepvaart en den handel, bloeide Zierikzee reeds vroeg door de „zoutnering”. — Van de monumentale historische gebouwen noemen wij in de eerste plaats den Sint-Lievenmonstertoren, een reusachtig bouwwerk van het jaar 1454, dat aan de schepen op de Oosterschelde tot baken dient; de toren verheft zich 71 M.; de kap brandde in 1832 af.

Het stadhuis is uit een architectonisch oogpunt eveneens zeer belangrijk; het is in 1472 van blauwen en witten arduinsteen opgetrokken, heeft twee gevels in Vlaamschen cartouche-vorm en een zeer sierlijken toren; de raadszaal draagt een zeer antiek stempel, terwijl men er ook nog een artistiek gesneden „Vierschaar” ziet. In de naaste omgeving vindt men het oude huis der „Tempeliers”.

Bijzonder bezienswaardig zijn ook de drie overgebleven stadspoorten: De Zuidhavenpoort, de Noordhavenpoort en de Nobelpoort.

Oud-Zierikzee: *Links:* De Nobelpoort; *midden:* De Zuidhavenpoort; *rechts:* De Sint Lievenmonstertoren.

Tentoonstelling

van Teekeningen en Beeldhouwwerken in „Arti" te Amsterdam.

(Foto's A. J. W. de Veer).

213 teekeningen en 15 beeldhouwwerken, alle vervaardigd door leden der Maatschappij „Arti et Amicitiae", sieren de wanden der beide kunstzalen; men treft er eene groote verscheidenheid van onderwerpen: portretten, bosch- en waterpartijen, landschappen, zeegezichten, boerderijen, stillevens, bloemenvelden, interieurs, stemmingsbeelden enz., waaronder vele van gerijpt talent, die de prestatiën van onze hedendaagsche kunstenaars in een schoon licht plaatsen.

Ook van de beeldhouwwerken mogen verschillende met eere genoemd worden, getuigend van scheppingsvermogen, van stofbeheersching, van fijn artistiek gevoel en technische vaardigheid. Om het vele, dat er te genieten valt, verdient deze interessante expositie een druk bezoek.

Arti. — W. C. Nakken. — Achter de Kerklaan te Rijswijk.

Arti. — G. P. D. Bourgonjon. — Arabier met ezel.

De aanbieding van eene Naamplaat, als geschenk van de Afd. Amsterdam der Ned Ver. „Onze Vloot", aan ons nieuwe pantserschip „De Zeven Provinciën".

De plechtigheid, die bijgewoond werd door verschillende hooge civiele en militaire autoriteiten en het bestuur der bovengenoemde afdeeeling, geschiedde op het dek van het prachtige zeekasteel, dat onder commando staat van den kapitein ter zee F. Bauduin. Mevr. Beels—Van Eeghen en de heer O. Kamerlingh Onnes hielden eene zeer opwekkende, vaderlandslievende toespraak, die door kolonel Bauduin in hartelijke bewoordingen beantwoord werd.

De naamplaat, ontworpen en vervaardigd door Prof. Carl. L. Dake, is een ets op koper en vertoont in krachtige lijnen eene inscriptie binnen eene decoratieve omlijsting, luidende als volgt:

„De VII Provinciën" genaamd naar het beroemde admiraalschip van Michiel Adriaanzn. de Ruijter, te Delfshaven gebouwd voor de admiraliteit van „de Maze", in 1665 voltooid en naar zee vertrokken. Was 163 voet lang, 43 voet wijd, en 15 voet hol, telde 80 metalen stukken en was bemand met 475 koppen. Nam deel aan de volgende belangrijke feiten: 11—14 Juni 1666 Vierdaagsche zeeslag, 4—5 Aug. 1666 Meesterlijke terugtocht van De Ruijter, 19—29 Juni 1667 tocht naar Chatham, 7 Juni 1672 zeeslag bij Salehaij, 7 Juni 1673 zeeslag bij Schooneveld, 14 Juni 1673 zeeslag in de Noordzee, 21 Augustus 1673 zeeslag bij Kijkduin, 19 Juli 1674 mislukte aanval op Martinique, 29 Mei 1692 zeeslag bij Barfleur; werd in 1694 voor sleet verkocht.

Op den onderkant van de lijst is een koperen plaat bevestigd, waarin gegraveerd het monogram van „Onze Vloot" en de woorden:

Op den 22sten October 1910 is door de afdeeling Amsterdam van de Nederlandsche vereeniging „Onze Vloot" deze naamplaat aangeboden aan boord van Hr. Ms. pantserschip „De Zeven Provinciën", als blijk van belangstelling in de Nederlandsche Zeemacht en ter herinnering aan haar roemrijk verleden.

Arti. — Mevr. J. A. Schreve—IJzerman. Burgerweesmeisje.

Boeiende St. Nicolaas- en Kerstnovellen,

tegen hoog honorarium voor „*DE PRINS*" gevraagd; de ervaring heeft ons geleerd, dat bij oproep de meeste inzendingen *flauw*, *stijlloos* en *kinderlijk* zijn en het karakteristieke element ontbreekt of *niet* pakkend is bewerkt.

De St. Nicolaas-schets eischt pittigen humor — er is stof genoeg te vinden.

Het Kerstverhaal vergt sentiment en opwekkende moraal.

Beide moeten vlot, levendig en spannend geschreven en niet langer dan 10—15 duizend letters groot zijn.

Inzendingen vóór 15 November aan het Bureau Amsteldijk No. 13, te Amsterdam.

De plechtigheid aan boord van den nieuwen oorlogsbodem: „*De Zeven Provinciën*" te Amsterdam (zie tekst).
Foto links: Groep autoriteiten en bestuursleden van de afdeeling „*Amsterdam*" der Nederlandsche Vereeniging: „*Onze Vloot*".
Van links naar rechts: Prof Carl L. Dake; Dr. M. de Hartogh; v. Heteren; Mevr. Tilanus—v. Leeuwen; Generaal Boellaardt tot Herwijnen; Mr. Th. Stuart; Vice-Admiraal Ellis, oud-minister; Mr. De Koning; Mevr. Beels—Van Eeghen; de heer Quispel; O. Kamerlingh Onnes; Generaal Van Braam Houckgeest; Overste v. Rijn van Alkemade; Luit. ter zee Boom; Kolonel F. Bauduin.
Foto rechts: Het pantserschip: „*De Zeven Provinciën*".

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

„En de politie is de leden ervan hier in Parijs reeds op het spoor," ging Bourgoing voort. „De chef der politie Pietri is ieder dankbaar, die hem met het lidmaatschap van verdachte personen bekend maakt."

Galanti sprong op. Zijn oogen fonkelden als die van een getergd dier.

„Nu, dat moet ik zeggen, baron Bourgoing, u speelt een mooie rol!" siste hij met van opwinding bijna onverstaanbare stem. „Eerst ontsteelt u mij de liefde van mijn meisje, en dan wilt u mij, omdat ik lastig ben voor u, als politiek gevaarlijk in hechtenis laten nemen!"

„U hadt misschien niet geheel ongelijk, wanneer ik aan die, door u beweerde liefde, kon gelooven. Marie heeft u echter in werkelijkheid nooit bemind. Zij heeft zich voor een oogenblik laten verblinden, doch u kunt er van verzekerd zijn, dat u die liefde niet meer bezit. Moest dit feit niet voor iederen man van eer voldoende zijn, om het meisje haar woord terug te geven?"

Galanti wendde zich zonder te antwoorden ter zijde.

„Laten wij tot een einde komen, mijnheer!" begon Bourgoing na een kort stilzwijgen opnieuw. „Mijn bedreiging met de politie is geen ijdel gepraat. Wanneer u de brieven binnen drie dagen niet teruggegeven hebt, waarschuw ik den chef der politie, Pietri. Ik ben zelfs door mijn positie daartoe verplicht. Alleen het verzoek van mejuffrouw Boucher kan mij aanleiding geven u te ontzien."

„Waarom laat u mij maar niet dadelijk in hechtenis nemen?" spotte Galanti. „U geeft mij een mooien voorsprong om aan de politie te ontkomen en de brieven mee te nemen!"

„Als de naam en de persoon bekend is, dan valt het de politie nooit moeilijk, een vluchteling te grijpen," antwoordde Saint-Arnaud kalm. „Toch zouden wij het uiterste willen vermijden, opdat juffrouw Boucher's naam niet genoemd wordt."

„Mijn papieren en passen zijn in orde. Ik heb niets te verbergen. De politie mag alles doorsnuffelen," zei Galanti trotsch. „Ik leef geheel voor mij zelf en hinder niemand. Mijn politieke overtuiging gaat niemand iets aan."

„U kunt in elk geval rekenen op een bevel het land te verlaten."

„Ik kan met Marie ook in het buitenland leven."

Over Bourgoing's voorhoofd trok een donkere wolk. „Of u schuldig is aan politieke misdrijven of niet, mijnheer, dat zal de politie onderzoeken," zei hij met van toorn bevende stem. „Ik heb u niets meer te zeggen dan dit eene: zijn binnen drie dagen de brieven niet in mijn handen, dan zal ik onderzoeken, tot welken geheimen Bond u behoort, welke betrekkingen u onderhoudt, welk doel u hier najaagt. En ik zal alles te weten komen — reken daarop!"

Met een sprong was Galanti aan Bourgoing's zijde en pakte hem bij den arm. „Weet u, wat u is? U is een dief en een verrader!" schreeuwde hij.

Bourgoing keerde zich bliksemsnel om en rukte zich los. „Genoeg woorden, mijnheer. Ik sta tot uw beschikking, zoodra ik door Pietri ben te weten gekomen, of u de eer verdient, dat ik met u duelleer."

Daarmede verlieten de bezoekers den heetbloedigen Italiaan, zonder hun doel bereikt te hebben.

Bourgoing zei op het portaal tot Saint-Arnaud:

„Op Galanti's gezicht las ik zoo even moord. Een vreeselijk mensch!"

„Ik had eigenlijk meer het gevoel tegenover een ongelukkige, niet tegenover een slecht mensch te staan," antwoordde Saint-Arnaud nadenkend, terwijl ze de trap afgingen.

Toen de twee waren vertrokken, bleef Galanti als wezenloos staan. De laatste gebeurtenissen hadden elkaar zoo snel opgevolgd, dat hij eerst tot het besef ervan kwam, nadat de bezoekers waren verdwenen. In machtelooze woede balde hij nu de vuisten. Verwarde wraakplannen werden gevormd. Dat Bourgoing met hem wilde duelleeren, hield hij voor onmogelijk. Die zou hem liever zoo spoedig mogelijk bij de politie aangeven en hem onschadelijk maken. Maar dat moest in elk geval voorkomen worden, want wanneer men zijn gangen nauwkeurig naspoorde, dan kwam waarschijnlijk al spoedig zijn verbintenis met Orsini aan het licht en dan zou alles ontdekt worden, eer Orsini zijn plan kon uitvoeren.

Drie dagen wilde Bourgoing hem tijd laten. Maar wie kon weten, of hij woord hield en niet eerder de politie inlichtte?

Galantie schonk zich een glas water in en dronk het in kleine teugen langzaam uit. Het beste was, dat hij Orsini dadelijk opzocht en hem waarschuwde. Maar eerst moest hij Marie's brieven verbergen. De politie kon in zijn afwezigheid huiszoeking doen en ze vinden.

Hij ging naar de schrijftafel en ontsloot haar. De brieven lagen er netjes in een map gerangschikt en bijeengebonden. Hij kon de verzoeking niet weerstaan ze nog eens te doorbladeren. Wat een prachtig schrift: klein en sierlijk, als het handje, dat de pen voerde. Een zachte geur van viooltjes hing aan het fijne papier en tooverde hem zoo duidelijk de lentedagen in het bosch, die hij eens met haar doorgebracht had, voor den geest, dat brandende tranen van verlangen hem in de oogen kwamen.

Van de rij af las hij elken brief nog eens door. Daarna bond hij ze tot een stevig pakje bijeen en stak het in zijn borstzak.

Hij greep met de hand naar het hoofd. Er was een eigenaardig gevoel daarin, zijn slapen ijskoud en in het achterhoofd een gekriebel als van duizend mieren.

Langzaam ging hij naar de deur. Een zonderling lachje zweefde op zijn gelaat. Hij wist nu op eens, wat hij reeds lang in stilte van plan was geweest en bij zich zelf had overlegd. Slechts één kans tot redding en tot het terugwinnen van Marie was er. De stalmeester van keizerin Eugenie, Philippe van Bourgoing, moest uit den weg geruimd.

HOOFDSTUK XVIII.

Een zwak wierookwolkje kringelde over de zwart geverfde lijkkist, waarop slechts een dunne krans van papieren rozen en glazen kralen lag. De priester zwaaide den wijwaterkwast en prevelde eenige Latijnsche woorden. De koorknapen herhaalden ze met hun hooge, schrille kinderstemmen — en de plechtigheid was ten einde.

Terwijl deze treurige handeling in een hoek der oude kerk van den „Heiligen Jozef" plaats vond, werd in 't middenschip een mis gelezen.

Slechts weinig personen wendden het hoofd om toen de smalle, geheel platte lijkkist, werd weggedragen en op een lage baar geplaatst. Vier dragers namen de baar op, vijf heeren in zwarte kleeding volgden — Orsini, Rudio, Pieri, Gomez en Galanti.

Zwijgend liepen zij achter de zacht op en neer gaande lijkkist. De weg was niet ver. Daar kwam het zwarte hek van het kerkhof reeds in 't gezicht.

„Heeft hij nog veel geleden?" vroeg Galanti zacht en keek Orsini's als door smart versteend gelaat, eerbiedig van ter zijde aan.

„Als de held en martelaar, die hij was," antwoordde Orsini kortaf.

Pieri veegde zich de oogen af. Ook Gomez borst werd door een zacht snikken bewogen, toen de dragers de kist langzaam aan de touwen in het pas gedolven graf lieten zakken.

„Die was niet zwaar," zei een van hen bevredigd.

„Neen, daar zullen de wormen niet veel pleizier van hebben," stemde Orsini met een akeligen lach toe. „Diens vleesch, beenderen en pezen hebben de beulen in Cayenne zoo lang verscheurd, gebroken en geschonden, dat zij voor de wormen in Parijs geen goed voedsel meer kunnen opleveren."

De mannen, die nog bij het graf stonden, keken schuw naar hem op. De doodgraver schudde het hoofd over dergelijke woorden bij een open graf, terwijl hij de treurenden een schop aarde voorhield, opdat ieder een handvol op de kist kon werpen.

Maar Orsini stiet de schop terug en greep in zijn zak. Een klein zakje kwam te voorschijn, welks inhoud hij over de zwartgeverfde kist strooide.

„Vaderlandsche grond, zand van Italie's kust," zei hij met gedempte stem. „Hij wenschte in Italië begraven te worden. Dat kon ik niet gedaan krijgen. Maar een paar handen vol zand heeft het vaderland voor eén van zijn trouwste zonen over gehad. Rust zacht, brave!"

Hij knielde voor het graf neer en kuste de opgeworpen aarde, die de doodgravers reeds in den kuil begonnen te schuiven. Daarna verliet hij het kerkhof, zonder nog eens om te zien en zoo snel, dat de anderen hem nauwelijks konden bijhouden.

Eerst toen hij voor zijn huisdeur stond, bemerkte Orsini, dat Galanti met de anderen nog bij hem was. „Gij hebt u in langen tijd niet laten zien, Galanti," zei hij niet zonder scherpte.

„Vandaag moet ik noodzakelijk met u spreken," antwoordde Galanti opgewonden. „Tot nu toe had ik niets te berichten. Mijn verloofde deelde mij niets meer mee."

„Kom dan!" Orsini ging vooruit de kamer in. Het bed, waarin de zieke broer zoo lang gelegen had, stond dicht tegen den muur geschoven. Het was netjes opgemaakt, de ramen stonden open. Op de planken vloer glom nog het vochtige spoor van het dweilen. Van de plaats af drongen de gewone geluiden — tapijtkloppen, schuren, snorren van machineraderen, kijvende stemmen — tot hen door.

Orsini deed de ramen dicht, liet de gordijnen zakken en grendelde de deur. „Hier in dit ellendige hok, waarin Filippo zijn ongelukkig leven geëindigd heeft, wil ik u mijn plan meedeelen," zei hij met onderdrukte stem. „Heden — heden als ter gedachtenis aan zijn begrafenis zal ik zijn beul terechtstellen."

Pieri, Rudio en Gomez knikten onverschillig. Een rilling liep Galanti over het lichaam.

„Vandaag om zeven uur," ging Orsini voort, „is er diner in het paleis. Om acht uur voorstelling in de groote opera. De familie woont haar bij.

Zij rijden door de Rue Pelletier. Rudio, Pieri, Gomez en ik stellen ons daar op en werpen onze bommen onder het keizerlijk rijtuig. Ik zeg u, geen van de inzittenden zal ons ontgaan."

Galanti's oogen gloeiden. „Laat mij ook een bom werpen, Orsini," verzocht hij. „Ik wil, ik moet den stalmeester der keizerin —"

„Voor persoonlijke wraaknemingen heb ik mijn bommen niet gemaakt. Wij zijn geen moordenaars, doch rechters; — tenuitvoerleggers van een door Mazzini geveld vonnis," antwoordde Orsini beslist.

„Ik wil Philippe Bougoing ook vonnissen."

„Maak dat met hem alleen af. Dat gaat ons niet aan. Onze bommen zijn te kostbaar. Op 't laatste oogenblik zou u de moed weer kunnen ontzinken, als uw vroegere verloofde er toevallig bij was."

„Marie mag vandaag de Tuileriën niet verlaten. Hem — hem alleen wil ik treffen."

„Heb maar geen zorg. Daar de stalmeester naast het rijtuig van de keizerin pleegt te rijden, vliegt hij zeker mee de lucht in. Wij doen ons werk goed, daar kunt ge op aan. Ontkomt hij door een wonder aan den dood, dan staat het aan u op eigen risico met hem af te rekenen."

„Hij ontkomt er niet aan," zei Pieri kalm. „De stalmeester, die vlak bij het portier rijdt, is er net zoo zeker bij, als de in het rijtuig zittenden."

Galanti kromp ineen. „Zal het een vreeselijke, pijnlijke dood zijn?" vroeg hij.

„Dat kan men niet vooruit zeggen," antwoordde Rudio zoo kalm, alsof hij over een geheel onverschillige zaak sprak.

„In Cayenne sterft men ook niet aangenaam aan de gele koorts in de besmette gevangenissen," zei Orsini met een bitteren lach. „Ga nu, Galanti. Wij knappen uw zaakje beter voor u op, dan gijzelf."

„Ik zal in elk geval in de Rue Pelletier zijn," riep Galanti. „Ik wil zien, hoe hij sterft!"

„Als gij het wilt wagen — mij goed. Maar ga nu en bid, dat uw meisje van avond de Tuileriën niet verlaat. Of wenscht u, dat ook zij sterft?"

„Om Gods wil, welk een ontzettende gedachte," riep Galanti.

Hij kon het in deze halfdonkere kamer niet langer uithouden onder deze samenzweerders, die zoo onbeweeglijk kalm hun verschrikkelijk plan in alle bijzonderheden bespraken.

Toen hij buiten op straat stond, herademde hij. Ofschoon het al begin December was, was de lucht zacht als op een mooien herfstdag. De kale takken der boomen staken als fijne, grijs-bruine veeren tegen den doorschijnend blauwen hemel af. Voor de café's, waar hij langs ging, zaten de gasten op de smalle trottoirs hun krant te lezen, zonder te vermoeden, welk een vreeselijke gebeurtenis Parijs te wachten stond.

Nu, wat gingen hem deze koffiehuis-politici aan, die ook dezen dag niets beters te doen hadden, dan elkaar hunne tegenovergestelde politieke meeningen in 't gezicht te schreeuwen. Wat konden hem die menschen schelen, die bij hem slechts in zooverre in aanmerking kwamen, als zij voor de bevrijding van Italië nuttig of schadelijk konden worden. Wat hinderde het, al vloog deze of gene mede de lucht in! Slechts één persoon in deze gehate stad moest voor zulk een onheil bewaard blijven — Marie Boucher, de liefelijke, hartstochtelijk beminde verraderes.

Hij ging het naastbijzijnde postkantoor binnen en schreef een telegram. Een brief kon haar missen, een telegram moest in korten tijd in de Tuileriën zijn en haar persoonlijk worden ter hand gesteld. Zonder er aan te denken, dat hij zich door een waarschuwing verdacht kon maken, telegrafeerde hij kort: „Verlaat van avond het paleis niet. Karlos."

Hij herinnerde zich wel, dat ze hem eens gezegd had, dat alleen de hofdames de keizerin naar den schouwburg begeleidden, en dat zij de avonden steeds naar eigen verkiezing kon doorbrengen, maar misschien wilde zij van avond juist haar grootmoeder bezoeken en was het mogelijk, dat de niets vermoedende koetsier juist den weg door de gevaarlijke straat nam.

Hij besloot, voor het afrijden der keizerlijke familie, in de nabijheid van de Tuileriën af te wachten, of ook Marie, ondanks zijn waarschuwing, het paleis verliet. Dan moest hij er op de een of andere manier nog in slagen, haar van dit plan af te brengen.

De uren gingen vreeselijk langzaam en treurig voorbij. Hij keerde naar huis terug en vroeg wantrouwend of er ook iemand voor hem was geweest. Zichtbaar verlicht gevoelde hij zich, toen Madame Renard ontkennend het hoofd schudde.

Zij haalde hem over, met haar te eten, en om geen verdenking op te wekken en haar gunstig te stemmen, deed hij haar het genoegen bij haar in de kleine achterkamer zonder ramen te gaan zitten, waarin een eeuwige roodachtige gasvlam brandde en het steeds naar opgewarmde kool rook. Maar hij kon niets over de lippen krijgen, ondanks de vriendelijke noodiging van Madame, doch zat met het hoofd in de hand gesteund en liet haar woordenstroom als een waterval over zich heen ruischen.

„Mijnheer Galanti, u ziet er uit als een spook," verzekerde Madame Renard eindelijk geërgerd. „U deed het beste als u naar bed ging."

„Ja, ik heb hoofdpijn en wil wat gaan rusten," antwoordde hij.

Op zijn kamer wierp hij zich gekleed op het smalle bed en sloot de oogen. Ten slotte sliep hij ook in. Maar hij sliep niet rustig. Vreeselijke droomen kwelden hem. In 't zweet badende werd hij wakker en sprong met een schreeuw op. Om hem heen was diepe stilte. Een mat lantaarnlicht viel door de openingen tusschen de gordijnen in de donkere kamer. Hij moest vele uren geslapen hebben.

Interieur van het *„Panthéon"* te Parijs.

„Aux grands hommes la Patrie reconnaissante" is het opschrift op den prachtig gebeeldhouwden voorgevel, waarin prijkt een allegorische groep, voorstellende: „Frankrijk", gezeten tusschen de „Historie" en de „Vrijheid", palmen en kransen uitdeelend; het 110 M. lange, 82 M. breede en 83 M. hooge gebouw, een der beste architectonische nabootsingen van de St-Pieterskerk te Rome, in 1764 als kerk gesticht, maakt een voornamen en ernstigen indruk. In 1791 bestemde men het ter verheerlijking van de nagedachtenis van beroemde mannen en kreeg het den naam van „Panthéon" met het bovenvermelde opschrift; merkwaardigerwijze werd het in 1822 weer kerk, in 1830 opnieuw Panthéon, onder Napoleon III weer bedehuis en sedert 1885 is de naam „Panthéon" in eere gebleven — Van de groote mannen, wier stoffelijk overschot hier rust, noemen wij eerst VOLTAIRE, MIRABEAU en VICTOR HUGO; deze drie namen, omspannend ruim 1½ eeuw, roepen ons voor den geest een hoogst gewichtig tijdperk in de wereldgeschiedenis, vol lotswisselingen, evolutiën, stormen en beroeringen. — Voorts vindt men er de tomben van Lagrange, Bougaurville, Lannes, President Carnot (met een gouden krans van Czaar Nicolaas), Zola enz. — Vóór den ingang van het „Panthéon" zijn twee steengroepen: *„De heilige Genoveva bidt Attila om meelijden voor de stad Parijs"* en de *„Doop van Clovis"*; rechts het standbeeld van den heiligen Dionysius, links van den heiligen Remigius; inwendig is de nationale tempel versierd met prachtige bijbelsche en geschiedkundige schilderingen en tafreelen, die sinds 1848 achtereenvolgens door verschillende kunstenaars zijn uitgevoerd en bij de toeschouwers groote bewondering wekken. — Men bereikt in 231 treden den koepel en nog 84 stappen hooger heeft men een verrukkelijk panorama op Parijs; vóór de stichting van de „Sacré Coeur" op Mont-Martre was dit het hoogste punt van de wereldstad. — Bijzondere vermelding verdient nog de zeer eigenaardige, maar heldere echo die op een bepaald punt te hooren is.

„Hoe kan men toch zoo iets akeligs droomen!" mompelde hij. „Dat komt, omdat ik den geheelen dag nog niets gegeten heb." Hij probeerde op te staan, doch gevoelde zich zoo zwak, dat hij in de kussens terugviel.

Dadelijk daarop echter sprong hij op. „Om 's hemels wil, vooral nu geen aanval van zwakte." Hij rukte aan de bel en beval het verbaasd binnentredende meisje, hem dadelijk een kop sterke koffie en een glas wijn te brengen. Toen het gewenschte kwam, goot hij het snel naar binnen. Ziezoo, nu kon hij zich toch weer op de been houden. Het suizen in zijn hoofd werd langzamerhand minder. Een klok in het huis begon te slaan. Hij telde zeven slagen.

Binnen een uur was het lot van Frankrijk, van Italië en van hem zelf beslist.

Hij sloeg zijn wijden, donkeren mantel om, trok den slappen, vilten hoed ver over het voorhoofd, verliet zonder gedruisch het huis en spoedde zich naar de Tuileriën.

De breede voorgevel van het paleis straalde in hellen lichtglans. Schimmen zag men achter de ramen heen en weer bewegen. Voor het paleis reden equipages af en aan.

Galanti verborg zich in de schaduw van een huis. Vandaar kon hij het afrijden nauwkeurig gadeslaan.

Hij moest tamelijk lang wachten — tenminste dit kwam hem in zijn ongeduld zoo voor. Eindelijk reed het eerste rijtuig weg, nog zonder escorte. Slechts aan de twee lakeien in keizerlijk livrei merkte Galanti, dat een hoog personage in de equipage moest zitten.

Nu echter dreunde het plaveisel van den hoefslag van vele paarden. Het escorte van den keizer draafde weg. Vier dragonders reden vooruit, kort daarachter kwam de gesloten calèche van den keizer met Hunne Majesteiten voorin en den adjudant, generaal Rognes, op de achterbank.

Galanti kon het fijnbesneden gelaat van de keizerin, het geelachtig gezicht met den lang afhangenden, puntig gedraaiden knevel van den keizer herkennen. En dicht bij het portier dwong de stalmeester Bourgoing den steigerenden schimmelhengst tot een kalmen draf.

Galanti's hart klopte hoorbaar. Die ontging dus zijn lot niet.

Plotseling trok een tweede equipage zijn opmerkzaamheid, die op tamelijk grooten afstand de zware caleche van den keizer volgde. Galanti keek erin. Zijn oogen sperden zich open, zijn hart klopte sneller. Hij sprong naar voren. Het rijtuig moest een minuut stil houden, daar een der dragonderpaarden van het escorte schuw werd en den weg versperde.

Neen — hij vergiste zich niet. Duidelijk zag hij Marie Boucher's lachend gezicht achter de portierramen. Zij boog juist naar voren en zei iets tot de tegenover haar zittende dame. Beiden lachten. Daarna zette de koetsier de paarden weer aan, en Galanti stond weer in zijn donkeren schuilhoek en staarde het voortrollende rijtuig met verbijsterden blik na.

Maar slechts weinige seconden had de schrik hem overmand; toen vloog hij snel beraden vooruit. De wind rukte aan zijn mantel en sloeg hem in 't gezicht bij de waanzinnige haast, waarmee hij voortliep. De voorbijgangers draaiden verbaasd het hoofd naar hem toe. Een paar spotachtige opmerkingen werden gemaakt. Hij lette er niet op, doch wenkte een naderende huurkoets.

„Naar de opera," riep hij den koetsier toe. „Rijd zoo snel als je kunt — door de Rue Pelletier."

De koetsier begon het paard te slaan. „Mijnheer wil nog in de opera komen, voor de keizerlijke familie binnenkomt. Dat zal moeilijk gaan. De keizer is juist afgereden."

„Vooruit — vooruit!" riep Galanti. Hij beet zich de lippen stuk, het zweet stond hem op het voorhoofd, hij kneep de handen dicht, dat de nagels in het vleesch gedrukt werden. (*Wordt vervolgd*).

Prof. Dr. H. Th. Obbink.

De nieuwbenoemde hoogleeraar in de algemeene geschiedenis der godsdiensten en de geschiedenis van den Israëlietischen godsdienst, aan de Universiteit te Amsterdam, Prof. Dr. **H. Th. Obbink**, heeft kortelings zijn ambt aanvaard met eene belangwekkende rede in de aula van genoemde inrichting van Hooger Onderwijs. —

De vorige week herdacht Prof. **M. Noordtzij**, sedert 1875 hoogleeraar aan de Theologische School te Kampen, ridder der orde van den Ned. Leeuw, onder veelvuldige blijken van hoogachting en waardeering, zijn 70sten verjaardag. Geboren te Rotterdam, aanvankelijk bestemd voor den scheepsbouw, gevoelde hij echter de roeping tot het predikambt in zich ontwaken; ter bereiking van zijn doel ging hij studeeren aan de Theologische School te Kampen, waar hij in 1867 tot candidaat bevorderd werd; daarna vervulde hij gedurende eenige jaren het predikambt in verschillende gemeenten, tot 1875. Korten tijd heeft de verdienstelijke hoogleeraar ook zitting gehad in de Tweede Kamer der Staten-Generaal. —

Prof. M. Noordtzij.

Ds. W. van der Beke Callenfels.

Ds. **W. van der Beke Callenfels**, sedert 1887 predikant te Warnsveld, heeft de vorige week onder talrijke blijken van vereering en vriendschap zijn 25-jarige evangeliebediening herdacht. —

Mr. **N. J. E. de Voogt**, sedert 1888 chef van de afdeelingen Burgerlijken Stand en Bevolkingregister te Rotterdam, viert 1 Nov. zijn zilveren jubileum; geboren in 1855, studeerde hij te Leiden aan de Universiteit en promoveerde in 1880; hij heeft zich doen kennen als een energiek, degelijk, ijverig hoofdambtenaar en in deskundige kringen, in 't bijzonder de aandacht op zich gevestigd door het uitvinden van een persoons-kaartenstelsel, dat thans in onderzoek is. Op zijn feestdag zal hij ongetwijfeld overeenkomstig zijne verdiensten gehuldigd worden. —

Mr. N. J. E. de Voogt.

Fräulein Tilly Artôt als *Resel* (met haar ezel) in „Das Musikantenmädel", de kostelijke operette van Jarno, welke met steeds stijgend succes door het uitmuntend saamgestelde gezelschap van Hans Edmund (Grand Théâtre en Stadsschouwburg) wordt opgevoerd. Deze leuke, kwieke, levenslustige artiste is een soubrette van groote verdiensten, die haar even mooie als vroolijke rol volkomen tot haar recht brengt en dan ook stormachtigen bijval oogst. G. B.

17 Oct. was het 40 jaar geleden, dat de heer **J. W. de Bruijn**, stationschef 1ste klasse te Zaandam, bij de H. IJ. S. M. in dienst trad als leerling-klerk te Delft; sedert 1898 bekleedt hij zijne functie te Zaandam en wegens zijn vriendelijk, beleidvol optreden, zoomede om zijne humaniteit is hij bij publiek en personeel geacht en bemind. Het heeft hem op dien dag dan ook niet aan belangstelling ontbroken. —

J. W. de Bruijn.

Onlangs herdacht de heer **G. J. Oldeman**, onderwijzer, organist en zangonderwijzer, onder vele blijken van belangstelling en waardeering zijn 40-jarig onderwijs-jubileum te Enschedé.

G. J. Oldeman.

Drie Duitsche luchtreizigers door Hollanders gered. Zaterdagnamiddag te Berlijn opgestegen met den ballon „Hildebrand", Londen tot doel hebbende, geraakten ze boven de Hollandsche kust bij IJmuiden in een mistwolk, vielen bij de verkenning in zee, maar werden gelukkig door de bemanning van de stoomloodsboot „Nummer VII" van een wissen dood gered. De ballon werd door de sleepboot „Cyclop" opgevischt. — De namen zijn: G. Gebauer (1), Berliner (2), de commandant, die voor eenigen tijd bij zijne luchtvaart over de Russische grenzen beschoten werd en A. Nicolaï (3).

Blijkens ontvangen berichten is de luitenant ter zee 1ste klas **J. G. W. J. Eilerts de Haan**, de energieke en zeer kundige leider der Corantijn-expeditie, die in Juli van Paramaribo vertrok, tengevolge van koorts overleden; geboren in 1865, werd hij in 1886 tot adelborst 1ste klas benoemd, in 1889 tot luitenant ter zee 2de klas en in 1900 tot luitenant ter zee 1ste klas bevorderd. Reeds vroeger heeft hij zich in het onbekende gebied van Suriname, door zijne verkenningstochten verdienstelijk gemaakt. —

J. G. W. J. Eilerts de Haan. †

Dr. **Lützen H. Wagenaar**, sedert 1898 predikant bij de Gereformeerde kerk te Middelburg, is aldaar op 55-jarigen leeftijd overleden; geboren te Heerenveen, studeerde hij aan de Utrechtsche Universiteit, promoveerde in 1881 tot doctor in de theologie, werd in 1882 predikant bij de Nederlandsche Hervormde kerk te Wons en Engwier, in 1889 bij de Gereformeerde kerk te Leeuwarden, in 1892 te Arnhem. Hij gaf eene zeer belangrijke studie uit over het leven van Graaf Lodewijk van Nassau, en bewoog zich ook met vrucht op letterkundig gebied. —

Dr. Lützen H. Wagenaar. †

Dr. **A. van der Steen**, oud-geneesheer en oud-burgemeester der gemeente Oss, is de vorige week op 94-jarigen ouderdom overleden; zijn borst was getooid met het ridderkruis van den Nederlandschen Leeuw, het commandeurskruis in de Eikenkroon en van de St.-Gregorius-orde. —

Dr. A. van der Steen. †

Te Princenhage is op 72-jarigen ouderdom overleden de heer Jhr. **Van Nispen tot Sevenaer**, ridder der orde van Oranje-Nassau. —

Jhr. Van Nispen tot Sevenaer. †

Op 73-jarigen ouderdom is te 's-Gravenhage overleden de heer **J. B. Story van Blokland**, oud-directeur der directe belastingen, accijnzen en invoerrechten, ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw, lid van de commissie voor de statistiek van den in-, uit- en doorvoer. Gedurende bijna een halve eeuw is hij met ijver en toewijding werkzaam geweest op belasting-gebied; sedert 1904 was hij gepensioneerd. —

J. B. Story van Blokland. †

Een onderwijzer deed aan een leerling verschillende vragen, maar deze zweeg als een visch.

„Nu," zei de onderwijzer eindelijk, „hebt gij dan heel niets geleerd? Kent gij dan geen enkele vraag?"

„Ja," antwoordde de leerling, „als 't op vragen aankwam! Vragen weet ik genoeg, maar 't antwoord er op weet ik niet."

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

GENERAAL-MAJOOR A. HOOGEBOOM,
Inspecteur van het Militair Onderwijs.

De Ballonvaart van kapitein Spelterini boven het Alpengebied Mürren—Turin. — (12 Augustus 1910).
Met groote volharding en dapperheid volbrengt deze geroutineerde luchtreiziger telkens zijne tochten over de hooge bergreliefs in Zwitserland; eenige maanden geleden weder zweefde hij boven de overweldigende rotsgevaarten, de ontzettende sneeuw- en ijsmassa's, de angstwekkende afgronden van de Zuid-Zwitsersche Hoog-Alpen. — Op zijne hoogst interessante luchtreis heeft Spelterini wederom prachtige foto's genomen van het woeste, onherbergzame gebied, dat zich onder hem ontplooide; 7 November zal hij te Amsterdam in het Concertgebouw eene voordracht over die grootsche luchtreis houden en die verduidelijken door eene serie cynematografische foto's der bergpanorama's. — Wij vestigen de aandacht onzer lezers op het breede massief boven aan de foto, „de Mont-Rose" (hoogste spits 4638 M) en op den kolossalen gletscher in het midden — Omtrent Spelterini zelf, wiens portret links onderaan. brengen wij in herinnering, dat hij reeds 550 wetenschappelijke tochten ondernam met 1300 passagiers, zonder ongevallen; verder, dat Graaf Zeppelin ongeveer 18 jaar geleden met hem de éérste luchtreis ondernam, dat hij velen in de luchtvaartkunst heeft onderwezen en dat hij ook boven het Nijlgebied in Egypte met groot succes tochten maakte.

Generaal-Majoor A. Hoogeboom.

(*Bij de voorplaat*).

TOEN een jaar geleden deze zeer kundige nieuw benoemde opperofficier het commando over het 7de Reg. Inf. verwisselde met de Inspectie over het Militair Onderwijs, werd op den dag van zijn vertrek in de hoofdbladen te Amsterdam een hoogst waardeerend artikel aan hem gewijd, waaruit ten duidelijkste bleek, hoe noode men hem zag heengaan.

Generaal-Majoor Hoogeboom, geb. in 1853, werd in 1874 tot 2de luit. der Inf. benoemd, in 1879 tot 1ste luit. bevorderd, in 1893 tot kapitein, in 1902 tot majoor, in 1904 tot luit.-kolonel, in 1908 tot kolonel en met ingang van 1 November tot opperofficier.

Reeds als jong luitenant, geplaatst als leeraar in de wiskunde aan den hoofdcursus te Kampen, ter opleiding van onderofficieren voor den luitenantsrang, legde hij daarna met goed gevolg het toelatings-examen voor de toenmalige 2de afdeeling der Krijgsschool af, werd vervolgens leeraar aan de Kon. Mil. Academie, stafofficier, en gaf met den kapitein Pop, (thans directeur-generaal der Posterijen en Telegrafie) een leerboek over tactiek uit, dat als een standaardwerk beschouwd wordt en nog steeds een rijke studiebron is. — Generaal-Majoor Hoogeboom heeft vertrouwen en genegenheid verworven door zijn voorbeeldige leiding, door zijn rechtvaardige gestrengheid, door zijn daadwerkelijke belangstelling in het lot van zijn onderhoorigen. Met grooten tact heeft hij steeds de capaciteiten zijner officieren weten te peilen. — Hij is thans voorzitter van de Staatscommissie tot re-organisatie van het Militair Onderwijs; zijne verdiensten werden reeds van regeeringswege erkend door toekenning van het Officierskruis der orde van Oranje-Nassau, terwijl zijn borst bovendien versierd is met het Officierskruis van het Fransche Legioen van Eer.

Oom Frits.

OORSPRONKELIJKE HUMORISTISCHE SCHETS VAN SINAPI.

Ik heb gisteren mijn Silvester op alleraangenaamste wijze doorgebracht bij mijn vriend Van Damme, den jongen ingenieur der Tractie. 't Is nu de derde maal, dat ik er kom sinds mijn overplaatsing hierheen. Het moest ook toevallig zoo treffen, dat ik, bij de verwisseling van garnizoen, juist dat kleine provinciestadje als standplaats aangewezen kreeg, waar Tom zijn werkkring heeft!

Onze vriendschap dagteekent van jaren her, van den tijd, dat we beiden, broekjes van achttien of minder, Delft's Alma Mater bezochten, hij, om er reeds na vier jaren zijn studies met glans te voltooien, ik, om er al spoedig een hekel te krijgen aan het vak en mijn oude liefde voor een militaire loopbaan te volgen. Destijds bewoonden we samen eenzelfde kosthuis. Twee dagen na de kennismaking waren we dikke vrienden. Tom had iets over zich, dat u dadelijk voor hem innam; hij was een echt charmante jongen, een ronde borst, daarbij 'n leuke, jolige type. Och, arme prof, wat heeft hij u dikwijls guitig-naïef in het ootje genomen! Och, arme groenen, hoe hebt ge voor hem vaak de onmogelijkste toeren moeten verrichten!

Tom is sedert enkele jaren getrouwd met een aardig, lief vrouwtje. In den kleinen familiekring heb ik ook gisteren weer heerlijke uurtjes gesleten. Alles ademt er bij die hartelijke luidjes intieme gezelligheid en stil huiselijk genot. Bij de dampende punch hebben we de oude herinneringen wakker geroepen, academie-vrienden herdacht en och, zoo menig loos studentenstreekje na jaren weder opgehaald. Mevrouwtje zat er bij en luisterde, luisterde....; en ik zag haar oogjes glinsteren, als haar Tom weer 't een of ander heldenstuk op zijn conto geboekt kreeg, en ze lachte zoo gul en hartelijk, dat de twee kleine meisjes aan haar zij een oogenblik de zwarte kijkers van me afwendden en met moederke 't uitgierden van pret.

Toen het vrouwtje op 't vastgestelde uur met de kleintjes naar boven toog, en zich voor enkele oogenblikken bij ons verontschuldigde, zaten we een poos zwijgend tegenover elkaar. Hoe benijdde ik in stilte het geluk van mijn vriend! Hoe kwam het mij nu zoo kil en eenzaam voor in mijn kamer bij de oude hospita! Hoe weinig bevredigend leek mij nu het bruyante leven der officiers-sociëteit! Was het eigenlijk niet treurig, zoo lichtzinnig zijn mooiste jaren als jonggezel te verspillen!

„Tom," zei ik, „je hebt 'n ideaal van 'n vrouwtje!"

„Dat heb ik," beaamde hij ten volle.

„En twee allerliefste krullekopjes."

„Lekkere dingen, hé?"

En dan me plotseling op de knie slaande:

„Vent, je moet ook trouwen! Och, je weet niet wat het is, zoo'n lieve meid en zulke snoezige schatjes!.... En dan — je komt op regel. Geen touwtjes aan de bretels, geen touwtjes in de schoenen. Je weet, 'n beetje toezicht was er wel noodig bij me. Je herinnert je de loting...."

Ja, wel degelijk herinnerde ik ze mij, en in mijn verbeelding zag ik hem weer staan vóór den militie-commissaris, mijn Tom, slordig als steeds, terwijl zijn ééne groote teen driest door de sok naar buiten keek.

De deftige oude heer zette een vies gezicht: „Wa's dat?"

En Tom, voor den drommel niet vervaard:

„Da's m'n dikke teen, kolonel."

„Wat donder, deugniet, dat zie ik! Maar hoort dat zoo?"

„Zeker niet, kolonel, eigenlijk moest ie d'rin."

Zoo had Tom al dra de gelegenheid verpatst, zich bij de militaire autoriteiten een wit voetje te maken, wanneer hij niet in het volgend oogenblik triomfantelijk, vóór de oogen van den teleurgestelden kolonel, een der hoogste nummers uit de bus getrokken had.

„Warempel, Tom," zei ik, aan die vermakelijke scène terugdenkend, „je was niet van de propersten."

„Wat wil je, jongen? . . . . 'n Familiekwaal . . . . Herediteit . . . ."

En toen ik lachte:

„'t Is heusch waar, ik spreek in ernst. De Van Dammes waren allen viezerds."

Ik moest nog luider lachen om zijn drastische woorden. Dat scheen hem eerst recht op dreef te helpen.

„Hoor eens hier, Vic, je lacht daar nu mee, maar heb ik je dan nooit verteld van mijn oom Frits, den . . . ."

„Den papierfabrikant van de Cijferstraat?"

„Van denzelfden. Je kent niet de geschiedenis van het vest?"

De geschiedenis van het vest! Ik moest bekennen, dat die me ten eenenmale onbekend was.

„Luister," zei hij, „en tracht iets te leeren." En hij begon:

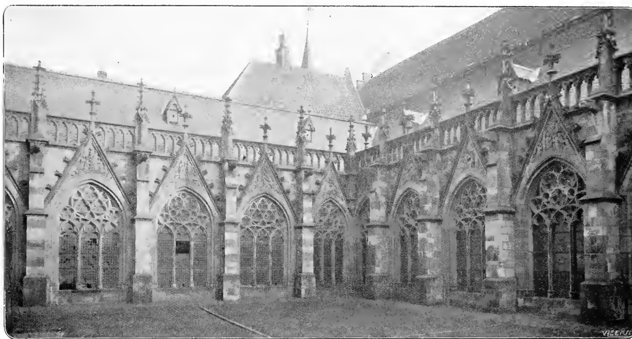
„Het was 'n eigenaardige snaak, weet je, de papierfabrikant van de Cijferstraat; 'n zeldzaam exemplaar, 'n zonderling van het puurste ras. Ik mag acht à negen jaar oud geweest zijn, toen hij plotseling stierf, en toch staat hij mij zoo levendig voor den geest, met zijn vale, altoos dichtgeknoopte pandjas, de waterdichte, die hij voor geen prijs ter wereld had uitgelaten, en den slappen fenter, diep in het voorhoofd gedrukt. Hij was een zachtaardige oude man, die zijn klein personeel met vaderlijke zorg en goedheid behandelde, zijn ietwat romantisch vrouwtje — mijn tante Treeske zaliger — meestal zijn „Chou-ke" noemde, en niet in staat was, docht me, ooit een hard woord over de lippen te brengen.

Buste van Johan van Oldenbarneveldt, bestemd om te Amersfoort op het voetstuk geplaatst te worden; het kunstwerk, door den bekenden beeldhouwer Aug. Falise vervaardigd, is uitstekend geslaagd en werd naar Brussel gezonden om afgegoten te worden. — Wij mogen onderstellen, dat de levensgeschiedenis en het tragisch einde van den grooten raadpensionnaris, genoegzaam bekend is bij onze lezers; hij werd geboren te Amersfoort in 1547 en in 1619 onthoofd. — Van de onthullingsplechtigheid hopen wij opnieuw een afbeelding te plaatsen.

Ik geloof, dat hij veel van kinderen hield — altijd op zijn origineele, vreemde wijze. Nooit was hij spontaan in zijn uitingen, gekscheren kon hij beslist niet en lachen deed hij slechts zelden. Maar brak de maand Augustus aan, dan schreef oom Frits geregeld aan papa, dat hij hem zijn Tom voor een paar weken moest sturen — wat deze dan ook per omgaande deed, want voor mij had dit verblijf bij de oudjes, zooals je dadelijk zien zult, een heel aparte aantrekkelijkheid.

Oom Frits bezocht geen café, geen societeit, vermeed alle verkeer met andere families, wandelde nooit. Het kleine, onoogelijke fabriekje lag op een vijftig meter afstand van zijn donkere, zwartgevoegde woning. En was nu bij deze of gene gebeurtenis het gansche stadje op de been — oom Frits vondt ge wis en zeker in het kleine fabriekje aan de Cijferstraat, in het donkere, zwartgevoegde huisje, op weg er heen of terug.

De Kloostergang van den Dom te Utrecht (buitenzijde). — De afdeeling „Utrecht van de Maatschappij tot bevordering der Bouwkunst" heeft een blijk van groote diligentie en van zorg gegeven, door een verzoek tot den Minister van Binnenlandsche Zaken te richten, om de aangerichte schade te doen herstellen aan dit Rijksbouwwerk, zich bevindende aan de zuidzijde van het koor van de kerk, opgetrokken in Gotischen stijl en dagteekenend uit de 14de eeuw; door Dr. Cuypers is de kloostergang met zijn publieken doorgang tusschen 1875 en 1890 gerestaureerd.

Kwam hij 's avonds tegen acht uur thuis, dan liet hij zich onveranderlijk neer in den zwaren, éénmaal met trijp overtrokken leunstoel aan het raam, maakte den bovensten knoop van zijn slipjas los, haalde een opgebolde portefeuille uit zijn rechter borstzak te voorschijn en belegde de vensterbank tot in de uiterste hoekjes met papiertjes van verschillende grootte en vorm. Nu en dan knipte hij in dit of dat blaadje, en teekende iets op in een erg verschoten boekje — terwijl mijn tante Treeske aan het klavier iets klimperde uit den „Kalif" of de „Stumme" en ik gewoonlijk het keukenleitje bekraste met den tand eener vork, dien de oude Floor, de dienstbare geest des huizes, me welwillend had afgebroken. Later heb ik begrepen, wat oom daar knipte en wat hij krabbelde in zijn geel, versleten boekje, en we zijn ons lieve suikeroompje allen dankbaar gebleven voor zijn voordeelige speculaties.

Nu werd er in het kleine stadje, wanneer er sprake was van oom, veel gemompeld van onzindelijkheid, en ja, lui die het weten konden, verklaarden botweg, dat 't er een „vuile boel" was, en dat mevrouw in het huishouden en Floor in de keuken een verregaande slordigheid aan den dag legden. Maar het waren klaarblijkelijk weer booze tongen, die dergelijke geruchten verspreidden. Het was immers bekend, dat oom Frits en zijn ega telken jare in de maand Augustus voor enkele dagen naar de badplaats reisden. Daar werd dan geplast en geploeterd naar hartelust. Zeg, was dat waterschuw?

Op een echt zomerschen avond, dat ik wederom het logétje der brave oudjes was, kwam oom als naar gewoonte bij 't schemeruurtje thuis. Hij nam plaats in den fauteuil aan het venster, trok de portefeuille uit en begon te étaleeren. Niets opmerkelijks tot dusverre. 't Vreemde echter was, dat hij na een minuut of vijf zijn paperassen weer zorgvuldig verzamelde en wegborg in zijn tasch.

„Chou-ke," zei hij zacht, „morgen gaan we."

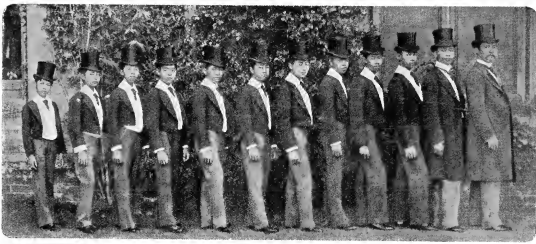
Den volgenden morgen waren we met de kippen op. Ik herinner me zoo duidelijk, dat ik mijn matrozenpakje sinds weken schoon gehouden had voor de groote reis. Tante verscheen in den wijden, lichten reismantel, die op het strand zoo lekker kon wapperen, als een vlag; oom met de vaalgroene pandjas, de waterdichten tot aan de knieën en den flaphoed dieper dan ooit in de oogen.

Oom nam drie kaartjes tot Groningen. Vandaar werd een tweede biljet genomen voor Borkum.

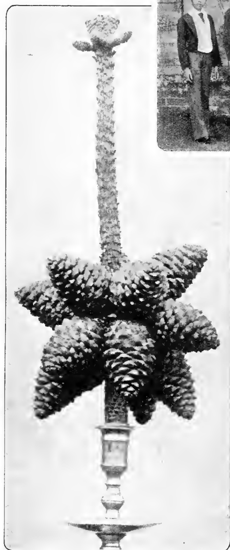
Ik zal nooit de ontzettende hitte van dien dag vergeten. Als een deegachtige, loodzware massa hing de zwoele lucht op je neer en dreigde je te verpletteren. Ik weet nog niet, hoe we den tamelijk langen weg van het station tot ons hotel zonder ongelukken hebben afgelegd; maar we zijn dan ook van elf tot zes onafgebroken in onze koele kamers gebleven.

Tegen den avond krioelde het op het strand van al de badgasten, welke de verzengende gloed van den dag het huisarrest had opgelegd. Oom Frits ging rechtstreeks op de badkoetsjes af. Tante Treeske had een strandstoel genomen en ik speelde aan haar voeten.

Plotseling sloeg tante naar boek dicht en sprong met een schrik overeind. „Groote hemel, waar blijft ie?" Ze trok me mee. Oom Frits kwam ons echter al te gemoet. Hij zag erg bedrukt.

Wijlen koning Chulalongkorn van Siam met zijne 11 zonen; men lette op de kleeding van het vorstelijk dozijn: alleen de kroonprins mocht een gekleede jas met hoogen staanden boord dragen, zooals zijn vader; voor de andere prinsen echter was het buisje en de liggende boord voorgeschreven. — In de heerlijkheid van den hoogen cylinderhoed deelden allen.

Een zeer merkwaardige groei van dennenknoppen. Het exemplaar, hierboven in beeld gebracht, vertoonende 14 groote knoppen in stervorm en 4 kleine in den top, werd gevonden in de schilderachtige, dichtbegroeide bosschen van Oostrum bij Venray (prov. Limburg). — Oostrum was sinds 1350 een bedevaartplaats, behoorde vroeger aan de adellijke heeren van Broeckhuysen, Oostrum, Geysteren en Spraeland. Van deze laatste plaats vindt men te Oostrum alleen nog de fundamenten van een eeuwenouden burcht en eenige plaatsnamen, op Spraeland betrekking hebbende.

„Chou, ik vind m'n vest niet...."

„Maar Frits.."

„Ik kan het niet helpen, Treeske, maar ze hebben het me zeker gestolen. Ik vind het zelf zoo jammer... 't was zoo so lied... ik kon er nog jaren mee loopen..."

„Maar heb je ook wel goed, nauwkeurig gezocht?"

„Waarachtig, Chou! Daarom ben ik er zoo lang gebleven. 't Is er heel zeker niet meer."

„Je kondt het misschien aangeven bij den badman."

„Dat heb ik gedaan, Chou."

Tante zweeg. Ze hebben er beiden, geloof ik, wel niet meer over gesproken. 't Waren echt brave luidjes, die elkaar ook niet het geringste konden verwijten en onaangename herinneringen liefst maar lieten rusten.

Het volgend jaar was ik als immer de vacantie-gast van oom en tante. Dit keer verveelde ik mij gruwelijk. 't Aanhoudend natte weer hield je opgesloten in de kluis. Weken achter elkaar zat ik vóór 't venster van oom Frits en tuurde verdrietig in de grijze lucht, die maar niet opklaren wilde. Eindelijk dan — de barometer stijgt; voor 't eerst sinds langen tijd blijft de dag zonder regen, en 't zonnetje gluurt door de wolken.

„Chouke," zei oom Frits, „morgen gaan we."

't Was er dien dag druk op het strand als in de treinen, van de gasten, die, als wij, verlangend hadden uitgezien naar het eerste zonnestraaltje.

Weer zat ik bij tante in den strandstoel. In de verte verdween oom's donkere figuur juist om den hoek van het badgebouw.

„Hij moet ons maar niet weer zoo ongerust maken als verleden jaar," vond tante Treeske.

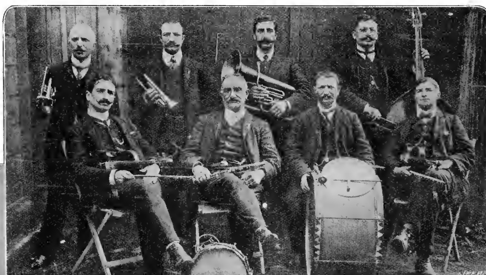
Dat zou hij niet.

Kapitein Christoffel, Ridder der Mil. Willemsorde, Ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw, begiftigd met de Eeresabel. — Deze voortreffelijke officier, wiens carrière en schitterende wapenfeiten herhaaldelijk in het licht gesteld zijn in „*De Prins*", heeft eervol ontslag uit den militairen dienst gevraagd met behoud van pensioenrecht.

De kolossale breuk in het bij Vlaardingen geankerde Duitsche stoomschip „*Peruvia*", veroorzaakt wegens aanvaring door de „*Riol*", eveneens een Duitsche stoomer. — De „*Peruvia*" is door sleepbooten naar Rotterdam gebracht, waar het op de werf van Wilton gerepareerd wordt.

De geschiedenis geeft vele staaltjes van erfelijkheid in de kunst; maar 't is een zeldzaamheid, dat vader en 7 zoons te zamen een orchest vormen, zooals aangeduid wordt door onze groep, bestaande uit de heer Stoppelman met zijne zeven zoons te Oude Pekela.

Foto links: Mr. et Mme X, het apenpaar, dat door zijn verbluffend menschelijk doen de laatste weken zulk een furore in het *Circus Carré* heeft gemaakt.
(Speciaal opname van A. J. W. de Veer.)

Geen drie minuten waren voorbijgegaan, of hij verscheen weer. Hij zag zoo vergenoegd, zoo gansch voldaan door zijn grooten bril, dat we beiden, tante en ik, verwonderd naar hem opzagen.

„Chou," zei ie, „'k heb me vest."

„Toch niet waar, man ?"

„Stellig, Treeske," en dan schalksch : „En raad nu eens, waar 't was."

„O, de concierge heeft het je natuurlijk gegeven."

„Mis."

„Dau lag 't misschien — wie weet — nog in het cabinetje ?"

„Ook niet."

„Ja maar, hadt je het vorig jaar, toen je gekomen bent, je vest wel aangedaan ?"

„Zonder twijfel had ik het aangedaan, Treeske, daar ik het hier nu teruggevonden heb."

„Dan weet ik het waarlijk niet. Zeg 't maar."

„Ik had het, Chou — wel, onder mijn hemd had ik het aangetrokken . . . ."

Koning Chulalongkorn I van Siam (*rechts*), zijn 46-jarige echtgenoote, Sowapa Pongsi (*midden*) en zijn oudste zoon (*links*). De pas overleden koning heeft gedurende zijne 42-jarige regeering blijk gegeven van eene hoogst ernstige opvatting van zijne verheven taak; hij heeft belangrijke hervormingen ingevoerd en er steeds naar gestreefd zijn volk te beschaven en te ontwikkelen; de tegenstand, dien hij binnenslands ondervond in zijn arbeid en de moeielijke staatkundige positie, waarin Siam kwam ten opzichte van de omgelegen Fransche en Engelsche bezittingen, belemmerden diens arbeid in *niet* geringe mate. Hij bezocht op jeugdigen leeftijd Java en Singapore, in 1897 en 1907 Europa, o. a. *ook* Nederland; hij overleed te Bangkok en bereikte den leeftijd van 57 jaar; zijn oudste zoon, Maha Vajiravudh, geboren in 1881 en sedert 1895 Kroonprins, is tot Koning geproclameerd.

Het Duitsche Keizerpaar te Brussel.

Het officieele bezoek zal ongetwijfeld bevorderlijk zijn aan de goede betrekkingen tusschen de beide nabuur-staten; overal waar de Hooge Gasten, Keizer, Keizerin en Prinses Victoria Louise, zich vertoonden, werden zij met hartelijkheid begroet en 's keizers toespraken hebben door vorm en inhoud stellig bijgedragen om de vriendschappelijke gevoelens van de Belgische natie voor Duitschland te versterken. Van het feestprogramma brengen wij hiernevens in beeld de huldiging vóór het stadhuis. Grootsch en indrukwekkend was het schouwspel, dat het prachtige Marktplein met zijne monumentale gebouwen gedurende deze manifestatie aanbood; talrijke deputaties van vereenigingen waren met hare kleurige en kostbare banieren opgesteld om de hooge Vorstelijke Gasten hulde te brengen; de muziek weerklonk over het vermaarde historische plein, verhoogende de plechtigheid van het keizerlijk bezoek aan het beroemde stadhuis, dat door elken vreemdeling met bewondering in oogenschouw genomen wordt, om zijn wonderschoone architectuur, zijn beeldhouwwerk en zijn schat van geschiedkundige herinneringen. — In de Gotische zaal hield de burgemeester van Belgie's hoofdstad een schitterende toespraak tot het keizerlijk Echtpaar, welke door keizer Wilhelm II beantwoord werd met een schoone redevoering, waarin hij lof bracht aan de energieke Belgische natie, zijn groote voldoening te kennen gaf over het bezoek aan Brussel en zijne erkentelijkheid betuigde voor de gastvrije ontvangst, zijne Echtgenoote en hem bereid.

De huldiging van het Duitsche Keizerpaar vóór het Stadhuis te Brussel. — *Links boven*: Keizer Wilhelm met zijn gastheer Koning Albert.

Na den oogst. — Onze foto — op zich zelf reeds een aardige afbeelding — is niet van belang ontbloot, omdat zij een indruk geeft van den uitgebreiden stroohandel, als gevolg van de ontwikkeling van den landbouw in den Anna Paulownapolder. — De volgeladen waggons van den grooten stroohandelaar G. Brands staan aan het station Anna Paulowna gereed voor verzending naar het buitenland.

Wijs- en Onwijsgeerige Beschouwingen.

VAN PROF. HANS NAR.

Het duel.

'k Heb mezelf wel eens de vraag gesteld... (tusschen twee haakjes: 'k doe dat nog al vaak, omdat vragen meestal gemakkelijker is dan antwoorden en je op de vragen, die je jezelf stelt, met goed fatsoen 't antwoord schuldig kunt blijven), 'k herzeg dan: 'k heb mezelf wel eens afgevraagd, waarom toch 't nieuwe altijd de vijand van 't oude moet zijn? Er bestaan, immers heel wat oude gebruiken, die in discrediet zijn gekomen of afgeschaft werden en die heusch nog zoo slecht niet waren, ja, soms zelfs zeer gunstig afstaken bij wat wij, modernen, er voor in de plaats hebben gesteld.

Tot deze oude gebruiken reken ik 't duel. Laat 'k er direct bijvoegen — persoonlijk ben 'k er niet zoo heel dol op! 'n Steek met 'n scherp staal tusschen m'n ribben of 'n stuk lood in 't een of ander gevoelig deel van m'n welgemaakt corpus, heeft weinig of geen bekoorlijks voor me. Maar zonder nu zèlf ergens bepaald verzot op te zijn kan men, wetende dat 't velen anderen lief en dierbaar is, er zeer goed krachig voor ijveren en 't dien anderen van harte gaarne gunnen.

In den laatsten tijd heeft men 't weer eens erg druk gehad over het duel-vraagstuk. De kranten hebben er hevig op losgesputterd en verwoed uitgepakt over „barbaarsche zeden" enz. enz. Ik heb bij dat alles m'n schouders opgehaald en me er alleen over verbaasd, dat onze strafwet 't duel niet alleen verbiedt, maar er zelfs zware straffen tegen bedreigt.

Want au fond is 't tweegevecht 'n uitermate schoone zaak. Je wordt doodelijk beleedigd. Eertijds greep je in zoo'n geval naar degen of pistool en zocht in 'n eerlijk duel je voldoening. Tegenwoordig echter gaat dat 'n beetje anders! Je begeeft je flukskens naar den commissaris van politie, die je verwijst naar z'n collega van 'n andere sectie; die je dan naar den Officier van Justitie verwijst, welke hooge autoriteit je nog 'n paar malen van Pontius naar Pilatus zendt en eindelijk gaat dan misschien je aanklacht in zee. Daarna heb je weer geloop naar den rechter van instructie en naar de rechtzitting, waar je uren lang moet wachten eer je zaakje voorkomt en als je de heele beleediging al finaal vergeten hebt, wordt je beleediger veroordeeld tot 'n geldboete, die hem koud laat of hij wordt niet veroordeeld en je mag misschien zelf nog op den koop toe de kosten van 't geding betalen!

Wij, kwasi logische en practische moderne menschen, wij vinden 't absurd, dat 't domme staal of de onbewuste kogel beslissen moet in zaken van eer. Maar waarom eigenlijk? Is 't oordeel van 'n goedgeslepen degen niet 't „scherpste" dat je kunt verlangen? u zegt: ons rechtvaardigheidsgevoel vraagt bij elk geschil steekhoudende argumenten. Accoord! Nou, is 'n flinke por in je lenden met 'n puntige sabel dan misschien niet „steekhoudend?" Nog àl, zou 'k denken! En waar de gewone rechter met z'n omslag en formaliteiten slechts aan de oppervlakte blijft, kan je er zeker van zijn, dat 'n behandeling met degenspits of pistoolkogel meer „indruk" maakt niet alleen, maar ook „dieper doordringt".

De moderne rechter, die alles met wetsartikelen en acten-omhaal behandelt, behoort feitelijk tot de réactie. De bliksemsnel voorwaartsvliegende kogel daarentegen is als de belichaming van de vooruitstrevende ideeën. In elk proces komt 't voornamelijk, zoo niet alleenlijk, aan op doorslaande bewijzen. Welnu, weet u iets meer-„doorslaands" dan 'n flinke cavaleriesabel? En vraagt u me, welke vorm van genoegdoening wegens een ondervonden beleediging mij doeltreffender voorkomt, 'n aanklacht bij 't gerecht of 'n tweegevecht op pistolen, dan antwoord ik: 't laatste. Want als dit niet „doeltreffend" blijkt te zijn, heb je 't alleen aan je zelf, aan je niet-goed-mikken te wijten.

O, zeker, onze huidige procedure levert soms ook mooie momenten op. Wie is wel niet eens onder de bekoring gekomen van 'n schitterende pleitrede eens welbespraakten advocaats? Maar wat kan er nog „schitterender" zijn dan 'n paar in 't ochtendlicht glinsterende, gekruiste degens? Kan één pleiter zoo „puntig", zoo „alles-doorborend", zoo „spitsvondig" zijn als 'n metalen kling? Kan één meester in de rechten zoo handig en tevens zoo sensationeel 'n aanval pareeren, als je 't zelf kunt doen met de sabel in de vuist?

Ja, men zou heel lang kunnen redeneeren over 't onverstandige, 't onlogische, 't bespottelijke en wreede van 't duel. 't Eenige wat 'k hierop wensch te antwoorden is, dat 't tweegevecht niets te maken heeft met verstand, logica, menschelijkheid, beschaving of wat dan ook, doch slechts 'n kwestie van *gevoel* is — vooral wanneer je flink geraakt wordt! 't Is waar, in 't zoo wisselvallige en onzekere verloop van die vechtpartijen wordt soms de beleedigde nog op den koop toe door den beleediger gekwetst, ja, zelfs wel eens gedood, en dat kwetst natuurlijk ons rechtvaardigheidsgevoel, maar dat is bij 'n duel heelemaal geen bezwaar, vermits 't juist om 't „kwetsen" wordt begonnen, niet waar? Hoe meer en hoe vinniger je kwetst, des te mooier is immers je duel. 'n Oprecht Amsterdammer zegt dan ook, dat 't duel de meest-kwetsende kwetsie van alle kwetsies is.

De fabriek van ingemaakte groenten aan het station Bovenkarspel. — Aan de markt bij dit station heerscht in de bloemkool-campagne groote bedrijvigheid; de kool wordt van de grootste bladeren ontdaan, in kisten geborgen en met groote ladingen verzonden, hoofdzakelijk naar het buitenland. Ook wordt ze gepeld, d. i. zelfs van het kleinste blaadje bevrijd, in pekel gelegd, in groote vaten gekuipt en verzonden; vooral in het buitenland is deze ingelegde kool een zeer begeerlijke groente. — Met het inleggen houden zich vooral vrouwen en meisjes bezig.

Al het voorgaande is slechts de inleiding op de beantwoording van twee vragen, welke mij door eenige lezers zijn gesteld.

1°. Behoort in onzen tijd van beschaving en vooruitgang 't duel nog wel met eenig recht tot de questions brulantes?

Hierop antwoord 'k zeer beslist „ja!", met dit voorbehoud nochtans, dat 't „'n duel op pistolen" is.

2°. Behoort 't duel in 't leger weer te worden toegestaan?

Uit al 't bovenstaande blijkt reeds voldoende, dat 'k 'n voorstander ben van 't tweegevecht. Mits 'k er persoonlijk buiten blijven kan, vind ik 't duel uitstekend, te „uitstekender" naarmate 't „instekender" is. Maar zeer bijzonderlijk ben ik er sterk voor, dat 't tweegevecht in 't leger weer in eere worde hersteld. En wel, omdat ik, in flagranten strijd met de meening van de burgerlijke journalisten, vermeen, dat de militaire eer zonder eenigen twijfel een gansch andere is dan de burgerlijke eer en ook geheel andere eischen stelt. 'k Ga zelfs veel verder en beweer, dat elke klasse, elke stand er z'n afzonderlijke begrippen van eer op na behoort te houden.

'n Kok b.v. zal zich diep in z'n eer gekrenkt achten, wanneer men hem durft zeggen, dat hij niet goed vleesch kan braden. 'n Dichter echter zou zich van zulk 'n verwijt absoluut niets aantrekken, maar zich daarentegen doodelijk beleedigd achten, indien men hem er van beschuldigde, slechte verzen te maken, welke beschuldiging de kok op zijn beurt weer heel kalm en onverschillig-schouderophalend zou opnemen. Zegt men verontwaardigd over 'n onleesbaar boek, tot den schrijver: „ben jij 'n auteur? 'n koekenbakker ben je!", dan vliegt de man je, honderd tegen een, in 't haar; terwijl 'n koekenbakker, dien je toevoegt, dat hij, geproefd z'n baksel, géén koekenbakker is, je óók, als 'n gruwelijke belager van z'n beroeps-eer, te lijf zal gaan.

Zoo heeft elke categorie van menschen z'n eigen gevoelige plek, z'n eigen ideeën omtrent wat voor hem eer is en wat oneer.

Voor den militair is de hoogste eer, dat hij goed kan vechten. De vechtwerktuigen, de wapens, behooren dus voor hem in elke eerezaak de hoogste rechters te zijn. En dan, er zijn nog andere argumenten voor deze bewering aan te voeren. De heeren militairen dragen nu eenmaal 'n sabel op zij en 't is toch niets onredelijks, dat zij die nu en dan ook eens willen gebruiken, niet waar? Wat eenvoudiger en practischer dus, dan dat zij zich in 't gebruik van dit moordtuig te hooi en te gras eens op elkaars lichaam oefenen? Immers, op die wijze krijgen die wapens ook ereissies iets in de praktijk te doen, zonder dat de buitenwereld er last van heeft en er behoeven niet expres buitenlandsehe conflicten in 't leven te worden geroepen, om den militairen moed en de wapenkundige handigheid door tijdelijke oefening tot periodieke uiting te laten komen.

Heusch, 't duel in 't leger behoort men in eere te herstellen, al ware 't alleen maar, omdat 't zoo'n goede bliksemafleider tegen den oorlog is!

Tentoonstelling van teekeningen en beeldhouwwerken in „Arti" te Amsterdam. (October—November). — J. C. U. Legner. — „Ik zie een poesje". — In ons voorgaand nummer plaatsten wij drie afbeeldingen, die tot bovengenoemde interessante verzameling behooren; de op deze pagina gereproduceerde stukken verdienen niet minder de aandacht.

De Geheimzinnige Verdwijning

DOOR

MARION NORMAN.

Op mijn reis van de westkust van Afrika naar Engeland, maakte ik kennis met Sir Alfred en Lady Hazelwood. Ik was op zoo intiemen voet met hen, dat ik gaarne hun invitatie aannam om een weekje op hun buitengoed, Madely Court in Devonshire, te komen doorbrengen.

Een paar maanden later werd ik allerhartelijkst door hen ontvangen. Den avond voor mijn vertrek kwam het gesprek aan tafel als van zelf op Afrika.

„Vindt u het niet verschrikkelijk in zulk een klimaat te wonen?" vroeg mijn gastvrouw.

„Het is verre van aangenaam, en toch ken ik iemand, die daar twintig jaar achtereen heeft gewoond. Onze kennismaking was eenigszins eigenaardig. Op zekeren avond kwam hij eensklaps bij mij binnenvallen. Hij was ongeveer vijftig jaar oud en had regelmatige trekken, maar zijn eene wang was ontsierd door een driehoekig rood litteeken.

„Ik heb gehoord dat er een nieuwe directeur is gekomen," begon hij, „en daar ik toch in de buurt moest zijn, wilde ik u eens een bezoek brengen. U bent de zesde vertegenwoordiger van de houtconcessie, die ik hier de laatste twintig jaren heb ontmoet," zei hij.

„En bent u hier al dien tijd niet weg geweest?" vroeg ik.

„Waarom zou ik?" was het sombere antwoord.

Dit alles vertelde ik aan tafel en liet er een realistische beschrijving op volgen van het leven in de wildernis. Plotseling zag ik dat Lady Hazelwood doodsbleek werd, en eer ik haar kon tegenhouden viel ze bewusteloos voorover. Hazelwood was een en al bezorgdheid, tot ze voldoende hersteld was om naar haar kamer te kunnen gaan.

„Het spijt mij dat ons middagmaal zoo gestoord werd," sprak hij, „maar mijn vrouw is niet sterk en je verhaal van dien eenzamen zwerver is zeker te veel geweest voor haar zenuwgestel."

Den volgenden morgen ging ik een wandelingetje maken door den tuin. Even later zag ik Lady Hazelwood op mij toekomen.

„Goeden morgen, Mr. Saunderson," riep ze mij toe. „Het spijt mij dat ik u gisteren zulk een schrik heb aangejaagd."

„Pardon, Lady Hazelwood, het was mijn schuld; ik had u zulke sombere verhalen niet moeten doen."

„Neen, neen, dat was het niet. Ik stelde er het levendigst belang in! Vertel mij nog meer van uw vriend. Hoe heet hij?"

„Maddison," antwoordde ik verbaasd. „Kent u hem misschien?"

„Neen, ik ken niemand van dien naam; maar.... eens, vele jaren geleden, heb ik menig gelukkig uur hier in dezen tuin doorgebracht met... iemand, die spoorloos verdwenen is.... doch zijn naam was Trevelyan."

Blijkbaar was ze door aandoening overstelpt, die ze slechts met moeite kon bedwingen.

„Ik geloof dat ik nu moet gaan," zei ik, „mijn trein vertrekt om 11.30."

„Ja, dan wordt het tijd," en we namen afscheid van elkaar. Een paar maanden later op mijn terugreis naar Afrika een courant inkijkend, werd mijn aandacht getrokken door den naam van Sir Alfred, en ik las hoe hij op zekeren donkeren avond door een bende stroopers was aangevallen en gedood. — Dit bericht riep allerlei herinneringen bij mij wakker en onwillekeurig dacht ik weer aan den verdwenen man waarover Lady Hazelwood met mij had gesproken. Ik was dus hoogst verbaasd eenige weken daarna in mijn woning niemand anders op mij te zien wachten dan Maddison zelf.

Tentoonstelling in „Arti". — G. L. Kiers. — „Zeegezicht".

„Welkom thuis, zwerver!" riep hij mij vroolijk toe. „Is er ook iets bijzonders gebeurd in het vaderland?" vroeg hij.

„Ik zal je de laatste krant geven," antwoordde ik, „dan kun je die, terwijl ik mijn boeltje uitpak, eens inkijken."

„Heb je iets gevonden dat je interesseert?" vroeg ik eenige oogenblikken later.

„Neen," zei hij, „alles komt mij even onbekend voor. Men vergeet gauw."

„Sommigen niet," antwoordde ik, hem strak aanziende, „heb je dat ongeluk in Devonshire gelezen?"

„Laat eens zien — ja, ik geloof het wel," zei hij onverschillig, „op Madely Court, bedoel je? Wat zou dat?"

„Och niets — ik heb er juist gelogeerd, zie je, en toen je zei, dat de menschen zoo gauw iemand vergeten, dacht ik aan een gesprek dat ik met Lady Hazelwood had in den tuin. Ik had haar verteld van iemand, die twintig jaren in de wildernis had gewoond, zonder ooit in het vaderland terug te zijn geweest."

„Je hebt haar van mij verteld! Wat duivel had zij met mij te maken?"

Het verwoestingswerk aan een der kustplaatsen; het reusachtige rotsstuk *links* aan den voet waarvan men een groep mannen ziet, is van het gebergte afgeslingerd en voor een gedeelte afgebrokkeld in duizenden kleine stukken, zooals onze foto duidelijk toont. — *Rechts* bevinden zich eenige huizen, die door het onheil zwaar geleden hebben.

„Niets," antwoordde ik kalm en dat zag zij in ook, toen ze hoorde dat die man Maddison heette. „Ze dacht echter een oogenblik dat het Trevelyan kon zijn; twintig jaren geleden had ze iemand van dien naam gekend."

Hij keek mij aan met van toorn fonkelende oogen, keerde zich eensklaps om en ging heen.

Nu was ik zeker! Maddison was Trevelyan, ik had het geheim opgelost.

Na een poosje kwam hij terug, stak mij de hand toe en sprak:

„Het spijt mij dat ik mij zooeven zoo onhebbelijk heb aangesteld. Om mijn onbeleefd gedrag weer goed te maken, zal ik je mijn geschiedenis vertellen: Ik was luitenant te Sandhurst en maakte schulden. Op zekeren avond had ik champagne gedronken. Na tafel gingen we kaartspelen, en ik verloor voortdurend aan een officier,

Panorama van het kustplaatsje Casamicciola, dat door den cycloon geheel werd verwoest.

die mij niet genegen was: we hadden nl. beiden dezelfde vrouw lief en ik was de gelukkige uitverkorene. Toen ik opstond had ik een schuldbekentenis aan hem geteekend voor meer dan ik kon betalen.

„Geheel nuchter, zocht ik hem den volgenden dag op en vroeg om uitstel. Dit weigerde hij. Om kort te gaan, hij maakte mij razend. Ik sloeg hem en — wel de Westkust van Afrika is beter dan terecht te staan voor den krijgsraad wegens vergrijp aan een superieur. Daarom ben ik hier — en nu weet je alles."

Nog dienzelfden avond schreef ik een brief aan Lady Hazelwood om haar mijn behouden overkomst te melden en in een postscriptum voegde ik er bij:

„Door een zonderling toeval was de eerste, die mij hier verwelkomde de man, in wiens verhaal u zoozeer belangstelde. Ik geloof dat hij vroeger in het regiment van uw man heeft gediend."

Zes weken later kwam er een inboorling bij mij.

„Kom vlug!" riep hij. „Meester Maddison is stervend!"

Ik riep snel mijn bedienden bijeen en tegen het vallen van den avond bereikten we zijn tent.

„Ik dacht wel dat je komen zou, Saunderson," zei hij. „Drie dagen geleden ben ik over een boomstronk gevallen en heb mijn dijbeen gebroken. Ik vrees dat het met mij gedaan is."

Haastig onderzocht ik de wonde en besloot hem onmiddellijk naar het ziekenhuis in Sapele te laten brengen. Dagen lang zweefde hij tusschen leven en dood tot eindelijk zijn sterk gestel zegevierde.

„Het is allemachtig vriendelijk van je, Saunderson, zoo goed voor mij gezorgd te hebben. Waarom heb je dit alles gedaan?" vroeg hij mij.

„Omdat ieder man in mijn plaats evenzoo gehandeld zou hebben en omdat ik de treurige oogen van Lady Hazelwood niet kan vergeten."

„Ik zeg je," riep hij, „dat Trevelyan dood moet blijven."

„Dus je geeft toe, dat je Trevelyan bent?"

„Wat geeft ontkennen? Mijn geheim is bij jou veilig."

Toen ik na een week terugkwam, deelde de portier mij mee: „Mr. Maddison is drie dagen geleden vertrokken. Hij heeft dezen brief voor u achtergelaten." Haastig brak ik hem open en las: Waarde Saunderson. Het is mij onmogelijk alle uitleggingen en verklaringen onder oogen te zien. En bovendien begrijp je, dat ik geheel ongeschikt ben voor de samenleving. Ik zal een nog afgelegener plek zoeken dan de Westkust van Afrika. Het ga je goed! t.t. MADDISON.

De verwoesting in de straat Parodi te Casamicciola, een der zwaarst geteisterde dorpen.

Panorama van het kuststadje Cetara, dat zoowel door den cycloon als door de overstrooming en de slijkmassa's vreeselijk getroffen is.

De volgende zes maanden gingen eentonig voorbij tot de tijd kwam, dat ik repatrieerde. Een van mijn eerste bezoeken in Engeland gold Lady Hazelwood.

„Het doet mij genoegen u te zien, Mr. Saunderson," zei ze rustig. „We gaan zóó aan

tafel. Blijft u eten? Mr. Maddison komt ook."

„Wat zegt u! Maddison hier! Ik kwam u juist vertellen dat hij spoorloos verdwenen was."

„Dat weet ik, maar de voorzienigheid heeft hem hierheen gezonden. Ik heb onder de papieren van mijn man een bekentenis gevonden, waarin hij verklaarde de oorzaak te zijn dat Mr. Trevelyan het land verliet. Toen ik dit las wilde ik het gepleegde onrecht herstellen en ik besloot onmiddellijk naar Afrika te gaan.

„Ik landde in Sapele en terwijl ik daar stond te wachten, kwam er een klein stoombootje aan met slechts een passagier aan boord. Ik zag op zijn wang het mij zoo bekende litteeken. Ik snelde op hem toe en noemde zijn naam en door een duizeling overvallen, viel hij aan mijn voeten neer. Ik liet hem zorgvuldig verplegen en toen hij sterk genoeg was, ging ik met hem naar huis."

Aan het dessert hief Trevelyan het glas in de hoogte en sprak: „Ik drink op Saunderson, den bemoeizieksten man van de wereld — God zegen hem!"

Mme De Potter De Mey, de nieuw-geëngageerde 1ste dugazon van de Haagsche Fransche Opera als „de Page" in „De Hugenoten". Zij debuteerde bij dit gezelschap heel gelukkig als „Musette" in „La vie de Bohème". De Amsterdammers zullen zich harer nog wel herinneren van voor eenige jaren, toen zij bij *Prot* als „De Belle van New-York" opgang maakte."

De ramp in Italië.

Wederom is het zuidelijk deel van het schoone schiereiland, helaas, zwaar geteisterd geworden; geweldige onweders met verschrikkelijke slagregens en een cycloon hebben in verschillende kustplaatsen ontzettende verwoestingen aangericht en vele slachtoffers gemaakt. Tal van huizen zijn ingestort, geheele straten werden als bij tooverslag in stroomen veranderd, dikke slijkmassa's, in toomelooze vaart afglijdende, voerden lavablokken, gesteenten en geheele wijnstokken-velden mede; groote hagelsteenen verbrijzelden de ruiten, uitgestrekte landerijen zijn onder den moddervloed bedolven en de verwoede storm maakte den toestand nog vreeselijker en angstwekkender. Opnieuw heeft koning Emanuel blijk gegeven van zijne onbegrensde menschlievendheid, door de geteisterde streek te bezoeken en mede te werken tot leniging van den nood en de smart; ook eenige ministers hebben zich er heen gespoed, teneinde ingrijpende maatregelen te nemen.

Henri de Vries.

De Amsterdammers mogen zich gelukkig prijzen, dat onze kranige landgenoot, de sympathieke en talentvolle tooneelspeler *Henri de Vries*, wiens succes in Engeland reusachtig groot is, wel weer eens naar hier wou overwippen om zijn landgenooten de geheele maand November van zijn kunst te laten genieten. Wat ons betreft, wij spreken er onze voldoening over uit, dat hij voor twee jaar, de hem, volgens zijn eigen mededeeling aan een onzer groote bladen, gedane offerte van de directie van het K. K. Hofburgtheater te Weenen, om de rollen van Kainz te spelen, heeft afgeslagen, want anders zoude hij thans, nu Kainz dood is, natuurlijk diens plaats innemen en was hij voor altijd voor Nederland verloren geweest. En zoo zal men dan den heer De Vries in het *Bioscooptheater* (Regulierbreestraat) kunnen bewonderen in zijn sensatie-stukken „De hand van het Noodlot", „De Frans Hals" en „The Wild West of America". Dat beteekent dus: een volle maand lang uitverkochte zalen. G. B.

Henri de Vries (Bioscooptheater) in „The Wild West of America".

Mme G. Finzi—Magrini, een Italiaansche zangeres, wier stem en zangkunst haar in de grootste steden van Europa, dezen zomer nog in Ostende, de schitterendste successen heeft bezorgd, zal zich 8, 11 en 15 November respectievelijk te 's-Gravenhage, Amsterdam en Rotterdam doen hooren.

Mensch en Oppermensch.

(Stadsschouwburg).

Dit heusch *niet* voor *onmondigen* geschreven „spel" in drie bedrijven, van George Bern. Shaw, den vermaarden Engelschen auteur, is een in menig opzicht belangwekkend stuk, dat den niet àl te zeer in ouderwetsche begrippen en vooroordeelen vastgeroesten toeschouwer door een pittigen, geestigen, vaak duizelingwekkend-paradoxalen en satyrieken dialoog ongemeen behaagt en hem graag de wel eens wat te lange vertoogen op den koop toe doet nemen. Van de wijze van vertoonen door het *Nederlandsch Tooneel*, met den immer-jeugdigen Chrispijn en Mej. Hopper in de hoofdrollen, en eveneens alleszins voor hun taak berekende artisten in de meer of minder belangrijke bijrollen, kan worden verklaard, dat de première-avond zeer goed en welverzorgd was en veel bijval vond. Ditzelfde valt ook van de latere opvoeringen hier en elders te constateeren. B.

M. Perrens, de nieuwe tenor van de Haagsche Fransche Opera, als „Raoul" in „De Hugenoten". Deze verdienstelijke zanger, die 't laatst aan de opera te Dyon verbonden was, en daar veel succes had, valt ook hier erg in den smaak van het opera-lievend publiek.

Twee groepen van de optredenden in *Mensch en Oppermensch* (Het Ned. Tooneel). — *Foto boven (van links naar rechts)*: Mevr. Lena Kley (Mej. Ramsden), Reule (Octavius Robinson), Mevr. Van Korlaar (Mevr. Whitefield), Mevr. Chrispijn—Van Meeteren.(Violet Robinson), Hein Harms (Roebuck Ramsden), Chrispijn (Joh. Tanner), Mej. Hopper (Ann Whitefield). — *Foto onder (van links naar rechts)*: Harms, Rika Hopper, Chrispijn, Reule, Mevr. Van Korlaar, Gimberg (Hector Malone), Rika Hopper, Schulze (papa Malone).

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

De Rue Peletier was helder als de dag verlicht door het geïllumineerde front van het operagebouw. Aan beide kanten van de straat stond het publiek dicht opeengepakt, om naar deze op zich zelf onbeduidende rijtoer, die toch niets ongewoons meer had, te zien.

Ook het koffiehuis tegenover de Groote Opera was vol menschen. Velen zaten zelfs nog buiten, want de temperatuur bleef tot op dit late avonduur merkwaardig zacht.

De rijweg bleef vrij. Politieagenten in uniform liepen daar op en neer. Bij hen voegden zich andere heeren in burgerkleeding, die tot de geheime politie behoorden en zich hier en daar een schuchter gefluit uit de menigte moesten laten welgevallen. Ook de Corsikaan Griscelli was met zijn manschappen verschenen, daaronder Allessandra, de lijfknecht van den keizer, die zich steeds, wanneer hij niet meereed, tenminste in de nabijheid van de plaats van aankomst zijns meesters moest ophouden.

Alles ging zoo kalm en ordelijk mogelijk. Overal onschuldig babbelende groepen, rustig wachtende toeschouwers, dringen van de achterstaanden om zoo kort mogelijk bij den rand van de straat te komen. Bij geen enkele van deze argelooze menschen het geringste vermoeden van een naderende catastrophe.

Niemand lette op de vier in hun mantel gehulde Italianen, die zich tusschen het dicht opeen gedrongen publiek, zoo kort mogelijk bij den rijweg hadden opgesteld.

Daar rolde het eerste hofrijtuig aan, maar zonder escorte.

Orsini schudde het hoofd, en de handen der naast hem staande samenzweerders zakten dieper in de zakken.

Acht uur! De eerste vier dragonders van het keizerlijke escorte sloegen in galop de Rue Peletier in, vlak achter hen de gesloten keizerlijke equipage. Een paar seconden en zij hield stil voor den ingang van het operagebouw.

De samenzweerders hieven de handen op. Een vreeselijke knal, gelijk aan het gedonder van geschut, waarin zich het ontzettende geschreeuw van vele menschenstemmen mengde. Dadelijk daarop werd het pikdonkere nacht, daar alle gasvlammen door den sterken luchtdruk waren uitgegaan en in deze ontzettende duisternis klonk het geschreeuw en gekreun, het doffe gerol van de rondgeslingerde, losgerukte straatsteenen, gillend geroep om hulp, springen van glasruiten, welke op alles een hagel van glasscherven deden neerkomen.

Toen na eenige minuten de gasvlammen weer brandden, verlichtten zij een vreeselijk tooneel, een bloedig slagveld.

De koetsier en de beide lakeien van de keizerlijke equipage lagen zwaar gewond op de straat, een van de paarden wentelde zich in zijn bloed, het andere steigerde, eveneens uit vele wonden bloedend, als dol in de hoogte. Vijf dragonders lagen met bloed bedekt onder hun neergevallen paarden, en een oorverdoovend geschreeuw van ontelbare gewonden vervulde de lucht als een enkele afschuwelijke aanklacht.

Ook het paard van den stalmeester Bourgoing was door een rondvliegend stuk ijzer zwaar verwond. Met een razenden sprong schoot het vooruit en viel toen neer. Het gelukte Bourgoing uit het zadel te springen. Hij viel, sprong echter dadelijk weer op en ijlde, ofschoon een steen hem den hoed van het hoofd had geworpen en het bloed uit een voorhoofdwonde hem over 't gelaat stroomde, naar het rijtuig van den keizer, dat met een vernield achterrad, ver opzij hing en rukte het portier open.

De keizer, die tot nu toe vergeefsche pogingen had aangewend, om het portier te openen, sprong er het eerst uit. Ook over zijn gezicht liep bloed. Een ijzersplinter had zijn wang gekwetst. De keizerin lag als versteend van schrik in de kussens. Haar wit kleed was met bloed bevlekt, dat uit een diepe slaapwonde van den buiten kennis neergevallen generaal Rognes stroomde.

„Naar het operagebouw, snel!" schreeuwde Bourgoing.

Met behulp van den keizer en van den in waanzinnigen angst voor zijn meester naderbij geijlden Corsikaan Allessandra, haalden zij de keizerin uit het rijtuig, geleidden haar de trap naar het operagebouw op, waaruit verward schreeuwen en roepen klonk en naar haar loge.

Bij den ingang kwam de hertog van Coburg zoo bleek als een doode, de keizerlijke familie tegemoet. De keizer hield een doek voor zijn gezicht, de keizerin zonk half bewusteloos in haar zetel.

In het operagebouw zelf heerschte een onbeschrijfelijke verwarring.

Men schreeuwde, raasde, sprong naar de uitgangen, en kalmeerde eerst, toen het keizerlijk paar zichtbaar werd.

Nu veranderde het geschreeuw in hoerageroep voor de Majesteiten.

Een half uur lang hoorde men niets dan „Vive l'empereur — vive l'impératrice!" dat zich met het geschreeuw, hetwelk van de straat af nog naar binnen klonk, vermengde.

De keizer boog, wenkte met de hand, de keizerin wuifde dankend met haar kanten zakdoek naar het publiek — tot meer was zij niet in staat. Een vreeselijke angst kwelde haar.

Was een van de bedrijvers van den aanslag misschien in de Tuileriën gedrongen en vermoordde daar haar onschuldig kind, terwijl zij hier het juichen, de hoeraroepen mede moest aanhooren?

„Louis!" Zij boog zich naar den keizer, die zijn door de rondvliegende ijzerdeeltjes zeer beschadigden hoed werktuigelijk in de handen draaide. „Louis! Zend dadelijk een bode naar de Tuileriën. Ik moet weten, hoe het Lulu gaat, anders sterf ik van angst om ons kind."

De keizer knikte en keek zoekend om. Op hetzelfde oogenblik bracht Bourgoing de dame du palais, die geheel van streek was en in tranen wegsmolt en Marie Boucher binnen.

„Goddank! U is niets overkomen," fluisterde Eugenie. Zij kon nauwelijks spreken. „Maar baron Bourgoing, u is gewond?"

„Slechts onbeduidend. Heeft Uwe Majesteit nog iets te bevelen?"

„Ik had gaarne bericht omtrent mijn zoon," stamelde de keizerin. Met vast ineengevouwen handen bleef zij zitten en zag en hoorde niets van wat op het tooneel voorviel, terwijl Bourgoing snel het operagebouw verliet, op een der dragonderpaarden sprong en naar de Tuileriën draafde.

Alle toeschouwers in de opera richtten hun blikken naar de keizerlijke loge. Blijkbaar voelden allen, dat zich op 't oogenblik in de keizerlijke loge een drama afspeelde, veel aangrijpender dan dat op het tooneel. Daarom verbrak telkens weer een stormachtig: „Vive l'empereur!" den monoloog van de beroemde tooneelspeelster Ristori, die in haar glansrol, „Marie Tudor", anders alle toeschouwers placht mee te sleepen.

„Hoort u eens dat hoerageroep, Sire!" wendde zich de hertog van Coburg tot den keizer. „De liefde en de vereering, die daarin ligt, zal de misdaad van eenige verblinden meer dan goedmaken."

Napoleon richtte zijn doffe oogen met een neerslachtige uitdrukking op den spreker. „Wanneer ik nu vermoord op het plaveisel lag, zou men eenvoudig „Vive la République" schreeuwen — dat is het geheele verschil," antwoordde hij somber.

Daarop wist de hertog niets te antwoorden. In zijn binnenste gaf hij den keizer waarschijnlijk gelijk.

De deur van de keizerlijke loge klapte voortdurend open en dicht, en telkens keek de keizerin met een blik van angst en hoop om. De angst om haar kind kwelde haar. Zij telde de minuten tot aan Bourgoing's terugkeer, ofschoon zij wist, dat hij nu nog nauwelijks de Tuileriën kon bereikt hebben.

Billont, de minister van Binnenlandsche Zaken, de chef der politie Pietri, en Lagrange, de directeur der geheime politie, meldden zich bij den keizer.

De keizerin wierp de heeren een verwijtenden blik uit haar schoone, door tranen verduisterde oogen toe. „Nu is u er," zei zij bitter tot den chef der politie Pietri, „nadat de verschrikkelijke aanslag gebeurd is, welke den keizer het leven had kunnen kosten."

Pietri schrok. Het verwijt was duidelijk en kon hem zijn betrekking kosten.

„De politie," vervolgde Eugenie opgewonden, „lijkt mij traag en weinig waakzaam te zijn. De geheime politie alleen kost vele millioenen per jaar en is toch nog niet in staat, zulk een blijkbaar lang vooruit beraamden aanslag te verhinderen! Wij worden slecht bediend."

Zij wierp haar kanten shawl over de groote bloedvlek op haar wit zijden japon en rilde, toen de nog vochtige plaatsen ook de teere kant roodachtig kleurden.

De heeren trokken zich zeer ontsteld over de woorden van ongenade naar den achtergrond der loge terug.

„Pietri, hoeveel menschen zijn er gewond?" vroeg de keizer op gedempten toon.

„Men sprak van vijf à zes dooden, Sire," antwoordde Pietri ontwijkend. Hij wachtte zich wel het ware getal te noemen.

„Er is veel bloed gestort!" mompelde de keizer dof. „Ik weet, dat er veel meer zijn — en dat alles om een enkel mensch te treffen."

„Wil Uwe Majesteit de wonde niet laten verbinden?" waagde minister Billont voor te stellen.

„Och, die schram!" zei Napoleon onverschillig. „Wat hindert me dat! Daar buiten liggen dooden en gewonden en...."

Hij brak af; kwam de 2de December in zijn herinnering, toen ook de weerloos op straat loopende menschen ter wille van hem vermoord waren? „Komt er aan dezen vreeselijken toestand dan geen eind?" zuchtte de keizerin. „Wanneer zal Bourgoing toch eindelijk terugkomen? Het is mij, alsof hij al uren lang weg is." Inderdaad waren nauwelijks twintig minuten verloopen, toen Bourgoing weer binnentrad.

„Zijne keizerlijke Hoogheid is volkomen wel en slaapt heel rustig," meldde hij in diensthouding zijn gebiedster.

„Dank, veel dank! God zij dank, dat hij deze vreeselijke uren vredig in slaap mocht doorbrengen," stamelde de keizerin. Zij knikte Bourgoing dankbaar toe. „Beste Bourgoing, ik heb nog een boodschap voor u. Ik bemerk, dat juffrouw Boucher zich slechts met moeite goed houdt en zou haar graag bij haar grootmoeder laten brengen, eer de arme, oude vrouw van den afschuwelijken aanslag hoort en zich over haar kleindochter bezorgd maakt. Geleidt Marie naar mevrouw Boucher!" Zij wenkte haar voorlezeres. „Marie, ik wensch, dat je eenige dagen bij je grootmoeder blijft, opdat je volkomen van de tooneelen van schrik van heden avond bekomt."

„O, zend u mij niet weg!" smeekte Marie.

„Wel zeker, kleine. Je hebt je dapper gehouden in 't gevaar. Voorloopig is er geen reden tot bezorgdheid meer."

„Wat is er?" vroeg de keizerin verschrikt, toen twee politieagenten achter haar de loge betraden en hun chef Pietri iets mededeelden.

„Twee van de schurken, die den afschuwelijken aanslag op het leven van Uwe Majesteiten pleegden, zijn reeds in onze handen," berichtte Pietri den keizer.

„Wie zijn het?" vroeg Napoleon snel.

„Beiden zijn Italianen, waarop wij reeds lang loeren. Ook hun handlangers zullen wij wel krijgen. Zij moeten onder valsche namen en passen Parijs binnengekomen zijn."

„Italianen! Dat dacht ik wel!" antwoordde Napoleon bitter.

Weer kwam een naam op zijn lippen, die zelden uit zijn gedachten kwam. Guiseppe Mazzini — hij en geen ander was het geweest, die heden de doodelijke bommen had laten werpen. Zou dit zwaard van Damocles boven zijn hoofd zweven, totdat hij zijn woord gestand deed en het verdrukte Italië te hulp kwam?

De keizerlijke loge geleek nu op een duiventil. Adjudanten, ordonnans-

officieren, politieagenten kwamen voortdurend met mededeelingen. Prins Napoleon, de hertog De Morny verschenen eveneens om hun gelukwenschen met de redding uit te spreken.

Het was een druk gepraat, zoodat men geen woord van het op het tooneel gesprokene kon verstaan.

Toen Hunne Majesteiten eindelijk opstonden, om den schouwburg te verlaten, zette de muziek de geliefde marsch „Partant pour la Syrie" in. Zij hoorden hem staande aan, terwijl alle toeschouwers vol geestdrift het lied aanhieven.

Ondanks zijn ontroering, dwong de keizer zich tot een flinke houding en een kalme gelaatsuitdrukking.

„Verschrikt mag ik me niet toonen," fluisterde hij de keizerin toe, „anders heb ik dadelijk bij de Franschen alles bedorven." De keizerin knikte hem goedkeurend toe en drukte krachtig zijn hand.

Toen Bourgoing en Marie Boucher op bevel der keizerin den schouwburg nog lang voor het einde der voorstelling verlieten en in de Rue Peletier kwamen, vertoonde zich een ontzettend tooneel aan hun oogen.

In de huizen, die het dichtst bij de Groote Opera lagen, was geen enkele ruit heel gebleven. Aan het operagebouw zelf hingen de tot versiering gebruikte kostbare stoffen in duizend flarden naar beneden. Het plaveisel was op de plaatsen, waar men de bommen neergeworpen had, diep opengewoeld, de steenen waren meters ver weggeslingerd. Midden in de straat lag de half verbrijzelde keizerlijke equipage, de beide doode paarden in een plas bloed. Politieagenten liepen heen en weer, gewonden en dooden werden op draagbaren weggebracht. Onbeschrijfelijke opwinding, koortsachtige drukte heerschte overal.

Niet ver van de keizerlijke equipage lag ook de mooie schimmel van Bourgoing, de witte huid met bloed bevlekt — stijf en onbeweeglijk. Marie trapte met haar klein, zijden schoentje in een bloedplas en schreeuwde luid.

„Kom vlug," verzocht Bourgoing, „sluit de oogen, opdat u niets van al het vreeselijke om u heen ziet. Ik geleid u."

Hij sloeg zijn arm om haar bevende gestalte.

„Froufrou is dood!" klaagde Marie smartelijk. „Froufrou, dien ik zoo graag reed."

Een politieagent haalde op bevel van Bourgoing een huurrijtuig, want de keizerlijke rijtuigen uit de Tuileriën waren er nog niet.

Bourgoing hielp Marie erin en riep den koetsier straat en huisnummer toe. Een oogenblik scheen het hem toe, als herkende hij in een donkere gestalte, die in de schaduw van het rijtuig wegkroop, Galanti, maar eer hij zich nog ervan overtuigen kon, of hij goed gezien had, dreef de politie reeds alle menschen weg, om den rijweg voor het rijtuig, dat een dame van de hofhouding der keizerin gebruikte, vrij te maken. Bourgoing, die naast Marie ging zitten, verloor de donkere gestalte van zijn vijand uit het oog.

„Ik breng u tot aan de huisdeur," zei Bourgoing onder het rijden, „en keer dadelijk terug om Hunne Majesteiten naar de Tuileriën te begeleiden."

Marie greep hem bij den arm. „Verlaat mij niet! Er zal iets vreeselijks met u gebeuren, men zal u dooden, evenals den armen Froufrou. O, dat overleefde ik niet, liever wil ik met u samen sterven! Blijf bij mij!"

Hij trok haar dichter tot zich. „Geliefde, nu hebt ge u verraden!" fluisterde hij haar in 't oor. „Uw angst voor mijn leven is het zekerste bewijs van liefde."

Zij boog het hoofd. Hij voelde het hevige kloppen van haar hart en drukte haar bevende handen aan zijn lippen. „Niets zal ons scheiden — wees maar kalm. Ik kom morgen bij u, dan zullen we met elkaar spreken, want ik heb u veel te zeggen en gij mij ook."

Ondanks de duisternis zag hij haar hevig blozen en ging daarom snel voort: „Nu zijt ge te opgewonden door al de verschrikkelijke indrukken. Slaap rustig en vertrouw op mij."

Zij keek hem met haar schoone oogen smeekend aan. Maar de bekentenis, die al zoo dikwijls in zijn tegenwoordigheid op haar lippen had gelegen, wilde ook nu nog niet komen. Daar stond het rijtuig ook reeds stil.

„In grootmama's kamer is nog licht. Vaarwel, baron Bourgoing, ik dank u zeer," fluisterde Marie in der haast bij het uitstappen.

„Vaarwel, juffrouw Boucher," antwoordde hij in denzelfden vormelijken toon. „Morgen kom ik een warmer groet halen." Het rijtuig keerde.

„Terug naar het operagebouw, koetsier, en wel zoo snel mogelijk!" riep Bourgoing. Het huurrijtuig ratelde weg, terwijl Marie langzaam de welbekende trap opging. Nu eerst bemerkte zij, hoe ontzettend de vreeselijke gebeurtenissen op haar hadden gewerkt. Haar knieën knikten, haar hart klopte zoo hevig, dat zij met moeite ademend, moest blijven staan, eer zij aan de bel trok.

Het meisje dat open deed, gaf een schreeuw van schrik toen zij haar zag. „Om Gods wil, u is zoo bleek als de dood! Is er iets gebeurd? Wij hoorden zulk een verward geraas op de straten!"

Marie wenkte haar te zwijgen en ging dadelijk naar de woonkamer van haar grootmoeder.

De lamp stond op de tafel, onder de groene kap brandde het licht zacht getemperd. Een lichte kring danste boven trillend tegen het witte plafond. In den haard knetterde het vuur en wierp afwisselende schaduwen op het gebloemd behangsel. Mevrouw Boucher zat met haar breiwerk in den leunstoel. Hortense hield een boek op den schoot, waaruit zij waarschijnlijk pas voorgelezen had. „Grootmama!"

De oude dame schoof den bril op het voorhoofd terug en keek op. „Wat, ben jij het, Marie? Kom je zoo laat nog bij me?"

Zij strekte in blijde verrassing de armen uit naar haar kleindochter, die aarzelend op den drempel bleef staan, terwijl Hortense met een uitroep van blijdschap het boek van haar schoot liet glijden. Marie kwam nader. Zij wankelde. Eer Hortense haar nog kon opvangen, gleed ze voor den stoel van haar grootmoeder neer en verborg snikkend het hoofd in haar schoot.

„Mijn God, wat is er met het kind gebeurd? Marie, lieveling, spreek dan toch!" zei mevrouw Boucher, terwijl zij het blonde haar van de voor haar knielende streelde. „Arme, kleine, wie heeft je iets gedaan?"

„Mij niets. Maar zooveel menschen zijn dood en Philipp Bourgoing's paard ook!" snikte Marie. „Ze hebben bommen onder het rijtuig van den keizer geworpen, die schandelijke menschen!"

„Heer in den hemel, dat was dus de oorzaak van het rumoer! Weer een aanslag! En jij, arm kind, was er bij?"

Marie knikte.

Hortense zag met ontzetting, dat haar kleine zijden schoentjes geheel met bloed bevlekt waren. „Ben je gewond, Marie?" stamelde zij met bleeke lippen.

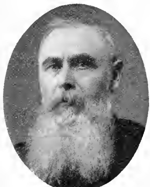
„Ik niet — ik trapte slechts in het bloed." Marie rilde en sloeg de handen voor de oogen. „De heele straat was vol bloedplassen — en de menschen schreeuwden —" zij hield de handen voor de ooren. „Tot in mijn stervensuur zal ik dat ontzettende, gillende, wanhopige geschreeuw hooren."

(*Wordt vervolgd*).

De grootsche waterwerken in het Park te Versailles.
Een wonderschoon en fantastisch schouwspel bieden die in het zonlicht hoog-opspuitende, in een ijlen, zilver-glanzenden stofnevel gehulde fonteinen rondom het Neptunus-bassin! Geen vreemdeling, die Parijs bezoekt, verzuimt Zondags naar dit oude lustoord een uitstapje te maken, om behalve van de merkwaardige, historische gebouwen, van het betooverende spel der waterwerken te genieten! Versailles is door Lodewijk XIV groot gemaakt; hij liet door Leveau het prachtige kasteel bouwen, dat tot 1789 tot residentie diende en door Le Nôtre den uitgestrekten, weelderigen tuin aanleggen, die thans nog de bezoekers in verrukking brengt door zijn schoone perken, zijn heerlijke breede wandelpaden, zijn talrijke prachtige beelden, zijn sierlijke fonteinen enz — Op den achtergrond van onze foto ziet men het beroemde kasteel.

De nieuwben. kol.-comm. van het 7de reg. inf. te Amsterdam, **M. W. de Vries**, trad in 1872 bij het instr.-bat. te Kampen in dienst, werd in 1877 tot 2de luit. der inf. ben., in 1882 tot 1ste luit. bev., in 1895 tot kapitein, in 1903 tot majoor, in 1907 tot luit.-kol. en met ingang van 1 Nov. tot kolonel. In 1883 werd hij voor 5 jaar gedetacheerd bij de artillerie in Ned.-Indië, in welk tijdvak hij heleidvol en kloekmoedig deelnam aan de inspannende krijgsverrichtingen op Atjeh. Kolonel De Vries is officier der orde van Oranje-Nassau. — 9 Nov. hoopt Jhr. **A. R. P. V. de Girard de Mielet van Coehoorn** zijn zilveren ambtsfeest als burgemeester der gem. Made en Drimmelen te vieren; aan blijken van waardeering zal 't hem op zijn feestdag zeker niet ontbreken. — 25 Oct. herdacht de heer **George Wilson**, gasmeterfabrikant en aannemer voor het leggen van hoofdleidingen voor gas en water te 's-Gravenhage, zijn 70sten geboortedag, bij welke gelegenheid hem door het personeel een bronzen buste aangeboden werd. — De heer **D. Noteboom**, dir. van het Post- en Telegraafkantoor te Nieuwesluis—Heenvliet, zal 1 November a.s. 's Rijksdienst met pensioen verlaten; gedurende zijn 52-jarigen dienst heeft hij door zijne trouwe plichtsbetrachting en zijn humaniteit de hoogachting verworven van allen, die met hem in aanraking kwamen. — De heer **J. J. Janssen Schollmann**, die 1 Juni l.l. zijn 40-jarige ambtsvervulling bij het openbaar onderwijs herdacht, heeft met ingang van 1 Nov. a.s. zijne betrekking als hoofdonderwijzer aan de strafgevangenis te Rotterdam om gezondheidsredenen neergelegd. — De heer **C. B. Duyster** te Leiden vierde onder vele blijken van waardeering en vriendschap onlangs zijn zilveren jubileum als organist van de Pieterskerk aldaar; vermelding verdient, dat de talentvolle musicus ook ongeveer gedurende 25 jaar leider van de Burgerzangschool is.

Jhr. A. R. P. V. de Girard de Mielet van Coehoorn.

George Wilson.

D. Noteboom.

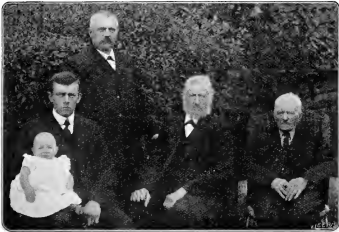
J. J. Janssen Schollmann.

C. B. Duyster.

Kolonel M. W. de Vries.
(Distinctief van luitenant-kolonel).

Een Familiegroep in vijf geslachten, te Oosterend op Texel.
De heer Jan Daalder (98 j.); zijn zoon Jacob (74 j.); kleinzoon Jan (42 j.); achterkleinzoon Jacob (20 j.) en achter-achterkleinzoon (400 dagen).

Ter gelegenheid van zijn 70sten geboortedag is den heer George Wilson (zie portret met bijschrift) te 's-Gravenhage, een door Ch. van Wijck vervaardigde buste aangeboden. — Onze foto werd genomen, tijdens de jubilaris, na de onthulling, de door den heer P. Nooy gehouden toespraak beantwoordt.

Prof. **J. D. van Bemmelen**, oud-hoogleeraar in de scheikunde aan de Rijks-universiteit te Leiden, herdacht 3 Nov. zijn 80sten geboortedag; als een bijzondere hulde is den verdienstelijken geleerde een boekwerk aangeboden, waarin vele opstellen voorkomen over belangrijke onderwerpen, verband houdend met de speciale studiën van den jubilaris. — Op 81-jarigen ouderdom is te 's-Gravenhage overleden de sedert 1885 gep. kapitein ter zee **P. J. Buyskes**, ridder der orde van den Ned. Leeuw, en meermalen eervol vermeld wegens zijn beleidvol en moedig optreden bij militaire expeditiën in Indië. — Ds. **S. H. Buytendijk**, emeritus-pred. te IJselstein, is kortelings op ruim 90-jarigen ouderdom overleden; in 1858 als pred. bij de Ned. Herv. Gemeente te Veen bevestigd, was hij sedert 1881 werkzaam te IJselstein, zijne laatste standplaats, waar hij 17 jaar later zijn emeritaat nam. Van 1873 tot 1889 was hij redacteur van het Wageningsch Weekblad. — Dr. **H. J. Vinkhuijzen**, oud-officier van gezondheid bij het corps Koninklijke Scherpschutters, oud-lijfarts van wijlen Z. K. H. Prins Alexander, ridder der orde van den Ned. Leeuw, is de vorige week op 67-jarigen leeftijd overleden; hij maakte in den Fransch-Duitschen oorlog (1870—1871) deel uit van een der ambulances, waarvoor hem door de Fransche regeering het Legioen van Eer geschonken werd. — Te Brussel is overleden de bekende beeldhouwer **K. van der Stappen**, oud-leeraar en bestuurder der Koninklijke Academie van Schoone Kunsten van België's hoofdstad; onder de vele kunstwerken, door hem vervaardigd, verdienen vooral vermelding: *„De Stedebouwers"*, *„David"*, *„De man met het Zwaard"*, *„De Legende van Orphée"*. Van der Stappen's kunstverdiensten werden door vorsten en staatshoofden zelfs gewaardeerd; hij was officier van de Belgische Leopoldsorde, ridder van het Fransche Legioen van Eer en van tal van andere hooge orden.

Prof. J. D. van Bemmelen.

P. J. Buyskes. †

Ds. S. H. Buytendijk. †

Dr. H. J. Vinkhuijzen. †

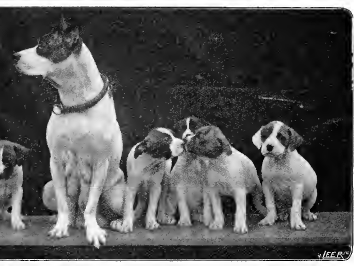

Foto) Groep jonge boxers (7 weken) met moeder (18 maanden). *(Pieters.*
Eigenares Mej. A. Schenkenberg, Den Haag. — Blijkens ons toegezonden brieven, wekken dergelijke hondengroepen levendige belangstelling bij een groot deel van onze lezers.

K. van der Stappen. †

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

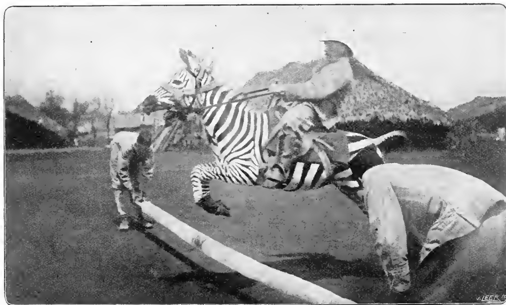
ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

PROF. DR. HUGO DE VRIES,
Hoogleeraar in de botanie en de pharmacognosie aan de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam. (Zie het artikel op bladz 235).

Getemde Zebra in Zuid-Oost-Afrika.
De zebra, ook wel tijgerpaard genoemd wegens zijn gestreepte huid, is uiterst schuw, nukkig, onhandelbaar en zeer moeielijk te temmen; men vindt meestal groote kudden zebra's bijeen.

Bij onze foto's uit Duitsch-Oost-Afrika.

Dit gebied, aan de zuidoostelijke kust van Afrika gelegen, oostelijk van den Congostaat, even onder den Evenaar, telt meer dan 7 millioen zielen en vindt als Duitsche kolonie zijn oorsprong in handelsondernemingen.

Omstreeks 1880 begon de wedijver der Europeesche Staten in het annexeeren van min of meer belangrijke stukken van het donkere werelddeel; met de verdeeling werd in 1885 op de Afrikaansche Conferentie te Berlijn een aanvang gemaakt en telkens werden, als zulks noodig bleek, door conferentiën, verdragen of overeenkomsten de grenzen en de belangen-sferen der mogendheden vastgesteld.

Duitschland heeft voor de veiligheid van de wegen zorg gedragen, den slavenhandel onderdrukt, energieke pogingen aangewend den in- en uitvoerhandel te vermeerderen en de emigratie naar deze streek krachtig bevorderd. — Koloniseeren eischt buitengewoon veel beleid, doorzicht en tact; zoowel Duitschland als Nederland heeft reeds ondervonden met welke ontzettende moeielijkheden men te kampen heeft, alvorens het betreden gebied een eigenlijke kolonie kan worden genoemd; bevordering van de beschaving en van den maatschappelijken welstand van het Inlandsche element moet even goed betracht worden als exploitatie uit zuiver eigenbelang.

Duitsch-Oost-Afrika voert caoutchouc, ivoor, kopal en kopra uit, terwijl de aanplanting van koffie vorderingen schijnt te maken.

Een Liefdesgeschiedenis

DOOR ALICE ALCOTT.

De handen diep in zijn jaszakken, de kraag omhoog voor de kou, stapte Dick Marchmont haastig voort naar de woning van kolonel Hargreave. Nog een paar minuten en hij trok het gordijn van de veranda terzijde, waar de kolonel in een leunstoel gedoken bij het haardvuur zat.

„Zoo Dick, mijn jongen," riep hij hem toe. „Wat kom jij hier doen? Toch geen slechte tijding hoop ik?"

„Neen kolonel, alles is rustig in het dorp en ik geloof niet dat de inboorlingen het ons weer lastig zullen maken. Ik kom hier voor een particuliere aangelegenheid."

„Ga zitten, ga zitten. Wat is er?"

Nesten van eene kolonie Wevervogels in Zuid-Oost-Afrika.
Deze zangvogels, tot de kegelsnaveligen behoorend, onderscheiden zich onder meer van hunne natuurgenooten door de zeer kunstmatige manier, waarop ze hunne nesten bouwen; deze zijn van bijzonder fraai en moeielijk te ontwarren vlechtwerk van boomvezels, grashalmen en andere plantendeelen. — De Zuid-Afrikaansche kolonie-weversoort is bijzonder merkwaardig, wijl 800 tot 1000 paren bijeen wonen en hunne nesten ophangen aan de takken van een mimosa-boom, waarboven ze een gemeenschappelijk dak bouwen.

„Ik wilde u over uw dochter spreken."

Hargreave fronste de wenkbrauwen. „Over Violet?"

De toon, waarop deze vraag gedaan werd, was niet aanmoedigend, maar Dick ging vastberaden voort:

„Ik heb haar lief, kolonel — ze heeft beloofd mijn vrouw te worden en nu kom ik uw toestemming vragen."

„Het spijt mij, maar die kan ik je niet geven," klonk het snel en beslist.

Dick verbleekte; dit ziende voegde Hargreave er haastig aan toe: „Het is volstrekt niet mijn bedoeling je te grieven, mijn jongen, integendeel, ik heb groot respect voor je, maar om persoonlijke redenen is het mij onmogelijk je mijn toestemming te geven."

Het bloed steeg den jongen man naar het hoofd. „Ik kan mij bij uw antwoord niet neerleggen," sprak hij eerbiedig, doch beslist. „Als u mij uw dochter weigert, heb ik althans het recht te weten waarom."

„Dat kan ik je niet zeggen — en hiermee is mijn laatste woord gesproken."

„Maar het betreft Violet's geluk," voerde Dick aan. „Ze heeft mij lief —"

Een uitgehaald Krokodillennest in Zuid-Oost-Afrika.
De krokodil, tot de klasse der reptilen behoorend, heeft een harde, lederachtige huid, op den rug uit platen bestaande, vier pooten en een lange van een huidkam voorziene staart, die bij het zwemmen uitstekende diensten bewijst en tevens verdedigingsmiddel is; de kop is plat, in den spitsen bek zijn talrijke spitse tanden. De krokodil leeft uitsluitend in de heete luchtstreken aan de monding van groote rivieren of in waterrijke vlakten en is zeer vraatzuchtig; men verdeelt de krokodillen in drie geslachten: de eigenlijke krokodil, de alligator en de gavialis.

„Och, dat is maar kinderspel, je zult elkaar gauw genoeg vergeten."

„Daarin vergist ge u, kolonel — en ik *kan*, ik *wil* haar niet opgeven."

Er kwam een weifelende uitdrukking in de oogen van den kolonel. Peinzend streek hij zich met de hand over de grijze snor, eindelijk vroeg hij: „Geloof je vast en zeker dat Violet's geluk van mijn beslissing afhangt?"

„Ja kolonel; en ik geef u mijn woord als man en soldaat, dat ik alles zal doen om haar gelukkig te maken."

„Dan heb je mijn toestemming, Dick — wat er ook van komen mag." Zwijgend drukte hij den jongen man de hand en verliet de kamer. Daar werd het gordijn opnieuw terzijde geschoven; het was Violet.

„Welnu, hoe is het afgeloopen?" vroeg ze snel.

„Het is in orde," zei hij en haar opheffend in zijn sterke armen, kuste hij haar.

Den volgenden avond op de club werd Dick aan alle kanten gefeliciteerd met zijn engagement. Slechts één der officieren — Ralph Villiers, van wien het bekend was dat hij Violet Hargreave wanhopig het hof had gemaakt — deed er niet aan mee.

„Mij komen al deze gelukwenschen wel wat voorbarig voor," sprak hij scherp.

„Wat bedoel je?" vroeg Dick koel.

„Dat je de visch nog niet op het droge hebt," antwoordde hij, den ander met half gesloten oogen aanziend. „Ik feliciteer je niet, voordat je Miss Hargreave naar het altaar hebt geleid."

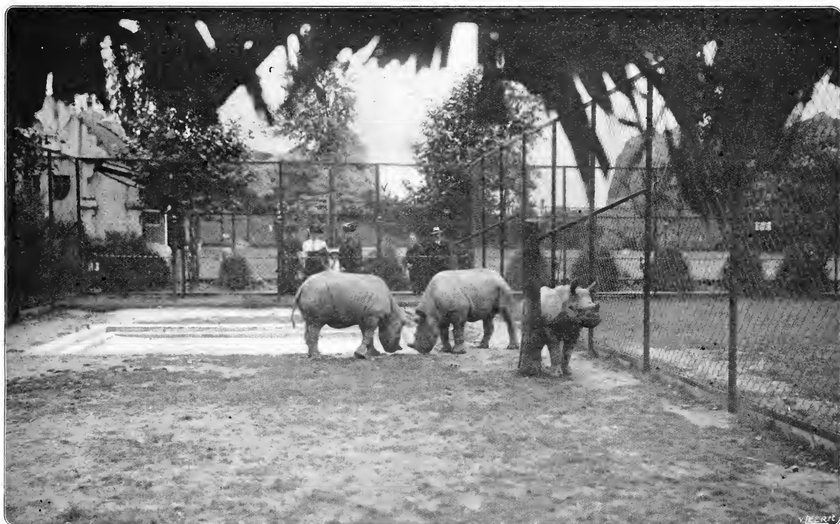

Foto) Rhinocerossen in het Dierenpark van Carl Hagenbeck te Hamburg. *(A. J. W. de Veer.*
Deze dikhuidige zoogdieren, die door hun wansmakelijken uitwas op den neusrug of op het voorhoofd, tot een zeer merkwaardige diersoort behooren, houden zich bij het water op, maar vooral des nachts gaan zij naar de steppen en bosschen en voeden zich met kruiden, bladeren enz. — Ze hebben een enkelen of dubbelen hoorn, zijn plomp van lichaamsbouw, maar bewegen zich vrij snel en zwemmen uitmuntend; wegens hun groote prikkelbaarheid worden ze voor gevaarlijker gehouden dan olifanten. Het vleesch wordt veelvuldig gegeten, het vet is zeer gezocht en uit de dikke, ruwe huid vervaardigen de inboorlingen schilden. — De Indische neushoorn leeft in Vóór- en Achter-Indië, in Zuid-China, op Java en Sumatra; de Afrikaansche bewoont Oost-Afrika.

„Je woorden zijn beleedigend," viel Dick driftig uit, „en als je een sprankje eergevoel hebt, zul je ze intrekken."

„Pardon, ik spreek uit ondervinding. Jij weet misschien niet dat je ideaal zich de attenties van bijna alle officieren van het garnizoen heeft laten welgevallen."

„Je liegt! En voordat je de zaal verlaat, zul je mij je verontschuldigingen aanbieden."

„Ik denk er niet over," klonk het tergend kalm.

„Dan zijn de gevolgen voor jouw rekening," en eer men tijd had het te verhinderen, had Dick hem een vuistslag toegediend, die hem deed duizelen."

„Dat zal ik je betaald zetten, ellendeling," schreeuwde Villiers, zich het bloed van de lippen vegend. Geheel buiten zichzelf van woede ging hij heen en smeet de deur met luiden slag achter zich dicht....

Den volgenden dag vond men het lijk van Ralph Villiers aan den rand van het naburige bosch. Hij had een kogelwonde in zijn linkerslaap en een revolver lag op korten afstand naast hem.

Het nieuws van zijn dood ging als een loopend vuurtje door het garnizoen. Even later kwam Dick's vader, majoor Marchmont, doodsbleek en geheel buiten adem bij Hargreave en vroeg:

„Heb je het al gehoord? Villiers is doodgeschoten — vermoord — en mijn jongen wordt er van verdacht."

„Dat is onmogelijk! Het moet een vergissing zijn," sprak Hargreave verbleekend.

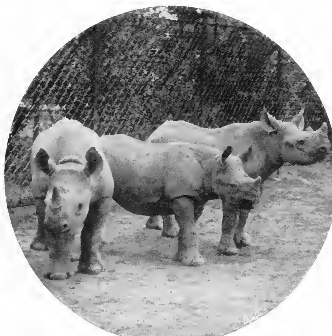
„Neen, neen. Gisteren avond schijnt Dick met Villiers getwist te hebben en" — hij zweeg even om zijn stem te beheerschen — „hij heeft zijn schuld bewezen door spoorloos te verdwijnen."

„Wat bedoel je?" zei Hargreave huiverend.

„Zijn bed is niet beslapen en hij is nergens te vinden. We moeten uw dochter, die een paar dagen geleden haar leven aan hem toevertrouwde, voorzichtig voorbereiden."

„Ik ben heilig overtuigd dat Dick onschuldig is," sprak een zachte, jonge stem. Ongemerkt was Violet binnen gekomen en had de laatste woorden van den majoor gehoord.

Bewogen nam Marchmont haar hand. „God geve dat je gelijk hebt, kind," sprak hij ernstig.

Drie patente jongens. — Patent, omdat het trio, in tegenstelling van hierboven, nu niet camera-schuw bleek te zijn en, door de „pose", den indruk van logheid, die het neushoornras eigen is, schijnt te willen wegnemen.

Plotseling werden ze gestoord door een officier in khaki, die geheel buiten adem sprak: „Uw tegenwoordigheid wordt onmiddellijk in het hoofdkwartier vereischt, de Sépays zijn opgestaan en men verwacht een algemeen oproer."

Een oogenblik stond de majoor roerloos, verbijsterd, toen sprak hij: „Kom Hargreave, laat ons dadelijk gaan."

De kolonel aarzelde. „Ik — ik — heb eerst nog eenige zaken te regelen — die geen uitstel kunnen lijden."

Marchmont lachte droevig. „Laat uw zaken gerust op haar beloop; tenzij we versterking krijgen, vrees ik dat we geen van allen de zon meer zien opgaan."

„Niet?" vroeg Hargreave met raadselachtigen blik. „Dan ga ik met je mee."

Het was een ondoordringbaar duistere nacht — nergens licht, noch spoor van leven.

„Het is zooals ik verwacht heb," sprak majoor Marchmont tot Hargreave, „de zwarte duivels hebben de duisternis afgewacht en zullen nu spoedig den aanval beginnen."

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken of van alle kanten barstte er een hevig geweervuur los. Marchmont en Hargreave wierpen zich in het heetst van het gevecht en hun revolvers brachten dood aan alle kanten. Plotseling viel Hargreave diep zuchtend neer. De majoor steeg af en vroeg bezorgd: „Ben je erg bezeerd?"

Geen antwoord.

„Hargreave, mijn vriend! Hargreave!"

„Het is met mij gedaan," steunde de gewonde. „Laat mij hier liggen — maar voordat ik sterf, luister — ik heb Villiers gedood — Dick weet het — om mij te redden is hij — Violet moet de waarheid vernemen. —" Een rochelend geluid en zijn hoofd zakte zwaar achterover.

Suf, verwezen, stond de majoor op. Daar begroette een vreugdekreet zijn ooren — de hulptroepen waren aangekomen en — het garnizoen was gered!

Op het punt zijn huis weer binnen te gaan, zag de majoor een in het wit gehulde gedaante op hem toeijlen. Op eigen behoud bedacht, hief hij instinctmatig zijn pistool op — vuurde — en de gedaante viel aan zijn voeten neer. Plotseling deinsde hij achteruit van schrik — hij had zijn eigen zoon herkend.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Het daglicht scheen door de ramen naar binnen toen Dick zijn oogen opende. Langzaam dwaalde zijn blik in het rond en hij zag zijn vader naast zijn bed staan.

„Goddank!" riep deze uit. „Hoe voel je je?"

„Alleen nog wat pijn in den schouder. Overigens goed. Maar waar is Violet?"

„Ze wacht in de kamer hiernaast tot je wakker wordt. Zeg mij echter eerst wat er gebeurd is."

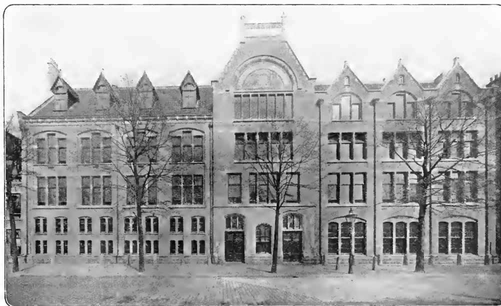
„Nadat ik met Villiers getwist had," begon Dick vermoeid, „hoorde ik, op weg naar huis, opeens een schot. Ik zag kolonel Hargreave over Villiers' lijk gebogen. Ik bracht hem naar zijn woning. Daar vertelde hij mij zijn geschiedenis. Als jonge man was hij zeer roekeloos geweest — had schulden gemaakt — en, om die te betalen, gestolen. Jaren later kwam Villiers hier, die het geheim van zijn verleden kende. Hij werd verliefd op Violet en om zich van zijn stilzwijgen te verzekeren, beloofde Hargreave hem zijn dochter tot een huwelijk met hem te bewegen. Toen kwam ik tusschenbeiden. Dol van woede over de wijze waarop ik hem op de club mishandeld had, ging Villiers naar Hargreave en dreigde hem aan te klagen. Ze kregen hevige ruzie en in een oogenblik van razernij, schoot de kolonel hem dood. Na veel redeneeren wist ik Hargreave over te halen zijn schuld op mij te nemen — uit liefde voor Violet — Ik ging naar het bosch terug, schoot mijn revolver af en legde die naast het lijk van Villiers neer."

„Maar zag je dan niet in dat —?"

„Ja, maar ik meende later mijn onschuld gemakkelijk te kunnen bewijzen. Voorloopig verdween ik, vermomd als een inboorling. Op deze wijze vernam ik alles van den opstand en ging onmiddellijk hulptroepen halen."

Vermoeid viel hij op het kussen terug. „En wilt u nu Violet roepen?"

Onmiddellijk verscheen ze. Ze zag bleek met donkere kringen om haar oogen, maar met een blik vol liefde liet ze zich voor het rustbed op de knieën neer en kuste hem teeder.

Het nieuwe gebouw voor de Landsdrukkerij te 's-Gravenhage, onlangs geopend door den Minister van Binnenlandsche Zaken; Z. Exc. deed in zijne rede uitkomen, dat hoofdzakelijk de eischen der hygiëne en de groote uitbreiding van de werkzaamheden de vernieuwing hadden noodzakelijk gemaakt. Het gebouw, welks voorgevel 60 M. lang is, heeft onderscheidene werkplaatsen, bureaux, magazijnen, een schaftlokaal voor 250 personen, een laboratorium, enz. — In de drukkerij zijn o. a. 25 snelpersen en 2 rotatiepersen; in elk der beide zetterijen 75 letterzetters werkzaam. — Het gebouw heeft voorts electrische verlichting, electrische uurwerken met automatisch werkende schel-signalen, eene stofzuig-installatie, goede ventilatie, waschgelegenheden, liften enz., zoodat het een *Paleis der Drukkunst* genoemd mag worden.

De kracht van den storm. — Onze foto brengt in beeld een molen te Renkum, die in zijn passieven strijd tegen den woedenden storm de vorige week as en wieken verloor; als gesneuvelden op het slagveld liggen ze aan den voet.

Het vreeselijk ongeluk te Wijchen (Prov. Gelderl.).

Tengevolge van een windkolk of zuiger, begonnen plotseling de wieken van den korenmolen van den heer P. J. de Kleijn geweldig te werken; de 16-jarige zoon van dezen schoot toe om den vang open te zetten, toen plotseling door het breken van een ketting de kap keerde, en deze met spil, wieken en kamrad door den wind opgelicht werd en naar beneden stortte; de 19-jarige knecht was onmiddellijk dood, de zoon werd door de ijzeren molenroede weggeslagen en stervende door zijn vader opgenomen. Het uitgelichte gevaarte weegt 13000 K.G.; wel een bewijs, dat de kracht van den wind enorm was.

De ontredderde Korenmolen te Wijchen; aan den voet ziet men de massief ijzeren spil, het kamrad en de wieken, die door den geweldigen winddruk werden afgeslagen; *foto boven rechts:* het portret van den 16-jarigen zoon, die gedood werd (Zie tekst).

Prof. Dr. Hugo de Vries.

Bij de voorplaat.

De vele huldeblijken, dezen eminenten geleerde reeds aangeboden, onlangs zijne benoeming tot doctor honoris causa van de Universiteit te Berlijn, nu weer de Swammerdam-medaille, waarmede het Genootschap ter bevordering van Natuur-, Genees- en Heelkunde hem de vorige week in de aula van de Universiteit der hoofdstad vereerde, zijn even zoovele bewijzen van zijne buitengewone verdiensten jegens de wetenschap. Prof. Hugo de Vries, reeds meer dan 30 jaar als hoogleeraar aan de Amsterdamsche Universiteit verbonden, behoort tot de groote tijdgenooten, op wien de hoofdstad, ja geheel

Foto) Visschen in de Vecht bij Nieuwersluis. *(Elfrinkhoff.*
In deze fraaie foto weerspiegelt zich de landelijke rust en stilte, aan zoo menig hoekje van de Vechtoevers eigen. Men ziet de visschers in tevreden stemming met een gedeelte van hun buit in de hand en ook den beugel, waarmede het gevangen watervolkje uit het vischnet, tusschen de beide vaartuigen uitgespreid, geschept wordt.

Aanblik op een hoekje van de Bloemetentoonstelling in de serre van het hotel *Krasnapolsky* te Amsterdam, georganiseerd door de Bloemisten-patroonsvereeniging aldaar. — De 46 inzendingen, waarvan onderscheidene door sierlijkheid in kleur en vorm en door smaakvolle groepeering een heerlijk effect maakten, getuigen alle van den hoogen trap van ontwikkeling onzer bloemenkweek- en sierkunst. — Er waren prachtexemplaren van chrysanthemums, van cacteeën, begonia's — statige palmen, keurige bloemstukken en miniatuur-tuintjes; verder trokken de bijzondere aandacht twee kronen met afhangende prachtige bloemen en een zeer fraai nagemaakt tapijtstuk in fijne kleuren (op onze foto zichtbaar) enz.

Nederland trotsch zijn mag; zijn naam heeft niet alleen in Europa, maar ook daarbuiten een uitmuntenden klank.

Geb. te Haarlem in 1848, studeerde hij aan het gymnasium aldaar en te 's-Gravenhage en zette zijn studiën voort aan de Rijksuniversiteit te Leiden, waar hij in 1870 tot doctor in de wis- en natuurkunde promoveerde. In 1878 werd hij tot buitengewoon hoogleeraar en in 1880 tot gewoon hoogleeraar in de botanie en de pharmacognosie aan die Hooger-Onderwijsstichting benoemd. Van zijn nationaliteits-gevoel gaf hij blijk door een hem te voren aangeboden professoraat aan de Landbouw-academie te Berlijn af te wijzen.

Prof. De Vries, ridder der orde van den Ned. Leeuw, is lid van de Kon. Academie van Wetenschappen; eerelid van verschillende vereenigingen, lid van onderscheidene buitenlandsche genootschappen en van eenige andere buitenlandsche Universiteiten; op zijn gebied heeft hij belangrijke onderzoekingen en ontdekkingen gedaan, nieuwe banen geopend voor de wetenschap; zijn onderwijs is hoogst vruchtdragend geweest; hij heeft verschillende buitenlandsche reizen gemaakt, o. a. in 1905 en 1907 naar Californië om colleges te geven aan de Universiteit; in 1904 hield hij een voordracht op het Wereldcongres te St. Louis, voorts hield hij een voordracht te Chicago: een zijner leerlingen, Prof. Went uit Utrecht deed in zijne lofrede bij de plechtige uitreiking van de Swammerdam-medaille in de Amsterdamsche aula o. m. uitkomen, dat het werk van Prof. De Vries een tijdvak van 40 jaar omvat, dat in vele opzichten resultaten van groote blijvende waarde voor de natuur-wetenschappen heeft opgeleverd, verder dat hij eene geheele hervorming had teweeggebracht op het gebied der plantkunde en den stoot gegeven heeft tot hervormingen in de chemie en de medische wetenschappen.

Van zijne werken verdienen vermelding „*Beiträge zur Physiologie landwirthschaftlicher Kulturpflanzen*", „*Leerboek der Plantkunde*" (deel I en III), „*De Mutatieleer*"; vele leerrijke bijdragen verschenen bovendien van zijne hand in wetenschappelijke tijdschriften e. a.

De beroemde stichter van „*Het Roode Kruis*", Henri Dunant, is de vorige week te Heiden, in het kanton Appenzell (Zwitserland), op 82-jarigen ouderdom overleden; wij plaatsen hierboven zijne beeltenis, welke ter gelegenheid van zijn 80sten geboortedag in medaille-vorm te Stuttgart geslagen werd. — Henri Dunant verwierf in 1901 den Nobel-prijs voor den Vrede.

Afbeelding (vóór- en achterzijde) van de Swammerdam-medaille, de vorige week door het Genootschap ter bevordering van Natuur-, Genees- en Heelkunde te Amsterdam, als huldeblijk aan Prof. Dr. Hugo de Vries in de aula der Universiteit aangeboden.

De nieuwe R.-K. Kerk aan de Jacob Obrechtstraat te Amsterdam, welke, zooals onze foto doet zien, inderdaad een massaal stuk architectuur is en een sieraad voor de omgeving mag heeten. Het gebouw is met eenige moderne wijzigingen opgetrokken in Romaansch-Byzantijnschen stijl, heeft ruimte voor 1400 menschen, is electrisch verlicht en centraal verwarmd.

Nieuwe K. T. Luchtbanden bij de Amsterdamsche Brandweer.

Deze banden bieden volgens ons gedane mededeelingen het viervoudige voordeel, dat ze niet opgepompt behoeven te worden, dat ze vrachten tot 10 ton gewicht dragen kunnen, zelfs op de vuilste straten nooit slippen en eene besparing van 20 ampères geven.

De Groote Waalsche Kerk te Amsterdam.

Dit middeleeuwsche bouwwerk dagteekent van het jaar 1409. Door bijzondere bijdragen is het bestuur in staat gesteld, de afgekeurde gasleiding in eene electrische te veranderen en de oude kronen te vervangen door nieuwe gegoten koperen kronen, in den oud-Hollandschen stijl van het gebouw; spoedig hoopt men eveneens bij machte te zijn, de hoognoodige herstellingen aan het fraaie orgel te doen. — Het werk werd uitgevoerd onder leiding van den architect H. A. J. Baanders, naar de modellen van de oude kronen in de Nieuwe Kerk der Ned. Herv. gemeente te Haarlem.

Motorwagen van de Amsterdamsche Brandweer met nieuwe K. T. luchtbanden; gewicht 7150 K.G.

Interieur van de Groote Waalsche Kerk te Amsterdam; op een der zuilen ziet men een gedenkplaat van Swammerdam.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

XVI.

Waarin de bewerker 'n oogenblik zèlf het woord neemt en een en ander meedeelt over de geschiedenis van „Voor Janmaat en Soldaat".

In den zomer van 1892, als jóng benoemd officier, zóó van de Militaire Academie, nog vóór dat ik bij mijn regiment, het zevende te Amsterdam, den eed van trouw had afgelegd, was ik 'n paar dagen in de Duitsche garnizoensplaats Wesel op bezoek, en werd daar allerhártelijkst door de kameraden van het Infanterie-regiment Vogel von Falckenstein of wel het 7de Westfaalsche Infanterie-regiment No. 56 en die van het 43ste Veldartillerie-regiment ontvangen.

De kolonel van het 56ste had zèlfs de beleefdheid mij uit te noodigen om 'n militairen marsch mee te maken en natuurlijk nam ik die invitatie grétig aan.

Ik zal dien marsch niet licht vergeten! Wat ik te Wesel opmerkte, maakte 'n diepen indruk op me. — Op dien militairen marsch met de twee bataljons van het 56ste Infanterie-regiment, leerde ik de waarde van 't geméénschappelijk gezongen soldatenlied kennen. Flink in den pas, de dubbelrotten behóórlijk links gericht, 'n iéder achter z'n voorman, zónder dat er aan 't hoofd „getrokken" werd en de àchterste mannen télkens opgejaagd er 'n súkkeldrafje in moesten zetten, marcheerde iedere compagnie, gemákkelijk overzien door haar Herr Hauptmann of kapitein, hóóg te paard.

'n Móóiere marschdiscipline, zonder éénige moeite gehandhaafd, zag ik zèlfs in ons zoo góédgeoefend, goédgeschoold Indisch vrijwilligersleger niet...

Daar riep de kolonel: „Singen!" en toen hóórde ik ze voor 't éérst de mooie Duitsche marschliederen, die den troep zoo gemákkelijk in den pas houden en die zoo òpvoedend werken.

De prachtige marmeren Graftombe van de Graven van Rechteren, in de kerk te Dalfsen; onze foto geeft een indruk van de kostbare, hoogst artistieke bewerking van dit gedenkteeken. — De kerk is een der oudste en fraaiste van het platteland van Overijssel.

Bedoelde liederen werden door kapitein Maschke verzameld tot een getal van twee honderd vijftig en uitgegeven bij Ad. Spaarmann te Mülheim.

Ieder Regiment geeft de recruten bij aankomst zoo'n Liederbuch cadeau. Voor èlk Regiment is 'n speciáál omslag, met den titel en de kleuren van het korps er buitenop gedrukt.

Die liederen, die àlgemeen reeds door het zangonderricht op de scholen bekend zijn, worden nog eens speciáál goed door stafmuzikanten aan de recruten onderwezen. Ze worden dan ook zúiver en meest méérstemmig gezongen, terwijl er ook véél van solo's, door de goeie stemmen te zingen, met 'n télkens invallend koor, gebruik gemaakt wordt. [1])

Dat 't zangonderwijs bij Leger en Vloot zulke prachtige resultaten oplevert, komt vooràl, omdat 't zich geheél aansluiten kan bij dàt op de scholen, waardoor de volkszang in Duitschland tòch reeds op 'n zéér hoog peil staat. Natuurlijk, dat de paar honderdduizend reservisten, die iéder jaar van de Regimenten naar „die liebe Heimat" terugkeeren, niet wéinig er toe bijdragen om de kennis van goede nationale en militaire liederen bij de groote massa te verspreiden.

En zoo rijpte dan in 1892, op dien marsch van het 56ste Regiment te Wesel, bij mij 't vage plan, om óók eens zoo'n Liederenbundel samen te stellen, voor òns Leger en òns Volk! Ik bracht mijn plan ten uitvoer en gaf het boekje den titel van: *„voor Janmaat en Soldaat"*. In 1903 zag 't éérste duizendtal het licht en onlangs kocht ik 'n exemplaar van 't honderd en tiende!

Het Voorwoord bij het 111de Duizendtal van den nieuwen bundel *„'t Oranjeboekje"*, luidt als volgt:

Nu het verblijf onder de wapenen van zooveel kòrteren duur is dan vroeger, kan er onmogelijk nog tijd worden gevonden voor eenig zangonderricht. Alleen bij de Marine, de Koloniale Reserve en de Bereden Wapens zou men, evenals b.v. in het Duitsche Leger, de jonge manschappen geregeld eenmaal 's weeks kunnen verzamelen om verschillende marschliederen behoorlijk in koor te leeren zingen. Bij de Duitsche Keizermanoeuvres in 1909, zag ik afdeelingen Infanterie, die 75 K.M. hadden gemarcheerd en bij 't binnenrukken in de kantonnementen nog een frisch soldatenlied aanhieven! Er wordt bij het Duitsche Leger op marsch dan ook stééds gezongen en behóórlijk in den pas gemarcheerd! Wat de Duitschers nu kunnen, kunnen wij zéker, als we maar willen! Ons ras is flink en kloek genoeg en wordt in Duitschland als zóódanig dan ook zéér geroemd. We kunnen trotsch zijn op ons physiek van zoutwatervolk! 'n Duitsch officier, die Nederland eenige weken bereisd had, maakte mij onlangs nog 'n compliment over onze flink gebouwde miliciens en stoere marinematrozen. Hij zeide me jaloersch te zijn op ons menschenmateriaal, zoo kérngezond en fórsch! Intusschen kunnen de miliciens in ons Leger nu eenmaal geen zangonderricht meer krijgen en zingen is toch nóódig op marsch. Daarom heb ik er bij deze nieuwe uitgave rekening mee gehouden. — Ik heb verschillende liederen, die moeilijk te leeren waren, of waarvan de melodie te weinig àlgemeen bekend was, eenvoudig geschrapt en ik bracht het bundeltje op 'n formaat, dat juist in de tuniekzakken past, zoodat 't op de marschen naar en van het oefeningsterrein stééds gemakkelijk kan worden medegenomen. De druk is ook grooter en duidelijker geworden, zoodat 't Oranjeboekje al marcheerende kan gebruikt worden. De witpapieren omslag ten slotte is in 'n stevigen oranjeomslag veranderd, opdat 't boekje niet onoogelijk en vuil worde en bij 't verlaten van den dienst nog ter herinnering aan 't militaire leven en .... voor de nakomelingschap kan bewaard blijven. — De oude uitgave zag er van buiten aantrekkelijker uit.... zoolang ze nog òngebruikt was, doch helaas! 't dúúrde nooit lang! Zóó is het dus beter! De prijs moest daardoor wel iets worden verhoogd, doch men koopt nu ook 'n boekje van meer blijvende waarde. [1])

[1]) Bij de nieuwe uitgave van 't „Oranjeboekje" „voor Janmaat en Soldaat" heb ik dit nagevolgd, door vele liederen met Solo's en Kooren op te nemen.

[1]) Wij besloten ook nog 'n goedkoopere uitgave het licht te doen zien, bij groote getallen van minstens vijftig ex, te bestellen door cantine-commissies en

Gezicht op Dalfsen (Overijssel).
Deze fraaie plaats ligt in een boomrijke streek aan de Vecht; de lange houten brug drukt een bijzonder karakteristiek stempel op dit aardige panorama.

Het zou zeker 't bèste wezen, als de jongelieden, reeds vóór hun komst onder de wapenen, dit bundeltje kochten en de verschillende liederen 's avonds thuis met broers en zusjes instudeerden. Ik zal ieder jaar in „*De Prins*", ons meestgelezen weekblad, de lotelingen er bijtijds attent op maken en doe verder een beroep op de vele vaderlandslievende opvoeders onzer jeugd, om mij te steunen bij de vernationaliseering van den volkszang.

Zij vormen gelukkig nog de meerderheid en moeten dat toonen. Reeds op school en in huis zingen de aanstaande Duitsche krijgers hun mooie trotsche soldatenliederen en bij de indeeling der recruten in October, ziet men dan ook de jongelui, met bloemen en nationale kleuren getooid, onder het zingen van nationale en soldatenliederen, naar de stations marcheeren. Wat de Duitschers nu kunnen, ik herhaal het, kunnen wij óók, als we maar willen! De Vereeniging „V o l k s w e e r b a a r h e i d" zou ook in dié richting veel nuttig werk kunnen doen.

De redding van den luchtreiziger Walter Wellman en zijne medepassagiers door het stoomschip „*Trent*".
In ons voorlaatste nummer komt eene afbeelding voor van den ondernemenden 52-jarigen luchtschipper en zijn bestuurbaren ballon „*America*", met een kort bijschrift omtrent de mislukking van zijn tocht over den Oceaan naar Europa. — Bovenstaande foto's sluiten daarbij aan. — *Foto links:* Het stoomschip „*Trent*" het luchtschip naderende, om de passagiers op te nemen. — *Foto rechts:* Drie der geredden aan boord van genoemd vaartuig: in het midden Wellman met de beroemd (?) geworden kat.

Dit bundeltje is dus niet bestemd voor de vaderlandslooze gezellen, voor de onverschilligen en futloozen, doch voor àl de jongelui, binnen en buiten ons Leger en de Marine, die zich als èchte flinke Hollanders „v o e l e n" en van harte met ons instemmen, als we roepen:

Oranje boven! — Leve de Koningin! Leve ook Prinses Juliana!

Mörchingen (*Lotharingen*),
Augustus 1910.

---

s c h e e p s t o k o ' s, door g e m e e n t e b e s t u r e n en f e e s t c o m m i s s i e s op 30 April en 31 Augustus, door afdeelingen van „V o l k s w e e r b a a r h e i d" en W e e r b a a r h e i d s k o r p s e n, door c o l p o r t e u r s en andere wederverkoopers. Deze boekjes moeten dan tijdig, minstens 14 dagen voor de verlangde aflevering, besteld worden, direct bij den Uitgever N. J. BOON, Amsterdam, die nadere inlichtingen omtrent *rabat* enz. gaarne verstrekt. — Deze L u x e - U i t g a v e zal 25 cent, de G o e d k o o p e U i t g a v e 10 cent in den handel kosten. Behalve 68 nationale en militaire liederen, bevat de nieuwe bundel ook nog tàl van wenken en opmerkingen, bestemd voor allen, die belang stellen in de v e r d e d i g i n g d e s l a n d s. — Wij hopen daarom, dat ook t i e n d u i z e n d e n b u i t e n d e W e e r m a c h t **'t Oranjeboekje** zullen koopen.

Wij ontvingen van den heer Johan Slebe te Amsterdam bovenstaande foto van een schilderij, dat door hem ontdekt zijnde, als een origineel stuk van den Italiaanschen schilder Paolo Veronese (1528—1588) wordt beschouwd, voorstellende „*Het Martelaarschap van St. Giustine*" en dat hij kortelings aan een particulier te Hilversum verkocht heeft. — Het doek verkeert nog in uitstekenden staat, ontplooit de kleurenpracht, welke aan kunstwerken van de toenmalige Venetiaansche schilders eigen is en wordt geacht in de 17de eeuw in ons land te zijn gekomen, wijl in die dagen de Amsterdamsche patriciërs bijzondere voorliefde voor de Italiaansche kunst aan den dag legden. Op de achterzijde staat de titel; een deskundige heeft verklaard, dat, als het Rijksmuseum Italiaansche kunst aankocht, het stuk er eene plaats zou moeten hebben, terwijl in correspondentiën met buitenlandsche deskundigen geregeld gesproken wordt van de Paolo Veronese.

Het hart van Hermione

DOOR

MRS. HUNGERFORD.

Op zekeren drukkend warmen zomeravond zaten, in een der zalen van een societeitsgebouw in Londen, twee mannen — Arthur Cathcart en Heriot Williams — te dobbelen. Geen wonder dat hun spel met gespannen aandacht werd gevolgd, want ze speelden om het hart van een vrouw, Hermione Hunstanton, die mooi, begaafd en edel als ze was, beider liefde had verworven.

Reeds als schooljongens waren ze groote vrienden geweest en hadden tot stelregel gehad, altijd eerlijk en openhartig met elkaar om te gaan; zoodra dus Cathcart bemerkte dat Williams Hermione liefhad, had hij zijn hart voor zijn vriend blootgelegd. Daarna had Williams voorgesteld te spelen om het recht haar zijn liefde te verklaren; hij, die het won zou haar ten huwelijk vragen, de andere zou haar in den vreemde trachten te vergeten.

Wie zou de gelukkige zijn? Ze schudden de dobbelsteenen en keken met angstige blikken naar de tafel. Williams gooide het eerst.

Zes — zes — vijf! Zijn oogen straalden; hij had haar zoo goed als gewonnen, maar eer hij tijd had tot nadenken, blonken hem drie zessen tegen en Arthur Cathcart viel in elkaar voorover op tafel.

„Mijn hemel!" kreet Williams. „Ik heb het verloren!"

Toen bestelde hij haastig een glas brandewijn en goot zijn vriend eenige droppelen tusschen de lippen. Langzamerhand kwam de kleur in diens gezicht terug.

„De opwinding was te veel voor mij," zei hij.

„Je bent een geluksvogel, Arthur," stotterde Williams, „je hebt de beste vrouw ter wereld gewonnen, de vrouw mijner droomen, die ik liefheb met mijn geheele hart en ziel en die ik nooit weer zal zien."

„Kom, kom, Heriot, zeg dat niet. Beloof mij echter dat je haar nooit zonder mijn toestemming zult trachten te spreken te krijgen."

Met een stem bevend van aandoening antwoordde hij: „Dat beloof ik je. Ik zal een nieuw leven beginnen in een ander land om haar daar met Gods hulp door hard werken te vergeten. Vaarwel! wees goed voor haar!"

Hunstanton House was schitterend verlicht. In de vestibule brandden overal roode lichtjes, die een fantastischen gloed wierpen op de trap, versierd met exotische planten en wonderschoone bloemen. Van uit de balzaal drongen de verleidelijke tonen van een wals door.

Voor Hermione Hunstanton was het de gewichtigste avond van haar leven, haar een-en-twintigste verjaardag werd met een bal gevierd. Naast haar, in de oranjerie zat Arthur Cathcart, in gepeins verdiept.

„Waarom spreekt hij de woorden van liefde niet, waarnaar ik zoo vurig verlang?" dacht Hermione. Onwillekeurig keek ze hem aan. Cathcart beantwoordde haar blik. Al zijn zenuwen trilden. Hij greep haar hand, trok haar naar zich toe en kuste haar. Zonder woorden had hij haar gevraagd zijn vrouw te worden, zonder te antwoorden had zij hem aangenomen. Langen tijd bleven ze zoo zitten. Toen Hermione eindelijk naar de balzaal terugging sprak ze met stralenden blik tot Cathcart: „Wat is het leven schoon!"

„Niet voor alle menschen, er is tenminste één, die dit niet met ons eens zal zijn," antwoordde hij peinzend.

„Bedoel je Williams?"

„Ja."

„Arme jongen," zei ze veelbeteekenend.

Toen hunne verloving publiek was gemaakt, werd de jonge effecten-makelaar door een ieder benijd. Ook hij zou zich als de gelukkigste sterveling ter wereld hebben beschouwd, ware hij niet door geldzorgen gekweld geworden. Elken morgen ging hij met looden schoenen naar het kantoor, tot eindelijk een week na zijn verloving de groote slag viel en hij totaal geruïneerd was. Met doffe oogen van wanhoop ging Cathcart naar Hunstanton House. Hermione deed hem zelf de deur open.

„Wat zie je bleek! Er is toch niets gebeurd?" vroeg ze bezorgd.

Hij nam haar hoofd tusschen zijn handen. „Ik heb slecht nieuws voor je, lieveling. Ik ben failliet en aan een huwelijk tusschen ons valt niet meer te denken."

„Wat komt dat er op aan, Arthur," zei ze zacht. „We zullen alleen nog wat langer moeten wachten."

Een half jaar lang deed hij moeite een betrekking te krijgen, maar al zijn pogingen liepen op niets uit. Moedeloos en wanhopig liep hij op een avond langs den oever van de Theems. „Hoe lang moet dit nog duren?" dacht hij. „Dit bestaan houd ik niet langer uit. Ik zal er 'n eind aan maken."

Reeds boog hij zich voorover om den sprong te wagen, toen er eensklaps een auto voorbijvloog en vlak voor hem stilhield. De eigenaar snelde op hem toe en trok hem met forschen ruk terug.

„Wat! Heriot!"

„Arthur! Jij!" klonk het bijna gelijktijdig.

„Ja, ik," antwoordde hij bitter, „een geruïneerd effecten-makelaar en zonder jouw tusschenkomst een zelfmoordenaar. Hoe is het jou gegaan in Canada?"

„Uitstekend, ik ben bijna millionnair geworden. Maar voor alles — hoe is het met Hermione?"

„Ik heb haar in geen zes maanden gezien," antwoordde Cathcart kort, „we waren verloofd, maar ik heb onze verloving verbroken."

„Dan is eindelijk mijn kans gekomen," riep Williams verheugd uit.

Het bloed vloog Cathcart naar het gezicht. „Denk er aan dat je mij je belofte hebt gegeven, haar nooit weer te zien zonder mijn toestemming."

„Maar die zul je mij toch zeker geven; wat kan het je nu nog schelen?"

„Nu juist meer dan ooit, en ik weet dat je je woord zult houden."

„Luister Arthur, ik bied je £ 5.000 voor het recht haar ten huwelijk te mogen vragen."

„Niet voor £ 50.000!" riep Cathcart uit.

Williams verbleekte. Hij dacht even na. „Kom," zei hij plotseling, „rijd een eindje met mij mee in mijn auto." Eer hij recht wist waar ze waren, hielden ze voor Hunstanton House stil. Willoos liet Arthur zich meevoeren naar het salon, waar Hermione verdiept was in de lectuur van een boek.

„Mr. Williams! Wat beteekent dit alles?" riep ze ontsteld uit.

„Het beteekent, Miss Hunstanton, dat deze man een held is. Ik kwam hier om een directeur te zoeken voor mijn zaak in Londen; in Arthur Cathcart heb ik hem gevonden. Vaarwel! We zullen elkaar misschien nooit weer ontmoeten. Wordt gelukkig samen!" en voordat Arthur hem kon tegenhouden was hij heengegaan.

Hermione trad diep bewogen op Cathcart toe, kuste zijn bleek gelaat en fluisterde: „Een vrouw heeft slechts eenmaal lief! Goddank, dat je teruggekomen bent, Arthur, ik was zoo ongelukkig zonder jou."

Keizer Wilhelm met zijn Gast, Tzaar Nicolaas, van Potsdam naar Oraniënburg rijdende, ter deelneming aan de Hertenjacht op het nieuwe terrein. — De samenkomst van de beide machtige heerschers is ongetwijfeld bevorderlijk aan den Europeeschen vrede.

Een onheilspellend zeetafreel. — De schokker H 633, kortelings tengevolge van het noodweer in de haven van Scheveningen gestrand; van het vaartuig bleef slechts het gedeelte, op onze afbeelding zichtbaar, over; de bemanning, uit vier personen bestaande, werd gelukkig gered.

Een sensationeel proces in Amsterdam. — In de rechtszaal van de Arrondissements-rechtbank tijdens de behandeling van de aanklacht tegen Imkje Beetsma en Pieter Ronner, beschuldigd van moord, door verbranding met kokend water, op Mevr. M. J. Rameau Winia, wonende aan de Nicolaas Witsenkade te Amsterdam. — *Achter de groene tafel* de rechters; *in het midden*: de President der Rechtbank, Mr. H. M. Witsen; als getuige tegenover dezen, de Commissaris van Politie, de heer Kummer; geheel ter *linkerzijde*: de Ambtenaar van het Openbaar Ministerie, Mr. Luyken Glashorst; ter *rechterzijde*: de verdedigers: Mrs. Th. Muller Massis en J. H. G. Bekker; *op de beklaagdenbank*: Imkje Beetsma; vóór haar staande Pieter Ronner, tot den President uitroepende: *„Ja maar, als Inspecteur Bakker zegt....."* — (*Portret links onder*: Imkje Beetsma).

Die keusche Susanne.

Nòg een operettengezelschap! En óók al weer een dat er wezen mag! „Das Neue Wiener Operetten-Ensemble" heet het. Directeur is Georg Braun; impresario de energieke heer M. J. de Haan te 's-Gravenhage, die maar telkens voor nieuwe attracties op kunstgebied zorgt. Het gezelschap opende zijn Gastspiel met een hier nog onbekend werk: „Die keusche Susanne", van Jean Gilbert. De première te 's-Gravenhage, Vrijdag j.l., was een schitterend succes; een succes dat er bij de volgende opvoeringen daar en hier niet minder op werd, integendeel! 't Is dan ook een aardige operette, vol lekkerdeunerige melodieën en leuke wijsjes, die je dadelijk in de gedachten blijven en tot na-neurieën uitlokken en met een allerdolsten tekst, zonder aanstootgevende „schuinigheden", die den lach er inhoudt. De wijze van vertoonen mag uitmuntend heeten. De hoofdpersonen zongen over 't algemeen heel verdienstelijk, hun spel is frisch-komisch, luchtig en losjes en het ensembel sluit als een bus. Aankleeding, regie, mise-en-scène en muzikale leiding — 't is alles even welverzorgd. G. B.

Frl. *Frankenstein*, de aanvallige soubrette van „Das Neue Wiener Operetten-Ensemble", die zoo allerliefst de rol van *Jaqueline* zingt en speelt in „Die keusche Susanne".

Frl. *Anny Tharau* in de titelrol van „Die keusche Susanne" (Neue Wiener Operetten-Ensemble), welke rol zij geestig en met veel élan speelt. Ook als zangeres beschikt zij over de noodige kwaliteiten, om het vocale gedeelte van deze rol ten volle tot zijn recht te brengen.

Herr *Georg Braun*, directeur van „Das Neue Wiener Operetten-Ensemble", die zich doet kennen als een prima-operetten-artist, fijnkomisch van spel, elegant van beweging en met een aangenaam-klinkende stem.

BERICHT.

Het groote aantal annonces is oorzaak, dat wij de Supplementen een paar malen moesten uitstellen. Spoedig wordt hiermede echter weer begonnen; het kindernummer „Het Prinsesje" geven wij de volgende week en ook weer in het *Kerstnummer*.

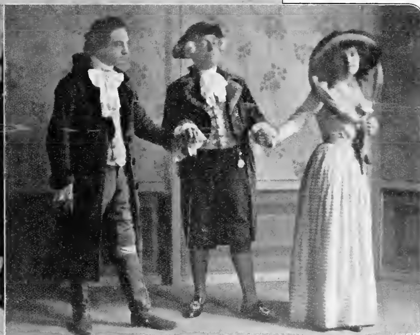
Mlle *Devilloy* (Haagsche Fransche Opera) in „Le Barbier de Seville". Deze zeer verdienstelijke 1ste chanteuse légère debuteerde met succes als Marguerite (Faust) en oogstte daarna als Micaëla (Carmen), Manon, Philine (Mignon) en Marguerite de Valois (Hugenots) veel bijval. Zij was verleden jaar te Antwerpen geëngageerd.

Mlle *Bourgeois*, een goede bekende van de bezoekers der Haagsche Fransche Opera, die haar mooi zingen en dito spel op hoogen prijs stellen, in de rol van Amnéris (Aïda), welke zij in 't afgeloopen zomerseizoen van Covent Garden, Londen, met veel succes in 't Italiaansch zong.

Foto's) Drie tooneeltjes uit „De Rivalen" van Sheridan, welk interessant 18de-eeuwsch blijspel, *(Strüppert en Van Duijl, Leeuwarden.* dank zij de in alle opzichten welverzorgde wijze van opvoeren door het gezelschap „De Hagespelers", ongemeen bekoort en overal waar het vertoond wordt veel bijval vindt. Den heer Verkade onzen gelukwensch met dit succes, het welverdiende loon voor al de zorgen en kosten, welke hij zich heeft getroost, om deze voorstelling tot een modelvoorstelling in haar soort te maken. Onnoodig te zeggen, dat 's heeren Verkade's regie-talent hier opnieuw schitterend aan den dag is getreden. G. B. — *Boven, van links naar rechts:* „Enny Vreede" (Lydia), „Captain Absolute" (Eduard Verkade), „Mrs. Malaprop" (Betsy de Vries), „Sir Anthony Absolute" (Hermann Schwab). — *Onder links:* „Fag", (Leydus van Asten), „Lucy" (Hetty Beck), „Sir Lucius O'Trigger" (Rienk Brouwer). — *Onder rechts:* „Faulkland" (Alex Frank), „Sir Anthony" (Hermann Schwab), „Julia" (Sophie Hermse).

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

Het duurde geruimen tijd, eer de admiraalsweduwe en Hortense eindelijk de vreeselijke gebeurtenissen samenhangend hoorden.

„Van nacht blijf je bij mij, lieveling," zei mevrouw Boucher. „Je slaapt vlak bij je oude grootmama en houdt haar hand vast, zooals je als klein meisje deed, wanneer je bang was — niet waar?"

„Ja, grootmoedertje." Marie leunde uitgeput haar hoofd tegen de leuning van den stoel en probeerde tegen haar grootmoeder te glimlachen, terwijl Hortense haar vlug een kop thee bracht en dan de kamer uit ging om een bed in mevrouw Boucher's slaapkamer te laten opstellen.

Marie's zenuwen begonnen in de gezellige stilte langzamerhand tot bedaren te komen. In de Tuileriën zou zij den geheelen nacht geen oog hebben dicht gedaan, maar hier in haar klein, wit meisjesledikant, aan de zijde van grootmoeder, hoopte zij spoedig in te slapen, de akelige indrukken te vergeten en God te danken voor de gelukkige redding van Hunne Majesteiten en — Philippe Bourgoing!

Mevrouw Boucher rolde haar breiwerk op en stelde voor, dadelijk naar bed te gaan, toen er op eens hevig gebeld werd en dadelijk daarop een luide woordenwisseling gehoord werd.

Het meisje scheen iemand den toegang te willen beletten, dien de late gast zich met geweld wilde verschaffen. Mevrouw Boucher hief verbaasd het hoofd op. Met snelle schreden ging zij naar de deur, toen deze reeds opengeworpen werd en Galanti binnenstormde en aan Marie's voeten neerviel.

„Marie — Marie, je leeft!" riep hij op zijn hartstochtelijke manier uit, zonder in het minste op de oude dame of Hortense te letten. „Je bent ongekwetst gebleven! Er is je niets overkomen?"

Het jonge meisje beefde over haar geheele lichaam van schrik over dit onverwachte weerzien. Ook mevrouw Boucher verloor in 't eerste oogenblik van verbazing haar spraak. Hortense keek als verlamd het tooneel aan.

Galanti bleef op de knieën liggen. Hij hield Marie's handen met geweld vast, drukte ze tegen zijn voorhoofd, zijn oogen en zijn lippen, bracht den zoom van haar japon aan zijn mond en stamelde verwarde klachten over haar trouweloosheid, beloften en uitroepen van vreugde over haar redding.

„Laat mij los!" Het jonge meisje trachtte zich vrij te maken. In haar oogen lag een zoo duidelijken afkeer, dat Galanti van haar terugweek. „Hoe kom je hier? Hoe wist je, dat ik bij grootmama ben?" vroeg Marie snel.

„Ik was in de Rue Peletier, nadat de aanslag gepleegd was," antwoordde Galanti, terwijl hij langzaam opstond. Hij scheen zijn gedachten met moeite bijeen te houden. „Ik zag je uitrijden en vermoedde, dat je naar je grootmoeder zou vluchten. Marie, zeg mij om Gods wil, waarom heb je mijn waarschuwing niet opgevolgd en toch de Tuileriën verlaten? Hoe licht had je gedood kunnen worden, jou ondeugend, lief kind!"

Hij wilde haar weer naderen, maar zij maakte zulk een afwijzende beweging, dat hij een paar stappen van haar bleef staan.

„En hoe wist jij, dat het gevaarlijk was, vandaag uit te rijden?" vroeg zij. Een plotseling wantrouwen overviel haar. „Hoe kwam je er toe, mij te waarschuwen? Ben je alwetend? Kun je vooruit zeggen, wanneer er gevaar dreigt?"

Galanti boog het hoofd. „Ik had een droom gehad," stotterde hij. Marie sprong op en vatte hem bij den arm. „Zeg mij de waarheid! kijk mij in de oogen! — O, je kunt het niet, je durft mij niet aanzien?"

„Wat wil je weten? Wat ben je zonderling." Hij week met een lach, die zoo vreemd en gedwongen klonk, dat het hem zelf in de ooren pijn deed als een valsche toon, van haar terug.

„Ik wil hooren, dat je den aanslag vooruit wist. — Lieg niet — je hebt er van geweten!" ging zij hartstochtelijk voort.

„Nu goed — ik heb het geweten!" viel hij uit.

„En niet getracht, het te verhinderen? Je bent dus een kameraad en medeplichtige van deze schandelijke moordenaars! Daarom heb je me altijd willen uithooren en als spion willen gebruiken?" Haar wijd geopende oogen staarden hem met zulk een uitdrukking van afschuw aan, dat Galanti in wanhoop neerviel.

„Marie, hoor mij aan!" smeekte hij. „Ik wil je alles bekennen. Ik behoor sedert vele jaren tot een geheimen bond. Mijn eed sloot mij den mond. Toch zou ik den aanslag van vandaag hebben trachten te verhinderen, maar de stalmeester Bourgoing zou er mede bij sterven — dat was mijn hoop. Hij is tusschen jou en mij getreden — daarom moest hij sterven!"

„Jou laffe, erbarmelijke moordenaar!"

„Wij zijn geen moordenaars. Wij willen Italië bevrijden. De keizer zelf was eens onze broeder. Maar hij heeft onze heilige zaak verraden en heeft zijn leven verbeurd."

„Zwijg, met je ellendige phrasen —"

„Marie, je moet mij aanhooren. Terwille van jou, wilde ik uit den Bond gaan, maar men liet mij niet los. Je wendde je van mij af. Je grootmoeder zond den stalmeester Bourgoing om je brieven terug te eischen. Hij beleedigde mij daarbij —"

„Deed hij dat? Dat had je verdiend. En je antwoord was een lage sluipmoord!"

Galanti greep Marie bij den schouder en dwong haar, hem het gelaat toe te keeren. „Zie mij aan!" beval hij barsch.

Zij weerde zich af. „Ga — ga, ik haat uw gezicht, ik verafschuw u!"

„Sedert heden?"

„Neen, reeds lang, als ge het wilt weten!"

„Omdat ge Philippe Bourgoing lief hebt!"

„Ja, ik heb hem even vurig lief, als ik u veracht."

Galanti liet haar los. „Is dat de waarheid?" vroeg hij dof.

„De volle waarheid. — Grootmama help mij! hij is een moordenaar, hij moet heengaan!" Marie's stem was schril, zij stiet Galanti met de handen weg.

Voor het eerst van haar leven wist mevrouw Boucher niet, hoe zij moest handelen! Het liefst zou zij dadelijk naar de politie hebben gezonden om Galanti in hechtenis te laten nemen. — Maar de vreeselijke gevolgen welke dit voor Marie na zich kon slepen, doken voor haar op en verlamden haar tong.

Met een paar passen was zij tusschen de twee, zij sloeg haar arm om Marie en trok haar vast naar zich toe, met de andere wees zij naar de deur. „Mijnheer Galanti, indien gij niet onmiddellijk mijn huis verlaat en zweert het niet meer te zullen betreden, dan laat ik u, als zeer verdacht den aanslag van heden hulp te hebben verleend, in hechtenis nemen."

„Ik ga," antwoordde Galanti rustig.

„En gij zult het niet meer wagen mijn kleindochter te naderen?"

„Neen." Galanti wendde zich af en wankelde naar de deur. Zijn voeten droegen hem ternauwernood. Hij tastte naar den knop als een blinde. „Marie — Marie, spreek een woord van vergiffenis!" snikte hij.

Dat was een kreet van zulk een diepe zielesmart, dat zelfs mevrouw Boucher medelijden gevoelde.

Maar Marie schudde het hoofd en leunde tegen den schouder harer grootmoeder. „Zeg hem, dat hij gaan moet!" smeekte zij. „Het zien van hem maakt mij gek!"

Galanti kromp ineen, alsof hij door een slag werd getroffen. Een oogenblik aarzelde hij nog, toen tastte hij in zijn zak en nam het pak brieven van Marie er uit.

„Daar zijn de brieven — alle," zeide hij met doffe stem. Hij legde ze op de tafel, opende de deur en verdween.

HOOFDSTUK XIX.

Mevrouw Renard rukte zonder aan te kloppen de kamerdeur van haar huurder open en riep opgewonden: „Hebt gij het al gehoord?"

„Wat moet ik gehoord hebben?" Galanti hief loom het hoofd op van de harde sofa, waarop hij den ganschen nacht had gezeten. Ook nu kon hij er niet toe komen op te staan. Verlammende matheid drukte hem zwaar.

De opgewonden vrouw trad de kamer geheel binnen. Haar scherpe oogen gingen wantrouwend het vertrek rond. Het onaangeroerde bed, de verkreukelde kleeren gaven haar te denken.

„De politie heeft de daders ontdekt," zeide zij. „Heel Parijs is er vol van."

„Misschien wilden zij zich in het geheel niet verbergen," wierp Galanti achteloos in het midden.

„Het zijn Italianen. Drie Italianen en een Spanjaard. Hun naam is in aller mond."

Galanti zweeg en keek voor zich.

„Stelt gij er dan in 't geheel geen belang in, de namen van de moordenaars te weten?"

„Neen."

„Merkwaardig! Het zijn toch uw landslieden! Ik zal ze u toch noemen, ze staan op alle aanplakzuilen, ik heb ze goed onthouden. Luister: Zij haalde een verkreukeld papier te voorschijn en las zonder het antwoord van Galanti af te wachten een bekendmaking der politie voor, aan wier ijverige nasporingen het gelukt was, de vier samenzweerders Orsini, Pieri, Rudio en Gomez in hechtenis te nemen, die gisteren den aanslag op den keizer in de Rue Peletier hadden bedreven. De misdadigers loochenden ook volstrekt niet, maar bekenden met cynische brutaliteit. Felix Orsini was de vervaardiger der ontzettende bommen. Onder den naam Thomas Alsopp had hij zich reeds geruimen tijd in Parijs opgehouden, en was hij door de politie nagegaan."

Galanti lachte kort. „De Parijsche politie is zeer zeker gevaarlijk slim," spotte hij. „Ik zou haast gelooven, dat Orsini zich met opzet heeft laten vatten, anders had men hem zeker niet gekregen."

„In ieder geval is hij onmiddellijk na den aanslag gegrepen. De schurken hadden nog bommen bij zich," vertelde mevrouw Renard. „De beide anderen zijn 's nachts van hun bed gelicht. Het is te hopen, dat zij spoedig worden opgehangen."

„Het is te hopen!" stemde Galanti ironisch toe. „U zult de terechtstelling zeker willen bijwonen, mevrouw. Dat zal bepaald een mooi schouwspel worden, vier martelaars voor hun overtuiging te zien sterven. Dat moogt gij u niet laten ontgaan!"

„Ik geloof haast, dat gij hen nog verdedigt."

Galanti haalde de schouders op en liet het hoofd weer tegen de leuning rusten. „Heeft u mij nog meer mede te deelen?" vroeg hij.

Mevrouw Renard ging naar de deur en overtuigde zich, dat ze stevig was gesloten, daarna keerde ze naar de sofa terug en boog zich over Galanti.

„Mijnheer, u deed beter een andere woning te zoeken," zeide zij zacht. „Neemt u het mij niet kwalijk, dat ik het zeg, ik wil geen onaangenaamheden hebben en om niets ter wereld met deze vreeselijke geschiedenis te doen hebben. Gij zijt een Italiaan. De politie zal naar medeplichtigen zoeken; mijn huis zou daarbij genoemd kunnen worden. Gij hebt deze maand vooruit betaald, maar ik wil gaarne schade lijden en het u terugbetalen, want —"

Galanti maakte een afwerende beweging. „Gij voorkomt mij mevrouw, ik zelf dacht er reeds aan te vertrekken."

Mevrouw Renard herademde, zichtbaar verlicht. „Ik zal gaarne —"

„Als u mij nu alleen zoudt willen laten," verzocht Galanti. „Ik zou graag pakken."

„Kan ik u helpen?"

„Neen, dank u."

„Dan zal ik een kruier zenden. En waarheen zal ik het verhuisbiljet voor de politie schrijven?" vroeg mevrouw Renard.

„Ik vertrek — doel onbepaald." Hij lachte. „Als ik dat zeker wist, dan wist ik meer dan alle menschen ter wereld."

Mevrouw lette verder niet op de woorden. Maar Galanti's plotseling besluit, Parijs te verlaten, versterkte haar achterdocht. Aangeven zou zij hem niet, als hij Parijs maar verliet.

Toen zij vertrokken was, grendelde Galanti de deur achter haar. Hij kleedde zich met zorg, alle brieven en papieren op zijn persoon betrekking hebbende, verbrandde hij. Zijn kleeren en boeken wierp hij in zijn koffer, en adresseerde die naar het Noorderstation. In twee uren was alles gereed. Eenige goudstukken stak hij in zijn vestjeszak. Een pistool had hij steeds bij zich.

Nu kon hij voor goed afscheid nemen van zijn beminnelijke hospita.

Mevrouw Renard beloofde alles door een kruier te zullen laten bezorgen.

De klaarblijkelijke haast van hem vrij te komen, amuseerde Galanti bijna.

„Wees er van overtuigd, mevrouw, dat ik alles gedaan heb, om u onaangenaamheden te besparen als dank voor de verrukkelijke dagen, welke ik in uw geriefelijk huis heb mogen doorbrengen."

Hij drukte daarbij zoo hartelijk een kus op haar hand, dat mevrouw Renard bijna berouw had over haar hardheid.

Toen Galanti op straat stond, overviel hem een oogenblik het gevoel, uitgestooten en verdreven te zijn, zoo sterk, dat hij het liefst weer zou zijn teruggekeerd; ieder ging hem haastig voorbij, had zijn bezigheden, zijn tehuis, alleen hij wist niet, waarheen zich te wenden.

Een grenzenlooze tegenzin tegen zijn huidig, doelloos leven overviel hem, wat deed hij nog hier in Parijs? Marie was voor hem verloren. Zijn droom, Italië te bevrijden, door den mislukten aanslag weer tot in de verre toekomst verschoven. Zou het doel ooit bereikt worden? In zijn gedrukte stemming twijfelde hij er zeer aan.

Hij ging op een bank in den tuin der Tuileriën zitten, maar zijn lang oponthoud daar, scheen de opmerkzaamheid der politieagenten te wekken, want de Tuileriën werden heden zeer streng bewaakt. Galanti stond langzaam op en drentelde naar de Arc de Triomphe. Ofschoon hij zeer vermoeid was, besloot hij toch die te beklimmen om nog eens het onvergelijkelijk schoone schouwspel te genieten.

Met moeite beklom hij de twee-honderd-drie-en-zeventig treden. Boven woei een snijdende wind, zoodat hij huiverend zijn jas dichter om zich heen trok.

Zijn oogen dronken de wonderbare schoonheid van het vergezicht in. Een rose glans lag over de schoone stad, totdat een donkere wolk als een grijs doek over het kleurrijk beeld heen streek, en al de glanzende lichteffecten uitdoofde.

„Ten einde!" zeide Galanti dof. Hij daalde langzaam de trappen weer af. Hij riep een rijtuig aan en liet zich naar het restaurant Métropole in de Champs-Elysées brengen. Ofschoon het nog klaarlichte dag was, brandden daar reeds de gasvlammen. Een zwoele lucht van bloemen, parfum en eten benam hem het eerste oogenblik den adem. Achter een muur van bloeiende azalia's speelde een muziekkapel. — Galanti bestelde den toesnellenden kellner een diner. Deze schoof dadelijk een sierlijk gedekt tafeltje bij het venster en bracht de soep.

„Champagne!" beval Galanti en dadelijk stond een flesch in ijs naast hem.

Hij schonk zich haastig een glas in en dronk het snel leeg. Dat deed goed. Waarlijk, het leven zag er op eens heel anders uit. Waarom wanhopen! Er waren nog andere schoone, blonde meisjes op de wereld, nog andere steden dan Parijs! Hij moest slechts moed vatten en zijn leven weer in het goede spoor brengen. Als hij naar Engeland ging en zich in den dienst van Mazzini stelde? Omdat deze laatste aanslag mislukte, was dat nog geen reden het bijltje er bij neer te leggen. Wie kon nu ook zeggen of Napoleon, uit vrees voor een herhaling, eindelijk zijn woord niet zou houden en Italië niet te hulp zou komen?

Het eten op zijn bord werd koud. De kellner nam het schouderophalend weer weg. Wat keek de man hem daarbij vreemd aan! Ook van de nabijstaande tafels wierp men uitvorschende blikken op hem. Het gesprek liep in alle hoeken op den aanslag van gisteren en steeds keerden de blikken tot hem. Dat kon geen verbeelding zijn. Hij voelde zijn handen koud worden. Gedroeg hij zich dan opvallend? Kon men zijn gedachten lezen? Zag men in hem den Italiaan, die nu in Parijs om zijn nationaliteit een verdacht individu was? Voortdurend omgaven hem de namen Orsini — Rudio — Pieri — Gomez.

Hij kon het niet meer uithouden. Snel ledigde hij zijn flesch en sloeg zijn jas om.

„Mijnheer heeft nog niet betaald," hernam de kellner.

„Ach zoo." Galanti lachte gedwongen, tastte in zijn zak en haalde een paar goudstukken te voorschijn. „Daar — houd het overige."

Aan de tafels, die Galanti moest passeeren, wendden allen het hoofd om.

Welk een prachtig blond haar had gindsche dame — wat geleek het veel op dat van Marie. Hij bleef een oogenblik achter den stoel staan en keek er betooverd op neer. Een goudglans lag over het haar. Hij kon zich ternauwernood beheerschen, toen hij bedacht, hoe menigmaal hij het blonde haar van Marie had gestreeld. „Voorbij — voorbij!"

Philippe Bourgoing zal dit zachte haar nu door zijn vingers laten glijden.

„Verlangt gij iets, mijnheer?" vroeg de heer, die bij de dame behoorde.

„Niets, in het geheel niets. Ik vraag verschooning," prevelde Galanti verward en haastte zich naar buiten.

Achter hem jubelden en snikten de violen een Italiaansch minnelied. De melodie vervolgde hem tot in het bosch, waarheen hij zijn schreden richtte. Hij wilde nog eens op de bank zitten, waar hij zoo dikwijls met Marie had uitgerust.

Het was intusschen bijna donker geworden. Voor hem spreidde zich de vijver metaalachtig schitterend uit. Alles vervaalde in de zacht neerdalende schemering, elke tint, elk geluid stierf weg.

Deze diepe melancholie spreidde zich als een zachte, grauwe mantel over Galanti.

(*Wordt vervolgd*).

De Champs Elysées te Parijs.

Welke vreemdeling, die ooit de groote wereldstad bezocht, herinnert zich niet den grootschen indruk, dien hij ontving toen hij op de *Place de la Concorde* staande, den rug gekeerd naar de Obelisk, zijn blikken richtte op de statige, breede avenue, aan het einde waarvan zich als op een verhevenheid de *Arc de Triomphe* verheft. Met haar sierlijk geboomte, hare fraaie zijlanen, hare omlijsting van aanzienlijke huizen, haar onafgebroken files van allerlei voertuigen, biedt zij een prachtig perspectief, dat het oog te meer boeit, wijl de weg lang en zacht-stijgend is. De Champs Elysées is de gezochte middag-promenade van het weelderige, kokette en elegante deel van de Parijsche bevolking; wat er doorheen rijdt of wandelt, begeeft zich voor een groot gedeelte naar het *Bois de Boulogne*, de smaragd van Frankrijks hoofdstad, het mondaine middag-rendez-vous. — Vooral des Zondags, als er courses op Long Champs zijn, biedt de Chaussée een zeldzaam geanimeerd schouwspel, met haar honderden rijtuigen en haar leger van wandelaars; rechts en links vindt men allerlei kermis-attracties. De ijdele seigneur, die tuk is op een groet, kan er zeker van zijn, in de Champs Élysées zijn hart te kunnen ophalen. — De Parijzenaar is trotsch op deze heerlijke avenue, die eigenlijk dateert van 1764, toen Morigny, onder-intendant van de Koninklijke Paleizen zijn nivelleeringswerk begon; de Nationale Conventie liet aan den ingang twee monumentale groepen plaatsen. — Ofschoon de stad sedert de regeering van Karel X eigenaresse was van de avenue, heerschte er lang na 1830 des avonds nog een angstwekkende duisternis, die de veiligheid bedreigde. — Thans is zij heerlijk verlicht en biedt zij ook des avonds, van beide eindpunten gezien, een rianten aanblik. — De *Arc de Triomphe*, die men op onze foto heel in de verte waarneemt, dankt zijn ontstaan aan een illusie van Keizer Napoleon I, om door steen, marmer en brons de herinnering aan de veldslagen van zijn leger te vereeuwigen; van de *Madeleine* wilde hij een glorietempel maken, verder wilde hij vier triomfbogen en een zuil doen oprichten; hij had echter geen tijd zijn weidsche plannen te vereeuwigen. In 1814 werd de arbeid aan den Arc gestaakt tot 1823; vijf architecten werden achtereenvolgens met de leiding belast. — Het monument is kolossaal van afmetingen; pl. m. 50 M. hoog, 45 M. breed en 23 M. dik; de eerste datum is 20 Sept. 1792, de laatste 16 Juni 1815; niet minder dan 158 veldslagen, belegeringen, veroveringen van steden, 30 behaalde overwinningen staan gegraveerd op de indrukwekkende poort, die volgens het opschrift aan de zijde van Neuilly begonnen werd in 1806 en voltooid in 1836; *à la gloire des armées françaises*. — Ten slotte zij nog meegedeeld, dat het woord *Champs Elysées* (Elyseesche velden) afkomstig is uit de oudheid en de plaats in de onderwereld aanduidde, waar de uitverkorenen na hun dood verblijf zouden houden in tegenstelling van de verstootenen, die in den Tartarus, door de rivier den Styx van de Elyseesche velden gescheiden, hun slecht aardsch leven moesten boeten.

Door de pensionneering (op verzoek) van den Vice-Admiraal **I. v. d. Bosch** te Nieuwediep, heeft de Kon. Ned. Marine een uitstekend vlagofficier met een schitterend verleden, verloren. Geb. in 1852, werd hij in 1871 tot adelborst 1ste kl. ben. en verwierf hij, na de verschillende rangen doorloopen te hebben, in 1909 den rang van Vice-Admiraal. Zijn borst is getooid met het ridderkruis van de Mil. Willemsorde, van den Ned. Leeuw, met het officierskruis der orde van Oranje-Nassau en met eene Eervolle Vermelding voor buitengewone wapenfeiten. — Tot burgem. van Veendam is ben. Jhr. Mr. Dr. **E. A. van Beresteijn**, sinds 1909 hoofdcommies ter provinciale griffie te Groningen; geb. in 1876 te Haarlem, studeerde hij aan de Utrechtsche Universiteit, verwierf den doctoralen graad in de rechten in 1899 en den doctoralen graad cum laude in de staatswetenschappen in 1903; in 1902 werd hij leeraar aan de H. B. S. te Amsterdam, daarna te Amersfoort en Utrecht en voorts privaat-docent aan de Universiteit in laatstgenoemde stad tot 1909. — De heer **L. Broekema**, dir. der Rijks Hoogere Land-, Tuin- en Boschbouwschool te Wageningen, is bij zijn zilv. jubileum als dir. gehuldigd overeenkomstig zijne verdiensten. — De heer **D. de Bruin Jr.** te Hattem hoopt 15 November zijn zilveren jubileum als hoofd der openbare school aldaar te herdenken; behalve in zijn eigenlijken werkkring heeft hij verdiensten als schrijver van goede schoolboeken en kindergedichten. — In het Schelde-dorp Ellewoutsdijk (Zeeland) vierden twee geachte en verdienstelijke ingezetenen de vorige week op denzelfden dag een jubileum; de 75-jarige heer **J. van Lieve** herdacht zijn 40-jarig feest als raadslid (34 jaar wethouder), terwijl het voor den heer **P. Stouten** de herinneringsdag was van zijne 40-jarige onderwijzersloopbaan.

Dr. E. A. van Beresteijn.

L. Broekema.

D. de Bruin Jr.

J. van Lieve.

P. Stouten.

Z. Exc. de Vice-Admiraal I. v. d. Bosch.

Het huisje te Spaarndam, waarin de dubbele moord Zaterdag j.l gepleegd is; het gebouwtje *rechts* is de schuur, waarin het lijk van den heer Melchior gevonden werd.

Een merkwaardige familiegroep in drie geslachten, werkzaam bij *een en dezelfde firma*, nl. bij de bekende kaashandelaars Gebr. De Vreugt te Gouda. — Willem Fredrikze, geb. 1832 met 66 dienstjaren; zijn zoon Hermanus, geb. 1855 met 43, en zijn kleinzoon Willem, geb. 1880, met 16 dienstjaren. — De 78-arige patriarch is nog kras en volijverig; zoon en kleinzoon volgen loffelijk zijn voorbeeld — Misschien komt de 6-jarige, op onze foto afgebeelde, achterkleinzoon Hermanus, ook bij de firma in dienst; moge de oude Willem dat beleven!

De Duitsche Kanonneerboot *De Salamander*, welke kort geleden afgekeurd en verkocht aan de firma Goedkoop te Dordrecht, door eene sleepboot van Wilhelmshaven naar laatstgenoemde stad vervoerd zou worden; wegens het noodweer werd besloten de haven van IJmuiden binnen te loopen; de tros, waarmede beide vaartuigen verbonden waren, brak echter af, zoodat de kanonneerboot, gedurende den nacht, aan de woedende elementen prijs gegeven, ten zuiden van Egmond aan Zee op het strand geslagen werd; de drie opvarenden verkeerden den ganschen nacht in duizend angsten, maar werden gelukkig gered door de Egmondsche reddingbrigade van de Z. en N. Holl. reddingmaatschappij. — De gestrande kanonneerboot werd onder bewaking van de strandvonderij gesteld.

Prof. Dr. **J. Nouwens**, de bekende geestelijke adviseur der Middenstandsvereeniging: „*De Hanze*" in Noord-Brabant, is ben. bij het Vaticaan tot Procureur-Generaal van de Norbertijner-orde en tevens tot Rector aan de Hoogeschool dier orde te Rome; de nog jeugdige geleerde laat bij zijn vertrek uit Nederland zeer vele vrienden achter. — Kort geleden herdacht Dr. **J. Versteeg** den dag, dat hij vóór 50 jaar tot doctor in de geneeskunde te Leiden, prom.; van 1861 tot 1862 was hij te Vaassen gevestigd, van 1862 tot 1879 te Scherpenzeel, en van laatstgenoemd jaar tot 1906 te Barneveld; vandaar vertrok hij naar Huis ter Heide (prov. Utrecht), waar hij sedert rustend is. — De heer **H. Kruiper**, hoofd der R.-K. school te Wolvega, vierde onlangs zijn 40-jarig ambts-jubileum; hartelijke bewijzen van erkentelijkheid vielen den kundigen paedagoog ten deel. — De heer **F. J. Belinfante**, hoofd van de bekende drukkerszaak firma F. J. Belinfante te 's-Gravenhage, is op 67-jarigen leeftijd overleden; hij heeft zich op industrieel, philanthropisch en maatschappelijk gebied verdienstelijk gemaakt. — De heer **C. Koster**, president-brandmeester te Alkmaar, is kortelings op 53-jarigen leeftijd overleden; hij behoorde tot de oprichters van het vrijwillig brandweercorps *Kracht en Vlugheid* en heeft daarin uitstekende diensten bewezen; zijn dood zal te sterker gevoeld worden, nu men aan den vooravond staat van eene reorganisatie van de brandweer aldaar. —

De dubbele moord te Spaarndam.

Zaterdag j.l. zijn op deze plaats op afschuwelijke wijze vermoord de 67-jarige gemeente-ontvanger de heer **W. Melchior** en zijn 65-jarige **zuster**, met wie hij vreedzaam samenwoonde; het lijk van eerstgenoemde werd in het schuurtje, dat van zijne zuster in de keuken, beiden met afgesneden hals, gevonden.

Prof. Dr. J. Nouwens.

Dr. J. Versteeg.

H. Kruiper.

F. J. Belinfante. †

C. Koster. †

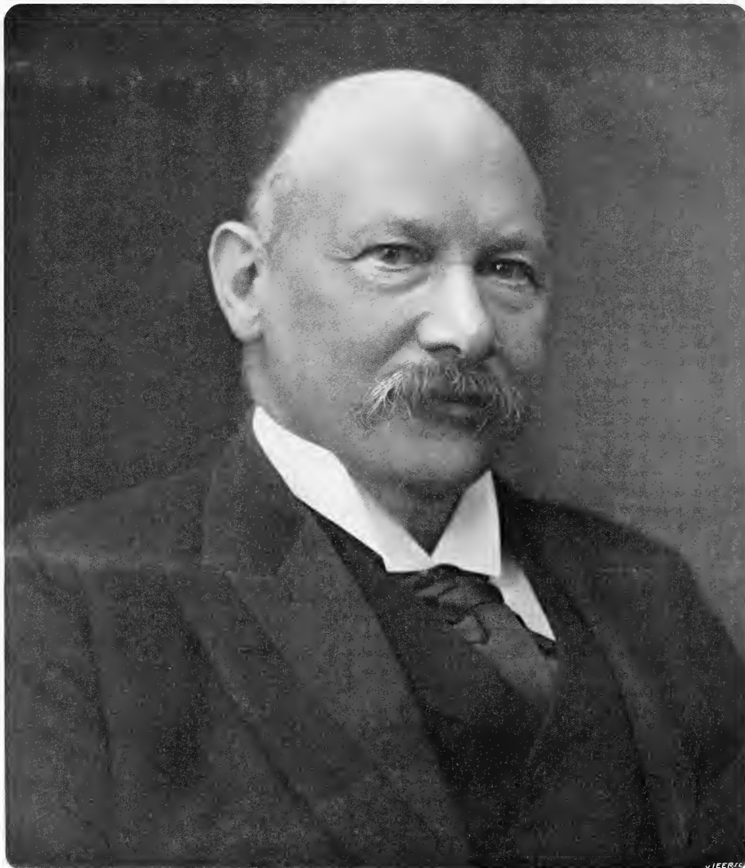
De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

PROF. DR. H. KAMERLINGH ONNES,
Hoogleeraar in de Proefondervindelijke Natuurkunde en de Meteorologie aan de Rijksuniversiteit te Leiden. (Zie het artikel op bladz. 249).
FOTO H. JONKER JR.

De Koningin der Waterplanten, in den Botanischen Tuin te Dahlem bij Berlijn.
Telkens staan we opnieuw verbluft voor deze hoogst merkwaardige plant met haar reusachtige, sierlijk gevormde bladeren, die eene doorsnede van 2 M. bereiken kunnen en een kind van een paar jaar oud, gemakkelijk dragen. Ongeveer in het midden tusschen die bladeren ziet men een knop, die zich tusschen vier en zes uur n.m., naar gelang van de lichtsterkte, opent, en een zuiver witte bloem vertoont; de knop sluit zich des morgens tusschen acht en negen uur.. . 's Anderendaags is alle pracht verdwenen en ligt ze half verfletst op het water.... symbool van de vergankelijkheid van het ondermaansche! – Het vaderland van deze wonderplant is Zuid-Amerika, waar zij veelvuldig voorkomt in de zijrivieren van den Amazonenstroom.

Herinneringen van Zuster Anna.

EEN WEDERZIEN.

OUD en grijs ben ik. Zeventig jaar. Wel wil men het sparregroen en de bloemen voor mij verborgen houden! Omzichtig worden ze het huis binnen gedragen. Maar ik ruik het. Ik voel de frissche geur van de bloemen welke over enkele dagen mijn vijftigjarig jubileum, mede moeten helpen opluisteren. Welk een tijd, vijftig jaar reeds ziekenzuster te zijn! Voor tien jaren benoemde de directeur mij tot hoofdverpleegster, doch altijd noemt men mij nog zuster Anna! Als meisje van twintig jaar kwam ik, mijn lichaam was sterk, doch mijn hart was gebroken. Zwijg, ach zwijg, herinneringen, gij doet mij pijn! Waarom oude wonden open te rijten? Ik verliet mijn ouders en familie,.... ik zag ze nooit weer! Zelf had ik mijn lot beslist. Moet ik u soms zeggen dat het mij menigmaal zwaar viel? Aan mij, die in de wereld.... Ach hoe menig jonkman, door mijn oplettende zorgen genezen, smeekte mij op zijn knieën om het jawoord! Ik wees hen allen af. Niet bits, o, neen! Weemoedig schudde ik 't hoofd, zoodat mijn blonde lokken op mijn oogen vielen, en mijn tranen verborgen.

Reeds twintig jaar sta ik alleen op de wereld. Neen, neen toch niet alleen. Heb ik niet vrienden om mij? Aanbidden de zusters mij niet? Ach waarom moet ik, terwijl allen zich in het feest verblijden, zoo treurig zijn? Nietwaar lezers(essen), ik verveel u, is 't niet? Doch vergeef mij, ik ben een oud mensch. Als men zeventig jaar is, houdt men veel van praten. Ik zal het kort maken. Mijn doel is, terwijl ik nu zoo oud en eenzaam in mijn kamer terneer zit, terwijl de dood reeds op mij loert, eenige van mijn ondervindingen neer te schrijven. Gij personen, wier feiten ik verhaal, zult haar alleen aan de feiten herkennen, daar ik de namen fingeer. En liggen de meeste niet in het stille graf? Ach ik moet dan toch wel bemind zijn in en buiten het huis, dat reeds van gisteren een stroom van gelukwenschen en bloemen mij bereikte! Dat doet mij goed, mijn hart klopt weer met jeugdige slagen, als wilde het lang vervlogen tijden in mijn geest terugroepen. Nu, op het einde van mijn loopbaan, komt mij het begin weer helder voor den geest.

Luister!

't Was gebeurd voor het huis van den apotheker. Toen ze op de tram die naar het station reed, wilde stappen, had ze geen erg op de van den tegenovergestelden kant aankomende. Opeens was het gebeurd, als een donderslag welke bij helderen hemel valt. Van alle zijden kwam het volk aanrennen. Wat is er gebeurd? Wiens schuld is het? Och arme! 't Stond zwart van menschen. En allen stonden om de tram, waar onder het voorwiel, zoo, dat de tram schuin stond, een gedaante lag. De menschen wurmden om de tram op te lichten. Vergeefsche moeite, hecht en sterk weerstond het monster de aanvallen.

De bestuurder werd bewusteloos de apotheek binnengedragen, vanwaar de man met een zenuwtoeval naar het ziekenhuis werd gereden. En nog steeds stonden de menschen om de tram, waar stuiptrekkend het lichaam van een jonge vrouw, onder lag.

Politieagenten kwamen aandraven, te voet en te paard, en dreven het volk terug. De menschen stonden handenwringend het ijselijke geval te bepraten. Er moest raad geschaft worden. Daar kwamen eenige sjouwerlieden met groote rollen hout aanloopen, welke zij als hefboomen handteerden. Ademloos keek het volk toe. De conducteur stond gereed. Piepend ging de wagen schuiner, zoodat aan den anderen kant de politie ruim baan maakte voor het mogelijke omvallen. Met één greep haalde de man de vrouw er onder uit. Een huilend geroep ging op. Wie was het? Was ze dood? De ongelukkige gaf geen teeken van leven. IJlings werd ze op de gereedstaande baar gelegd, en voort ging het onder begeleiding van een massa volk naar het ziekenhuis.

Ik was er toen drie weken en was op de zaal bezig medicijn te mengen. De hoofdverpleegster riep me zacht bij zich. „Zuster, zuster Anna," sprak ze zacht, „ga naar beneden en geleid een vrouw, die onder de tram lag naar de operatiekamer." De baar welke door twee politieagenten begeleid werd, stond in de wachtkamer. De ongelukkige was in witte lakens gewikkeld. Zacht nam ik de baar over en duwde haar de lift in. De jongen drukte op een knopje, en brommend schoot de kooi de hoogte in. De vrouw verroerde zich niet. Medelijdend boog ik mij over haar heen. Doch door de lakens was er niets van haar te zien. Nieuwsgierig opende ik ze. Groote hemel! Ach, in al die jaren ben ik, zuster Anna, er in verhard. Doch toen, het was het eerste wat ik van menschelijke ellende aanschouwde.

Gij weet mijn loopbaan was lang. Maar dat tooneel, aan het begin er van heeft zich voor eeuwig in mijn hart geprent. De hersens waren verbrijzeld. De grijswitte massa puilde door het gebroken been. En overal bloed. Bloed, dat vloeide uit neus, mond en ooren. Dat er nog eenig leven in de ongelukkige was, mocht een wonder heeten. Boven reed ik de baar voorzichtig de operatiezaal in, en wilde mij zachtjes verwijderen.

„Blijf, zuster, blijf," sprak onze operateur. Ach, ook dat zal ik nimmer vergeten. Die doordringende ethergeur, die bloedige watten en het ernstige gezicht van den dokter, scherp belijnd door het electrische licht. Ruim twee en een half uur bleef de dokter met haar bezig, alhoewel hij haar geval als hopeloos beschouwde. Met zilveren tangetjes werden de hersens teruggedrukt, gipsverbanden aangelegd. Ze kreunde, bloed kwam over haar lippen. Als dat bloeden maar ophield, fluisterde de dokter. Doch als om met hem te spotten, stroomde het vlugger, donkerrooder. Mijn schort, mijn japon, alles zat vol. Groote bloedvlekken, in allerlei vreemde figuren. De geur walgde, en verlamde mij. De dokter zag het. Zuster Anna, ga naar beneden en maak een bed in orde, klonk zijn ernstige stem. Opgelucht verliet ik het vertrek, en ging naar de ziekenzaal, waar ik het bed in de vereischte houding bracht, en er een schut omheen zette. Terwijl ik daar mee bezig was vernam ik de geschiedenis van de verongelukte. Een mede-

zuster vertelde mij haar. Ze had haar gehoord van de moeder, die krankzinnig van smart in de wachtkamer zat, om toegelaten te worden bij haar eenig kind. Het was ontzettend!

De Cotyledon orbiculata in den Kon. Botanischen Tuin te Dahlem bij Berlijn — Dit exemplaar behoort zeker tot de merkwaardigste natuurproducten, wijl het groeiende in een Kafferschedel gevonden werd in Duitsch-Zuid-West-Afrika; de persoon, wien deze schedel behoorde, heeft vermoedelijk niet gedroomd van de bestemming daarvan tot bloempot.

De jonge vrouw had op de tram willen stappen welke naar het station reed, om aldaar na een afwezigheid van twee jaren.... haar man af te halen! Ze waren een jaar gelukkig getrouwd geweest. De man hield een modemagazijn. Doch de zaken gingen achteruit, zoodat ze in armoede vervielen.

Toen ging hij met een vriend, die eenig kapitaal bezat naar Amerika, om aldaar zijn geluk te beproeven. Het was hem gelukt, rijk was hij in dat vreemde land geworden. Hij kwam terug. Ze zou hem tegemoet komen. Over een uur zou hij hier zijn. En dan dat te vernemen! In plaats van zijn jonge vrouw bloeiend en schooner terug te zien, terwijl ze hem blijde lachend met open armen tegemoet trad, zou hij slechts een ruïne vinden waar de dood zijn stempel reeds had opgedrukt! Vreeselijk! Ach, 't meest had ik toen medelijden met de ongelukkige. Drie en twintig jaar te zijn, zoo jong, terwijl het leven nog zooveel beloofde, en dan te moeten sterven. Geen redding mogelijk! Wat een ellende! De zaaldeur ging open. De baar kwam naar binnen. De overige zieken richtten zich op, schudden medelijdend het hoofd. Zuster wat is dat? Wat scheeld haar? Moet ze sterven? Zooveel mogelijk ontweek ik die pijnlijke vragen. Zacht werd ze in bed geschoven. Ze kreunde onmerkbaar. De dokter kwam naast me staan. „Zuster Anna, ge moet haar verplegen. Ik geloof niet, dat ze het leven behoudt. Doch het is zaak het zoolang mogelijk te rekken. Geef haar om de vijftien minuten een kamfer-ether." Zacht mompelde hij nog wat en ging toen heen. O, wat duurde de tijd mij toen lang, hoe kropen de minuten rond. Was het mijn verhitte verbeelding? Of was het werkelijkheid dat met iedere seconde het leven minder werd, de dood nader kwam? Het was doodstil in de zaal. Het was alsof de menschen begrepen dat hier een strijd werd gestreden! Ik volgde de gegeven bevelen nauwkeurig op, en zoodra de wijzer der klok een kwartier aanwees, diende ik ether toe. Achtereenvolgens kwamen verschillende dokters. Ook de directeur kwam kijken. Ze schudden allen het hoofd. De moeder kwam. Wezenloos zat ze voor zich uit te staren, af en toe mompelde ze, wat zal Karel zeggen, wat zal Karel zeggen? Toen eensklaps uitbarstend in zenuwachtig snikken, „zuster, zuster ze wordt toch weer beter hé, toe zuster, maak haar weer beter," en dof, „wat zal Karel zeggen?" Harder, heftiger gilde ze. De dokter gelastte, wegbrengen. Een zuster geleidde haar naar de wachtkamer. Beneden gilde de wagenbestuurder die zijn zenuwtoeval nog niet te boven was, dat het zijn schuld was, dat ze hem moesten ophangen! Zoo oud als ik ben, herinner ik me echter dien avond in de couranten gelezen te hebben, dat het ongeluk geheel buiten zijn schuld gebeurd was. — Viermaal had ik haar reeds de levenopwekkende medicijn ingeprikt. Toen scheen het niet meer te helpen. Het bloed dat opgehouden had te vloeien, begon weer rijkelijk te stroomen. Dat was het leven dat wegvlood! Bij ieder straaltje, vielen de wangen dieper in, werd het voorhoofd bleeker, totdat het de kleur van was aannam. Groote droppels vertoonde er zich op. Dat was het doodszweet, dat mij, als ik mij over haar heenboog met zijn vochtige klamheid beroerde. Het steunen ging over in rochelen. Als haar echtgenoot nog een kwartier wegbleef, zou hij slechts een lijk vinden. Haastig kwam een broeder naar me toe en sprak zacht: „Hij is er, hij wil bij haar!" Het reglement stond dat toe. Toch rilde ik voor de scène welke noodwendig zou volgen. Zij behoort ook onder de beelden welke nooit uit mijn veelbewogen leven verdwenen! Ik maakte er den geneesheer opmerkzaam op er bijvoegende, dat het ook voor de andere zieken verkeerd was. Hij stond in tweestrijd. Opeens stemde hij toe, dat de man kwam. „Ik kan hem onmogelijk weigeren bij zijn stervende vrouw te komen," zei hij verontschuldigend tot mij. Een zuster geleidde hem naar het doodsbed. Toen hij binnen kwam, stond ik op. Hij droeg een reisjas, het stof lag nog op zijn schoenen, zijn gelaat was marmerbleek, alleen aan zijn trillende neusvleugels kon men zijn opgewondenheid bemerken! Wankelend trad hij nader en bleef vlak voor het bed staan. Ik schoof hem een stoel toe, doch hij sloeg er geen acht op.

In den Kon. Botanischen Tuin te Dahlem bij Berlijn.
Agave Coccinea, met 7 M. langen bloemstengel en gele bloemen; deze fraaie plant heeft Mexico tot bakermat; in de landen aan de Middellandsche Zee kan ze buiten overwinteren.

Blauwbloeiende Lotusbloem in den Kon. Botanischen Tuin te Dahlem bij Berlijn; het is bekend met welk een geheimzinnigen sluier door de fantasie en het bijgeloof der inlanders, in 't bijzonder der Hindoes in Engelsch-Indië, deze plant omhuld wordt.

Aandachtig tuurde hij op de stervende, alsof hij haar met zijn blikken nieuw leven wilde ingieten. En nog altijd zweeg hij. Het liep op het einde. Krampachtig grepen haar handen naar een steunpunt. Heftige schokken richtten haar op. Haar oogen verglaasden, bleven op één punt staren. Zag ze iets? Zag ze het geluk, hetwelk haar op aarde ontnomen werd? En terwijl het bloed bleef vloeien, viel ze stuiptrekkend terug. De dood had zijn prooi bemachtigd! Toen besefte hij het, wat hij nog steeds niet gelooven kon. „Zuster, zuster is ze dood, is ze dood? Zeg, dat het niet waar is, zuster!" Ik durfde niet antwoorden. Dwars viel hij over het lijk. „Line, Line, Pauline, hoor je me niet, ik ben het, je Karel! Ik ben terug, há, há! Ik ben rijk, rijk, há wat geeft me nu mijn geld! Hoor je mij niet, lieve Pauline, Pauline hoor dan toch!!!" Bloedig schuim stond hem op de lippen. Woester werden zijn bewegingen. Hij krijschte in waanzinnige smart, dat het onrecht was hem alleen te laten, alleen, geheel alleen! Woest schudde hij aan de kribbe. Noodbellen luidden, heftig klingelend. Broeders schoten toe. Vier van hen konden hem nauwelijks meester worden. Gebonden werd hij weggedragen. Krankzinnig, luidde weemoedig de uitspraak van den dokter. Buiten scheen de zon, krachtig met haar stralen alles nieuw leven in blazend!

De ware Ezel.

Toen koning George III van Engeland op een van zijne tochten op het einde der achttiende eeuw naar Weymouth ging, hield hij in een dorpje stil en liet zich eenige ververschingen voorzetten in de herberg „De Ezel". De koningsgezinde waard was daarmede zoo in zijn schik, dat hij in de plaats van zijn uithangbord, waarop een ezelskop stond, de beeltenis des konings liet ophangen en zijn herberg voortaan noemde:

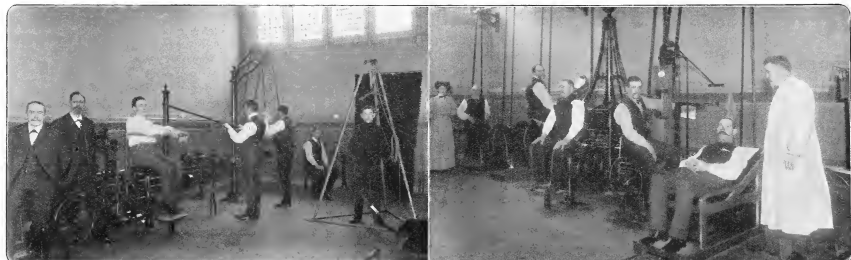
„Koning George".

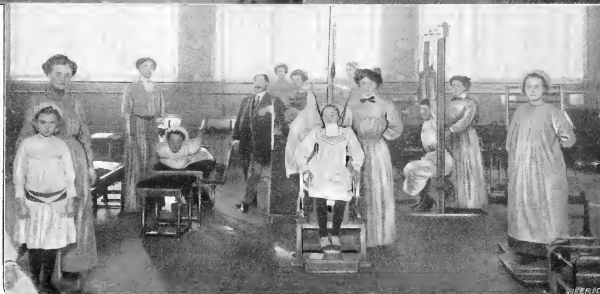
De eigenaar van een andere herberg in hetzelfde dorp kocht dat uithangbord en hing het aan zijn deur uit.

Nu wilde het toeval, dat de postwagen van Weymouth op Londen een nieuwen postiljon en conducteur had. Hunne voorschriften luidden, dat zij bij de herberg „De Ezel" moesten pleisteren. Zij hielden derhalve niet stil voor de „Koning George", maar voor de herberg, waar grauwtje uithing.

De eigenaar van de „Koning George", bemerkende welke schade hij zich had berokkend door de verandering van uithangbord, liet nu zoo spoedig mogelijk onder zijn schild met het beeld van koning George erop, een bordje vastmaken, met het opschrift:

„Dit is de ware ezel!"

Interieurs van het Zander-Instituut te Amsterdam. *Foto boven, links:* Zaal met apparaten voor actieve armbewegingen, onder leiding van Dr. B M. D. Essers (*tweede persoon van links*). — *Foto boven, rechts:* Zaal met toestellen voor passieve bewegingen; *rechts:* de heer J. Nieuwenhuis, technisch- en administratief directeur. — *Foto onder:* Zaal met apparaten, toegepast o.a. bij behandeling van ruggegraatsverkrommingen; *staande in het midden:* Dr. B. S. de Smitt.

Het Amsterdamsche Zander-Instituut.

Deze inrichting herdenkt thans zijn 15-jarig bestaan. In 1895 opgericht, was het de eerste twee jaren op de Heerengracht 448 gevestigd en werd daarna overgebracht naar een, door den architect Eduard Cuypers, naar de eischen des tijds ingericht gebouw aan de Prinsengracht 711—713. Met het oog op de gunstige geneeskundige resultaten, in al die jaren met een groot aantal patiënten verkregen, mogen de geneesheeren, aan het Instituut verbonden, t.w. Dr. B. M. D. Essers en Dr. B. S. de Smitt, met voldoening op dit tijdperk terugzien. Het Instituut, dat als geheel onbekende, zijn intrede in Amsterdam deed, mag zich thans gelukkig in een zekere populariteit verheugen. Het is hier niet de plaats, uitvoerig te beschrijven welke ziekelijke aandoeningen door deze heilmethode kunnen genezen of verbeteren. In 't kort kunnen wij zeggen, dat het zijn ziekten van de ademhalingsorganen, circulatiestoornissen, stofwisselingsziekten, afwijkingen van 't beenig skelet (vooral ruggegraatsverkrommingen), rheumatische aandoeningen enz., waaruit het Zander-Instituut zijn patiënten recruteert. — Waar wij echter bij deze gelegenheid speciaal de aandacht op willen vestigen, is het heilzame effect eener Zanderkuur voor den gezonden volwassene, (zie Dr. B. S. de Smitt: „Het Zanderen voor den gezonden volwassene", uitgave v. Holkema en Warendorf 1909), voor hem, die 't grootste gedeelte van den dag doorbrengt met ingespannen beroepsbezigheden, zonder zijn lichaam hiervoor een aequivalent terug te geven in den vorm van alzijdige lichaams-oefening, waardoor de circulatie bevorderd en zijn energie opgewekt wordt.

Dat deze inrichting werkelijk aan een groote behoefte voldoet, moge blijken uit het feit, dat thans 130 patiënten van verschillenden rang en stand in behandeling zijn. — Een volledig Zander-Instituut bestaat uit een 70-tal apparaten, uit welke combinatie door den geneesheer alle oefeningen worden voorgeschreven. Bovendien wordt, indien noodig of gewenscht, van andere hulpmiddelen der Physische geneeswijze (massage, vibratie, heete lucht, lichtbestraling, etc.) gebruik gemaakt. Wij zouden onze illustraties nog kunnen uitbreiden met een kijkje in de zaal, waar ook bejaarde dames haar dosis „*beweging*" komen halen en een in de massage-kamer; de ruimte in „De Prins" ontbreekt daartoe echter. — Moge het Zander-Instituut zich nog lange jaren verheugen in de algemeene belangstelling.

De overstrooming in den Venserpolder bij Amsterdam, veroorzaakt door het wegspoelen van een gedeelte van den dijk. Het vee werd ijlings in veiligheid gebracht en spoedig kwam het herstellingswerk — versterking van de beschoeiing met steenen, zakken zand en puin — tot stand, zoodat onheilen voorkomen werden.

De St.-Hubertusjacht van de Kon. Veluwsche Jachtvereeniging, in de omstreken van Arnhem.
De meet van deze interessante sport-reünie was bij de kerk te Schaarsbergen; van daar ging de tocht over de Deelensche heide tot Terlet.

De oude Korenmolen te Zuidhorn, die gevaar oplevert voor de omringende huizen en vermoedelijk spoedig gesloopt zal moeten worden.

Mej. *Anneke Steensma*, oud-leerlinge van Mevr. Zweers, is een zeer verdienstelijke zangeres, die haar hooge, licht-aansprekende, aangenaam klinkende sopraanstem, goed weet te gebruiken en wier wijze van voordragen, vrij van coquetterie of effectbejag, den toehoorder sterk boeit. Het mooie Friesche costuum, waarin zij optreedt, verhoogt nog de charme, welke er van haar kunst-praestatie uitgaat. Weldra zal zij zich voor eenige maanden naar Amerika begeven, om zich daar in Nederlandsche en Friesche vereenigingen te doen hooren.

Bovenstaand portret werd ons toegezonden als beeltenis van de veelbesproken *„Belle Elmore"*, echtgenoote van Dr. Crippen. — Op grond van de overtuiging, dat het verminkte lijk, in den kelder van diens huis gevonden, dat van *„Belle Elmore"* is, werd Crippen voor den moordenaar gehouden en ter dood veroordeeld.

De oude Korenmolen te Zuidhorn.

Geboren omstreeks 1490, geheel van hout opgetrokken, heeft hij de stormen des tijds glansrijk doorstaan; hij rust op 4 steenen fundeeringen van 1 M. hoog en van ± 1 M². oppervlakte, op een heuvel van 10—12 voet. Wordt de molen naar den wind gezet, dan draait hij in zijn geheel rond; de kast, waaraan de roeden bevestigd zijn, draait op een spil en heeft 2 étages en de kap, waaraan de kamraderen en de as zich bevinden; in de onderste verdieping wordt het gemalen koren opgevangen en bewaard. Een balk bevat de volgende ingesneden jaartallen: 1492, 1500, 1522, 1555, 1571, 1602, 1636 e. a. De storm heeft dezen veteraan deerlijk toegetakeld; de as is gebroken en de roeden zijn gehavend. Zou de *zieke man* niet evenals zoovele oude bouwwerken en monumenten op de been gehouden en gespaard kunnen worden?

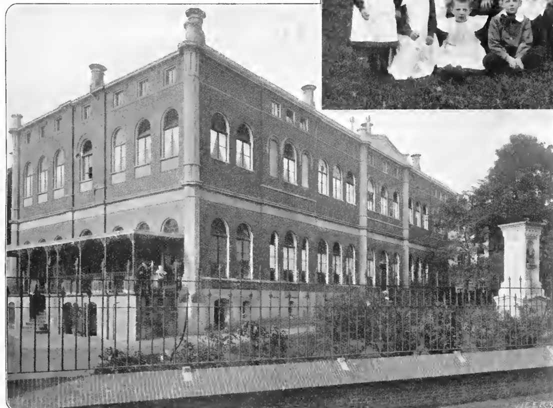
Prof. Dr. H. Kamerlingh Onnes.

Bij de voorplaat.

De hooge onderscheiding dezen verdienstelijken geleerde onlangs door de Berlijnsche Universiteit verleend, in den vorm van het doctoraat honoris causa, brengt hem opnieuw op den voorgrond. Prof. Kamerlingh Onnes was echter reeds vóór dit huldeblijk een persoon, wiens naam in de wetenschappelijke wereld een schoonen klank had. Geb. in 1853 te Groningen, studeerde hij aan de Universiteit aldaar en aan de Universiteit te Heidelberg; in 1878 werd hij assistent bij de Natuurkunde aan de toenmalige Polytechnische school te Delft en in 1879 promoveerde hij tot doctor in de wis- en natuurkunde aan de Groningsche Universiteit, op een proefschrift: *„Nieuwe bewijzen voor de aswenteling der aarde."* In 1882 volgde zijne benoeming tot hoogleeraar in de Proefondervindelijke Natuurkunde en meteorologie aan de Rijksuniversiteit te Leiden, waar hij zijn ambt aanvaardde met eene rede: *„Over de beteekenis van het quantitatief onderzoek in de natuurkunde"*. — Prof. Kamerlingh Onnes wijdt zich met hart en ziel aan de wetenschap en heeft door de belangwekkende resultaten zijner ijverige onderzoekingen bijzondere verdiensten. In de studenten-almanak van 1910 lezen wij met betrekking tot het laboratorium van genoemden professor: „Het groote lapwerk van uitbouwtjes, dat bovendien nog het physisch laboratorium met het anorganische te deelen heeft, roept door zijn uiterlijk alleen reeds om een diep ingrijpende verandering in het gebouw, waarin nu zoovele verschillende laboratoria gehuisvest zijn. Zou het niet het karakter der Leidsche Universiteit waardig zijn, wanneer althans één daarvan naar een nieuwe en beter ingerichte woning kon verhuizen?"

Wel een bewijs welke groote beteekenis men hecht aan de onderzoekingen van Prof. Kamerlingh Onnes.

Het 250-jarig bestaan van het „Groene Weeshuis" te Groningen. (1660—1910).

Gesticht op de overblijfselen van een Jacobijnerklooster, dat in den aanvang van de 14de eeuw was verrezen, diende het gebouw eerst tot tucht- of werkhuis voor misdadigers en stoute bedelaars, vervolgens tot kanongieterij. Maar in 1621 en 1659 werd een gedeelte bestemd voor kinderen, wier ouders geen burgers waren. Een subsidie van de Staten, van de stad en een collecte bij de inwoners, maakten de stichting mogelijk en was te meer noodzakelijk geworden, wijl de opvoeding van de ouderlooze en verlaten kinderen hoogst gebrekkig was; men stelde daarbij het Burgerweeshuis van Amsterdam ten voorbeeld. — Den 15den November 1660 had de feestelijke inwijding plaats en werden 92 jongens en 68 meisjes in de eetzaal onthaald. In 1675 op den stichtingsdag gingen 75 kinderen uit het *„Blauwe Weeshuis"* over in het *Groene*, waarna het vereenigde huis den naam kreeg van *„Groene-en-Blauwe-Gecombineerde-Diaconie-Kinderhuis"*. — Het *Blauwe Weeshuis* dankte zijn ontstaan aan de armbezoekers, die in 1638 een School- en Breihuis in het voormalig Jesuitenhuis hadden opgericht. — Dinsdag 15 November is het feit dier stichting feestelijk herdacht: Vlaggentooi, groenversiering, aanbieding van een vaandel en van geschenken, muziekuitvoering, optocht enz. — *Foto boven:* Weeskinderen met den Vader en de Moeder.
Foto onder: Het Groene Weeshuis.

Bij de Papoea's.

De welwillende afzender van onderstaande foto deelt ons bijzonderheden over de eerste ontmoeting met de Papoea's mede, welke ons interessant genoeg voorkomen, om hier eene plaats te krijgen.

Op 115 K. M. van de riviermonding lag *„De Valk"* voor de eerste maal ten anker voor een kampong, waarvan de bewoners blijkbaar zelden met Europeanen in aanraking geweest en welks taal en naam onbekend waren; de verschijning van het schip bracht groote opschudding te weeg; uit alle huizen werd kalk gestrooid en zoowel aan de oevers als in de prauwen stonden de inboorlingen allerlei grimassen te maken en te dansen, en trachtten zij door handgebaren den vreemden bezoekers te beduiden verder te gaan, terwijl zij daarbij afwisselend zongen, schreeuwden en blaften. Niemand durfde aanvankelijk naderen, maar spoedig maakte de agitatie plaats voor kalmte en werd het volkje zelfs een weinig gemeenzaam; de prauwen kwamen om het schip heen en in ruil voor de snuisterijen, die de onzen hun aanboden, kregen dezen eigenaardige voorwerpen terug als een halsketting van vruchtenpitten of een ruw bewerkte lans, welke op de punt van hunne pagaaien aangereikt werden, omdat ze uit de hand niets aannemen durfden. Zoo moesten onze snuisterijen en flesschen, waarop ze erg tuk bleken te zijn, in het water geworpen worden, waaruit ze dan opgepikt werden. Enkelen toonden zich spoedig wat meer vertrouwelijk; maar in 't algemeen scheen hunne nieuwsgierigheid met angst gepaard te gaan.

Papoea's in hunne prauwen van uitgeholde boomstammen, op de Lorentz- of Eilandenrivier in Zuid-Nieuw-Guinea; deze zeer merkwaardige foto werd genomen door een stuurman bij de Gouv. Marine aan boord van het stoomschip *„De Valk"*, op 115 K. M. afstand van de monding der rivier, welke een operatiebasis van het exploratie-detachement vormt.

Aan toilet doen deze primitieve luidjes weinig of niets; sommigen droegen een halsketting, of grasvlechten in het haar.... Ze roeien staande met hun zessen of achten in één prauw, werken met hunne lange pagaaien mooi gelijk in het water, enkele zelfs zóo snel, dat ze *„De Valk"*, met volle kracht stoomende, een eind weegs vrij goed konden bijhouden.

De woningen der Papoea's in deze streek zijn ter beveiliging tegen overstrooming gebouwd op palen; sommige zijn in hooge boomen 25 of 30 M. boven den grond en gelijken op groote duiventillen; voor den bouw wordt het dunne hout van de kroon uitgehakt, zoodat de woning op de dikke takken rust.

Het „Papoea-eere-escorte" zakte geleidelijk af en na een half uur stoomde op de Eilandenrivier weder alleen *„De Valk"*, die de verbinding onderhield tusschen Merauke en het *„Zwaluw-bivak"*, op 207 K.M. gelegen van de monding van genoemde rivier.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

XVII.

Bijna iédere post brengt brieven en briefkaarten, waarin verzocht wordt, dat onze Jan, de oud-Koloniaal, toch wat spóediger van schoon Zonneland zal gaan vertellen!

„Wanneer hooren we nu eindelijk weer eens iets van onze Oost?" zoo schreef me gisteren nog 'n jonge dame uit Utrecht en wèrkelijk, die álgemeene zucht, die dráng naar meerdere kennis omtrent land en volk ginds, ze verràssen me, en strekken onze natie tot éere!

Men zal in Indië niét meer klagen mogen over „Hollandsche onverschilligheid"! Er wordt hier wel dégelijk belang gesteld in Insulinde!

Ik wil me dan ook nù niet langer meer verzetten en ga 'n paar honderd bladzijden van Jan's „Gedenkschriften" overslaan, om hem, als achttienjarig fuselier, bij 'n transport suppletietroepen aan boord van 'n stoomschip der Maatschappij „Nederland", op den dag van zijn blijde aankomst in Indië, het woord te hergeven:

Nóóit zal ik dien láátsten dag aan boord vergeten!

De passagiers der 1ste en 2de klas waren vroég reeds bij ons „vooruit op de bak" en túúrden maar stééds door hun kijkers, hoewel er niéts van de kust te zien was.

's Middags om 1 uur werden ze plotseling èrg zenuwachtig, want toèn kwam Straat Soenda, de vaargeul tusschen Java en Sumatra, in 't zicht en de dames en heeren lieten er hun fijne tafel voor in den steek om toch maar niéts, niemendal te missen.

Nu, ze stonden ons „vooruit" léélijk in den weg, want we moesten juist aantreden voor de laatste inspectie van den detachements-commandant en 't voorlezen der krijgsartikelen.

Gelukkig liep alles erg gáúw van stapel, dénkelijk omdat de heeren officieren óók liever van 't mooie gezicht profiteerden, dat het binnenstoomen in de straat ons aanbood.

Die vele groene eilandjes als reuzenbouquetten in 't water geplant, de zwaar begroeide kusten, den beruchten kalen Krakatau-vulkaan, midden in de straat en dan plotseling rechts, aan Java's strand, het liefelijk gelegen. Anjer, waar vlagsignalen met ons schip gewisseld werden, wié zal dat alles naar wáárde beschrijven?! Ik voor mij, voel er me absoluut niet toe in staat. De pen van 'n òngeletterd oud-Koloniaal is veel te grof versneden om u zelfs maar 'n fláúw idee te geven van die zoo rijke overwèldigend mooie natuur, hier in Zonneland!

Daar moet je 'n dichterziel voor hebben en die bezit ik nu eenmaal niet!

Ik kan dan ook onmògelijk weergeven, wat ik vóelde, toen ik daar èindelijk dan dat schóóne land mijner droomen en verlangens vóór me zag, het land, waar m'n vriend Abdoellah was geboren en waarvan Gerrit, bootsman Krul en ook majoor Bootsma me zooveel reeds verteld hadden. — 'n Gróót geluk jubelde nu in mijn borst en, vreémd niet waar? ik moest toen plòtseling denken aan m'n moedertje op Zorgvlied en ook aan Córrie, die zoo gehuild had bij ons vertrek.

„Kijk 'r is, hij grient!" hoorde ik 'n ruwe spotstem vlàk naast me roepen en ik, ik schaamde me toen om die éérlijke tranen en haastte me te liegen, dat er zeker 'n sintelsteenkool in m'n oog gewaaid was....

'n Paar maal passeerde ons nu 'n Inlandsche prauw, en in de verte zagen wij 'n stoomboot van de Koninklijke Paketvaartmaatschappij, die zeker op reis was naar Riouw of Singapore. Aan slapen dacht er dien middag geen één!

Toen het avond geworden was, steeg de opgewondenheid ten top, vooral „achteruit", in de 1ste en 2de klasse.

Je hoorde er tèlkens hoeratjes en ze zongen 'r ook van „lang zal ie leven!" dáármee zeker den braven scheepskaptein bedankende voor de behouden aankomst.

Om 8 uur kwam de maan op, vòlle maan op zee en dàt onder den equator! Iets mooiers bestáát er niet!

Ik ergerde me, dat zoo weinig van de kameraden 't schenen te beseffen, hoe zij, door dit nu te mogen zien, zéér bevoorrecht waren boven duizenden, ginds bij moeders pappot in Holland!

Daar werden vóór ons de lichten van Priok zichtbaar.

„Ik ruik 't land al!" beweerde 'n matroos van de bemanning, die voor de twaalfde maal deze reis maakte.

In 'n oogwenk verdrongen zich nu weer de passagiers „van àchteruit" bij ons op 't vóórschip.

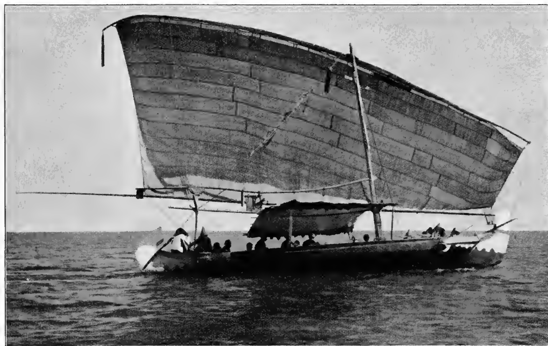
Met vuurpijlen was er om 'n loods geseind en toen dié dan eindelijk aan boord kwam, ja, tóén had je 't gevóél reeds, dat je er nù eigenlijk al was.

De loods, een bruine Indische meneer, stond naast onzen grijzen gezagvoerder op de brug en met vòlle vaart ging 't nu rècht op 't einddoel los. Héérlijk toch zoo'n schip!

Daar zagen we aan stuurboord plotseling 'n paar booten van onze Marine liggen en de Jantjes riepen ons 'n echt vaderlandsch hoezee als welkom toe, wat wij natuurlijk uit volle borst teruggaven.

Eenmaal tusschen de pieren, gleed ons schip ineens véél langzamer, en zagen we de kade, die electrisch verlicht, met haar goederenloodsen enz., ons eerst èrg gewoontjes, ja Europeesch leek.

Toen we echter dichterbij kwamen, merkten we tusschen de ons toewuivende Europeanen in hun typische witte kleeding, zóóveel bruine Inlanders en gele Chineezen op, dat we 't dadelijk weer héél goed wisten. We wàren in Indië, in Tropisch Nederland!

Een paar maal passeerde ons nu 'n Inlandsche prauw. — (Zie Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal).

Een avontuurlijke Tocht

DOOR

WILLIAM LE QUEUX.

Toen ik de zitkamer van mijn meester, Sir William Douglas, in het hotel Danieli te Venetië betrad, zag ik dadelijk aan zijn gezicht, dat er iets bijzonders gebeurd was.

„Bennett," zei hij, „ik ga vanavond naar Londen terug, Vrijdag moet ik een Parlementszitting bijwonen; jij moet dus alleen de auto naar huis brengen. Hier is 1500 francs voor de te maken onkosten. Doch haast je niet en spaar de banden."

„Heel goed, Sir William," zei ik.

„En hoor eens Bennett, als ik jou was zou ik via Brescia en Milaan, over de Mont Cenis en Grenoble naar Parijs gaan. Ik ga vanavond met den trein van zes uur; jij doet dunkt mij het beste morgenochtend te vertrekken bij het aanbreken van den dag."

„Heel goed, Sir William."

Ik nam afscheid en ging de breede trap af. In de vestibule ontmoette ik een Engelschman, Mr. Morris genaamd — een lange, magere man, die in het hotel gelogeerd was. Ik had hem dikwijls met Sir William zien praten.

„Wel, Bennett," zei hij, „is je werk in Mestre naar wensch afgeloopen?"

„Ja mijnheer," antwoordde ik, „en ik ga morgenochtend alleen naar huis terug. Sir William vertrekt met den trein van zessen naar Londen."

„Een eenzame reis voor je, hè?"

„Ja wel een beetje, mijnheer, maar daar zijn wij chauffeurs aan gewend."

Na voor mijn meesters bagage gezorgd te hebben, bracht ik hem om vijf uur naar het station en ging daarna met een motorbootje naar Mestre. Toen ik bezig was het avondmaal te gebruiken, kreeg ik bericht dat een zekere Mr. Morris per telefoon had gevraagd of ik in Mestre op hem wilde wachten, hij moest mij noodzakelijk spreken.

Weldra verscheen hij. „Bennett," sprak hij, „kort na je vertrek kreeg ik een telegram dat ik onmiddellijk in Gardone moest komen, wegens een dringende familieaangelegenheid. Zou je daarom zoo goed willen zijn mij een plaatsje in je auto af te staan? Je moet er toch voorbij."

Mijn aarzeling bemerkend vervolgde hij snel: „Als ik per trein ga, zou ik voor morgenavond niet in Gardone kunnen zijn, zie je."

„Heel goed mijnheer," zei ik, bedenkend dat er geen gevaar in kon steken, Mr. Morris, die zoo bevriend scheen met mijn meester, een paar honderd mijlen als passagier mee te nemen.

Hij bedankte mij uitbundig voor de welwillendheid, waarmee ik hem uit de moeilijkheid had geholpen. We stegen spoedig in en zoodra we gezeten waren viel het mij op dat hij de grootst mogelijke haast had om vooruit te komen. Nu en dan vroeg hij mij iets omtrent de wegen, maakte mij een compliment over mijn sturen en presenteerde mij een sigarette. Na veertig minuten reden we door het kleine, slecht verlichte Padua en vandaar over den breeden straatweg naar Milaan.

„Je weet niet welk een dienst je mij bewijst, Bennett," zei hij. „De geringste vertraging zou mij schatten geld kunnen kosten."

„Het doet mij altijd genoegen iets voor mijn meesters vrienden te kunnen doen," zei ik.

Mr. Morris antwoordde niet, zwijgend gingen we verder en kwamen 's morgens om half vier aan de landingsbrug van het meer van Garda.

„Hoe ver is het nu nog naar Gardone?" vroeg Mr. Morris.

„Nog ongeveer achttien mijlen. Ziet u," legde ik hem uit, een kaart te voorschijn halend, „de weg eindigt op drie mijlen afstands van Gardone, want daar loopen de rotsen steil naar het water af."

„De bergweg naar Oostenrijk splitst zich dus in Salo, zooals ik zie, en loopt langs het meer Idro naar de grens."

„Daar ben ik nooit geweest, mijnheer," lachte ik, „en ik wensch er nooit te komen ook. De hellingen zijn er gevaarlijk steil."

Zoo gingen we langs het meer tot we bij het aanbreken van den dag het Grand Hôtel bereikten, waar ik een bleek nieuwsgierig gezicht aan een der bovenramen meende te zien. En dat men op ons gerekend had bleek uit het feit dat er een paar kamers voor ons gereserveerd waren. Mr. Morris had er dus reeds om moeten seinen, vóór hij mij vroeg hem er heen te brengen.

Nadat ik den wagen in de garage had gebracht, wees men mij een mooie kamer aan den voorkant. Ik sliep tot den middag, toen uit het raam ziende, zag ik Mr. Morris op het terras heen en weer wandelen met een oudachtigen grijzen heer en een jonge dame, in een lila-costuum en een grooten, zwarten hoed op. Mijn vriend was van kleeren verwisseld en droeg een donkergrijs pak, hoewel hij, vreemd genoeg, geen kleeren bij zich had gehad.

Snel kleedde ik mij aan en ging naar het terras. Elke trek van Mr. Morris' gelaat kwam mij zoo veranderd voor, dat ik hem ternauwernood herkende.

Twee oude Stichtingen. — *Foto links:* Het Luthersche Vrouwenhofje aan de Witte Heerensteeg te Haarlem, dat onlangs vergroot is door den aanbouw van eene consistoriekamer met kostbaar meubilair — Vooral de schoorsteenmantel, afkomstig uit het huis dat tot dusverre als pastorie gediend heeft, dagteekenend uit het begin der 16de eeuw, is der bezichtiging waard — *Foto rechts:* Het voormalige Tuchthuis te Utrecht. — Dit gebouw, gesticht tusschen de 15de en 16de eeuw, behoorde voorheen als klooster bij de Nicolaïkerk en verkreeg later eene veranderde bestemming; een gevelsteen met opschrift in Duitsche letters vermeldt den naam van den eersten-steenlegger. — In 1899 werd het oude gebouw zooveel mogelijk in zijn oorspronkelijken toestand teruggebracht en na vergrooting als armenhuis in gebruik genomen; er is plaats voor pl.m 180 mannen, vrouwen en kinderen.

„De Brandaris". — Deze buitengewoon groote reddingboot, gedreven door een Kromhout-motor van 100 P.K., is gebouwd op de werf „'t Kromhout" van de firma D. Goedkoop Jr. te Amsterdam en werd de vorige week naar Terschelling gebracht; het vaartuig, ter beschikking gesteld van de Noord- en Zuid-Hollandsche Reddingmaatschappij, heeft reservoirs voor golfstillende olie, een ruim verblijf voor geredden, waterdichte schotten en een snelheid van 16 K.M. De proeftocht bij Terschelling is uitstekend geslaagd. — Wij wenschen van harte, dat de Brandaris, mocht haar hulp eventueel noodig zijn, steeds alle in gevaar verkeerende menschenlevens zal kunnen redden.

„Dit is Mr. Bennett, de chauffeur, die zoo vriendelijk was mij hier te brengen, Mr. Grünhold," legde hij uit.

„Wees zoo goed even met mij mee te gaan, Mr. Bennett," vervolgde Mr. Morris, „ik moet je onder vier oogen spreken."

Zoodra we alleen waren drukte hij mij een bankbiljet van £ 5 in de hand. Daarna vroeg hij mij of ik zoo vriendelijk zou willen zijn, zijn vrienden en hem mee te nemen naar Milaan. „Het nichtje van Mr. Grünhold is dol op rijden in een auto," eindigde hij.

„Met genoegen," antwoordde ik. „Maar weet u wel dat het een rit is van zeventig mijlen? We zullen niet voor vannacht in Milaan zijn."

„Dat komt er niet op aan; het is heel vriendelijk van je, Bennett," verklaarde Mr. Morris.

Op den bepaalden tijd reed ik de kar voor en Mr. Morris nam naast mij plaats, de Duitscher en zijn nichtje achter ons en zoo ging het naar Milaan. Eensklaps knapte er een band, we stegen uit en togen gezamenlijk aan het werk. Zoodra we weer ingestegen waren sprak Mr. Morris tot mij: „Steek een cigarette op en rust eerst een weinig uit na je inspannenden arbeid."

Ik nam er een uit zijn koker, doch nauwelijks had ik haar half opgerookt of ik voelde een vreemd gevoel in het hoofd en mijn keel werd als toegeschroefd. Ik stak mijn hand uit om het stuur te grijpen en — wat er daarna gebeurde weet ik niet meer.... Toen ik mijn oogen weer opende, lag ik op mijn rug aan den kant van den weg en mijn vrienden waren met de auto verdwenen. Ik keek op mijn horloge en zag dat het twee uur 's namiddags was; ik had daar dus ongeveer twaalf uren gelegen. Duizelig en flauw liep ik den kant van Brescia uit en bracht de politie met het voorgevallene op de hoogte. Ik huurde 'n auto en volgde, vergezeld door 'n Italiaanschen chauffeur, de sporen van de kar, tot we aan een bergstreek kwamen.

„Nu zijn we gauw aan de grens," merkte de Italiaan op.

Wij begaven ons naar het douanen-bureau, en informeerden of er ook een groote, groene auto was voorbijgegaan.

„Neen," zei de beambte, het register naziend.

Ik stak mijn hand in den zak om den man een fooi te geven, en haalde er tot mijn verbazing een in vieren gevouwen enveloppe uit te voorschijn. Snel maakte ik haar open en vond er een bankbiljet van £ 25 in en een briefje met de volgende regelen: „We hopen dat ge ons onze kleine list zult vergeven. Ge zult de kar vinden in een schuurtje op een weiland een weinig ten westen van Vestone."

We keerden naar Vestone terug en vonden de kar veilig en wel in het aangeduide schuurtje.

Den dag na mijn thuiskomst, toen ik bij Sir William kwam om orders, zei hij: „Bennett, herinner je je dien Morris nog."

„Ja, Sir William."

„Welnu, den avond na mijn vertrek miste de hertogin de Castelfranco haar juweelen, waaronder een paarlsnoer. Den volgenden dag zagen twee Oostenrijksche grenswachters, vroeg 's morgens, een paar slecht gekleede, verdacht uitziende mannen en een vrouw. Op hun bevel stil te staan, haalden ze hun revolvers te voorschijn en begonnen een gevecht, waarin één der mannen en de vrouw gewond, de andere doodgeschoten werd, die niemand anders bleek te zijn dan onze vriend Morris. Op hem werd het halssnoer gevonden, terwijl de twee gewonden de overige juweelen bij zich hadden.

Ik was geheel verbijsterd, doch ik wachtte mij wel Sir William mee te deelen, welk een aandeel ik in hun vlucht had gehad!

Overstrooming te Parijs. — Wederom wordt de wereldstad bedreigd door hoog water: de groote belemmering in het verkeer, in de verlichting, de buitengewone schade door het water, de stoornis in het geheele bedrijfsleven, veroorzaakt door den ongekend hoogen waters and van de Seine in den aanvang dezes jaars.....; dat alles stemt beangstigend, nu het niveau van deze rivier opnieuw aanmerkelijk is gerezen. — Het is te hopen, dat de genomen maatregelen het gevaar vermogen te bezweren. — Onze foto laat zien, hoe men zich aan de kade de la Tournelle haast, om voertuigen, materialen enz. te verwijderen en in veiligheid te brengen.

Vliegkamp te Ede. — 1. Overzicht van een gedeelte van het terrein met de hangars en daarboven Wijnmalen, in zijn Farman-tweedekker. — 2. Henri Wijnmalen met Mevrouw Koolhoven in de vliegmachine, even vóór de opstijging. — 3. Küller in zijn Antoinette-machine. — 4. Frits Koolhoven met zijn kloeke echtgenoote.

Louis Bouwmeester als Shylock

Louis Bouwmeester is weer in het land. Een hartelijk welkom roepen wij hem toe! Woensdag a.s. hoopt hij zijn *50-jarig Tooneel-Jubileum* te vieren. Hij treedt op als Shylock, een der vele rollen, waarin zijn machtig talent schitterend uitkomt. In den *Stadsschouwburg* zal hij jubileeren; bijgestaan door de artisten van de Koninklijke Vereeniging *„Het Nederlandsch Tooneel"*, zal hij zijn ongeëvenaarde créatie doen bewonderen. Deze beide omstandigheden geven reden tot groote verheugenis en wekken de hoop op, dat onze *eerste* tooneelkunstenaar nog eens zijn oude plaats bij ons *eerste* tooneelgezelschap zal hernemen. Moge die hoop niet ijdel blijken! Men maakt allerlei toebereidselen om Bouwmeester te huldigen. Het belooft een grootsche ovatie te worden. Dat ook de andere plannen, van meer *materieelen* aard, glansrijk mogen slagen! Nederland heeft veel goed te maken tegenover dezen genialen kunstenaar. De gelegenheid daartoe *is* er nu! Men grijpe haar aan!!! G. B.

Mlle Masure, van de Opera te Antwerpen, thans 1ste danseres aan de Haagsche Fransche Opera, is een kunstenares in haar vak, wier beenvaardigheid, natuurlijke bevalligheid en smaakvolle costumes, ten zeerste worden gewaardeerd.

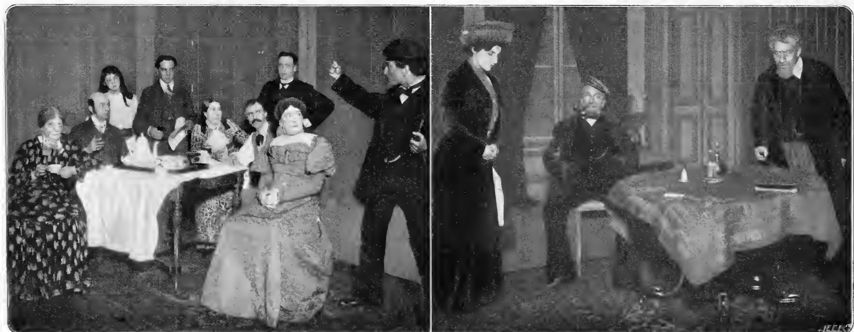
Het uit eerste-klas kunstenaars saamgestelde *Rheinische Trio*, dat in Duitschland zulk een grooten opgang maakt, wordt hier te lande door den impresario, den heer Cav. M. de Hondt, geïntroduceerd. De data der concerten zijn: 22, 23, 24, 25 en 26 November (respect. 's Hage, Utrecht, Amsterdam, Groningen en Rotterdam). De namen der artisten zijn: *Guillaume König*, oud-leerling van Arthur de Greef, piano, Joseph Klein, leeraar aan het Conservatoire te Düsseldorf, viool, en Karl Klein, solocellist aan de opera aldaar.

De eerste Vliegkampen in Nederland.

De heeren Verwey en Lugard verdienen lof voor hun met succes bekroond streven tot bevordering van de Nederlandsche luchtvaart; de terreinen bij Ede en Soesterberg leenen zich bij uitstek tot dergelijke grootsche demonstraties en zijn dan ook prachtig in gereedheid gebracht. Het Nederlandsch publiek is sedert de verrassende vluchten van Jan Olieslagers, om zoo te zeggen, warm geworden voor de aviatiek, en nu onze landgenooten, het trio *„Wijnmalen—Koolhoven—Küller"*, hunne proeven van technische vaardigheid en durf toonden boven de heidevelden van Ede en Soesterberg, wint de gedachte meer en meer veld, dat de luchtvaart in Nederland tot krachtige organisatie moet komen.

Schakels.

Dit, in alle opzichten interessante stuk van Heijermans, met zijn pittigen, raken dialoog, hebben we nog nooit beter bezet zien opvoeren en nog nooit ook heeft het meer succes behaald dan thans door het gezelschap van Willem Royaards. *Louis de Vries* als Pancras Duif, Mevr. *Sofie de Vries* als Marianne, *Jan Musch* als Hein Duif, *Chrispijn* als Toon — hun aller spel doet niet onder voor dat van de vroeger optredenden in deze rollen. En ook de verdere bezetting is uitmuntend. Men kan gerust zeggen, dat elke rol, van de grootste tot de kleinste, kranig getypeerd en gespeeld wordt en dat, dank zij de voortreffelijke regie, een prachtig geheel is verkregen.

N. V. Het Tooneel, Dir. W. Royaards. — *Foto links: Schakels* (3de bedrijf). *Van links naar rechts:* Gerritje (Mevr. Spoor-Carelsen), Jan Duif (Spoor), Elsje (Annie van Ees), Toon (Chrispijn), Coba (Mevr. Erfman), Dirk (De Blauw), Henk (Bertus Smith), Margriet (Mevr. Kleij), Hein Duif (Musch). — *Foto rechts: Schakels* (4de bedrijf). *Van links naar rechts:* Marianne (Mevr. Sofie de Vries), Hein Duif (Musch), Pancras Duif (Louis de Vries).

Een ernstig Tramongeluk nabij de Hollandsche grens. — Vermoedelijk tengevolge van de weigering van de rem is de electrische tram Herzogenrath—Aken, in een bocht nabij laatstgenoemde plaats in volle vaart omgeslagen, waardoor een persoon onmiddellijk gedood werd; van de 25 passagiers, waaronder eenige Limburgers, werden een 8-tal zwaar gewond, o. a. de trambestuurder.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Vervolg*).

De ziekelijke, overprikkelde gevoelens, de hartstochtelijke haat, de zucht naar wraak, die hem doorwoelde, vielen langzaam van hem af. Hij had geen wensch, geen hoop, geen eerzucht, geen doel meer, — slechts verlangen naar rust, naar slapen.

Wat moest hij nog op de wereld doen?

Zijn bruid was hem ontrouw geworden; zij verafschuwde hem. Men bande hem Frankrijk uit, zoodra zijn vriendschap met Orsini bekend zou worden, en in zijn vaderland was voor zijn plannen noch plaats, noch begrip. Nergens een plaats van rust, nergens een doel. Niets dan rusteloos zwerven, vergeefsch hopen.

Zijn hand tastte in den zak. Met schuwen blik keek hij rond. Op dezen somberen avond was het leeg in het bosch. Maar ginds — doken daar niet een paar gedaanten op? Het glinsteren van metalen knoopen trof zijn oogen. Kon men deze speurhonden in Parijs nooit ontgaan? Hij hief zijn wapen haastig op, zette het tegen zijn slapen en haalde den haan over.

Hij voelde een lichte pijn en dadelijk daarop het druppelen van bloed langs zijn gelaat. Verwarde beelden uit zijn kindsheid trokken bliksemsnel aan hem voorbij. Hij zag zichzelf als klein jongetje, als engel verkleed in de processie. In zijn hand droeg hij een uit papier geknipte lelie, met een brandend lichtje er in. O, als de wind, welke zoo koud langs zijn gelaat streek, het flikkerend lichtje maar niet uitblies!

Dat bracht ongeluk, had zijn moeder gezegd. Zijn moeder! In hoe lang had hij niet aan haar gedacht! Nu stond zij eensklaps weer voor hem. Haar groote, bruine oogen zagen hem met liefde en diep medelijden aan.

„Mijn lief, verdoold kind, kom weer thuis, kom weer tot mij," fluisterden de dorre bladeren boven hem.

Hij beproefde de handen te vouwen. Het ging niet meer. In zijn ooren bruiste het als het ruischen van een geweldigen stroom. Nader, steeds nader. De zee, welke de kusten van Italië omspoelt, golfde en droeg hem op zachte, groene armen ver weg naar een verwijderd zonnerijk.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

„Daar ligt er weer een zijn roes uit te slapen. Hoor eens, mijnheer, hier is geen plaats om te slapen!"

Een der politieagenten schudde aan het onbeweeglijk lichaam, dat op de bank ineengezonken was. De hand, welke hij had gegrepen, hing slap neer.

De politieagent boog zich dieper voorover. „Ach zoo — die is dood! Daar ligt zijn pistool," zei hij onverschillig. „Wij zijn dus te laat gekomen. Deze bank schijnt door de zelfmoordenaars zeer geliefd te zijn. Ga gauw hulp halen," zeide hij tot zijn makker, die een lucifer aanstak en daarmede het gelaat van Galanti belichtte.

„Een knap jong mensch! Wat zou hem hiertoe hebben gebracht?"

„Weet ik het. Misschien heeft hij zijn geld verspild, of was zijn meisje hem ontrouw. Nu, wij hebben er verder niets mede te maken, dan hem naar de Morgue te brengen. Vandaar mogen zijn vrienden hem afhalen, als hen nog iets aan hem gelegen is.

Hoofdstuk XX.

„Lieve grootmama, Hortense en ik zouden graag uitgaan — wij beiden alleen. Sta het ons toe. Ik ben weer heel gezond," vleide Marie.

Mevrouw Boucher keek glimlachend in het blozend gelaat harer kleindochter. De jeugd overwint snel. Van de vreeselijke schrik, de aandoeningen van den vorigen dag was ternauwernood meer iets aan haar te bespeuren. „Is het niet gevaarlijk?" vroeg zij bedenkelijk. „En nog wel, gij beide jonge meisjes, alleen."

„Ach, grootmama, wij zullen voorzichtig zijn. Ik zou Hortense zoo graag in de rue Peletier de plaats wijzen, waar het rijtuig stond bij de ontzettende ontploffing. Hoe wij er zoo snel uit zijn gekomen, weet ik heden nog niet."

„Nu ga dan. Maar blijft niet lang weg. Gij weet, dat baron Bourgoing heden zal komen of wil ik hem wegzenden?"

„Neen, neen, houdt hem vast, totdat ik terug ben, en vertel hem de geschiedenis met Galanti."

„Die kent hij al, Marie."

„Des te beter. Dan behoef ik er niet meer over te spreken. Nu die dwaze brieven verbrand zijn, gevoel ik mij verlicht. Ik zou alles willen vergeten en gelukkig zijn. Als hij maar eerst uit Parijs is!"

„Wie?"

„Galanti. Hij is zoo wraakzuchtig."

„Och kom. Voor hem zal de grond hier spoedig te warm worden. Ik wed, dat hij reeds heden over de bergen is."

„Het is te hopen. Nu, vaarwel grootmama. Hortense haast u, grootmama vindt goed, dat wij alleen uitgaan."

Hortense was spoedig gereed en de beide meisjes ondernamen haar wandeling met de vroolijkheid van schoolkinderen.

In de rue Peletier was niet veel meer te zien, ofschoon velen door dezelfde nieuwsgierigheid bezield, er zich hadden verzameld en het gebeurde van den vorigen dag levendig bespraken. Het opgebroken plaveisel was reeds weer hersteld, elk spoor van den afschuwelijken aanslag weggevaagd. Toch liet Hortense zich nog elke bijzonderheid beschrijven.

„Het is een wonder, dat je niets is overkomen," herhaalde zij telkens weer, terwijl zij den arm harer vriendin hartelijk drukte. Kom laten wij in de Notre Dame God gaan danken voor je redding."

„Ja, dat zal grootmama goed vinden," zei Marie.

De weg was tamelijk lang.

„Als men steeds in een rijtuig door Parijs gaat, weet men in het geheel niet, hoe amusant het straatleven is," zei Hortense vroolijk. „De lucht prikkelt als champagne. De boomen, met rijp bedekt, zijn schoon als een kerstsprookje. Menigmaal vind ik het heel niet erg, niet rijk meer te zijn. Zelf de inkoopen te doen is bijvoorbeeld veel aardiger dan het aan bedienden op te dragen."

„Ziet gij wel," zei Marie zegevierend. „Blijf nog maar een paar maanden bij grootmama, dan zijt ge genezen en kunt getroost een armen kapitein trouwen."

Daar verhieven de stompe torens van de Notre Dame zich voor haar. Zij traden het noordelijk portaal, hetwelk aan de heilige jonkvrouw gewijd is, binnen. Er heerschte een zachte schemering, het geprevel van eenige vrouwen, die haar rozenkrans baden, drong tot haar door.

Marie en Hortense knielden voor een der zijbanken neer.

Toen de priester, die in een zijkapel de mis las, had geëindigd, stonden zij op, verlieten de kerk door een ander portaal en kwamen op een plein.

In de tegenovergestelde straat, slechts door den zijweg gescheiden, viel haar een smakeloos wit huisje op, waarvan de deuren openstonden. Vele menschen gingen uit en in.

„Dat zal een tentoonstelling zijn, laten wij er in gaan," zei Hortense.

Marie vond het goed. Arm in arm gingen zij binnen. Een oude vrouw keek haar verbaasd aan, zij wilde haar met de hand tegenhouden, maar liet haar arm weer zakken. Wat gingen haar die onbezonnen meisjes aan.

Hortense en Marie hielden elkaar onwillekeurig stevig vast. Een zeldzaam gevoel bekroop haar.

Arbeiders in blauwe kielen, vrouwen in havelooze kleeren, en ook enkele beter gekleede heeren, drongen zich rondom een ijzeren stang, welke de smalle gang verdeelde. Voortgedreven door de achter haar komende menschen, keken de meisjes onwillekeurig daarheen, waar aller blikken zich op richtten.

Achter dof beslagen ruiten waren zwarte baren zoo opgesteld, dat de daarvoor staanden juist in het gelaat van hen konden zien, die er op lagen.

Marie drukte Hortense's hand krampachtig. „Wie zijn deze ongelukkigen toch?" fluisterde zij met bleeke lippen. „Liggen hier wassenbeelden?"

„Neen — het zijn dooden, kom gauw mee! Om Godswil, waar zijn wij toch gekomen?"

Marie wierp een ontstelden blik op de zwarte baar, welke het dichtst bij haar was. Een grove zak was over het lichaam geworpen, het hoofd bleef alleen vrij. De trekken schenen uit geelachtig was gebeiteld. Er ging een eigenaardige hoogheid uit van de rustende gestalte. Om de halfgeopende lippen lag een geheimzinnig lachje. Marie keerde het hoofd om. „Het is Karlos Galanti!" Haar gelaat zag krijtwit en verwrongen van ontzetting.

„Waarom ligt hij zoo stil — wat doet hij hier?" Zij sloeg met de vuist tegen de ruiten, „Karlos!"

De omstanders keken verschrikt in het bekoorlijke meisjesgezicht, dat met wijd opengesperde oogen den doode aanstaarde.

„Kent gij dien man?" vroeg een der lieden.

„Stil — schreeuw toch zoo niet!" zei een oude vrouw. „Dit is de Morgue — hier spreekt men niet luid tot de dooden. Indien gij den naam van den man weet, dan moet gij het aangeven."

Marie opende den mond, maar voordat zij nog goed kon antwoorden, trok Hortense haar met geweld terug van het glas.

„Wij kennen hem niet," verzekerde zij snel. „Wij zijn hier toevallig gekomen. Laat ons als het u blieft door. Mijn vriendin valt flauw."

Eindelijk kwamen zij buiten.

Marie sprak geen woord. Pas toen zij in een rijtuig zaten, leunde zij, het hoofd snikkend, tegen den schouder van Hortense.

„Toen hij leefde was ik hem ontrouw en in den dood heb ik hem nog verloochend!" klaagde zij.

„Wij konden niet anders handelen," zei Hortense.

„Hij moet uit dat verschrikkelijke huis," jammerde Marie. „Ieder staart nieuwsgierig in zijn stil, ernstig gelaat. Nooit, nooit zal ik dat gezicht vergeten! Hebt gij ook naar de andere dooden gezien, Hortense?"

„Ik heb er mij wel voor gehoed! Er stonden nog meer baren. Misschien lagen er enkelen, die bij den aanslag omgekomen zijn. En als Galanti van de misdaad heeft geweten en die niet heeft verhinderd, dan kan ik zijn dood niet betreuren, dan is hem recht geschied."

„Hortense, wees niet zoo hard. Had ik hem eergisterenavond nog maar een vriendelijk woord gegeven — hij verzocht er om. Nu is hij dood en ik kan het niet meer goed maken!"

Hortense antwoordde niet. Met gefronst voorhoofd keek zij het raampje uit. De woorden van Marie troffen haar dieper dan zij wilde toonen. Een geheime hartewond bloedde. Ook zij was zich van een liefdelooze hardheid bewust, welke zij in ieder geval goed moest maken, voordat het te laat was — hoe moeilijk het haar ook viel.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Niet lang, nadat de meisjes vertrokken waren, lieten baron Bourgoing en graaf Saint-Arnaud zich aandienen. Aan stof tot gesprek ontbrak het niet. Bovendien merkte de weduwe van den admiraal spoedig, dat Saint-Arnaud niets liever had, dan dat hem van Hortense werd verteld. Dat deed zij dan ook. Zij kon de huiselijke deugden van haar pleegdochtertje niet genoeg roemen.

„Mevrouw, weest u mijn voorspraak bij Hortense, ik lijd zeer onder de scheiding."

„Nu, dat is heel goed voor u, waarom hebt gij haar zoo spoedig opgegeven? En wat moet ik beginnen, als mijn beide meisjes trouwen? Maar allereerst moet het proces van baron Merrier zijn afgeloopen."

Saint-Arnaud zuchtte. „Daar staat het slecht mede. Ik kom juist van mevrouw Dubois en vond haar in tranen."

„Natuurlijk, zij moet altijd huilen," viel mevrouw Boucher ongeduldig

in. „Men heeft geen begrip van zulk een gehuil. Den levenden moet men liefde bewijzen, de dooden laten rusten. Wie helpen de tranen nu nog?"

„Dit keer golden de tranen niet haar gestorven echtgenoot maar haar vader. Baron Merrier is tot vijf jaar gevangenisstraf veroordeeld."

„Ik hoopte terwille van Hortense, dat men hem vrij zou laten," zei mevrouw Boucher.

„Zoodra ik van zijn veroordeeling hoorde, heb ik hem geschreven," zei Saint-Arnaud met een eenigszins verlegen uitdrukking.

„Hem geschreven?" herhaalde Bourgoing verbaasd. Hij kende de strenge beginselen van zijn vriend.

„Ja — en hem nogmaals om de hand van Hortense verzocht. Hij moet niet denken, dat zij onbeschermd staat en dat zijn veroordeeling aan mijn gevoelens voor zijn dochter iets heeft veranderd."

Mevrouw Boucher stak hem hartelijk de hand toe.

„Het vonnis zal wel niet voltrokken worden," zei Bourgoing. „Het is slechts geveld om het publiek van de onomkoopbaarheid van het gerechtshof te overtuigen. Nu gaat het proces in hooger beroep en de vrijspraak volgt. Daar zorgt hertog De Morny wel voor. Verlaat u daarop."

„Voor de arme dochters, die alles hebben gegeven om hun vader te redden ware het te wenschen," zei Saint-Arnaud ernstig, terwijl mevrouw Boucher met toenemende onrust naar de klok keek en eindelijk herademde op het geluid van het stilhouden van een rijtuig voor de deur en de meisjes dadelijk daarop binnentraden.

„Eindelijk! Waar zijt gij zoolang gebleven?" Zij verschrok, toen zij het ontstelde gelaat van Marie zag. „Is er wat gebeurd?"

Marie ging zonder op iemand anders acht te geven naar haar grootmoeder. „Wij zijn bij vergissing in de Morgue gekomen. Galanti ligt daar dood, bedekt met een ouden zak."

Zij lag een oogenblik stil in zijn arm. Daarna maakte zij zich zacht los en ging naar de deur. „Ik heb nog geen recht gelukkig te zijn, zoolang hij in dat vreeselijke huis ligt," zeide zij.

Bourgoing wilde haar volgen, maar de oude dame wenkte hem terug. „Gun haar een paar dagen rust om van den schrik te bekomen. Het is hard, dat het arme ding dit juist moest zien. Ik vind, dat deze Galanti hoogstens nog een schot hagel waard was. Ik kan niet alles verontschuldigen, als iemand dood is. Een misdadiger blijft een misdadiger of hij zichzelf of anderen hem hebben geoordeeld."

Bourgoing sprak haar niet tegen. „Gaat gij mee, Saint-Arnaud. Wij moeten den naam van Galanti noemen. Ik zou graag de brieven van Marie zien te krijgen, voordat zijn nalatenschap door de politie wordt onderzocht."

„De brieven van Marie zijn verbrand," zeide haar grootmoeder. „Hij gaf ze kort na den aanslag terug, toen hij hier als een krankzinnige binnenkwam."

„Dan hebben wij verder niets te doen, dan hem fatsoenlijk te doen begraven."

Saint-Arnaud stond naast Hortense en sprak levendig met haar. Het jonge meisje behield haar kalme en koele zelfbeheersching.

„Hortense, kwel uzelf en mij niet langer. Ik heb u meer lief dan ooit, mijn grootste wensch is u aan mijn zijde te hebben."

„Hoe kan ik aan zoo iets denken, zoolang de zaken mijns vaders nog niet zijn geregeld. Terwijl ik in de Morgue voor den doode stond, trof mij eensklaps, hoe hard ik tegenover mijn eigen vader was. Ik wil tot hem in de gevangenis gaan."

„Hortense, doe wat uw goed hart u ingeeft, dat zal steeds de rechte weg zijn. Ook ik ben in veel dingen veranderd. Slechts op een punt niet."

„Waarin niet?" vroeg zij zacht.

Het wereldberoemde Paleis en Museum het „Louvre" te Parijs.
Dit imposante gebouwen-complex bevat een aanschouwelijk grootsch beeld van de kunst door alle eeuwen heen; 't is een reusachtige doolhof, welks tallooze kunstschatten den bezoeker als 't ware overweldigen. Van de vermaardste meesters der wereld vindt men hier kunstgewrochten bijeen en de Hollandsche school is er glansrijk vertegenwoordigd: Rembrandt, Van Ostade, Albert Cuyp, Jan Steen, Ter Borch enz Maar behalve schilderstukken bewondert men er de rijke collectie gobelins, kunstvoorwerpen uit de oudheid, aardewerk, vazen, sarcophagen, marmergroepen en beelden, monumenten, mummies, skeletten, muziekinstrumenten, meubelen, costuums, edelgesteenten wapenen, beeldhouwwerken enz. uit de verschillende tijdperken Het „Louvre" was sedert zijne stichting onder het Capetingische Huis bij afwisseling koninklijk slot jachthuis en hofburcht; Karel V herschiep den burcht in eene Gotische residentie, welke in de 16de eeuw in een renaissance-paleis werd veranderd; Catharina de Medicis vereenigde dezen nieuwen bouw (het oude-Louvre) met de overblijfselen van het oude kasteel en nam er haar intrek. Hendrik IV verbond het gebouw met de Tuileriën; op last van kardinaal De Richelieu bracht de architect Lemercier weder wijzigingen aan. — Lodewijk XIV stichtte het z.g. „*Nieuwe Louvre*" en liet Claude Perrault de beroemde colonnade bouwen; maar de stichting werd niet voltooid, wijl de Zonnekoning en de daarop volgende vorsten gewoonlijk verblijf hielden te Versailles. - Het Louvre werd toen bewoond door hofbedienden en ambtenaren, later door kunstenaars en geleerden; de beroemdste schilders, beeldhouwers en graveurs hadden er hunne ateliers; verder hielden de verschillende academiën er zitting en waren er ook gehoorzalen. — De conventie plaatste er gedurende de omwenteling het nationaal museum; de herstelling geschiedde eerst onder Napoleon I; met de restauratie werd de arbeid gestaakt, maar hervat onder Napoleon III, die Louvre en Tuileriën liet vereenigen tot een reusachtig paleis. In 1871 werden de Tuileriën door de commune verwoest, maar de triomfpoort en het grootste gedeelte van het „*Louvre*" bleven gelukkig gespaard — Op het ruime en schoone voorplein geniet men van een prachtig panorama op de tuinen van de Tuileriën, de omringende gebouwen enz.

De oude vrouw hief de handen op, terwijl Bourgoing en Saint-Arnaud een kreet van pijnlijke verrassing niet konden onderdrukken. „Hoe kwaamt ge daar? Ik heb steeds voor u verborgen gehouden, dat er zulke afgrijselijke plaatsen in Parijs zijn?"

Marie lette niet op die woorden. „Wat moet hij geleden hebben, voordat hij daar kwam," vervolgde zij zacht als tot zichzelf. „Om mij is hij gestorven en ik was wreed en stiet hem van mij."

„Marie, kwel u niet met zulke nuttelooze verwijten," zei Bourgoing. „Gij waart met recht vertoornd op Galanti — hij zou u slechts in het ongeluk hebben gestort. Niet gij, maar zijn slecht geweten heeft hem in den dood gedreven."

„Wat hij ook moge gedaan hebben, zorg er voor, dat hij niet langer tentoongesteld in de Morgue blijft liggen."

Bourgoing stond dadelijk op. „Ik zal voor al het noodige zorgen. De doode zal dadelijk in een kapel worden gebracht, en met eere begraven worden. En dan vergeet gij deze geheele ongelukkige episode uit uw leven. De keizerin zendt u haar gelukwensch — ik heb haar ons geheim toevertrouwd."

„Wat heeft zij gezegd?" vroeg mevrouw Boucher levendig.

„Zij zeide, dat als haar jonge voorlezeres haar werd ontnomen, zij barones Bourgoing tot hofdame moest benoemen om haar dikwijls bij zich te hebben."

„Hoort ge het, Marie?" De zwarte oogen der oude dame straalden.

Philippe Bourgoing legde zijn arm om Marie en trok haar blonde hoofd op zijn schouder.

Zij lag een oogenblik stil in zijn arm. Daarna maakte zij zich zacht

„In mijn liefde voor u," antwoordde hij eenvoudig.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Reeds den volgenden morgen volvoerde Hortense haar plan en bezocht haar vader. De cel verried in het minst de schandelijke bestemming niet; ze was wel eenvoudig maar heel gewoon en doelmatig ingericht. Baron Merrier zat aan een tafel met zijn advocaat. De beide heeren zaten met den rug naar haar toe, en keken ook niet op, daar zij den gevangenbewaarder meenden te hooren.

„Vader," zei Hortense zacht.

Merrier keerde zich verschrikt om. Een donkere blos gleed over zijn verbleekt gelaat. Zij las geen vreugde, maar een onvriendelijke verrassing in zijn oog.

„Hebt ge werkelijk den weg naar hier gevonden?" zei Merrier eindelijk. De tegenwoordigheid van zijn advocaat hinderde hem. Hij wilde noch het gesprek afbreken, noch Hortense wegzenden, naar wier gezelschap hij had verlangd. „Ga ginds even zitten, mijn kind, ik heb nog iets met dezen heer te bespreken, eer ik mij aan u kan wijden."

Hortense deed werktuigelijk wat haar vader haar zeide. De koude ontvangst sneed haar door de ziel, ofschoon zij moest bekennen, niets beters te kunnen verwachten.

„Zooals ik reeds zeide, baron Merrier, uw veroordeeling is slechts een spiegelgevecht."

Hortense sprong op. „Is mijn vader veroordeeld?"

„Tot vijf jaar gevangenisstraf," riep Merrier, schijnbaar in de beste stemming.

„Vader!"

(*Slot volgt*).

10 November herdacht, onder talrijke blijken van waardeering en vriendschap, de heer **P. J. de Sonnaville** te 's-Gravenhage zijn 80sten geboortedag; deze bekende figuur heeft zich in het belang van de ontwikkeling, den bloei en den vooruitgang der residentie, ten zeerste onderscheiden, in het bijzonder ook door zijn volhardend streven naar doeltreffenden uitleg der stad.

P. J. de Sonnaville.

De heer **W. F. Borghardt** te Groningen, sedert 1872 aan het onderwijs verbonden en in de onderwijswereld als een man van verdienste gewaardeerd, is op zijn verzoek met ingang van 1 November gepensionneerd geworden.

W. F. Borghardt.

Kortelings vierde de heer **J. L. H Roebroek**, hoofd der school te Beek (L.), onder talrijke bewijzen van belangstelling en erkentelijkheid, zijn 40-jarig onderwijs-jubileum; niet alleen om zijn paedagogische kwaliteiten, maar ook wegens zijne karaktereigenschappen, heeft hij achting en genegenheid verworven.

J. L. H. Roebroek.

Burgemeester E. C. Baron Sweerts de Landas Wyborgh, op het Tournooiveld in gesprek. (Vermoedelijk zijn eerste wandeling in Den Haag, na zijn herstel).

De Kazerne Oranje-Nassau in haar oorspronkelijke omgeving (voorzijde). 17 November was het 100 jaren geleden, dat de eerste-steenlegging plaats had; aanvankelijk St. Charles gedoopt, naar den beroemden maarschalk Charles Oudinot, die de plechtigheid op last van Keizer Napoleon leidde, kwam het gebouw na drie jaren gereed; het is nooit door Fransche troepen bewoond geweest. Het 100-jarig bestaan werd op militair-feestelijke wijze gevierd.

Te Delft is in den ouderdom van 69 jaar overleden, Prof. **P. van der Burg**, hoogleeraar aan de Technische Hoogeschool aldaar; als kanonnier in 1857 in dienst getreden, werd hij in 1861 benoemd tot 2de luitenant der artillerie; in 1883 werd hij gepensionneerd en benoemd tot hoogleeraar in de mechanische technologie aan bovengenoemde instelling, in welk ambt hij groote bekwaamheid en buitengewone werkkracht toonde. Prof. v. d. Burg was ridder der orde van den Ned. Leeuw, officier in de orde van de Eikekroon, officier der orde van Oranje-Nassau en ridder van het Fransche Legioen van Eer.

Prof. P. van der Burg. †

Met groot leedwezen is de tijding vernomen, dat Mr. **J. H. van den Kieboom,** sedert 1909 geplaatst als substituut-griffier bij den Raad van Justitie te Batavia, plotseling aan de cholera is overleden. Hij studeerde aan de universiteit te Utrecht en verwierf den doctoralen graad in 1908.

Mr. J. H. van den Kieboom. †

De 24-jarige **Reinder Schuth** te Sappemeer, die een paar jaar geleden drie jonge meisjes uit het ijs redde, is helaas kortelings het offer geworden van zijn menschlievend werk; na de gelukkige redding van den 12-jarigen Gerhardus Pattje, die bij Westerbroek te water gevallen was, verdween hij zelf in de diepte en werd hij levenloos opgehaald. De teraardebestelling van dezen edelen zelfopofferenden redder was eene indrukwekkende plechtigheid. Eene commissie heeft zich gevormd om op zijn graf een gedenkteeken te plaatsen.

Reinder Schuth. †

NAAR DE LETTER.

Onderwijzer, ter gelegenheid van den plechtigen intocht van een vorst:

„Luistert, kinderen, ik zal je zeggen wat je doen moet. Wanneer Zijne Majesteit nadert, zal ik een teeken geven en dan schreeuwen jelui allemaal zoo hard als je kunt: „Leve de Keizer!" totdat hij voorbij is. Roept nu eens, allen tegelijk, zooals ik je gezegd heb!"

De kinderen: „Leve de keizer totdat hij voorbij is!"

Het 50-jarig Jubileum van de firma H. ten Cate Hzn. & Co. te Almelo; de drie stoomweverijen tellen samen 2800 weefgetouwen; het aantal arbeiders ruim 1600. — Onze foto stelt voor de aanbieding van een ontwerp voor een toren-uurwerk met oorkonde door 't hoofd (2) van het personeel; *staande in het midden:* de heer B. ten Cate (1), 50 jaar lid der firma; *daarnaast* de heer E. ten Cate, 25 jaar firmant, die pas benoemd werd tot ridder der Oranje-Nassau-orde. — Het personeel verkreeg loonsverhooging en instelling van een pensioenfonds; een uitstekende daad van de firma!

Hollands weelde op de Landbouw-tentoonstelling te Hoorn. — De Vereeniging tot veredeling van Rundvee te Hoogkarspel, heeft op bovengenoemde expositie een gouden medaille, benevens de groote zilveren medaille van H. M. de Koningin verworven, in de afdeeling Rundvee met melkstaten.

De Prins der Geïllustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

Speciaal-opname) **H. M. KONINGIN WILHELMINA DER NEDERLANDEN.** (*A. J. W. de Veer.*

Dit grootsche doek, waarvan de vervaardiging door H. M. de Koningin aan Mevrouw Thérèse Schwartze—Van Duyl was opgedragen en dat bestemd is als huwelijksgeschenk voor Johan Albrecht, Hertog van Mecklenburg, Groothertog-Regent van Brunswijk, werd gedurende de expositie-dagen in „Arti" te Amsterdam, door zeer velen bewonderd. H. M. is gekleed in wit-satijnen avondtoilet met een om de schouders hangenden witten mantel, lichtblauw gevoerd; op het hoofd een diadeem met parelen; om den hals een lang parelsnoer; op de borst een pendeloque met groote parelen. — Statig en in majestueuse houding is onze geliefde Vorstinne gezeten op een rooden stoel met hooge, rechte leuning. Haar frissche gelaatskleur, Hare helder-blauwe oogen, Haar jeugdige, vriendelijke blik verhoogen den luister en de bekoring van het prachtige portret, dat onze geniale kunstenaresse alle eer aandoet. De achtergrond wordt gevormd door een rood gordijn, rechts opgenomen, waar men een gedeelte van den hofvijver te 's-Gravenhage ziet afgebeeld, met de woorden „*Wilhelmina Regina*" boven een lage balustrade.

Onze 17de-Eeuwsche Schilders.

JACOB VAN RUISDAEL 1628(1629)–1681.

Weemoedig stemt de gedachte, dat deze landschapschilder, wellicht de grootste kunstenaar op dit gebied, in het armenhuis te Haarlem overleed.

Jacob van Ruisdael. — „Strandgezicht". — Mauritshuis, Den Haag.

Waarom stelde zijn rijk talent, zijn productief vermogen hem niet in staat in welstand te leven? Hoogstwaarschijnlijk, omdat in dien tijd de landschappen weinig in trek waren; zij werden slecht betaald en zelfs voor spotprijzen van de hand gedaan; daarbij kwam, dat hij deels ook zijn ziekelijken vader, die met het fabriceeren van ebbenhouten lijsten blijkbaar niet ver gekomen was, moest onderhouden.

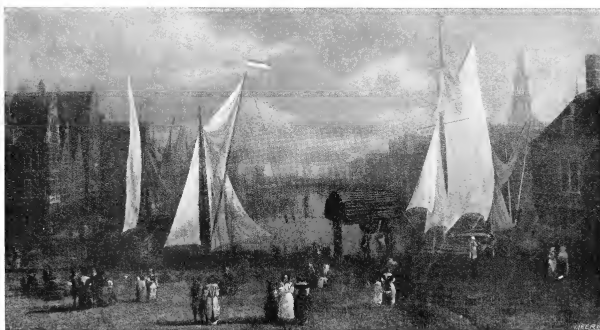
Jacob van Ruisdael. — „Rotsachtig landschap". — Rijksmuseum.

Jacob van Ruisdael. — „De molen bij Wijk-bij-Duurstede". — Rijksmuseum.

Men moet zich over den bedroevenden maatschappelijken welstand van Jacob van Ruisdael des te meer verwonderen, wijl hij een man was, die nog andere koorden op zijn boog had; immers volgens Houbraken heeft hij in zijne jeugd de Latijnsche school bezocht, is hij arts geworden en heeft hij chirurgische operaties gedaan. — Als bewijs daarvoor diene, dat in 1720 op een schilderijenverkooping te Dordrecht, de catalogus melding maakt van een stuk, getiteld: „Een zeer kunstige waterval en landschap van Doctor Jacob Ruisdael". — Hoe 't zij, reeds op jeugdigen leeftijd legde hij zich op de kunst toe in zijne geboorteplaats Haarlem, waar hij in 1647 als lid van het gilde toegelaten werd. — Ongetwijfeld heeft hij een open oog gehad voor de kunstwerken van zijn groote tijdgenooten, als van Berghem e. a., maar hij is zijn eigen weg gegaan, heeft zich verder zelfstandig ontwikkeld, met de natuur als leidsvrouw en leermeesteres. — Ofschoon hij vermoedelijk wel vroeger in Amsterdam gewoond zal hebben, werd hij in 1659 als burger der hoofdstad ingeschreven; het kwam meer voor, dat deze formaliteit lang na de vestiging plaats had. Dat een artist van genialen aanleg als Jacob Ruisdael naar Amsterdam trok, evenals verscheidene anderen, vindt zijn oorzaak hoofdzakelijk in het feit, dat men daar sedert 1640 een brandpunt van het kunstenaarsleven vond.

Hij heeft op meesterlijke wijze het Hollandsche landschap op doek gebracht; geenszins eentonig of mat; néén in een rijkdom van vorm, kleur en belichting: duin en bosch, winterlandschappen, vervallen bouwwerken, rotsstreken met bergstroomen en watervallen, woelige zeeën, binnenwateren, strandgezichten, ontwortelde boomstammen en andere natuurtafreelen; over verscheidene hangt een waas van somberheid, waardoor de gevoelstoeschouwer in zijne stemming onwillekeurig beïnvloed wordt; de donkere wolken op verschillende stukken, waarin hij een angstwekkende werking heeft weten te leggen, en die zoo prachtig zijn uitgevoerd, versterken dien invloed.

Jacob van Ruisdael. — „Gezicht van den Dam op het Damrak" te Amsterdam. — Museum Boijmans, Rotterdam.

Of zijne kunstenaarsfantasie verruimd is door buitenlandsche reizen, valt niet met zekerheid te zeggen; sommige werken doen het vermoeden; wel is hij te Bentheim geweest en misschien maakte hij ook eene Rijn-reis.

Zijn kunst staat in elk geval zeer hoog en onbetwistbaar behoort hij in zijn genre tot de grootmeesters der 17de-eeuwsche schildersschool; in de musea te Parijs, Dresden, Weenen, Petersburg, in Nederland en in particuliere verzamelingen vindt men zijne scheppingen.

Uitvaart

DOOR SALPHA.

Luitenant Baltus was met den handschoen getrouwd! Niemand van zijn kennissen wilde het gelooven van de courtisan, den schrik van moeders, rijker gezegend met mooie dochters, dan met aardsche goederen; want Baltus kuste alles wat hem voor den knevel kwam: blond, geel, bruin.... onverschillig, als het maar een lief snoetje had. — Hij zocht echter zijn dulcinea's in een stadsgedeelte, waar men de aanstaande officiersvrouwen gewoonlijk niet zoekt. De meisjes waren terstond dol verliefd op hem, en hij wist door de charme, die van hem uitging, die lieve, onschuldige wezentjes zoodanig te omstrikken, dat zij geen oogenblik vermoedden, welke gevoelens zijn hart beheerschten. Het was een passie van hem geworden de hoofden van de meisjes op hol te brengen. Zoo had Baltus, in Indië, eenige jaren om de kaars gefladderd, tot hij in Holland moest komen, om er in te vliegen.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

De laatste drie maanden van zijn verlof in Holland, bracht hij door in een havenstadje, waar hij en pension kwam, bij zekere familie Brom — een net burger gezin, bestaande uit: man, vrouw en dochter; de vader was loods en moeder en dochter bestierden het huishouden. Daar de moeder moeilijk trappen kon klimmen, was de drie-en-twintig-jarige dochter, Jansje genaamd, aangewezen, om „meneer" te bedienen en diens kamers schoon te houden.

Jansje was van een donker type en zag er kern gezond uit; uit hare donkere, lachende oogen straalde een groote dosis levenslust, en als zij den mond opende schitterden mooie gelijke tanden tusschen rose lippen....

Baltus had, met kennersblik, al heel gauw opgemerkt welken indruk hij op het meisje gemaakt had.

Als Jansje 's morgens vroeg boven kwam, om de zitkamer te doen, was Baltus reeds uit de veeren en zat hij, bij het venster, rustig te lezen. Met den stofdoek in de hand, stond ze, roerloos, in gedachten verdiept, in den spiegel te kijken, in de richting waar Baltus zat; hunne oogen ontmoetten elkaar in den spiegel: de eerste keeren sloeg zij de hare verlegen neer, maar daarna legde zij hare bedeesdheid af en lachte vriendelijk tegen hem.

Hij lachte terug en gaf knipoogjes.

Jansje's harte begon nu blijkbaar in stilte te kloppen voor den knappen luitenant. Terwijl zij op een goeden morgen over den grond kroop en zich op het tapijt duchtig weerde, kon Baltus der verleiding niet langer weerstand bieden: hij kneep mooi Jansje in het harde vleesch van haar blooten arm, en toen zij dat toeliet en geen scène maakte, was het ijs gebroken. Op een anderen morgen sloeg hij zijn arm om haar leest, trok haar naar zich toe en kuste haar met zwellenden hartstocht; en toen zij ook dát liet begaan, duurde het niet lang meer of zij zat op zijn knie.

Voor haar warme natuur waren dat oogenblikken van zaligheid; zij sloeg dan haar armen om zijn hals en kuste hem, niet denkende, dat zij in het vroege morgenuur bespied werd.

Tegenover de familie Brom woonde, op een bovenhuis, juffrouw Schot, eene lange, schrale dame; zij had een bleek gelaat en fletsblauwe oogen.

Reeds een heel eind in de veertig, was juffrouw Schot — naar zij meende — nog niet te oud om alle hoop op een huwelijk op te geven — en dat deed zij ook geenszins, want hare kleeding was omgekeerd evenredig aan haar leeftijd en uiterlijk. In haar gezicht zag zij er uit als eene vrouw van dicht bij de zestig, in hare kleeding als een meisje van achttien. De oude jonge juffrouw had aan Jansje den duivel gezien; waarom? De vrouwen hadden nooit iets met elkaar gehad; wellicht was het, omdat Jansje haar altijd spottend aankeek en van top tot teen opnam. Als Jansje 's morgens de kamer luchtte en schoon maakte, werd er onder de hand een deuntje gevrijd en gezoend; zij dacht niet van de overzijde bespied te kunnen worden, daar bij juffrouw Schot de gordijnen dan nog waren neergelaten; doch deze begluurde door een gaatje in 't gordijn de jonge menschen, als een loerende kat op haar prooi.

„'t Is voor een eerbaar meisje shocking om aan te zien hoe Jansje Brom zich tegenover den commensaal gedraagt," vertelde ze aan haar kennissen. Uit dat verhaal, flink aangedikt, werd het lasterpraatje geboren, dat de dochter van Brom betrekkingen onderhield met den bij hem inwonenden Indischen officier, wat ten gevolge had, dat het meisje door iedereen met den vinger werd nagewezen.

Brom raasde en tierde en gooide zijne dochter — in bloemrijke zeemanstaal — de vreeselijkste scheldwoorden naar het hoofd.

Jansje begon te schreien en verdedigde zich, dat het „een eerlijke verkeering" was; en toen zij op de vraag van haren vader „of zij van den landkrab hield" een bevestigend antwoord had gegeven, bezwoer Brom den „dauwtrapper" — een naam dien hij Baltus gegeven had, wijl deze wel eens 's morgens vroeg ging wandelen — den nek te zullen breken, als hij Jansje niet trouwde.

Vreemd keek Baltus, toen de athleet, met breed gebaar, onverwacht voor hem stond — zelf voor geen klein geruchtje vervaard, zou hij met zijn hospes liever een whisky-soda drinken, dan met hem bakkeleien; maar Brom was heel wat kalmer, toen hij zich tegenover den officier bevond.

Baltus erkende met Jansje te hebben gevrijd, maar verzekerde op zijn eerewoord, dat zij even kuisch was als een Vestaalsche maagd. Trouwplannen waren nog nooit bij hem opgekomen, maar nu hij het meisje onwillekeurig in opspraak had gebracht, aarzelde hij niet haar tot zijn vrouw te maken, overtuigd in haar te zullen vinden een lieve gade, een flinke vrouw, blakende van ijver voor de taak die haar als huisvrouw wachtte. De lasterpraatjes konden niet beter weder legd worden, dan door hunne verloving in alle plaatselijke bladen bekend te maken. Eerst over een jaar zou hij uit zijn beren kunnen zijn en dan zou Jansje met den handschoen trouwen.

Thans was hij getrouwd — zelf zou hij er nog aan getwijfeld hebben, als zijne vrouw het hem niet geseind had.

Zijn leven en garçon, met zijn bekoring, maar ook met een beetje tragiek, wilde hij begraven, om een nieuw leven te beginnen, als een trouw echtgenoot, als een model huisvader.

Gelukkige ontknooping van een Prinsen-roman.
Prins Victor Napoleon, neef van de ex-keizerin Eugenie, met de 38-jarige prinses Clementine, dochter van wijlen koning Leopold II, in den echt vereenigd.

De eerste Kunstveiling (29 Nov.) in het aanzienlijke, nieuwe gebouw van de firma C. F. Roos & Co., Rokin 5—15 Amsterdam. — Joseph Israëls. — „De éérste schrede". Dit stuk van den genialen, door de geheele wereld bewonderden Hollandschen grootmeester, kenmerkt zich door levenswaarheid en poëzie en bewijst, hoezeer Israëls geïnspireerd werd door de kinderen der zee! Hoe jammer, dat onze fotografische reproductie de schoonheid van het doek niet voldoende kan weergeven; men lette eens op de teedere, bezorgde blikken van den ouden visscher en de angstvallige beweging van de kleine!

Koningsvreugd.
Koning Alphonsus XIII op het bordes van zijne villa te St Sebastiaan, met twee reusachtige maïs-takken in de hand, als tastbare blijken van de vruchtbaarheid van den Spaanschen bodem, waarover hij zich bijzonder verheugt.

De plechtige „uitvaart" zou plaats hebben in den vorm van een diner, waarop zijn beste vrienden genoodigd werden — zij werden verzocht in het rouwkleed te willen verschijnen.

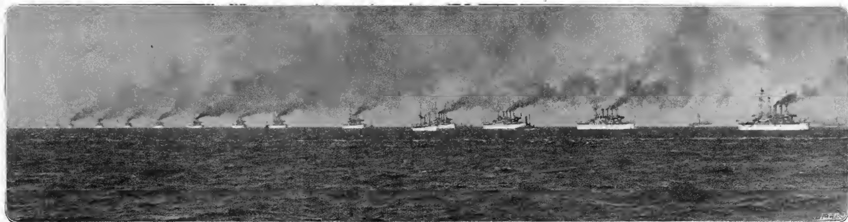
Op den aangewezen avond waren de genoodigden vereenigd in de voorgalerij van een der paviljoenwoningen, in het militair hospitaal, waarvan Baltus administrateur was — allen waren gekomen in zwart gekleede jas, witte das en rouwband om den linkerarm; allen waren ongehuwd, met uitzondering van den apotheker Boelman en den gastheer.

Een driewerf: *„Leve de Koningin"* ter bezegeling van de plechtige uitreiking van het ridderkruis der Militaire Willemsorde aan den gep. kapitein der Infanterie van het O.-I. Leger C. H. Hoedt op het Malieveld te 's-Gravenhage. — (Zie het portret van den geridderden officier met vermelding van het wapenfeit, op de laatste bladzijde).

Foto links: Het Engelsche bergingstoomschip *„Lyons"* van *De National Salvage Association*, dat uit Glasgow aangekomen, naar Vlieland vertrokken is, om te pogen de schatten van de „Lutine" boven water te halen. — Het schip is met 45 koppen bemand en kan 2200 ton zand per uur verwerken. — Wij brengen in herinnering, dat de „Lutine" met een waarde van millioenen aan boord, bestaande uit gouden en zilveren staven en uit specie, in 1799, op een reis van Engeland naar Hamburg, bij een zwaren storm op de buitenbank van Vlieland liep en alle opvarenden op één na, omkwamen. — Tusschen 1800 en 1801 is voor een waarde van *f* 669000 en tusschen 1857 en 1861 voor een bedrag van *f* 529000 opgehaald uit het vergane schip.

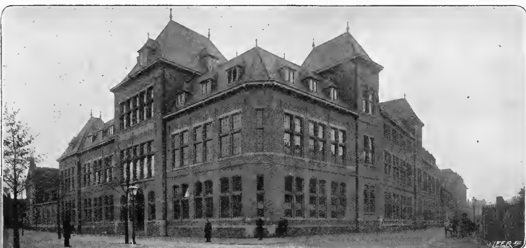

16 Amerikaansche Pantserschepen.
Wie eens zulk een reusachtigen oorlogsbodem zag, kan zich den indruk voorstellen van een geheele serie in ééne linie, gereed voor eene revue; 16 van die kolossale zeekasteelen, welk een schouwspel! Admiraal Von Schroeder is met deze vloot in de haven van Cherbourg aangekomen, als eerste aanlegplaats voor zijn Europeesche reis.

Mevrouw Boelman was er tegen geweest, dat haar man de invitatie aannam. Bij een heeren-diner wordt flink gedronken — dat hoort er zoo bij. Boelman gebruikte nooit iets . . . hij kon er niet tegen . . . . hij zou er ziek van worden: doch Baltus verzekerde haar, dat niemand meer behoefde te drinken dan hij zelf wilde.

Groewitz — kunstenaar in de edele kookkunst — had voor een uitmuntend maal gezorgd. De versiering van de tafel stond in het teeken van rouw, de menu's met rouwranden, zelfs de inlandsche bedienden waren geheel in 't zwart gekleed.

Die sombere omgeving maakte de stemming aanvankelijk droevig, doch zij kreeg een anderen toon, toen Baltus na de soep, zijn gasten welkom heette en een heildronk instelde op alle schoone vrouwen, met wie hij voortaan — op ééne na — had afgerekend. „Ik verzoek den heeren het edele druivennat ruim te laten vloeien

De Ambachtsschool te 's-Gravenhage.
Dit gebouw voor vakopleiding, de grootste onderwijs-inrichting in ons land op dit gebied, telt ruim 500 leerlingen. — Op de tentoonstelling, onlangs georganiseerd door Nederlandsche schilderspatroons, behaalden de jongens den 1sten prijs; op de tentoonstelling te Brussel den *„Grand Prix"*; de interieurs der school zijn, zooals een onzer foto's duidelijk doet zien, tot practische vorming uitstekend ingericht. — *Foto boven:* Het gebouw van buiten. — *Foto onder:* De smidswerkplaats.

— de uitvaart moet een echte orgie wezen; evenwel, zonder luidruchtigheid, want denk er aan, de dokter van de wacht logeert hier naast. Ieder drinke niet meer, dan hem dienstig is, daar de eerste, die buiten westen raakt wordt thuis gebracht . . . . met de lijkkoets.

De mannen hadden den dood meermalen moedig onder de oogen gezien; doch allen vonden het griezelig in een lijkkoets te worden

weggereden; zij zouden den wijn alle eer aandoen, maar er toch voor waken „lijk" te worden.

Toosten werden uitgebracht op het jonge paar .... het bruidje .... het handschoentje .... een aardig glaasje wijn werd verschalkt, doch de meesten konden een hehoorlijk quantum ' verdragen. Bij het dessert ontknalde de champagne en stelde Boelman een gevoelvollen toost in op het huwelijk; maar toen hij zijn glas tot den hodem geledigd had, kreeg hij het te kwaad; hij was inderdaad heel matig geweest, doch de verschillende wijnsoorten, die hij de gerechten werden geschonken, hadden hem gefopt; want kort na het afsteken van zijn toost gleed hij van zijn stoel en rolde onder de tafel — hij was een lijk.

Arme Giftmenger!

* *

Het middernachtelijk uur is lang voorbij, als de lijkstoet zich in beweging stelt. Langzaam trekt de stoet over den grooten weg, slaat een zijlaan in en komt voor de woning van Boelman.

Op een zacht tikken wordt de deur geopend door mevrouw; zij heeft op de thuiskomst van haar man gewacht.

Zij kan hare woede niet intoomen, als zij den toestand ziet, waarin haar echtvriend verkeert.

„Dronken! Dronken is mijn man nog nooit geweest; 't is jullie schuld, dat hij in dien toestand gekomen is."

„Pardon, mevrouw," zegt Baltus, „'t is de schuld van de weduwe."

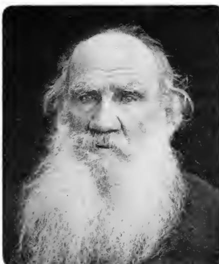
„Weduwe, welke weduwe?"

„La veuve Clicot."

Het vertrek van den gep. Vice-Admiraal I. van den Bosch (×) uit Den Helder; van de hoogachting en genegenheid, die deze uitstekende vlagofficier verworven heeft, getuigt de massa, die hem uitgeleide deed.

De burgemeester van Rotterdam, Mr. A. R. Zimmerman, in zijne werkkamer.

Graaf Leo Tolstoï † 1828—1910 (laatste portret).

De ex-Sultan van Marokko, Abd-el-Aziz, voor onzen fotograaf poseerende in het Doelen-Hotel te Amsterdam; hij werd in 1908 opgevolgd door zijn broeder Moulaï Abd-el-Hafid.

De opvoeringen door het Neue Wiener Operetten-Ensemble (zakelijke leider: de gerenommeerde Haagsche impresario *De Haan*), van „*Die keusche Susanne*" blijven volle zalen trekken, zoowel in Amsterdam en Den Haag als in Rotterdam.

Geen wonder ook! Want stuk, muziek, spel en zang — 't is alles van de bovenste operettenplank! Nu gaat de tournée door Nederland beginnen. De voornaamste provinciesteden worden hezocht. En ook daar zal natuurlijk het succes van deze amusante, leuke vertooning groot zijn. Vermoedelijk zal op den avond van de 25ste opvoering en eenige volgende avonden de componist zelf komen dirigeeren. Als weinig bekende bijzonderheid kunnen wij mededeelen, dat hij, al houdt men hem, afgaande op het luchtige van zijn muziek en op zijn pseudoniem: Jean Gilbert, voor een Franschman, een geboren Duitscher is en *Winterfeld* heet. G. B.

Eenige scènes uit „Die keusche Susanne": *Foto boven (van links naar rechts)*: Scène *1e bedr.* Frl. Frankenstein (Jaqueline), Willy Schüller (René Boislurette), *1e bedr.* Opkomst van Susanne en haar echtgenoot Pomarel (Frl. Anny Tharau en Fritz Langendorf), *3e bedr.* het echtpaar Clarency (Frl. Elly Kurz en Robert Berger). *Foto onder: 3e bedr.* Schüller (René), Hubert (Director Braun), Baron des Aubrais (Edmund Loewe) en Oberkellner Alexis (Hermann Benke, die z'n typische bakkebaarden hier mist).

Het Rotterdamsche Politie-corps.
Portret: De Hoofdcommissaris Th. M. Roest van Limburg. — *Foto boven rechts:* Schermles en Japansch worstelen tot toepassing voor eventueele zelfverdediging. — *Foto onder links:* Regeling van het verkeer door de politie in een der drukke straten van Feyenoord. — *Foto onder rechts:* Hoe de rivierpolitie een gewonde van een op stroom liggend stoomschip haalt, met behulp van de brancard, systeem kolonel De Mooy.

De Rotterdamsche Politie.

DANK zij de goede organisatie en de voorbeeldige leiding van den vorigen Hoofdcommissaris en van den tegenwoordige, den heer Th. M. Roest van Limburg, is het corps uitstekend voor zijne zoo moeielijke en inspannende taak geschikt geworden; vooral laatstgenoemde titularis heeft terecht veel zorg besteed aan de opleiding en vorming van de nieuw aangestelde agenten; het cursus-onderricht loopt over de voornaamste zaken, waarvoor eventueel hunne hulp of hunne diensten zouden kunnen gevorderd worden, terwijl zij ook ter dege geoefend worden om met goed gevolg zelfverdedigend te kunnen optreden als schieten, schermen, worstelen enz.

Het corps telt thans pl.m. 850 man, 80 hoofdinspecteurs en inspecteurs, verder eene brigade te paard en eene wielrijders-afdeeling voor de surveillance op de buitenwegen en in parken, voorts eene rivier-politie met 2 snelvarende booten, welke gewichtige diensten bewijzen bij ongelukken aan boord van op stroom liggende schepen en ook ter voorkoming van diefstallen op de Rotterdamsche wateren.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

XVIII.

„Jongens! 't Ouwe Wilhelmus!" riep onze voorzanger, korporaal Van Straaten, nu plótseling, en toen vlogen ze àf, de kwartiermutsen, en klonk 't pléchtig mooi, als 'n hèilige gelofte:

„Den Vaderlant ghetrouwe
Blijf ick tot in den doedt!"

Ook de passagiers van „achterùit" zongen mede en op de helverlichte kade zagen we de Europeanen eerbiedig het hoofd ontblooten. Toen we uitgezongen waren, gaven we drié hoeratje's, één voor Hare Majesteit, één voor het Indische Leger en één voor onzen braven detachementscommandant, om hem te bedanken voor de zoo áángename reis.

Dáárop kwam luitenant Huberts ons zeggen, dat we nu verder héél stil moesten zijn, omdat de gezagvoerder z'n bevelen had te geven en we konden toèn weer, voor de zóóveelste maal opmerken, dat 't „mééren aan den wal" nog 'n hééle karwei was.

Als we dan eindelijk góéd stil lagen, vlàk tegen de kade aan, en de loopbruggen waren neergelaten, ontstond er 'n verschrikkelijk gedrang. De passagiers toch wilden zoo spóédig mogelijk vàn en de heeren en dames op de kade, zoo snèl als 't maar kon, áán boord komen en van rèchts houden was geen sprake natuurlijk!

Wij hadden daarbij 't tóékijken, wij zouden eerst den vòlgenden morgen „débarkeeren", zooals de officieele militaire term luidt. Slechts drié heeren, van de twééde klas, hadden de vriéndelijke attentie om ons de hánd te komen drukken en 'n góéd verblijf verder tòe te wenschen. De ànderen waren zeker te blij om nog aan òns, hun militaire médepassagiers, te dènken en tòch hadden wij ze, de gehééle reis door, èrg opgevroolijkt en ze ménigen langen avond op den Indischen Oceaan gebóéid met onze liedjes uit „voor Janmaat en Soldaat" [1]), zooals we dié móói vierstemmig bij onzen zangmeester te Nijmegen hadden leeren zingen.

De àrme Koloniaaltjes mochten dus aan boord blijven, dien éérsten nacht in Indië en dàt was nu juist niet zoo bijzònder áángenaam, want éérstens snoof je er de onbehágelijke moerasdamp met vòlle teugen op en vèrder kwamen de Prioksche muskieten vróólijk gonzend op ons jònge vèsch geïmporteerde Hollandsche bloed af en zòrgden er wel voor, dat van slàpen niet veel kwam!

Ik stak m'n pijp op en dampte als 'n ouwe Turk. Op diè manier had ik minder last van die venijnig stekende beesten, waarvan ik er dien éérsten avond al dádelijk wel 'n páár dozijn naar de andere wereld hielp.

Tot láát in den nacht bleef ik zoo met 'n páár van de matrozen en manschappen gezellig nàboomen over al 't niéuwe dat ons nu mòrgen wachtte.

We waren al vróég weer bij de hand en na véél gescharrel stonden wij eindelijk op het perron te Tandjong Priok, te wachten op den trein naar Weltevreden.

Het was 'n bònt mengelmoesje van Europeanen, Inlanders en Chineezen, dáár op dat perron van het lage witte station en wij keken onze oogen uit naar de menschen, die voorloopig stééds om ons héén zouden krioelen.

Eindelijk kwam de trein aan! Hij maakte niet bepaald 'n gróótschen indruk! Alles leek me in den beginne hier èrg klein en piéterig en zoo gehéél anders dan ik 't bij òns, in Holland, gewènd was.

[1]) Zie de „Gedenkschriften" in „De Prins" van 29 Octob. en 12 Nov. C. B.

Het Paleis van Zijne Excellentie den Commandant van het Leger en Chef van het Departement van Oorlog in Neêrlandsch Indië, gelegen in het fraaie Hertogspark.

De Willemskerk aan het Koningsplein te Weltevreden, dicht bij het station van aankomst.

(Zie Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal).

We stegen nu vlùg in en wèldra ging 't, niet àl te snel, langs 't Indische landschap. De àllereerste indruk hiervan was bepááld teleurstellend! Op dat reisje van Priok naar Weltevreden zagen we niét veel moois!

Aan eenige kleine tusschenstationnetjes werd gestopt en wij merkten dan weer 't zèlfde Prioksche gekriewel op der bòntgekleede bevolking, die 'n ruim gebruik van 't stoomvervoermiddel scheen te maken....

Daar hoorden wij plòtseling 'n vróólijke marsch en waaràchtig! aan het station Weltevreden stond 'n muziékkorps opgesteld, ter verwèlkoming van ons transport!

De trein stopte en wij zagen nu den plaatselijken adjudant van Batavia, drùk in gesprek met onzen detachements-commandant, die den avond te vòren reeds van boord gegaan was.

Luitenant Huberts liet ons fluks op twéé gelederen aantreden en we hoorden 'n mooie jonge dame zeggen: „Wat 'n lèkkere kleur hebben die soldaten!" Toen ineens merkte ik 't op, dat de Europeanen hier in Indië er àllen bleekjes uitzagen, dat je onder de oùd-gasten niet één er zag met 'n paar frissche rooie wangen. Làter hoorde ik, dat 't géén teeken van 'n slechte gezondheid is, doch dat 't van de wàrmte komt [1]). Maar toèn, op 't perron te Weltevreden, gaf 't me 'n onaangename gewaarwording. Veel tijd tot pikeren had ik niet, want 'n paar commando's en làngs de ons áángapende heeren Europeanen met hun dames, langs Inlanders, Chineezen en Arabieren, ging 't, met de muziek vooròp, flink in den pas, het station uit.

Reeds bij 't éérste gezicht vond ik Weltevreden aangrijpend mooi! We marcheerden van het reusachtige Koningsplein, langs de typisch gebouwde Protestantsche Willemskerk, door het Hertogspark, waar de Legercommandant woont, naar de militaire wijk van Batavia.

De breede grintwegen, of liever lànen, de mooie witte villahuizen in het groen, de typisch gekleede bevolking, ze maakten dàdelijk op ons 'n héél prettigen indruk en de teleurstelling, die ik op de reis van Priok naar hier had voelen òpkomen, veranderde nu èven spoedig weer in 'n blijde verrassing!

Ja, ik zag 't nu zèlf, Indië was me heusch niet te móói afgeschilderd! Ik was nu dànkbaar weer, dat ik dat héérlijke wonderland met m'n èigen oogen mocht aanschouwen!

Alleen 't zònnetje scheen al vróég hier ferm te kunnen steken en lastig te worden, want van onze hóógroode gezichten druppelde hèt éérste luie Hollandsche zweet op den Indischen bodem!

Zeebaars, in Duitsch-Oost-Afrika. — In vergelijking met de baarsjes, die in onze wateren gevangen worden, mag dit exemplaar, ter lengte van 1.7 M., een reus genoemd worden.

[1]) Volkomen juist! 't Is slechts een gevolg van de vermindering der bloedlichaampjes onder de huidoppervlakte. C. B.

De Bedrieger.

SCHETS VAN MAX PEMBERTON.

„Het is toch een griezelig idee dat we slechts door een paar planken van den bodem van den Atlantischen Oceaan zijn gescheiden, vindt u niet?" sprak Cynthia Mortimer tot een jongen man, die met den rug naar haar gekeerd een cigarette stond te rooken op dek. „Pardon, ik zag u voor iemand anders aan," vervolgde ze toen hij haar aankeek. Hij haalde de schouders op, zonder te antwoorden.

„Heeft u gisterenavond niet kaartgespeeld in het salon?" vroeg ze even later.

„Ik heb toegekeken," antwoordde hij stroef.

„Dat doet u dikwijls, Mr — Mr —"

De man vulde zijn naam niet aan, maar bleef zwijgend doorrooken.

„U kunt mij gerust uw naam zeggen," lachte de jonge Amerikaansche, „want als ik wil kan ik dien dadelijk vinden op de passagierslijst."

„Mijn naam is West," zei hij met een eigenaardige uitdrukking op zijn gladgeschoren gezicht.

„Ik vind u niet erg slim," zei Cynthia. „Dadelijk toen ik u bij de landingsbrug zag staan kijken naar de passagiers, die aan boord gingen, wist ik dat u een detective waart en ik kon wel dansen van pret dat u den man, dien u zocht niet kondt vinden. Denkt u dat u hem op het spoor is?"

„Ik denk niet," klonk het koel, „ik weet het."

„Weet u waar Nat Verney is?" vroeg ze fluisterend. „En denkt u heusch dat u hem zult pakken?"

„Bent u daar bang voor?"

„Ja — ik hoop dat hij ontsnapt. Ik weet wel dat hij een oplichter is, mij zelf o. a. heeft hij voor 500 dollars opgelicht, maar ik heb altijd medelijden met menschen, die door de politie achtervolgd worden. En buitendien kan ik niet nalaten hem te bewonderen. Hij heeft bepaald genie om te bedriegen, die man."

West lachte ironisch.

„Het doet mij genoegen met u gesproken te hebben," babbelde ze voort. „Ik wilde u vragen mij een dienst te bewijzen."

„Wat is het?"

„Mijn neef Archie Bathurst, dien u gisterenavond in het salon heeft gezien is een roekeloos kaartspeler, maar heeft ongelukkig niet veel geld te verliezen. Nu zag ik u toekijken als iemand die veel verstand van het spel heeft. Zoudt u dus niet een oogje op hem kunnen houden, tot we — aan de overzijde van den Oceaan zijn?"

Hij zweeg geruimen tijd, toen vroeg hij: „Waarom vraagt u niet iemand anders?"

„Och, dat weet ik zelf niet... omdat u mij zulk een vertrouwen inboezemt, denk ik."

„U schijnt een scherpen blik op de menschen te hebben," merkte hij droogjes aan.

„Dat is het eerste compliment dat u mij gemaakt heeft, Mr. West. Laat ik dien indruk niet bederven. Adieu, nu moet ik gaan," zei ze lachend.

Toen de kaartspelers dien avond in het salon bijeenkwamen, was hun aantal vermeerderd met een langen breed-geschouderden jongen man met gladgeschoren gezicht. Hoewel hij slechts weinig belang in het spel scheen te stellen, won hij voortdurend, terwijl Archie Bathurst telkens verloor. Tegen het einde van den avond eischte deze hooger inzet om zijn geluk te doen keeren, zooals hij het noemde.

„Je moogt dien verdriedubbelen als ge wilt," zei West. Nog een oogenblik verloor Archie, toen begon hij plotseling te winnen.

„Nu zou ik maar eindigen," waarschuwde West hem, maar Bathurst scheen niets te hooren, de hartstocht van den speler was over hem gekomen.

Opeens kwam er een eind aan het spel — men hoorde iets vallen en met een gesmoorden uitroep boog Archie zich voorover om het op te rapen. Een Engelschman, Norton geheeten, was hem echter voor en richtte zich snel weer op met een schitterend voorwerp in de hand — een klein vouwspiegeltje met een speld aan den achterkant — dat hij aan het gezelschap liet zien. Daarna wierp hij het ding minachtend op tafel neer.

„Het geheim van het succes," merkte hij aan.

„Juist Mr. Norton," zei West, zich kalm vooroverbuigend. „En, het is mijn eigendom, waarmee ik u allen vanavond bij wijze van proefneming heb beet gehad. In den loop van zeker onderzoek, dat met deze zaak niets te maken heeft, vond ik het en besloot het nut ervan eens op de proef te stellen. U heeft gezien, heeren, hoe gemakkelijk het mij viel u te bedriegen. Ik behoef u den kunstgreep niet nader uit te leggen, het is enkel een quaestie van handigheid."

Bedaard hechtte hij het spiegeltje aan zijn jas vast, raapte de gewonnen banknoten onverschillig bijeen, wierp ze midden op tafel neer, en keerde zich met een buiging om, om heen te gaan.

„Wacht even!" riep Rudd, een jonge Amerikaan, driftig opspringend, uit. „Ik vind uw wijze van optreden hoogst onbeschaamd, en als ge een man van eer zijt zult ge ons uw excuses aanbieden!"

„Het spijt mij," sprak West bedaard, „dat ik u met mijn proefneming gegriefd heb, en zoo u dit noodig oordeelt ben ik gäarne bereid u allen mijn verontschuldigingen aan te bieden, in het bijzonder aan Mr. Bathurst, aan wiens winst ik zoo onverwacht een einde heb gemaakt." — Hij wachtte nog even om Bathurst de gelegenheid te geven om te antwoorden, doch toen deze zweeg, verliet West onder een doodelijke stilte het salon.

Het Stadhuis te Rotterdam.
Dit aanzienlijke Gemeentehuis, welks laatste verbouwing van 1823 dagteekent, doet, wat zijn hoofdgevel met trappen en zuilen aan de aasmarkt betreft, vermoeden, dat het „*Mansion House*" te Londen, het verblijf van den Lord-Mayor, tot voorbeeld heeft gediend Het eigenlijke gebouw werd waarschijnlijk in de 1 de eeuw gesticht; in het bekende werk van G. van Reyn wordt het voor ontwijfelbaar gehouden, dat het stadhuis in 1558 reeds aan de Hoogstraat was, blijkens een oud verhaal wegens de vlucht der ambtenaren van de justitie op den stadhuistoren, van waar zij het oproer, dat wegens de terechtstelling van eenige herdoopers uitbrak, op het plein van het gebouw aanschouwden.

Nauwelijks had hij het dek bereikt of hij hoorde haastige voetstappen de trap opkomen en Archie Bathurst legde hem de hand op den schouder.

„O, ik kan u niet genoeg danken voor de nobele wijze, waarop u mij vanavond uit den nood gered heeft," stamelde hij, „het was —"

„Ik heb niets voor u gedaan," viel West hem ongeduldig in de rede. „Ge vergist u."

„Ik weet dat ik mij soms als een ploert gedraag," antwoordde Archie met trillende stem, „maar sommige dingen mogen niet verzwegen worden, en ik ga dadelijk naar beneden om te vertellen dat ik de schuldige was."

„Dat zou dwaasheid zijn. Laat de zaak rusten en neem één raad van mij aan: Geef het spel op, je zult het er nooit ver in brengen, en voor een valschen speler heb je hoegenaamd geen aanleg."

Aangedaan greep Archie West's hand: „Ik zal uw raad nooit vergeten, dat beloof ik u," zei hij ernstig.

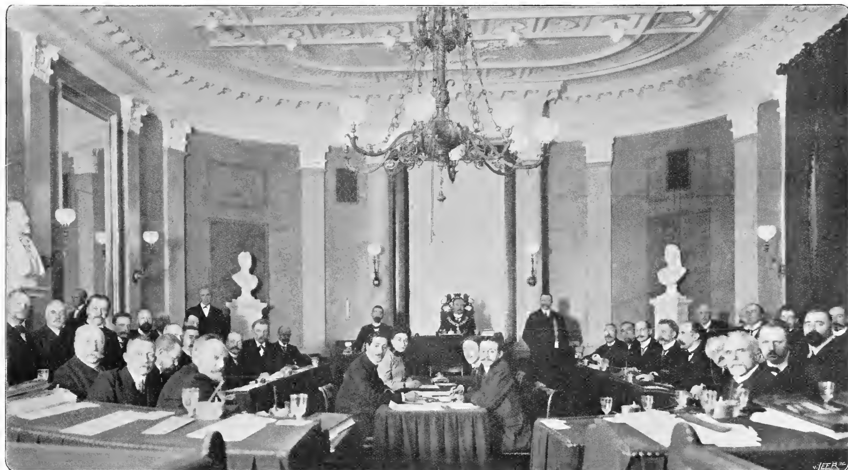
Den volgenden morgen sprak Cynthia tot West: „Zoudt u mij eens precies willen vertellen wat er gisteren is voorgevallen in het salon?"

„Waarom zou ik?" vroeg West, onverschillig de schouders ophalend. Toen zich bedenkend: „Als u mij belooft het geheim te houden, zal ik u de ware toedracht der zaak vertellen."

„Ja, natuurlijk beloof ik u dat."

„Kijk eens hier: de man, dien ik zoek bevindt zich hier aan boord, maar als particulier detective heb ik geen volmacht om hem te arresteeren. Daarom kan ik hem alleen in het oog houden en hem zooveel mogelijk om den tuin leiden. Als hij mij voor een valschen speler houdt, zooveel te beter."

„Nat Verney hier aan boord?" vroeg ze verbaasd.

Gemeenteraadszitting te Rotterdam. In het midden, achter de groene bestuurstafel met den ambtsketen om, Burgemeester A. R. Zimmerman.

„Ja, en ik geloof zeker dat hij ditmaal gesnapt zal worden, waarschijnlijk onmiddellijk bij aankomst in New-York."

„Zeg mij, Mr. West, wie is Nat Verney?"

Hij keek haar weifelend aan en sprak eindelijk: „Rudd."

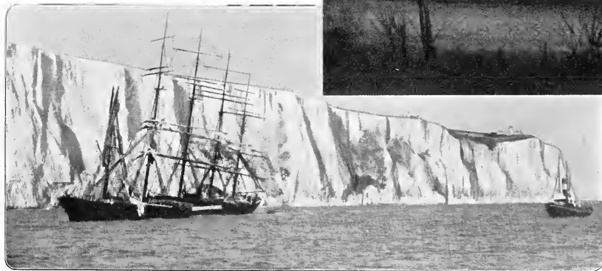
„Rudd? Hoe knap van u dit uit te vinden."

Ze lachte, gevleid dat deze stille teruggetrokken man zulk een vertrouwen in haar stelde.

Gedurende de verdere reis sprak Cynthia den detective slechts weinig; doch op den avond voor hun aankomst in New-York, toen ze over de verschansing leunde, kwam hij op haar toe met een klein pakje in de hand.

De brandende Gasbron in Neuengamme, bij Hamburg—Bergedorf. — Tijdens de jongste grondwaterboringen in deze plaats, werden, terwijl men op eene diepte van 245 M. gekomen was, plotseling vreemde, onderaardsche geluiden gehoord, die de arbeiders met schrik vervulden en kort daarna stegen reuzenvlammen op, welke den geheelen boortoren ineen deden storten, gepaard met vreeselijk gerommel en geknetter. Honderden uit den omtrek zijn toegestroomd om het zeldzame, geheimzinnige en fantastische natuurtafereel in oogenschouw te nemen. Het spreekt van zelf, dat de blussching van eene dergelijke aardgasbron, welker capaciteit men niet kent, hoogst bezwaarlijk is.

De stranding van den 5-master „*Preussen*" op de 200 voet hooge rotsen bij Dover.
Na zware schade te hebben bekomen door de aanvaring, aan bakboordzijde, met het Engelsche stoomschip „*Brighton*", tengevolge van den dichten nevel, trachtte de kapitein van het trotsche zeilschip — het tweede in grootte van de geheele Duitsche koopvaardijvloot — Dover te bereiken; maar door een zwaren storm verloor het ankers en kettingen en werd het tegen de klippen geslagen. Het kostte ontzettende moeite in de hevige branding, met de reddingapparaten en andere middelen succes te bereiken. De 50 opvarenden doorleefden angstige uren, maar werden gelukkig gered. — Hunne houding was, evenals die der moedige Engelsche reddingmanschappen, bewonderenswaardig. — De scheepsbodem is op twee plaatsen gebroken. — Keizer Wilhelm zond een telegram van deelneming.

„Wees zoo goed dit van mij aan te nemen," sprak hij zacht, „maar maak het niet voor morgen open."

„Wat is het?" vroeg Cynthia nieuwsgierig.

„Dat zeg ik u niet. En voor het geval dat we elkaar niet weer mochten zien, zal ik nu maar afscheid van u nemen."

„Kunnen we elkaar in New-York dan niet weer eens ontmoeten? Mijn vader zal u steeds met genoegen ontvangen."

Er kwam een oogenblik een hartstochtelijk vuur in zijn oogen en hij boog zich voorover als om haar iets te zeggen, doch opeens bedwong hij zich en sprak koel:

„Wie weet? In elk geval voorloopig adieu, de reis is mij zeer aangenaam geweest."

Vroeg den volgenden ochtend kwam de boot in New-York aan. Cynthia had dien nacht slecht geslapen. Ze kon de herinnering aan het laatste gesprek met West en diens onuitgesproken woorden niet van zich zetten. Wat zou hij haar hebben willen zeggen? En wat zou er in het pakje zitten? Ze was niet van plan geweest het te openen voor ze in New-York was, maar ze kon zoolang niet wachten.

Snel stond ze van de ontbijttafel op om naar haar hut te gaan. Toen ze zich, aan dek gekomen, een weg baande door de vertrekkende passagiers hoorde ze Rudd tegen een zijner kennissen zeggen:

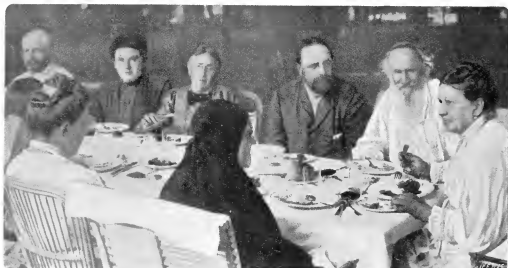
„Ik had vanaf het begin reeds gedacht dat die West niet deugde en na dat kunstje met de kaarten begreep ik dat we met geen beginneling te doen hadden. Ik ging dus al zijn gangen eens goed na en zag verscheidene dingen, die mij niet bevielen. Eindelijk zond ik een draadloos telegram naar mijn compagnon in New-York met het gevolg dat hij vanmorgen door de politie opgewacht en ingepikt werd."

„Over wien spreekt u?" vroeg Cynthia ademloos.

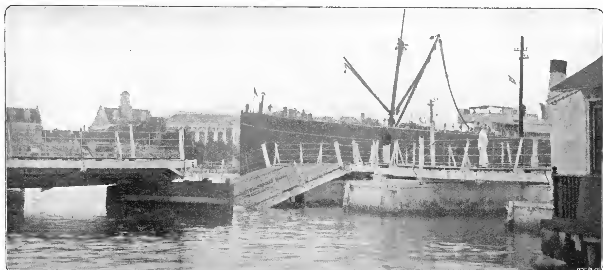
„Over Nat Verney — alias West."

Zonder een woord te zeggen vloog ze naar haar kajuit en rukte het pakje open dat hij haar gegeven had. Het bevatte een rolletje bankbiljetten en de woorden: „met de verontschuldigingen van den man die u oplichtte."

Langen tijd zat Cynthia sprakeloos en toen zij eindelijk de kajuit verliet, waren haar oogen rood beschreid.

Graaf Leo Tolstoï (†) aan den familiedisch. — De beroemde schrijver werd geboren in 1828, maakte den Krim-oorlog mede in 1855 en vestigde zich in 1851 op zijn landgoed Jasnaja Poljana, waar hij, uit het openbare leven teruggetrokken, zich aan de studie van sociale vraagstukken en theologische bespiegelingen overgaf. Groot opzien baarden zijn eerste romans „*Oorlog en Vrede*" en *Anna Karenina* (behandeling van de Russische samenleving); later publiceerde hij volksvertellingen, novellen, theologisch-philosophische en sociologische verhandelingen, den roman „*Opstanding*" enz. In 1901 werd hij door de H. Synode der Grieksch-Orthodoxe Kerk in den ban gedaan; vergeefsche pogingen zijn aangewend om hem met de Kerk te verzoenen.

De brug „*Koningin Emma*" te Curaçao, na de aanvaring door de Engelsche boot „*Cuban*"; genoemde brug verbindt de twee stadsgedeelten Willemstad en Overzijde. is zeer fraai op pontons aangelegd, en wordt door draaiing, op een vasten gemetselden pilaar, opengemaakt voor in- en uitgaande schepen; het Engelsche stoomschip is tegen de brug aangestoomd, waarschijnlijk tengevolge van een defect aan het stuur. — Het verkeer ondervond aanmerkelijke belemmering door het ongeval.

De Voorlezeres van Hare Majesteit

Roman tijdens het Tweede Keizerrijk

DOOR

SOPHIE MEERHEIM

SCHRIJFSTER VAN: „HET HUWELIJK VAN GRAVIN SYBILLE".

(*Slot*).

„Stil maar — stil!" zei de advocaat. „De inhechtenisneming uws vaders heeft reeds groot opzien gewekt in Parijs, want men wist maar al te goed, dat hij de beste vrienden aan het keizerlijk hof bezat, die misschien zeer gecompromitteerd zouden worden. Toch was de gevangenneming niet te vermijden, want de openbare meening was wakker en de tijden zijn voorbij, waarop van boven af een domper gezet kan worden op dergelijke gebeurtenissen."

Merrier schudde het hoofd. „Ik zal u de ware reden zeggen. Ik was voor den keizer en zijn omgeving te machtig geworden, ofschoon de regeering buitengewoon van mijn rijkdom heeft geprofiteerd. Men wilde mij kwijt."

„Misschien legde ook dat gewicht in de schaal," gaf de advocaat toe. „De minister sprak echter veel van onpartijdige rechters en de keizer gaf bevel, dat in deze bedroevende omstandigheden door de justitie onpartijdig moet gehandeld worden, vooral daar veel onschuldigen er onder lijden."

„Onschuldig!" De bankier lachte luid. „Natuurlijk, nu zijn allen onschuldig als lammeren! De hertog De Morny is zoo blank als een engel!"

De rechtsgeleerde wenkte zijn cliënt levendig, te zwijgen. „Wij zijn in hooger beroep gegaan. Het proces zal nu voor het gerechtshof te Douai gevoerd worden; daar krijgen we zeker vrijspraak." Hij zocht zijn papieren bij elkaar en stond op. „Mejuffrouw, gij en uw zuster Mevrouw Dubois hebben een geheel overbodige edelmoedigheid betoond. Men heeft, wel is waar, den beklaagde in de kosten veroordeeld en verantwoordelijk gesteld voor de verliezen der aandeelhouders, maar ook met het eigen vermogen van baron Merrier zouden de schuldeischers tevreden moeten zijn."

Hortense antwoordde niet. Zij boog slechts zwijgend het hoofd, toen de advocaat vertrok.

Vader en dochter bleven alleen; een onbehaaglijk zwijgen heerschte tusschen hen.

Merrier wist niet goed, waarmede hij het gesprek moest beginnen. Elk onderwerp had een wondeplek.

„Gij voelt u thuis bij de weduwe van den admiraal," vroeg hij eindelijk.

„Ja, geheel," antwoordde zij zacht. Zij gevoelde een ontzaglijke teleurstelling. Zij had zich voorgesteld, haar vader bedroefd en geschokt te ontmoeten en wilde hem met haar kinderlijke liefde troosten. Maar de baron scheen in het minst niet beschaamd te zijn.

„Wat zult u beginnen, als u weer vrij zijt, papa?" vroeg zij eindelijk.

„Ik? Maak u daarover geen zorg. Ik heb niets anders gedaan, dan wat voortdurend door speculanten geschiedt, mijn en uw vermogen zal er aan gaan, maar mijn vijanden zullen niet triomfeeren. Ik zal in Engeland een bank trachten over te nemen."

„En wat zal er van ons worden?"

„Amely leeft voorloopig van het pensioen van Dubois; zoodra ik vasten voet in Engeland heb, volgt zij mij."

„En ik?"

Merrier wierp een langen, smartelijken blik op het gelaat zijner lievelingsdochter. Als zij hem eens aanbood, dadelijk met hem mede te gaan, wat zou hij dan voor haar neerknielen, haar kleine handen met kussen bedekken. Maar daar dacht Hortense blijkbaar niet aan. In haar oogen lag een onbestemde angst, een duidelijke, innerlijke afkeer. Slechts plichtsgevoel dreef haar heden naar haren vader, niet haar hart, evenmin het geloof aan zijn onschuld.

„Daar," zei hij norsch, terwijl hij een brief uit zijn zak haalde en haar dien toestak. „Uw vroegere bruidegom heeft mij geschreven."

Het bloed steeg Hortense naar de wangen.

„Hij wil u trouwen, zoodra ge toestemt zijn vrouw te worden. Dat wilde hij mij zeggen, opdat ik mij geen zorgen maak over uw lot."

„Hij schijnt er wel heel zeker van te zijn, dat ik hem aanneem," zei Hortense.

„Wat mij betreft, neem hem. De edele heer heeft nu zijn zin, hij krijgt u zonder de millioenen. Daarvoor wil ik hem als schadeloosstelling één ding beloven."

„Wat vader?"

„Dat ik het hem nooit lastig zal maken; zijn huis nooit zal betreden."

„Vader, als u vrijgesproken wordt," begon Hortense aarzelend.

Maar Merrier viel haar barsch in de rede. „Ach wat, deze komedie van veroordeeling en vrijspraak verandert aan de zaak niets. Zulk een grootvader houdt graaf Saint-Arnaud liefst zoo ver als het kan van zijn mogelijke kinderen verwijderd. Dus kleine, ga naar hem toe en wordt gelukkig op uwe of liever gezegd op zijne wijze. Schrijf aan Saint-Arnaud, dat hij uw verloving bekend mag maken."

„Nu, zoo gauw gaat dat nog niet," zei Hortense ernstig; „ik heb nog veel te leeren. Later misschien..."

„Later, als uw vader ver weg is en dit schandaal vergeten, zult gij hem trouwen, is het niet?" Hij ging in zijn schommelstoel zitten en floot een deuntje.

Hortense wendde zich naar de deur, daar bleef zij aarzelend staan. „Vaarwel, papa."

Na een poosje wendde de baron pas zijn hoofd naar haar om. „Ah — zijt gij daar nog?" zei hij met gemaakte verrassing. „Wat wilt gij dan nog?"

Hortense wilde den knop omdraaien. Die gaf echter niet mede.

„Ja, mijn liefste," spotte Merrier. „Hier kan men niet in en uit, zoo als men wil."

Hortense liet den knop los. Een oogenblik bleef zij nog staan, daarna liep zij plotseling op haar vader toe, sloeg haar arm om zijn hals en drukte zijn grijze hoofd tegen haar borst. „Vader!" riep zij.

Merrier wist niet wat hem gebeurde, hij knipoogde, kuchte eens en streelde Hortense's schokkende schouders.

„Vader!" riep Hortense hartelijk, „of men u vrijspreekt of veroordeelt is voor mij hetzelfde. Gij zijt toch mijn vader, die steeds goed voor mij waart — veel te goed. Ik blijf u liefhebben en trouw Saint-Arnaud alleen, als hij mij toestaat u dikwijls te zien."

„Goed, goed kleine, dat zullen we wel eens zien," troostte Merrier. „Dat komt alles terecht."

Een plotselinge angst overviel Hortense. „Vader, u zult u-zelf toch het leven niet benemen, zooals de arme Galanti deed?"

„Zou ik zoo'n ezel zijn! Mij doodschieten, ik denk er niet aan! Werken wil ik, voorzichtiger speculeeren en mijn kleine meisjes haar geld terug geven. Gij zult zien..."

Hij brak af. Neen, het was beter, dat Hortense niet wist, welk mooi vermogen hij in de Engelsche Bank bewaard had, waarvan zijn schuldeischers niets wisten.

„U bent onverbeterlijk papa," knorde Hortense, „nu alweer aan geldzaken te denken."

Het knarsen van den sleutel in het slot en het norsche gelaat van den cipier brak het gesprek af.

Hij keek haar na, terwijl zij over het gevangenisplein ging, en heete tranen vloeiden over zijn gerimpelde wangen, toen hij bedacht, dat hij de groote liefde voor dit kind slechts kon toonen door ver van haar te blijven. Die straf viel hem duizendmaal zwaarder dan het verlies zijner millioenen, van zijn goeden naam, zijn vrienden, zijn titels en waardigheden.

HOOFDSTUK XXI.

Met spanning volgde gansch Parijs het proces der vier gevangen genomen samenzweerders, Orsini, Rudro, Pieri en Gomez.

Niemand twijfelde aan hun veroordeeling; zij bekenden openhartig dat zij keizer Napoleon hadden willen dooden voor zijn woordbreuk jegens Italië en in de hoop, dat de na zijn dood gevestigde republiek, Italië zou bijstaan.

Deze bekentenis stelde het gansche feit in een bijzonder belangwekkend licht. Het republikeinsch verleden van Napoleon werd daardoor weer op den voorgrond gebracht, en ondanks de afschuw voor de misdaad, verhief zich bij velen een zekere sympathie voor de fanatieke vrijheidsdwepers.

Jules Favre nam de verdediging van Orsini op zich. Met wegsleepende welsprekendheid schilderde hij het avontuurlijk leven van den ongelukkigen man, die een beklagenswaardig offer was van een noodlottige politiek, welke elk weldenkend mensch moet vervloeken. Toen hij ook zeer duidelijk sprak over het voormalig lidmaatschap van Napoleon van den nu verachten geheimen bond „Marianne", waartoe vroeger zooveel hooggeplaatste personen behoorden, wilde de president hem het woord ontnemen, maar de storm van geestdriftige toejuiching liet zulk een ingrijpen niet toe.

De Fransche regeering was zeer voorzichtig geworden. Zijn inwendige politiek bestond in een voortdurend laveeren en tot zwijgen brengen der ontevreden elementen. Toch kon niets anders gebeuren dan dat de vier misdadigers ter dood werden veroordeeld. Het vonnis moest den keizer ter bekrachtiging worden voorgelegd. Napoleon streed een harden strijd. Hij onderteekende altijd slechts noode een doodvonnis en voor deze viervoudige terechtstelling gruwde hij. Het liefst zou hij allen het leven hebben geschonken. Maar het bloed der zes-en-twintig, die bij den aanslag om het leven waren gekomen, schreeuwde naar wraak. Alleen Rudro en Gomez werden tot levenslange verbanning veroordeeld, hetgeen, wetende welke toestanden er in de koloniën heerschte, als een wreede ironie klonk. Orsini en Pieri werden ter dood veroordeeld.

De verdediger ried Orsini aan, genade te vragen, maar deze sloeg den raad hardnekkig af, en bood alleen een verzoekschrift aan voor Pieri, die slechts volgens zijn opdracht had gehandeld.

Maar ook dit verzoekschrift werd afgewezen, ofschoon zijn eigen revolutionnair verleden en zijn latere dubbelzinnige politiek met betrekking tot Italië den keizer zeer drukte.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Zachte voorjaarskoelten woeien reeds over Parijs. Zelfs de schrale vlierstruiken op het gevangenisplein vertoonden een groenen glans.

Orsini stond voor het getralied venster zijner cel. Morgen vroeg zou hij hier niet meer staan. De hamerslagen der timmerlieden, die het schavot oprichtten, drongen tot hem door. Maar dat deerde hem niet. Den ganschen dag had hij geschreven; nu was alles in orde. Hij moest nu nog slechts iemand vinden, die zijn laatsten wil ten uitvoer zou brengen.

Hij verzocht daarom zijn papieren eigenhandig aan Jules Favre te mogen geven. Deze bede werd hem geweigerd, evenals zijn verzoek den laatsten nacht met Pieri te mogen doorbrengen.

Zware schreden naderden de cel van Orsini. Het slot knarste. De gevangene wendde zich om en zag in het koude, strenge gelaat van den chef der politie, Claude.

„Ik kom u vragen, of ge nog een laatsten wensch hebt, welken wij kunnen vervullen," zei Claude.

Orsini richtte zich op. „O ja, een wensch zou ik nog hebben, maar die zult ge wel niet vervullen."

„Welke is dat?"

„Nog eens te Mendola in het strandzand te liggen, den geur der zee van het vaderland in te ademen, mijn kleine Filippo om mij heen te zien spelen. Maar ik weet, dat kunt gij niet voor mij naar hier tooveren. Italië is ver weg en de kleine broer Filippo verrot in Fransche aarde."

„Ik vroeg naar wenschen, welke vervuld kunnen worden," herhaalde Claude, zijn stem wat verheffende.

„Wenschen, welke gij vervullen kunt, heb ik niet, maar ik heb een opdracht aan Frankrijk," antwoordde Orsini trotsch. Hij reikte den chef twee papieren toe. „Dit eene bevat bepalingen omtrent mijn nalatenschap. Het betreft slechts familie-aangelegenheden, en het verzoek, aan mijn verdediger mijn horloge als aandenken te geven."

Claude nam het geschrift zwijgend in ontvangst.

„Dit tweede geschrift is gewichtiger," vervolgde Orsini met stralende oogen. „Dit is mijn politiek testament, tot welks uitvoerder ik Louis Napoleon, den tegenwoordigen keizer der Franschen benoem."

„Dien gij hebt willen dooden? Wonderlijke logica van een koningsmoordenaar!"

„In het gezicht van den dood worden ook de gewone wetten der logica zwak. Nu wij den dood van Napoleon, naar het schijnt, niet kunnen bereiken, moeten wij trachten den levende te benutten. Wij hebben twee machtige bondgenooten voor ons."

„Nog meer samenzweerders?" voer Claude uit. „Mazzini betwist heftig elk aandeel aan deze misdaad."

„Twee machtige bondgenooten moeten ons helpen, eindelijk ons doel te bereiken," herhaalde Orsini zonder op de woorden te letten. „De schaduw van het verleden in het leven van den keizer en de angst voor nieuwe aanslagen, zullen hem dwingen eindelijk zijn woord te houden. De zekerste weg tot een revolutie in Italië, was een revolutie in Frankrijk in het leven te roepen, en de beste weg hiertoe was, Napoleon te vermoorden. Dat is ons niet gelukt, en daarom moeten wij den anderen weg inslaan. Weet gij waarom deze, zoo goed voorbereide aanslag mislukt is?"

„Neen, waardoor?" vroeg Claude levendig.

„Door mijn schuld. Mijn willen was niet volkomen rein. In mijn plan, de keizer voor ons politiek doel te dooden, mengde zich een persoonlijke haat tegen Napoleon over mijn onschuldig vermoorden broer. Mijn haat, mijn begeerte den keizer te dooden, werd te heftiger en dreef er mij toe de bom van te verren afstand te werpen. Dat heeft hem gered. Als ik koeler was geweest, met minder hartstocht, dan zou hij dood zijn geweest."

„Hebt gij in het aangezicht van den dood nog geen berouw?"

Orsini schudde het hoofd. „Ik ga in een glorierijken dood. Reeds de naaste toekomst zal mij recht doen weervaren en mij den titel van martelaar niet onthouden."

„Nu, dan hebben wij elkaar niets meer te zeggen."

„Neen, want gij belichaamt de macht, welke wij met alle middelen willen omverwerpen. Zult gij zorgen, dat mijn geschrift in handen des keizers komt?"

„Morgen, dadelijk na uw terechtstelling, zal hij het krijgen."

„Dan ben ik tevreden. De stem eens dooden maakt dikwijls meer indruk dan die eens levenden."

Orsini wendde zich om en Claude verliet de cel.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

De morgen van 13 Maart 1858 schemerde. Een heldere voorjaarsdag was het, vol glans en geur. De ruime plaats voor de gevangenis was met troepen bezet, zoodat de in de zijstraten teruggedrongen menigte bijna niets van de guillotine zagen.

Pas kort voor den dood zagen de twee veroordeelden elkaar weer. Hun blikken ontmoetten elkaar diep. Zij wisselden een korten, krachtigen handdruk.

De weg naar het schavot was niet lang. Zij gingen naast elkaar.

Met vasten tred besteeg Orsini de treden van het schavot.

Een seconde richtten zich zijn groote, donkere oogen omhoog.

„Italië," zei hij zacht. „Mijn geliefd vaderland!"

Enkele minuten later lagen twee met bloed overstroomde lijken op het houten gevaarte. De beulen wierpen er haastig een paar kleeden overheen.

Hoofdstuk XXII.

„Sire, op de treden van het schavot bezweer ik u, Italië vrij te maken van de onwaardige banden, waarin het geslagen is. Ik verlang niet eens, dat daarvoor Fransch bloed wordt vergoten, maar gij kunt door uw macht verhinderen, dat andere machten ingrijpen, als Italië zich tegen zijn onderdrukkers verheft. Door de Franschen heeft mijn vaderland in 1849 zijn ternauwernood verkregen onafhankelijkheid verloren, laten de Franschen die haar weer teruggeven. De rust van Europa en van uzelf is slechts door dien prijs te bekomen. Vijf-en-twintig millioen menschen zullen er u om zegenen, onder hen Felici Orsini."

Napoleon liet het schrijven vallen. Die hem deze woorden had geschreven, was heden morgen vroeg op het schavot terechtgesteld. Deze brief van den doode trof hem diep.

Hij reikte het de keizerin toe, die het ook doorlas.

„Slechts voor dien prijs is de rust te verkrijgen," zeide zij zacht. „O, Louis, als het mogelijk ware, verschaf ze ons. Slechts met bevenden angst zie ik u en ons kind de Tuileriën verlaten."

„Voor alles, wat Orsini schrijft, is de tijd nog niet rijp," zei Napoleon. „Maar ik ben niet ongenegen Italië te helpen, het juk der vreemde overheersching af te werpen. Het huwelijk van Plonplon met prinses Clothilde, de dochter van Victor Emanuel, is vast besloten."

„Bewilligt hij er werkelijk in?" vroeg Eugenie levendig.

„Hij moet. Het is waar, zijn neigingen gaan niet naar een huwelijk. De minister des konings, graaf Cavour, komt eerstdaags naar Parijs om over de huwelijksplannen te spreken. In werkelijkheid willen we nog andere dingen bespreken. Ja, ik zou den droom mijner avontuurlijke jeugd willen verwezenlijken en Italië bevrijden. Maar tot een republiek niet, zooals deze fanatieke samenzweerders het willen, doch tot een vereenigd koninkrijk, onder Victor Emanuel."

De keizerin herademde. „Zouden we dan eindelijk veilig zijn?"

„Veilig — op den troon van Frankrijk?" antwoordde Napoleon bitter lachend. „Neen, veiligheid bestaat er voor ons niet, Eugenie. Maar het beste middel om ontevreden elementen onder het juk te brengen en af te leiden was steeds, ze in een oorlog te wikkelen en hun onverzadelijke ijdelheid en zucht naar roem door nieuwe overwinningen te bevredigen."

De keizerin boog treurig het hoofd. Ging er een voorgevoel door haar ziel, hoeveel onheil zulk een politiek kon brengen, hoeveel moeders haar zoons moesten offeren, opdat voor haar zoon de troon behouden bleef?

Zij huiverde, ofschoon de zon warm door het geopende venster scheen en een zacht koeltje het papier deed ritselen, hetwelk de keizer nog steeds in de hand had, — Orsini's testament, tot welks uitvoerder Napoleon zich reeds in het voorjaar van 1859 maakte, door het binnentrekken zijner troepen in Lombardije.

Einde.

Blik op het Kasteel te Versailles.

Dit wereldvermaarde paleis is ontstaan uit een door Lodewijk XIII gebouwd jachtslot, dat door Lodewijk XIV in een vorstelijk verblijf werd veranderd; in 1654 waren de beide zijvleugels voltooid, spoedig daarna verhieven zich de drie hoofdgebouwen, die het front vormen en vervolgens kwamen de prachtige tuinen en parken door Le Nôtre ontworpen, in gereedheid; Lodewijk XIV nam er in 1672 zijn intrek en in dien tijd heerschte aan het hof een luister en schittering, waarvan men zich bezwaarlijk een denkbeeld kan vormen. Na den dood van den Zonnekoning verplaatste de Regent, de Hertog van Orleans, zijne residentie naar de Tuileriën te Parijs; Lodewijk XV vestigde zich weer te Versailles, waar het hof bleef tot het groote omwentelingsjaar 1789; onder het Directoire diende het kasteel tot verblijf der Invaliden; Keizer Napoleon en ook Lodewijk XVIII en Karel X zorgden voor het onderhoud. — Eerst Lodewijk Philips liet het inrichten tot Nationaal Museum, bevattend een aanschouwelijk beeld van Frankrijks geschiedenis. — Het paleis biedt reeds uitwending een grootschen aanblik en het interieur brengt den bezoeker onder den indruk van de weelde en den rijkdom dien hij te aanschouwen krijgt: architectorale versieringen, prachtvolle plafondschilderingen en spiegels, zuilen, pilasters, marmerbeelden en andere kunstwerken. — Van de zalen noemen wij de *Galerie des Glaces*, die door zijn betooverende inrichting haast een wonderschepping genoemd mag worden. Verder de prachtige kapel, de operazaal, de Herculeszaal, de Marszaal, het *Œil de Bœuf*. — De schilderingen zijn van Lebrun, Jouvenel, Lafosse, Mignord e. a.; de beeldhouwwerken van Girardon, de gebroeders Couston, Legros e. a., de bronzen beelden in den tuin van de Gebr. Keller, van Aubry en Roger. — Dat het paleis herhaaldelijk tot model van vorstelijke kasteelen gediend heeft, kan men zich na een bezoek helder voorstellen. — Luister en praal, schoonheid en smaak vindt men in het monumentale bouwwerk, dat de glorie van een der schoonste tijdperken van Frankrijk verheerlijkt, vereeuwigd.

Mr. **J. A. Loeff**, oud-minister van Justitie, is onlangs van zijne reis uit Oost-Indië teruggekeerd. —

Hartelijke blijken van waardeering en vriendschap heeft de heer **C. de Witte**, sedert 1908 dir. van het rijks-telegraafkantoor te Rotterdam, onlangs ondervonden bij zijn 40-jarig dienstjubileum; in een sierlijke toespraak herdacht de heer J. D. Kelder Azn., commies der telegrafie 1ste kl., de bijzondere verdiensten van den geachten directeur, dien hij tevens beschouwde als een streng, maar rechtvaardig chef. —

Mr. **L. G. Verwer**, die zich verdienstelijk gemaakt heeft door de bevordering van Drente's welvaart en steeds met ijver de belangen der bevolking behartigde, is de vorige week te Zorgvlied op 64-jarigen leeftijd overleden. —

Met ingang van 1 November is de heer **R. van Dalen**, na 53 jaren met ijver en toewijding het onderwijs te hebben gediend, op zijn verzoek eervol ontslagen uit zijne betrekking als onderwijzer in de gemeente Zuidwolde (Dr.); in het genot van zijn pensioen hoopt hij van zijn welverdiende rust te Zwolle te genieten. —

26 November hoopt de heer **C. L. Leersnijder,** sedert 1894 Sluismeester aan de Willemssluizen te Amsterdam zijn 50 jarig Rijksdienstjubileum te vieren; van 1860 tot 1874 diende hij bij de Kon. Marechaussee en daarna achtereenvolgens als Sluismeester te Werkendam, op het eiland Rozenburg, te Vreeswijk en te Amsterdam. H. M. de Koningin schonk hem in 1907 de zilveren medaille der orde van Oranje-Nassau. —

Mr. J. A. Loeff.

C. de Witte.

Mr. L. G. Verwer. †

R. van Dalen.

C. L. Leersnijder.

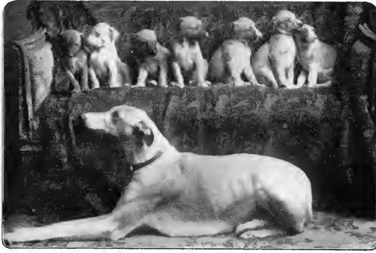

Vijf-en-zestig-jarige Echtvereeniging van den heer Bernard Os (86 jaar), den nestor der Israëlietische Gemeente te Zwolle en Marianne Lamélo (84 jaar). — Zij verkeeren in goeden welstand en zijn in hun kring zeer geacht; 26 November is de herinneringsdag, die ongetwijfeld een feestdag voor hen zal zijn.

Op het Vliegkamp te Soesterberg. — Groep, Zaterdag j.l. genomen, onmiddellijk na Wijnmalen's schitterende vlucht van 30 minuten; *in het midden, naast de beide dames:* Z. Exc. Generaal Van Heutsz, *naast dezen:* de heer Verwey (organisator der vlieg-demonstraties); *geheel links:* de heer Henri Wijnmalen.

André Broedelet — „Bellenblazen". — Dit fraaie stuk behoort tot het 40-tal schilderijen en aquarellen, welke van bovengenoemden kunstenaar en van diens echtgenoote, door den „Larensche Kunsthandel", in de kunstzaal „Kleykamp" te 's Hage, zijn samengebracht en geëxposeerd.

Engelsche Windhond met jongen (5 weken oud), eigendom van den heer De Greeve te Amsterdam. — Wij geven eventueele inzenders van dergelijke interessante foto's in overweging, eens een andere groepeering te maken en dus bovenstaande afbeelding niet als standmodel te beschouwen

Op het Malieveld te 's-Gravenhage is de vorige week op plechtige wijze het ridderkruis der Militaire Willemsorde uitgereikt aan den gep. kapitein van het O.-I. leger **C. H. Hoedt**; de waarnemend gouverneur der Residentie, generaal-majoor Neeteson, bracht in een gloedvolle rede in herinnering, dat de gedecoreerde het eermetaal verdiend had door zijn dapper en beleidvol optreden als commandant van een klein detachement, bij de verovering van de versterkte kampong Loemoe op Celebes. —

Mr. **E. Coremans**, Antwerpenaar van geboorte, oud-kamerlid, gemeenteraadslid is de vorige week overleden; hij heeft zich hoogst verdienstelijk gemaakt als kampioen voor de Vlaamsche taalrechten en Vlaamsche wetten, waarbij hij bewonderenswaardigen moed, buitengewone energie en onwrikbare overtuiging toonde. —

Bij afzonderlijke dagorder is ter zake van zijn kranige krijgsverrichtingen op Atjeh, gedurende de tweede helft van 1909, eervol vermeld de 2de luitenant der infanterie van het O.-I. leger, **H. H. van Pesch**, thans gedetacheerd bij het corps Marechaussee te voet. Geboren in 1886, opgeleid aan de K. M. A. te Breda, werd hij in 1907 tot 2de luit. benoemd en vertrok hij in 1908 naar O.-I., waar hij, zooals gebleken is, spoedig gelegenheid had zich te onderscheiden. —

Op 26-jarigen leeftijd is te Driebergen overleden, de heer **Alex Gutteling**, talentvol dichter, sinds de oprichting vaste medewerker van het tijdschrift: „De Beweging". —

De heer **A. C. Zoethout**, voorzitter der vereeniging „Vak en Kunst", te Dordrecht, ridder der orde van Oranje-Nassau, is de vorige week tijdens eene vergadering, plotseling onwel geworden en spoedig daarna overleden. Zijn verscheiden wordt in breeden kring betreurd.

C. H. Hoedt.

Mr. E. Coremans. †

H. H van Pesch.

Alex Gutteling. †

A. C. Zoethout.

De ideeën van *rechtvaardigheid* en *menschelijkheid* zijn als de bloem van de aloë; zij hebben *honderd jaar* noodig om tot bloei te komen.

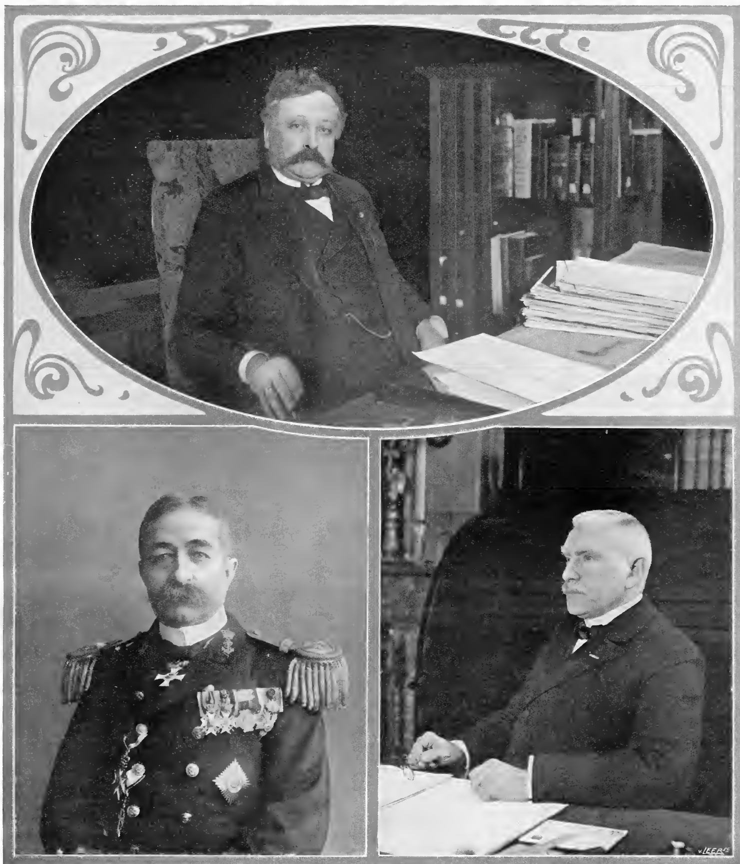
De Prins der Geïllustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

DE MINISTER VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN, MR. TH. HEEMSKERK; DE MINISTER VAN MARINE, VICE-ADMIRAAL J. WENTHOLT EN DE MINISTER VAN OORLOG, GENERAAL-MAJOOR W. COOL.

Deze drie Excellentiën zijn nauw betrokken bij het ontwerp kustverdediging, dat spoedig in het Parlement in behandeling zal komen en waarvoor zes-en-veertig en een half millioen gulden gevraagd wordt.

St.-Nicolaasavond

DOOR P. A. DE GENESTET (1829—1861).

Uit deze geestige, dichterlijke vertelling van den beroemden schrijver nemen wij de volgende beide strophen over; zij passen wel in het kader van onzen tijd en zijn der overdenking waard.

Sint-Nicolaas, niet waar? O, wèl hem, die dat feest
Nog altijd meeviert met een kinderlijken geest!
Wiens hoofd niet al te zeer vervuld is van die schatten
Der wijsheid, die helaas mijn brein niet kan bevatten,
'k Meen beursnieuws, politiek en soortgelijke meer,
Om, met zijn kinderen meê, te leven in 't weleer,
Om dagen lang vooruit de winkels rond te dwalen
Of aan een *„vrijster"* nog zijn hart eens op te halen!

Ik min dien winterdag vol bloemen, lied en geur,
Ik min dat zoete feest van suiker en likeur,
Het zielverkwikkend ijs, de schuim der limonade,
'k Zie, liever dan in druk, mijn naam in chocolade!
En, Epikurus, zeg, is niet de lekkre tand
De trouwste paranimf der kies van 't waar verstand?
Vindt me in de Republiek der stille lekkerbekken,
Niet meestal wijze liên of.... schadelooze gekken?

Een Surprise.

De heer Christiaan Graanberg was zeer uit zijn humeur, en hij had er reden toe. Als men toch, gelijk de heer Graanberg, bij wijze van morgengroet, op zijn ontbijttafel een schrijven van een dierbaren neef vindt, die nederig, doch zeer dringend verzoekt om spoedige toezending van het bagatel van honderd gulden, dan kan men toch immers bezwaarlijk een vroolijk gezicht zetten!

De oude heer, die het eerzaam beroep van rentenier uitoefende, was in zulk een genoeglijke stemming beneden gekomen en juist wilde hij zijn onverdeelde aandacht aan het gereedstaande ontbijt gaan wijden, toen neef Karel door dat briefje die stemming geheel deed verdwijnen.

„Vraagt ons Kareltje weer geld, manlief?" informeerde mevrouw Graanberg, die al spoedig het verband begreep tusschen het knorrige gezicht van haren echtgenoot en den zooeven ontvangen brief.

„Daar breng je nu een anderman's kind voor groot!" bromde de heer des huizes. En toornig vervolgde hij: „Is het geen schandaal, dat zoo'n kwajongen, dien ik iedere maand zijn geregelde ruime toelage geef, dat zoo'n kwajongen, zeg ik, mij nog elk oogenblik aan boord durft komen met dergelijke mooie praatjes! Waar heeft hij al dat geld voor noodig! Dat durft me nu weer honderd gulden vragen!"

Jan Steen (1626—1679) — „Het Sinterklaasfeest in Jan Steen's gezin". — Museum Boijmans, Rotterdam.
Een uitmuntende proeve van zijne kunst als karakterschilder en humorist!

Mevrouw wist op dit alles niet veel te antwoorden; ook zij vond dat Karel wel wat erg roekeloos met geld was.

Karel Halman, die reeds op jeugdigen leeftijd, na den dood zijner ouders, door oom en tante Graanberg als kind was aangenomen, had zich steeds mogen verheugen in de bijzondere genegenheid zijner tante, die, zelf kinderloos, hem aardig verwend had, en zelfs nu nog gedurig er op uit was, hem zooveel mogelijk zijn zin te geven. De jonge man was sinds eenigen tijd in het naburig O. ter secretarie werkzaam voor practische studie en bij die „practische studie" scheen hij nogal geld te kunnen gebruiken. Oom zorgde geregeld voor de „ruime maandelijksche toelage", daarbij steeds de vermaning voegende om toch vooral zuinig te zijn, een vermaning welke door neef steeds met gepaste eerbied werd aangehoord, doch die toch niet de uitwerking had welke oom er van verwachtte. Karel had doorloopend geldgebrek!

Mevrouw achtte het gewenscht, met het oog op de knorrige bui van den heer des huizes, voorloopig niet verder op de zaak in te gaan, doch in stilte besloot zij, later op den dag, er nog eens op terug te komen. Zij kon haar Karel toch niet zoo in den steek laten!

Aan de koffietafel was manlief opvallend stil; de ontevreden stemming scheen nog niet geheel verdwenen. Toen zou mevrouw het maar eens wagen....

„Zeg man, zouden wij Karel zijn zin maar niet geven? Hij zal het toch niet zonder noodzaak vragen, denk ik."

„Jij trekt ons dierbaar neefje altijd voor, maar ik blijf er bij, als wij den jongen niet krap houden, komt er niets van hem terecht."

„Het is morgen St. Nicolaas," vervolgde mevrouw, die deed alsof zij de opmerking van haar man niet hoorde, „laten wij hem het geld voor zijn St. Nicolaas geven. Kom, ik laat bij den koekbakker een hart bakken en daarin een bankbiljet van honderd gulden stoppen. Hoe vindt je dat idee? Dat wordt dan een ware surprise, hé! Afgesproken?" Mevrouw had het pleit gewonnen. Mijnheer gaf aan den wensch zijner vrouw gehoor, hoewel onder protest. „Het is voor jouw verantwoording als het nog eens verkeerd met den jongen afloopt."

Mevrouw was in den laatsten tijd aan dat dreigement wel gewoon geraakt. 's Middags stelde de oude dame aan koekbakker Jansen een klein doosje, waarin een bankbiljet van honderd gulden, ter hand, met opdracht er een hart van banket om te bakken. De koekbakker had dergelijke zaakjes wel meer bij de hand gehad en den volgenden dag werd het kostbaar gebak bij de familie Graanberg bezorgd.

Terwijl mijnheer het cadeau netjes en zorgvuldig inpakte, kon hij toch niet nalaten nog eens zijn ongenoegen uit te spreken over de zorgeloosheid en verkwisting van de jeugd in den tegenwoordigen tijd. „Ik heb in het doosje, behalve het bankbiljet nog een papiertje gevoegd, met een enkel woord van waarschuwing. Ik heb er op geschreven:

„Betaal je schulden, wees zuinig, dan alleen kun je vooruit komen."

„Ik hoop dat Karel dat nu eens ter harte zal nemen."

Dat hoopte mevrouw eveneens.

Mijnheer stelde het pakje aan Jaap, den vrachtrijder op O. ter hand. „Jaap, je moet dit bij mijn neef, mijnheer Halman, bezorgen; maar pas er goed op, hoor, er zit waarde in!"

„Weest u maar niet bevreesd, ik behandel het alsof het van mijn eigen is," was het antwoord.

Jaap had veel verplichting aan den ouden heer Graanberg, daar deze, op voorspraak van neef Karel, eenige maanden geleden, den ouden vrachtrijder honderd gulden had geleend, teneinde den man in staat te stellen, de koopsom van een nieuw paard geheel te kunnen voldoen.

Zoo terloops informeerde mijnheer Graanberg even hoe het met de afbetaling stond.

„Nu, mijnheer, ik en mijn vrouw, we zijn zuinig, en ik hoop in den loop van het volgende jaar u het geld te kunnen terug geven. Honderd gulden is een groot bedrag en dat heeft een arm man als ik niet zoo dadelijk bij elkaar."

Ja, dat kon de rentenier zich wel voorstellen en ging huiswaarts.

Op den langen weg naar O. bepeinsde Jaap, dat het toch een verdraaid moeilijk werk was, om zoo'n honderd gulden te besparen. Hij werkte den ganschen dag haast even hard als het paard, dat thans den zwaren vrachtwagen trok; zijn vrouw was zuinig als de beste, maar honderd gulden krijgt men toch niet in een vloek en een zucht bijeen. Het was nòg mooi geweest, dat mijnheer Karel Halman een goed woordje bij diens oom had gedaan. Een bovenste beste mensch toch, die mijnheer Halman, vond Jaap.

Die „bovenste beste mensch" liep eenigszins ongeduldig zijn kamer op en neer. Het valt dan ook moeilijk om kalm te blijven, als je hospita dringend vraagt om betaling van het pensiongeld, dat je toevallig moest gebruiken om de rekening van een paar gehouden fuifjes te voldoen! Als het verzoek aan oom Graanberg nu maar een gunstig onthaal had gevonden!

Daar werd gebeld. Een oogenblik later ontving de jonge man het pakje

Hoe lang zal het nog duren, dat deze dameskleederdracht mode wordt? Is de nauwe rok, die den damesgang tot een soort zakloopen maakt en die eigenlijk een eenpijpige broek is, niet de overgang tot de pantalon met twee wijde pijpen, waarmede bovenstaande schoone afgebeeld is en op een mode-tentoonstelling in Amerika prijkte?

van zijn oom en tante.

„Jaap vraagt of er nog wat te zeggen is, mijnheer," vroeg de hospita beleefd.

„Laat hem maar even wachten, juffrouw."

Mijnheer Halman gunde zich haast geen tijd om het pakje te openen. Zou oom er het gevraagde geld bijgevoegd hebben?.... Hé, een hart van banket?! Anders niet? Geen geld? Waarom stuurden ze nu zoo'n kinderachtig stuk taart en repten ze met geen woord van de honderd gulden!

Daar kwam de juffrouw weder binnen: „Mijnheer, Jaap wacht nog steeds."

Nu moest die vrachtrijder, voor de bezorging van zoo'n stuk taart nog een fooi op den koop toe hebben! Wat kon mijnheer Halman dat koekbakkerswerk schelen! Wacht, fluks het hart in een papier gewikkeld.

„Hier Jaap, voor jou en je vrouw, voor jelui St. Nicolaas! Goeien avond!"

Neen maar, dat vond Jaap toch aardig. Jammer dat mijnheer zoo vlug weder naar binnen was gegaan, zoodat Jaap niet eens gelegenheid had om te bedanken. Maar dat kwam wel terecht. Spoedig naar huis en de vrouw blij gemaakt!

Welk een verrassing voor de oude luidjes, toen het gebak te voorschijn kwam. Er werd een lekker bakje koffie gezet en Jaap's vrouw begon het hart aan te snijden. Maar welk een ontsteltenis toen daar een doosje te voorschijn kwam, dat, na opening, een bankbiljet van honderd gulden bleek te bevatten. Eerst langzamerhand drong het tot de brave oudjes door, dat mijnheer Halman hun op zulk een milde wijze had bedacht, om hen in staat te stellen de schuld van honderd gulden aan den heer Graanberg af te doen. Het stond immers zoo duidelijk op het bijgevoegde briefje: „Betaal je schulden, wees zuinig, dan alleen kun je vooruit komen."

Jaap en zijn vrouw waren de gelukkigste menschen ter wereld en, vervuld van dankbaarheid jegens hun weldoener, duurde het geruimen tijd, voor zij dien nacht den slaap konden vatten.

Als gewoonlijk was de vrachtrijder den volgenden dag reeds vroeg uit de veeren om zijn dagelijkschen tocht te ondernemen. Toen hij het huis waar mijnheer Halman zijn kamers had, passeerde, lag „zijn weldoener" nog in zoete rust, doch de hospita stond blijkbaar reeds op Jaap te wachten. Zij overhandigde hem een brief van mijnheer Halman, geadresseerd aan den heer Graanberg, en droeg den vrachtrijder op dien brief ten spoedigste te bezorgen.

„Dat komt in orde, juffrouw," verzekerde Jaap.

Eenige uren later ontvingen mijnheer en mevrouw Graanberg het schrijven van Karel. Hun dierbare neef schreef hun:

Beste Oom en Tante!

Vriendelijk dank voor het heerlijk St.-Nicolaasgeschenk, dat mij uitmuntend smaakt. Ik heb er reeds een flink stukje van gegeten. Mag ik u nog eens vriendelijk herinneren aan mijn verzoek om de toezending van de honderd gulden? Wellicht wilt u het geld van middag wel aan den vrachtrijder mede geven.

Na hartelijke groeten,

Uw dankbare neef Karel.

Toen de oude lui dit hadden gelezen, lachten zij smakelijk om het gelukken van hun list. Mijnheer meende, dat Karel inmiddels de duiten wel zou hebben gevonden en mevrouw hoopte dit ook maar, want neef moest niet zoo lang in het onzekere blijven.

Iets later op den dag werd Jaap de vrachtrijder bij den heer Graanberg aangediend. Jaap zou mijnheer gaarne even particulier, „over zaken", willen spreken.

Eenigszins verwonderd over dit bezoek, begaf de rentenier zich naar het zijkamertje dat, als herinnering aan vroeger dagen, het kantoortje werd genoemd.

„Wel Jaap, wat is er van je verlangen?" klonk het den vrachtrijder tegen, toen deze het kantoortje binnentrad.

Fransche Buldoggen als modehonden.
Hier valt een vrij scherp contrast te constateeren; de Parisienne, toonbeeld van gratie, smaak en bevalligheid, in gezelschap van een familie viervoeters, welker aanschijn alles behalve prikkelend is voor het schoonheidsgevoel! Men zal waarschijnlijk eerder aan een caprice, die als een lichte bries overwaait, moeten denken, dan aan de spreuk: *Soort zoekt soort.*

Koningin Ena van Spanje (Victoria Eugenia Christina) als amazone; deze vorstin, geb. prinses van Battenberg, werd geboren 24 October 1887 en huwde 31 Mei 1906 met Koning Alphons XIII.

„Goemorgen, mijnheer, ja ziet u, ik wilde zooveel als afbetalen."

„Afbetalen, Jaap!"

„Precies, mijn schuld aan u afdoen." En glunder lachend vervolgde de oude: „Dat hadt u zeker niet kunnen denken."

Nu, na het gesprek van gisteren avond had mijnheer dat stellig niet vermoed.

„Dan heb je zeker al een heel goeden St. Nicolaas gehad, man."

„Dat zou ik denken." Langzaam, met bevende hand haalde de oude vrachtrijder uit zijn portefeuille een wel wat verfrommeld bankbiljet van honderd gulden te voorschijn, overhandigde dit den rentenier en vroeg beleefd: „Zou mijnheer me nu misschien mijn schuldbekentenis zooveel als terug willen geven?"

De rentenier kwam altijd in vroolijke stemming wanneer hij geld ontving en toen hij Jaap de schuldbekentenis toereikte, voelde deze twee rijksdaalders in zijn hand glijden.

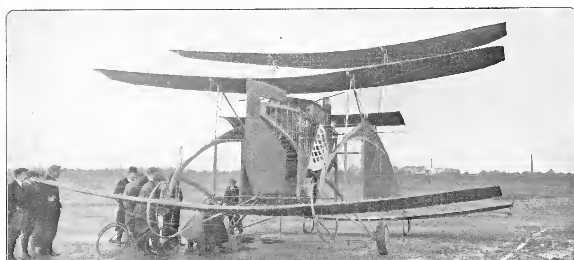
„Voor je prompte betaling Jaap. Flink van je, hoor, om zoo vlug je schuld te voldoen; doe je best maar, en wees zuinig."

„Daar zal het niet aan mankeeren en ik dank u nog wel hartelijk voor uw goedheid mijnheer. Nog iets te bezorgen bij uw neef? Neen? Och, och, wat een bovenste beste mensch is die mijnheer Karel toch!"

„Zoo, ben je zoo over mijn neef tevreden?"

„Of ik. Ja, ik weet eigenlijk niet of hij het wel wil weten, maar u kan ik het toch in vertrouwen wel zeggen. U zult er immers niet verder over spreken? Ik en mijn vrouw we hebben die honderd gulden van mijnheer uw neef gekregen voor onzen St. Nicolaas. Nu wat zegt u daarvan?"

Het werd mijnheer Graanberg plotseling te moede alsof hem iets zeer onaangenaams wachtte. Daar

Een nieuw-model Vliegmachine (meerdekker).
Deze Fransche toestel met méér dan twee vlakken, heeft een motor van 80 P K. en het kolossale gewicht van 850 K. G.; het stuur is aan de voorzijde; de aviateur zelf is beschermd tegen regen en wind door een soort kap van mica. — De tijd zal leeren, of dit gecompliceerde gevaarte practisch bruikbaar is en beter voldoet dan de bestaande modellen.

Troebelen in Mexico. — Uit de mededeelingen van den te Parijs vertoevenden Mexicaanschen Minister van Financiën zou men mogen afleiden, dat men eerder te doen heeft met een anarchistische propaganda, gemaakt door Madero, een overspannen eerzuchtig man, dan met een werkelijke revolutie, die het land in gevaar brengt. — Toch schijnen in de Republiek redenen tot ontevredenheid te bestaan: absolute heerschappij der ambtenaren, gedwongen arbeid, lage loonen enz.; een agitator zooals Madero, mislukt candidaat voor den presidentszetel, tracht daaruit munt te slaan. De onlusten hebben reeds bloed doen vloeien, maar de 80-jarige President Porfirio Diaz, een man met een stormachtig leven achter den rug en die reeds tijdens de onttroning en de terechtstelling van Keizer Maximiliaan (1867) een rol speelde, neemt krachtige maatregelen ter onderdrukking van de revolutie. *Foto links:* Opmarsch van de regeeringstroepen ter beteugeling der revolutionnairen te Puebla. — *Foto boven:* President Porfirio Diaz met zijn getrouwen.

mijnheer geen antwoord gaf, vervolgde Jaap vertrouwelijk: „En zoo aardig als hij het deed, hè. Hij gaf mij gisteren avond een fijn gebak en daar had hij zoowaar de honderd gulden ingestopt. Wat schreef hij er ook weer bij. Wacht ik heb het papiertje in mijn zak.”

Een oogenblik later zag mijnheer, tot zijn niet geringe ontsteltenis en verontwaardiging zijn eigen schrift: „de waarschuwing aan Karel”.

De vrachtrijder vond, dat mijnheer plotseling erg raar deed. Deelnemend vroeg Jaap of mijnheer soms wat mankeerde, maar deze beduidde hem, dat het gesprek was afgeloopen. Beleefd groetend verliet Jaap dan ook het vertrek.

Toen de vrachtrijder zijn zaken geregeld had en hij zich gereed maakte om de terugreis te ondernemen, werd hem op het laatste oogenblik van wege den heer Graanberg een brietje ter hand gesteld ter bezorging bij mijnheer Halman.

Nu had hij alle gelegenheid om zijn „weldoener” te spreken en te bedanken. Zijn eerste werk was dan ook zich naar de woning van den heer Halman te begeven.

„Zijn weldoener” was gelukkig thuis. Hij wachtte zeker belangrijk nieuws, want hij nam het briefje gretig in ontvangst en het had weinig gescheeld of hij had de enveloppe reeds in de gang geopend. Maar eerst moest Jaap toch een woordje in het midden brengen.

„Mijnheer, ik mag u zeker wel vriendelijk bedanken voor uw prachtig St. Nicolaasgeschenk. Ik en mijn vrouw, we waren er beiden geheel door in de war.”

„Komaan, Jaap, is het zoo naar je zin geweest? Nu het is tot je dienst, hoor! En nu geen bedankjes meer, je moet van zoo'n kleinigheid niet zulk een drukte maken! Goeienavond, Jaap!”

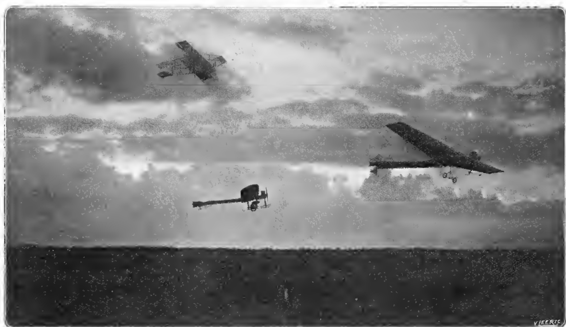
„Dat noemt hij een kleinigheid, honderd gulden,” overdacht Jaap, toen hij buiten stond. „Wat moet zulk volk toch rijk zijn!”

Verlangend opende mijnheer Karel Halman, op zijn kamer, de enveloppe. Geen geld.... Zijn gelaat betrok, toen hij slechts een briefje vond door oom geschreven.

Het is moeilijk den gemoedstoestand te beschrijven, waarin neef Karel verkeerde, toen hij las en herlas:

Beste Karel! Het deed mij genoegen te bemerken, dat het geschenk zoo door je werd gewaardeerd! Wat de honderd gulden hetreft, ik wil je niet langer in het onzekere laten: als je het gebak wat verder aansnijdt, zul je een doosje met een bankhiljet van honderd gulden vinden. Het was een surprise van tante.

Na groeten,
Je Oom.

De twee-daagsche Vliegwedstrijden op de heide bij Soesterberg. — Een groote toeloop van belangstellenden, waaronder verscheidene autoriteiten, schitterende vluchten; 't was een tot nu toe ongekend schouwspel, waarvan men te genieten kreeg: de drie kranige aviators Wijnmalen (*boven*), Koolhoven (*links*) en Küller (*rechts*) tegelijk in de lucht! Het resultaat van den snelheidswedstrijd, over 10 K.M. (4 ronden) was: 1. Küller in 7 min. 43$^{1}/_{5}$ sec.; van den wedstrijd, *langsten tijdsduur*: 1. Wijnmalen met 30 min. 43 sec.; 2. Küller met 20 min. 41 sec. Van den kamp voor de hoogste vlucht: 1. Wijnmalen met 800 M. in 30 min. 43 sec. — De schitterend geslaagde vl egmeeting is hiermede geëindigd.

Jaap had zijn paard op stal gebracht en wilde juist zijn huisje binnentreden, toen hij tot zijn niet geringe verwondering plotseling mijnheer Halman voor zich zag staan.

„Jaap,” luister eens, „het hart van banket, het cadeau, bedoel ik, waar is dat?”

Jaap schrok van het bleek gelaat van mijnheer. De vraag was ook zoo vreemd!

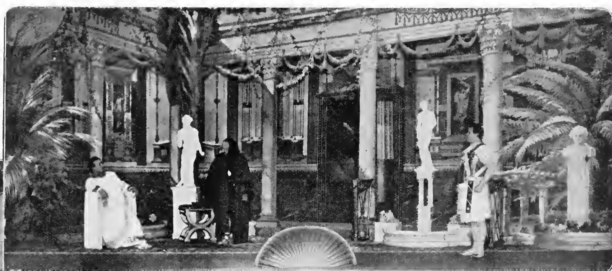
„Wat zal ik u zeggen, het smaakte best, en om u de waarheid te vertellen, er is niets meer van over.”

„Ja maar Jaap, je hebt er toch wel wat in gevonden?”

„Natuurlijk, mijnheer, neen, maakt u zich maar niet ongerust. De honderd gulden heb ik gevonden,

hoor, en ik heb reeds vandaag er eerlijk mijn schuld aan mijnheer uw oom mee afbetaald. Ik heb het hem maar in vertrouwen verteld, dat ik het geld van u op zoo'n aardige manier had gekregen. Dat mocht zeker wel, hè? Uw oom schijnt een weinig ongesteld te zijn, mijnheer, hij deed tenminste zoo vreemd, toen ik het hem vertelde."

Tot Jaap's verwondering gaf „zijn weldoener" geen antwoord, wendde zich om en vertrok, zonder zelfs „goeienavond" te wenschen. Vreemd toch!

Quo Vadis? 1ste Tafereel. Huis van Petronius.

Quo Vadis? 2e Tafereel. Paleis van Nero.

Het Rembrandt-Theater.

De première van Jan Nougués' opera *Quo Vadis?*, welke Zaterdag j.l. in dezen schouwburg werd gegeven, is een groot, welverdiend en onverdeeld succes geweest. De vaak mooie, doorloopend melodieuze en expressieve muziek en de kleurrijke orchestratie spraken krachtig aan bij het talrijk publiek. Ook de handeling, welke veel pakkende momenten bevat, maakte indruk. De zangers — niet alleen de solisten, maar ook het koor — hadden niet zelden een zware taak, maar zij allen kweten er zich uitmuntend van, evenals het orkest van de zijne. De heer *Jan Kwast*, rustig en kalm maar krachtig en energiek in zijn leiding, kon hier weer eens zijn superioriteit als dirigent bewijzen. De mise-en-scène, regie enz. waren tot in de puntjes verzorgd. Voor de decors is slechts één woord: prachtig. Ook de costumes zijn schitterend, rijk en smaakvol. Een bezoek aan *Quo Vadis?* zij iederen muziekliefhebber ten sterkste aanbevolen. B.

Quo Vadis? 5e Tafereel. Arena.

Foto) Theo Frenkel (kleinzoon van Mevr. Mann-Bouwmeester). Louis Bouwmeester Jr. Louis Bouwmeester. Mevr. Mann-Bouwmeester. (*A. J. W. de Veer.*

Louis Bouwmeester bij de opening van de — dank zij vooral de onvermoeide zorgen van den heer Teune — uitmuntend geslaagde en zeer interessante Louis-Bouwmeester-tentoonstelling, in het Vereenigingslokaal van „De Kunstenaarskring" (Leidscheplein Amsterdam), in den middag van Woensdag 23 November 1910. Den avond van dien dag had de jubel-voorstelling in den Stadsschouwburg plaats, na afloop waarvan den grooten kunstenaar een even schitterende als indrukwekkende hulde werd gebracht.

Drukte op de Groote Markt te Groningen.
Van oudsher was Groningen het middelpunt van de omgeving en de openbare stapelplaats van de vruchtbare Ommelanden, terwijl door verlegging van de Hunze en de Drentsche AA., de stad in het vereenigingspunt van beide stroompjes kwam te liggen Door verbetering van het verkeer, door de slooping der wallen, door verfraaiing en moderniseering is Groningen in aanzien toegenomen en een centrum van bedrijfs- en handelsleven in het Noorden des lands geworden. — In het drukke marktleven, hierboven in beeld gebracht, weerspiegelt zich ten deele de bloei en de welvaart der schoone stad met haar 74000 inwoners. — Het groote gebouw is het stadhuis.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

XIX.

Tóen kwamen we voorbij de kampementen, zooals ze hier in Indië de kazernes noemen, en òveral stonden er bij de hekken Europeesche en Inlandsche militairen, die ons blijkbaar met groote nieuwsgierigheid monsterden. Nu je begrijpt, hoe de kniétjes gestrekt werden en de vóetjes neergeplakt, al kostte 't ons ook nòg zooveel zweetdroppels! We wilden al dàdelijk de eer van ons Nijmeegsche Korps òphouden en waren er niet weinig tròts op, toen we twee officieren ons góédkeurend zagen toeknikken.

„Met rotten links!" en we marcheerden voorbij 'n Hollandschen schildwacht, die in plaats van 'n geweer of sabel 'n lange piek als wapen had, het groote plein van het subsistentenkader op.

Een subsistentenkader in Indië is een korps, alléén bestaande uit officieren en kader en bestemd om doortrekkende troepen 'n tijdelijk onderkomen te verschaffen.

Zóó'n doortrekkende troep vormde nu ook ons transport Koloniale Reserve en toen de luitenant hàlt had laten houden en frònt maken en we nètjes gericht stonden, meldde hij zich bij onzen transport-commandant, die met den kapitein van dat subsistentenkader 'n boom stond op te zetten.

Deze, een groot kranig officier, met vele kruizen op de borst, inspecteerde ons, liet onze namen met de monsterrol vergelijken om te zien of àllen present waren en hield toen 'n korte toespraak, waarin hij ons 'n hàrtelijk welkom in Indië toeriep, ons op onze plichten wees, en ons vooràl ook voor de jenever en te veel vruchten eten waarschuwde.

Dáárna werden we naar ons logies gebracht en al dàdelijk viel 't me op, hoe krááк zindelijk alles was, vergeleken met de gelukkig nu èindelijk eens afgekeurde Waalkazerne te Nijmegen.

Een grappig gezicht was 't, dat er hier in de kampementen vrouwen en kinderen huisden. Ik vertel daar later wel eens méér over.

Nadat we ons nu lekker gemandied (gebaad) hadden, moesten we weer aantreden om 't éten uit de keuken te halen en maakten we voor 't éérst nu kennis met de rijst met sambal.

Dat „mandiën" geschiedt in zoo'n kampement op de volgende wijze. Er is voor de Europeanen 'n groote gemeenschappelijke badkamer, waarin 'n gemetselde bak met koel water gevuld. Je gaat er in slaapbroek en kabaja ('n soort kort wit hemd) met je stukje zeep en 'n handdoek heen, en gáúw ontkleed als je nu bent, begin je éérst met 'n soort emmertje water te scheppen en over je lichaam te sirammen, dáárna zeep je je van top tot teen in en smijt ten slòtte weer 'n twaalf emmertjes over je korpus delicti. Met 'n badhanddoek wrijf je je daarna góéd droog en kláár is Kees! Zóó'n inzeeping en afspoeling neem je nu meestal dríé maal daags: 's morgens dàdelijk na de reveille, zoo om en bij 11 uur, na den mòrgendienst, en 's middags om 3 uur, nà je slaapje en vóór het middagappèl. De badkamer is verder in de dienstvrije uren stééds ter beschikking.

Men zal nù wel begrijpen, hoe 't komt, dat de oud-kolonialen in Holland altijd zoo angstvallig proper op lichaam en ondergoed zijn. Al heel gauw raak je aan die zindelijkheidsgewoonte verslaafd en kan je er beslist niet meer buiten.

Het eten smaakte ons uitstekend. Je krijgt in Indië twéé maal daags warm te bikken en het menu zoo tusschen 11 en 12 uur bestaat uit 'n lekkere soep met rijst en sambal [1]) met vleesch. Ik herinner me nóg, hoe Overdijk, 'n jongen uit Friesland, meende, dat die rooie sambal dóór de soep moest worden gemengd, met 't gevolg, dat hij z'n keteltje gerust kon leeg gooien. De natgeworden spaansche peper brandde 'm z'n mond bijna stuk! Gelukkig was er nog genoeg soep in de keuken en we wisten toen ééns en voor àl, dat de sambal sámen met de rijst en 't soepvleesch gegeten moet worden.

De kapitein van het subsistentenkader kwam met onze transport-officieren nog héél beleefd eens informeeren of 't wel goed smaakte en zàg aan de glundere gezichten, dat we bèst tevreden waren met de vriendelijke ontvangst.

Er was anders 'n héél vervelende kerel bij dat subsistentenkader, 'n adjudant-onderofficier, en zooals ik dàdelijk aan 's mans uitspraak hoorde, 'n Duitscher van geboorte. Die meneer liep maar stééds te schreeuwen en te schetteren, en dàt op zóó'n onaangenamen toon, dat we ons àllen er verschrikkelijk aan ergerden. Ik heb gehoord, dat die man later schout is geworden of zoo iets, bij de politie te Batavia, nu dáár is hij misschien als boeman voor de boeaja's (slechte elementen onder de bevolking) góéd op z'n plaats, maar voor onder-adjudant bij Hollandsche jongens, deugde die man heelemaal niet.

Hij bedierf als 't ware den goeden indruk van de woorden door zijn kapitein en chef tot ons gesproken.

Nadat we 's middags nog wat op onze bedden gerust hadden, mochten we nà 't middagappèl en 't eten (boerenkool met worst uit blik en wat pisangs als dessert toe) tot half negen uit [2]).

---

[1]) Fijngestampte toebereide spaansche peper of lombok.

[2]) Vroeger was 't avondappèl in Indië om half negen, tegenwoordig, naar ik van gerepatrieerde militairen vernam, net als in Holland, om 10 uur.

Eene dubbele Surprise.

Oorspronkelijke Novelle van

ELIZE KLOPPENBURG.

Beste Karel en Mathilde!

Wijl ik om verschillende redenen mijn jaarlijksch bezoek nog niet aan jelui heb kunnen brengen, ben ik besloten dit met St. Nicolaas te doen en de feestelijkheden van dien dag en avond met mijne tegenwoordigheid te vereeren. Zonder twijfel zal jelui dit aangenaam wezen en ik zie je reeds menige aardige surprise bedenken, waarmede je tantelief wilt verrassen. Datum en trein van aankomst zal ik nog nader berichten. Evenals altijd breng ik mijne kamenier mede. Gegroet van

Tante Meta.

„Hemel, dat is ook pech!" Met dezen uitroep overhandigde Karel van Burg den brief van tante Meta aan zijn vrouw. „Hoe krijgt ze het in haar hoofd ons dit prettig dagje te vergallen!"

„Nu, man," suste zijne ega, „wij moeten toch elk jaar door den zuren appel heenbijten en haar scherpe tong een week lang genieten, misschien dat het oude, vroolijke feest ook op haar zijn invloed niet mist en tante wat minder hekelend en babbelachtig doet zijn."

„'t Mocht wat," bromde Karel, „ik had er een riks voor over als haar oude kat de rheumatiek kreeg, in dat geval durfde ze stellig niet van huis."

Het Subsistentenkader-gebouw te Weltevreden. — (Zie Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal).

Tante Meta, die zoo triomfantelijk haar bezoek bij de familie Van Burg had aangekondigd en met zoo weinig ingenomenheid verwacht werd, was de jongste zuster van Mathildes overleden moeder.

Uithoofde van dien familieband werd de ongehuwde, vier-en-vijftigjarige dame bij de Van Burg's geduld. Haar familieleden noemden haar onder elkander „tante venijn", daar zij met haar scherpe tong alles en iedereen over den hekel haalde; niets was voor haar mond veilig. Haar leegen tijd besteedde zij aan het verzorgen van een groot aantal katten en hare familie in dien zin, dat zij zich zelve bij hare bloedverwanten noodigde en deze durfden haar, uit vrees voor haar tong, geen belet geven. Haar vroegere kinderjuffrouw, Henriette Boele, was, toen tante op zichzelve ging wonen, na den dood van hare ouders, bij haar teruggekeerd en vervulde sedert dien tijd de betrekking van kamenier en gezelschapsjuffrouw. Tusschen beide vrouwen was, trots hare karakters enorm verschillen, een groote vertrouwelijkheid ontstaan, hoewel Jetje, zoo noemde tante Meta haar factotum steeds, de boosaardige uitvallen van haar gebiedster bestreed.

Volgens tantes schrijven waren de Van Burg's heden de uitverkorenen, haar en Jetje eenigen tijd in hun midden te hebben.

Karel en Mathilde maakten altijd veel werk van den Sinterklaas, vooral ook om wille van hunne kinderen, twee flinke jongens en drie aardige meisjes. Voor Karel het epistel van zijn tante ontving, had hij zijn hersens al gemarteld, hoe hij dit jaar zijn vrouwtje ook eens een bijzondere verrassing kon bereiden en eindelijk was hij op het lumineuse denkbeeld gekomen van een grammophoon. Ja, dat moest het wezen; ze hield dolveel van muziek! Een prachtstuk zou hij koopen met platen van beroemde zangers en zangeressen. Ook moppige stukjes! Wat zouden ze dien avond een pret hebben en dan Thil haar gezicht te zien, daarvan genoot hij reeds bij voorbaat. Ze moest zelve ook opnamen kunnen doen, natuurlijk, dat was nog aardiger. Halt! Een inval! Als dat eens gelukte! Wat zou tante een dankbaar proefkonijn wezen! Kostelijk was zijn idee, hij moest het zelve bekennen.

„Sinterklaas, goed heilig man,
Maak, dat tante praten kan,"

neuriede hij, schoot zijn jas aan en was spoedig op weg naar de firma Meelink, leverancier van 1ste-klas grammophoons. Hij liet zich het opname- en reproductie-apparaat uitleggen en kocht een toestel met beide apparaten en verschillende platen.

Tante Meta met hare kamenier arriveerden den 3den December en werden met gewilde hartelijkheid ontvangen. Vooral neef Karel speelde den galanten gastheer en ging zelfs zoover, dat hij tante voor een vertrouwelijk gesprek een apartje onder vier oogen verzocht.

„Lieve tante," begon hij, na op hare kamer te zijn toegelaten, „ik wenschte u gaarne in vertrouwen te nemen over eene surprise, welke ik mijn dierbare vrouw wilde bereiden. Het betreft een grammophoon, die ik voor haar gekocht heb en nergens zoo veilig in huis weet als bij u. Hier in deze kamer komt niemand dan u en uwe kamenier. Indien u dus wilde toestaan, dat het instrument hier werd bewaard, zoudt u mij een grooten dienst bewijzen."

„Zoo, zoo, lijkt alleen mijne kamer je veilig voor het snuffelen van je vrouw."

„Maar, tante..."

„Nu, ja, je vrouw steekt toch dikwijls genoeg haar neus in zaken, waar zij zich buiten moest houden en dat je hiervan overtuigd bent, blijkt reeds uit je verzoek. Denk je dus, dat Mathilde dit vertrek zal eerbiedigen, ga dan je gang, als je mij maar de verzekering geeft, dat het ding niet zal ontploffen."

„Neen, tante, het is volstrekt onschadelijk."

Den middag van den 4den December werd de voor Thil bestemde surprise in een groote kist thuisgebracht, in tantes kamer uitgepakt en daar op een tafeltje geplaatst. Was tante er mede bekend geweest, hoe de verschillende apparaten er uitzien en werken, voorzeker zou het haar verwonderd hebben, dat het toestel, zooals het nu daar stond, voor opname geschikt was. Doch nu verkeerde zij in heilige onwetendheid.

De Oostenrijksche Hofstoeterij te Lipizza bij Triest in het prachtige Karstgebergte.
De paarden uit Lipizza behooren tot de edelste in Europa, worden door het Keizerlijk Hof en door alle aartshertogen voor hunne equipages gespannen en door keizer Frans Jozeph vaak aan bevriende souvereinen ten geschenke geboden. De meeste zijn schimmels, fier van bouw en postuur; ze worden ter plaatse gedresseerd.

Aan het diner 's avonds had Karel ter eere van tante eenige intieme kennissen genoodigd, waaronder zijn beste vriend, voorgesteld aan tante als Mr. Ransink, de pseudo-Sinterklaas van morgen. Jaren reeds had bedoelde heer, die vrijgezel was, de rol van den traditioneelen Sint bij de Van Burgs vervuld.

Het diner verliep onder gezelligen kout en tante begon waarlijk met Ransink te coquetteeren. Toen de gasten vertrokken waren en tante zich ter ruste wilde begeven, vroeg neef verlof om nog even naar het instrument te gaan kijken. Het was wel niet gevaarlijk, maar hij wilde zich eerst overtuigen of zich alles nog in denzelfden toestand bevond.

Den volgenden morgen maakte Karel van de gelegenheid, dat tante eene visite maakte, gebruik, om de zinkplaat van het opname-apparaat in het bad van chroomzuur te dompelen, de waslaag te verwijderen en zich te overtuigen, wat de zoo verkregen reproductieplaat vertelde. Het resultaat scheen hem te bevredigen.

Tegen zeven uur werd de goede Sint aangediend. Na de gebruikelijke begroetingen en het zingen van de welbekende liedjes door de kinderen, ging hij over tot het uitdeelen van zijn gaven. Met stralende oogen namen de kleine Van Burgs de poppen, een keuken, een hobbelpaard, prentenboeken, chocolade, marsepijn, enz. in ontvangst. Iedereen werd bedacht, ook tante kreeg een aardig wit poesje van zuiver ras; de gastvrouw alleen zat nog met leege handen. Daar kwam Zwarte Piet met een snoezig tafeltje aandragen, waarop een keurige grammophoon prijkte, welke voorwerpen door den Sint aan de vrouw des huizes werden overhandigd. Dat was een gejubel!

„Hè, maatje, wat mooi, laat u eens gauw een stukje spelen," liet de zesjarige Frits zich hooren.

„Toe, ja," was aller uitroep en de gastheer bevestigde het pennetje.

Wat was dat! Hoorde men daar niet tantes schelle stem en nu die van hare kamenier ook? Verbaasde onderzoekende gezichten naar den kant, waar juffrouw Meta van Bemmelen zat die erg bleek, met stijf op elkaar genepen lippen in haar stoel leunde. De verbazing der toehoorders ging allengs over in heimelijke verkneukeling. 't Was ook al te koddig, wat men hoorde:

„Wat een kwast van een vent zulk een duur ding aan zijn vrouw te geven, alsof er niet veel nuttiger en tevens meer goedkooper zaken zijn. Maar dat moet natuurlijk iets aparts hebben, terwijl tante met een kleinigheid afgescheept zal worden. Ik ben ten minste benieuwd, wat ik nu weer uit de zestig-cents-bazar zal krijgen." — „Gut, juffrouw, verleden jaar heeft u toch een keurig werktafeltje gekregen." — „Ja, zoo iets kan men nog wel eens voordeelig op eene verkooping opdoen en dan dient het als geschenk voor de eene of andere tante.... Jetje, je moet er voor zorgen, dat mijn gebit beter schoon is." — „Ja, juffrouw." — „Vandaag had ik bepaald mijn beau jour; die vriend van mijnheer was verrukt, hij maakte mij menig complimentje en als ik wilde zou hij weldra aan mijn voeten liggen. Zijn eetlust schijnt buitengewoon te zijn en aan zijn

Helene Geisler, de 13-jarige amateur-kunstrijderes in het circus Busch, die bij de onlangs te Weenen gehouden liefdadigheidsfeesten niet alleen door hare prestatiën in de hooge school uitblonk, maar door haar gemakkelijk en vlot uitgevoerde hoogsprongen, de talrijke toeschouwers verbaasde en in geestdrift bracht; van alle zijden wierp men de koene jeugdige rijderes bloemen toe, terwijl de directie haar een grooten lauwerkrans schonk.

De ruïne van den brand in de woning van de 81-jarige mevrouw Viertelhausen te Hillegersberg, bij welk onheil helaas de 22-jarige dienstbode is omgekomen en wier lijk nà de blussching bij de keuken gevonden werd. — De vlammen woedden hevig en breidden zich snel uit; de weinige spuiten werden kranig bediend, zoodat men het vuur betrekkelijk spoedig meester was. — De tragische dood van de trouwe dienstbode, wier portret *rechts boven* is geplaatst, heeft groote verslagenheid teweeg gebracht.

De Palestina-tentoonstelling in het gebouw „*Eensgezindheid*" te Amsterdam. — Ze bevat een zeer bezienswaardige verzameling van kunstnijverheidsproducten: prachtigen filigrain-arbeid, Damascus-koperwerk als schotels, kannen met motieven en spreuken uit de gewijde boeken, tapijten, kleedjes, artistiek bewerkt en versierd met gewijde emblemen en voorstellingen, keurig houtsnijwerk ten gebruike voor godsdienstige ceremoniën, fijn kantwerk, geweven stoffen, joodsch-literaire werken enz. Kortom een geheel, gemakkelijk te overzien en onze belangstelling ten volle waard. — *Foto links:* Gedreven koperwerk. — *Foto rechts:* Zeer kunstig vervaardigde proeven van zilver-filigrain-arbeid van de Kunstnijverheidschool Bezalel (Jeruzalem).

gezicht kan men wel zien, dat hij van een glaasje houdt. Twee redenen dus, waarom Meta van Bemmelen wel oppassen zal zich en haar dubbeltjes aan zoo'n sinjeur te geven. 't Is anders jammer, want hij voelde veel voor de oprichting van een asyl voor moederlooze katten, hij vond mijn idee eenig. Jetje, morgen moet je mijne beste coiffure opzetten, deze moet noodzakelijk naar den kapper au! .... au! let toch op je werk, je staat zeker weer te slapen .... Zeg aan de keukenmeid, dat ik morgen krachtiger bouillon wil hebben en niet zulke, die van enkel beentjes getrokken schijnt te zijn... Denk er ook om die mof uit mijn koffer te halen, het zal een mooi sinterklaasgeschenk voor mijn nicht wezen." — „Maar juffrouw, daarin zit toch de mot?!" — „Stil, Jetje, dat denk je maar. Trek nu gauw mijne kousen uit en wikkel mijne beenen in de rheumatiekwatten. Vlug toch, je schijnt dezer dagen geheel te vergeten, bij wie je in betrekking bent. Je behoeft volstrekt niet zoo voorkomend tegen mevrouw te wezen. Waarom boodt je aan, die kant op haar japon te naaien. Of die kleur haar toch niet reeds te jong maakt. En dan die roos in het haar. Belachelijk, hoe coquet dat malle schepsel zich aanstelt .... Brrr, wat is dat bed slecht verwarmd, zeker je tijd ook nog verbeuzeld bij die lompe, onopgevoede kinderen beneden, in plaats de belangen van je meesteres te behartigen."

De grammophoon eindigde hier met zijn relaas en er heerschte een benauwd zwijgen.

Bovenstaande foto werd ons welwillend door den heer H. Prakke, kunsthandelaar te Nijmegen, gezonden als reproductie van eene schilderij, voorstellende *„De profeet Elia, gespijzigd door de Engel"*; de mogelijkheid is niet uitgesloten, dat het doek, gedateerd 1635, van de naamteekening voorzien, groot 155 bij 137 c.M. en meesterlijk van schildering, door Rembrandt werd vervaardigd. Althans geven het onderwerp, de belichting, de compositie, de gelijkenis van den engel met Saskia, die in 1635 Rembrandt's vrouw werd, wel aanleiding tot die onderstelling.

Vaandel, vervaardigd door Gebr. Van Oven, borduurwerkers te 's-Gravenhage en door de Kamper dames ten geschenke aangeboden aan het Instructie-Bataillon, ter eere van het 60-jarig bestaan dezer militaire-opleidingsinrichting; de feestelijkheden ter herdenking van dit feit zijn schitterend geslaagd.

„Lieve nicht en neef," verbrak tante met haar krakende stem de stilte, „je zult mij moeten toestaan, dat ik mij op mijne kamer terugtrek. Mijn oude migraine heeft me plotseling overvallen. Goedennacht."

Den volgenden dag, liet tante door hare kamenier aan de familie zeggen, dat zij wegens haar hoofdpijn, die wel van langen duur kon wezen, naar huis wenschte terug te keeren. Daar zij door een persoonlijk afscheid de prettige stemming niet wilde verbreken, zei ze reeds nu de familie vaarwel.

En Thil? Zij pakte haar mannetje, nadat hij alles opgebiecht had, hartelijk voor de dubbele surprise, want tante zou wel geen lust gevoelen in de eerste jaren terug te keeren.

Prijskamp in de Schilderkunst om den Prix de Rome

aan de Rijksacademie van Beeldende Kunsten te Amsterdam.

Het onderwerp, door de jury aan de 4 deelnemers opgegeven, was het verhaal uit Exodus, vermeldende hoe Mozes, zittende op een steen, door zijn zwaar geworden opgeheven handen door Hur en Aäron gestut, aan het volk Jsraëls de overwinning op de Amelekieten bereidde. — De composities, nog al verschillend in opvatting en uitvoering, in het bijzonder ook wat de kleuren betreft, getuigen van ernstige studie en doen van de jonge mededingers zeer veel verwachten. — De woordelijke vertaling van den Hebreeuwschen tekst in Exodus XVII : 8—13 luidt: Amalek kwam en streed tegen Israël in Rephidim. Mozes zeide tot Josua: Kies ons mannen uit en trek uit, strijd tegen Amalek; morgen zal ik op den top des heuvels staan, met den staf Gods in mijne hand. Josua deed gelijk Mozes hem gezegd had om tegen Amalek te strijden. Mozes, Aäron en Hur echter klommen op den top des heuvels. Wanneer nu Mozes zijne hand in de hoogte hield, dan was Israël machtiger; maar wanneer hij zijne hand liet zakken, was Amalek machtiger. Als de handen van Mozes zwaar werden, namen zij een steen, legden dien onder hem en hij zat er op; Aäron en Hur ondersteunden zijne handen, op deze zijde één, op gene zijde één; zoo bleven zijne handen opgeheven, totdat de zon onderging. Josua versloeg Amalek en zijn volk, door de scherpte des zwaards.

Dit kunstwerkje van suiker, een nabootsing van het prachtige Stadhuis te Middelburg, doet den vervaardiger, den heer R. Oosterhuis aldaar, alle eer aan.

De twee bekroonde schilderijen in de Rijksacademie van Beeldende Kunsten te Amsterdam (zie tekst).
Foto links: van F. Hogerwaard (gouden medaille). — *Foto rechts:* van A. J. J. Verschuuren (zilveren medaille).

Dien's Verrassing

DOOR NORMA.

„Zie de maan schijnt door de boomen ...." dreunde een paar jongensstemmen van uit de dichte, warme huiskamer, de gang door naar de koude keuken, waar Dien met een lauw, schraal zeepsopje de borden stond te wasschen. Ze huiverschokte van de kou nu en dan en haar neus gloeide als een kooltje. „Ja, da's waar ook, over een week is 't al Sinterklaas," en even doortintelde haar iets als blijdschap, maar dadelijk zakte ze weer in haar huiverig, melancholische stemming terug.

„'t Geeft je ook wat, Sinterklaas! Je krijgt alles bij elkaar, je D. van banket en je gulden. Hoeveel jaren is dat al zoo en wat profiteeren de anderen niet van mij? Ik stop 't met geen tientje. Pa een fijn kistje sigaren, Ma een zijden das of zoo, de kinderen allemaal wat moois, ja, dan is Dien goed! Dan vindt Ma 't best, als ze eens over dag uit wil naar 't postkantoor om geld te halen. Dan mag ze ook 's avonds daarop haar inkoopen doen en wordt zelfs vriendelijk verwelkomd. Ze is dan immers belast en beladen met cadeautjes? Dan is Dien de eerste dagen „nog zoo kwaad niet", volgens Ma en vitten de zusjes niet op haar bruin gezicht en dik figuurtje. Net of zij 't kan helpen, dat haar goede moeder een halve Indische was en dat zij nu op haar dertigste jaar wat corpulent wordt .... Die Pa ook om daar in Indië zoo te gaan sukkelen met zijn lever! Wat heb je nu hier? Gepensionneerd kaptein van 't Indisch leger, wonend in Den Haag, natuurlijk koude aardappelbuurt en door zijn tweede huwelijk dik in de kinderen en zorgen gekomen. Nu nog zoo stiekum er wat bij verdienen, die arme man. Verbeeld je, Pa, die kranige officier van vroeger en nu boeken bijhouden voor een paar slagertjes. Natuurlijk stand ophouden he?; de kinderen goede scholen en de meisjes fijn gekleed, voor 't oog zoo'n deftige Haagsche familie, maar in huis .... geen meid en zij, Dien, sjouwen als een postpaard, want de jongedames doen vanzelf niets. En dan nog den heelen dag gescheld van luie dit en beroerde dat .... Och ja," zuchtte ons dikkertje, „als ik Pa niet had, bleef 'k geen dag, maar Pa *kan* me niet missen — en dat weet *zij* ook wel. Als Pa en ik over ons heerlijk land beginnen, zie je, da's voor *ons*, daar staan ze buiten, die bleeke, magere witkoppen!"

Dien wordt zoo gaandeweg woedend. 't Gebeurt haar niet veel, maar nu alleen, in die trieste keuken, terwijl allen daarbinnen zijn, hoor! daar moet de piano 't weer ontgelden, een walsje en alsof die arme pan het kan helpen, boent Dien haar zoo geducht, dat de stukken email er afvliegen.

„Ze krijgen ook geen stuk van me van 't jaar," mokt ze verder, maar ze weet intusschen wel, dat ze veel te graag geeft en zich wel gewoonweg weer uit zal sloven. „Wat zullen ze kijken, als Dien niet naar 't postkantoor moet.

„En dan de Sinterklaasavond — krijg ik ooit een pakje, een aardigheid? Konden de meisjes niet eens wat voor mij doen, net als voor d'r vriendinnen? Moet Dien altijd maar geven, geven? Ja, die dames krijgen genoeg. De bel staat gewoonweg niet stil! Prullen natuurlijk, van kale hooger burgers of vriendinnen; prulletjes van een kwartje, lorrige dingen, maar 't is goed, ze krijgen *pakjes* en hebben plezier, maar ik, wie denkt om Dien?

„He, wat zou 't leuk wezen als er voor mij ook eens wat prettigs gebeurde! Maar van wie? Van wie? De eenige zou zijn .... Gerard van Houten, maar die schijnt ons den laatsten tijd te vergeten. Zeker een andere vluchthaven. Toch een lieve jongen!

„Wie dan? 't Zal wel weer nul op 't request wezen!"

Hoe meer ze erover piekerde, hoe meer ze zich opwond. In haar kamertje, waar ze zich opknapte voor de thee, sufte ze er verder over. Ze wou toch zoo graag eens iets krijgen, iets goeds, dat ze de oogen uit kon steken, he, ja zoo'n pracht van een fluweelen blouse als in de Piet Heinstraat. Zelf koopen? O jé, wat zou ze een herrie krijgen als ze dat deed .... Maar .... en als een lichtstraal schoot het plots door Dientjes brein, „als ik me die zelf eens gaf voor me Sint? Net of 't van een ander kwam, mijn adres er op, een versje er in. Mijn spaarbankboekje krijgen ze toch niet in handen, dat gaat veilig achter slot. Wie ziet het dan, of er 10 gulden minder op is? 't Slinkt toch al genoeg!"

„Ik doe 't, ik doe het," juichte het in haar, „een echt fijn ding, 't zal me flatteeren," en even keek ze in den spiegel naar haar bruin snoetje en zwarte oogen. „'t Zal me flatteeren!"

Dadelijk gevoelde ze zich veel gelukkiger. Ze zou dan de anderen ook maar weer wat geven, 't stond anders te gek en Pa moest zijn sigaartje toch hebben!

De eeuwenoude Toren en Kerk der Hervormde Gemeente te Herpt (N.-B.).
Het muurwerk aan de tweede zoldering is 1.25 M. dik en deels opgetrokken van een soort steenen, die 34 c.M. lang, 3 c.M. hoog en 15 c.M. breed, na 1100 niet meer vervaardigd werden, waaruit men mag afleiden, dat deze toren een der oudste van ons land is. De groote, fraaie kerk, die er tegen aangebouwd was, brandde in 1578 af en werd in 1718 door de tegenwoordige vervangen; de 4 oude wapenborden in deze kerk zijn onlangs op Rijkskosten gerestaureerd.

In de huiskamer, waar ter verwelkoming een mandje hulpbehoevende kousen wachtte, viel ze dadelijk met de deur in huis. Of Ma haar morgenmiddag ook kon missen, ze moest beslist even uit. Allen begrepen 't wel, hielden zich onnoozel en Pa vroeg oolijk of Dien een afspraakje had? Ma zei genadig, dat ze 't maar moesten schikken, dan zou zij, Ma, naar 't eten zien. Wat stapte Dientje den volgenden middag met een gewichtig gezicht de deur uit, wat borg ze thuisgekomen, haastig haar boekje en taschje achter slot. Een dag daarna, na 't eten (Dien mocht de vaten laten staan), stapte ze wederom alleen de straat op. Nel bood wel aan om mee te gaan, die wist ook wel, Dien was royaal als ze geld had en draaide 't wel op taartjes eten uit, maar zus Dien was ditmaal niet van haar gediend.

„'k Heb het je wel gezegd, Dien heeft een afspraakje," plaagde Pa, om welke geestigheid allen lachten, zelfs Ma. Eenmaal buiten, kwam Dien plots tot bezinning. „Piet Heinstraat, jawel, maar daar kenden de lui haar, hoe kon ze nu aan zoo'n winkelier haar eigen adres opgeven voor een verrassing? Dat ging niet. En dan dat versje er bij! In de oude stad eens zien? Spuistraat, Vlamingstraat? Ja maar, is dat wel comme il faut om dezen tijd daar te loopen? Ajo, ze weten het thuis toch niet en bovendien, 't wordt Sinterklaas!"

Ze pakte een trammetje en eer ze 't wist, was ze al midden in de drukte. Tegenover Pander, in dien fijnen winkel, ontdekte ze iets en dra was ze de gelukkige bezitster van een groen fluweelen blouse. Dien telde met een air vijf rijksdaalders uit.

„Waar wilt u 't bezorgd hebben, dame?"

„Ja, ziet u," zei Dien en ze werd erg warm opeens, „'t is een verrassing voor een vriendin en als 't nu op Sinterklaasavond bezorgd kon worden? Als ik daar op aan kon?"

„'k Zal 't eens even hooren," zei vriendelijk 't juffertje. „Ja zeker, dame, u kunt er van verzekerd zijn! En nu 't adres?"

„Mejuffrouw Dina Vervoort, Columbusstraat 46."

„In orde, dame ..., hadt u nog iets?"

Dien bleef nog treuzelen. „Ja," zei ze en werd nog warmer, „als u nu de vriendelijkheid wou hebben even een paar regeltjes voor me op te schrijven. Ze kent mijn hand, wilt u, ja?"

„Ja zeker," lachte 't aardige meisje en Dien dicteerde:

Hij, die u dit cadeautje biedt,
Is een oud vriend, vergeet hem niet.

. . . .

De dag der dagen was daar. 's Morgens vroeg begon de agitatie al. 't Was een gezoek naar kranten en touw, geheimzinnig gesmoes van de meisjes op heur kamer, de jongens hielden langdurige conferenties op zolder, gingen vóór de meisjes naar school, met vreemdsoortige pakken onder hun cape verborgen, door Dien slechts even tersluiks waargenomen. Deze, ook al niet op haar gemak, probeerde zoo gewoon mogelijk te zijn, niets te laten blijken, was daardoor juist vreemd en onhandig, zoodat Ma heel lieflijk vroeg (de cadeautjes had Dien toch immers al gekocht), „hoe ze zoo idioot kinderachtig kon doen als een kleine jongen, omdat Sinterklaas komt," waarop het Dien leek, of er een koud straaltje water langs haar rug liep, zoo schrok ze.

Maar kalmeerend werkte 't, dat 's zeker — zoo zelfs, dat toen Ma na 't diner voorstelde, om alles maar te laten staan, Dien onverschillig kon vragen; „waarom? Waarom zou 'k eerst niet den boel opruimen?", maar Pa, die in zulke gevallen meestal kalmeerend optrad en zoodoende dikwijls een storm kon bezweren, wist er ook ditmaal de stemming in te houden en om halfzeven waren allen gezellig bijeen. Pa, ten teeken, dat hij 't meende met thuisblijven hedenavond, zijn pantoffels aan en diep in zijn stoel genesteld met de nieuwe portefeuille. De meisjes en ook Dien aan 't prentjeskijken, want ambitie om te lezen bestond er niet. Aller gedachten waren gericht op de dingen, die komen zouden. De jongens in een hoek aan 't knutselen, soms even smoezend en met een schuinen blik naar tafel loerend, vooral naar Door, de oudste zus, — Ma als altijd bezig, prutsend aan een oude blouse van zichzelf, naast zich de verstelmand, thans vol geheimzinnige pakken en pakjes .... Tingelingeling .... halfzeven, daar begon 't al.

Alles gelijk naar de trap en de jongste spruit als een aal naar beneden. Voor Nel, 't eerste.

„Zeg, laat 's kijken," „waar is de schaar," „ken je de hand?" en al dergelijke uitroepen.

Nel snapte wel dadelijk, dat 't van haar intiemste vriendin kwam, hield zich eerst onnoozel, maar bij de eigengemaakte nachtzak, precies als Bets Dubois er zelf een had, viel er niet meer te twijfelen. „Snoezig, echt beeldig!" enz.

't Tweede pak, dat arriveerde, bracht Dora's gezicht in vuurgloed. Bovenin een teeder minnedicht, dan wat flauwe kul en onderin een boek van Couperus, met op 't eerste bladzij, je vriend J. T. geschreven. Daar snapte ze *heusch* niets van, wie dat was, maar ze werd nog een tintje rooder. Ma, vervuld met Door's succes, keek vreugdevol rond en ook zoo eens even Dina aan, eventjes maar met een blik van: „dat is nu mijn eigen knappe dochter, pas achttien jaar!"

Dien werd zenuwachtig. Als nu haar pak maar kwam! Verbeeld je, als ze 't eens vergaten, 't wordt al laat! He, en ze verheugde zich er al zoo op. Kwam 't nu maar!

Tingeling! Daar heb je 't zeker! Mis, twee pakjes voor Door en Nel. De stemming werd steeds levendiger, de jongens woest bijna. Klungelpakjes ditmaal, met wat chocola, een broche, wat rommel verder. Ma begon te verdeelen, Dien haalde het hare te voorschijn, uitroepen van o's! en ach's! en hoe lief! en 'k dank u wel! en zoenen doorkruisten het vertrek. De jongens begonnen dadelijk van alles eens te proeven, Ma deed een extra schepje op de thee, presenteerde een gebakje, Pa keek sehnsüchtig naar de kast, waar 't grocje voor straks op hem wachtte, hij zou nog wel een half uur geduld moeten hebben, probeerde al vast een vijfcentssigaartje van Dien....

Toen werd er weer gescheld.... Dien trilde er van. Ze voelde het, dat was voor haar. Hijgend torste kleine Bob het groote pak de trap op en naar binnen. „Mejuffrouw Dina Vervoort" riep hij met schelle stem.

Dien rukte hem bijna 't pak uit de handen. „Voor mij, geef hier!"

Pa kwam overeind, Ma nieuwsgierig, achterdochtig nader, daar ontpopte zich uit 't rose vloei een blouse, een groen fluweelen blouse en bovenop lag een versje, een versje van een „Hij".

„Is 't wel voor jou, staat je naam er wel op?" vroeg Ma met een vervelende stem en Pa wreef zich de handen en feliciteerde Dientje al vast. „Dat wordt wat, meid!"

Toen de eerste opwinding bedaard was, kwam de vraag: „maar van wie, van wie?"

„Kan je 't niet gissen?" tegen de van geluk stralende Dien. De meisjes gingen namen noemen.

„Ben je mal," zei Ma, „Klaas, dat jonge luitenantje, hoe kom je er bij." Van den Berg, die zoo goed als geëngageerd is met een *pracht* van een meisje!" Op pracht werd gedrukt.

Eindelijk juichte Nel: „'k weet het al, Gerard van Houten. Da's een oude vriend van Dien, allebei bruintjes, die is 't, hoor!"

„*Dat* kan," meende Pa en lachte eens oolijk tegen zijn bruintje. „Een lieve meid toch, die Dien," dacht hij.

Ma keek zuur, erg zuur.

„Nou, dat zou 'k erg flauw vinden, als 't van hem was. Hij heeft hier zooveel vriendschap genoten, sinds hij uit Indië is en dan de andere meisjes niets en zij alleen zoo'n duur present. Dat is echt onbillijk van hem, met onze Door flirtte hij ook genoeg, meer dan met *haar*."

„Ja, maar moeder," zei Pa, „als hij nou eens zin in Dien heeft, — hij kan toch maar met een gelijk trouwen."

„Och wat, zin, nu, die komt dan wel een beetje laat!"

De barometer zakte plots, 't werd van mooi weer, veranderlijk en 't dreigde naar storm.

Pa kreeg een gelukkigen inval.

„En wie zegt ons, dat dit het laatste pakje is, wie weet, wat er voor de anderen straks nog komt. 't Is een royale jongen, met een groot inkomen. 't Is immers pas acht uur. Ja, da's waar, zouden we zoo zoetjesaan niet met een grocje beginnen, moeder?"

Ma, weer zoowat gerustgesteld, haalde de karaf te voorschijn, de bus daalders cacao er bij, — een oogenblik heen en weer loopen, bedrijvigheid van 't klaarmaken, één oor luisterend naar de bel, — juist als alles zit te genieten van de goede gaven, een hard getingel beneden. Dien 't eerst bij de voordeur. Teleurgesteld allen weer binnen. „Voor mevrouw hiernaast, een postpakket!"

Een half uur pauze, toen kwam de blouse weer op 't appèl.

„Als hij je nu maar past, zeg! Hoe wist hij je maat?"

„Hij zal wel gezegd hebben, een klein dikkertje," meende Pa.

„Hou hem eens voor, ja, hij kleurt je wel!"

„Dat moet je overdag eerst zien," vond Ma.

„En hij past haar ook zeker, toe Dien, doe hem eens aan!"

Ma keek wel wat sip, maar Dien en Door verdwenen met de blouse en even daarna kwam eerstgenoemde glimmend van vergenoegdheid binnen, in haar goed zittend en kleurend fluweelen blouse en haar beste groenlaken rok.

„Beeldig meid, 't staat je prachtig," riep Pa opgetogen en de jongens en meisjes beaamden dit luide.

Ma lachte met toeë lippen en in haar oogen iets als een mes. 't Liep naar negenen, Pa was aan zijn derde en beslist laatste grocje; daar klonk een luiden als een brandklok.

„Stellig deurtjebel," dacht Nel, maar niettemin holde ze naar beneden. Ze verwachtte vast nog iets van een geheim aanbidder, derde klas H. B. S. „Een reuzepak voor Door," riep ze teleurgesteld.

De jongens hadden het ineens erg druk met Wim's nieuwe stoommachine. Niemand lette op hen, aller oog hing aan Doortje's handen en 't reuzepak. Ma keek als een overwinnend veldheer.

„Ajakkes, nog niets goeds," riep Door ontevreden, „niets dan cokes en aardappels en andere rommel. Bah, wat een flauwiteit!"

„Stil maar," suste Pa, „er komt wel wat goeds onderuit!"

Pa was zoo zoetjesaan in zoo'n fideele stemming geraakt, dat hij niets dan prettigs verwachtte.

't Groote, slordig gekrante pak was open. In haar eene hand hield Door een halfverrotten, benauwd stinkenden bokking, dat was 't sloteffect. Ze slingerde hem in een hoek. 't Huilen stond haar nader dan 't lachen.

„Wie zoo'n flauwe streek heeft uitgehaald, die zal er van lusten, dat beloof ik hem!"

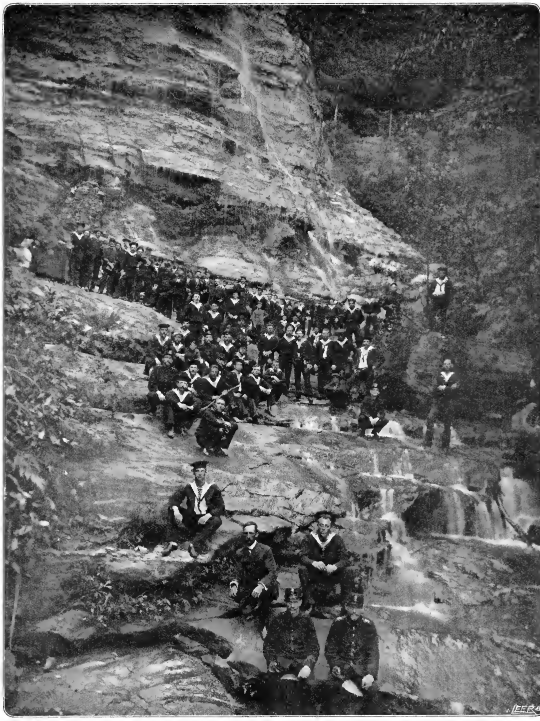
Ze dacht vanzelf aan een *hem*. Van een vriendinnetje kon je zoo iets niet verwachten!

Ze gisten en raadden en bespraken het feit en Ma snauwde Dien toe, „dat ding in den vuilnisbak te gooien en dan die blouse („mooie" wou ze niet zeggen) maar gauw uit te doen, er was nog een massa af te wasschen."

De jongens, plots naar bed gestuurd, vertrokken met schuldige gezichten. „Dat ze nou zoo iets leuks, zoo kwaad op konden nemen! Gelukkig maar, dat ze niet begrepen, hoe dicht de bedrijvers van 't onheil er bij waren. Wat zou die valsche Door ze knijpen, als ze 't wist!"

De bel kon zich klaarmaken voor de nachtrust, er kwam niets meer. Pa, slaperig, begon te knikkebollen in zijn stoel. De meisjes verdwenen met alle cadeautjes naar boven, Ma volgde met een kort „wel te rusten".

Dina triomphatrix!

Onze Jantjes in de „Blue-Mountains", het schitterende berg- en rotslandschap op twee uren sporens van Sydney in Nieuw-Zuid-Wales (Australië); deze gezellige excursie was georganiseerd door het Gouvernement van Nieuw-Zuid-Wales en geregeld door het Rijks-Immigratie- en Touristen-Bureau, ter eere van het Nederlandsche Eskader, bestaande uit Hr. Ms. oorlogsschepen: *De Ruyter*, *Hertog Hendrik* en *Koningin Regentes*, tijdens het verblijf in de Australische wateren. — Alle feestelijkheden getuigden van de groote vreugde over ons vlootbezoek; onze officieren, onderofficieren, korporaals en manschappen werden overal met geestdrift begroet.

Mama: „Geloof me Mina! Je kunt geen beter partij doen. Mijnheer Van Dalen is schatrijk."

Mina: „Maar Mama, hij is veertig jaar en ik pas twintig."

Mama: „Welnu, wat maakt dat uit?"

Mina (nadenkend): „Neen, ik neem geen man die tweemaal zoo oud is als ik. Verbeeld u, als ik zestig jaar oud ben, zou hij honderdtwintig jaar oud wezen. Neen, merci."

Ds. **M. J. Wentink**, sedert 1880 predikant te Nieuwe-Tonge (Overflakkee), hoopt 2 December a.s. zijn 50-jarige Evangeliebediening te herdenken; ongetwijfeld zal men den beminden voorganger huldigen op zijn jubileum. ▬

21 November herdacht Dr. **N. H. Frank**, sedert 1887 te Zwolle gevestigd als specialiteit in de chirurgie, zijn 25-jarig artsjubileum. Zijne bekwaamheden, zijn ernst en toewijding in de praktijk, zijn vaste hand en zijn scherp oog hebben hem een uitstekenden naam bezorgd. ▬

De heer **F. van der Werf** te Rotterdam, wiens naam in de jongste Kamerdebatten genoemd werd, herdacht kortelings zijn 60-jarig jubileum ten kantore der Ned. Stoomboot-Reederij, waar hij thans nog volijverig werkzaam is als chef der afdeeling Binnenlandsch Goederenvervoer; vele blijken van achting en vriendschap vielen hem op zijn feestdag ten deel; H. M. de Koningin schonk hem eene koninklijke onderscheiding in de orde van Oranje-Nassau. ▬

De heer **J. Chr. Philips** te Voorburg, geboren 1843, boekhouder van de Administratie der Nalatenschap van H. K. H. Prinses Marianne der Nederlanden en van Z. K. H. Prins Albrecht van Pruisen, herdacht 1 December zijne 50-jarige dienstvervulling.

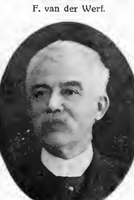
Ds. M. J. Wentink.

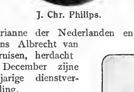
Dr. N. H. Frank.

F. van der Werf.

J. Chr. Philips.

De arrestatie van een Suffragette, bij de jongste groote betooging in de onmiddellijke nabijheid van het „Lager Huis" te Londen.

De heer **A. Zwenk** te Rotterdam, lid van de Kamer van Koophandel en Fabrieken aldaar, hoopt 5 Dec. zijn 40-jarig jubileum te vieren als dir. en lid van de firma Louis Dobbelmann; hij staat in bijzonder aanzien in de stad zijner inwoning, wegens zijn veelzijdige kennis op handelsgebied en zijn wetenschappelijke ontwikkeling. ▬

Te 's Hage is de vorige week overleden mej. **B. M. P. van Aalst**, in leven leerares aan de H. B. S. voor meisjes aldaar; zij was zeer geacht wegens haar uitstekend onderwijs en hare paedagogische gaven. ▬

A. Zwenk.

Mej. B. M. P. van Aalst. †

De bekende, hoogst verdienstelijke oud-hoogleeraar in de Grieksche taal- en letterkunde, Prof. **H. van Herwerden**, is te Utrecht op 79-jarigen ouderdom overleden. Geboren in 1831, studeerde hij te Leiden, waar hij in 1855 promoveerde; na eenige jaren aan de gymnasia te Groningen en te 's-Gravenhage werkzaam geweest te zijn, werd hij in 1864 benoemd tot hoogleeraar aan de universiteit te Utrecht, waar hij in 1901 zijn emeritaat verkreeg wegens 70-jarigen ouderdom. Hij publiceerde critische uitgaven van onderscheiden Grieksche dichters, wetenschappelijke artikelen in tijdschriften en vertaalde o.a. het Grieksche treurspel „Antigone", te Amsterdam opgevoerd. ▬

Door den dood van Mr. **A. Wassenaar**, substituut-griffier bij de rechtbank te Heerenveen, is een veelbelovend rechterlijk ambtenaar heengegaan; hij bereikte slechts den leeftijd van 38 jaar. ▬

De heer **J. H. de Vries**, die bij de campagne in de Zuider- en Oosterafdeeling van Borneo in 1860 en 1861 als korporaal het ridderkruis der Militaire Willemsorde verwierf, is de vorige week op 80-jarigen ouderdom te Groningen overleden. ▬

Door het overlijden van den heer **A. Barbe**, kapelmeester van de stafmuziek van het 3de regiment infanterie te Bergen-op-Zoom, is aan het leger een verdienstelijk dirigent en musicus ontvallen.

Prof. H. van Herwerden. †

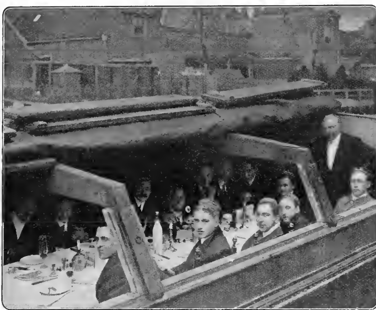
Mr. A. Wassenaar. †

J. H. de Vries. †

A. Barbe. †

Studentenjool. — Lunch van de Leidsche Studentenvereeniging: „Sic Semper" op een boottocht naar Oudshoorn, ter viering van haar 75-jarig bestaan; de „spes patriae" werd verwelkomd door de jeugd, die daarna in het schoolgebouw onthaald werd. — De origineele en gezellige excursie werd in een motor-pakschuit ondernomen.

Poppen-Tentoonstelling.

De poppen, welke door lezeresjes van „Het Prinsesje", Bijvoegsel van „De Prins", werden aangekleed, en die ter beschikking worden gesteld van de Directies der Kinderziekenhuizen, op St. Nicolaasavond, zijn Donderdag 1 December te bezichtigen in het Magazijn: „Au bon Marché", Kalverstraat, Amsterdam.

De Hollandsche herdershond „Dora" met hare zeven jongen; eigenaar de heer G. Moerbeek te Haarlem; de vader „Myland" is de bekende politiehond van den gemeente-veldwachter Lokerse te Houtrijk en Polanen.

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

HET NIEUWSTE PORTRET VAN H. M. DE KONINGIN-MOEDER IN HET PALEIS „SOESTDIJK".

FOTO ADR. BOER.

Merkwaardige Kasteelen en Monumenten.

HET KASTEEL „AMSTENRADE" (Limburg).

De heerlijkheid Amstenrade heeft tijden van vorstelijke praal en grootheid doorleefd en in het tegenwoordige nieuw gerestaureerde slot weerspiegelt zich nog de staatsie van het verleden!

In het midden van de 16de eeuw was het geslacht Huyn in het bezit van de beide landgoederen Geleen en Amstenrade, welke met eenige andere heerlijkheden in 1654 te zamen tot Graafschap „Amstenrade en Geleen" verheven werden. — Later kwam het geheel aan de linie van Huyn van Geleen; op de Huyn's volgde in 1665 door aanhuwelijking Karel Diederich Otto, vorst van Salm tot Anholt (Salm—Dietrichstein); omstreeks 1732 werden de Prinsen de Ligne, verwant aan de Salms, er de bezitters van; in 1780 door aankoop Nicolaas Willems, die nu eigenaar werd van de gecombineerde Graafschappen en ze naliet aan Victoire de Hayne de Bomal, gehuwd met den Graaf de Marchant et d'Ansembourg, welke laatste familie thans nog de bezitster is. — Het indrukwekkende gebouw, waaraan volgens plan en fundamenten één vleugel nog ontbreekt, verrees in 1780 op last van Nicolaas Willems, is omringd door een prachtig park met heerlijk geboomte.

Oom Jacob

DOOR H. MAXWELL.

Op zekeren morgen stapten drie netgekleede mannen, allen neven van elkaar, Randolph Ransome, een rijk effectenmakelaar, Mortimer Ransome, dokter in Londen en Hanbury Ransome, een bekend notaris aldaar, in den sneltrein naar Rangebridge. Alle drie hadden een valies bij zich, daar ze van plan waren een nacht op Rangebridge House te blijven logeeren.

„Dat verschrikkelijke spoorwegongeluk, waarin Oom Jacob verleden week omkwam, maakt je bepaald huiverig om te reizen," merkte Randolph aan.

„Daar heb je gelijk in," antwoordde Hanbury, een sigaar aanstekend, „maar goddank komen zulke ongelukken slechts zelden voor."

„Volgens de couranten moet hij een pijnloozen dood hebben gehad, volkomen pijnloos — verbrijzeld, voordat hij wist wat er gebeurde." Hij haalde een veldflesch te voorschijn en nam er een flinke teug uit.

„Ja," viel Mortimer in, „en het doet mij genoegen te kunnen verklaren, dat ik dit volkomen met de couranten eens ben."

„Ik zou het toch liever zelf niet ondervinden. Maar a propos, heeft een van jullie Mark ook gezien den laatsten tijd?"

Mark Ransome was de vierde neef van den ouden Oom Jacob en eveneens van Randolph, Mortimer en Hanbury.

„Ik zie hem nu en dan op de club," zei Mortimer.

„Gaat het hem goed?"

„Neen slecht, geloof ik. Maar wat kan men anders van hem verwachten?"

„Wat voert hij tegenwoordig uit?"

„Hij schrijft nog steeds voor het tooneel."

Het gesprek werd nu geanimeerd, want Mark was een onderwerp, waarin ze allen levendig belang stelden. Van de vier neven was hij het minst voorspoedig geweest. Hoewel hij, evenals de andere drie, bij zijn meerderjarigheid een som van £ 5000 van Oom Jacob had gekregen, had hij het geld er spoedig doorgebracht, terwijl de anderen het hadden gebruikt om zich een positie te verschaffen in de wereld. En nu vreesden ze, hoewel dit tot nog toe nooit gebeurd was, dat Mark eerlang op hun beurs zou speculeeren.

„De oude Lindsay," — de executeur van Oom Jacob's testament — „heeft hem zeker niet opgeroepen," zei Randolph.

„Dat kon hij moeilijk laten, maar Mark zal daaraan geen gevolg hebben gegeven; na zijn twist met Oom Jacob heeft hij natuurlijk niets te wachten."

„Men kan nooit weten," meende Randolph. „Oom Jacob was een zonderling; kon hij b.v. iets excentriekers bedenken dan Dorothy Clinton als dochter aan te nemen?"

„Neen," antwoordde Mortimer, „maar omtrent haar behoeven we ons gelukkig niet bezorgd te maken, want hij heeft mij plechtig beloofd dat zij op onze belangen niet van invloed zou zijn. Om de waarheid te zeggen heb ik al gauw nadat hij haar aangenomen had, Oom Jacob om toestemming gevraagd haar te mogen trouwen. Hij verklaarde er niets op tegen te hebben, maar waarschuwde mij dat ik door een huwelijk met haar, niet meer aanspraak op zijn erfenis zou hebben, dan te voren. Daarop maakte ik haar voor den vorm zoo'n beetje het hof, en trok mij toen terug onder voorwendsel dat ik geen kans van slagen had."

„En toch ben je nog ongetrouwd, Mortimer."

„Ja, zoolang er nog twijfel bestond aangaande Oom Jacob's plannen, vond ik het beter vrij te blijven, ingeval — zie je? Maar wat blijft die trein hier lang wachten. Ha! daar is het fluitje! Ziezoo, nu gaan we!"

„Mijn hemel! daar heb je Mark nog," riep hij eensklaps uit. „Hij is in den bagagewagen gesprongen. En wat denk je dat hij draagt? Een licht fantasie-pak!"

„Wat heb ik je gezegd? Hij heeft in het geheel geen gevoel."

Toen men in Rangebridge aankwam, voegde Mark zich bij zijn neven en gezamenlijk stapten ze in den gereedstaanden auto, die hen naar Rangebridge House bracht, waar ze verwelkomd werden door Mr. Lindsay en Dorothy Clinton. Het meisje bloosde verlegen toen ze de neven, die haar allen op hun beurt het hof hadden gemaakt, de hand reikte. En het is niet te verwonderen dat ze aan de lunch, die voorbijging onder gedwongen gesprekken over de verdiensten van Oom Jacob, stil en in zichzelf gekeerd was.

Zoodra de maaltijd afgeloopen was, stond ze op om heen te gaan.

„Zult u er voor zorgen over een half uur met ons in de studeerkamer bijeen te komen?" vroeg Lindsay haar.

„Ja, dat beloof ik u," antwoordde ze en ze liet het gezelschap alleen.

Een weinig later uit het raam ziende, zag men haar peinzend en met neergeslagen oogen, op het huis toekomen in gezelschap van Mark, die druk met haar praatte.

„Wat duivel!" riep Mortimer uit. „Kijk eens! Laat ons dadelijk naar de studeerkamer gaan om het testament te hooren lezen, deze spanning houd ik niet langer uit."

Toen ze de gang doorgingen, kwam Dorothy, gevolgd door Mark juist de voordeur in en gezamenlijk ging men naar Oom Jacob's kamer.

Het Kasteel „Amstenrade" (Limburg).

Zoodra allen gezeten waren, begon Mr. Lindsay met een korte beschrijving van de omstandigheden, waaronder Oom Jacob's dood had plaats gehad en daarna las hij met luide stem:

„Aan mijn neef Mark vermaak ik mijn beste wenschen voor zijn toekomstige carrière. Ik heb hem dikwijls hooren zeggen, dat de prikkel der armoede vereischt wordt om iets grootsch te volbrengen, ik wil hem dus in deze geen enkelen hinderpaal in den weg leggen; daarom laat ik hem niets na. Het spijt mij dat we getwist hebben over zijn voorgenomen huwelijk met mijn aangenomen dochter, Dorothy Clinton, maar ik kon onmogelijk een minnaar aanmoedigen, die geen vooruitzicht had een vrouw te kunnen onderhouden."

Mortimer, Hanbury en Randolph glimlachten elkaar verrukt toe.

„Klaar heeren?" vroeg Mr. Lindsay hen tot de orde roepend. Toen vervolgde hij:

„Aan mijn geliefde aangenomen dochter, Dorothy Clinton, laat ik niets na dan mijn eeuwige dankbaarheid, dat ze de laatste levensdagen van een oud, eenzaam man heeft opgevrolijkt en verlicht."

„Welk een schande!" riep Mark verontwaardigd uit.

„Wees zoo goed u te beheerschen, Mr. Ransome," klonk Lindsay's stem en hij las verder:

„Aan elk van mijn drie neven, Mortimer, Randolph en Hanbury vermaak ik een millioen pond."

De drie neven sprongen op en schudden elkaar opgewonden de hand tot Lindsay hen plotseling tot de nuchtere werkelijkheid terugbracht, door er aan toe te voegen: „op voorwaarde dat een van hen met Dorothy Clinton huwt. Ik weet dat ze haar alle drie liefhebben, omdat ze mij elk op hun beurt om toestemming hebben gevraagd haar het hof te mogen maken. Mocht er echter om de een of andere reden van dit huwelijk niets komen, dan verklaar ik dit testament van nul en geener waarde, en vermaak mijn geheele vermogen aan de volgende liefdadige instellingen..."

„Ik zal u de opsomming daarvan sparen," zei Mr. Lindsay, „maar ik zou

graag vernemen wie van u drieën van plan is, aan deze voorwaarde te voldoen. Uw tegenwoordigheid Miss Clinton wordt daartoe niet vereischt."

Dorothy snelde heen, gevolgd door Mark.

„Het komt mij voor Hanbury dat jij —" begon Randolph.

„Neen, dank je wel, ik geef niets om het meisje —"

„Dan moet Mortimer —"

„Ik denk er niet over. „Van wat ik er van gezien heb is ze verliefd op Mark —"

„Juist, zoo is het," riep Oom Jacob uit, eensklaps gezond en wel uit een kast te voorschijn komend, tot groote ontzetting van zijn neven. „Het spijt mij dat ik u verschrikt heb," ging hij voort; „maar ik ben in het geheel niet bij het spoorwegongeluk geweest. Bij louter toeval stapte ik te Mannington uit. Toen ik evenwel mijn naam in de courant onder de dooden vermeld zag, besloot ik van de gelegenheid gebruik te maken om uit te vinden wie van u Dorothy oprecht liefhad. Het was misschien niet eerlijk tegenover u, maar ik heb er mijn doel althans volkomen mee bereikt. Trek het u niet aan — ge hebt mijn erfenis er niet door verspeeld, want ge hebt er nooit eenige kans op gehad.

„Wat zegt ge? Wilt ge liever dadelijk heengaan? Goed. Adieu. Laat de heeren even uit, als 't u blieft, Lindsay. Ziezoo," zei Oom Jacob opgewekt, toen Lindsay terugkwam, dat is afgedaan! Ga nu naar Mark en Dorothy. Vertel hun alles en geef hun mijn zegen. En laat ze, zoodra ze elkaar een oogenblikje kunnen missen, hier komen om mij hun vergiffenis te schenken voor het aan hun gepleegde bedrog, dat naar ik vertrouw tot hun geluk zal leiden."

Een stukje Oud-Amsterdam. — (Zeldzame foto).
Het houten Centraal-station, de paardentram, de omgeving voeren ons in gedachten naar vervlogen tijden terug; het westelijk viaduct is sinds korten tijd verlegd en daarmede ook de toegang van de Damrak-zijde; de oude Singel met het „Droogbak" zijn echter bestendigd en hier trekt onze bijzondere aandacht het antieke perceel Singel no. 2, wegens zijn beroemden Spaanschen gevel, welke onlangs gerestaureerd, maar zooveel mogelijk zijn oorspronkelijk aanzien behouden heeft en door zijn merkwaardige architectuur dikwijls door binnen- en buitenlandsche schilders in beeld gebracht is.

Twee Vrienden

DOOR TOM GALLON.

„O hemel — kon alles nog eens overgedaan worden!" mompelde Lennox Clint, de leeren portefeuille, die hij juist geopend had van zich schuivend. En een oogenblik zag hij zich, hoewel gekleed voor een diner in zijn eigen huis, weer terug in een ruwe hut in de wildernis, die portefeuille op een houten kist voor zich, terwijl hij er zich overheen boog om zijn dagboek bij te schrijven, waarin hij alles opteekende wat hij en zijn vriend, Richard Avery, die nu in een aanval van koorts, in den hoek van het vertrek lag, op hun onderzoekingsreis hadden ondervonden.

Dr. Lennox Clint had Avery het eerst ontmoet bij Mr. Fawcett, op wiens dochter Marion hij op veertig-jarigen leeftijd verliefd was geworden. Ofschoon het jonge meisje Clint steeds vriendelijk behandelde, zag hij toch weldra in dat haar minzaamste glimlach, haar warmste handdruk niet voor hem, maar voor Richard Avery waren. Deze was van ongeveer denzelfden leeftijd als zij, had reeds iets volbracht in zijn leven en beloofde veel voor de toekomst.

Volkomen onbewust dat ze mededingers waren naar de hand van Marion, vatte de jonge Avery een groote genegenheid voor Clint op. En toen er voor het eerst sprake was dat hij een ontdekkingsreis zou maken naar het woeste gedeelte van een ver verwijderd land, stelde hij tot voorwaarde dat Dr. Lennox Clint hem zou vergezellen. Deze, wien tot nu toe al wat hij ondernam mislukt was in de wereld, voelde iets als aanbidding voor den jongen man, die in hem bleef gelooven en hem de kans wilde verschaffen zich naam te maken. Hij nam dus volgaarne diens aanbod aan.

Vóór de groote reis werd ondernomen vroeg Clint, Marion zijn vrouw te willen worden, ingeval hij behouden mocht terugkeeren, waarop ze hem ten antwoord gaf dat zij Richard Avery liefhad en met hem zou trouwen zoodra de expeditie tot een goed einde was gebracht.

Het resultaat van den tocht was schitterender dan men had durven verwachten, dank zij het werk, dat de twee mannen verrichtten. Hoewel ze haast nooit van elkaars zijde weken, was het toch Richard Avery die steeds het diepst in het land doordrong met een moed, dien Clint ontbrak; was het Richard Avery, die de nauwkeurigste aanteekeningen maakte voor het boek, dat ze samen bij hun terugkomst in het vaderland zouden schrijven. En langzamerhand begon de jaloezie in Lennox Clint's ziel binnen te sluipen. Hij voelde zich door zijn wrok hoe langer hoe meer meesleepen, tot deze eindelijk zijn geheele denken beheerschte.

Ze hadden het laatste punt bereikt, voordat de terugreis ondernomen zou worden, toen Richard Avery plotseling door koorts werd aangetast en heel spoedig daarna stierf.

Weer zag Lennox zich terug op dien donkeren avond toen hij het overschot van zijn vriend in de wildernis zag begraven. Nadat de dragers waren heengegaan, stond hij langen tijd bij het eenzame graf, met de handen voor het gezicht, allerlei vreemde, onsamenhangende woorden mompelend. En des morgens, toen zijn bediende hem wekte, was Clint's haar geheel grijs — in één nacht was hij een oud man geworden.

Kort daarna keerde Dr. Lennox Clint naar Engeland terug. Men huldigde hem als een der grootste ontdekkingsreizigers van zijn eeuw, sprak vol ontzag over den man die, na zijn vriend te hebben zien begraven in dat

Noorsch Panorama. — Balkolm in Sogn (Zuidwesthoek van Noorwegen).
Groote bekoring oefenen op de talrijke vreemdelingen, die jaarlijks het Scandinavische hoogland bezoeken, de typische fjordenkusten uit, welke zich kenmerken door talrijke vertakte smalle insnijdingen der zee, omzoomd door steile rotswanden; daarvóór liggen vele grootere en kleinere eilanden en klippen, scheeren geheeten; bovenal wordt bewonderd de Sogne-ford, die steile oevers heeft en zeer diep het land indringt; onze foto, welwillend ter beschikking gesteld door Lissone & Zoon, geeft een beeld van de schoonheid dezer streek, door den heer Paul E. Ritter in een boeiende redevoering met lichtbeelden de vorige week te Amsterdam verheerlijkt.

De nieuwe vaste Boogbrug in gewapend beton, behoorende tot de werken van het in aanleg zijnde gedeelte van het Wilhelmina-kanaal nabij Oosterhout. — De brug, waaromtrent wij de volgende technische bijzonderheden meedeelen, zal weldra voor het publiek verkeer geopend worden; de afstand tusschen de fundeeringsblokken der landhoofden is 39 M., een der grootste spanwijdten in ons land; de lengte van het brugdek is 43,40 M., de breedte 3,50 M. De beproeving had met goed gevolg plaats.

onbekende land, verder alleen alle gevaren had getrotseerd, en wijzend op zijn grijs haar, sprak men vol deernis over het verdriet dat de dood van zijn vriend hem moest berokkend hebben...

En nu wachtte Marion beneden op hem als — zijn vrouw. Het had hem niet veel moeite gekost haar ja-woord te verkrijgen. Nadat haar eerste verdriet een weinig gesleten was, voelde ze zich zóó aangetrokken tot den man, die haar minnaar had verpleegd in zijn ziekte en hem in zijn laatste oogenblikken had bijgestaan, dat ze reeds korten tijd daarna met hem getrouwd was.

Eindelijk nam Clint de portefeuille op en ging naar het salon. Zijn vrouw begroette hem met een vriendelijken glimlach.

„De groote gebeurtenis van je leven, Lennox," zei ze, „de avond, waarnaar we zoo lang verlangd hebben. Ben je niet zenuwachtig?"

„Neen, neen... ik ben alleen wat moe en overwerkt. Ik wou dat de lezing maar voorbij was. Ik heb hier alles bij elkaar in deze portefeuille — precies zooals ik het in de wildernis heb opgeschreven tot aan het einde van den tocht. Ik herinner het mij nog alsof het gisteren gebeurd was. Avond aan avond placht ik mijn dagboek bij te schrijven —"

„Toen leefde Richard nog, nietwaar?" vroeg ze zacht.

„Ja," antwoordde Lennox met onvaste en ontroerde stem.

Hoogst interessante en zeldzame cinematografische opname van een Leeuwenjacht, georganiseerd door den energieken dierenfotograaf Cherry Kearton. — Éérst werd de koning der wildernis opgejaagd door de inboorlingen te paard, daarna had een collectieve aanval plaats met de lange speren, waarbij de hond van Kearton goede diensten bewees. — Voor een dergelijke opname was te mèer moed noodig, wijl de inboorlingen den heer Kearton, die met zijn toestel op 14 M. den leeuw naderde, niet veroorloofden een vuurwapen bij zich te hebben, uit vrees tijdens de omsingeling van het dier, geraakt te worden, als hij uit noodweer of uit zucht om den aanval te steunen, mocht schieten.

„Arme jongen, wat zou hij er trotsch op geweest zijn als hij vanavond naast je had kunnen staan op het podium."

„Om godswil," viel Lennox in, „spreek mij niet meer over hem, ik heb een moeilijke taak voor mij; ik ben er bepaald zenuwachtig van... ziek... overspannen."

Onder een pijnlijke stilte gingen ze naar de eetkamer. Eindelijk sprak Lennox: „De groote avond van mijn leven, zei je? Ja, dat is het — de avond, waarvoor ik gebeden — voor gewerkt — steeds op gehoopt heb. Voor dien tijd mislukte mij alles, maar vanavond zal ik tenminste het gevoel hebben, dat ik iets grootsch volbracht heb, iets waarvoor ik mijn ziel zou hebben verkocht — uit liefde voor jou," eindigde hij met een vreemden blik.

Marion keek haar man onderzoekend aan; hij was zoo opgewonden. Hij zou toch niet meer wijn gedronken hebben dan goed voor hem was?

Eenige uren later vergezelde ze hem naar de lezing. Zoodra ze de vestibule binnentraden, waren ze het middenpunt van allerlei bekenden, bijeengekomen om den grooten man te huldigen.

Doodsbleek betrad Clint het podium. Begroet door een stormachtig applaus keek hij een oogenblik de zaal rond en met een zenuwachtige huivering zag hij alle gezichten, ook dat van de vrouw, die hij liefhad, vol spanning op zich gericht.

Hij opende de portefeuille en na een korte, maar hartroerende beschrijving van den dood van zijn vriend, begon hij een uittreksel te lezen uit zijn boek, dat in ademlooze stilte werd aangehoord. Toen hij het einde naderde en het laatste velletje omkeerde las hij eensklaps met een vreemde stem, die doordrong tot in de uiterste hoeken van de zaal: „Clint heeft driemaal geprobeerd mij te dooden," en als iemand in een droom ging hij voort: „Vanavond zal het hem gelukken, ik ben te ziek — te ellendig om mij tegen hem te verzetten. Misschien zul jij — mijn geliefde Marion, die mij beloofd heeft, mijn vrouw te worden — dit velletje papier onder de oogen krijgen. Ik zal het in zijn portefeuille verbergen."

Met een hijgenden zucht, viel Lennox tegen den katheder; hij zag vele menschen op zich toekomen en wanhopig riep hij uit:

„Raak mij niet aan — het is waar — ik heb hem gedood. Richard Avery was altijd vooraan in het gevaar, deed alle ontdekkingen, ik volgde slechts en — daarom haatte ik hem. Al wat ik u vanavond heb

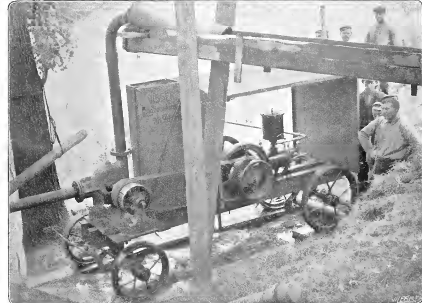

Noodlottig Spoorwegongeluk te Breda. — Het is bedroevend, dat zelfs op en in de nabijheid van de stations-emplacementen, niet steeds dusdanige toestanden in het leven geroepen kunnen worden, dat botsingen enz. onmogelijk zijn; ditmaal weer is een goederentrein uit Tilburg op een rangeerend treingedeelte geloopen, tengevolge waarvan twee beambten, de remmer Zandee en de rangeerder Van der Steen, beiden uit Rotterdam, op slag gedood werden; bovendien werd groote materieele schade aangericht, terwijl door de versperring van het spoor, ook tijdelijke stremming in het verkeer plaats had.

voorgelezen werd mij door hem gedictéérd. Hij kreeg koorts — en ik diende hem vergif toe, omdat ik de eer, die hem te beurt zou vallen, voor mijzelf begeerde — omdat de vrouw, die ik liefhad, hem

Steenfabrieken en afvoer van hoog water. — Herhaaldelijk worden verschillende gedeelten van onze lage landen geteisterd door overstroomingen, waardoor groote schade aangericht wordt, 't geen onlangs plaats had met een ondergeloopen steenfabriek bij Nijmegen. — Om het kwaad krachtdadig te keeren, zijn in de machinefabriek van Visser's Landbouwkantoor te Amsterdam geheel nieuwe werktuigen ontworpen, welker constructie en grootte afhankelijk zijn van de werkmethode der fabrieken, den waterstand enz. — De bezichtiging van een steenfabriek is interessant: de uit de kleiputten aangevoerde klei wordt in de steenpers geworpen, waar ze verschillende bewerkingen ondergaat, om ten slotte in de houten steenvormen tot steenen geperst te worden; daarna heeft droging op het veld in de zon plaats. — *Foto boven:* Drie steenovens van genoemde fabriek, waarvan de rechtsche geheel gereed en afgebakken is; de schuine loodsen naast elken oven dienen tot bergplaats voor brandstof; geheele wagenvrachten turf worden gedurende den baktijd (4 à 6 weken) verstookt; de middelste oven geeft een aardigen kijk op het groote aantal schoorsteentjes (pl.m. 150), die op den oven moeten aangebracht worden om het vuur en de geregelde hitte door de geheele steenmassa te regelen. — *Foto rechts:* De nieuwe motorpompinstallatie, gebruikt bij de onlangs ondergeloopen steenfabriek aan de Waal, in werking. — *Foto links:* De steenfabriek Van der Made en Van der Mijll Dekker te Velp; de plaatsing der steenen, eischt, ter verkrijging van gelijkmatige hitte bij het stoken, bijzonder overleg; ter weerszijden ziet men de zware ovenmuren.

als overwinnaar zou kronen... Toen hij hulpeloos terneerlag, drukte ik hem het vergif in den mond.... het kostte mij weinig moeite, in een minuut was het gebeurd.

„Ach, ik zou alles willen geven wat ik bezit, als ik hem slechts kon terugroepen, zijn stem weer kon hooren!"

Er heerschte een akelige stilte.

„En van af den avond dat ik, zijn moordenaar, hem in het graf heb gelegd," vervolgde Clint met schorre stem, „ben ik duizend dooden gestorven tegen hij één, overal heeft hij mij vervolgd; dag en nacht liep hij naast mij of zat bij mijn bed en keek mij aan met verwijtenden blik... Maar als hij alles wist, zou hij misschien begrijpen, dat ik het deed uit liefde voor een vrouw..."

Marion was door het publiek heengedrongen en keek vol ontzetting naar hem op.

Als in een nevel zag hij haar en fluisterde: „Dit houd ik niet langer uit... ik geloof... dat ik hem ga opzoeken... in zijn eenzaam graf."

Wankelend viel hij achterover. Hij maakte een rochelend geluid en — blies den laatsten adem uit.

Een Prins als Goudgraver.

De voor eenige jaren gestorven hertog Alfred van Saksen-Coburg-Gotha, de tweede zoon van koningin Victoria van Engeland, behoorde, eer hij den troon van Saksen-Coburg besteeg, tot de Engelsche marine. Als commandant van het oorlogsschip Galatea kwam hij in 1867 in Australië. Gedurende zijn verblijf aldaar bezocht hij ook de beroemde goudvelden van Ballarat en wel in het bijzonder de „Great Redan Reef," het goudrijkste bergwerk van Australië.

Toen prins Alfred met zijn gezelschap bij de goudgravers kwam, werden de heeren door hen van spaden voorzien en werd hun verzocht, eenige steken te doen, en het goud, dat zij mochten vinden, als aandenken te bewaren. De jonge prins en de andere heeren begonnen ijverig te spitten en vonden ook, dank zij de voorzorgen der goudgravers, die de plek van te voren hadden „gezouten", d. w. z. er goudkorrels hadden ingelegd, een groot aantal klompjes goud.

Groot gejuich ging er telkens op en onder lachen en schertsen hadden zij weldra een heelen voorraad van de kostbare metaalkorreltjes „gegraven".

Toen de prins het goudgraverskamp verliet, reikte eene deputatie der werklieden hem nog een aantal grootere korrels, en hoogst tevreden nam de prins afscheid. De waarde van het geschenk en van de zelf gegraven goudkorrels beliep minstens een 200 pond en nadat hij in zijn hotel weder was aangekomen, zond de prins een heel aardig briefje van dank aan de directie van het bergwerk en daarbij een banknoot van 20 pond „voor de goudgravers, om op zijne gezondheid te drinken".

Dat prinselijk geschenk bracht de goudgravers in verlegenheid, want zij waren gezamenlijk eigenaars der bergwerken, iets, wat de prins niet wist, en een som van 20 pond voor hen allen, was voor ieder afzonderlijk een kleinigheid. Daar men toch het welgemeende geschenk niet kon terugzenden, besloot men ten laatste, den prins het bedrag in stofgoud, met den hartelijken dank der goudgravers voor het „vorstelijk geschenk", te doen toekomen.

De banknoot evenwel werd als aandenken aan het bezoek in een lijstje gezet en hangt nog heden ten dage in de directeurskamer van de Great Redan Reef Goudmijn.

De Poppententoonstelling in de vitrine van de magazijnen: „*Au Bon Marché*", Kalverstraat te Amsterdam, georganiseerd door de Redactie van „*Het Prinsesje*", bijblad van „*De Prins*". „*Het Prinsesje*" heeft 150 poppen ter beschikking gesteld van hare kleine lezeressen, om die aan te kleeden met bestemming voor de ziekenhuizen; voorzeker een aardige St.-Nicolaasverrassing! Honderden wandelaars in de drukke Amsterdamsche hoofdstraat bleven voor de fraaie collectie staan en bewonderden den smaak en de vaardigheid, waarmede de Prinses-lezeresjes de poppen gekleed hadden. Voor de 10 aardigste en voor de 10 mooiste waren prijzen uitgeloofd.

De Vrijdag-ochtendmarkt te Maastricht.
De aanzienlijke hoofdstad van Limburg, 37500 inwoners, rijk aan historische herinneringen, gelegen aan den voet van den St.-Pietersberg, is in het zuidoosten des lands een belangrijk verkeerscentrum en met hare prachtige omstreken van groote aantrekkelijkheid voor velen uit het centrum en het noorden. — Wegens de ligging nabij Duitsch en Belgisch grondgebied heeft de stad een eenigszins internationaal karakter; de bevolking is opgewekt van geest en gehecht aan de traditiën.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

XX.

We waren op 'n Zaterdagmorgen gedébarkeerd en bij 't subsistentenkader aangekomen en zouden eerst 's Maandags „aanpresentéeren", zooals men dat noemt. We troffen 't dus wèl, omdat we nu dàdelijk 'n vrijen Zondag hadden en eens góéd met de hoofdstad van ons Insulinde kennis konden maken. Nú, bij die eerste kennismaking kwam ik al gáúw tot de conclusie, dat Indië me nog véél beter beviel, dan ik me had dùrven voorstellen. Ik was er als in 'n sprookjeswereld verplaatst, in 'n wereld van louter kleuren en fantasie en daar we 's avonds juist volle maan hadden en ik Batavia dus ook dàn op z'n mooist zag, was ik een en al geestdrift.

Zaterdags na het eten, was ik met Hendriks en Tiemersma er op uit gegaan. We besloten eerst eens wat te wandelen in de onmiddellijke omgeving der kampementen en verlieten het subsistentenkader aan de andere zijde, dan waar we 's morgens waren binnengemarcheerd. We kwamen toen op Senen, zóó genoemd naar de Maandagsche Markt of Passar Senen, die er in de buurt gehouden wordt. Wat was hier een vroolijk leven en drijven. Stel u voor een mooie met boomen beplante breede laan, aan de eene zijde aardige geelwitte villatjes, met open voorgalerijen en één verdieping hoog, de woningen van heeren officieren en aan de overzijde Chineesche huizen, de grens vormende van een groote overdrukke Chineesche wijk. Het krioelde er van Europeesche en Inlandsche militairen en de laatste liepen bijna allen op bloote voeten, wat in 't begin 'n oerkomisch gezicht was. 't Waren net als Abdoellah en de jongens aan boord, kleine slanke fijn gebouwde kereltjes met lichtbruine huidskleur. Ik zag er piepjonge maar ook heele ouwe mannetjes bij, sommige met meer dan dertig dienstjaren. 't Grappigste vond ik de superieuren, korporaals en sergeanten, óók op bloote voeten, die je natuurlijk tòch model salueeren moest. Tegenwoordig is men véél scheutiger met 't schoenen verstrekken aan Javaansche militairen, dan toen ik in dienst kwam en nù ziet men hoogst zelden Inlandsch kader op bloote kaki's (voeten).

Vele militairen, ook Europeanen, zagen we wandelen met hun Inlandsche betere helft, die dan heel gedwee 'n paar passen achter manlief aanstapte. Mooi waren ze niet die vrouwen en njahi's (huishoudsters) van de soldaten, maar 't leken ons erg goedhartige schepsels.... tenminste zoolang ze niet boos werden, want dan.... maar dat vertel ik u later wel eens. We willen nu eerst samen 'n kijkje gaan nemen op straat. Langs Senen liep ook de stoomtram, die van Batavia (benedenstad) via Molenvliet, Rijswijk en Waterlooplein naar Meester Cornelis gaat. Ik wil nù de lezers reeds verklappen, dat ik de eerste maanden van mijn Indischen diensttijd bij het 1ste Depôt-Bataljon te Mééster, zooals we Meester Cornelis noemen, heb doorgebracht en dat ik dus ménig ritje met die stoomtram nog gemaakt heb.

Behalve dit Europeesch vervoermiddel, zagen we ze met dozijnen passeeren, de typisch-Indische ouwe bouwvallige en smerige dos à dos, tweewielige karretjes met 'n afgebeuld klein paardje er voor en 'n meestal erg brutaal heerschap als koetsier. Ze zaten soms volgepropt met militairen of Chineezen, die karretjes. — Denk u nu verder tusschen de donkere uniformen der Indische landsverdedigers, de practische witte pakken van heeren Europeanen en de vele bontgekleede Bataviaren (Inl. bewoners van Batavia) alsmede honderden wijdbroekige Chineezen met hun leuke staarten, dan krijgt u maar 'n flauw idee van wat zich daar aan onze verbaasde oogen vertoonde bij 't verlaten van 't stille kampement.

't Was er 'n zéér woelig drijven heen en weer, waartusschen dan luid bellende nu en dan een stoomtram schoot, dicht bezet met Europeanen en Inlanders, die apart van elkaar zaten.

Toen we 'n oogenblik hadden toegekeken, gingen we links af en liepen langs de Chineesche winkeltjes en gaarkeukens van den overkant, maar konden niet zeggen, dat we 'n erg aangename lucht inademden. 't Was 'n mengseltje van gebraden klapperolie, spek, sterk riekende vruchten als de doerian enz. die ons bijna onpasselijk maakte. Dikke halfnaakte Chineezen in de gaarkeukens riepen ons lachend iets in 't Maleisch toe, wat we niet verstonden, doch wat zéker 'n invitatie beteekenen moest om er eens van hun lekkernijen te komen proeven. „Ik wou nog liever!" zei Hendriks, „kom lui laten we vérder gaan en die stank uit!" En zoo kwamen we dan over een klein brugje plots op 'n stiller gedeelte van den weg, omdat er rechts geen Chineesche huizen meer, maar sombere militaire kleedingmagazijnen en bureaux en links de gymnastiek- en schermloods van het 10de Bataljon aan grensden. In die loods, zagen wij door de vensters nog 'n troepje Inlandsche en Europeesche militairen, druk bezig met turnen.

We liepen door, voorbij het hek van het tiende en het Stafmuziekblok, een huizencomplex, waar de muzikanten wonen en stonden toen eensklaps voor 'n groote vierkante grasvlakte waarop voetbal gespeeld werd door Europeesche en Indo-Europeesche jongelui.

Op die grasvlakte nu werd ook geëxerceerd, zooals 'n ouder Europeesch fuselier vertelde, die ons dadelijk als baren (nieuwelingen) herkend had.

't Was het Waterlooplein, in 't midden waarvan zich op 'n witte zuil 'n onoogelijk wit hondje, pardon ik bedoel 'n leeuw verheft, welk „gedenkteeken" in 1828 is opgericht door den commissaris-generaal Du Bus de Gisignies, ter herinnering aan den grooten volkerenslag bij Waterloo.

Het plein wordt aan de Oostzijde begrensd door een klein fraai gebouw, het Indische Hooggerechtshof en door een reusachtig wit Paleis, indertijd door Gouverneur-Generaal Daendels gebouwd en waarin thans verschillende Regeeringsbureaux van het Departement van Oorlog, en van Onderwijs, Eeredienst en Nijverheid gevestigd zijn, terwijl er óók de groote vergaderzaal van den Raad van Ned. Indië en in de benedenverdieping.... de provoostlokalen voor garnizoen en schutterij worden aangetroffen, omdat de Hoofdwacht er tevens is ondergebracht, net als in Amsterdam in het Paleis op den Dam.

Vóór het Paleis staat het fraaie standbeeld van Jan Pieterszoon Coen, den grondlegger van Batavia. Het werd onthuld bij gelegenheid van de viering van het 250-jarig bestaan der stad.

Nu weet 'n ieder dus, wat 't zeggen wil als ze in de kazerne te Weltevreden vertellen, dat iemand „achter Jan Pieterszoon Coen zit."

Náást 't Paleis zagen we ook de fraaie societeit „Concordia" met 'n grooten smaakvollen tuin, waar Woensdags in den voor- en Zaterdags in den na-avond concerten gegeven worden door de hierboven reeds even vermelde Stafmuziek, die heusch niet voor Zaagmans te Amsterdam behoeft onder te doen.

Die „Concordia" was oorspronkelijk uitsluitend een officierssocieteit, thans echter kunnen ook burgers als lid worden toegelaten.

Militairen beneden den rang van officier blijven echter zoolang ze dienen, buitenlid, en hebben hun „Pijp", waarover later.

Het Paleis van verschillende Bestuursdepartementen te Weltevreden. Hier vóór de Stichter van Batavia en Gouverneur-Generaal van Nederlandsch-Indië, Jan Pieterszoon Coen. (Zie Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal).

De Tusschenbedrijven-dichter.

Verwoed slingerde de directeur van den stedelijken schouwburg een pak papieren op zijn schrijftafel. „Vijftig stukken, en allemaal onbruikbaar! Of vol schoolmeesterwijsheid, óf producten van onrijpe naturalisten! Geen enkele origineele gedachte bij deze literarische herkauwers! De duivel moge alle dramaturgen — Binnen!"

Een vreemde gast verscheen. Een magere, kleine man, met lange, grijze haren, een manuscript onder den arm....

„Weer een dichter!" dacht de directeur. „Tot mijn spijt is het spreekuur voorbij...."

„Daarvoor kom ik juist nu, want in het spreekuur hebt u toch nooit tijd!" viel de dichter hem in de rede. „Hier breng ik u iets zeldzaams, iets buitengewoons! Gij zijt mijn man, heer directeur, op den eersten blik zie ik, gij zult mij begrijpen! — ik groet u — heil u!"

„Goede hemel!" dacht de directeur, „hoe krijg ik dien kerel de deur uit? Wat wilt u eigenlijk? Mijn spreekuur is voorbij...."

„Juist daarom kom ik thans! Ga zitten, heer directeur, ik verzoek u, ik smeek u, ga zitten! In vijf minuten zijt gij op de hoogte, in tien minuten is het contract gemaakt, en in een kwartier zal ik u, met een klein voorschot, verlaten hebben. Ga zitten.... En thans mijn reusachtig denkbeeld, eenvoudig helder, logisch, het theatrale ei van Columbus! Hier, lees mijn „Willem Tell in zijn familiekring", idylle in één bedrijf met zang en dans...."

„Nu is het genoeg, mijnheer, ik heb geen tijd voor grappen...."

„Lees toch, hoe mijn Willem Tell begint! Hoor! Tell's vrouw lapt de glazen en zingt, Walter Tell maakt zijn huiswerk, de vader —"

De directeur wierp met een slag het boek toe. „Nu is het genoeg!...."

„Waarde directeur, dan niet Willem Tell! Hier is nog mijn „Wallenstein's huis", in twee tafereelen, laat ik u het eerste voorlezen: „Wallenstein zit in zijn leunstoel en rookt een pijp, Thekla borduurt een nieuwen kraag voor Max, de hertogin leest in een kookboek...."

De directeur scheen plotseling in de beste luim te zijn. „Halt, meneer, hoeveel verlangt u, als u mij de werken alleen laat lezen, hoeveel voorschot?"

Op den welbespraakten poeet scheen het woord „voorschot" een magischen invloed te hebben, verbluft keek hij den directeur aan.

„Ja!" herhaalde deze, „want, mijn waarde onbekende, ik ontdek daar in u een goddelijke gave, eene onbetaalbare naïeveteit! Thans wil ik uwe werken lezen, maar alleen! Een literair fijnproever wil in zijn genot niet gestoord worden! Maar, wat zijt gij eigenlijk, waarvan leeft gij?"

„Helaas, heer directeur, niet van de dichtkunst! Ik ben sigarenfabrikant, dat is, ik maak te huis voor eene fabriek sigaren, mijne vrouw en dochter helpen mede, ik doe het niet gaarne, maar, — ik doe het! Vroeger was ik theaterfriseur, maar een ongelukkige liefde dwong mij...."

„Genoeg, mijn waarde, ik wil geen oude wonden openrijten — dus, hoeveel voorschot?"

„Heer directeur, niet zoo spoedig, ik bid u, zie nog eens, hier is mijn „Hamlet op de universiteit te Wittenberg", en „De toespraak van Nathan de Wijze" tot het volk...."

„Ik zal alles lezen, dus, hoeveel?"

„Hier, heer directeur, is nog het allerliefste blijspel: „De rechtspraak van Maria Stuart", en hier, mijn meesterstuk! „Othello op de galeien!"

„Laten wij er nu een einde aan maken, mijn waarde, gij zijt reeds vijf minuten langer hier als afgesproken was!"

„Maar, het contract is nog niet gemaakt!"

„Ik bied u dus vijftig gulden, en mag daarvoor beide deelen acht dagen houden, dan kunt gij uwe meesterstukken weer terughalen! Afgesproken?"

„Ach, heer directeur, vijftig gulden is veel, maar zulk eene scheiding is nog meer! Doch, bied mij honderd gulden, dan moogt gij u desnoods voor den vervaardiger uitgeven, als gij wilt!"

„Uit aangeboren bescheidenheid dank ik voor die eer, maar, secretaris, geef dezen genialen man een aanwijzing op den kassier voor een lapje van honderd. Adieu, mijn waarde — hoe heet gij eigenlijk?"

„Eduard Muller, karakterkomiek," klonk het plotseling, de golvende haarpruik vloog in een hoek, de smerige hoed en de vettige jas eveneens, en een man met gladgeschoren gelaat en lachende oogen boog beleefd voor den tooneelgebieder. Nog eer deze van zijn verbazing bekomen was, ging hij voort: „U hadt mij geschreven, reeds voorzien te zijn, en het eerste jaar geen kans op engagement voor mij te hebben, nu hoorde ik echter gisteren, dat u toch voor het komend seizoen een komiek zocht, en dus was ik zoo vrij, u een proefje van mijn kunst te geven! Honderd gulden honorarium hebt u mij reeds toegezegd, in elk geval heb ik dus mijn reiskosten vergoed, — of mag ik op engagement hopen?"

— — — — — — — — — — — — — — — —

Eduard Muller is nog heden als voortreffelijk en algemeen geliefd komiek bij den gedupeerden directeur, die echter altijd beweert: „Muller's beste rol was toch zijn „Tusschenbedrijven-dichter!"

Een historische Boom.
Onder dezen sierlijken beuk, tusschen viaduct Utrechtsche weg en station Oosterbeek, mocht zoo gaarne de talentvolle dichter en schrijver Elias Anne Borger (1784—1820) verpoozen; hier zal hij ongetwijfeld de stof hebben gevonden voor zijn bekend gedicht: *„Aan den Rijn"*, geschreven in het voorjaar van 1820; van de hoogte, waarop deze boom, in Arnhem en omgeving, bekend onder den naam van Borger-beuk, zich verheft, heeft men een prachtig vergezicht op den Rijn en omstreken.

Een herinnering aan Sherlock Holmes.

Het avontuur van den Duivelsklauw,

DOOR ARTHUR CONAN DOYLE.

Bij het verhalen van de interessante herinneringen, opgedaan gedurende mijn lange en intieme vriendschap met Sherlock Holmes, ben ik dikwijls gestuit op moeilijkheden, veroorzaakt door zijn afkeer van publiciteit. Het was dan ook niet wegens gebrek aan stof, maar tengevolge van dezen afkeer, dat ik in de laatste jaren slechts weinige van mijn aanteekeningen heb uitgewerkt en in het publiek heb doen verschijnen. Ik was dus hoogst verbaasd verleden Dinsdag een telegram van Holmes te ontvangen van den volgenden inhoud: „Waarom beschrijf je het drama in Cornwall niet — vreemdste geval dat ik ooit behandeld heb." Ik weet niet wat hem deze zaak opnieuw in het geheugen had gebracht, of waarom hij wenschte dat ik het zou vertellen, maar uit vrees tegenbericht te zullen ontvangen, haastte ik mij de aanteekeningen op te zoeken, die het geval weergaven precies zooals het gebeurd was, en mijn lezers het verhaal voor te leggen.

De benoeming van den Regent van Soemedang, Aria Soeria Atmadja, tot Pangeran. — Deze hooge onderscheiding dankt de verdienstelijke, 59-jarige inlandsche regeerings-ambtenaar, afstammend uit een oude regenten-familie, waarvan reeds 10 geslachten het Nederlandsche gouvernement trouw gediend hebben, aan al 't geen hij verricht heeft in het belang van het volk, ter verbetering van den veestapel en ook aan zijne krachtige meewerking tot de oprichting van de landbouw-credietbank; de bevolking in zijn ressort, welke welvarend is, eert hem als een landsvader. — Aria Soeria Atmadja verwierf in 1891 reeds de gouden medaille voor verdiensten en in 1903 het officierskruis der orde van Oranje-Nassau. De resident van de Preanger-Regentschappen, de heer Boissevain, kwam het benoemingsbesluit plechtig overhandigen in de prachtig versierde regentswoning, ten aanschouwe van Europeesche ambtenaren, regenten, patih's, wedono's en andere inlandsche ambtenaren en vrienden van den jubilaris, hield daarbij een gloedvolle toespraak en schonk hem tevens een gouden song-song (pajong), welke hij thans gerechtigd is te voeren. Er was een mooie eerepoort opgericht, de gamelan en de typisch soendaneesche angklong (inl. muziekinstrumenten) lieten zich ter opluistering hooren, er hadden maaltijden plaats enz.; de feestelijkheden duurden 3 dagen. — *Foto boven:* Toespraak van den resident, den heer Boissevain, tot den jubilaris en overhandiging van het besluit met de benoeming tot Pangeran met het recht den „*gouden song-song*" te voeren; *van links naar rechts:* De adsistent-resident Van Rinsum, resident Boissevain en de regent van Soemedang Aria Soeria Atmadja (*op den voorgrond*). — *Foto links:* Groep regenten met hunne echtgenooten vereenigd in de woning van Aria Soeria Atmadja, regent van Soemedang, ter eere van diens benoeming tot Pangeran; *zittend van links:* De regenten van Krawang, van Garoet, van Soemedang, van Bandoeng, van Manondjaja; *daarachter staande* hunne echtgenooten, de Raden Ajoes en de hoofd-Panghoeloe van Soemedang.

Het was in de lente van het jaar 1897 dat Holmes' ijzeren gestel begon te lijden door zijn voortdurenden hoogst inspannenden arbeid, hetgeen misschien nog verergerd werd door onvoorzichtigheid. In Maart van datzelfde jaar, gaf Dr. Moore Agar van Marley Street hem dan ook beslist te kennen dat, wilde de beroemde detective zijn gezondheid niet voor goed bederven, hij al zijn gevallen moest terzijde stellen om volkomen rust te genieten. Dientengevolge bevonden wij ons in dezelfde maand in een klein badhuisje in de buurt van Poldha Baai, aan de uiterste grens van het schiereiland Cornwall.

Het was een eigenaardig plaatsje, bijzonder geschikt voor mijn patiënt. Van uit de ramen van ons klein wit huisje, dat op een begroeiden heuvel stond, keken we neer op den somberen halven cirkel van Mounts Baai. Aan den landkant zagen we, voor zoover het oog reikte, niets dan een onafzienbare eenzame, bruine heide, met hier en daar een kerktoren, die de plaats aanduidde van een ouderwetsch dorp. In alle richtingen zag men op deze heide de sporen van een verdwenen geslacht, dat als eenige herinnering vreemde steenen monumenten en onregelmatige grafheuvels had achtergelaten. De geheimzinnige en sombere atmosfeer van vergeten naties, maakte grooten indruk op de verbeelding van mijn vriend, die een groot gedeelte van zijn tijd doorbracht met wandelingen en eenzame overpeinzingen.

De vreeselijke, schier onbluschbare brand in de benzine-tanks te Rummelsburg bij Berlijn; dagen achtereen was de brandweer aan het werk, om het vuur te bekampen; van een groot aantal reservoirs is de inhoud geheel verbrand.

Toen werden we plotseling, tot *mijn* spijt doch tot Watson's ongeveinsde vreugde, zelfs in dat droomland in een probleem gewikkeld, veel geheimzinniger dan een van die welke ons uit Londen hadden verdreven. Op eens werd ons eenvoudig leven en rustige gezonde dagverdeeling ruw gestoord en we werden geworpen in een reeks gebeurtenissen, die de grootste opwinding veroorzaakten, niet alleen in Cornwall maar in het geheele westen van Engeland.

Zooals ik zei, duidde hier en daar een toren de dorpen aan in dit gedeelte van Cornwall. Het meest nabijzijnde was het gehucht Tredannik Wollas, met een paar honderd inwoners. De predikant van de gemeente, Mr. Roundhay, was een archaeologist en als zoodanig had Holmes kennis met hem gemaakt. Het was een vriendelijke, gezette man van middelbaren leeftijd, die volkomen met de plaatselijke tradities op de hoogte was. Op zijn uitnoodiging hadden we in de pastorie thee gedronken en kennis gemaakt met Mr. Mortimer Tregennis, die het karige inkomen van den predikant vermeerderde, door een paar kamers te bewonen

in zijn groot huis. — De predikant, een celibatair, was zeer met deze schikking ingenomen, hoewel hij weinig met zijn kostganger gemeen had, een magere, donkere man, met een bril op en zulke afhangende schouders dat hij den indruk maakte van mismaakt te zijn. Ik herinner mij dat de predikant, gedurende ons bezoek, zeer spraakzaam was, terwijl daarentegen zijn kostganger in zichzelf gekeerd, droefgeestig, met afgewenden blik zat te peinzen, blijkbaar over zijn eigen aangelegenheden.

Dit waren de twee mannen, die op Dinsdag den 16den Maart vlak na het ontbijt, onze kleine zitkamer binnentraden, toen we rustig samen een pijp zaten te rooken.

„Mr. Holmes," zei de predikant opgewonden, „vannacht is er een buitengewoon tragisch geval gebeurd. We mogen de Voorzienigheid danken, dat gij juist hier zijt."

Ik keek den predikant ver van vriendelijk aan, maar Holmes nam de pijp uit den mond en ging rechtop zitten als een strijdros dat de krijgsmuziek hoort.

Hij wees met zijn hand naar de sofa en onze geagiteerde bezoekers gingen er naast elkaar op zitten.

„Zal ik het vertellen of wilt gij het doen?" vroeg Mr. Mortimer Tregennis den predikant.

„Wel, daar gij de ontdekking gedaan schijnt te hebben, is het misschien maar beter, Mr. Tregennis, dat gij het vertelt," zei Holmes.

Ik keek van den predikant, die zijn kleeren blijkbaar in de grootste haast had aangeschoten, naar den in de puntjes gekleeden kostganger en lachte om de verrassing, die Holmes' eenvoudige gevolgtrekking bij hem had opgewekt.

„Misschien is het beter, dat ik eerst een woordje spreek," zei de predikant. „Onze vriend hier, bracht gisteren den avond door in gezelschap van zijn twee broeders, Owen en George en van zijn zuster Brenda, in hun huis Tredannick Wartha, dat bij het oude steenen kruis op de heide staat. Kort na tienen verliet hij hen, ze waren toen opgewekt en wel, bezig kaart te spelen om de tafel in de eetkamer. Toen hij vanmorgen voor het ontbijt een wandeling maakte in die richting, reed Dr. Richards hem achterop en vertelde hem, dat hij een dringende boodschap had gekregen om onmiddellijk op Tredannick Wartha te komen. Mr. Mortimer Tregennis ging natuurlijk met hem mee. Bij aankomst vonden ze zijn twee broeders en zijn zuster nog aan tafel gezeten precies zooals hij ze verlaten had, de kaarten voor hen uitgespreid en de kaarsen uitgebrand. De zuster lag dood achterover op haar stoel, terwijl de twee broers aan weerskanten naast haar zaten, lachend, schreeuwend en zingend, kortom geheel van hun zinnen beroofd. Alle drie, de doode vrouw zoowel als de twee mannen, hadden een uitdrukking op het gezicht van de grootste ontzetting, die verschrikkelijk was om aan te zien. Er was niemand anders in huis dan Mrs. Porter, de oude huishoudster, die verklaarde vast geslapen en den geheelen nacht niets gehoord te hebben. Voor zoover na te gaan is, was er niets gestolen of in wanorde gebracht en ik kan mij absoluut niet verklaren wat er gebeurd kan zijn. En nu Mr. Holmes, als gij ons kunt helpen het raadsel op te lossen, zult ge een groot werk verrichten." Mijn vriend keek eenige oogenblikken zwijgend voor zich uit, de wenkbrauwen gefronst, alles om zich heen vergetend.

„Ik zal de zaak onderzoeken," zei hij eindelijk.

„Zijt ge er zelf geweest, Mr. Roundhay?"

„Neen, Mr. Holmes, Mr. Tregennis kwam het mij in de pastorie vertellen en ik ben dadelijk met hem hierheen gesneld om u te raadplegen."

„Hoe ver is het naar het huis waar dit zonderlinge drama afgespeeld werd?"

„Ongeveer een mijl."

„Dan zullen we er samen heengaan. Maar eerst moet ik u eenige vragen doen, Mr. Mortimer Tregennis."

De ander had al dien tijd gezwegen, maar ik had opgemerkt, dat zijn meer onderdrukte opwinding nog grooter was dan die van den predikant. Hij zat met bleek bekommerd gezicht naar Holmes te kijken en zijn vingers wrongen zich krampachtig samen.

„Vraag wat u wilt, Mr. Holmes," zei hij gretig. „Ik zal u naar waarheid antwoorden."

„Vertel mij precies, wat er gisterenavond gebeurd is."

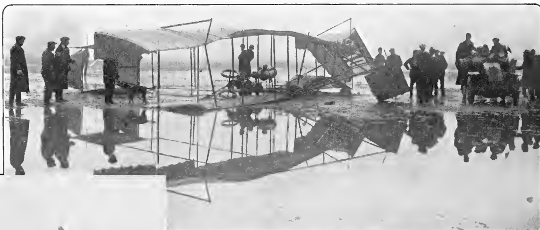
„Wel, Mr. Holmes, ik gebruikte daar het avondmaal en daarna stelde mijn oudste broer voor een spelletje te whisten. We begonnen om ongeveer negen uur. Om kwart over tienen ging ik heen en liet hen zoo vroolijk mogelijk achter."

„Wie liet u uit?"

„Mrs. Porter was naar bed gegaan, ik liet mijzelf dus uit en trok de voordeur achter mij toe. Het raam van de kamer was gesloten, maar het gordijn was niet neer." (*Wordt vervolgd*).

H. M. de Koningin-Moeder in Haar Paleis „Soestdijk". (Nieuw portret).

Mislukte mededinging naar den „Grand Prix" voor de vlucht Parijs-Brussel. De vernietigde tweedekker van Loridan na den val te Issy-les-Moulineaux. Wij gunnen natuurlijk het liefst den prijs aan onzen wakkeren landgenoot Henri Wijnmalen, maar het is toch zeer jammer, dat door de vernietiging van de kostbare machine, even na de opstijging, de luchtvaart naar Brussel niet kon ondernomen worden.

Het wrak van het oorlogsschip „*Maine*", dat plotseling op tot nu toe onverklaarbare wijze, kort voor den Spaansch-Amerikaanschen oorlog (15 Februari 1898), tengevolge van eene ontploffing, met een verlies van 270 menschenlevens bij Havanna zonk; het vaartuig had tot bestemming de Amerikaansche belangen op Cuba te beschermen. Met behulp van caissons en luchtkamers, ter weerszijden, wil men kabels onder het wrak door brengen, teneinde het voorzichtig te lichten en na te kunnen gaan, of de explosie binnen of buiten het schip plaats vond. — Men vraagt zich af, waarom dit onderzoek bijna 13 jaar uitgesteld is.

Groep, vertegenwoordigend 5 geslachten en *in het midden* waarvan is gezeten Mej. de wed. Th. J. Hiemstra, te Wommels in Friesland, die op 13 December haar 100sten geboortedag hoopt te vieren, voor haar hoogen ouderdom vrij flink is en nog een goed geheugen heeft.

HET GEHEIM VAN HET MOERAS.

EEN WARE GEBEURTENIS.

VERTELD DOOR FRANCIS H. E. PALMER.

De schrijver heeft verscheidene jaren in Rusland doorgebracht en deelt ons hier eene zonderlinge gebeurtenis mede, aldaar door hem doorleefd. Hoe de Zweedsche dokter geroepen werd uitspraak te doen omtrent de zielsziekte van een zonderling, die geheele dagen in een eenzame bungalow midden in de bosschen doorbracht en zich omgaf van bloeddorstige wolven.

Het verwekte niet weinig verbazing in de bureaucratische kringen van Petersburg, toen men aldaar in 1831 vernam, dat de rijke landeigenaar, graaf Boris Vishnikoff zich kandidaat gesteld had voor een post aan het hof, die hem den Tchin of officieelen rang zou verleenen, welke de eenige in Rusland erkende maatschappelijke onderscheiding is. Men had de Vishnikoff's immers sedert lange jaren beschouwd als bittere tegenstanders der autocratische regeering. De grootvader van den graaf had het leven verloren bij den mislukten militairen opstand van 1825, terwijl twee zijner ooms, die heimelijk de Poolsche rebellie in 1863 hadden gesteund, te Vilna ter dood waren gebracht.

Graaf Boris was destijds nog slechts een klein kind en in het buitenland opgevoed geworden. Toen hij kort na de troonsbestijging van Alexander III, in 1881, terugkeerde en om een post aan het hof vroeg, werd hij met open armen ontvangen. Nu hem te beloonen voor de wijsheid, welke hij getoond had door de beginselen prijs te geven, die zijn geslacht reeds zoo duur te staan waren gekomen, deed men hem zoo spoedig mogelijk in rang opklimmen en in 1890 bekleedde hij reeds een burgerlijke betrekking, gelijkstaande met die van een luitenant-generaal.

Het was nu, dat hij voorgevende aan een slechte gezondheid te lijden, den czaar verzocht zijn post neer te mogen leggen en zich voor goed terug te trekken op zijne bezitting, waar hij al zijn invloed zou aanwenden de bevolking van Wit Rusland over te halen tot grooter aanhankelijkheid aan de autocratie en de Grieksche Kerk. Dit besluit werd aangezien als een bewijs te meer voor zijne zelfopofferende toewijding aan het gouvernement; want zelden kan men een Russischen landeigenaar bewegen op zijne afgelegen gronden te gaan wonen, als hij slechts geld genoeg bezit zich elders te vestigen. Graaf Boris vertrok dan ook vergezeld van de zegenbeden van zijn vorst, terwijl men tevens aan de plaatselijke overheid het bevel toezond, hem in geenerlei wijze te belemmeren bij het ten uitvoer brengen zijner plannen.

Het was ongeveer twee jaar later, dat ik voor het eerst den graaf ontmoette. Een paar dagen te voren had ik, in een logement te Vilna, kennis gemaakt met den Zweedschen dokter Oscar Erichsen. Ofschoon nog betrekkelijk jong, had deze zich reeds als medicus onderscheiden. Zijne moeder, een Russische, was eenige maanden geleden gestorven en hij bevond zich op weg, om een bezoek aan bloedverwanten van haar te brengen. Aangezien hij nooit te voren in Rusland was geweest en ik dezelfde richting uit moest als hij, stelde ik voor een gedeelte van den weg samen af te leggen.

Na den trein, op de hoofdlijn naar Petersburg, aan het kleine station Lwentsiang te hebben verlaten, waren wij genoodzaakt ongeveer veertig mijlen per postwagen af te leggen. Het was in het begin van de lente, juist wanneer de natuur van hare halfjaarlijksche sluimering onder de sneeuw ontwakend, in Rusland het bekoorlijkst is. Maar in dat seizoen verkeeren de wegen aldaar in een jammerlijken toestand. Wij waren nog meer dan tien mijlen van het naastbijgelegen stadje verwijderd, toen laat op den avond, ons voertuig brak. Van een dorp viel niets te bespeuren; maar gelukkigerwijs bevonden wij ons slechts op korten afstand van Bolotokine, de woonplaats van graaf Boris. Wij kenden hem geen van beiden; maar op het platteland in Rusland wordt de ouderwetsche gastvrijheid nog hoog in eere gehouden en het sprak geheel van zelf dat men ons verzoek om een nachtverblijf aanstonds inwilligde.

De graaf en gravin ontvingen ons met de grootste hartelijkheid en hunne houding werd nog vriendelijker, toen onze gastvrouw vernam dat mijn metgezel een neef van moederszijde was, van vrienden, die zij van hare kindsheid af gekend had.

Haar echtgenoot was lang en slank en had bijna voor een Engelschman kunnen doorgaan. Hij miste geheel en al de levendigheid, welke men gewoonlijk bij de Russen aantreft; maar hij was dan ook blijkbaar lijdende en trok zich zeer spoedig na het middagmaal in zijn eigen kamer terug.

„Wat dunkt u van mijn man?" vroeg de gravin, zich met bezorgde uitdrukking tot den dokter wendende, zoodra hij verdwenen was: „Ik maak mij zeer ongerust over hem. Het lijdt geen twijfel of hij is door en door ziek, maar hij weigert hardnekkig dit oord te verlaten. Hier buiten niet kunnende aarden, keerde ik zelf voor geruimen tijd naar Petersburg terug, zonder eenig vermoeden te koesteren van hetgeen hier gedurende mijne afwezigheid gebeurde. Hij werd voortdurend zonderlinger; hij gaat met geen sterveling om; daar de groote landeigenaars niet op hunne bezittingen blijven en de anderen, die bijna zonder uitzondering Polen zijn, zich om zijn gehechtheid aan het Russische Gouvernement op een afstand van hem houden. En hij heeft thans een vreeselijke manie opgevat. Hij houdt er eene bende wolven op na, van de grootste en bloeddorstigste soort, die hij slechts kan verkrijgen en sluit die op in het bosch. Een groot gedeelte van het woud liet hij met tralies en prikkeldraad afzetten en binnen die omhooging mogen zij naar welbehagen rondrennen. Alvorens die roofdieren daar los te laten, gaf hij last dat er een bungalow midden in die omheining zou worden gebouwd en het is daarin, dat hij dagelijks uren achtereen doorbrengt. Hij beweert dat het zijn zenuwen tot rust brengt daar te zitten lezen, zeker zijnde er door niemand te worden gestoord. Het is ontzettend gevaarlijk. De menschen in den omtrek vreezen voortdurend dat er wolven ontsnappen zullen en niemand waagt zich in dat gedeelte van het bosch, behalve mijn echtgenoot, onze rentmeester en enkele boeren, die de monsters dagelijks voeden."

Dr. Erichny had een ernstige uitdrukking verkregen. Hij poogde de gravin gerust te stellen; maar ik zag duidelijk in dat hij de zaak verre van luchtig opnam.

„Ik zal den toestand beter kunnen beoordeelen als ik nog eens met hem gesproken heb," zeide hij.

„Duizendmaal dank," antwoordde de gravin: „maar laat hem niet raden dat ik er u over sprak en ik bid u ook er niets van aan den rentmeester te zeggen. Ik wil u wel bekennen, dat ik dien man hoegenaamd niet vertrouw. Hij moedigt mijn echtgenoot bij al zulke grillen aan en moet daarvoor een reden hebben."

Den volgenden morgen, terwijl wij onzen gastheer voor zijne vriendelijke ontvangst dankten, keerde de gravin zich eensklaps tot hem en zeide: „Boris, Dr. Erichsen heeft beloofd, op zijn terugweg naar Vilna, eenige dagen bij ons door te brengen."

Haar man keek verrast en zelfs teleurgesteld op, maar was zichzelf aanstonds weder meester en drong zeer beleefd op de vervulling dier belofte aan.

De dokter en ik namen dienzelfden dag afscheid van elkander en hetgeen hem tijdens zijn tweede bezoek aan Borotkine overkwam, vernam ik eerst zes jaar later, in 1898, toen zijne lippen niet langer verzegeld waren door de belofte, welke hij had afgelegd niets te zullen openbaren van dat schrikwekkend avontuur. Hij kwam op zijn terugweg tegen den avond op het landgoed aan en na het eten bracht hij een paar uren met de gravin door, om den zielstoestand van haar echtgenoot met haar te bepraten. Zij zag eene vingerwijzing Gods in de komst van een specialist, aangezien de graaf alle hulp van doktoren uit de streek weigerde. Erichsen stemde er gewillig in toe eene week te blijven, om het geval onopgemerkt te bestudeeren en men kwam overeen, dat hij zich geheel en al als een lid van het gezin beschouwen zou en zijn tijd naar eigen verkiezing besteden. Men behoefde niet te vreezen, dat hij zich vervelen zou, want botanie was zijn stokpaardje en in dien omtrek zijn zeer bijzondere kruiden en varens te vinden.

Den volgenden morgen betuigde de graaf hem zijn leedwezen, den geheelen ochtend in beslag te zullen worden genomen door belangrijke besprekingen met zijn rentmeester. 's Middags echter zou zijn gast de gravin op een mooien rit door de streek vergezellen. De Zweed maakte van deze vrije uren gebruik om een onderzoekingstocht als botanicus te ondernemen. Hij genoot onbeschrijfelijk veel; telkens ontdekte hij een nieuwe plant, welke zijne aandacht trok, totdat hij een groote open plek in het bosch bereikte, voor hem uit zag hij een verraderlijke vlakte moerasgrond en daar vlak doorheen liep over een lengte van een paar honderd meters een streep hoogen bodem met steile kanten, begroeid met bloemen en varens. Heel voorzichtig langs die hoogte een paadje zoekend, waar hij niet behoefde te vreezen weg te zinken, zag de geleerde op eens een zeldzame plant ongeveer twaalf voet boven hem op dien zonderlingen dijk groeien. De grond was echter zoo glibberig, dat hij er niet tegen op kon klauteren en, ten slotte een sprong nemende, poogde hij de plek te bereiken, waar hij zich aan een paar overhangende wortels vastgrijpen kon, om zoo zijn schat te bemachtigen. Maar nauwelijks had zijn voet dat gedeelte der hoogte aangeraakt, of het was alsof de aarde zich voor hem ontsloot en hij in een donkeren afgrond neertuimelde.

Half verdoofd door zijn val, rees Erichsen met moeite weer overeind. Hij bevond zich in volslagen duisternis en zich niet durvende verroeren, zocht hij in zijn zak naar een doosje zwavelstokken, de eenige lucifers nog in Rusland in gebruik. Hij slaagde er eindelijk in er een af te strijken en ontdekte, tot zijne groote verbazing, in een smalle gang te staan en dat een trap van drie of vier treden, waarlangs hij neergevallen was, naar eene zware, van ijzeren bouten voorziene eikenhouten deur voerde. De buitenkant dier deur was door gras en varens verborgen geweest, maar men moest vergeten hebben haar te sluiten, zoodat Erichsen, toen hij er toevalligerwijze op sprong, naar omlaag was gestort. Het ongeluk wilde dat de deur onmiddellijk weer dicht was gesprongen en door den hevigen schok zelfs het slot was dicht gevallen.

Na ingezien te hebben, dat hij onmogelijk langs dien weg ontkomen kon, richtte de dokter bij het onzekere licht der hem overblijvende lucifers zijne schreden naar het eind der gang, die een ongeveer dertig meter lange tunnel bleek te zijn en op een groote onderaardsche smederij uitliep. Hij vond hier een volledigen voorraad werktuigen, gereedschappen, ovens en een groote hoeveelheid ijzer en staal. In de wanden der smederij waren deuren aangebracht, klaarblijkelijk tot andere vertrekken voerende; maar deze waren alle zorgvuldig afgesloten.

Een lichtstraal aan het eind der vierkante ruimte bracht Erichsen echter tot eene andere deur, die eenvoudig aanstond. Hij duwde haar open en zag een korte gang, uitloopende op eenige naar omhoog voerende treden. Tot zijne onuitsprekelijke verlichting, ontdekte de Zweed daarboven een paar wuivende boomtakken en een reepje van het azuur. Hij voelde zich uit zijn raadselachtigen kerker bevrijd en spoedde zich de treden op.

Boven aan de trap was een hoog ijzeren hek, overdekt met prikkeldraad. Het was echter slechts met een ijzeren bout afgesloten en juist wilde hij het openen, toen hij ontsteld terugdeinsde. Vlak vóór hem lag een reusachtige grijze wolf. Het dier ontwaakte door het geluid der naderende voetstappen, ging overeind zitten en slaakte een somber gehuil. Er volgde een beweging tusschen de struiken en minstens twaalf andere wolven sprongen te voorschijn, drongen zich tegen het hek aan en hieven het afgrijselijk gebrul aan, dat nooit weder vergeten wordt door degenen, die het eens in de eenzaamheid van een Russisch woud opvingen.

Erichsen begreep, dat deze monsters moesten behooren tot de door den graaf bijeenverzamelde bende. Wolven wagen het zelden een volwassen man aan te vallen in den zomer, als zij volop voedsel vinden; maar in de lente zullen vooral de wolvinnen aanstonds iedereen bespringen, die de plek nadert, waar hare jongen verborgen zijn. Langs dezen weg te ontsnappen was daarom onmogelijk en op eens werd de geheele toestand hem duidelijk. Zijn gastheer moest aan het hoofd eener vreeselijke samenzwering staan en

haar op deze wijze voor ieders oogen verborgen houden. Maar tegen wien was zij gericht? Kon het tegen de Regeering wezen? Door het grootste toeval was de dokter in het bezit gekomen van een vreeselijk geheim, dat zelfs de gravin nooit geraden had... en hij was de gevangene van den man, wiens leven hij voortaan in handen hield! Er bleef hem niet veel hoop over.

Hij keerde wanhopig naar de smederij terug, waar hij achter een der ovens wegkroop, in de hoop zich misschien onbemerkt te kunnen verwijderen, wanneer het werkvolk terugkeeren zou. Maar het werd tien uur op den avond voordat hij eindelijk zware stappen hoorde naderen en er inderdaad verscheidene arbeiders binnentraden, wier eerste zorg het was de lichten op te zoeken. Van dat oogenblik maakte hij gebruik om de opengebleven deur uit te sluipen en reeds achtte hij zich veilig en snelde hij de treden naar de tusschen de varens verborgen deur op, toen hij in de armen terecht kwam van vier forsch gebouwde en juist binnentredende boeren. Hij verweerde zich als een wanhopige en een oogenblik scheen het dat hij hen ontkomen zou; maar een slag met een zwaren stok strekte hem bewusteloos op den grond uit.

Toen hij weer bij kennis kwam, rustte hij op de sofa eener kleine, eenvoudig gemeubelde kamer, waar Boris Vishnikoff en verscheidene boeren in een levendig gesprek gewikkeld waren. Erichsen wankelde overeind en de graaf richtte zijn doordringenden blik op hem. „Dit is eene onverwachte ontmoeting, dokter," sprak hij op drogen toon; „mag ik u vragen met welke bedoeling gij hier binnengedrongen zijt?"

Zoo duidelijk mogelijk poogde de Zweed hem de juiste toedracht der zaak uit te leggen en nadat zijn gastheer hem een scherp kruisverhoor had doen ondergaan, zeide deze eindelijk: „Uwe verklaring stelt uwe aanwezigheid hier in een geheel verschillend daglicht dan wij verwachtten. Ik geloof thans, dat gij geen oogenblik het plan hadt voor spion te spelen; maar niettemin hebt gij een geheim ontdekt, dat, mocht gij het ooit openbaren, voor mij en een dertigtal andere lieden een doodvonnis, of wel Siberië ten gevolge zou hebben. Indien wij u ongemoeid laten vertrekken, geven wij ons leven in uwe handen over. Gij zijt echter ook mijn gast en wij Russen koesteren ouderwetsche begrippen omtrent gastvrijheid. Ik gevoel, dat mijn eer mij gebiedt u, zelfs ten koste van eigen veiligheid, te verdedigen. Uw behoud hangt echter niet van mij alleen af, maar ook van de mannen, die er evenzeer onder zouden lijden, indien gij ons verriedt. Ik ga trachten uwe zaak bij hen te bepleiten."

Langer dan twee uren duurde deze beraadslaging. Graaf Boris verdedigde zijn gast op de ridderlijkste wijze en toen hij eindelijk de overwinning had behaald, zeide hij op vriendelijken toon:

„Uw leven loopt hoegenaamd geen gevaar meer. Ik heb niet weinig moeite gehad ze te overtuigen, maar bleef ten slotte persoonlijk voor hunne veiligheid borg."

„En ik zal u elken waarborg schenken, dien gij slechts verlangt, dat ik uw geheim eerbiedigen zal," riep de dokter in zijne onbeschrijfelijke dankbaarheid uit.

„Uw eerewoord is mij genoeg; maar nu gij zooveel weet, wensch ik u niet onder een valschen indruk te laten heengaan. Wij zijn geen Nihilisten, maar hervormers. Wij vervaardigen geen bommen of werktuigen, om sluipmoorden mede te plegen; dit is een kleine fabriek van geweren, die uit zullen worden gedeeld op dat oogenblik dat de groote rechtvaardigheidskrijg losbreekt. Over heel Rusland verspreid, heeft men honderden zulke verborgen werkplaatsen. Wij zijn den Czaar volkomen getrouw, maar wij maken ons gereed tot een worsteling op leven en dood met de bureaucratie, tot het verkrijgen eener constitutie.

Het behoeft nauwelijks gezegd te worden, dat Erichsen weinig lust gevoelde veel langer op het landgoed te vertoeven. Reeds den dag na zijn avontuur verzekerde hij de gravin, niet de geringste aanleiding tot bezorgdheid omtrent de geestvermogens van haar echtgenoot ontdekt te hebben en daarna haastte hij zich huiswaarts te keeren.

* * *

Zes jaar later, in 1898, werd graaf Boris zwaar ziek. Hij zag in dat na zijn dood het komplot ontdekt zou worden en zond daarom al zijne werklieden en geweren naar een der andere fabrieken van Rusland. Onmiddellijk na zijn overlijden, werden de wolven vergiftigd en verdween de rentmeester. Men vond niets anders dan een schijnbaar nuttelooze onderaardsche gang. Zelfs de werkplaatsen waren dichtgemetseld.

DRIE.

Meneer Duckmüller lachte genoeglijk; toen riep hij den kellner en bestelde nog een potje bier. Want hoewel Duckmüller, als gewoonlijk, geen huissleutel bij zich had en de kleine wijzer dicht tot de X was genaderd, dacht hij niet aan naar huis gaan. Want aan gindsch tafeltje zag hij zijn huisheer zitten, die de benedenvertrekken van 't groote huis zelf gebruikte, en in een hoek den commies, die op de eerste étage woonde. Een van hen zou zeker nog wel een uurtje blijven plakken; er was dus geen gevaar bij het binnenkomen van de huisdeur, en Duckmüller kon zich wel eens te goed doen.

Hij had goed gerekend; noch de huisheer, noch de commies maakte aanstalten om heen te gaan. Eigenlijk zou 't Duckmüller langzamerhand niet onwelkom zijn geweest, als een hunner was opgestaan; want hij was 't lang uitblijven niet gewend en begon wat lood in de beenen te krijgen. Doch die beide heeren schenen er prachtig tegen te kunnen — en dus liet Duckmüller zijn glas nog maar eens vullen. Tersluiks keek hij naar den commies; die man scheen van ijzer; geen trekje in zijn gezicht getuigde van vermoeidheid. Toen zweefde zijn blik naar den huisheer; gelukkig! die begon al te geeuwen.

De een na den ander van de gasten ruimde het veld. Het was vreeselijk laat geworden; Duckmüller durfde zijne oogen niet gelooven, toen hij op de klok keek. De huisheer geeuwde nog sterker; doch hij maakte nog volstrekt geen aanstalten om heen te gaan, en de commies nam — o schrik! — nog een cognacje.

Hendrick van Avercamp. — Winterlandschap met ijsvermaak. (Museum Boijmans, Rotterdam).

Duckmüller zou zeker in slaap zijn gevallen, had de angst voor zijn vrouw en het te wachten standje hem niet wakker gehouden. Zou hij een der heeren in vertrouwen nemen? Hij kon immers zeggen, dat hij den sleutel vergeten had. Maar neen, dat zou toch geen sterveling gelooven. Hij wachtte nog wat, tot hij begon te knikkebollen en plotseling met zijn neus tegen het tafelblad bonsde. Dit deed hem opschrikken. Met groote energie rees hij op, nam hoed en stok en verliet het café.

Hij moest nu maar afwachten wat er van kwam.

Toch liep hij zoo langzaam mogelijk. Misschien had zijn voorbeeld beide heeren tot navolging geprikkeld en kwamen ze achterna.

Hij zou zich dan laten inhalen.

Inderdaad hoorde hij, dicht bij huis, stappen achter zich, en omkijkende, zag hij den huisheer met den commies arm in arm.

Duckmüller viel een steen van 't hart. Hij maakte onmogelijk kleine pasjes, en juist op 't oogenblik, toen hij de huisdeur bereikte, waren de heeren aan zijn zijde.

Wederzijdsche verbazing over de toevallige ontmoeting 's nachts twee uur voor de gemeenschappelijke woning. Duckmüller trok zich bescheiden terug achter het front. Maar dit week uiteen, alsof er een bom tusschen was gevallen, en Duckmüller stond weer in de voorhoede.

„Pardon, meneer Duckmüller..."

„Neen, u gaat voor! Na u! na u!"

„U is al te beleefd, maar ik mag heusch niet..."

Een paar minuten vlogen de complimenten heen en weer, tot opeens drukkende stilte intrad. Geen van drieën sprak het zware woord uit, dat den man verkleint, al strekt het den gehoorzamen echtgenoot tot eer. Maar nu wist elk van den ander, dat geen van drieën den huissleutel had. Elk op zijn beurt hadden ze op de anderen zitten wachten om ongemerkt mee naar binnen te kunnen sluipen, het lange plakken in den grond van hun hart verwenschend. De huisheer, als de dapperste, trok, hoewel klappertandend, eindelijk aan de bel.

Dr. **J. Ariëns Kappers**, geb. 1845, officier der orde van Oranje Nassau, sinds 1888 leeraar aan de R. H. B. te Leeuwarden en sinds 1892 directeur, heeft op zijn aanvrage een eervol ontslag uit zijn zoo nuttigen werkkring gekregen. Niet alleen als docent heeft hij uitgemunt, maar hij heeft zich bovendien in verschillende functiën, alsmede door zijn wetenschappelijke onderzoekingen en geschriften jegens het onderwijs, op hygiënisch gebied enz., verdienstelijk gemaakt. Bij zijn afscheid werd hij op de hartelijkste wijze gehuldigd. —

De heer **J. Kollen**, geb. 1855, hoofd der openbare lagere school te Aalsmeer, herdacht onder vele blijken van belangstelling 1 Dec. j.l. zijn 25-jarig jubileum; niet alleen tot het onderwijsgebied bepalen zich zijne verdiensten, hij is vooral ook nuttig werkzaam geweest voor den tuinbouw en de plantkunde in het belang der Aalsmeerders. —

Spoel's Vocaal Ensembel, dat hier te lande zulk een schoone reputatie geniet, heeft zich dezer dagen in Frankrijk's hoofdstad doen hooren en daar buitengewoon veel bijval geoogst. De Parijsche bladen zijn eenstemmig in hun lof. Ook het optreden te Antwerpen, Dinsdag j.l., was een groot succes.

Dr. J. Ariëns Kappers.

J. Kollen.

J. Winters Jzn.

Jan Kwast.

Peter van Anrooy.

Kor Kuiler.

Jan Kwast, de kranige orkest- en opera-dirigent, heeft eenigen tijd geleden zijn functie van dirigent van de Arnhemsche Orkestvereeniging neergelegd en zwaait thans dezen dirigeerstaf in het Rembrandt-Theater. —

Peter van Anrooy, die ontslag nam als directeur van het Harmonie-orkest te Groningen, volgde Jan Kwast op als dirigent van de *Arnhemsche Orkestvereeniging*. —

Kor Kuiler, geb. 21 April 1877, aanvaardde dezer dagen, onder vele blijken van belangstelling, de functie van directeur van het Groninger Harmonie-orkest, (vacature Van Anrooy). —

Ter gelegenheid van zijn 25-jarig jubileum heeft de heer **A. A. Küller**, gemeenteontvanger te Delft, vele blijken van waardeering en sympathie ondervonden, zoowel van overheidswege als van de zijde der bevolking in de oude Prinsenstad. —

3 December vierde de heer **F. J. Dun**, sedert 1889 hoofd eener Chr. school te Overschie, leeraar in de Ned. taal aan de Geref. Vormschool te Rotterdam, voorzitter van de districtsvereeniging der Chr. Hist. Unie te Schiedam en schrijver, zijn zilveren jubileum als schoolhoofd; talrijke bewijzen van waardeering en sympathie vielen hem op zijn feestdag ten deel. —

1 Dec. herdacht de heer **H v. d. Berg** te 's-Gravenhage, onder vele blijken van vriendschap van de zijde van het personeel, zijn 40-jarige dienstvervulling aan de koninklijke stallen; H. M. de Koningin schonk hem het kruis van verdienste in zilver van de Huisorde van Oranje. —

A. A. Küller.

F. J. Dun.

H. v. d. Berg.

De scheiding tusschen Speenhoff en Nap. de la Mar heeft niet lang geduurd, want ze zijn reeds weer vereenigd en voeren als vanouds gezamenlijk de directie van „Het Vrije Tooneel". Ter gelegenheid van deze hereeniging werd bovenstaand kiekje, waarop zij beiden met hunne echtgenooten en de overige leden van het gezelschap voorkomen, genomen.

De heer **J. Winters Jzn.**, sedert pl.m. 30 jaren architect te St. Anna-Parochie en als zoodanig in Friesland bekend als ontwerper van onderscheidene gebouwen, fabrieken en waterwerken, heeft zijn functiën en tevens zijn ambt als architect der gemeente Het Bildt neergelegd. In den laatsten tijd heeft hij zich verdienstelijk gemaakt door het gesticht „*Voor ouden van dagen*", zoomede door de philanthropische *Janssen-stichting* en door den thans aangevangen woningbouw voor de volkshuisvesting.

De voorstelling van **De Groothertogin van Gerolstein**, 1 en 2 Dec. in het Paleis voor Volksvlijt gegeven, door de ver. *De Phoenix*, is buitengewoon goed geslaagd en heeft den vertolkers en vertolksters der hoofdrollen, zoomede die der bijrollen, veel bijval bezorgd. Ook het koor deelde in het welverdiende succes. Deze liefdadigheids-voorstelling, waarvan de opbrengst aan een jonge kunstenares ten goede komt, zal 9 Jan. a.s. worden herhaald, dan ten bate van het *Tehuis Annette*.

Liefdadigheids-voorstelling van „De Groothertogin van Gerolstein", door *De Phoenix*.
Van links naar rechts: Wanda en Frits, Generaal Boem, Baron Puck, Prins Paul en de Groothertogin.

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

DR. S. J. HALBERTSMA,
Arts te Rotterdam (1870—1910).

Dr. S. J. Halbertsma.

Een 40-jarige onverpoosde arbeid, ten zegen voor de lijdende menschheid, geeft aanspraak op erkentelijkheid en huldiging; geneesheeren zijn de onmisbare steunpilaren der maatschappij; hunne verdiensten bepalen zich niet alleen tot de kranken zelven; zij treden ook beschermend en behoedend op tegen dreigende ziekten en trachten met alle kracht het kwaad te stuiten, wanneer dit reeds wortel geschoten heeft.

Dr. Halbertsma, ridder van het Legioen van Eer, verwierf den doctorsgraad te Utrecht in 1869, werd tot arts bevorderd in 1870, was na den Fransch-Duitschen oorlog te hebben meegemaakt, van 1871—1874 gevestigd te Schiedam en van 1874 tot op heden te Rotterdam, waar hij hoogachting en genegenheid verworven heeft wegens de innige toewijding, die hij steeds jegens zijne patiënten betoond heeft, wegens zijne bekwaamheden, wegens zijn actieve deelneming in alles, wat aan de hygiëne bevorderlijk zijn kon, zijn bescherming van misdeelden enz. — Gedurende den tijd, dat hij een zetel in den gemeenteraad had en tijdelijk het wethouderschap vervulde, heeft hij zich bovendien doen kennen als een man, die een open oog had voor het algemeen belang en daarvoor krachtig ijverde.

Zijne verdiensten met betrekking tot de koepok-inenting dagteekenen van 1870, toen hij in dienst van het *„Roode Kruis"* te Metz werkzaam was tijdens den Fransch-Duitschen oorlog; daar aanschouwde hij met eigen oogen, hoe vele Franschen, die niet gevaccineerd waren, aan de pokken stierven, terwijl vele Duitschers, die deze bewerking wel hadden ondergaan, gespaard bleven. — Op zijn jubileum werd hij gehuldigd o. a. door het bestuur van het genootschap tot bev. der koepok-inenting, waarvan hij zelf president is; door eene commissie van dankbare oud-patiënten, door het bestuur van de vereeniging *„Medicinae Doctores"*, door den voorz. van het Dep. Rotterdam van de Maatschappij ter bev. van de Geneeskunst, waarvoor Dr. Halbertsma veel goeds verricht heeft en door andere corporatiën. — Door een groot aantal collega's uit Nederland werd hem een feestmaal aangeboden, waarbij ook aanzaten de leden van het hoofdbestuur van de Maatschappij tot bevordering der Geneeskunde.

N. Maes. — „De Spinster" — Rijksmuseum.

Onze 17de-Eeuwsche Schilders.

NICOLAES MAES (1632—1693).

Een der nieuwere Amsterdamsche straten, een kwartier afstands van de eigenlijke schilderswijk, vereeuwigt den naam van bovengenoemden zeer begaafden genre- en portretschilder; geboren te Dordrecht bevond hij zich omstreeks 1650 te Amsterdam, waar hij leerling werd van Rembrandt; van de jaren 1654—1660 dateeren zijn schoonste scheppingen, waarin de prachtige gouden toon den invloed van Rembrandt verraadt, zóó zelfs, dat de leerling den leermeester nabij komt of evenaart; na eenige jaren in de hoofdstad vertoefd te hebben, maakte hij een reis naar Antwerpen, bezocht op nieuw zijn geboortestad en vestigde zich in 1678 voor goed te Amsterdam. Hij was inmiddels van stijl en methode veranderd; zijn verblijf in de Scheldestad is daarvan wel de voornaamste reden geweest; zijn portretten bleven wel frisch en zuiver bewerkt, maar ze blonken niet uit zooals de vroegere. Nicolaes Maes, vooral in zijne eerste periode, behoort tot de besten onder de kunstenaars van zijn tijd; zijn figuren zijn meesterlijk uitgebeeld, treffend van gelijkenis en van fraai coloriet; hij was bovendien zeer vaardig en vlot in de behandeling van het penseel, zoodat het aantal zijner werken zeer groot is geworden, — men vindt ze verspreid in de Nederlandsche en de buitenlandsche musea, alsmede in particuliere verzamelingen. — Nicolaes Maes is geen oppervlakkig uitbeelder, hij reproduceert niet alleen getrouw de gelaatstrekken, houding en het geheele wezen, maar hij weet er ook het karakter zoo waar en treffend in te leggen; verscheidene portretten spreken tot het hart en het gemoed van den toeschouwer.

N. Maes. — „Oude vrouw in gebed" (het gebed zonder einde) — Rijksmuseum.

N. Maes. — „De Peinzende" — Rijksmuseum.

Moederliefde

VAN MARIE MADELEINE

VERTAALD DOOR M. v. P.

„Nu, laat je eens zien," zei mevrouw de Barmont.

Hare dochter Lucile stond midden in de kamer; de winterzon omstraalde haar slank meisjesfiguur, overdekte het blonde haar met een gouden gloed, en schitterde op de lichtblauwe japon en grooten hoed.

„Draai je eens om."

Mevrouw de Barmont betrachtte nauwkeurig den sleep, de verandering aan de ceintuur, en keek, of de blond schildpadden kam wel goed zat, die het haar uit dezelfde kleur bijeen hield.

„Zoo, heel mooi, Lucile, je zult vast de liefste van Margot's zes bruidsmeisjes zijn."

„Maar ook de oudste," zeide Lucile met een verraderlijke trilling van haar mooien mond.

„Lieve hemel, dat praat van ouderdom," hernam de moeder levendig, „nu vraag ik je, je bent pas drieëntwintig jaar, het is belachelijk! Wat moet ik dan wel zeggen? En denk je, dat ik mij oud voel?!"

„Neen, Mama, dat zal heusch niemand van u beweren," zeide Lucile, en een zichtbare ironie lag in den blik, dien zij haar moeder toewierp, een verouderde gestalte in een lichte huisjapon, een gelaat, waarin de onverbiddelijke tijd zijne sporen had achtergelaten.

„Nu, zie eens, ik ben vijfentwintig jaar ouder dan jij, en ik ben jong!"

„Des te beter voor u, Mama."

„Ik zal mij nu gaan kleeden, Lucile. Je zult niet lang behoeven te wachten. Je weet toch immers, hoe gauw ik klaar ben."

Gelaten keek Lucile hare moeder na. Ze wist wel, ze zou wel lang moeten wachten, zooals altijd.

Het was dan ook geen gemakkelijk iets, uit de verouderde vrouw, die daar net tegenover haar stond, de „altijd mooie barones" te maken, aan wie de couranten van de mondaine wereld heden avond drie regels extra zouden wijden, in het bericht van het huwelijk van freule Von Argenton met den graaf St. Hilaire.

Och, deze drie extra regels, die de barones sinds ruim vijfentwintig jaren zoo dikwijls ten deel gevallen waren. Hoeveel moeite deed zij er niet voor, om die paar woorden te verdienen!

Met hoeveel nauwgezetheid moesten naaister,

kapper, masseuse en kamermeisje hunne plichten vervullen, om de gestalte weer in 't leven te roepen, die als „de altijd mooie barones" bekend stond. In de uitsluitend Parijsche kunst, om van een matig mooie vrouw een Parijsche schoonheid te maken d. w. z. een schoone, die men alleen in Parijs mooi vindt, had Mevrouw de Barmont een groot succes.

Zij had alles, wat een model dezer soort noodig heeft; een met lelies- en rozenblanketsel overdekte tint, een door den kapper opgemaakten haarschat van de mooiste roodbruine kleur, den beminden „duivelschen glans" in hare oogen, ontstaan door een droppel atropin, een figuur, waaraan door een buitengewoon goed vervaardigd caoutchouc corset jeugdige slankheid verleend werd, verder ruischende bovenrokken, prachtige hoeden en kleeren; dat alles heel sterk geparfumeerd, daarenboven had zij „esprit", zij kende Paul Bourget van buiten, kortom, de Parijsche schoonheid! Dat is een levensberoep, en niet een van de gemakkelijkste.

Bovendien had de barones, in tegenstelling met vele harer mededingsters, die uitsluitend schoonheden zijn en niets anders, ook een hart, dat veel liefde noodig had. Ja, zij was met recht een levendige natuur dat verzekerde zij aan iederen, haar sympathiek gezinden cavalier, na de eerste vijf minuten van hunne kennismaking. — En sinds den vroegen dood van haar echtgenoot, die aan een hersenverweeking overleden was, behoefde zij zich niet meer in bedwang te houden, wat hare neiging tot flirten betrof.

Boerenerven te Koekange (Dr.).
Van alle provinciën in Nederland is Drenthe wel het laatst uit haar oorspronkelijken staat tot ontwikkeling gekomen; gelukkig worden thans ijverig de handen aan het werk geslagen om door ontginning van de uitgestrekte woeste zand-, grind- en veengronden de bevolking tot welvaart te brengen. — Drenthe heeft in ve e streken nog iets van het steppenkarakter; het aantal dorpen is er zeer gering, het contact met de groote steden en het verkeer laten nog veel te wenschen; meer dan ergens anders leven dan ook in verschillende oorden van Drenthe de oude traditiën, gewoonten en zeden voort. — Vele boerenerven vormen een zelfstandige, afzonderlijke gemeenschap, welke onder een eenvoudig dak haar levensgeluk vindt in vreedzamen arbeid met souvereiniteit in eigen kring; in den huiselijken haard weerspiegelt zich het gezinsleven; er heerscht tevredenheid en rust in die lage woningen, zonder jacht naar wereldsche vermaken en heel broederlijk scharen zich de huisdieren, het vee enz., met de bewoners onder de banier van landelijke eendracht en stil geluk. — Het dorp Koekange, waarvan hierboven sprake is, ligt oostwaarts van Meppel nabij de spoorlijn naar Hoogeveen en Assen en ressorteert onder het arrondissement Assen.

Hare dochter had, zoolang zij onvolwassen was, haar niet gehinderd, integendeel! Hoeveel allerliefste portretjes had mevrouw de Barmont niet met het aardige kind laten maken; den eenen keer hield zij het als eene „Sixtijnsche Madonna" op haar schoot, een ander maal stoeide zij „als kameraad" met haar in den tuin. Lucile werd zoo lang mogelijk „onvolwassen" gehouden.

Toen zij zeventien jaar oud was, moest zij nog aan het strand van Cherbourg of Trouville met zwart zijden sokjes, bloote beenen en loshangend haar loopen; haar mokken en brommen daarover hadden niet de minste uitwerking.

Toen zij op twintigjarigen leeftijd als volwassen beschouwd werd en hare intrede in de groote wereld had gedaan, was haar lot er niet veel op vooruit gegaan. Men bleef, evenals vroeger, de moeder vieren. Zij was toch een uitgemaakte schoonheid sinds zoo lang reeds!

De dochter was wel heel lief, maar nog zoo jong, nog nauwelijks „eene echte vrouw", als zij eerst maar eens een paar jaar getrouwd was, dan kon men pas zien.

Doch met 't trouwen lukte 't niet. De vereerders van Lucile gedroegen zich allen erg terughoudend.

En Lucile had zich iederen keer, wanneer een van hare vriendinnen zich verloofde, afgevraagd: waarom ik niet? Was zij niet mooier en verstandiger dan de meeste anderen? Was haar vaderlijk erfdeel niet aanzienlijk genoeg? Dat alles kon toch heusch aan onbescheiden eischen voldoen! Waarom dus niet?!

Zij had eenigen tijd noodig de reden te ontdekken, waarom zij nog nooit een huwelijksaanzoek had gehad.

Het was hare moeder! Die eeuwig jeugdige, altijd mooie moeder, met hare ontelbare flirts, in wier nabijheid zich voortdurend de „cavalier du jour" bevond, wier kleine liefdesintriges zoo ruim stof voor de salonpraatjes boden!

Men was bang voor zulk een schoonmoeder, die niet zooals de meeste andere schoonmoeders met hun eigen liefdeleven afgedaan hadden!

Mevrouw de Barmont had niet alleen een romantisch verleden, dat had men desnoods kunnen vergeten, maar zij had blijkbaar ook nog een bewogen toekomst voor zich.

Dat was 't!

Daar konden ze zich niet overheen zetten, ook de graaf Cherelle niet, die reeds gedurende twee jaren een diep en warm gevoel voor Lucile bezat.

O, hoe graag had zij hem hare hand geschonken, aan dezen knappen, ernstigen man, wiens geheele wezen haar de zekerheid gaf voor een ongestoord huwelijksgeluk.

Heden zou hij haar bruidsjonker op Margot's bruiloft zijn. Lucile haalde ongeduldig haar horloge uit haar ceintuur. Als zij maar niet te laat kwamen! Als Mama nu maar eindelijk eens klaar was!

Zij kwam!

Zij ruischte binnen in een zeegroen satijnen kleed, smaragden en brillanten in het haar, om den hals en om de armen.

Een slank figuur, een bloedroode mond, het voorhoofd grootendeels met lokken bedekt, met schitterende oogen en sneeuwwitte schouders: de altijd mooie barones!

Lucile zuchtte beklemd, toen zij na hare moeder in het rijtuig stapte.

„Nu, hoe heb jij je geamuseerd?" vroeg dienzelfden avond mevrouw de Barmont, die druk bezig was met het afleggen van eenige voorname hulpmiddelen tot verhooging harer schoonheid.

Zij kreeg in 't geheel geen antwoord.

Toen zij zich verbaasd naar hare dochter keerde, zag zij, dat Lucile op de canapé lag en dat haar slank lichaam door ingehouden snikken schokte.

„Maar wat scheelt je?" riep zij ontsteld uit.

Nog steeds geen antwoord.

Het snikken werd nog wanhopiger; haar witte handen verwrongen zich in de kussens.

Och, de graaf von Cherelle, die vandaag in 't begin, zooals nog nooit te voren, zoo hoffelijk en zoo verliefd op Lucile was geweest, had toch niet het beslissende woord gesproken. Had weer niets gezegd, nadat hij gedurende langen tijd de mooie barones had aangekeken, die zich door den kleinen Vicomte de Verenoie, die pas St. Cyr verlaten had, hare handschoenen recht liet trekken, daar „deze vervelende lange handschoenen toch voortdurend zoo afzakten".

De gebeurtenissen op Timor.
Foto van links naar rechts: Timorees te paard; typisch zijn de figuren op de doeken, die de ruiters als kleedingstukken gebruiken. — Terugkeer van het veld, beladen met maïs; men lette op de typische kleederdrachten en de methode van dragen. No. 2 van rechts heeft aan zijn schouder hangen een bamboe-koker, waarin maïs op water, genoeg voor één dag. — Groep Timoreezen, met verschillenden haartooi; de versierselen zijn geknipte stukjes blik of zilver; de oude heer is bezig sirih gereed te maken — *Foto onder:* Officieren-strijders tegen Niki-Niki; *zittend van links naar rechts:* De 1ste luitenant Kuust, kapitein Voskuil, 1ste luitenant Van Krieken; *staande:* Dr. Poser, off.cier van gezondheid, 1ste luitenant Hoff.

Graaf Cherelle werd steeds koeler tegenover Lucile; hij had beleefd afscheid van haar genomen, eigenlijk te beleefd, en nu lag Lucile daar en beweende stil de wanhoop van een eerste onbevredigde liefde.

Bij het zien van deze smart, van dat jonge lijden, stortte zich een bron van warme moederliefde uit in het hart van de „altijd mooie barones", een bron, die langen tijd verborgen was onder een ijskorst van ijdelheid en hebzucht. Zij knielde bij het snikkende meisje neder, zij liefkoosde met eindelooze zachtheid het blonde haar, en zacht, gelijk een ademtocht, kwam van hare lippen: „Zeg eens, is het om Cherelle?"

„Ja."

„Maar hij schijnt je toch te aanhidden. Waarom verklaart hij zich dan niet, waarom niet?"

Lucile hief het beschreide gelaat op. Zij sprak geen enkel woord, zij zag slechts hare moeder aan.

Den volgenden dag was mevrouw de Barmont ziek. Zij bleef vijf dagen te bed, doch toen zij van haar ziekbed opstond, was zij niet meer dezelfde van vroeger.

Al hare kennissen stonden uitermate verbaasd!

„Wat, was het mogelijk, was het denkbaar, dat deze oude, ziekelijk uitziende vrouw met haar droefgeestige oogen en vaalbleeke tint de alt d mooie barones was?!"

„Ik heb altijd wel gedacht, dat het met haar zoo zou gaan," zei menige mededingster met leedvermaak, „ik heb 't altijd gedacht maar zóó bliksemsnel, dat is toch fabelachtig. Niet waar? Ze ziet er uit als een oude vrouw."

De barones moest 't zelf wel voelen, dat zij oud geworden was. Men merkte aan haar geen der opvallende toiletartikelen meer op. Zij kleedde zich in donker grijs of in 't eenvoudig zwart; zij deed geen moeite meer, haar leeftijd te verbergen, zij was rijp voor grootmoeder!

Dat vond ook de graaf Cherelle, wien 't een pak van zijn hart was, toen hij de barones den eersten keer na hare ziekte zag.

Deze oude dame zou niet meer door liefdesgeschiedenissen hare bloedverwanten in verlegenheid brengen.

Een stralend lachje speelde op het gelaat van de barones, toen de graaf Cherelle vóór haar stond, om haar om de hand van haar eenige dochter te vragen.

„Van ganscher harte, ja!" zeide zij met zwakke stem, „en ik wensch, dat de bruiloft spoedig plaats vindt, mijn lieve schoonzoon, want ik zou niet willen sterven, zonder mijn eenig kind verzorgd te zien."

De barones zag er beklagenswaardig uit op Lucile's trouwdag. Een verband om het hoofd, door twee nichten ondersteund, waggelde zij meer dan zij liep in de kerk.

Haar toestand was zóó zorgwekkend, dat er een bittere droppel in Lucile's vollen vreugdebeker viel. Zij maakte zelfs bezwaar, haar huwelijksreis te maken. Doch hare moeder wilde beslist, dat het jonge paar niets in hunne plannen wijzigde. Zij voelde zich heel goed, werkelijk!

Toen de graaf na eenige weken met zijn vrouwtje naar Parijs terugkeerde, stond op het perron een vrouwenfiguur, een vrouw met schitterende oogen, ingewikkeld kapsel en roode lippen, een onmogelijk slank figuur, een onmogelijk grooten ruiker orchideeën in hare hand, een onmogelijk kleine vicomte, dien zij „toevallig ontmoet had", aan hare zijde: de schoonmoeder!

„Ik ben hersteld, op mijn leeftijd geneest men juist altijd, mijn lieve schoonzoon," zeide zij vroolijk tot den graaf, die haar geheel ontsteld aankeek.

's Avonds, toen de nog „altijd mooie barones" met hare dochter alleen was, sprak zij: „Bekom nu eindelijk eens van je verbazing, liefje en leer inzien, dat de moederliefde zich iedere opoffering getroost, al is die ook nog zoo groot, al valt die ook nog zoo zwaar, al moet men zelfs weken lang voor een oude vrouw spelen! Ja, maar zoo iets doet dan ook alleen maar de moederliefde!!"

De keizer van Niki-Niki met zijn adjudant en een loods.

De Expeditie in Midden-Timor.

Men zal zich misschien herinneren, dat eenigen tijd geleden de resident van Koepang, de hoofdplaats van Timor, aan de Indische Regeering meldde, dat de radja van Niki-Niki het bestuurs-etablissement had aangevallen, waarbij onzerzijds offers vielen; de toestand schijnt thans ten gunste gekeerd en door de zelfbesturende hoofden is radja Moeti Banoe Naïk tot hoofd van het vereenigde landschap gekozen. — De Timoreezen, ofschoon leelijk van gezicht en vies van natuur, zoo wordt ons geschreven, zijn toch prachtkerels, mooi donkerbrons van huidkleur, met stevige schouders, enorm taai van uithoudings-vermogen en evenals hunne paarden zeer goedmoedig; ze leggen met gemak 75 K.M. per dag af en rusten daartusschen hoogstens 2 uur. — De welwillende inzender van de foto's meldt de volgende zeer merkwaardige bijzonderheden van de expeditie, welke hij meemaakte. — De oude radja heeft zich, na zijne 5 vrouwen gekrist te hebben, op hunne lijken levend laten verbranden, de jonge radja met zijne volgelingen is gesneuveld, het huis als een zeef doorschoten en dan verbrand, veel wapens en vaten buskruit werden gevonden. De oude radja oefende volledige macht over het volk uit; alle plaatsen moesten hem soldaten leveren en het geweldig verschanste huis van den radja werd nog door 300 schutters verdedigd.

Na den uitslag kwamen alle hoofden der omliggende plaatsen met witte vlaggen, om hunne onderwerping aan de compagnie te verklaren. De oude radja had den opstand al lang beraamd, maar

Op het eiland Timor. — *Foto boven:* Gezicht op een kampement. — *Foto onder, van links naar rechts:* Eenige kazerne-amazonen met den korporaal-ziekenverpleger; proeve van huisvesting van een soldatengezin, de ruimte binnen de klamboe is de heele woning; Timorees te paard.

Foto's) Tooneeltjes uit *Das Puppenmädel* (*Hans Edmund's* (*A. J. W. de Veer.* Deutsche Operette). *Foto boven* (*van links naar rechts*): Liserl Linden (Yvette) en Hans Baars (Tiborius); Direktor Hans Edmund (de la Tourelle), Leo Lasco (Romouald Talmi) en Liserl Linden; Pop Jülchen, Liserl Linden en Hedwig Voltz (Mme Prunier). *Foto onder:* Etekla von Nagy (Rosalilla), Lasco, Linden, Baars, Voltz en Edmund.

de hoofden, die het wisten, durfden niets verraden, omdat hij vele menschen, zonder vorm van proces liet onthoofden. Zelfs was de laatste aanleiding tot opmarsch der Nederlandsche troepen, dat de sultan van Niki-Niki vier soldatenvrouwen had laten overvallen en koppensnellen, zonder eenige oorzaak. Hij was vooral ook overmoedig geworden, doordat bij een verkenning 2 man gesneuveld en 2 gewond waren.

Deutsche Operette Hans Edmund.

(Stadsschouwburg en Grand Théâtre).

Het uitbundig succes, door dit gezelschap de eerste opvoeringsavonden met Leo Fall's jongste werk *Das Puppenmädel* behaald, is volkomen verdiend, en wettigt het vermoeden, dat nog een zeer lange reeks opvoeringen zal volgen. Een aardige, vroolijke handeling, een pittige dialoog, tal van allerliefste, bizonder geestige melodieën, zangerig en „lekker" van rythme, maar alles behalve banaal, een keurige, bij uitstek smaakvolle aankleeding, en, last not least, een perfecte vertolking van de hoofd- en bijrollen, zoowel wat zang als spel betreft, mitsgaders een uitmuntend orkest, een bekwaam dirigent, Herr Max Volland, die zijn luidjes voor en achter het voetlicht met veel tact leidt en een, dank zij Herrn Otto Roland, tot in de puntjes verzorgde regie — ziëdaar even zooveel oorzaken van het volkomen welslagen dezer hoogst interessante vertooning. De voortvarendheid en de energie waarmede de heer Edmund ons telkens weer de allernieuwste noviteiten op operette-gebied brengt (de première van „Das Puppenmädel" vond pas 3 weken geleden te Weenen plaats!) verdienen algemeene waardeering. Moge deze zich nu eens afspiegelen in overdruk bezoek, zoowel te Amsterdam als daarbuiten. Wie de voorstelling bijwoont, zal zich kostelijk amuseeren, dàt is zeker! G. B.

Allernieuwste sledevaart. Aan de voorzijde een vliegmachine-schroef, die door een motor in beweging gebracht wordt.

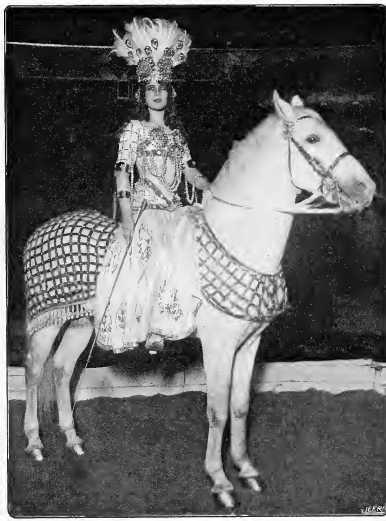

Foto) Fräul. B. Schreiber en haar schoolpaard Siglavy Alda II (Circus Carré). (*A. J. W. de Veer.*

De 2,83 Meter lange, 26-jarige Fransche reus Joseph Dusore. Belangstellenden in dezen wondermensch, verwijzen wij naar het Passage-Panopticum te Berlijn, waar hij zich nu aan het publiek vertoon t met zijne vrouw.

Het *Kon. Circus Oscar Carré* heeft zijn gebouw aan den Amstel weder betrokken en avond aan avond trekken Amsterdammers en buitenlui in grooten getale derwaarts, om zich te vermeien in al het schoons, interessants en pakkends, dat het uitgebreide en zeer afwisselende programma biedt. Een der mooiste nummers is het optreden van Frl. *Schreiber*, de elegante, bevallige en volleerde schoolrijdster, die men hierboven afgebeeld ziet, gezeten op haar edel, zeldzaam goed gedresseerd paard.

San Remo. — De Promenade.
Deze zeer fraaie badplaats, (17000 inw.), het grootste Kuroord van de Italiaansche Riviera, is bevallig en schilderachtig gelegen aan de Golf van Genua in een prachtige streek, heeft een uitstekend klimaat en een heerlijken plantengroei; zij is omgeven door een aaneengesloten halfcirkelvormigen bergwand. — Honderden vreemdelingen komen naar hier om te genieten van het natuurschoon of om herstel te zoeken van hunne geschokte gezondheid. — Wij brengen in herinnering, dat keizer Friedrich (vader van keizer Wilhelm II), die door een ongeneeslijke kwaal aangetast was, in 1887 te San Remo eenigen tijd doorbracht. — Ter *linkerzijde*, op onze keurige foto, ziet men een colonne Bersaglieri; deze uitstekende scherpschutters-corpsen werden voor het eerst door generaal Lamarmora, naar het voorbeeld der Fransche Jagers te voet, georganiseerd en hebben zich herhaaldelijk onderscheiden. — „*Bersaglieri*" is afkomstig van het Italiaansche woord „bersaglio", dat schijf beteekent.

Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal.

BEWERKT DOOR CLOCKENER BROUSSON.

XXI.

Verder staan er nog aan de àndere zijden van het Waterlooplein aardige officierswoningen van verschillende grootte. Men heeft er kleine voor de luitenants, grootere voor kapiteins en zéér ruime en fraaie voor hoofd- en opper-officieren.

Onze oudere krijgsmakker vertelde ons, dat de heeren officieren die woningen van het Gouvernement in bruikleen kregen, maar zèlf voor de meubileering hadden te zorgen. Waren er geen huizen genóég, dan kregen ze vergoeding voor huishuur uitbetaald en kropen de ongehuwden dan meest voor de goedkoopte, in 'n hotel of pension.

Nadat we nog 'n poosje naar het voetballen gekeken hadden en ook het vlugge spel hadden bewonderd, van 'n club zéér fijn gekleede Hollandsch sprekende Inlanders, die zooveel als studenten in de medicijnen waren, stelde de man van het 10de Bataljon ons voor om nu óók eens 'n kijkje te gaan nemen in „de Pijp" of de groote cantine.

Daar 't al bij half zes was en 't dan plotseling donker gaat worden, besloten we zijn raad op te volgen en nu de soldatensoos met 'n bezoek te vereeren. Langs de societeit „Concordia" waren we er in ènkele minuten.

Dàt was me 'n verrassing voor ons, gewend als we waren aan 't onoogelijke kleine zaaltje te Nijmegen in de Waalkazerne!

„Die cantines," zoo vertelde de oude fuselier ons, „bennen hier in Indië nóóit, zooals in Holland, in de kazerne, maar steeds bùiten en zijn òveral keurig mooi ingericht. In groote garnizoenen, als hier op Batavia, zijn 't zelfs prachtige gebouwen met 'n leeszaal, groote tooneelzaal, biljartkamer, kegelbanen enz. De Bataljonsmuziek speelt er 'n páár avonden in de week en dan wordt er gedanst en 'n lol gemaakt van wat heb ik jóú daar, natúúrlijk jongens onder elkaar, want de blauwe dames dansen nu eenmaal niet op z'n Europeesch. Dan kommen 'r op die avonden hier ook de pikkers¹) van de Marine en ook dikwijls lui van de „Nederland" of „de Lloyd" en dan houden we er zooveel als sjouwermansbal, snap je? Echt lollig! Je kunt hier verders van àlles en erg goedkoop krijgen, óók jenever, maar er zijn nou plannen in de maak om apàrte cantines²) te bouwen, waar ze dan geen sterke drank zullen verkoopen, zie je...." ³)

¹) Pikkers = matrozen.
²) Treft men thans in de voornaamste garnizoenen aan.
³) De cantines in Indië heeten tegenwoordig heel deftig „Militaire Societeiten".

Zooals ik reeds zeide, vonden wij „de Pijp" in één woord prachtig! Inlandsche bedienden, netjes in 'n witte uniform met roode uitmonstering, nèt als op de boot, namen de bestellingen aan, zonder fooien!

In de comediezaal, zoo groot ongeveer als in Plancius te Amsterdam, stond 'n flink tooneel met coulissen en scherm en hier gaven, zooals onze nieuwe vriend uitlei, de militaire tooneelclubs nu en dan gratis voorstellingen voor 't garnizoen. De leeszaal zag er ook recht gezellig uit en op de leestafel lagen 'n hoop couranten en tijdschriften en illustratie's, ook veel buitenlandsche; dan zagen we er nog de bibliotheek, waar ieder soldaat gratis mooie romans kan te leen krijgen en de kegelbaan, waar ze juist druk bezig waren met „alle negen". Toen we alles gezien en bewonderd hadden, besloten we onzen dorst eens te verslaan en bestelden we ieder 'n kwast, met ijs, die ons de man 5 spie (cent) kostte.

Het was in de groote gelagkamer van „de Pijp" gezellig druk als in 'n góéd bezocht groot Amsterdamsch café. Militairen, meest Europeanen, van verschillende wapens zaten om de tafeltjes druk te boomen, lui achterover, in gemakkelijke stoelen.

We voelden ons hier dadelijk rècht senang¹), vooràl toen er nog méér luitjes van ons transport binnenkwamen en bij ons kwamen zitten. We konden elkaar toen onze eerste indrukken mededeelen. Nù, de meesten hadden, nèt als wij, nog niét veel van Batavia gezien, maar wàt ze zagen, had diépen indruk gemaakt, en de oudere fuselier gaf den raad om onzen éérsten Zondag te besteden aan 'n mooie rijtoer door de stad, éérst met de tram naar beneden en dan met 'n dos à dos òveral naar toe. Aldus werd door de meesten besloten.

Toen we zoo 'n uurtje gezellig gebabbeld hadden en al 't moois van de fraaie cantine hadden afgekeken, besloten Hendriks, Tiemersma en ik, zei de gek, nog 'n beetje te gaan wandelen. Buiten gekomen zagen we voor 't eerst 't goddelijk mooie, rijn verheven lichteffect van 'n intens helder maanlichtschijnsel op de tropische natuur en de witte villahuizen.

De vòlle maan geeft hier wel dùbbel zooveel licht als bij helder vriezend weer op 'n sneeuwlandschap in Europa!

We liepen als door 'n betooverde sprookjesstad. Véél menschen kwamen we niet tegen. Nù en dàn 'n Inlander of Europeaan, 'n dos à dos of fraai eigen rijtuig, maar drùk, zooals we dat in Amsterdam en Nijmegen gewend waren, was 't hier heelemáál niet. Integendeel, 't was stil en eenzaam! Maar juist dóór die stilte en eenzaamheid genoten we nog te méér van 't mooi! Wáár we al zoo geloopen hebben, die eerste avond, weet ik niet, maar we kwamen o. a. weer in het Hertogspark, waar het Paleis van den Legercommandant zoo heerlijk tegen 't groen afstak. Ik herhaal nòg eens, dat ik niét in staat ben in woorden weer te geven, wat ik gevoelde. Die éérste wandeling in den Indischen maneschijn zal ik nóóit vergeten, omdat éérste indrukken, blijvende zijn! Zelfs Hendriks, 'n vrij ruwe jongen anders, was er stil van. 'n Groepje klapperboomen bij een brugje was om voor te knielen!

¹) Lekker, op ons gemak.

Toen we op den Hospitaalweg eenige Inlandsche jongelui tegenkwamen, die onder begeleiding van guitaren en mandolines 'n droomerig zoet Maleisch liedje zongen, toen greep ik plotseling in vervoering m'n vrienden vast en riep ik uit: „O, lui, wat is 't hier hééérlijk om te leven, wat is de wereld toch prachtig mooi!" Hendriks en Tiemersma keken me wel 'n beetje verbouwereerd aan, maar láchten toch niet, dus ook zij schenen iets méé te voelen van 't gróóte geluk, dat mij op dat moment gegrépen had! Als de Inlanders dichterbij kwamen, hoorde ik, dat ze onder elkaar Hollandsch spraken, niet gebroken zooals vriend Abdoellah, maar nèt zoo goed als wij, geboren Nederlanders. Ze waren zéér smaakvol gekleed en gingen 'n poort binnen, waarboven ik School ter opleiding van Inlandsche Artsen las. Het waren dus medische studenten, nèt als de voetballers van het Waterlooplein. Ik had ze dòlgraag eens aangesproken, maar ik durfde niet en riep alleen bij 't passeeren van de poort, waar er nog 'n páár 'n cigaret stonden te rooken: „Bonsoir heeren!" wat héél vriendelijk op dezèlfde wijze beantwoord werd. — En tóén gingen we langs het Groot-Militair Hospitaal langzaam naar huis.

Kruispunt Hospitaalweg. — Gang Medjangan te Weltevreden.
De woningen zijn meestal bewoond door officieren van gezondheid, werkzaam in het Groot-Militair Hospitaal of aan de School ter opleiding van Inlandsche Artsen. (Zie de Gedenkschriften van een Oud-Koloniaal).

Om 8 uur hoorden we plotseling een schot [1]), dadelijk daarop gevolgd door het signaal taptoe in de verschillende kampementen en om half 9, 't uur van avondappel [2]), lagen we reeds góéd en wèl te bed nà te denken over dien eersten aan vèrsche indrukken zoo rijken dag in mooi Insulinde!

Terwijl Jan nu slápen gaat, wil ik even m'n trouwe lezers en.... lezeressen meedeelen, dat de Liederenbundel 't Oranjeboekje voor Janmaat en Soldaat, voor School en Volk (zie „Gedenkschriften" in „De Prins" van 29 Oct. en 12 Nov. j.l.) in 't begin van Januari zal verschijnen, in 't formaat der bekende militaire tuniekzakken en 96 bladzijden dik. Behalve 68 verschillende nationale-, militaire- en matrozenliederen, waarvan 50 op bekende wijzen, zal men in m'n boekje ook nog véél te lezen vinden over de verdediging des lands, vooràl van belang voor diègenen, welke móédeloos geworden, aan èigen kracht twijfelen en denken dat 't tòch maar „vechten tegen de bierkaai" zou zijn! Ik ben overtuigd, dat mijn boekje aan duizenden in den lande 't nationale zèlfvertrouwen kan hergeven, een zèlfvertrouwen, dat vooràl Leger en Vloot zoo bróódnoodig hebben. — Ik hóóp dan ook, dat niemand uwer verzuimen zal mijn Oranjeboekje aan te schaffen.

[1]) Het avond- en morgenschot is sedert afgeschaft.
[2]) Tegenwoordig, naar ik vernam, op 10 uur gesteld.

Een herinnering aan Sherlock Holmes.

Het avontuur van den Duivelsklauw,

DOOR ARTHUR CONAN DOYLE.

(*Slot*).

„Vanmorgen," vervolgde Mortimer Tregennis, „waren deur en raam nog precies hetzelfde en ik had geen reden te denken, dat er een vreemde in huis was geweest. Maar daar zaten mijn broers, volslagen krankzinnig van schrik en Benda dood — haar hoofd hangend over de leuning van den stoel. Ik zal het gezicht van die kamer mijn leven lang niet weer vergeten."

„En kunt gij er geenerlei verklaring van geven?" vroeg Holmes.

„Het is duivels werk, Mr. Holmes! duivels werk!" riep Mortimer Tregennis. „Welk menschelijk wezen zou zoo iets kunnen doen?"

„We moeten eerst alle natuurlijke verklaringen nagaan, voor we met een dergelijke theorie beginnen," zei Holmes. „Ik vermoed, Mr. Tregennis, dat u een of ander geschil met uw familie heeft gehad, aangezien gij niet bij hen inwoont?"

„Ja, Mr. Holmes, ofschoon die quaestie geheel afgedaan en vergeten is. We hadden vroeger een tin-mijn in Redruth, maar we verkochten die aan een maatschappij en gingen van onze renten leven. Ik wil nu natuurlijk niet ontkennen dat we wat woorden kregen over de verdeeling van het geld. Dit heeft eenigen tijd tusschen ons gestaan, maar later werd alles vergeven en vergeten en we waren de beste vrienden samen."

„Is er op den avond, dien ge samen doorbracht ook iets gebeurd, dat eenig licht zou kunnen werpen op het treurig voorval? Bedenk u eens goed, Mr. Tregennis."

„Neen mijnheer, in 't geheel niets."

„Waren uw familieleden even opgewekt zooals altijd het geval was?"

„Ja, zeker."

„Waren het zenuwachtige menschen? Spraken ze wel eens over een hun dreigend gevaar?"

„Neen."

„U heeft er dus niets aan toe te voegen, dat mij op het spoor zou kunnen brengen?" Mr. Mortimer dacht een oogenblik diep na.

„Er schiet mij nog iets te binnen," zei hij eindelijk. „Toen we aan tafel zaten, zat ik met den rug naar het raam en mijn broer George met wien ik speelde er tegenover. Een oogenblik zag ik hem met strakke blikken over mijn schouder staren en ik keerde mij om, om ook te kijken. Het gordijn was op en het raam gesloten, maar ik kon de heesters onderscheiden op het grasveld en even meende ik iets te zien bewegen. Ik zou echter niet kunnen zeggen of het een man of een dier was. Op mijn vraag waar hij naar keek, antwoordde hij dat hij hetzelfde gevoel had gehad, meer kan ik er niet van zeggen."

En ik zag door het gesloten raampje een vreeselijk verwrongen grijnzend gezicht.

„Hebt gij het niet nader onderzocht?"

„Neen, we dachten er niet verder over na."

„Ge verliet hen dus zonder eenig voorgevoel van onheil?"

„Ja."

„Ik heb nog niet goed begrepen hoe u het nieuws zoo vroeg vanmorgen hoorde."

„Ik ben gewend vroeg op te staan en voor het ontbijt een wandeling te doen. Vanmorgen was ik nauwelijks uitgegaan of de dokter reed mij achterop. Mrs. Porter had hem een dringende boodschap gezonden. Ik sprong naast hem in het rijtuig en we reden naar Tredannick Wartha. Toen we er aankwamen bevonden we, dat de kaarsen en het vuur reeds uren te voren uitgegaan moesten zijn en dat ze in het donker hadden gezeten tot het aanbreken van den dageraad. Volgens den dokter moest Brenda reeds minstens zes uren dood zijn geweest. O het was afschuwelijk. Er waren geen sporen van geweld. Ik kon het niet langer aanzien en de dokter viel bijna flauw in een stoel."

„Opmerkelijk — hoogst opmerkelijk," zei Holmes opstaande en naar zijn hoed grijpend. „Ik geloof dat we het beste doen dadelijk maar naar Tredannick Wartha te gaan." — — — — — —

Onze nasporingen van dien eersten morgen brachten de zaak niet veel verder. Hij werd echter gekenmerkt door een gebeurtenis, die een allerakeligsten indruk bij mij achterliet. Terwijl wij langs den smallen, slingerenden zandweg liepen, die naar het huis voert, hoorden wij het geratel van een rijtuig achter ons. We gingen terzijde om het te laten voorbijgaan. En ik zag door het gesloten raampje een vreeselijk verwrongen, grijnzend gezicht, dat ons onheilspellend aanstaarde.

„Mijn broers!" riep Mortimer Tregennis uit, wit tot aan de lippen, „die ze naar het krankzinnigengesticht brengen."

Vol afschuw staarden wij het zwarte rijtuig na. Toen gingen we verder, naar het huis, waar ze hun treurig lot ondergaan hadden. Het was een ruime, vroolijke villa, met een grooten tuin vol voorjaarsbloemen. Het raam van de zitkamer kwam uit op dezen tuin, waaruit volgens Mortimer Tregennis het boosaardige schepsel gekomen was, dat hen in een oogenblik van het verstand had beroofd.

Holmes ging langzaam en peinzend langs de bloemperken. En zoozeer was hij in gedachten verdiept, dat hij struikelde over een gieter en den inhoud daarvan over het tuinpad uitstortte. Daarna belden we aan en de deur werd ons geopend door de oude huishoudster, Mrs. Porter. Ze beantwoordde gereedelijk al de vragen, die Holmes haar deed. Ze had des nachts niets gehoord. Ze was flauw gevallen van schrik toen ze 's morgens het sinistere gezelschap om de tafel had zien zitten. Toen ze weer bijgekomen was, had ze het raam geopend om de frissche morgenlucht binnen te laten en was daarna naar buiten gehold om een jongen naar den dokter te sturen. Miss Brenda lag boven op haar bed. Er waren vier sterke mannen noodig geweest om de broers in een rijtuig te krijgen, dat hen naar het gesticht had vervoerd. Zij zelf wilde geen dag langer in huis blijven en zou nog dien zelfden middag naar haar ouders gaan in St. Ives.

We gingen de trap op en keken lang en aandachtig naar het lijk. Miss Brenda Tregennis was blijkbaar een mooi meisje geweest, ofschoon ze nu bijna den middelbaren leeftijd bereikt had. Haar donker, fijn besneden gezicht leek knap, zelfs nog in den dood, maar het had de uitdrukking van ontzetting nog behouden, die haar laatste menschelijke aandoening was geweest. Van haar slaapkamer gingen we de trap af naar het vertrek, waar het raadselachtige geval gebeurd was. De verkoolde asch van het vuur lag in den haard. Op de tafel lagen de kaarten uitgespreid en daarnaast stonden de vier afgeloopen en uitgebrandde kaarsen. De stoelen waren tegen den muur gezet, maar overigens was alles onveranderd gelaten. Holmes liep met lichte, vlugge schreden door de kamer, zette de stoelen weer op hun plaats en ging er, een voor een, op zitten, om na te gaan hoeveel er van den tuin zichtbaar was. Toen onderzocht hij het plafond, den vloer en den haard.

„Waarom een vuur?" vroeg hij. „Hadden ze altijd vuur aan in deze kleine kamer op een voorjaarsavond?"

Mortimer Tregennis legde uit dat het een koude, vochtige avond was geweest. Daarom had men na zijn komst vuur laten aanleggen. „Wat gaat ge nu doen, Mr. Holmes?" vroeg hij.

Mijn vriend legde glimlachend zijn hand op mijn arm. „Met uw verlof, heeren," zei hij, „we zullen naar huis terugkeeren, want ik geloof niet dat we hier nog een nieuwen factor zullen opdoen. Mocht mij iets te binnen schieten, Mr. Tregennis, dan zal ik het u en den predikant zeker laten weten."

Lang nadat we in ons huisje terugwaren, verbrak Holmes zijn diep stilzwijgen. Hij zat achterover geleund in zijn stoel, zijn bleek, fijn gezicht ternauwernood zichtbaar door den blauwen tabaksdamp, zijn zwarte wenkbrauwen samengetrokken, een afwezigen blik in de oogen. Eindelijk legde hij zijn pijp neer en sprong op.

„Het gaat niet, Watson!" zei hij lachend. „Laat ons samen een eindje langs de rotsen wandelen. Zeelucht, zonneschijn en geduld — dan zal het andere misschien komen.

„Laat ons nu eens kalm alles nagaan, Watson," vervolgde hij, zoodra we buiten waren. „In de eerste plaats hecht gij noch ik aan de tusschenkomst van den duivel in menschenzaken. Laat ons dus beginnen met dat denkbeeld geheel buiten te sluiten. Goed. Dan blijven er nog over: drie personen, die door bemiddeling van een redelijk of redeloos menschelijk wezen door een verschrikkelijk lot getroffen zijn. Wanneer nu is dit gebeurd? Blijkbaar onmiddellijk nadat Mr. Mortimer Tregennis de kamer verlaten had en niet later dan elf uur. Dit is een zeer belangrijk punt. De kaarten lagen nog op tafel. Het was reeds over den tijd dat ze gewoonlijk naar bed gingen. En toch hadden ze hun stoelen nog niet achteruitgeschoven of waren zelfs van houding veranderd.

Onze volgende stap is, voor zoover mogelijk, de gangen van Mortimer Tregennis na te gaan, nadat hij de kamer verliet. Mijn methode kennend, begreep je natuurlijk dat ik door mijn onhandigheid met den gieter, in het natte zandpad een duidelijker indruk wilde krijgen van zijn voet, dan mij anders mogelijk zou zijn geweest. Daarna viel het mij gemakkelijk zijn spoor te volgen. Hij schijnt vlug in de richting van de pastorie te zijn gegaan.

Als Mortimer Tregennis dus van het tooneel verdween, wie kan dan de kaartspelers zulk een bovenmenschelijken schrik hebben aangejaagd? En op welke wijze is dit geschied? Mrs. Porter kunnen we gerust buiten spel laten. Ze is blijkbaar geheel onschuldig. Hebben we eenig bewijs dat er iemand naar het raam sloop? Het eenige gegeven in deze komt van Mortimer Tregennis zelf, die beweert dat zijn broer iets zag bewegen in den tuin. Dat was zeer opmerkelijk, daar het een donkere, regenachtige avond was. Bovendien heb ik in geen der bloemperken ergens een voetspoor kunnen vinden. Je ziet dus onze moeilijkheden in, nietwaar Watson?"

„Ja," antwoordde ik met overtuiging.

„En toch zijn ze met een weinig meer materiaal niet onoverkomelijk. Intusschen zullen we voorloopig over het geval niet verder spreken, tot we over nauwkeuriger gegevens kunnen beschikken."

Toen we dien namiddag in onze woning terugkeerden, vonden we een bezoeker op ons wachten. Geen van tweeën behoefden we te vragen wie het was. Het reusachtige lichaam, het gerimpelde gezicht, met de woeste oogen en haviksneus, het grijzende haar, dat bijna langs de zoldering streek, de lange baard — dit alles was even goed bekend in Londen als in Afrika en kon alleen vereenzelvigd worden met de vervaarlijke persoonlijkheid van Dr. Leon Sterndale, den grooten leeuwenjager en ontdekkingsreiziger.

We hadden gehoord van zijn aanwezigheid in deze streek, en zelfs zijn lange figuur een paar malen op de heide gezien. Hij had evenwel geen moeite gedaan ons aan te spreken, en wij hadden er ons wel voor gewacht met hem te beginnen, want het was algemeen bekend, dat hij uit liefde tot afzondering steeds tusschen elke twee reizen een tijdlang doorbracht in een bungalow in een eenzaam bosch van Beauchamp Arriance, waar hij leefde te midden van zijn boeken en zijn kaarten, en in zijn eigen behoeften voorzag, zonder zich te bemoeien met de zaken van de menschen rondom hem. Het was daarom een verrassing voor mij hem Holmes gretig te hooren vragen, of hij ook verder was gekomen met de oplossing van het geheimzinnige voorval.

„Het eenige," zei hij, „waardoor ik aanspraak kan maken op uw vertrouwen is, dat ik gedurende mijn veelvuldig verblijf alhier, de familie Tregennis dikwijls heb ontmoet — van moeders kant zijn we nog familie van elkaar — en hun vreemd lot heeft mij zeer geschokt. Ik was juist in Plymouth aangekomen op weg naar Afrika, toen het nieuws mij

De Overstroomingen in Frankrijk. — Het hooge water heeft weer onderscheidene streken van Frankrijk geteisterd, onberekenbare schade aangericht en groote belemmering in het verkeer veroorzaakt. Alleen de Beneden-Loire heeft 9000 H.A. en eenige plaatsen, o. a. de stad Nantes, waarvan de *„Rue Kervégan"* hierboven in beeld gebracht is, geïnundeerd.

Het Spoorwegongeluk te Nieuwe Schans. — Op 300 M. afstand van het station derailleerde de van Winschoten in vrij snelle vaart aankomende personentrein, tengevolge waarvan twee wagens vernietigd, de locomotief, die diep in het zand reed, zwaar beschadigd en de rails van het naaste spoor verbogen werden; de remmer Snoek, die zich in den tweeden wagen bevond en er uitgezaagd moest worden, kreeg ernstige verwondingen.

De overbrenging van het lijk van Graaf Leo Tolstoï van het station D'Astapovo naar den trein, die het verder vervoerde naar Zasiéka, waar het in het naburige bosch op den heuvel van Yasnaia—Poliana, volgens den wensch van den beroemden schrijver, ter ruste gelegd werd. — Zijne vier zoons, Serge, Michel, André en Ilias, dragen de open lijkkist, die gevolgd wordt door Gravin Tolstoï, vereerders en belangstellenden.

vanmorgen bereikte. Daarop ben ik onmiddellijk teruggegaan om u bij het onderzoek te helpen."

Holmes haalde de wenkbrauwen op.

„Hebt ge uw boot er door gemist?"

„Ik zal met de volgende gaan."

„Groote hemel! dat is nog eens vriendschap!"

„Ik zeg u dat we nog familie van elkaar zijn —"

„Ja, van uw moeders kant. Was uw bagage al aan boord?"

„Gedeeltelijk, maar het meeste was in het hotel."

„Zóó, maar het voorgevallene kan toch nog niet in de morgenbladen gestaan hebben."

„Neen mijnheer, ik heb een telegram gekregen."

„Zou ik mogen vragen van wien?"

Er vloog een schaduw over het magere gezicht van den ontdekkingsreiziger. „U bent zeer nieuwsgierig, Mr. Holmes."

„Dat brengt mijn vak mee."

Met groote inspanning wist Dr. Sterndale zijn bedaardheid te herkrijgen.

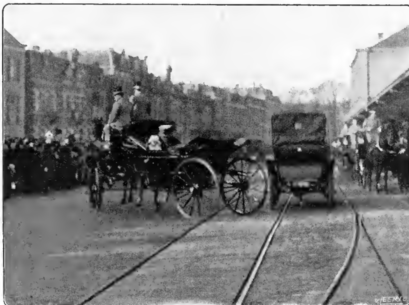
„Ik wil het u wel zeggen," zei hij. „Mr. Roundhay, de predikant, zond het mij."

„Dank u," zei Holmes. „Laat mij u als antwoord op uw oorspronkelijke vraag zeggen, dat ik met mijzelf nog niet in het reine ben omtrent het geval, maar dat ik alle hoop heb spoedig een conclusie te kunnen trekken. Het zou voorbarig zijn nog meer te zeggen."

„Mag ik u vragen of uw verdenkingen ook een bepaalde richting uitgaan?"

„Die vraag wil ik liever niet beantwoorden."

„Dan heb ik mijn tijd verspild en behoef mijn bezoek niet te rekken."

H. M. de Koningin met H. K. H. Prinses Juliana in open landauer, van het station naar het Kon. Paleis aan het Noordeinde te 's-Gravenhage rijdende, geestdriftig toegejuicht door het publiek. — De Koninklijke Familie keerde van de zomerresidentie, 't Loo, terug.

De oude molen te Noordhorn in afbraak. — Sedert de 15de eeuw heeft hij de stormen des tijds getrotseerd en trouw zijn plicht gedaan; thans wordt hij meedoogenloos door den hamer des sloopers geveld! Had men dit middeleeuwsche bouwwerk niet kunnen sparen!

De beroemde doctor ging slecht gehumeurd heen, binnen vijf minuten gevolgd door Holmes. Ik zag hem voor dien avond niet weer. Toen kwam hij terug met zoo langzamen tred en een zoo bleek gelaat, dat ik dadelijk kon zien dat hij met het onderzoek niet veel gevorderd was. Hij keek een telegram in dat op hem wachtte en gooide het op het vuur.

„Uit het hotel te Plymouth, Watson," zei hij. „De predikant heeft mij het adres gegeven en ik heb geseind om mij van de waarheid van Dr. Leon Sterndale's verklaring te vergewissen. Het schijnt dat hij daar inderdaad gisteren avond heeft doorgebracht en dat hij een gedeelte van zijn bagage naar Afrika heeft laten doorgaan, terwijl hij zelf terugkeerde om tegenwoordig te zijn bij dit onderzoek. Hoe vindt je dat, Watson?"

„Hij schijnt groot belang in de quaestie te stellen."

„Groot belang — ja. Hier hebben wij een draad te pakken die ons te voren ontbrak en die kan dienen om het net te ontwarren, maar toch geloof ik dat we ons materiaal nog steeds niet geheel in handen hebben. Zoodra dit het geval is, zijn onze moeilijkheden opgelost."

Weinig dacht ik dat de woorden van Holmes reeds zoo spoedig verwezenlijkt zouden worden. Den volgenden morgen was ik bezig mij te scheren voor het raam, toen ik hoefgekletter hoorde en een dogcar in galop den weg zag afkomen. Ze bleef voor onze deur staan; onze vriend de predikant sprong er uit en holde ons tuinpad op. Holmes was reeds gekleed en we snelden naar beneden hem tegemoet.

Onze bezoeker was zoo opgewonden dat hij nauwelijks kon spreken, maar eindelijk kwam zijn treurig verhaal er met horten en stooten uit.

„Wij zijn van den duivel bezeten, Mr. Holmes! Mijn arme gemeente is van den duivel bezeten," riep hij uit. „Satan zelf is los! We zijn geheel aan hem overgeleverd!" Hij sprong in het rond van opwinding hetgeen belachelijk was geweest om aan te zien, als zijn gezicht niet zoo grauwwit en zijn oogen niet zoo uit de kassen gepuild hadden. Eindelijk stiet hij zijn verschrikkelijk nieuws er uit.

„Mr. Tregennis is vannacht gestorven onder precies dezelfde verschijnselen als zijn overige familie."

Holmes sprong op, een en al bezieling en leven. „Hebt gij plaats voor ons beiden in uw dogcar?" vroeg hij.

„Ja."

„Dan, Watson, zullen we ons ontbijt uitstellen. Mr. Roundhay, we zijn geheel tot uw dienst. Gauw, gauw, voordat er iets van de plaats wordt geschoven."

De kostganger bewoonde twee kamers boven elkaar in de pastorie in den linkervleugel van het gebouw. Beneden had hij een groote zit-, boven een slaapkamer. Ze keken uit op een croquetveld dat zich tot aan de ramen uitstrekte. Wij waren er vóór de aankomst van de politie of den dokter, zoodat alles precies in dezelfde orde gebleven was. Laat mij het tooneel beschrijven zooals we het zagen op dien mistigen Maartmorgen. Het heeft een onuitwischbaren indruk op mijn geest achtergelaten.

Hélène Dutrieu, die in haar Farman-tweedekker het vrouwenvliegrecord, dat op naam van Mlle Marvingt stond, verbeterde, door in 1 uur 9 minuten boven het vliegkamp de la Beauce 60 K.M. 800 M. af te leggen en daarmede de „coupe" verwierf, door het Parijsche blad *„Femina"* uitgeloofd. Hélène Dutrieu maakte vroeger reeds naam als wielrijdster.

Egelfamilie (oude met vier jongen). — Het is den bekenden dieren-fotograaf, den heer Tepe, gelukt, dit vijftal insecten-etende, borstelige zoogdieren, in de vrije natuur op te nemen; de egel is een zeer merkwaardig dier, in zeker opzicht eenig in zijn soort. Welk ander dier kan, kop en pooten intrekkende, zich zoodanig oprollen, dat het op een met stekels gewapenden bal gelijkt? De egel, een goed zwemmer, schuw en vreesachtig, scherp van gehoor, houdt zich gewoonlijk bij dag schuil onder heggen of steenhoopen, gaat 's nachts op zijn prooi uit, bouwt in een holte van den grond, pl.m. $^1/_3$ M. diep, een nest met behulp van bladeren, stroo enz., die hij tusschen de stekels meevoert. De egel is zeer nuttig, wijl hij veel schadelijke insecten, slakken, wormen, veldmuizen en andere lastige dieren doodt; het vermogen om zich op te rollen, de scherpe stekels naar alle kanten uitstekende, ontleent hij aan de sterke ontwikkeling van zijn rugspieren; natuurlijk is dit een middel tot zelfverdediging, als hij bedreigd wordt.

De atmosfeer van het vertrek was verschrikkelijk drukkend en benauwd. De dienstbode, die er het eerst was binnengekomen, had het raam opengegooid, anders zou het nog veel ondragelijker zijn geweest. Dit werd misschien gedeeltelijk veroorzaakt door een brandende walmende lamp op tafel. Daarnaast zat de doode achterovergeleund in zijn stoel, de dunne baard vooruitgestoken, de bril op zijn voorhoofd geschoven en het magere donkere gezicht naar het raam gekeerd, met dezelfde uitdrukking van ontzetting, die de trekken van zijn gestorven zuster gekenmerkt had. Zijn ledematen waren krampachtig verwrongen en zijn vingers samengetrokken, alsof hij gestorven was in een aanval van doodelijken angst. Hij was volledig gekleed, ofschoon men kon zien dat dit in allerijl gebeurd was. Wij hadden reeds vernomen dat zijn bed beslapen was en dat het tragische einde hem vroeg des morgens overvallen had.

In een oogwenk was het gewoonlijk zoo flegmatieke gezicht van Holmes een en al leven, zijn oogen schitterden, zijn lippen waren vastberaden opeengeklemd, zijn ledematen trilden van gretigen ijver. Hij was op het grasveld, kwam door het raam binnen, liep de kamer door, ging de trap op naar het slaapvertrek, als een jachthond die wild speurt. In de slaapkamer keek hij snel rond en eindigde met het raam open te gooien, wat hem aanleiding gaf tot vernieuwde opwinding, want hij leunde er uit met luide uitroepen van belangstelling en vreugde. Toen stormde hij de trap af, vloog door het open raam, wierp zich voorover met het gezicht op het grasveld, sprong op, de kamer weer in, alles met de voortvarendheid van een jager die het wild op de hielen volgt. De lamp, een gewone standaard, onderzocht hij zorgvuldig en nam de maten er van op. Met zijn lens bekeek hij nauwkeurig het mica kapje boven het lampeglas, schrapte er wat asch af, en deed die in een enveloppe, welke hij in zijn zakboekje wegborg. Eindelijk, juist toen de dokter en de politie verschenen, wenkte hij den predikant en wij gingen met ons drieën naar buiten.

„Ik ben blij dat mijn onderzoek niet geheel en al onvruchtbaar is geweest," merkte hij op. „Ik kan hier niet langer blijven om de zaak met de politie te bespreken, maar ge zoudt mij zeer verplichten Mr. Roundhay, als u de aandacht van den inspecteur uit mijn naam op het slaapkamerraam en de lamp in de zitkamer wildet vestigen. En nu, Watson, geloof ik dat we ons elders nuttiger kunnen maken."

De volgende twee dagen hoorden wij niets van de politie. Gedurende dien tijd bracht Holmes uren door rookend en droomend in ons optrekje, maar het grootste gedeelte van zijn tijd met wandelingen over de heide, vanwaar hij steeds terugkwam zonder te zeggen waar hij geweest was. Een proef die hij nam toonde mij den aard van zijn onderzoekingen aan. Hij had een lamp gekocht, het duplikaat van die welke gebrand had in de kamer van Mortimer Tregennis, op den morgen van zijn dood. Deze lamp had hij gevuld met dezelfde olie als op de pastorie gebruikt werd en hij ging zorgvuldig na hoe lang het duurde voordat ze opgebrand was.

„Je zult je nog herinneren Watson," merkte hij op zekeren namiddag aan, „dat er één enkel punt van gelijkenis is in de verschillende verslagen die ons ter oore zijn gekomen, nl. de uitwerking van de atmosfeer in de kamer, op ieder die er het eerst is binnen gegaan. Weet je nog dat Mortimer Tregennis ons vertelde dat de dokter, zoodra hij in de noodlottige kamer gekomen was in een stoel neerviel? Dat Mrs. Porter, de huishoudster, flauw viel? Verder kun je onmogelijk de vreeselijke benauwdheid van de kamer hebben vergeten na den dood van Mortimer Tregennis zelf, ofschoon de dienstbode het raam had open gegooid. Die dienstbode, zoo vernam ik bij ingesteld onderzoek, voelde zich daarna zoo ziek, dat ze naar bed is gegaan. Je zult moeten toegeven, Watson, dat deze feiten veel te denken geven. In beide gevallen was er bewijs van een vergiftige atmosfeer, veroorzaakt door een verbrandingsproces, in het eene door een vuur, in het andere door een lamp. Het vuur was noodig, maar de lamp werd, zooals een vergelijking met de opgebrande olie je zal aantoonen, aangestoken, lang nadat het klaar daglicht was. In het eerste geval — dat van de familie Tregennis — werd er een zekere stof in het vuur gedaan. De dampen trokken daardoor natuurlijk in meer of mindere mate den schoorsteen in. Vandaar dat de uitwerking van het vergif minder groot moet zijn geweest dan in het tweede geval, waar er niet zooveel van de dampen konden ontsnappen. Zoo werd dus alleen de vrouw, die natuurlijk gevoeliger organen had dan de mannen, gedood, terwijl de anderen tijdelijk, of voor goed, krankzinnig werden, blijkbaar de eerste uitwerking van die stof. Bij Mortimer Tregennis werkte ze onmiddellijk. Op deze redeneering ingaande, keek ik rond in Mortimer Tregennis' kamer, of ik ook eenige overblijfselen van deze stof kon vinden. De plaats om daarnaar te zoeken was blijkbaar het mica kapje boven het lampeglas. En daar bemerkte ik, zoowaar, een paar korreltjes asch, en om de randen een bruinachtig poeier dat nog niet geheel verteerd was. De helft hiervan deed ik, zooals je gezien hebt, in een enveloppe. Laat ons nu onze lamp aansteken, Watson. We zullen echter eerst het raam openen. Ga bij dat open raam in een leuningstoel zitten. Ik zal in dezen stoel tegenover jou plaats nemen, we kunnen elkaar dan gadeslaan en een eind maken aan de proef, zoodra de verschijnselen onrustbarend worden. Is je dit alles duidelijk? Welnu, ik neem het poeier uit de enveloppe en leg het boven de brandende lamp. Zoo! Nu Watson laat ons gaan zitten en afwachten wat er gebeurt."

Ik was nog nauwelijks gezeten of er zweefde voor mijn oogen een benauwde, dikke walm, die mijn brein geheel benevelde, en allerlei verschrikkelijke, onbeschrijfelijk angstwekkende vizioenen bij mij te voorschijn riep. Mijn haren rezen te berge, mijn oogen puilden uit, en mijn tong was als leer. Ik trachtte te schreeuwen en werd mij vaag bewust van een krassend geluid dat mijn eigen stem was, maar als uit de verte tot mij scheen te komen. Op hetzelfde oogenblik zag ik door den nevel Holmes' gezicht, wit, strak en verwrongen van ontzetting, dezelfde uitdrukking die ik had gezien op het gelaat van de dooden. Dat gezicht gaf mij een oogenblik mijn bezinning terug. Ik vloog uit mijn stoel op, sloeg mijn armen om Holmes heen en elkaar ondersteunend gingen we wankelend de deur uit en wierpen ons naast elkaar op het gras neer, waar de heerlijke zonneschijn zich een weg baande door den afschuwelijken nevel, die ons omhuld had. Langzamerhand keerde het denkvermogen bij ons terug; we veegden ons klam voorhoofd af en keken elkaar verschrikt aan.

„Watson!" zei Holmes eindelijk, „ik moet je mijn verontschuldigingen aanbieden. Het was een proef waaraan ik je niet had mogen blootstellen."

„Je weet," antwoordde ik, een weinig aangedaan, „dat het steeds mijn grootste vreugde is, jou te kunnen helpen."

„Ik had niet verwacht dat de uitwerking zoo plotseling en zoo verschrikkelijk zou zijn."

Eensklaps snelde hij ons huis binnen, kwam er met de brandende lamp weer uit, en wierp die in een braamstruik.

„Ik veronderstel Watson dat je nu niet meer den minsten twijfel koestert aangaande deze drama's?"

„Niet den minsten."

„Maar de oorzaak blijft nog even duister als te voren. Ga mee naar het zomerhuis en laat ons samen eens alles rustig bespreken. Ik geloof vast en zeker dat Mortimer Tregennis het poeier in het vuur heeft gegooid op het oogenblik dat hij Tredannick Wartha verliet. We moeten bedenken dat hij sprak van een familietwist, die door een verzoening gevolgd werd. Wanneer ik denk aan zijn vosachtig gezicht en kleine kraaloogjes achter den bril, komt hij mij niet voor als iemand, van zeer vergevensgezinden aard."

„Zou zijn eigen dood dan zelfmoord zijn geweest?"

„Niet onmogelijk, Watson. De man, die zijn naaste familie, zoo wreed behandelde, zou daartoe wel door wroeging gedreven kunnen worden. Maar er zijn overwegende gronden tegen deze veronderstelling. Gelukkig is er één man in Engeland, die er alles van weet. Ik heb een afspraak met hem gemaakt voor dezen namiddag, zoodat we de feiten van zijn eigen lippen zullen vernemen. Ha! daar is hij! Dezen kant uit als 't u blieft, Dr. Leon Sterndale."

„We hebben juist een chemische proef genomen, die onze kamer ongeschikt heeft gemaakt voor zoo 'n vermaard bezoek als van u."

Ietwat verbaasd ging de groote Afrikaansche ontdekkingsreiziger naar het rustieke prieel waar wij zaten.

Wij gingen de trap op
en keken lang en aandachtig naar het lijk.

„U heeft mij hier ontboden, Mr. Holmes. Ik heb uw briefje ongeveer een uur geleden ontvangen, maar ik zou niet weten waaraan ik uw oproeping te danken heb."

„Misschien kunnen we u dat ophelderen vóór u weer heengaat," zei Holmes. „Intusschen ben ik u zeer verplicht voor de welwillendheid, waarmee ge aan mijn verzoek voldaan hebt. Neem me niet kwalijk dat we u in de open lucht ontvangen, maar daar we eenige zeer intieme zaken te verhandelen hebben, die u persoonlijk betreffen, is het raadzaam een plaats te kiezen, waar we niet beluisterd kunnen worden."

Dr. Sterndale keek mijn metgezel norsch aan. „Ik begrijp niet, mijnheer, wat u met mij te bespreken kunt hebben, dat mij persoonlijk betreft."

„De moord op Mortimer Tregennis," zei Holmes.

Een oogenblik wenschte ik dat ik gewapend was. Sterndale's woest gezicht werd donkerrood, zijn oogen schoten vonken, de aders zwollen op zijn voorhoofd en met gebalde vuisten sprong hij op mijn metgezel toe. Maar eensklaps bleef hij staan en met de uiterste zelfbeheersching nam hij een koude, kalme houding aan, die misschien grooter gevaar te kennen gaf dan zijn uitbarsting van drift.

„Ik heb zoo lang onder wilden en buiten de wet geleefd," zei hij, „dat ik gewend ben steeds mijn eigen rechter te zijn. Ik raad u, Mr. Holmes, dit niet te vergeten, want ik wil u niet graag kwaad doen."

„Ik u ook niet, Dr. Sterndale. Het duidelijkst bewijs hiervan is dat ik, wetend wat ik weet, om ù, inplaats van om de politie heb gezonden."

Sterndale ging met een hijgenden zucht zitten, misschien voor het eerst in zijn avontuurlijk leven bevreesd.

„Wat bedoelt ge?" vroeg hij eindelijk.

„Dat zal ik u zeggen," zei Holmes, „en ik hoop dat ge mij openhartig zult antwoorden. Wat ik daarna zal doen hangt af van den aard uwer verdediging."

„Mijn verdediging?"

„Ja."

„Waartegen?"

„Tegen de beschuldiging van moord, gepleegd op Mortimer Tregennis."

Sterndale veegde zich het voorhoofd af. „U schiet op, moet ik zeggen."

„Als bewijs zal ik u eenige feiten vertellen, waarop mijn gevolgtrekkingen gegrond zijn. Van uw terugkeer uit Plymouth zal ik niets zeggen, behalve dat ik daaruit voor het eerst afleidde dat ge een der factoren waart, waarmee ik in dit drama rekening moest houden. Ge kwaamt hier om mij te vragen wien ik verdacht. Ik weigerde u te antwoorden. Toen gingt ge naar de pastorie, wachttet daar eenigen tijd voor het huis en keerdet eindelijk naar uw bungalow terug."

„Hoe weet ge dat?"

„Ik heb u gevolgd."

„Ik heb niemand gezien."

„Dat kunt ge niet anders verwachten, als ik u volg. Ge bracht een rusteloozen nacht door en vormdet zekere plannen, die ge den volgenden morgen uitvoerdet. Toen ge bij het aanbreken van den nacht de deur uitgingt, vuldet ge uw zak met roodachtig kiezel, dat bij uw hek lag."

Sterndale schrok hevig en keek Holmes verbaasd aan.

„Toen liept ge vlug door, naar de pastorie. Ge droegt hetzelfde paar geribde tennisschoenen, dat ge op het oogenblik aan uw voeten hebt. Bij de pastorie aangekomen, gingt ge den boomgaard door en kwaamt uit onder het venster van den kostganger, Mr. Tregennis. Het was reeds daglicht, maar de huishouding was nog niet op. Ge haaldet het kiezel uit den zak en wierpt het tegen het raam boven u."

Sterndale sprong op. „Ik geloof dat gij de duivel in persoon zijt!" riep hij uit.

Holmes glimlachte om het compliment. „Ge moest er drie handen vol tegen gooien, voordat Mr. Tregennis aan het raam verscheen. Ge wenktet hem om beneden te komen. Hij kleedde zich haastig aan en ging naar de zitkamer. Ge hadt een kort onderhoud met hem, gedurende hetwelk ge de kamer op en neer liept. Toen gingt ge naar buiten, sloot het raam en op het grasveld rooktet ge een sigaar en wachttet... Eindelijk, na den dood van Tregennis, gingt ge terug, zooals ge gekomen waart. En nu, Dr. Sterndale, hoe kunt ge uw gedrag rechtvaardigen en wat was uw drijfveer voor uw handelwijze? Als ge mij ontwijkend antwoordt, of mij voor den gek houdt, verzeker ik u dat ik de zaak voor goed uit handen zal geven."

En wierpen ons naast elkaar op het gras.

Het gelaat van onzen bezoeker was vaalbleek geworden, toen hij naar zijn beschuldiger luisterde. Hij bleef eenige oogenblikken in gepeins verdiept, het gezicht in de handen. Toen haalde hij eensklaps een photografie uit zijn borstzak en wierp die op de rustieke tafel voor mij neer.

„Daarom heb ik het gedaan," zei hij.

Het was het portret van een mooie vrouw. Holmes boog er zich over heen.

„Brenda Tregennis," zei hij.

„Ja, Brenda Tregennis," herhaalde onze bezoeker.

„Jarenlang heb ik haar liefgehad. Dat is het geheim van mijn afzondering in Cornwall, waarover de menschen zich zoo verwonderd hebben. Het heeft mij dicht bij het eenige wezen op aarde gebracht, dat mij dierbaar was. Ik kon haar niet trouwen, want ik heb een vrouw, die mij jaren geleden verliet en van wie ik, volgens de treurige Engelsche wet, niet kon scheiden. Jaren lang wachtte Brenda. Jaren lang wachtte ik." Een snik schokte zijn forsch lichaam en hij greep zich naar de keel onder zijn langen baard. Toen zich beheerschend: „De predikant wist het. Hij was in ons vertrouwen. Hij zou u zeggen dat Brenda een engel van goedheid was. Daarom telegrafeerde hij mij en ik ging terug. Wat kon mij mijn bagage of Afrika schelen, toen ik vernam dar mijn lieveling dood was!"

Hij zweeg, diep bewogen.

„Ga voort," zei mijn vriend.

Dr. Sterndale haalde een papieren pakje uit den zak en legde het op tafel. Buitenop was geschreven: „*Radix pedis diaboli*" met een vergiftmerk er onder. Hij schoof het mij toe.

Daarnaast zat de doode achterover geleund in zijn stoel.

„Ik hoor dat ge dokter zijt, mijnheer. Heeft u wel eens van dit vergift gehoord?"

„Duivelsklauw! Neen, nooit."

„Dat verwondert mij niet," zei hij, „want ik geloof dat het, behalve in een laboratorium in Buda, in geheel Europa niet bestaat. De wortel heeft den vorm van half-menschenvoet, half-bokkenpoot, vandaar de naam, die er door een botaniseerend zendeling aan gegeven werd. Dit verkreeg ik onder zeer eigenaardige omstandigheden in het land Ubanghi."

Al sprekend maakte hij het papiertje open en haalde er een hoopje roodachtig bruin op snuif gelijkend poeder uit.

„En verder?" vroeg Holmes streng.

„Ik zal u alles vertellen wat er precies gebeurd is, want u weet al zooveel dat het in mijn belang is u alles te zeggen. De verhouding, waarin ik stond tot de familie Tregennis heb ik u reeds uitgelegd. Terwille van de zuster was ik ook met de broers bevriend. Later ontmoette ik Mortimer. Het was een sluw, listig man en hij deed verscheiden dingen die mijn wantrouwen opwekten, maar ik had geen reden om bepaald met hem te twisten.

„Eens, een paar weken geleden, bracht hij mij een bezoek, en ik liet hem eenige van mijn Afrikaansche curiositeiten zien, o. a. dit poeder. Ik legde hem uit dat het zoodanig op de hersens werkt, dat krankzinnigheid of dood het lot is van den ongelukkigen inboorling, die aan deze straf onderworpen wordt door den priester van zijn stam. Ook vertelde ik hem dat de Europeesche wetenschap niet in staat zou zijn dit vergift te ontdekken. Hoe hij het zich toeëigende weet ik niet, want ik ben de kamer niet uit geweest, maar zonder twijfel heeft hij, toen ik mij over mijn koffer bukte, er een weinig van weten te bemachtigen. Ik dacht er niet verder over tot het telegram van den predikant mij in Plymouth bereikte. De schurk meende dat ik reeds op zee zou zijn, voor het nieuws mij ter oore zou komen en dat ik jaren lang in Afrika zou blijven. Toen ik de bijzonderheden vernam begreep ik natuurlijk dadelijk dat mijn vergift gebruikt was. Ik ging naar u, omdat u mij misschien een andere verklaring van het geval kon geven. Maar daarin werd ik teleurgesteld. Ik was overtuigd dat Mortimer Tregennis de moordenaar was, dat hij terwille van het geld het duivelsklauwpoeder had aangewend, waardoor zijn twee broers van hun zinnen beroofd en zijn zuster Brenda, het eenige menschelijke wezen, dat ik ooit heb liefgehad, gedood werd. Dit was zijn misdaad. Wat moest zijn straf zijn?

„Zou ik mij tot de wet wenden? Waar waren mijn bewijzen? Mijn ziel riep om wraak. Ik heb u reeds gezegd, Mr. Holmes, dat ik steeds een vrij leven heb geleid en mijn eigen rechter ben geweest. Zoo besloot ik dus hem in hetzelfde lot te laten deelen, dat hij anderen had doen ondergaan. Zooals u zei ging ik 's morgens vroeg van huis. Ik voorzag dat ik hem nog niet op zou vinden en gooide dus met rood kiezelzand, waarover gij spraakt, tegen zijn raam. Hij kwam beneden en liet mij binnen. Ik vertelde hem dat ik gekomen was als rechter en beul. Bij het zien van mijn revolver zonk de ellendeling als verlamd op een stoel neer. Toen stak ik de lamp aan, legde het poeder er boven en bleef buiten wachten, gereed mijn bedreiging om hem dood te schieten, ten uitvoer te brengen als hij mocht trachten de kamer te verlaten. Mijn hemel! wat een akelige dood was het! Maar mijn hart was als steen, want hij leed niets wat mijn onschuldige lieveling niet vóór hem geleden had. Nu heb ik u alles verteld, Mr. Holmes. Als gij een vrouw liefhadt, zoudt ge misschien hetzelfde gedaan hebben. Hoe het ook zij, ik ben geheel aan u overgeleverd. U kunt met mij doen wat u wilt: ik vrees den dood niet."

Holmes zweeg eenige oogenblikken. „Wat waren uw plannen?" vroeg hij eindelijk.

„Ik was van plan mij in Centraal Afrika te begraven. Mijn werk is daar nog maar half afgeloopen."

„Ga er heen en doe de andere helft," zei Holmes. „Ik althans zal het u niet beletten."

Dr. Sterndale stond op, groette ons ernstig en verliet het zomerhuis. Holmes stak zijn pijp aan en gaf mij zijn tabakszak.

„Sommige dampen, die niet vergiftig zijn, geven een welkome variatie. Ge moet het met mij eens zijn, Watson, dat er gevallen bestaan, waarmee we ons liever niet verder bemoeien. Wij hebben op ons eigen houtje een onderzoek ingesteld en zullen ook op ons eigen houtje blijven handelen. Jij zou toch ook den man niet willen aanklagen, wel?"

„Zeker niet," antwoordde ik.

„Ik heb nooit liefgehad, Watson, maar als dit wel het geval was geweest en als de vrouw, die ik liefhad zóó aan haar einde gekomen was, zou ik misschien evenzoo handelen als onze leeuwenjager. Wie weet? En nu wil ik je niet beleedigen door je een verklaring te geven van iets dat voor de hand ligt. Zooals je natuurlijk wel begrepen zult hebben was het kiezelzand op de vensterbank het uitgangspunt van mijn onderzoek. In den tuin van de pastorie was niets van dien aard te vinden, maar toen mijn aandacht gevestigd werd op Dr. Sterndale en zijn bungalow, vond ik daar hetzelfde zand. De lamp, die bij klaar daglicht brandde en de overblijfselen van het poeder op het mica-kapje, waren opeenvolgende schakels in een vrij duidelijken ketting. En nu mijn waarde Watson, geloof ik dat we de zaak wel uit onze gedachten kunnen zetten, om met een zuiver geweten ons rustig leven op de heide te hervatten."

Met gebalde vuisten sprong hij op mijn metgezel toe.

EINDE.

Dames-Hockey-Wedstrijd te Waalsdorp bij 's-Gravenhage. Er werd, hoewel gelukkig niet met de verwoedheid van de Engelsche suffragettes, met vuur en veel animo gestreden; onze foto's geven een paar zeer spannende momenten in beeld. — *Foto boven, links:* Een aanval van de H. H. V. op het doel der H. H. C. — *Foto boven, rechts:* De doelverdedigster van H. H. C. weert zich energiek. — *Foto onder:* Groep van de beide vereenigingen, die met elkander in het strijdperk traden en waarbij de overwinning aan H. H. V. bleef met 4—0.

Dr. Hanken.

M. L. van Damme

Mr. W. A. Baron van der Feltz. †

G. W. A. W. Baron van der Feltz. †

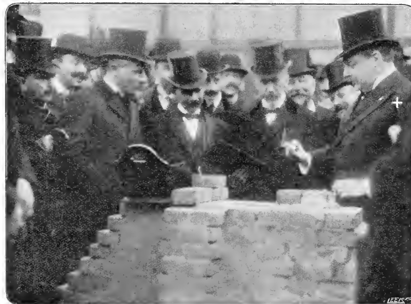

J. H. Leliman. †

P. Loosjes. †

Dr. **Hanken** te 's-Gravenhage herdacht de vorige week onder vele blijken van belangstelling den dag, dat hij voor 25 jaar tot doctor in de geneeskunde promoveerde; helangeloos heeft hij zijn heste krachten gedurende 17 jaren gewijd aan de Algem. Haagsche Polikliniek, van welk bestuur hij voorzitter is. — Onlangs is in Nederland teruggekeerd de gep. onderofficier van het O.-I. leger **M. L. van Damme**, die op 22-jarigen leeftijd het ridderkruis der Mil. Willemsorde verwierf in Atjeh, door het met levensgevaar redden van een officier. — Op 86-jarigen ouderdom is overleden te Assen Mr. **W. A. Baron van der Feltz**, oud-burgemeester van Assen, oud-lid van de Tweede Kamer, oud-lid van de Provinciale Staten, ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw.

De Eerste-steenlegging van het Beursgebouw der Vereeniging: *„Beurs voor den Diamanthandel"* aan het Weesperplein te Amsterdam, door Burgemeester Jhr. Mr. Dr. A. Roëll (+) (12 December). Het gebouw, eenmaal voltooid zijnde, zal een sieraad van deze wijk worden en ongetwijfeld bijdragen tot verhooging van de welvaart in de hoofdstad; de gehouden redevoeringen althans wekken groote verwachtingen voor de toekomst.

De vorige week is te Elst (Betuwe) op 59-jarigen leeftijd overleden de heer **G. W. A. W. Baron van der Feltz**, sedert 23 jaar burgemeester dier gemeente, officier der orde van Oranje-Nassau — Kortelings overleed te Amsterdam de heer **J. H. Leliman**, oprichter, oud-voorz. en eerelid van de Maatschappij tot Bevordering der Bouwkunst en Eere-Voorz. van het Genootschap „Architectura et Amicitiae"; wegens zijne verdiensten stond hij hoog aangeschreven. — Te Haarlem is op 74-jarigen ouderdom overleden de heer **P. Loosjes**, voorheen eigenaar van de firma Erven Loosjes & Zoon, directeur van Teyler's stichting, penningmeester van de afdeeling van het Nut, bestuurslid van *„Weten en Werken"* en lid van onderscheidene instellingen van liefdadigheid.

Hiernevens plaatsen wij een foto, betrekking hebbende op **het zilveren sportjubileum** van den bekenden zeiler **Carl Jurrjens**, vice-voorzitter van de kranige Roei- en Zeilvereeniging „De Amstel" te Amsterdam; zijn portret prijkt op nevenstaande foto boven in 't midden met de 45 kunstvoorwerpen, die hij behaalde; bovendien verwierf hij 64 medailles. Hij hoopt het volgend jaar te Gothenburg de *„Coupe Internationale du cercle de la Voile de Paris"* te winnen. In 1895 werd zijn 12½-jarig bestuurschap gevierd; 20 December a.s. wordt in Bellevue een feestdiner te zijner eere gegeven.

Het Zilveren Sport-jubileum van den bekenden zeiler Carl Jurrjens.

De Prins der Geillustreerde Bladen

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN H. M. DE KONINGIN EN H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

ABONNEMENTSPRIJS:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 3.00
Franco per Post . . . . „ 3.75
Voor het Buitenland . . . . „ 6.00

DIRECTEUR-UITGEVER:
N. J. BOON TE AMSTERDAM

LUXE-UITGAVE:
Per jaar van 52 Nummers . . . . f 5.00
Franco per Post . . . . „ 6.—
Voor het Buitenland . . . . „ 9.—

FRANZ VON DEFREGGER. — DE AANBIDDING DER HERDERS.
Deze begaafde schilder, geb. 1835 in Tirol, verwierf eerst grooten naam door zijn levendige Alpentafreelen, later wijdde hij zich ook met veel talent aan onderwerpen aan de gewijde Schrift ontleend. — Zijne werken kenmerken zich door dichterlijke opvatting, door eenvoud, waarheid en krachtige expressie.

Rafaël Sanzio
en zijn gewijde Kunstwerken.
(1483—1520).

EEN kunstenaar van onsterfelijken naam; zijn genie, zijn scheppend vermogen hebben hem de hoogste sport van de artistieke ladder doen bereiken. Geboren te Urbino kwam hij onder leiding van beroemde mannen; in 1508 riep Paus Julius II hem naar Rome, om behulpzaam te zijn bij de versiering van het Vaticaan, terwijl hij daar tevens met vrucht als bouwmeester werkzaam was. — Hij werd begunstigd door vorsten en groote mannen; zijn stukken werden duur betaald, zoodat hij zich ruim kon bewegen. Rafaël was een zeer productief talent; het aantal zijner kunstwerken, voor het grootsche deel bijbelsche onderwerpen en figuren, wordt op 1200 geschat, welke over de geheele aarde verspreid zijn en waarvan vele door uitstekende gravures algemeene bekendheid verkregen hebben. Zijne meesterstukken zijn grootsch van opzet, onderscheiden zich door een voortreffelijke kleurenharmonie, getuigen van den onuitputtelijken rijkdom zijner fantasie en van een hoog godsdienstig gevoel; de figuren, waarvan vooral zijne Madonna's beroemdheid hebben, zijn zeer expressief, de groepeering bewonderenswaardig, terwijl de prachtige drapeering den luister van de stukken verhoogt. — Zijne meeste leerlingen konden hem slechts navolgen, echter niet evenaren. — Het Vaticaan versierde hij met allegorische voorstellingen van de godgeleerdheid, de wijsbegeerte, de dichtkunst en de rechtsgeleerdheid; als inleiding tot de groote muurschildering, welke de verzoening van het menschelijk geslacht met God tot onderwerp heeft, ziet men aan de zoldering den val van de eerste menschen voorgesteld. — Tal van andere tafreelen uit het Oude en Nieuwe Testament heeft Rafaël in het Vaticaan op voortreffelijke wijze geschilderd.

Rafaël. — „Sixtijnsche Madonna". — Museum te Dresden.

Een Haas cadeau
DOOR THÉRÈSE HOVEN.

„Wat een harde schel!" roept mevrouw, uit haar dutje opschrikkende.

Rafaël Sanzio. — (Zelfportret).

„'t Is toch nog te vroeg voor de post," zegt de juffrouw, op de klok ziende.

„Hebt u de kaarten gekregen?" vraagt mevrouw, „dan gaan we terstond aan den slag."

„'t Bézique-spel ligt al klaar, mevrouw. Wilt u, nog vóór de thee, een spelletje doen?"

„Och! ja, de avond is anders zoo lang en een partijtje is nog eens gezellig, dat vind-u toch ook?"

„O! zeker, mevrouw," antwoordt de juffrouw, die geen bézique kan uitstaan, gedwee.

Daar wordt de deur der zitkamer meer opengestooten dan opengedaan en vertoont de dienstmaagd zich met een rood gezicht en... en een haas in de hand.

„Gunst, mevrouw, kijk u eens, dat brengen ze hier, wat een eng beest en hij hèt gebloeid ook."

Mevrouw kijkt verwonderd op. „Een haas, hier? Weet-je wel zeker, dat 't goed is?"

„Secuur mevrouw, de man zeit — as-je-blief, van meneer Verschuur — en hij vraagt ook of er nog wat te belasten is?"

„Geef hem een dubb... nee, geef hem een kwartje, en vooral bedankt. De juffrouw zal meneer nog wel een briefje schrijven, maar dat hoef je er niet bij te zeggen."

Sientje verdwijnt met den haas, mevrouw in één verwondering achterlatende.

„Dat is nu toch al zoo beleefd mogelijk van dien meneer Verschuur, ik heb den man net eens ontmoet."

„O! kent u meneer niet?" vraagt de juffrouw, die er pas is.

„Dat zeg ik u immers," herneemt mevrouw knorrig. „Verleden jaar heb ik hem ontmoet bij mevrouw Van Doorn, die kent u toch *wèl?*" — Met een nijdigen nadruk op 't woordje.

„O! ja. Dat is die groote mevrouw met zooveel ringen."

„Waarom zou ze geen ringen dragen, als ze er pleizier in heeft?"

De juffrouw antwoordt niet.

Mevrouw vervolgt: „Ja, ik was bij mevrouw Van Doorn en daar kwam meneer Verschuur en toen bedankte mevrouw hem voor zijn cadeau, een lekker, malsch haasje. En toen zei ik zoo, dat is ook wel de moeite waard. En hij knikte zoo maar even... of hij nu misschien heeft gedacht: — Ik zal die dame tegen Kerstmis ook eens een haas sturen."

„'t Zou heel aardig van hem zijn," merkt de juffrouw op.

„Dat is 't ook, maar... ik zit er wel wat mee in. In ons klein huishouden... en u ziet hoe weinig ik eet."

„U zoudt er iemand op kunnen vragen," oppert de juffrouw, ietwat verlegen, want mevrouw houdt er niet van geraden te worden.

Ditmaal neemt ze 't nog al goed op en zegt ze: „Ja, natuurlijk, dat heb ik ook al gedacht, maar wie?"

De juffrouw doet haar best de verschillende dames en de enkele heeren, die zij bij mevrouw ontmoet heeft, als diner-candidaten op te noemen, maar zonder succes.

Mevrouw Boekema, die nog al eens vaak komt, eet thuis veel tè lekker om door een haas getrakteerd te worden. Juffrouw Raders lijdt aan indigestie; het zou dus een valsch compliment zijn haar te vragen.

Nicht en neef Mees, die heusch vol attenties voor hun tante zijn, laten hun kinderen nooit alleen en voor zoo'n heelen troep past tante.

De dames Oelenhorst zouden 't dol vinden; de stumpers zijn ergens *en pension*, waar ze 't maar heel povertjes hebben, maar mevrouw is bang met ze te beginnen. Ze weet uit ondervinding, dat als je zulke menschen eens vraagt, ze telkens naar een invitatie uitzien.

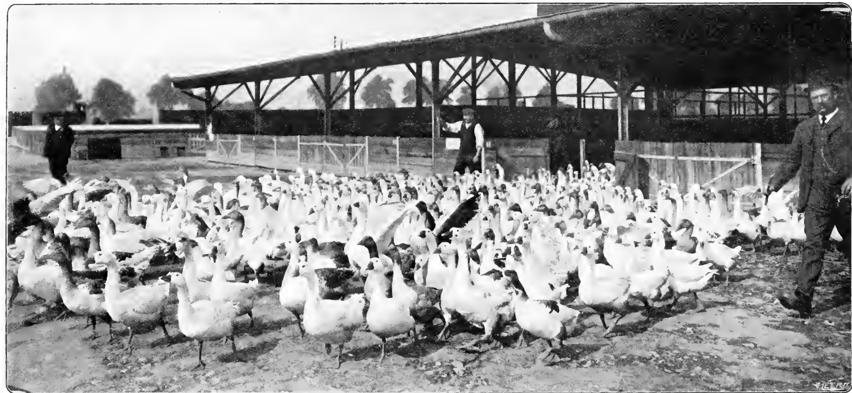
Mevrouw Fischer, 't aardige weeuwtje, dat zoo vroolijk babbelen kan? Och! die zou mogelijk niet eens willen. Een middag-visite is zoo iets anders dan een heelen avond en ze is toch ook wel wat druk.

„Die andere weduwe, zoo'n heel jong vrouwtje nog?" stelt de juffrouw voor.

„O! nee, die zeurt te veel. De ziekte en het sterfbed van haar man heb ik al zoo dikwijls meegemaakt."

Rafaël. — „Madonna della Sedia". — Museum te Florence
Dit beroemde doek vertoont de reinste uitdrukking van moederliefde.

„Een van uw neven? Meneer Frans of meneer Emile?"
„Voor geen geld! Die jongens vervelen me met hun grappen en och! die eten liever aan hun tafel met vrienden."
Sientje is intusschen weer binnen gekomen en vraagt, wat er met 't beest gedaan moet worden.
Mevrouw weet 't niet. 't Is haar eigenlijk in jaren, zoolang ze zich herinneren kan, niet voorgekomen, dat ze een haas in zijn vel cadeau heeft gekregen; ze is er erg mee bezet.
De juffrouw weet raad; bij haar thuis gebeurde 't herhaaldelijk; ze is uit de wild-streek afkomstig. Ze heeft menigmaal een haas afgestroopt en gebraden ook, Sientje moet 'm maar op zolder hangen...
Sientje kijkt verbouwereerd! Haar kamertje is vlak naast den zolder, — als zoo'n griezelig beest er hangt weet ze vooruit geen oog dicht te zullen doen. Ze kondigt meteen haar voornemen aan er geen hap van te eten. Ze is er nu al akelig van.
De juffrouw stelt haar gerust en mevrouw beweert, dat 't eigenlijk meer last dan pleizier geeft, zoo'n cadeau.
„En we kunnen 'm niet op met z'n beîen! U hebt 't gehoord, Sientje wil er niets van hebben."
Den heelen avond tobt mevrouw er over. Wel driemaal heeft ze de juffrouw een uitnoodiging aan een harer kennissen of familie-leden doen beginnen, maar telkens vindt ze het toch maar beter van niet.
Eindelijk verklaart ze plechtig er dien avond niet meer over te willen spreken, maar de zaak den volgenden dag te beslissen.
Aan 't ontbijt begint mevrouw er weer over.
„'t Is toch zoo jammer, een haas met je tweeën."
„Ik had al eens gedacht mevrouw, als u 'm eens weggaf?" oppert de juffrouw. toch liever niet vraagt, waarop de juffrouw lachend zegt: „Weet u, wat u doen moest, mevrouw, het aan het toeval overlaten en den eerste, die u een visite maakt, vragen."
Wonder boven wonder stemt mevrouw met dit voorstel in. Ze vindt het wel aardig en verheugt er zich heusch op.
Terwijl de juffrouw van haar uurtje vrijheid geniet, tracht ze zich zelve in te praten, dat mevrouw toch ook haar goeds heeft; dat er ten minste rede genoeg is voor haar booze buien en speldeprikken! Oud worden is toch zielig en dat zonder kinderen om zich heen!
Zij zelve heeft moeite zich te wennen aan 't in betrekking zijn. Ze heeft het vroeger ook niet gedacht! Na den dood harer ouders had ze niet genoeg, ook voor 't soberste leventje alleen op kamers, dus maar in betrekking. Na eerst haar treurige herinneringen te hebben verwerkt, doet ze haar best om flink te zijn en de zonnestralen, die toch haar pad beschijnen, op te zoeken.
In 't naar huis gaan, koopt ze een bosje ruikende viooltjes voor mevrouw; een zeldzaamheid in December en daarom des te welkomer. Mevrouw is er dan ook heel dankbaar voor en zegt: „Och! kind, je moet maar geduld hebben met de oude vrouw. Ik was weer den heelen middag alleen. Ze komen nog niet hard op de lucht van 't haasje af."
„Morgen is weer een dag — en morgen moet hij er pas aan gelooven," zegt de juffrouw opgeruimd.
„Ja, maar, ik houd niet van die onverwachte invallerij. Ik weet 't liefst een dag vooruit."
Op 't zelfde oogenblik wordt er gescheld en wordt er een bezoeker binnengelaten. Mevrouw en de juffrouw kijken elkander, schuldig, aan; als twee spinnen, die een vlieg in haar net zien komen — zegt de juffrouw lachend.

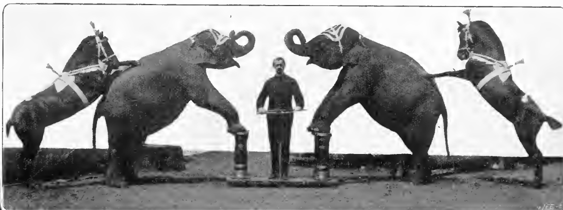
Ganzen-leger op de Berlijnsche markt.
Hadden deze afstammelingen van de Romeinsche Kapitoolredders een voorgevoel van de naderende terechtstelling op Kerstmis, zij zouden gewis niet zoo fier, volgzaam en gedisciplineerd in het gelid marcheeren.

Mevrouw kijkt erg trotsch en antwoordt heel hoog: „Nee, juffrouw, dat doe ik nooit. Als ik iets geef, koop ik 't ook, maar als ik iets krijg, geef ik 't nooit weg."
„Maar als u er nu tegen opziet om 'm alleen op te eten en u weet niemand om er bij te vragen?"
„Ik weet op 't oogenblik niemand, natuurlijk, dat mijn geheugen veel te wenschen overlaat," zegt mevrouw, die zich nu en dan, met struisvogel-politiek, achter haar 78 jaar verschuilt.
„Maar, mevrouw, iedereen mag er nog zoo wezen als u," begint de juffrouw beleefd, doch ze wordt in de rede gevallen door een knorrig: „Dat hoeft niet; ik houd niet van complimentjes; ik weet te goed, hoe veel, of liever hoe weinig die waard zijn. Als ik niet de gebreken van den ouderdom voelde, zou ik u niet hebben. Als u denkt, dat ik, voor mijn pleizier, een vreemde in huis heb?"
De juffrouw zwijgt... en denkt er 't hare van!
Later op den dag heeft mevrouw spijt van haar boozen uitval; 't is dom van haar altijd zoo knorrig tegen de juffrouw te zijn. Ze is heusch een aardig mensch, heel attent en voorkomend, ze leest heerlijk voor, speelt goed bézique, is niet veel-eischend, zanikt niet over haar eigen aangelegenheden, bluft niet over haar familie, zooals die juffrouwen meestal doen — in 't kort, ze is heusch de beste, die ze ooit gehad heeft. Aan de koffie zegt mevrouw dan ook heel vriendelijk: „'t Weer is nog al redelijk van daag. Zoudt u niet een uurtje in de lucht willen?"
„Heel graag, mevrouw. Hebt u boodschappen voor me?"
„Ja? Ik had gedacht, als u soms even bij mevrouw Van Doorn wou aangaan om haar op 't haasje te inviteeren."
Als mevrouw grappig is, gebruikt ze altijd verkleinwoordjes.
Vóór de juffrouw weggaat, komt ze mevrouw nog even goeden dag zeggen, en verneemt ze, dat mevrouw al weer veranderd is en mevrouw Van Doorn

Een flinke oud-militair is de vlieg! Een neef van mevrouw, die sedert kort als gepensionneerd majoor van 't Indische leger in Holland is teruggekomen.
Hij blijkt een gezellig prater, vindt 't heerlijk, weer eens over de familie te spreken en klaagt, dat er zoo weinig meer van de oude vrienden en verwanten over zijn.
„'t Is toch een heel ding, vóór je meer gewend bent... en och! 't eten in de Witte is toch 't ware niet."
„De vlieg vliegt er van zelf in," merkt de juffrouw bij zichzelf op.
Tante kan niet anders dan hem eens ten eten vragen en 't klinkt dan ook heel natuurlijk, als ze zegt: „Chris, ik heb een haas cadeau gekregen, kom-je 'm morgen, den eersten Kerstdag, mee helpen eten?"
„Graag, tante. Zoo'n Hollandsch hei-haasje is nog wat anders dan de enkele magere hazen, die we in den Oost nog wel eens verschalken."
Na zijn vertrek is mevrouw heelemaal opgemonterd en zegt: „Kom, juffrouw, wij zullen de bloemetjes eens buiten zetten en voor een lekker dineetje zorgen. Toon nu eens, wat u kunt."
„Heel graag, mevrouw. Thuis maakte ik zoo dikwijls 't een en ander klaar."
Er wordt overleg gepleegd en 't blijkt een heele afleiding in het stil-saaie dames-huishoudentje, waar 't dieet, met 't oog op mevrouw's leeftijd en daardoor verminderden eetlust, heel eenvoudig is.
De juffrouw heeft pleizier alles keurig en in de puntjes te verzorgen en mevrouw laat haar begaan.
't Mooie goed wordt voor den dag gehaald; de viooltjes worden door versche en een paar witte chrysanten aangevuld en neef, die zich maar matig op de invitatie verheugd had en, uit vroegere ondervinding, en te oordeelen naar wat hij zoo van tante Cato gehoord heeft, geen al te grooten dunk van haar gastvrijheid had, is aangenaam verrast.
Tante zelf heeft haar zijden samaar aangetrokken, in lang heeft zij niet zoo'n schik gehad.

„Nu moet u ook iets fleurigs aandoen, juffrouw, en uw haar wat minder stijf in elkander draaien."

't Menu is uitstekend, eerst een kalm wit soepje om de maag te verwarmen, dan een verrukkelijk ragoûtje van zwezerik en kalfstong, een licht kostje, omdat haas nog al zwaar is. Daarna *de haas!* waar neef alle eer aan doet en keurig trancheert. De appelmoes is heerlijk, en het dessert is, juist wat er noodig is na zoo'n degelijk maal, behoorlijk met een lekker wijntje besproeid.

Circus Carré. De heer *Hugo Renz* met zijn uitmuntend gedresseerde Olifanten en Pony's, een hoogst-interessant nummer, dat grooten en onverdeelden bijval vindt bij oud en jong.

Circus Carré. *Mlle Talotta*, die reeds de vorige week te paard zulke schitterende staaltjes van rijkunst gaf en daarbij het grappige met het kunstige vereenigde, treedt thans op als kunstrijdster op het ongezadelde paard en behaalt in deze nieuwe hoedanigheid eveneens schitterend succes.

Mevrouw is eerlijk en vertelt dat Sientje's kooktalent niet ver reikt, maar dat de juffrouw er zich voorgespannen heeft.

De avond gaat gezellig om. Neef stelt een partijtje hombre voor en is zeer aangenaam verrast, dat de juffrouw zoo goed speelt.

Mevrouw merkt op, dat ze meer van hombre dan van bézique schijnt te houden. Ze is tenminste veel geanimeerder en veel aardiger dan wanneer zij samen spelen.

Maar 't is niet enkel hombre, 't oude Spaansche spel, dat meer gloed in Marie van Asperen's oogen, meer kleur op haar wangen toovert. Voor 't eerst in vele maanden, eigenlijk sedert ze bij mevrouw is, brengt ze een prettigen avond door en is ze ook iemand; 't feit alleen dat de gast haar juffrouw van Asperen en niet *de juffrouw* noemt, is al een genot op zich zelf.

De digestie-visite van neef wordt spoedig gemaakt en duurt heel lang en... „Neef Chris schijnt zich hier op zijn gemak te voelen," zegt zijn tante, als hij, na 't eene verplichte bezoek, nog vaak terug komt.

Dat hij voor de juffrouw zou kunnen komen, vermoedt ze heelemaal niet.

En toch is het zoo.

Hij vindt haar nu net zoo'n geschikte vrouw voor iemand als hij. Ze ziet er nog heel lief uit; een *beauté* is toch voor anderen en niet voor je zelf; ze speelt goed hombre, ze kan heerlijk koken; in jaren had hij niet zoo'n lekker gebraad gegeten als die present-haas van tante. Enfin neef, die wel materialist, maar ook heel goedig is, vindt dat juffrouw van Asperen toch eigenlijk een prettiger leven verdient dan ze nu heeft, als gezelschapsdame bij tante Cato — en hij is bereid haar lot te verzachten door het aan het zijne voor altijd te verbinden.

Als oud militair is hij een man van de daad, en weldra is hij vast besloten zijn vrijgezellenleven tegen den echtelijken staat te verwisselen.

Op een ochtend — niet zoo heel lang na het bewuste diner, vinden de dames naast haar ontbijtbordje, elk een briefje.

Dat voor mevrouw luidt:

Waarde Cato!

Sedert jij je cadeaux, voor anderen bestemd, toeëigent en er zelfs voor bedankt, alsof 't voor jou was, is 't beter, dat wij onze vriendschap afbreken.

JACQUELINE VAN DOORN.

P.S. Toen die haas van meneer Verschuur, in vergissing, bij jou werd bezorgd, had je toch wel kunnen nagaan, dat die voor mij was. Je wist dat ik er elk jaar tegen Kerstmis een kreeg. Ten minste had je er mij wel op kunnen vragen."

Mevrouw kijkt verwezen; „die ellendige haas!" roept ze, driftig, uit.

„Nu, mevrouw, dat ben ik niet met u eens."

En de juffrouw vertelt, dat haar brief een huwelijksaanzoek is van den majoor en verder, dat ze heel veel sympathie voor hem voelt en... er tenminste over denken zal.

De zaak kwam in orde en toen neef Chris de geschiedenis van den haas hoorde, lachte hij smakelijk en zei hij: „'t beest heeft nu wel een zijsprong gemaakt, doch is, ten slotte, toch goed terecht gekomen."

Alleen de belofte, dat het jonge paar heel dikwijls bij tante Cato zal komen, verzoent deze met het verlies harer gezelschapsjuffrouw.

Het ongeluk dat de vorige week, op Dreyen bij Oosterbeek, plaats vond, nl. het instorten van een put, tengevolge waarvan de puttenmaker L. Hesseling onder een zandlaag van pl.m. 15 M. werd bedolven, is gelukkig, boven alle verwachting, goed afgeloopen. Dank zij de onvermoeide pogingen van de redders, met name van A. Goossen, J. en H. Hesseling, Huibers en Gabriël, is men er, na vele uren van groote krachtsinspanning en met inachtneming van de meest mogelijke omzichtigheid, in geslaagd, den bedolvene uit zijn benarden toestand te bevrijden. Onze foto werd genomen, op het oogenblik, dat men het slachtoffer op den beganen grond bracht. — *Links beneden:* het portret van den geredde, L. Hesseling, *rechts boven en beneden:* dat van J. en B. Hesseling, de gebroeders, die zulk een voornaam aandeel in het reddingswerk hadden.

In November 1909 werd bij de Rotterdamsche firma Schröder & Baksteen diefstal gepleegd. De dader, zekere De Vos, liep hiervoor 5 jaar gevangenisstraf op. Dezer dagen nu vond de 13-jarige Martinus Johannes Stork, in een sloot nabij de 2de Rozenstraat te Rotterdam, eenige gouden voorwerpen, afkomstig van dien diefstal. Als een eerlijke, brave knaap deed hij hiervan aangifte en het gevolg is geweest, dat ook de rest van het gestolene, vertegenwoordigende een waarde van ongeveer *f* 13000, uit de, voor het onderzoek afgedamde, sloot werd te voorschijn gehaald. Op onze foto ziet men hoe naar de kostbaarheden wordt gebaggerd en tevens vindt men er, in den linker bovenhoek, het portret van den jeugdigen „Rotterdamschen schatvinder".

Het geheim van het Mengsel.

Een Kerstvertelling van N. VON ESCHSTRUTH.

Terwijl daarbuiten voor de ramen de menschen zich voortbewogen, als ware de geheele stad in oproer, was er een stemming van slaperige verveling binnen de hel verlichte muren van een ruim lokaal in een koffiehuis.

Slechts twee van de weinige gasten schenen niet in deze stemming te verkeeren. Zij zaten in een hoek van de zaal aan een kleine tafel. De een van hen, aan wiens voorkomen men kon zien, dat hij een vermogend man was, droeg reeds het teeken van den ouderdom op zijn hoofd. De uitdrukking van zijn gladgeschoren gelaat was ernstig en zijn staalgrijze oogen vestigden zich met gespannen, uitvorschende blikken op 't heftig opgewonden, als van koorts brandend gelaat van den persoon die tegenover hem zat. Dit was een man van ongeveer vijf en dertig jaar, met een flinke en krachtige gestalte. De eerlijkheid en de vastberadenheid van den echten werkman spraken in zeldzame mengeling uit zijn gelaat, dat door bruine, stekelige haren omringd was.

Zoo zaten die beide mannen tegenover elkaar, zonder een woord te uiten. Eindelijk verbrak de oudste het zwijgen:

„Nu Schaller? Kunt ge dan in 't geheel geen antwoord vinden?"

„Neen, neen en neen! Ik doe het niet — ook al biedt u mij een millioen aan — ik doe het niet! Dit was mijn eerste woord en dat is ook mijn laatste!"

„Wees toch verstandig, Schaller en — spreek een weinig zachter. Het gaat toch immers niet om uw eerlijkheid — in tegendeel, die bevalt mij — maar practisch zijn is ook een schoone zaak. En overigens, ik wil toch niet van u verlangen, dat gij mij het geheim zoo maar verkoopen zult. Het is mij niet daarom te doen, wat ge sedert acht dagen weet, maar om u zelf, mijn beste Schaller. Je bent een knappe kerel, en een zeer flink werkman. Zulke menschen kan ik gebruiken in mijn fabriek, gij zijt mij goud waard. Wees verstandig, kom bij mij, ik bied u de plaats van opzichter over mijn fabriek aan. Ik geef u het dubbele van dat, wat gij bij Seydelmann & Comp. ontvangt, en maak met u een contract voor tien jaar, met jaarlijks stijgend salaris...."

Het gezicht van den jongen man werd nu eens rood, dan weer bleek. Hij moest wel ieder van deze langzaam en doordringend gesproken woorden vernomen hebben, maar toch waren zijn blikken onbeweeglijk gevestigd op de drie ivoren ballen, die op het naastbijzijnde biljart, midden op het groene laken, gelegen waren. Het kwam hem voor als waren die beide witte biljartballen de zachte lieve gezichten van zijn twee kleine meisjes, en de roode biljartbal scheen hem toe als het ronde, dikwangige gezicht van zijn jongen, dien hij zoo hartelijk liefhad. En deze drie gezichten keken hem met groote, angstige oogen aan, en deze oogen schenen te spreken: „Vadertje, om 's hemelswil, vadertje, laat u toch niet overhalen door den slechten man. Wat hebt u er aan, al hebt u ook een hoop geld in de kast liggen, en kunt uw kinderen en moeder nooit meer recht in de oogen zien. Laat u niets wijsmaken, vadertje."

Vlug sprong de jonge man van zijn stoel op, strekte het van toorn roode gelaat met bliksemende oogen ver over de tafel en stamelde met schorre stem:

„En het verdere, meent u, komt dan wel van zelf! Wanneer u mij maar eerst gedurende tien jaar in uw dienst hebt, dan kunt u mij zoolang bepraten en bewerken, dat mij ten slotte niets anders overblijft, dan om een schurk te worden en u het fabrieksgeheim van mijn tegenwoordigen heer te verraden."

Toornig greep hij zijn hoed, zette hem op, stapte met lange passen heen en ging de deur uit naar buiten. De oogen op de besneeuwde straat gevestigd, ijlde hij naar huis. Beelden der herinnering trokken aan zijn geest voorbij. Hij dacht terug aan den tijd, dien hij als leerling in een chemisch laboratorium had doorgebracht, en aan de eerste jaren als jonge man, die hij ver van zijn vaderland in een groote glasfabriek had doorleefd. Vervolgens was hij weer in 't vaderland gekomen en had hij een vaste betrekking gekregen in Seydelmann's fabriek, waar een soort geemailleerd aardewerk vervaardigd werd. De Voorzienigheid had hem een lieve vrouw en gezonde, vroolijke kinderen geschonken — wat wilde hij dan nog meer? Wel is waar ging het te huis een beetje krap toe — maar hij kon dan toch rond komen en hij had slechts nog een kleine week te wachten op den Nieuwjaarsdag, waarop mijnheer S. voor den gelukwensch van iederen ambtenaar en werkman, gewoon was zijn dank te betuigen met een maand salaris. En dezen heer, die hem pas acht dagen geleden, het grootste bewijs van zijn vertrouwen gegeven had, dien had hij moeten verraden en verkoopen? Bij deze gedachte stak Schaller de gebalde vuisten zoo toornig in de lucht, dat een oud moedertje, dat hem juist tegen kwam, verschrikt van het trottoir naar het midden van de straat vluchtte. — Spoedig bereikte hij zijn huis, ver buiten, in een stille nauwe straat van de voorstad. Met snelle sprongen ijlde hij de vier stijle treden op. Zijn mooie, blonde vrouw ontving hem.

„Goeden dag, Robert," zeide zij, en keek hem van ter zijde aan, want zij zag terstond aan zijn gezicht, dat er in een of ander opzicht iets niet in orde was. Zij vatte zijn arm en trok hem mee naar de kamer. „Kom, je kunt me dadelijk helpen om de kaarsen aan te steken. De kinderen kunnen bijna niet langer wachten. Zij schreeuwen als wilden, en de arme grootmoeder hebben ze reeds alle plooien uit haar rok getrokken."

Zij traden de kamer binnen, die, al was ze door een hanglamp verlicht en armoedig gemeubeld, toch een vriendelijken indruk maakte. De tafel

LIED DER HULDE.

Groote Koning van 't Heelal,
Tronen neigen tot den val,
Maar Uw eeuwig Koninkrijk,
Blijft bestendig, U gelijk.
Noch beangstigd, noch vermetel,
Eeren wij, gebukt in 't stof,
Gansch aanbidding, louter lof,
Uwen onbegrensden zetel!

Leef, o Koning, en regeer!
Alles buig' zich voor U neer,
Aller blijdschap, aller roem,
Zij, dat men U Koning noem,
Nimmer moet de lust ontbranden
Om Uw hooge heerschappij,
Door geweld of muiterij
Onbezonnen aan te randen.

Ach, dat aarde en hemel kniel'!
Dat Uw vijand nederviel!
Zijn vergrijp voor U beleed,
En Uw schepter hulde deed!
Alles moet U eeren, vreezen!
Liefde brengt vertrouwen voort!
Maar, wat ooit de rust verstoort,
't Rijk zal eeuwig 't Uwe wezen!

Hieronymus van Alphen (1746—1803).

Foto) Stationsweg te Sneek in Winterkleed. (*De Jong*.
Een beeld, fantastisch schoon, dat de natuur als bij tooverslag schiep en door den ijlen nevel iets mystieks had, maar dat, jammer genoeg, zoo spoedig weer geheel verdween!

was reeds voor het avondeten gedekt, en op zij, op een lage kast, stond de kleine, niet al te zwaar behangen kerstboom, waaronder de schaarsche kerstgeschenken voor grootmoeder en kinderen uitgespreid waren. Zij praatten een poosje over deze zaken met elkaar en begonnen toen de kaarsen aan te steken, terwijl uit het aangrenzende vertrek het luidruchtige lawaai der drie „wilden" gehoord werd.

„Robert, het komt mij voor, dat gij heden iets onaangenaams ondervonden hebt?" vroeg na een poosje de jonge vrouw.

„De hemel bewaar me!" bromde hij en schudde het hoofd.

Zij vroeg niet verder, want zij kende hem — en daar kwam het dan ook na eenige minuten van zelf uit hem, dat vooral in het koffiehuis.

„Dezen namiddag, juist toen ik uit de fabriek weg wilde gaan, heeft mij iemand een brief overhandigd, dat ik bij hem moest komen in het koffiehuis, daar hij mij een gewichtige mededeeling had te doen."

„En ben je gegaan?"

Natuurlijk was hij er heen gegaan en had daar dien voornamen heer aangetroffen, die zich aan hem had voorgesteld als bezitter eener groote porseleinfabriek. Daar was het nu echter spoedig gebleken, dat Schaller geen gewichtige mededeeling ontvangen, maar geven, verkoopen moest. De fabriek, waarin hij werkte, leverde behalve andere dingen een zeker soort van geëmailleerd aardewerk, dat zeer gewild was, wegens zijn onberispelijke schoonheid en zijn onovertroffen schakeering der kleuren. Vele fabrieken hadden pogingen in 't werk gesteld, om het druk gevraagde artikel na te maken, maar al waren de stoffen daartoe ook bekend, toch kon geen der nabootsers 't juiste mengsel krijgen. Dit was het welbewaarde geheim van Seydelmann's fabriek gebleven, want behalve de bezitter der fabriek kende nog slechts één dit geheim, nl. een oud werkman, die in een apart vertrek het mengsel samenstelde. Deze werkman was nu voor acht dagen tengevolge eener vroegere ziekte bedlegerig geworden, en Robert Schaller was in zijn plaats gekomen.

„En toen mijnheer mij den vorigen Zaterdag alles gezegd had, wat ik voor mijn nieuw werk moest weten, heeft hij geen belofte, geen woord en geen eed van mij verlangd. „Gij zijt een flink, degelijk mensch, ik heb vertrouwen in u, en ik weet, dat gij mij niet teleur zult stellen in mijn goede gedachte over u!" Dat was alles, wat hij gezegd heeft. Nauwelijks acht dagen is het geleden, sedert ik van de smelterij in het laboratorium gekomen ben — en nu heeft vandaag reeds die kerel mij aangeklampt en heeft gemeend, dat hij slechts zijn portefeuille behoefde te openen, om mij het geheim te laten vertellen."

Hij zweeg, terwijl hij diep adem haalde.

Zijn jonge vrouw antwoordde niet. Zij stond op een stoel en zette de bontgekleurde kaarsjes op de bovenste takken van den boom vast. Haar handen beefden daarbij — en na een poosje gezwegen te hebben, kwam haar plotseling over de lippen:

„Robert! Wanneer gij op zulk een aanbod ja had kunnen zeggen — de hemel mag mij helpen, maar, ik geloof, dan was het uitgeweest met mijn liefde."

Hij knikte slechts, als had zij iets gezegd, dat vanzelf sprak.

Nu sprong zij van den stoel en de kaarsen werden aangestoken. Robert opende de gesloten deur, en de „drie wilden" stormden, hun grootmoeder vooruit, naar binnen en lachende, juichende vreugde vervulde de kamer, waar voor weinige minuten nog zulke ernstige woorden gesproken waren.

Toen de eerste vreugde der kinderen een weinig bedaard was, kwam de beurt aan den vader om een cadeautje te krijgen. Met lachende tevredenheid bekeek hij, één voor één, de twaalf sokken, zoo dik als planken, die grootmoeder voor hem gebreid had — één voor één, de zes rood gestikte, zorgvuldig gezoomde zakdoeken, die hem door zijn vrouw gegeven waren. Dan kwam echter eerst de hoofdzaak — de beurt aan „de in vrijheid gedresseerde wilden". Ze kwamen één voor één met een cadeautje aan en droegen daarbij een aardig liedje voor.

„Kinderen! kinderen! komt bij mij!" riep vader, wiens lachen reeds lang met tranen vermengd was. Met beide armen omvatte hij de drie kinderen, en terwijl hij ze zoo stevig aan zijn borst drukte, dat ze het er benauwd door kregen, keek hij, over hun blonde hoofdjes heen naar zijn vrouw en stamelde: „Die, — die zal komen — en zou mij zulk een vreugde benemen — zulk een vreugde!"

Daar werd hard aan de buitendeur geklopt. Vrouw Schaller keek haar man verschrikt aan — waarom zij schrok, dat wist zij zelf niet — toen ging zij naar de deur. Twee dienstlui brachten een grooten koffer en sleepten dien in de kamer; van wien hij was, wisten ze niet; een voorname heer had hen gestuurd en liet zeggen, dat hij zelf ook kwam.

Met bevende handen sloeg Schaller het deksel van den koffer op en wat daaruit te voorschijn kwam, ontlokte aan de kindermondjes een verbaasd jubelen. O! speelgoed, gebakjes, kleeren, daar kwam bijna geen eind aan — en geheel op den bodem werd een klein, mooi ingelegd kistje gevonden, dat tot aan den rand met blanke guldens gevuld bleek te zijn. Bleek als een lijk keek vrouw Schaller haar man aan; deze echter strekte reeds, met een gelaat, waarop hevige toorn lag, de beide handen uit, pakte het kistje op en wierp het in den koffer terug, zoodat de muntstukken rammelend in de hoogte sprongen.

„Weg — weg met het geld, zeg ik — en afblijven van het speelgoed, kinderen, afblijven!" schreeuwde hij met bevende stem. „Die ellendeling — daar hij het langs den gewonen weg niet kon klaar spelen — meent hij dat hij mij op zoo'n manier kan inpalmen! Meenemen zullen ze het weer — op staanden voet —." Hij ijlde naar de deur terug om de beide dienstlui terug te roepen. Maar buiten stond hij als versteend en bracht geen woord over de lippen. Aan de geopende deur stond zijn chef, mijnheer Seydelmann.

„Goeden avond, mijn beste Schaller!"

„U — mijnheer Seydelmann — u komt — bij mij?"

„Zooals ge ziet. En — weet ge ook, wat ik kom doen?" zeide de oude heer lachend. „Ik kwam vragen, hoe je heden middag de koffie gesmaakt heeft."

De jonge man meende dat zijn krachten hem gingen begeven en met bevende hand tastte hij naar den naastbijzijnden muur. Het werd hem groen en geel voor de oogen, hij zag niets meer, hij voelde slechts dat zijn chef de hand op zijn schouder legde, en hoorde hem met zachte stem op ernstigen toon zeggen:

„Ge hebt recht, mijn beste Schaller, om deze geschiedenis van heden middag een beleediging te noemen — en ik kom dan ook, om u vergiffenis te vragen. Ik had vertrouwen in u — als mensch. Maar ik ben ook een man van zaken, en als zoodanig moest ik mij van de zekerheid mijner meening overtuigen. De heer, die u heden in het koffiehuis geroepen heeft, was mijn zwager. En daar hij volgens mijn opdracht handelde, moet gij ook het aanbod, dat hij u deed, als van mij gedaan, beschouwen. Van Nieuwjaarsdag af verdubbel ik uw loon en bied u een tienjarig contract aan met stijgend salaris. Wanneer gij overmorgen weder in de fabriek komt, kan en wil ik u ook het geheim van het *juiste* mengsel toevertrouwen. En nu, kom — nu wil ik uw vrouw en uw kinderen leeren kennen!"

Hierop kwam de man weer tot zichzelf en met een door tranen onderdrukten kreet, stormde hij de kamer in, nog voor zijn chef die betreden had.

Een behaaglijke, naar hars riekende geur kwam hem tegemoet. Een tak van den kerstboom, waarop nog altijd de kaarsen brandden, had vuur gevat.

Zijn laatste Wil.

EEN KERSTVERTELLING NAAR HET DUITSCH DOOR R. V. P.

De zieke rilt en trekt zijn cape dichter om zich heen.

„U moet naar huis, mijnheer," zegt de verpleegster, die naast hem staat op het strand.

Hij knikt, maar wend zijn oogen niet af van de groote zon, die langzaam en statig wegzinkt.

De zieke heft zich moeilijk op uit zijn strandstoel. Hij weet dat hij dezen nacht veel zal hoesten, maar hij weet niet of hij morgen de zon kan weerzien. Want dit weer is het gevaarlijkste van heel den dag, het weer van zonsondergang in de zuidelijke landen. En terwijl de hemel en de Middellandsche Zee zich al grauw beginnen te tinten, neemt Douglas Lindsay den arm van zijn verpleegster en keert langzaam naar zijn villa terug. Dan vraagt hij: „Is een dezer dagen hier niet plotseling een jong meisje gestorven?"

„Ja mijnheer, men zegt dat de vader en de aanstaande ontroostbaar zijn."

„Gelukkig kind! Om zoo te sterven, bemind en beweend."

De verpleegster zwijgt. Het klinkt zoo droevig. Niemand zal hem beweenen, de arme Rijke!

Als dokter Dielin, een autoriteit van Cannes, eenigen tijd later uit de kamer van Lord Douglas komt, wenkt hij de verpleegster.

„We moeten op het ergste voorbereid zijn; de zieke heeft hoogstens nog een paar dagen te leven."

„Zal hij nog veel lijden?"

„Lichamelijk niet, maar geestelijk wel," zei de arts, een fijn menschenkenner. „Hij lijdt aan een zware sentimenteele spleen, die wel meer voorkomt bij zulke gevallen. Een groote vrees zoo eenzaam heen te moeten gaan. Doet u wat u kunt, zuster Mary, om hem de laatste uren wat te verlichten."

„Wat kan ik doen?"

„O, u bent een vrouw en aan het ziekbed worden alle vrouwen moeder om droefheid te doen verdwijnen."

Nadenkend keerde zij in de ziekenkamer terug. Zij buigt zich over het bed, waarin de veroordeelde met dichte oogen ligt.

Zij laat de zware gordijnen neer, draait het licht half laag, maakt de medicijnen klaar en gaat, met een boek in de hand, in een leunstoel zitten voor het nachtelijk waken.

De uren volgden elkaar op.

Midden in den nacht werd de zieke plotseling wakker en kreeg een hoestaanval.

De verpleegster liep haastig op het bed toe en steunde hem. Toen nam ze zijn krampende vingers tusschen haar zachte frissche handen. De oogen van den zieke openden zich in groote dankbaarheid en groote tranen rolden langs zijn wangen.

Zij had hem nog nooit zien schreien. „Zuster Mary, is het niet vreeselijk zoo te sterven, zoo alleen?"

En gedachtig aan de woorden van den dokter zeide zij: „Ben ik dan niet hier?"

„O ja," zeide hij levendig, „u bent goed, u verpleegt mij vol liefde; maar ik weet dat u voor iederen zieke zoo zou zijn; dat u hetzelfde medelijden zou hebben met een stervenden bedelaar, is het niet zoo?"

Hij had gelijk. Zij had eerlijk „ja" moeten antwoorden, maar in zijn oogen zag zij een glans van hoop. — En zacht zeide ze: „Neen," heel zacht bijna als een bekentenis.

Een glans kwam over zijn uitgeput gezicht; hij greep de hand van het meisje en drukte die aan zijn lippen en fluisterend zei hij: „O, ik dank je."

* * *

De volgende avond was kerstavond. En Douglas had zijn knecht bevolen voor een mooien kerstboom te zorgen; hij wilde het vol licht en geluk maken om hen beiden.

En 's morgens al voelde hij zich zoo veel beter, dat hij geheel gekleed zijn dokter tegemoet ging en hem toeriep: „O, ik ben veel beter vandaag."

De dokter toonde geen verwondering. Het was hem niet onbekend hoe wangen zich soms rood kleuren net als bladeren voor ze verwelken.

Hij stond hem toe een uurtje in de zon te gaan rijden.

Foto) Wilhelminapark te Sneek in Winterdos. *(De Jong.*
Een toovertuin gelijk! Die fijne sprieten, dat teere netwerk van dunne takjes en weefselen, die afhangende takken, als franjes in bundeltjes vereenigd en dat alles in teeder-wit gewaad gehuld, bood een feeërieken aanblik, waarvan men te kort kon genieten. — Immers zoodra de warme gloed van de Dagvorstin over het pracht-omhulsel heenstreek, kwam het geraamte van boomen, heesters en struiken weder ontdaan van zijn uiterlijken praal te voorschijn.

De jonge verpleegster bloosde toen ze den blik zag waarmee Douglas Lindsay haar aankeek toen zij binnenkwam. Het leek haar of ze een groote verantwoordelijkheid droeg. En daar zij geen woorden vond, lachte zij hem toe en bleef standvastig in haar goedheid.

In langzamen stap reden zij den Boulevard de la Croisette langs. Het was een prachtige dag, de lucht zoo blauw, de mimosa in vollen bloei, de zee zoo stil en glad.

Een oude vrouw hield hen een mand met viooltjes voor: „Koop ze, ze brengen geluk aan!"

Hij gooide de mand leeg op haar schoot. En onder de bloemen greep hij haar hand.

Zij schrok van zijn aanraking.

„Als je een beetje van me houdt, zal ik genezen," zeide hij smeekend.

„U zult genezen," herhaalde ze, zonder de oogen op te slaan.

„En zul je me dan nooit meer verlaten, m'n liefste?"

Ze rilde. Een weerzin welde in haar op. Maar neen, hij was de dood zoo nabij — —

En zij trok haar hand onder de bloemen niet terug.

* * *

's Avonds, terwijl de kerstboom glansde in al zijn pracht, zat Mary bij Lord Lindsay's bed. Met zachte klanklooze stem sprak hij over de toekomst, over een huis aan zee, waarin ze samen zouden wonen als hij genezen zou zijn en zij zijn vrouw.

Zijn borst bewoog heftig op en neer, maar hij had geen pijn, en voelde niet hoe door het raam de Dood langzaam nader kwam.

Toen boog ze zich over het bed van den stervende en kuste hem. Hij sloot de oogen, zijn ziel vol geluk — zóó was zijn sterven in den kerstnacht.

* * *

Bij opening van het testament van den overledene, gedateerd op den dag van zijn overlijden, verklaarde de notaris dat de overledene zijn eerste testament, waarin hij over zijn vermogen ten gunste van de armen beschikte, nietig had verklaard. En hij las het volgende voor: „Ik benoem tot algemeene erfgenaam, de vrouw die mij liefheeft, Mary Sullivan, mijn bruid." Verwonderd keek men het jonge meisje aan. Deze werd zeer bleek; aan dit gevolg van haar daad uit medelijden had zij nooit gedacht. Zij nam het testament, las het nog eens door, scheurde het toen kalm in twee stukken en zeide: „Het eerste testament van Lord Lindsay is alleen geldig. In het laatste staat: „de vrouw die mij liefheeft." Hij is gelukkig gestorven — ik ben tevreden — maar liefgehad heb ik hem niet."

Merkwaardige Kasteelen en Monumenten.

HET KASTEEL ANHOLT.

Ofschoon dit statige en aanzienlijke lustverblijf buiten de eigenlijke palen van ons grondgebied ligt, vinden wij in het feit, dat het voorheen tot Gelderland behoorde en zoo dicht bij de grenslijn is gelegen, aanleiding om het in de serie der historische monumenten op te nemen. Anholt was vele jaren eigendom van het edele geslacht Bronckhorst—Batenburg en wel sedert het einde der 14de eeuw, toen Gijsbert van Bronckhorst met Margaretha, dochter van den toenmaligen slotheer huwde. In den geweldigen strijd tusschen Egmond en Oostenrijk om de heerschappij van Gelderland, koos Jacob, heer van Batenburg en Anholt, de zijde van Oostenrijk met het gevolg, dat hertog Karel hem uit zijne bezittingen verdreef, hem gevangen deed nemen en hem tegen een aanzienlijk losgeld de vrijheid hergaf. — Hij kreeg later Batenburg terug, maar Anholt werd aan zijn neef Herman van Bronckhorst afgestaan en ging in 1537 aan Dirk van Bronckhorst over; daarna kwam de heerlijkheid in handen van diens zoon Jacob. — Anholt werd in 1580 door de Gelderschen verbrand; de goederen bleven langen tijd in beslag en de onzekerheid omtrent de souvereiniteit over het gebied gaf tot vele processen aanleiding. Sedert Jacob's kleindochter met den Rijngraaf en vorst Von Salm-Salm was gehuwd, wiens geslacht nà den verkoop van Baer en Lathem, geen betrekking meer op Gelderland had, werd Anholt meer beslist Duitsch.

Men verstaat er evenwel de Nederlandsche taal zeer goed en door zijne ligging is het stadje zelf met de Nederlanders in voortdurende aanraking, terwijl zijne geschiedenis tot in de eerste helft van de 17de eeuw met de onze nauw verbonden is.

De omstreken van het kasteel zijn bekoorlijk en het park prijkt met prachtig geboomte; tegenover de buitenpoort ligt de watermolen, op de brug verrijst het beeld van St. Johan van Nepomusk en van dit punt af geniet men van een verrukkelijken aanblik op het uitgestrekte slot met zijn sterken ronden toren, zijn grooten voorburcht, zijn breede grachten, zijn trotsche linden op het voorplein. Een ophaalbrug geeft toegang tot den ouden hoogen poorttoren met het volgende opschrift:

Karel Hertog van Gelder stolt
Nam Jacob van Batenborch Anholt.

Het Kasteel Anholt.

Mijne ondervinding als een arm Bloedverwant.

Het was een ruwe avond en er lag echte Londensche sneeuw op de straten. Het was nog maar een paar uren geleden, dat ik van mijn 15-jarig verblijf in Zuid-Amerika teruggekeerd was, en zat in mijn kamer in Morley's hotel, Charing Cross, in sombere stemming uit te kijken, of deed op en neerloopende mijn best mij voor te stellen, dat ik wezenlijk thuis was.

Ik pookte het vuur op en liet mijn gedachten den vrijen loop. Het kwam mij weer voor den geest, hoe mijn jeugdig bestaan weleer verbitterd werd door afhankelijk te zijn van een rijken oom, die laatdunkend neerzag op mijn bestaan, omdat hij niet verwachtte, dat ik zijn naam ooit eer zou aandoen; hoe hij onverholen zijn blijdschap te kennen gaf, toen ik besloot mijn fortuin te gaan zoeken in den vreemde; het koude vaarwel van mijn eenigen neef en het droef vaarwel aan Engeland.

Ik belde en de kellner verscheen. Ik deed hem eenige vragen. Ja, hij kende Mr. George Rutland en wist, dat hij jaren geleden gewoon was hier te logeeren als hij in Londen was, althans de oude heer, maar de zoon, die zijn naam geërfd had, was daarvoor te groot geworden; zijn tegenwoordig adres was, bijna zeker, Rutland Hall, Kent.

Daardoor de noodige inlichtingen verkregen hebbende, schreef ik den volgenden brief:

„Waarde George. Ik vermoed, dat ge zeer verwonderd zult zijn dezen van mij te ontvangen. Ik ben nooit een hoogvlieger geweest en bezit niet het voorrecht mij zelf aan te dienen, als gefortuneerd te zijn teruggekeerd; maar het ongeluk vervolgt ook hen, die door goeden wil en harden arbeid een ander lot verdiend hadden. Ik ben nog een man in de kracht van mijn leven en ik ben bereid tot iederen eerlijken arbeid. Intusschen ben ik zeer verlangend u en de uwen te zien. Na lange afwezigheid verlang ik naar een hartelijken handdruk mijner verwanten. Ik zal niet op uw antwoord wachten, maar vertrek overmorgen naar Kent, waar ik ongeveer tegen den tijd van het diner hoop aan te komen. Ge zult wel voor lief nemen, dat ik mij voor enkele weken als uw gast beschouw, zoodat ik tijd heb, om uit te kijken.

Ik blijf, waarde George, als van ouds, uw neef en vriend,

GUY RUTLAND."

Ik zou nu eens voor goed weten wat ik aan hen had.

Twee dagen later deed ik mijn intrede op Rutland Hall. Geen neef George trad naar voren, om mij te verwelkomen. Ik werd binnengelaten door een deftigen knecht. Hij bracht mij in een groote vestibule, maar geen haastige stap deed zich hooren van den heer des huizes, vol ongeduld om mij welkom te heeten. 't Kon zijn, dat hij steeds zijn gasten opwachtte, met den rug naar den haard gekeerd, en de étikette niet toeliet zich te verwijderen; te meer voor mij een aansporing, om mijzelf presentabel te maken voor het diner, waarom ik gaarne den knecht volgde, die aanbood mij naar de kamer te geleiden, die voor mij bestemd was. Het vereischte heel wat tijd, om die te bereiken. „Lieve help!" ik dacht, dat de kamer voor mij bestemd een weinig meer weelderig zou zijn geweest.

Ik was met mijn toilet gereed en volgde opnieuw mijn geleider tot aan de deur van de receptiekamer.

Photogr. Gesellschaft) Aert van der Neer. — Winterlandschap. *(Berlin.*
Wat 'n aanstekelijke gezelligheid heerscht er op de ijsvlakte! Wie de wintersport mint, blijft geen nuchter toeschouwer; deelnemen aan het vermaak, zwieren en zwaaien! Schaatsenrijden is een gezonde longen-gymnastiek, mits niet in overdreven mate beoefend; geen dolle snelheidstochten, geen langdurige stilstand in de snerpende koude, maar regelmatige beweging en rustige inademing van de frissche lucht! En dan af en toe een bezoek aan de *Koek en Zoopies*.... die ouderwetsche ververschingen op het ijs. — Die koek, taai als leer, heeft evenmin iets gemeen met honing als de chocolade met cacao, maar dat belet niet, dat die *namaak* op het ijs, zoowel voor rijk als arm, jong als oud, het gehemelte streelt en een smakelijke maagvulling is. — Hoe jammer, dat wij in de laatste jaren zoo misdeeld zijn, wat 't ijs betreft.... Onze schaatsen zijn geslepen; misschien zwieren we op het moment waarop dit nummer verschijnt, reeds op de vlakte!

De ontvangkamer was op het einde van de gang en mijn binnenkomen was zóó stil geweest, dat ik meende, mijne familie zou zich ter nauwernood bewust zijn van mijne aanwezigheid. De deur werd geopend en weer gesloten en ik bevond mij in de kamer, waar ik niets zag dan duisternis — maar toch, ja, daar werd een vuurtje zichtbaar, dat eenig licht verspreidde en in het schijnsel daarvan bespeurde ik een figuurtje, in een gemakkelijken stoel gedoken. Het was een meisje van ongeveer vijftien of zestien jaar, naar mijne meening, met een korte vaalzwarte jurk aan. Zij lag met haar hoofd achterover, waarvan een massa schoon krullend haar afhing, op de crapaud. Zij had het zich zeer gemakkelijk gemaakt in hare eenzaamheid en verwachtte blijkbaar geen stoornis.

Photogr. Gesellschaft) Albert Conrad. — De Ganzenmarkt. *Berlin).*
In de Romeinsche oudheid een voorwerp van vereering, moet de gans thans berusten in zijne bestemming voor de braad- of kookpan. — Met karren vol kwamen ze in vroegere jaren aan de Haringpakkerij te Amsterdam aan en onder het gejubel van het volk werden ze de stad doorgereden. In de herbergen was 't feest; er werd geloot om de kerstgans; het slachtoffer werd aan een spijker tegen den muur ten pronk gehangen en het vette dier werd dan in het gezin van den winnaar met gejuich ontvangen. — *Ganzebordspel* en *Moeder-de-Gans-vertellingen* vulden dan verder den gezelligen familie-avond — alles ter eere van de *Gans!* Is 't met deze intiem huiselijke gezelschapsspelletjes niet wat gedaan?

Zij was zóó in een boek verdiept, de deur zóó gedruischloos geopend en weer gesloten, dat ik verplicht was eenig geluid te maken, om mijne tegenwoordigheid aan te kondigen. Verschrikt en onderzoekend zag ze mij aan, zocht met haar hand naar iets, dat ik eerst niet had opgemerkt, een kruk namelijk. Zij rees overeind en leunde er op.

Ik stelde mij zelf voor, met een zweem van hier thuis te zijn vroeg zij mij plaats te nemen.

„Thomson dacht zeker, dat er niemand in de kamer was," zeide zij, alsof zij haar tegenwoordigheid daar wilde verontschuldigen. „Ik ben anders altijd in de kinderkamer; alleen wanneer zij allen uit zijn, kies ik deze kamer, om er te gaan zitten lezen."

„Mijnheer Rutland is niet thuis, veronderstel ik," liet ik hierop volgen.

„Neen, zij zijn allen uit dineeren."

„Zoo! Uw papa zal dan waarschijnlijk mijn brief niet hebben ontvangen."

Zij werd vuurrood.

„Ik ben geen Miss Rutland," zeide zij. „Mijn naam is Teecie Ray. Ik ben een wees. Mijn vader was een vriend van Mr. Rutland en hij heeft mij opgenomen uit barmhartigheid. Ik weet niets van een brief; wel heb ik gehoord, dat er een heer verwacht werd, maar ik dacht niet dat dit vandaag zou zijn, daar zij allen zijn uitgegaan."

Deze gevolgtrekking lag voor de hand, maar ik dacht er het mijne van. „O, George, mijn beste jongen," zeide ik bij mij zelf, „ge zijt precies dezelfde gebleven."

Mijne oogen ontmoetten den nieuwsgierigen, mij bespiedenden blik van mijn gebrekkige gastvrouw. Er was uit te lezen: „Ik begrijp er meer van dan ge denkt; ge komt hier met verwachtingen, die niet vervuld zullen worden".

Hoe men uit een enkelen blik zooveel kan opmaken is een raadsel, maar het is een feit en het verwekte iets sympathetisch tusschen ons.

„Miss Ray, hoe vindt ge het, dat ik na vijftien jaren uitlandig te zijn geweest, vermetel genoeg ben, om zonder een shilling op zak, thuis te komen?"

„Ik begreep er iets van," zeide zij, haar hoofd schuddende met een veelbeteekenenden blik, „toen ik hoorde welke kamer voor u bestemd werd. Alle goede kamers worden bewaard voor de gasten, die de volgende week verwacht worden. Het huis komt vol met Kerstmis — maar dat gaat toch niet aan zoo!"

„Wat niet?" vroeg ik.

„Geen shilling op zak te hebben! Ik heb een guinje met mijn verjaardag gekregen van de oude Lady Thornton en als ge die van mij leenen wilt zal ik zeer blij zijn. Ik ben er niet om verlegen en als ge in beter doen zijt, kunt ge haar mij teruggeven."

„Ik zal gaarne van uwe vriendelijkheid gebruik maken," zeide ik. „Hebt ge de guinje bij de hand?"

Zij greep haar krukken en trippelde vlug de kamer uit en was in een oogenblik terug met een klein bon-bondoosje, hetwelk ze mij ter hand stelde. Toen ik het opende, vond ik het geldstuk, in zilverpapier gewikkeld.

„Ik wou, dat ik meer had," zeide zij, toen ik doos en al in mijn zak stak, „maar ik krijg weinig geld in handen."

Op dit oogenblik kwam de deftige knecht mij aankondigen, dat mijn diner gereed was.

Terugkomende in de gezelschapszaal zag ik tot mijn spijt, dat het vogeltje gevlogen was. Teecie Ray was naar de kinderkamer getrokken.

Den volgenden morgen aan het ontbijt werd ik aan de familie voorgesteld. Mijn neef George was tot een gezetten huisvader uitgedijd en trots zijn verzekering, dat het hem genoegen deed, had hij geducht het land mij te zien. Mevrouw Rutland was koel beleefd. De jonge dames bejegenden mij met de meest hoffelijke onverschilligheid. George vermaakte zich, met mij een paar dagen zijn schoone bezitting te toonen, doch liet mij bij de komst van meer voorname gasten aan mij zelf over en de dames Rutland stelden zich met mijn geleide tevreden op hunne rijtoertjes, totdat ik door andere cavaliers werd in de schaduw gesteld. Wat mevrouw aanging — dat zij me liever zag gaan dan komen, stond duidelijk op haar gezicht. De familie was nog niet lang in deze streek gevestigd en het mishaagde hen een armen bloedverwant te huisvesten, die op den naam van neef aanspraak maakte en bij hen scheen thuis te behooren. Ik was verre van blind voor dit een en ander, maar deed alsof ik niets merkte en was zoo hupsch en vriendelijk jegens ieder, alsof ik mijzelf hield voor den meest geachten persoon van het huis.

Ik werd al spoedig gewaar, dat de gasten op Rutland Hall zich een zekere vrijheid veroorloofden in de keuze hunner amusementen en het besteden van hunnen tijd. Wanneer ik meende te bespeuren, dat men mij liever niet zag in het salon, begaf ik mij naar de kinderkamer, waar ik mij op behendige wijze den toegang verzekerd had. Hier bevonden zich vijf of zes jonge spruiten van de Rutland-familie. Na een bepaald uur van den dag was men hier geen der oudere leden te wachten. Om vijf uur werd hier thee gedronken — het prettigste uurtje van den dag. De kinderjuffrouw was een stemmig mensch, dat een klein presentje zoo nu en dan wist te waardeeren en daarover het stilzwijgen te bewaren. De kinderen waren rakkers — lastige potentaten. Zij bezaten voor mij een zekere genegenheid, verband houdende met verrassingen voor hen meegebracht in den vorm van tollen, poppen en suikergoed, aangeschaft van het geld van Teecie Ray. Deze knikte me toe op een avond, dat zij bij de uitdeeling tegenwoordig was en de herkomst begreep.

Mijn positie op Rutland Hall mocht niet schitterend zijn — die van Teecie Ray was gewoon onverdraaglijk. De dienstboden veronachtzaamden haar; de kinderen maakten van haar gebruik, naar dat het hun goeddacht en wreekten op haar hun kwaad humeur. De kinderjuf, de eenige die nog wat medegevoel voor haar toonde, kwam zoo nu en dan tusschenbeide, maar was niet bij machte haar alles te besparen. Wat de oudere leden der familie betreft: het noemen van haar naam was voldoende om hun gal in beweging te brengen.

En hoe hield Teecie zich onder dit alles?

Men hoorde haar nimmer klagen. Ze verdroeg het eenvoudig.

Soms ontmoette ik mijne kleine weldoenster in het hagelaantje, een pad, hetwelk toegang gaf over een weide, naar een begroeiden heuvel, waar langs een rivier stroomde. Dit was Teecie's geliefkoosde wandeling.

Menig uur besteedde ik, met Teecie aan mijne zijde, voortstrompelende op hare krukken, in dit laantje, luisterende naar haar onschuldig gesnap. Eens stond zij plotseling stil en plantte haar krukken in de sneeuw.

„Gij moet van hier gaan en aan 't werk," stootte zij er uit. „Ik wou dat ik het kon."

Op zekeren dag arriveerde op Rutland Hall zekere Sir Harry. Hij was van voorname familie en ongehuwd en werd met onderscheiding behandeld door de vrouw des huizes. Het hagelaantje scheen hem bijzonder aan te trekken voor het rooken van een sigaar en bij meer dan eene gelegenheid ontmoette hij daar mijne kleine beschermster. Teecie koos een ander gedeelte van het park voor hare wandeling, maar sir Harry, eenmaal door haar frisch gezichtje bekoord, wist ook dit uit te vinden en verveelde haar met zijne laffe complimenten. De zaak kwam mevrouw Rutland ter oore en zij luchtte haar ergernis aan het weerlooze kind, — en dien avond, toen ik in de kinderkamer trad, met een nieuwen bal voor Jack (de jongste en aardigste van het troepje) zag ik Teecie's gelaat voor het eerst betrokken. Het verried duidelijk, dat zij geschreid had.

„Kom, kom, Teecie," zeide ik, „waar hebt ge uw levenswijsheid gelaten; ge behoeft er mij niet weer mede aan te komen, als ge mij zulk een slecht voorbeeld geeft."

Teecie antwoordde niet, maar staarde in het vuur. Zij scheen diep gewond.

„Teecie," zeide ik, „gij bezit in mij een vriend, al heeft hij niet veel in de melk te brokken."

Er wij twee dagen verder waren gevoelde ik een sterke begeerte, om Tom, den belhamel van 't troepje, eens met de hondenzweep kennis te doen maken. Op een morgen stal hij Teecie's krukken en vermaakte zich met het nabootsen van haren gebrekkigen loop in de kinderkamer, waarna hij er mee naar buiten vluchtte en ze met een bijl aan stukken hakte. Sedert zat Teecie hulpeloos in de kinderkamer, als een gevangene. Bij mij rees den twijfel op, of niet anderen dan Tom dit booze plan hadden verzonnen.

Kinderjuf vond het was schande, en bewees haar meer dan gewone vriendelijkheid. Er was nog iemand die eenig belang stelde in Teecies bestaan. Dit was Lady Thornton. Het was een eerwaardige dame, waar ik van hield. Gedurende de gevangenschap van Teecie gebeurde het, dat zij kwam, om al de familieleden van Rutland Hall, met de gasten inclus, uit te noodigen voor een partij op haar buiten, een paar mijlen verwijderd. Het trof toevallig, dat ik alleen in het salon was toen zij kwam en ik maakte van deze gelegenheid gebruik om haar te vertellen van Teecie's krukken.

„Wat een slechte jongen!" zei ze, „ze moet nieuwe krukken hebben vóór mijn partij."

„Natuurlijk!" zeide ik op hartelijken toon.

„Zoo," liet zij daarop volgen, „natuurlijk — ik zou wel eens willen weten, waarom ge zooveel belang stelt in Teecie.

Ik lachte. „O, Teecie en ik zijn beste maatjes."

„Teecie en ik!" herhaalde zij. „Weet ge wel, dat Miss Ray achttien jaar oud is?"

„Inderdaad? Ik heb niets geen begrip van den leeftijd van kleine meisjes."

„Maar Teecie is geen klein meisje, Mr. Guy Rutland. Teecie Ray is een vrouw, zeg ik u."

Op een morgen, ongeveer een week voor de partij, gebeurde er iets bijzonders. De hoofden werden bij elkander gestoken. Een vreemd voorwerp was van Londen aangekomen op Rutland Hall. Een groote kist, geadresseerd aan Teecie Ray, die na opening bleek te bevatten een paar nieuwe krukken, licht en glad en keurig bewerkt, met zachte blauwe kussentjes in de armholten, met zilver gemonteerd. Groot was de verbazing. Wie kon haar die gezonden hebben? Ik wist aan wien ze allen dachten — zij hielden Sir Harry voor den schuldige en het was een doorn in hun oog

Toen men tot die conclusie gekomen was, besloot men, dat Teecie van

Kerstfeest in de Hersteld Evangelisch-Luthersche Kerk te Amsterdam.
Met zijn schitterende verlichting maakte de in het midden van het bedehuis hoog oprijzende, breed-getakte sieraadsboom op de aanwezigen een grootschen indruk. — De traditie van den Kerstboom wordt ook in vele particuliere woningen trouw gehandhaafd.

de zending onwetend zou blijven. Zij zou er maar ijdel door worden. De kist met zijn inhoud werd weggestopt en geen woord meer daarover gesproken.

Intusschen namen de voorbereidselen voor het Kerstfeest de hoofden en harten in beslag, maar Teecie zat alleen stil in haar oude jurk en roerde inmiddels geducht de handen met de naald. Ziende haar met een schoot

Panorama's van Engelberg in Zwitserland. Wij zijn in het hartje van den winter en ons oog rust dan gaarne op het rein-witte kleed, waarin de Natuur zich nu en dan hult; juist omdat het schouwspel voor ons ongewoon is, zijn de grootsche, soms overweldigende sneeuw- en ijstafreelen in het Zwitsersche bergland voor ons van zulk eene aantrekkelijke bekoring. — *Foto boven*: De 3239 M. hooge Titlis-top, aan welks voet het verrukkelijke Engelbergerdal is gelegen met de besneeuwde hellingen. — *Foto midden*: De Spannörter-top en de in het prachtige Vierwoudsteden-meer uitmondende Engelberger Aa, welke in den aanvang dezes jaars het kanton Unterwalden deels overstroomde en daarbij groote schade aanrichtte. — *Foto onder*: Wintersport — (skiloopen) — op den Arni-Alp.

vol fraaie, gekleurde linten zitten, ging het mij aan het hart, dat *zij* alleen geen mooi, licht kleedje zou hebben.

Ik had een boodschap te doen in een naburige stad. Het allerlaatst, voor ik terugkeerde, ging ik naar een der grootste mode-magazijnen en vroeg om mijn pakje. Ja, het was gereed. Een groote doos! „Of mijnheer het mooie kleedje zien wou?" De doos werd geopend en een wolk van eenige lichte stof mij getoond.

Het was reeds laat toen ik thuis kwam.

Een straal van vreugde ging over haar gelaat toen zij mij zag. „Ik dacht, dat gij met hen gegaan waart," hoorde ik haar zeggen.

„Neen," zeide ik, „ik heb op u gewacht."

„Op mij?" vroeg zij verwonderd. „Ge weet, dat ik niet kan gaan zonder krukken en ik heb geen kleedje."

„Een vriend heeft er u een gezonden en ik zal eens rond zien naar krukken," zeide ik. „Juffrouw, wilt ge deze doos eens openen en zorgen dat miss Teecie spoedig gereed is? Het rijtuig wacht ons voor de deur."

Teecie bloosde en ik dacht, dat zij in tranen zou uitbarsten.

„Kom, Teecie," zeide ik, „maak voort." En bevend van opwinding liet zij zich door de juffrouw helpen.

Middelerwijl kwam ik terug met de nieuwe krukken, die ik opgeschommeld had. Teecie was gereed — maar wat zag ik? — niet een kind, opgeschikt gelijk wel anderen — neen, een schoone jonge dame, wier gelaat stralend uitkwam tusschen hare prachtige krullen. O, Lady Thornton, ge hadt gelijk! Zelfs de kinderjuf was een en al verbazing over deze metamorphose. Toen ik de krukken vertoonde, hield deze mij, geloof ik, voor den prins uit „de Duizend en een Nacht".

Het rijtuig wachtte ons en Teecie en ik reden over den besneeuwden straatweg naar Lady Thornton.

Niemand van de familie Rutland nam de minste notitie van ons. Toen het uur van scheiden daar was vertrokken zij in hunne beide rijtuigen en Teecie en ik gingen terug zooals wij gekomen waren. Bij onze thuiskomst werden wij door neef George en zijne vrouw in de bibliotheek opgewacht — beiden tot de tanden gewapend. Mevrouw Rutland pakte Teecie onzacht bij den arm en verwijderde zich met haar en ik bleef met George alleen.

„Mijnheer," zeide hij, „wij hebben u onbeschaamd indringen hier lang genoeg verdragen; ge kunt morgen ochtend vertrekken."

„Neef," antwoordde ik, „windt u maar niet op. Ik vertrek morgen ochtend — maar op ééne voorwaarde — Teecie Ray gaat met mij, zoo zij wil."

Hij keek mij verbaasd aan. „Weet gij," zeide hij, „dat zij een arme weeze is, die ik uit barmhartigheid gehuisvest heb?"

„Ik zal haar tot mijne vrouw maken," gaf ik ernstig ten antwoord. „Wanneer het mij gelukken mag hare genegenheid te winnen."

„En dan?" vroeg hij met een grijns, „denkt gij van den wind of van uwe vrienden te leven?"

In het Ethnographisch Museum van „*Artis*" te Amsterdam.
Men vindt in dit hoogst belangwekkende Museum voor land- en volkenkunde een groote verscheidenheid van voortbrengselen van nijverheid en kunst, voorwerpen van huishoudelijken aard, wapens, sieraden, kleedingstukken, handwerken, opgezette dieren enz. uit verschillende deelen der aarde, maar vooral uit onze Oost- en West-Indische bezittingen. — Door een bezoek verrijkt men zijn kennis omtrent streken en menschenrassen, waarmede men zelden of nooit in aanraking komt. Tal van voorwerpen wekken bewondering wegens het vernuft, de vaardigheid, den smaak en den practischen zin der vervaardigers. — Het gebouw werd gesticht 1 Mei 1888 ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van het Koninklijk Zoölogisch Genootschap: „*Natura Artis Magistra*". — Op bovenstaande afbeeldingen ziet men *rechts* en *links:* Bruidskransen van nootmuscaat- en kruidnagelplanten en *in het midden:* een artistiek bewerkte, rijk georneerde houten vlag (China).

„Althans niet van u, George," antwoordde ik, hem vlak in de oogen ziende. „Ik heb uw hulp niet noodig."

„Mooi," zeide hij, „mooi! Van dit oogenblik trek ik mijn handen van u beiden af."

„Amen!" en hem goeden nacht wenschende, keerde ik hem den rug toe.

Den volgenden morgen tikte ik aan de kinderkamerdeur en vroeg de juf Miss Teecie te wekken en haar te vragen bij mij in den tuin te komen. Het was de eerste Kerstmorgen.

Teecie kwam — de oude Teecie, humpelend over den vorstigen grond, in haar vale korte jurk en een weinig verlegen over haar mooie krukken — en toch niet dezelfde Teecie. Er was iets veranderd. In haar, of mij, of in beide, onderzocht ik niet nader. De verandering liet zich echter aangenaam gevoelen.

Wij zochten het oude laantje op en praatten ernstig. Terugkeerende naar huis vroeg ik:

„En dus, Teecie, ge zijt niet bang, om met mij gebrek te lijden?"

Een van haar oude knikjes was Teecie's antwoord.

„Ga dan en haal uw hoed," zeide ik, „we zullen niet op het ontbijt wachten. Neem niets mede hoegenaamd. Ik heb nog een paar pence over van de guinje, weet ge, zoodat we ons wel zullen redden."

Teecie kwam met haar hoed terug en wij gingen. Een uur later waren we man en vrouw. Uit de kerk keerden we terug naar Rutland Hall, om afscheid te nemen. Ik geloof, dat ze mij allen voor gek hielden en haar niet wijzer achtten — tenminste tot op het oogenblik, dat George de cheque ontving, die ik hem den volgenden dag zond — een cheque, om te restitueeren, wat de weldadigheid aan Teecie besteed, hem gekost had. Toen begonnen zij lont te ruiken. Ik ging met mijn vrouw wat van de wereld zien. Een bekwaam arts gaf haar het gebruik harer beenen grootendeels terug en een betere verzorging had het hare gedaan. Niet te verwonderen, dat men bij onzen terugkeer in Engeland haar ter nauwernood meer kende — Teecie Rutland, geboren Ray, zonder krukken en de vrouw van een millionnair. Met Lady Thornton waren wij spoedig op den besten voet. De merkwaardige guinje is nog steeds in mijn bezit. De krukken, waarvan niet Sir Harry de gever was geweest, worden eveneens zorgvuldig bewaard.

Kunstvoorwerpen in het Ethnographisch Museum.
Foto boven: Chineesch Gerechtshof; links twee veroordeelden. — *Foto links:* Bronzen wierookbrander (Japan); verder fetisbeelden in gebruik om diefstallen te ontdekken. — Deze godsdienstig vereerde beelden, waaraan bovennatuurlijke krachten worden toegeschreven, getuigen van bijgeloof en lage geestes-ontwikkeling. — Het Feticisme, afkomstig van het **Portugeesche woord feitico — tooverij, is een bij natuurvolken veelvuldig voorkomenden godsdienstvorm.**

Het Stedelijk Gymnasium te Amsterdam. Donderdag, 22 dezer, is het 25 jaar geleden, dat dit fraaie gebouw aan de Weteringschans plechtig werd ingewijd. Na de reorganisatie van het gymnasiaal onderwijs in 1880 bleek al spoedig, dat het oude gebouw op het Singel (ter plaatse waar thans een politiebureau is gevestigd) te klein was. Dank zij vooral het krachtige initiatief van den Wethouder van Onderwijs en Publieke Werken, Mr. W. W. van Lennep en den heer Jac. Ankersmit, werd tot oprichting van een nieuw Gymnasium besloten. In April 1884 ving de bouw aan en in het najaar van 1885 was het mooie, in Italiaansche renaissance gehouden, gebouw gereed (architecten de H.H. W. en J. Bernard Springer). De heer Dr. A. K. G. P. van den Es, die destijds Rector was, werd opgevolgd door den heer Dr. H. P. Meyer.

Wat „De Prins" voor zijn getrouwe lezers doet!

BOEIENDE ROMANS VOOR SLECHTS 5 CENTS!

De Directie heeft zich groote offers getroost om extra-lectuur, in den vorm van in het Nederlandsch vertaalde Fransche, Engelsche, Duitsche, Italiaansche, Russische, Spaansche en Noorsche romans, ter beschikking van de abonné's te stellen, voor bovengenoemden spotprijs.

De werken zijn met zorg uitgekozen, zoodat verwacht mag worden, dat deze aanlokkelijke aanbieding, het streven tot wering van prikkelende lectuur bevorderlijk zal zijn. — Men zal er romans onder aantreffen, die bekend zijn, maar die door inhoud, stijl en strekking naam hebben in de wereldlectuur en steeds een sieraad van de leestafel zullen blijven; een groot aantal ook is van jongeren datum, maar alle zijn interessant en spannend, zonder den godsdienstzin of het zedelijk gevoel, van wie ook, te kwetsen. Dus lectuur geschikt voor het overgroote deel van het lezend publiek. — Alleen door een buitengewoon groote oplage, kan de directie eenige vergoeding voor de gemaakte kosten vinden. Verdere bijzonderheden vindt men in volgende nummers.

De spoorwegdienst in Zuid-Limburg werkt tegenwoordig niet gelukkig. Ongeval na ongeval komt er voor. Het laatste, zijnde het achtste in den tijd van ongeveer een maand tijds, vond de vorige week plaats en wel op de lijn Sittard—Herzogenrath, bij het station Heerlen. De personentrein uit de richting Sittard liep op een stilstaanden goederentrein in. Dank zij de tegenwoordigheid van geest van den machinist Ten Dijk, die krachtig remde, was de schok minder hevig dan men zou hebben verwacht en beliep slechts één persoon ernstig letsel op, nl. de postconducteur Lodder, die ook twee der jongste spoorwegongelukken heeft meegemaakt, doch er toen beter is afgekomen dan nu. Hopen wij, dat hij spoedig volkomen hersteld moge zijn en er afdoende middelen zullen worden genomen, om het spoorweg-verkeer in Zuid-Limburg veiliger te maken. Van de materieele schade der laatste botsing geeft onze foto eenig idee.

De dagblad-telegrammen gewaagden de vorige week van het hevige noodweer en de daarmede gepaard gaande geweldige overstroomingen in Italië Ook Venetië heeft van deze laatste haar deel volop gehad. Onze beide *foto's* bewijzen dit. De *bovenste* geeft het vermaarde St.-Marcusplein in normale omstandigheden te zien. De *onderste* zooals het er thans, tengevolge van het buiten hunne oevers treden der verschillende kanalen, uitziet; een meer in optima forma, met de beroemde St.-Marcuskerk als 'n soort „eiland" er in.

Bericht.

1 Januari beginnen wij met een geheel nieuw, fraai geïllustreerd, historisch verhaal van THÉRÈSE HOVEN, getiteld:

Mooi Duyveke.

Verder verschijnt in de Bibliotheek van „De Prins", na afloop van den boeienden Roman: **Het Land der Levenden,** een nieuwe Roman van RUDOLPH STRATZ, getiteld:

De vuist van den Reus.

IJsbergen den ingang van de haven van St. John op New-Foundland versperrend.
Deze massieve gevaarten maken op afstand reeds een grootschen indruk, welke nog verhoogd wordt, als de zon hare stralen er op laat vallen. — De ijsbergen zijn in zee drijvende, afgebroken brokken van gletschers, die van de Poolstreken een eindweegs voortschuiven, of over elkander geschoven stukken drijfijs en ijsvelden; ze steken soms meer dan 100 M. boven de oppervlakte van het water uit en leveren dikwijls groot gevaar voor de scheepvaart. — Het eiland New-Foundland, in 1713 aan Engeland afgestaan, gelegen in Noord-Amerika, wordt door de smalle straat van Belle Isle van Labrador gescheiden; de kusten zijn hoog en rotsachtig en hebben breede diepe fjorden, die diep het land binnendringen.

Een Kerstgeschenk

DOOR MRS. HUNGERFORD.

HET was de avond voor Kerstmis. De sneeuwvlokken vielen warrelend neer en bedekten de straten met een zacht wit kleed. Buiten was het koud, maar binnen in de kamer van den bankier Fallowfield, brandde een hoog opvlammend houtvuur, welks schijn grillige lichtplekken wierp op de gladgepolijste meubels en op een vaas met Kerstrozen op tafel.

Achterover geleund in zijn stoel liet de bankier er zijn blik op rusten en zuchtte diep. „Nu zal ze gauw hier zijn," prevelde hij

Een kort tikje op de deur en de jonge vrouw, op wie hij zat te wachten, trad binnen — een klein levendig persoontje, gehuld in een kostbaren fluweelen mantel, afgezet met hermelijn. Haastig kwam ze op hem toe, een tinteling in de oogen, een glimlach om de lippen. Koel beantwoordde de bankier haar kus en stak de hand uit om het electrisch licht op te draaien.

„Neen vadertje, doe dat niet," verzocht ze, „laat ons blijven schemeren." Ze wierp haar mantel los over den stoel, strekte de fijne voetjes naar het vuur uit en vroeg:

„En wat heeft u mij nu te zeggen?"

De bankier was opgestaan en keek haar aan met strengen blik. Ach, hij kon onmogelijk boos op haar blijven; haar oogen vulden zich met tranen en er speelde een trek om haar mond, die hem deed denken aan den tijd toen ze nog thuis was en hij haar steeds als alle anderen had verwend.

„Kom dicht bij mij zitten, vadertje," vleide ze, „zoo uit de verte komt u mij zoo streng, zoo ongenaakbaar voor."

De bankier kwam zuchtend op haar toe.

„Begin nu dadelijk met uw standje, als 't u blieft; hoe eerder afgedaan, hoe beter." Ze zag er zoo kinderlijk-onschuldig uit, dat hij zich geweld moest aandoen om zijn strenge rol van mentor vol te houden.

„Ik heb volstrekt geen lust je te beknorren, kind," begon hij. „Ik heb je alleen gevraagd vanavond hier te komen, omdat ik wilde probeeren je tot je plicht te brengen. Bedenk, morgen is het Kerstmis...."

„*Plicht!*" herhaalde ze met nadruk. „Bah! welk een akelig woord."

„Ben je nog besloten je man te verlaten, Hortense?" vroeg hij ernstig.

„Ja vader — ik heb er dagen lang over gepeinsd en gepeinsd, maar —"

„Ik dacht dat je zooveel van elkaar hieldt."

„Dat deden we ook. Toen we trouwden —" haar stem beefde verraderlijk — „waren we dol verliefd op elkaar, maar bij Harry schijnt het gauw uitgedoofd te zijn. Welnu, hij zal niet lang meer last van mij hebben. Hij is prikkelbaar, wil nooit eens met mij uitgaan en maakt voortdurend aanmerking op mijn uitgaven. Daarbij gaat hij geheel op in zijn zaken en komt 's avonds altijd heel laat thuis, zoodat we elkaar haast niet zien — en als ik toch niets meer voor Harry ben — vind ik het beter te scheiden."

„En geef je Harry geen reden tot klagen? Bedenk je eens goed."

„Hij verwijt mij alleen mijn buitensporigheid en soms — is hij — jaloersch."

Foto) Amerikaansche methode van slooping van den ruim 20 M. (*Herm. de Ruiter.* hoogen fabrieks-schoorsteen der firma De Beer te Ginniken. — In den voet werd over 3/4 der breedte een gat gekapt, waarbij elke steen door een stuk hout vervangen werd; daarna stak men het hout in brand, zoodat de schoorsteen, zijn steunpunt verliezende, viel; 't was een gevaarlijk werk — Onze foto werd genomen, juist op het oogenblik, dat hij bij het vallen knakte.

De IJsbeer in Artis.
Deze viervoetige zoolganger is wel het meest gevreesde roofdier van het noordpoolgebied; veelvuldig komt hij voor in Groenland, op Spitsbergen en op Nova-Zembla; op ijsschollen meedrijvend bereikt hij IJsland, de Siberische Noordkust en de Hudsonbaai-streken; de ijsbeer is slim en heeft scherpe zintuigen; hij is minder plomp dan de overige beren, heeft een spitsen kop, een korten staart en breede pooten. In den tuin van het Koninklijk Zoölogisch Genootschap „*Natura Artis Magistra*" heeft hij altijd veel bekijks.

„En, naar ik hoor, niet zonder reden."

„Hij hoeft niet aan mij te twijfelen, vader; ik zou nooit — dat weet u wel," zei ze uitdagend.

„Maar je moet zelfs den schijn vermijden, kind. Je kunt soms zoo ondoordacht handelen. Ik vrees dat zij" — zijn oogen richtten zich op het portret boven zijn schrijftafel — „en ik je te veel verwend hebben."

Hortense's blik volgde den zijne. „Ach, was *zij* maar hier," snikte ze. „Zij was de eenige, die mij begreep."

De bankier stak zijn hand naar haar uit. „Hortense, luister: ik meng mij niet graag in een twist tusschen man en vrouw, ze doen het beste dien samen uit te vechten. Maar ik zal je iets vertellen, kind, wat er jaren geleden voorgevallen is, tusschen je moeder en mij — iets wat ik nog nooit aan iemand heb verteld. Zooals je weet aanbaden we elkaar. Vijf en twintig jaren lang was zij het beste, het mooiste in mijn leven. Maar eens zijn óók wij op het punt geweest van te scheiden."

Hortense keek hem aan, vol ontzag over de diepe smart op zijn gerimpeld gezicht.

„Het was in het begin van ons huwelijk — later leert men elkaar begrijpen en — vergeven. Evenals bij jou en Harry, was ook bij ons eerst alles rozengeur en maneschijn. Toen kwam er eensklaps een wolkje aan den hemel. Je moeder was een vertroeteld eenig kind, gewend aan rijkdom en weelde. Ik was toen betrekkelijk ongefortuneerd en moest al mijn tijd wijden aan mijn zaken, om haar te kunnen verschaffen wat ze verwacht had.

Ik meende dat ze wel zou begrijpen, waarom ik altijd zoo laat thuiskwam. Zij was echter te trotsch om mij dit te vragen en langzamerhand kwam er iets tusschen ons,

dat steeds grooter werd, totdat ik, op zekeren dag vroeger thuiskomend dan gewoonlijk, een kleine gedaante de trap zag afkomen, met een reistasch in de hand, als een geest zoo bleek, zóó diep ongelukkig, dat het mij het hart brak.

Ze keek mij aan, zonder te spreken. Maar ik begreep alles. Ik nam haar de tasch uit de hand, sloeg mijn arm om haar heen en bracht haar naar de kamer terug. Ze beefde als een riet en groote tranen biggelden langs haar bleeke wangen.

Het nieuwe Raadhuis te Oegstgeest.
Dit fraaie gebouw, naar het ontwerp van den architect H. J. Jesse, verrezen in een idyllische omgeving, is een sieraad van de plaats, welke reeds door hare schilderachtige ligging aan den grooten verkeersweg 's-Gravenhage—Leiden—Haarlem, bijzondere aantrekkelijkheid heeft gekregen. — Wij brengen in herinnering, dat de heer Jesse ook de bouwmeester was van het feestpaleis en het Romaansche gebouw voor het waterspel der Leidsche studenfeesten in 1910.

Toen ontdeed ik haar van hoed en mantel en nam haar in mijn armen tot de kleur op haar gezicht terugkwam. Eensklaps duwde ze mij van zich en wees naar een aan mij geadresseerden brief op den schoorsteenmantel.

„Moet ik dien nog lezen?" vroeg ik.

Ze knikte zwijgend.

„Dan zullen we dat samen doen."

„Met haar betraande wang tegen de mijne, las ik het briefje. Toen kwam alles tot klaarheid tusschen ons. We stortten ons hart voor elkaar uit en bleven praten tot de dageraad door het venster scheen. Deze bracht ons nieuw leven en een elkaar zoo volkomen begrijpen, dat ons geluk vijf-en-twintig jaar lang door niets meer gestoord werd."

Hortense bracht haar vaders hand diep ontroerd aan haar lippen. „Ik weet wat het u gekost moet hebben, mij dit te vertellen," zei ze, „en ik zal er u levenslang dankbaar voor blijven. Misschien heeft Harry ook geldzorgen — daaraan heb ik nooit gedacht — ik zal dadelijk naar huis gaan — en hem vragen —"

De schipper W. Heinen van de B. U. 87, gaf tijdens het verschrikkelijke noodweer, onlangs in de haven van Urk, blijk van groote onversaagdheid, bij de redding van een botter, die op de steenen bleef vast zitten; met hem verdienen ook zijne 7 kameraden eervol vermeld te worden voor hun levensgevaarlijk, menschlievend reddingswerk; ze mogen gerust helden ter zee genoemd worden!

„Wacht even kind, ik ga met je mee."

Toen hij de kamer verlaten had, staarde Hortense in het langzaam wegstervende vuur, en het bleeke, vriendelijke gezicht van Harry rees voor haar op. Hoe had ze zoo blind kunnen zijn!

Opeens werd de deur geopend en een bezorgde mannenstem vroeg: „Is Hortense hier, vader?"

„Harry!" riep zijn vrouw verheugd op hem toesnellend.

Hij hief haar op met bevende handen en kuste heur haar, haar oogen, haar mond. Toen, bedenkend dat hij met sneeuwvlokken was bedekt, liet hij haar zachtjes los. Maar Hortense trok lachend zijn hoofd weer naar zich toe en legde haar wang liefkoozend tegen zijn nat gezicht.

„Begrijp je nu, Hortense, waarom —?"

„Ja, ja," snikte ze, „maar er scheen iets tusschen ons te zijn gekomen — dat steeds groeide en groeide — tot ik eindelijk besloot van je weg te gaan."

Hij keek haar ernstig aan. „Hortense, ik was zoo teleurgesteld, toen ik thuiskomend vernam dat je voor langen tijd was heengegaan. Toen pas zag ik in hoe verkeerd ik tegenover jou had gehandeld. Ik had je moeten zeggen dat ik op het punt stond failliet te gaan. Nachten en nachten achtereen kon ik niet slapen van angst, maar ik wilde jou zoo lang mogelijk sparen. Ik had moeten bedenken dat een vrouw, die oprecht liefheeft, gaarne lief en leed met haar man wil deelen."

„Arme Harry," zei ze diep bedroefd.

„En nu juist vandaag is door tusschenkomst van een collega, mijn zaak gered en we kunnen samen een gelukkig Kerstfeest vieren."

„O, Harry, jouw liefde is voor mij het allerschoonste Kerstgeschenk!"

Op dit oogenblik opende de bankier zachtjes de deur. Eén blik op de stralende gezichten was hem voldoende om te zien, dat alles in orde was, en kijkend van het portret aan den muur naar de Kerstrozen op tafel, ging hij stilletjes heen om het jonge paar ongestoord van hun geluk te laten genieten.

Pech.

Dik was wat men noemt „van een geposeerden leeftijd" en tot op heden ongetrouwd gebleven. Dit laatste niet omdat hij een vrouwenhater was, verre van daar. Doch de fortuin had hem nog niet bijzonder toegelachen, zoodat hij zich de weelde van eene vrouw vooralsnog niet wilde veroorloven. Zijne verdiensten toch als correspondent waren redelijk, maar onze Dik die van goed eten en drinken hield, telde op het eind van de maand zoodoende meermalen zijn laatsten gulden, en van sparen was dus geen sprake. — Zijn eenige hoop vestigde hij op eene eventueelen hoogen prijs, uit een der vele loterijen, waarin hij geregeld speelde en die eveneens een aardig bedrag opvorderden. In al de jaren echter dat hij zijn geld aan „Fortuna" offerde, was hem nog nooit een prijsje ten deel gevallen. En telkens werd de stapel nieten in de lade van zijn schrijftafel grooter, want Dik bewaarde trouw al zijn gespeelde nummers.

Hij volhardde echter onder het motto „de aanhouder wint" en getroostte zich telkenmale zijn verloren penningen.

Zoo wilde het dat hij zich weder in het bezit bevond van vijf loten eener groote Fransche maatschappij, waarbij de hoofdprijs o. m. fr. 500.000,— bedroeg.

Mevr. Boshouwers (echtgenoote van Dr. H. B. te Haarlem) met haar 1½-jarige vos; Reintje, van zijn je[illegible] af in den familiekring, word[illegible] een huisdier behandel[illegible]t aan het koord mee wandelen en logeert in den tuin in een speciaal voor hem ingericht logies; hij is getemd, voor zoover hij te temmen is, maar men weet 't: „Een vos verliest wel zijn haren, maar niet zijn streken".

Op zekeren avond van kantoor thuiskomend vond hij de langverbeidde trekkingslijst, en haastte hij zich, zijn nummers na te zien. Nauwelijks had hij ze in handen of hij verschoot van kleur en een glans van gelukzaligheid overtoog zijn gelaat. Werkelijk, 't stond er, N°. 04321 prijs van fr. 200.— Hoe was 't mogelijk — wat een geluk! Fluks nam hij het nummer mede om te zien of hij de uitbetaling nog kon verkrijgen. Er volgde met zijn vrienden een fijne avond.

Het prijsje was echter vlug verteerd en Dik viel weder terug in de oude sleur, wellicht nog ontevredener dan te voren, en speelde ondertusschen moedig door. Het geluk diende hem echter niet meer.

Na verloop van eenige jaren viel zijn aandacht op een courantenberichtje, dat het curiosum verhaalde van eene Fransche verloting-maatschappij, die door verjaring, weder eigenaresse was geworden van een niet opgevraagden hoofdprijs van fr. 500.000,— onder N°. 04323.

Drommels, dacht Dik, dat is derzelfde loterij waaruit ik die fr. 200,— heb gewonnen; en dat nummer komt mij zoo bekend voor. Razend vlug werden de oude briefjes uit zijn lade opgediept en even daarop klonk een doordringende kreet door het huis.

Inderdaad was op N°. 04323, hetwelk in zijn bezit was, de hoofdprijs van vijfmaal honderdduizend francs gevallen.

Door de zenuwachtige haast van toen, om die luttele fr. 200,— had hij de verdere nummers niet nagezien, en aldus een fortuin weggegooid.

Nog heden is de arme jongen ongetrouwd.

In de Gotische zaal te 's-Gravenhage, welwillend door H. M. de Koningin afgestaan, heeft de vereeniging **Nationale Blindenzorg**, beschermheer Z. K. H. Prins Hendrik der Nederlanden, een tentoonstelling georganiseerd, welke, behalve tal van aardige kunstvoorwerpen, bestemd om te worden verloot, ook een model in papier-maché van het te stichten *Tehuis voor alleenstaande blinden boven de 18 jaar*, te zien geeft. Dit Tehuis zal verrijzen te Wolfheeze. Dat er veel, heel veel geld noodig is voor deze hoogst-sympathieke en nuttige stichting, laat zich denken. Het adres der penningmeesteres is: Mej. Desmons, Archimedesstraat 48, 's-Gravenhage.

Model van het op te richten Blindenhuis te Wolfheze van papier-maché, ontwerp van den architect C. de Koning, te 's Hage.

De Haagsche Wethouder voor de bedrijven, de heer **J. C. Jansen**, vierde den 14den dezer zijn 70sten verjaardag. — Den heer **J. H. Israël**, stationschef te Hoorn, vielen ter gelegenheid van zijn 25-jarige dienstvervulling bij de H. IJ. S. M. vele blijken van waardeering ten deel. — De heer **G. Rikkers** te Harlingen, hoopt 25 Dec. zijn 50-jarige trouwe dienstvervulling bij de firma G. Posthuma & Zoon te herdenken. Hij trad in 1860 als jongste bediende in dienst en thans verricht hij ijverig als oudste procuratiehouder zijne functiën. — De oud-pres. van de algem. Rekenkamer in N.-I., de heer **L. A. Martens**, ridder der orde van den Ned. Leeuw, is de vorige week overleden. — De heer **J. H. Elias**, oud-referendaris van het Dep. van Kol., sedert 1904 gepension., is de vorige week op 73-jarigen leeftijd overleden. — Te Vlissingen is op 58-jarigen leeftijd overleden de heer **J. H. Bromelow**, de oudste gezagvoerder van de Maatschappij „Zeeland".

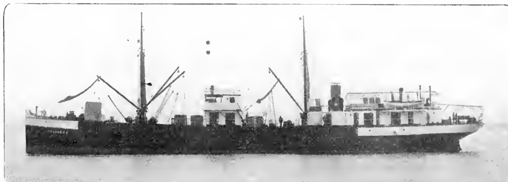

Het Damescomité, dat in de Gotische zaal te 's-Gravenhage de Tentoonstelling, ten behoeve van het „Tehuis voor alleenstaande blinden boven 18 jaar", organiseerde. *Van links naar rechts:* Freule Baronnes Van Heuvel, Mevr. Reijnders Gabel, Mevr. Peters de Haan, Mej. De Haas, Mej. Blaauw Mej. Desmons.

J. C. Jansen.

L. A. Martens. †

De *Vulcanus*, het grootste zee*motor*schip ter wereld, als tankschip door de Kon. Ned. Maatsch. tot Expl. van Petr. bronnen in N.-I en de „Shell" Transport Comp. Ltd. in de vaart gebracht, maakte Donderdag j.l. een welgeslaagden proeftocht naar IJmuiden. De inhoud is, de ruimte voor brandstof niet meegerekend, 1000 ton, de lengte 196 voet, de breedte 37 voet en de diepgang, bij vollading, 11 voet. De motor, een Dieselmotor, werd, naar een vinding van den heer C. Kloos, hoofdingenieur van de Ned. Fabriek van werktuigen en spoorwegmaterieel te Amsterdam, aan deze fabriek vervaardigd. Het schip zelf, dat 8 à 8½ Eng. mijlen per uur loopt, werd gebouwd op de werf van de Nederl. Scheepsbouwmaatschappij aldaar.

J. H. Israël.

J. H. Elias. †

Oefening met dubbele knotsen, door dames en meisjes van de vereeniging *„Hollandia"* te Amsterdam, welke, ter gelegenheid van haar 5-jarig bestaan, 17 Dec., met 140 deelnemenden, onder leiding van Mevr. Ferdinand, een uitvoering heeft gegeven in het Concertgebouw te Amsterdam. De dubbele knotsen, een noviteit in de gymnastiek, zijn 90 c.M. lang en hebben den vorm van twee enkele, met de dunne einden aan elkander bevestigde, knotsen. — De oefening werd met aandacht gevolgd en had groot succes.

G. Rikkers.

J. H. Bromelow. †

Het personeel verbonden aan de *Zondagsschool van de Ned. Hervormde Gemeente* te *Den Helder*, welke school spoedig 50 jaren zal hebben bestaan. Geheel belangeloos wordt door dit personeel per jaar aan ongeveer 800 kleinen godsdienstonderwijs in vrijzinnigen geest gegeven. Voorts wordt den kinderen jaarlijks een Kerstfeest bereid en reiken de dames in grooten getale door haarzelf vervaardigde kleederen aan arme gezinnen uit. De heeren predikanten vindt men op de foto terzijde staande; de heeren in de achterste rij vormen de commissie van toezicht.

Groep van de leden der muziek- en zangvereeniging: *„Vriendschap door het Lot"*, allen blinden, die het Instituut aan de Vossiusstraat te Amsterdam op 18-jarigen leeftijd verlaten hebben en vereenigd werden door den onderwijzer J. Molenaar, thans directeur van het gezelschap. — De jongste uitvoering in het gebouw *„Bellevue"*, ter gelegenheid van het 5-jarig bestaan, had plaats voor een stampvolle zaal en verwierf een groot succes. — De vereeniging heeft kunstlievende leden, die door jaarlijksche bijdragen haar steunen.